Editor: khaehquaduong

Juanna, boasperi

Ái Phi Tuyệt Sắc Của Vương Gia Thần Bí

Đạm Nguyệt Tân Lương

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đêm đã khuya, xung quanh yên tĩnh không tiếng động.

Xa xa truyền đến tiếng chuông từ lầu chuông cổ, một chậm hai nhanh, trong đêm yên tĩnh truyền đi rất xa.

Đã là canh ba .

Cùng với tiếng chuông kia, phó chủ quản Trương Xa Đức của điện Thái Hòa hơi ngẩng đầu nhìn về nữ tử đang đứng trong điện, đưa lưng về phía hắn – váy hồng nhạt đơn giản, đôi vai mảnh dẻ, thắt lưng bằng tơ trắng, mái tóc đen mềm mại buông xuống, như viên ngọc không tỳ vết, mặc dù chỉ là bóng đáng nhưng cũng đủ làm rung động lòng người.

Nghe được tiếng chuông, nữ tử chậm rãi quay lại, Trương Xa Đức cả kinh cúi đầu, vốn là không dám nhìn nhưng đã không kịp, dung nhan mỹ lệ kia đập vào mắt, chỉ một thoáng liền chỉ cảm thấy mất hồn, mặc dù đã tịnh thân, nhưng vẫn tránh không được cảm giác miệng lưỡi khô nóng.

Thật là một dung nhan khuynh đảo chúng sinh!

Dung nhan thanh lệ, đẹp như tiên nữ giáng trần làm cho người ta không dám nhìn gần. Hơn nữa đôi môi nhỏ bé hiện ra ý cười nhẹ nhàng, cả người toát ra khí chất thanh nhã, nụ cười dịu dàng nhưng lãnh đạm, nhưng nhìn

https://thuviensach.vn

chung tỏa ra khí chất thanh nhã cao quý, đôi mắt long lanh như nước nhất là khi cười, đúng là nói không nên lời, làm cho người ta hồn xiêu phách lạc.

Trương Xa Đức lập tức cuối đầu, âm thầm kêu khổ.

Nàng muốn tìm Hoàng Thượng, nhưng mà Hoàng Thượng cố ý tránh nàng, sáng sớm liền ngủ lại chỗ Vinh tần nương nương, còn dặn riêng không được quấy nhiễu. Chỉ để lại một nô tài như hắn, làm sao có thể ứng phó được vị quận chúa nổi tiếng thiên hạ này?

Người đời đều biết, Tịch Nhan quận chúa tuyệt mỹ, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng mà lại có mấy người biết được, tính tình vị quận chúa này cũng là khó có thể nắm bắt được?

Quả nhiên, Hoa Tịch Nhan từng bước một đến gần hắn, khóe miệng như trước là ý cười nhẹ nhàng, khi mở miệng, thanh âm cũng dịu dàng :"Nếu Trương công công tìm không thấy Hoàng Thượng, vậy để chính ta tìm vậy."

Trong phút chốc, Trương Xa Đức chỉ cảm thấy da đầu run lên, trên lưng bỗng dưng dâng lên cảm giác mát lạnh.

"Đi lấy nước..... Người đâu, nhanh đi lấy nước tới điện Thái Hòa....."

Chưa đến nửa nén hương, Trương Xa Đức trơ mắt nhìn điện Thái Hòa trước mắt mình bốc hỏa, rất nhanh lửa đã quét toàn bộ đại điện.

Trong đêm khuya, cung đình bỗng chốc trở nên hoảng loạn.

Tiếng la hoảng loạn vang vọng toàn bộ cung điện, Tịch Nhan lại dường như không có việc gì ngồi trong ngự hoa viên, đưa lưng về phía ngọn lửa lớn, một bên nhấm nháp trà bánh tinh xảo, một bên lẳng lặng chờ đợi.

Cho đến khi âm thanh "Hoàng Thượng giá lâm" truyền đến, Trương Xa Đức nhất thời rơi lê, khóe miệng Tịch Nhan bỗng tràn ra một chút ý cười

https://thuviensach.vn

động lòng người. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Bộ dạng Hoàng đế giống như vừa mới thức dậy, tức giận ngút trời, tóc mai có chút hỗn loạn. Sau khi cho mọi người lui ra, hắn nhìn về phía Tịch Nhan với ánh mắt vừa phẫn nộ, vừa bất đắc dĩ:"Tịch Nhan, ngươi lại hồ nháo gì nữa?"

"Hoa Quân Bảo, ngươi có thể hạ chỉ đưa ta đi hòa thân, ta lại không thể thiêu một tòa cung điện của ngươi sao?" Tịch Nhan vẫn giữ nguyên nụ cười, thuận tay đưa cho hắn một khối phù dung tô hương vị cực ngon.

Ngươi....." Hoàng đế trẻ tuổi nghe nàng mở miệng kêu thẳng nhũ danh của mình, trên mặt vừa tức giận lại vừa xấu hổ, rốt cục vẫn là lạnh lùng nói,"Đây là ý tứ Hoàng tổ mẫu, ngươi gả cũng phải gả, không muốn gả cũng phải gả."

Tịch Nhan thu hồi điểm tâm, chậm rãi đưa vào trong miệng chính mình, cười lạnh một tiếng: "Không phải nói quân vô hí ngôn sao? Thánh chỉ đã hạ rồi, ta làm sao dám không lấy chồng? Bất quá ....."

Hoàng đế trong lòng chợt dâng lên dự cảm điềm xấu, ninh mi nói: "Bất quá cái gì?"

Tịch Nhan vỗ tay nhẹ nhẹ, đứng dậy mỉm cười nhìn hắn:"Không có gì, phù dung tô quả thật rất ngon, ta có thể mang đi không?"

"....."

Nửa canh giờ sau, cung của Vinh tần được hoàng đế sủng ái nhất truyền đến tiếng la kinh hoàng mọi người --

"Đi lấy nước, đi lấy nước....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Nguồn truyện: Y

Ba tháng sau, quận chúa Hoa Tịch Nhan của Tây Việt quốc nổi danh khắp thiên lên đường đi hòa thân đến Bắc Mạc quốc hùng mạnh.

Đường xá xa xôi, thị vệ hộ tống tinh thần lên cao gấp trăm lần, ngược lại các cung nữ xuất giá đi cùng lại có sắc mặt rất khó coi.

Tịch Nhan ngồi một mình trong xe ngựa thanh lịch, xa hoa, buồn chán đùa nghịch ngón tay của mình.

Lên đường đã gần nửa tháng nhưng người nàng chờ vẫn chưa xuất hiện.

Đêm đó, rốt cục đoàn người chậm rãi bước trên lãnh thổ Bắc Mạc.

Tịch Nhan sớm nghe nói Bắc Mạc quốc thế lực cường thịnh, cũng không nghĩ đến nơi biên giới lại có thể nhìn thấy một khu vực phồn hoa thế này, nhịn không được có chút than thở trong lòng, trong lúc nhất thời lại hoài nghi ý đồ của Thái Hậu khi muốn nàng đến đây hòa thân.

Đến dịch quán, Tịch Nhan vừa mới chợp mắt, tỳ nữ cận thân liền vội vàng lui ra, mặc dù nàng ta đã theo hầu bên người Tịch Nhan nhiều năm, nhưng vẫn không khắc chế được cảm giác e sợ chủ nhân.

https://thuviensach.vn

Đến nửa đêm, trong phòng đột nhiên có động tĩnh, dường như có tiếng vang từ bên cửa sổ truyền đến.

Tịch Nhan tỉnh ngủ xoay người ngồi dậy, vừa đưa tay thân xuống gối, ánh nến trong phòng lại đột nhiên sáng lên, lòng của nàng chợt buông lỏng xuống, vén màn lên, nhíu mày nhìn về phía thân ảnh quen thuộc đột nhiên xuất hiện trong phòng:

"Nam Cung Ngự, huynh rốt cục cũng chịu xuất hiện ?"

Nam tử một thân cẩm phục màu tím, bên hông đeo một khối mĩ ngọc, diện mạo hiên ngang, chiếc quạt trong tay hơi hơi giương lên, khóe miệng gợi lên ý cười tà mị tao nhã: "Như thế nào, sư muội sao nóng vội vậy?"

Tịch Nhan chậm rãi đứng dậy, mỉm cười nói: "Nói như vậy, mặc dù sư huynh đến trễ, Tịch Nhan cũng nhất định an tâm chờ đợi ."

Dứt lời, nàng đi đến bên cạnh bàn, châm chén trà đưa cho Nam Cung Ngự, nhưng ngay lúc Nam Cung Ngự vừa cười vừa đưa tay tiếp nhận, nàng lại bỗng dưng giương tay lên, chỉnh chén nước trà hắt lên khuôn mặt tuấn tú của Nam Cung Ngự.

Nam Cung Ngự ngẩn ra, lập tức lấy ra khăn tay lau nước trên mặt, nhìn về phía Tịch Nhan, cười nhưng không cười nói: "Như thế nào, thật sự tức giận ta sao? Muội nếu thật sự là không muốn gả, vậy sư huynh mang ngươi đi lưu lạc thiên nhai thế nào? Từ nay về sau trên giang hồ chẳng phải lại có thêm một đôi phu thê ân ái?"

Nghe vậy, Tịch Nhan buông mạnh cái chén trên tay xuống, vung về hướng hắn: "Con người này, sao huynh vẫn không thay đổi chút nào vậy?"

Trong lòng Nam Cung Ngự biết rõ ràng nàng muốn cái gì, lấy tay sờ cằm: "Muội thật sao muốn đi? Bắc Mạc quốc thế lực cường thịnh, con nối

https://thuviensach.vn

dòng của hoàng đế lại đông, bên trong cung đình phong vân biến hoá kỳ lạ, tội gì muội phải ủy khuất chính mình gả đến đó?"

"Là ý tứ Hoàng tổ mẫu." Tịch Nhan thản nhiên nói, "Một mình ta ở Tây Càng, hưởng nhiều ân sủng như vậy, đây cũng là lúc nên trả ân cho lão nhân gia?"

"Một mình? Lời này của sư muội thật sự làm cho kẻ làm sư huynh như tại hạ không còn chút mặt mũi nào." Hắn chậm rãi kề sát mặt vào Tịch Nhan,"Chẳng lẽ sư huynh ta nhiều năm làm bạn như vậy, ở trong mắt sư muội không đáng giá được nhắc tới?

Tịch Nhan không chút khách khí cười nhạt:"Sư huynh nhàn hạ chỉ sợ đều dùng để làm bạn với các cô nương không phải sao? Tịch Nhan lại sao dám tự xưng mình là người được sủng ái của sư huynh đây?"

Dứt lời, nàng xoay người đi về giường, nói: "Ta mệt rồi, sư huynh để đồ lại đó là có thể đi."

Nhìn bóng dáng của nàng, khóe miệng Nam Cung Ngự gợi lên ý cười mị hoặc: "Như vậy vi huynh từ bây giờ sẽ hầu hạ bên người sư muội, bồi thường cho những năm gần đây sư muội bất mãn, như thế nào?"

Trong màn, Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng, xoay người ngủ.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Nàng vốn tưởng rằng Nam Cung Ngự bất quá nói giỡn mà thôi, cũng không nghĩ đến bắt đầu ngày hôm sau, hắn lại thật sự đồng hành cùng nàng. Đương nhiên không phải là quang minh chính đại đi cùng đội ngũ đưa dâu, mà là cải trang thành thương nhân cùng đường, khi thì đến gần lúc thì cách xa theo đội ngũ.

Nội tâm Tịch Nhan trống rỗng nhiều tháng qua, rốt cục có lại tràn đầy cảm giác kiên định.

Từ khi mười tuổi, nàng trở thành môn hạ của phái Thanh Vân, dù sư phụ có y thuật cùng kiếm thuật rất cao minh nhưng đệ tử là nàng nửa điểm bản lãnh thật sự cũng không học được, thu hoạch duy nhất, chỉ sợ đó là cà lơ phất phơ, nhưng không ngờ nàng lại hợp ý sư huynh Nam Cung Ngự .

Hai người cũng có thể được cho là thanh mai trúc mã, nhưng điều mà Tịch Nhan phản cảm nhất đó là hắn lang thang không kềm chế được, bởi vậy mỗi khi ở cùng một chỗ, phần lớn là đấu võ mồm với nhau.

Tuy rằng như thế, Nam Cung Ngự cũng coi như là người thân cận và người đáng tín nhiệm duy nhất trên đời này của Tịch Nhan, bởi vậy có hắn đồng hành cùng nàng, trong lòng nàng thật sự rất ấm áp .

Lại qua gần một tháng trôi qua, đoàn người rốt cục tới quốc đô Bắc Mạc.

https://thuviensach.vn

Đêm trước đó, Nam Cung Ngự cười ý vị thâm trường với Tịch Nhan nói câu "Cẩn thận", Tịch Nhan cũng hơi hơi biết được hắn ám chỉ gì, cũng không nghĩ đến, vừa mới đến địa giới kinh thành, thì đã có chuyện phát sinh.

Nguyên nhân là không biết từ chỗ nào lao ra một người bất ngờ nhảy bổ vào đội ngũ đưa dâu, làm cho đội ngũ đang chỉnh tề biến hỗn loạn.

Mọi người đều sợ hãi, vì xa phu của Tịch Nhan cũng hoảng sợ bị té không nhẹ, ngay cả ngựa cũng bị dọa cho kinh sợ, lúc người lạ dừng ngựa lại thì xe ngựa của Tịch Nhan lại mất đi khống chế.

"Phanh" một tiếng, Tịch Nhan bị đánh thật mạnh vào vách tường phía trên bên trong xe ngựa, cũng may bên trong xe ngựa đều là đồ trang trí mềm mại, mới không bị làm cho đau lắm.

Nhưng phía ngoài, người chung quanh lại không một dám tiếp cận con ngựa như đang phát điện, nhiều người nóng lòng tiến lên muốn thử khắc chế con ngựa nhưng thất bại.

Trong lúc này, một thiếu niên toàn thân hoa phục sắc xanh ngọc từ tửu lâu phía trên, nhanh nhẹn nhảy xuống, vừa khéo đứng trên lưng ngựa, một tay cầm dây cương, vừa thét to lên, ấy thế mà con ngựa kia ngoan ngoãn ngừng lại.

Khóe miệng thiếu niên nở ra ý cười cười khẽ, nhìn về thoáng phía sau nam tử trong bộ quần áo thị vệ đối diện trên lưng ngựa, liền xoay người đi mở cửa xe ngựa.

Nhưng vào lúc này, phía trước lại đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa đạt đạt, thiếu niên quay đầu, liền gặp mấy cỗ ngựa đứng trước chiếc xe ngựa, nam tử cầm đầu, một thân hoa phục, đôi mắt hoa đào dài nhỏ hơi hơi nheo lại, bộ dáng của hắn rất quen thuộc.

https://thuviensach.vn

"Lục ca....." Thiếu niên nghi hoặc thì thào, tựa hồ không ngờ người tới lại sẽ là hắn. Truyện Sắc Hiệp -

Mà nam tử đối diện lại bình tĩnh giống như không thấy hắn, ý cười tà tứ hiện lên, nhìn về phía xe ngựa Tịch Nhan: "Thị vệ không cẩn thận va chạm xe ngựa quận chúa, tại hạ thỉnh quận chúa thứ lỗi."

Bên trong xe ngựa, Tịch Nhan vừa nghe thấy, liền biết lần này va chạm rõ ràng là cố ý.

Nàng trong lòng cười lạnh, truyền ra thanh âm mềm mại, dịu dàng, dễ nghe cực kỳ: "Không biết là thị vệ nhà ai, có thể dạy dỗ tốt như vậy."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Thanh âm truyền ra nhưng không thấy người xuất hiện.

Nam tử trên lưng ngựa run sợ một chút, lập tức cười lên: "Vậy ý tứ quận chúa ra sao, nên xử trí hắn như thế nào?"

"Đây là người của quý phủ, tiểu nữ nào dám nói thêm cái gì." Bên trong xe ngựa, Tịch Nhan cong khóe miệng cười lạnh. -

Nam tử trên lưng ngựa nheo lại ánh mắt tà tứ, nhìn về người lúc nãy va chạm xe ngựa Tịch Nhan, lạnh giọng phân phó nói:

"Người đâu, kéo hắn ra, đánh tám mươi đại bản, tạ tội với quận chúa." Đợi người đó bị kéo sang một bên, nam tử cất giọng,

"Xe ngựa quận chúa hình như bị hư, không bằng lấy xe ngựa của ta đưa quận chúa đến dịch trạm trước, không biết ý quận chúa thế nào?"

"Ngươi là ai?"

Thanh âm Tịch Nhan vẫn thản nhiên như trước, nhưng trong giọng nói lại lộ rõ sự khinh thường.

"Tại hạ là Hoàng Phủ Thanh Hoành, đứng hàng thứ sáu."

https://thuviensach.vn

Quả nhiên là người trong hoàng tộc. Tịch Nhan trong lòng hiểu rõ, cân nhắc một chút, cười nhẹ nói: "Như thế làm phiền Lục gia ."

Nghe vậy, hai mắt Hoàng Phủ Thanh Hoành ánh lên tia gian xảo, nhìn về phía thiếu niên vẫn ngồi trên lưng ngựa kia: "Nguyên lai Thập Nhị đệ ở đây, xin mời Thập Nhị đệ thỉnh quận chúa đi ra, thế nào?"

Thiếu niên kia lúc nãy thấy hai người một hỏi một đáp, liền ôm cánh tay yên lặng xem trò hay, không nghĩ lúc này Hoàng Phủ Thanh Hoành lại đột nhiên gọi đến hắn nên giật mình nhớ tới mục đích tới nơi này, cũng là không giận mà cười nói: "Rất vui vì Lục ca cống hiến sức lực."

Cửa xe ngựa chậm rãi mở ra, thiếu niên hơi nghiêng người thăm dò bên trong, đang bình thường bỗng cảm thấy khí huyết cả người hướng mạnh lên tới đỉnh đầu, mất đi tri giác ngã quỵ xuống.

Mọi người ở đây thấy thế đều bị kinh hãi, chỉ duy Hoàng Phủ Thanh Hoành, hai mắt sâu thẳm, như trước gắt gao nhìn chằm chằm xe ngựa Tịch Nhan, trầm giọng phân phó nói:"Đưa Thập Nhị gia hồi phủ."

Có thị nữ tới vén màn xe, đưa Tịch Nhan ra khỏi xe ngựa.

Tịch Nhan chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người, bốn bề thế nhưng yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người đều nín thở, cố vươn người nhìn xem mỹ nhân trong truyền thuyết.

Nhưng mà, mỹ nhân trong truyền thuyết lại xuất hiện với khăn lụa che mặt, không thể thấy dung mạo chỉ có thể nhìn thấy dáng người yểu điệu của nàng.

Bốn bề yên lặng bỗng dưng vang lên một trận tiếng thở dài.

Tịch Nhan chậm rãi nâng lên mi mắt, nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Hoành, đôi mắt long lanh như làn nước mùa xuân, trong suốt rung động, đủ

https://thuviensach.vn

để làm người ta hồn siêu phách lạc.

Đối diện ánh mắt của nàng, Hoàng Phủ Thanh Hoành bỗng giật mình, sau một lúc lâu mới làm động tác mời: "Thỉnh quận chúa."

Tịch Nhan cúi đầu nhìn xuống, nhẹ nhàng bước đi, lên xe ngựa Hoàng Phủ Thanh Hoành, toàn bộ đội ngũ đưa dâu chỉnh đốn lại, chậm rãi hướng tới dịch quán.

"Kia quả nhiên là Lục hoàng tử?" Đám người bên đường cúi đầu nghị luận.

"Trong kinh trừ bỏ vị Lục gia này, còn có ai có thể mang theo thiết kỵ chạy trên đường cái?"

"Nhưng là vị Lục gia này, không phải nghe nói..... Yêu thích nam tử sao? Như thế nào đối với vị Tịch Nhan quận chúa này cũng có hứng thú?"

"Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, ai lại không siêu lòng? Huống hồ, hôm nay vị Lục gia nàyxuất hiện đầu tiên, ngươi làm sao biết trên tửu lầu hai bên đường có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn vị quận chúa này như hổ rình mồi? Trong hoàng tộc chỉ sợ lại có một phen tranh đấu !"

.....

Đợi cho trên đường rốt cục lại khôi phục yên tĩnh như trước, trong một tửu lâu bên cạnh, nam tử trong bộ tử sam khí độ bất phàm chậm rãi đi thong thả xuống, tuấn mỹ dị thường, nhưng mà đôi mắt lại lộ ra vẻ lạnh lùng, nhìn về phía đám người phía trước, vẻ mặt lạnh lùng.

Một bên gã sai vặt dắt ngựa đến, khom người nói: "Cửu gia."

Nam tử như trước lạnh lùng xoay người lên ngựa, trầm giọng phân phó: "Đi phủ Thất gia."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đêm đó, Tịch Nhan đến ngụ tại dịch quán đã được sắp xếp từ trước trong kinh thành.

Theo lý ngày hôm sau nàng phải vào triều diện kiến hoàng đế Bắc Mạc, nhưng lúc chạng vạng, trong cung có người đến truyền lời nói Tịch Nhan quận chúa đi xe mệt nhọc, ngày mai miễn cho vào cung yết kiến, thỉnh nàng nghỉ ngơi cho khỏe.

Trong lòng Tịch Nhan tuy có nghi ngờ, nhưng cũng hiểu được một chút, không nói lời nào tiếp chỉ sau đó đến nơi ở của mình.

"Nào có quy củ như vậy, đến Bắc Mạc chúng ta lại không vào yết kiến, ngược lại muốn nàng nghỉ ngơi, quả nhiên là trân bảo quý giá trong thiên hạ?"

"Ngươi không biết thôi, ta nghe nói là các nương nương nơi hậu cung hay ghen tuông, không dám cho Hoàng Thượng gặp vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này, bởi vậy, mới miễn ngày mai vào cung yết kiến."

Trên đường Tịch Nhan trở về phòng, lơ đãng nghe được một đoạn đối thoại, khóe miệng hơi nhếch lên, đi thẳng trở lại phòng.

Trong phòng bố trí thập phần tráng lệ, ngay cả khăn trải bàn cũng dùng tơ lụa Giang Nam tiến cống tốt nhất để làm, xa hoa vô cùng.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan than nhỏ một chút, ngồi xuống, chỉ cảm thấy toàn thân gân cốt đều là mệt nhọc, vừa muốn gọi người tiến vào hầu hạ nghỉ ngơi, lại chợt thấy một phong thơ trên bàn bên cạnh, bút tích phí trên rõ ràng là Nam Cung Ngự .

Tin nhắn chỉ nói hiện nay Tịch Nhan ở tại dịch quán hoàng gia, thủ vệ nghiêm ngặt, hắn ra vào không tiện, bởi vậy nếu Tịch

Nhan có việc thì tự mình đi tìm hắn. Chỗ ở của hắn là Bách Hoa Lâu.

Bách Hoa Lâu. Tịch Nhan nhìn thấy tên này liền nhíu mày, biết hắn nhất định lại bắt đầu mấy chuyện xấu. Với bản lãnh của hắn, dù là hoàng cung đại nội, muốn ra vào có gì khó khăn? Lại một mực muốn nàng phải phiêu lưu ra ra vào vào, còn hắn ngồi yên chờ tại nơi yên hoa kia!

****

Hôm sau, triều đình Bắc Mạc quốc đều chấn động!

Mà nguyên nhân đều là bởi vì Tịch Nhan!

Sáng sớm, trong triều đình, đầu tiên là Lục hoàng tử khải tấu, hy vọng có thể cưới hòa thân quận chúa Hoa Tịch Nhan làm chính phi. Hoàng đế xưa nay không vui vì Lục hoàng tử chỉ yêu thích nam nhân này, lúc này nghe hắn nói nguyện ý nạp phi, trong lòng không phải là không vui mừng.

Nhưng mà kế tiếp, sự tình phát triển lại làm cho hoàng đế cùng chúng đại thần trong triều đều trở tay không kịp.

Các hoàng tử Tứ, Ngũ, Bát, ThậpThập Nhất, Thập Nhị đồng thời cùng khải tấu, nhưng chuyện muốn khải tấu đều giống với Lục hoàng, đều là muốn cưới Tịch Nhan!

https://thuviensach.vn

Bảy hoàng tử đều có chung một nguyện vọng và tuyệt đối không nhường nhau, hoàng đế chưa từng tức giận đến như vậy, các con của mình không có chí tiến thủ, trầm mê sắc đẹp, đến cuối cùng còn rút kiếm, thiếu chút nữa chém đầu Bát hoàng tử cố chấp không chịu thoái lui. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Tịch Nhan nghe nói chuyện này lúc nàng đang hóa thành nam trang, trên mặt vẽ một lớp nhọ nồi, ngồi ở trong trà lâu, nghe người trong trà lâu đang bàn tán chuyện xảy ra.

"Cũng còn may, sau đó các vị hoàng tử đều thức thời, cuống quít nhận sai, mới không gây thành đại họa. Bất quá theo ta thấy, sự tình sẽ không chấm dứt như vậy." Một người đang thao thao bất tuyệt dừng lại uống một ngụm trà, tự cho là đúng kết luận.

Mọi người thế này mới phục hồi tinh thần lại, thổn thức không thôi.

"Vị Tịch Nhan quận chúa coi như thực sự đẹp như vậy, trừ bỏ Thất gia cùng Cửu gia, hiện có năm vị hoàng tử ở độ tuổi nạp phi, thế nhưng tất cả đều muốn cưới được nàng."

"Thất gia tự thì không cần phải nói, nếu Cửu gia không phải trước đó vài ngày vừa mới cầu vạn tuế gia ban hôn, chỉ sợ hôm nay cũng khó miễn tham dự trong đó đi?"

"Ai, đã sớm nghe nói vị quận chúa này ngay cả phụ thân chính mình cũng hấp dẫn, thậm chí bức tử mẫu thân chính mình, nay xem ra, cái tên "Họa thủy" thật là danh phù kỳ thực a!"

Nghe đến đó, Tịch Nhan cười lạnh đứng dậy, bỏ lại một thỏi bạc vụn, liền hướng tới Bách Hoa Lâu.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Giờ phút này sắc trời đã hơi ảm đạm, đây là thời gian khách làng chơi tìm mua vui tấp nập ở Bách Hoa Lâu, bên trong là tiếng đàn hát dễ nghe, bên ngoài người xe nhộn nhịp.

Ở một nơi phồn hoa náo nhiệt như vậy nhưng trong mắt Tịch Nhan lại chỉ có bốn chữ có thể hình dung "Chướng khí mù mịt".

Nàng đứng ở cửa một lúc lâu, có cô nương bước ra tiếp đón, nói những lời lẽ rất khó nghe làm Tịch Nhan rất khó chịu.

Cũng may nàng có thói quen kiểm chế cảm xúc bản thân, cũng thoải mái tùy ý cô nương đó muốn nói gì thì nói, nàng chỉ nói thẳng mình muốn tìm Nam Cung Ngự công tử.

Cô nương kia vừa nghe đến tên Nam Cung Ngự, đôi mắt nhất thời thời lóe sáng, nhanh chóng kéo Tịch Nhan lại: "Nguyên lai là bằng hữu của Nam Cung công tử, công tử đi theo ta."

Tịch Nhan lần đầu tiên rơi vào trường hợp này, bị nàng lôi kéo, nhịn không được âm thầm than thở.

Bước lên lầu, vừa xoay người đã đối diện một công tử trong trang phục xa hoa. Y - www.

https://thuviensach.vn

Nhưng thấy ánh mắt nam tử kia nguy hiểm lại lạnh lùng như băng, nhìn thẳng vào nàng, Tịch Nhan chỉ nở nụ cười đạm mạc, ánh mắt cũng lạnh lẽo không kém.

Nàng nghe kia cô nương nhiệt tình tiếp đón: "A, Cửu gia, vừa mới đến sao lại đi rồi?"

Tịch Nhan nghe được xưng hô kia, trong lòng không khỏi động, bất động thanh sắc đánh giá nam tử tuấn mỹ kia, trong đầu nhanh chóng tính toán .

Nhưng thấy nam tử kia hờ hững bước qua, nét mặt vẫn bình tĩnh như trước, vội vàng đi xuống lầu.

Cô gái thanh lâu kia vẫn nhìn theo bóng dáng hắn đi ra cửa, mới lưu luyến quay đầu đi, trong mắt rõ ràng còn vương vấn sự ái mộ không giấu diếm

Đến phòng Nam Cung Ngự đang ở, vừa vào cửa đã tràn ngập mùi son phấn.

Tịch Nhan nhịn không được che lại miệng mũi, vừa ngẩng đầu, phát hiện trên nhuyễn tháp trong phòng, Nam Cung Ngự vẫn ung dung ngồi đó, uống rượu dùng bữa, bộ dáng rất tiêu diêu tự tại!

Thấy Tịch Nhan, hắn vẫn không ngạc nhiên, cũng không động lập tức, hồi lâu sau mới lưu luyến bảo nữ tử bên cạnh ra khỏi phòng, nghiêng thân mình trên nhuyễn tháp, ung dung nhìn Tịch Nhan, cười nói:"Tới nhanh như vậy sao?"

Tịch Nhan vẫn che mũi, bước nhanh đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, lập tức trong phòng lập tức có ngọn gió lạnh đêm hè tràn vào, nhưng lại "Phốc" một tiếng dập tắt ngọn đèn trên bàn.

https://thuviensach.vn

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại ánh trăng chiếu sáng, Tịch Nhan thấy hắn không có ý định thắp đèn lại, bước đến trước mặt hắn hỏi: "Dược đâu?"

Trong ánh sáng mông lung, Tịch Nhan thấy không rõ vẻ mặt hắn, chỉ cảm thấy thanh âm hắn không hề trong trẻo giống như trước:"Tối nay sẽ tiến hành sao?"

Tịch Nhan gật gật đầu, hắn lại đột nhiên cười nhạo một tiếng: "Nhan Nhan, hiện tại muội hối hận vẫn còn kịp."

Đã lâu rồi hắn mới gọi nàng như vậy, Tịch Nhan nhịn không được ngẩn ra, sau một lát mới nói: "Huynh có biết ta sẽ làm theo ý của tổ mẫu, người muốn ta đến nơi đây ta sẽ đến. Nhưng người cũng không nói muốn ta gả cho ai, cũng không nói chuyện gì khác nên ta có thể tự mình quyết định."

"Tốt lắm." Nam Cung Ngự thản nhiên nói, sau đó nhét vào trong tay nàng một bình sứ hoa xanh nhỏ,"Đây là thứ muội muốn."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Đêm hôm đó, dịch quá trong kinh thành thình lình xảy ra đại hỏa, thổi quét toàn bộ tây sương.

Thật ra thị vệ của dịch quán tới kịp lúc thế nhưng không biết là vì nguyên nhân gì mà ngọn lửa kia trong một thời gian ngắn lại lan ra và bốc cao, cho nên không một ai đi vào!

Cuối cùng, ngọn lửa cũng suy yếu rồi tắt dần, tin dữ cũng truyền đến.

Tịch Nhan quận chúa vừa mới từ Tây Càng đến Bắc Mạc hòa thân sau trận đại hỏa bị xa ngang đè trúng, tuy rằng vẫn chưa tạo thành vết thương trí mệnh, nhưng mà trên người có nhiều chỗ bị bỏng, dung nhan tuyệt sắc cũng gần như bị hủy.

Tin tức mới vừa truyền ra, lập tức kinh động toàn bộ kinh thành, ngay cả hoàng đế cũng quan tâm tới.

Đầu tiên là ngự y đã xem qua thương thế của Tịch Nhan bẩm tấu, thuật lại tình trạng của Tịch Nhan hiện tại, tất cả mọi người nhịn không được thở dài.

Vẫn có một người không tắt hi vọng là Lục hoàng tử Hoàng Phủ Thanh Hoành.

https://thuviensach.vn

Sau khi kết thúc buổi lâm triều, hắn liền lập tức thỉnh chỉ hoàng đế, lấy cớ thay mặt hoàng đế thăm hỏi Tịch Nhan.

Nửa canh giờ sau, hắn đã đến dịch quán, đi vào chỗ ở của Tịch Nhan, chỉ nghe bên trong có âm thanh lách cách không ngừng.

"Đem tất cả gương soi quăng hết đi, các vật có thể phản quang đều quăng hết, ta biết các ngươi đều muốn cười nhạo ta, các ngươi cứ xem đi, xem cho đã đi…"

Tiếp theo là một loạt âm thanh loảng xoảng lang canh, cùng với thanh âm của các tỳ nữ thỉnh tội cầu xin tha thứ.

Thị vệ canh cửa cũng thật cẩn thận thông truyền:"Quận chúa, Lục gia phụng ý chỉ Hoàng Thượng, đến thăm hỏi quận chúa."

Bên trong im lặng một chút, sau đó truyền ra thanh âm của Tịch Nhan, cũng đã bình tĩnh đi rất nhiều:"Lục gia, mời vào."

Hoàng Phủ Thanh Hoành vào trong phòng, chỉ thấy dưới đất một đống hỗn độn, mười mấy thị nữ quỳ gối bên tường, lạnh run. Mà Tịch Nhan ngồi ở trên giường, tầng tầng lớp lớp màn che buông xuống, che dấu nàng rất cẩn thận.

"Thanh Hoành phụng mệnh phụ hoàng đến thăm hỏi quận chúa, không biết thương thế quận chúa như thế nào?" Hoàng Phủ Thanh Hoành đi đến trước giường, hai mắt hoa đào thâm sâu vừa nói vừa nhìn trước màn che mắt.

Trong giọng nói của Tịch Nhan chất chứa một tia ẩm ướt : "Đa tạ Lục gia."

Hoàng Phủ Thanh Hoành nghe được thanh âm kia, trong lòng đột nhiên mềm nhũn, đối với chuyện nàng bị hủy dung nhan đầy hoài nghi, chỉ nói:

https://thuviensach.vn

"Thỉnh quận chúa tha thứ cho Thanh hoành đường đột, Thanh Hoành muốn chính mắt thấy thương thế của quận chúa để hồi báo cho phụ hoàng."

Sau một lúc lâu trầm mặc, âm thanh trầm thấp của Tịch Nhan bỗng truyền đi ra: "..... Chỉ sợ làm kinh hách Lục gia....."

"Quận chúa, sao lại nói vậy." Hoàng Phủ Thanh Hoành nói xong, tự mình động thủ vén màn che, một tầng lại một tầng, cho đến khi chỉ còn tầng che cuối cùng, có thể thấy thấp thoáng thân ảnh Tịch Nhan, đột nhiên truyền đến một mùi hương khó ngửi.

Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, vén mạnh bức màn che cuối cùng lên, cùng lúc đó, Tịch Nhan cũng quay đầu về phía hắn.

Chỉ một thoáng, trên mặt Hoàng Phủ Thanh Hoành chỉ còn một màu xám xịt như tro!

Sau một lát, thị vệ gác cửa dịch quán cửa chứng kiến ngày đó Lục hoàng tử tông cửa xông ra, mà sắc mặt hắn thoáng chốc tái nhợt rất đáng sợ!

Hôm sau, hoàng đế trên triều xác nhận dung nhan Tịch Nhan bị hủy là sự thật. Các vị hoàng tử lúc trước bất luận là vì lý do gì muốn cưới Tịch Nhan lúc này không dám nói gì nữa.

Trong tình cảnh này, nếu trước mặt hoàng đế mà nhắc đến vấn đề cầu thân, như vậy có vẻ quá mức dối trá.

Không có một vị hoàng tử nào lại dám làm một chuyện khả nghi như vậy.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Trong dịch quán, Tịch Nhan ngồi trước gương trang điểm, ngay cả bản thân cũng không dám nhìn dung mạo của mình, bèn cho gọi người mang khăn đen đến, một lần nữa đem che dấu khuôn mặt mình.

Nhưng chỉ cần nhớ lại hôm qua Hoàng Phủ Thanh Hoành cố ý muốn vén màn che, sau khi vén mản , sắc mặt hắn biến đổi chỉ trong phút chốc, Tịch Nhan liền nhịn không được trong lòng cười lạnh.

Lần này nàng không biết hòa thân quận chúa dung nhan bị hủy còn nơi nào để đi?

Vừa nghĩ tới đây, nàng lại không khỏi nghĩ tới ngoại tổ mẫu -- Thái Hậu Tây Càng nhìn xa trông rộng. Bà là người cơ trí và quyết đoán nhất mà Tịch Nhan từng gặp, một người phụ nữ đa mưu túc trí, không biết hôm nay nàng đi bước này bà có đoán trước được hay không?Truyện Tiên Hiệp - -Y

Buổi chiều, trong cung có người đến tuyên đọc thánh chỉ. Hoàng đế ân điển cho cho Tịch Nhan an tâm tịnh dưỡng, mọi việc không cần quan tâm, hết thảy đều có hoàng đế vì nàng làm chủ.

Nói cách khác, việc tứ hôn việc cũng tạm thời không bàn đến.

Trong lòng Tịch Nhan thở phào nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

Đêm đó, Nam Cung Ngự đến thăm nàng, vừa mới nhìn thấy nàng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, sửng sốt một lúc lâu sau mới hoàn hồn, nhất thời dở khóc dở cười: "Muội..... Như thế nào lại đem mình thành bộ dáng như vậy?"

"Không tốt sao?" Tịch Nhan thản nhiên liếc mắt nhìn hắn,"Huynh không nghe nói các vị hoàng tử cũng không dám nhắc lại việc cưới ta sao?"

Nam Cung Ngự gật gật đầu, để tay trên bàn, cố nhịn xuống nhưng cuối cùng vẫn là "Xì" bật cười một tiếng: "Tốt lắm, vì ăn mừng muội hủy dung thành công, sư huynh cùng muội uống một chén. Chỉ là Nhan Nhan, muội tự biến mình thành bộ dạng như vậy, tính không lập gia đình sao?"

"Không quan trọng." Tịch Nhan thản nhiên phun ra ba chữ.

Nam Cung Ngự giơ chén rượu lên, hai mắt gian xảo mị hoặc: "Không quan hệ, bất cứ khi nào muội quay đầu, sư huynh đều có thể cưới muội."

Tịch Nhan trả lời hắn bằng ánh mắt lạnh lùng, không thèm chấp.

Tiễn bước Nam Cung Ngự, Tịch Nhan ra lệnh tỳ nữ hầu nàng đi tắm, sau đó mới thả lỏng tâm tình, bình yên đi vào giấc mộng.

Nhưng mà không ai nghĩ đến, giấc ngủ bình yên đó chỉ đến trong một đêm thôi --

Giữa trưa hôm sau, bỗng nhiên có thánh chỉ truyền tới.

Trực giác Tịch Nhan cho biết có điềm chẳng lành. Theo lý hôm qua, thánh chỉ đã xem như cấp cho nàng công đạo, hôm nay thế nào lại còn có thánh chỉ khác?

"Mục Cầm, thân mình ta không thoải mái, ngươi đi thay ta tiếp chỉ." Tịch Nhan nằm ở trên giường, trong lúc nhất thời không tìm được chủ ý

https://thuviensach.vn

khác, chỉ có thể tận lực kéo dài thời gian, cũng đồng thời tự trấn tĩnh bản thân.

Nghe vậy, Mục Cầm liền đi ra tiếp chỉ, nhưng chỉ một lát liền quay trở lại, trong tay cung kính nâng thánh chỉ màu vàng, nâng lên trước mặt, ngữ khí bình thản trước sau như một: "Nô tỳ chúc mừng quận chúa, hoàng thượng hạ chỉ, tứ hôn quận chúa cho Thất hoàng tử."

"Thứ " Tịch Nhan đang ngồi sau màn giường, bởi vì dùng sức nên để lại lỗ hổng to tướng trên tấm màn xanh nhạt

Mục Cầm nghe tiếng ngẩng đầu lên, bắt gặp dung nhan Tịch Nhan lúc này trắng bệch rất đáng sợ, lại cúi đầu xuống.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Vẫn cải nam trang như trước, Tịch Nhan lại một lần nữa đi vào trà lâu trước kia.

Vừa vào đến cửa trà lâu, nghe được bên trong tiếng cười vang lên.

"Lời này là thật sao? Thất hoàng tử thật sự muốn cưới Tịch Nhan quận chúa bị hủy dung sao?"

"Chưa hết đâu! Nghe nói, do chính Thất hoàng tử tự mình thỉnh chỉ, Hoàng Thượng lập tức liền đáp ứng, lúc này chỉ sợ thánh chỉ đã đến tay quận chúa!"

"Ha! Tuyệt phối a, tàn vương xứng xú phi, quả nhiên là tuyệt phối!"

Tàn vương? Tịch Nhan cảm thấy hơi chấn động, nhấc chân đi vào bên trong, ngồi ở một góc khuất trong quán, tiếp tục nghiêng tai lắng nghe.

"Ngươi nghĩ xem Thất hoàng tử cũng thật là, cho dù thân bị tàn phế, tốt xấu gì cũng là một vị hoàng tử, nếu thật sự muốn kết hôn, cô nương nào mà cưới không được chứ, lại đi cưới một nữ tử bị hủy dung nhan. Lúc dung mạo quận chúa còn hoàn hảo, cũng chưa từng thấy ngài ấy thỉnh cầu Hoàng Thượng tứ hôn?"

https://thuviensach.vn

"Theo ta thấy a, vị thất gia này thường ru rú trong nhà, hiếm khi lộ diện, chỉ sợ bản thân ngài ấy cũng có điều ám muội, cưới một xú phụ như vậy mới có thể an tâm!"

"Ha ha ha --"

Trong lúc nhất thời, trong trà lâu tiếng cười nổi lên bốn phía. Nguồn:

Tịch Nhan chỉ cảm thấy chói tai, ném bạc lại, vội vàng ra khỏi nơi này.

Vị Thất hoàng tử này thì ra là thân thể tàn phế? Không trách lần trước tại nơi này không một ai đề cập tới hắn.

Mà hiện tai, nàng thật sự sắp gả cho vị Thất hoàng tử này?

Tịch Nhan trầm tư một chút, lại đi đến Bách Hoa Lâu.

Bởi vì lúc này là giữa trưa, bên trong Bách Hoa Lâu không náo nhiệt như đêm đêm trước.

Trong lúc nhất thời Tịch Nhan có chút chần chờ, chưa kịp hồi phục tinh thần bỗng nhiên nghe thấy truyền đến một loạt tiếng vó ngựa dồn dập, vừa ngẩng đầu bỗng nhìn thấy một khuôn mặt nam tử trẻ tuổi giống như đã từng quen biết, trong lòng cả kinh, vội quay đầu đi, né tránh tầm mắt người đó.

Người vừa tới đúng là người nàng đã từng gặp mặt một lần Thập Nhị hoàng tử, lúc này Tịch Nhan tất nhiên là sợ bị hắn nhận ra, vừa muốn tránh đi, không nghĩ vị Thập Nhị hoàng tử này đã xoay người xuống ngựa: "Này, ngươi đứng lại!"

Tịch Nhan mới vừa đi hai bước, không ngờ bị hắn đập lên vai, nhất thời tức giận hất tay hắn ra, lạnh lùng nhìn về phía Thập Nhị hoàng tử.

"Ngươi....." Hoàng Phủ Thanh Tuyên nhìn nàng,"Vị tiểu huynh đệ này trông rất quen mặt, ta gặp qua ngươi ở nơi nào vậy?"

https://thuviensach.vn

Đáng chết! Tịch Nhan cắn răng thầm nghĩ, tiếp theo liếc mắt thấy ánh mắt mê đắm miên man của hắn dường như vẫn chưa nhận ra nàng, nàng cảm thấy nhẹ nhỏm hẳn, lạnh lùng nói :"Công tử nhận sai người rồi?"

Hoàng Phủ Thanh Tuyên nhìn thấy gương mặt trước mắt tuy rằng ngăm đen, nhưng vẫn không thể che dấu khuôn mặt tuấn mỹ động lòng người, bỗng lâm vào trạng thái mê đắm. Nhất thời chợt nhớ tới điều gì, chính là chuyện Hoàng Phủ Thanh Hoành từng ở nơi này sủng ái nam nhân. Hắn xưa nay đối loại chuyện này không có hảo cảm, bởi vậy chưa từng truy cứu sâu thêm, chỉ ý vị thâm trường "Nga" một tiếng, vui cười xoay người đi vào Bách Hoa Lâu.

Tịch Nhan cau mày vỗ vỗ vai mình, đợi hắn đi vào một lúc lâu sau mới chậm rãi đi thong thả đi vào.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tịch Nhan trong lòng có chút hoang mang, tuy nói Nam Cung Ngự thường có hành tung bất định, nhưng mà tuyệt đối không có công đạo đã hành xử như vậy, không nói một tiếng liền biến mất không thấy. Trong lòng nàng biết hắn đã lưu lại một thời gian do chuyện chỉ hôn của nàng nên muốn rời đi nhưng sự tình bất ngờ chuyển biến, không biết khi hắn biết được sẽ phản ứng thế nào.

Cũng may bình dược kia đã lấy được.

Tịch Nhan chậm rãi xoa mặt mình, trong lòng hơi buông lỏng, lập tức cười lạnh một tiếng --

Bất kể hắn là vị hoàng tử nào, bất kể hắn bộ dáng ra sao, đơn giản binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn thôi, nàng là Hoa Tịch Nhan, làm sao nhu nhược e ngại hắn?

Ngày hôm sau, Tịch Nhan vừa mới thức dậy, trong cung lại đột nhiên truyền đến thánh chỉ, tuyên nàng tiến cung yết kiến.

Tịch Nhan trong lòng không nhịn được cười lạnh, ngày đó dung mạo nàng hoàn hảo không cho nàng tiến cung, nay dung nhan bị hủy, ngược lại muốn nàng vào cung để làm trò cười cho những người đó.

Nơi yết kiến là Trường Nhạc cung, nơi ở của hoàng hậu.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan dùng khăn đen che mặt, sau khi được thái giám thông truyền, ung dung đi vào.

Bên trong đại điện, hơn hai mươi phi tần đang tập trung, trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều hướng về Tịch Nhan.

Nhưng khi bắt gặp khăn đen trên đầu Tịch Nhan, vẻ mặt mọi người lại biến hóa khác nhau.

Tịch Nhan tiến lên hành lễ với tất cả mọi người, bỗng nhiên nghe một phi tần nói: "Quận chúa không cần đa lễ, nơi này đều là người trong nhà cả, sao quận chúa không tháo khăn che mặt xuống cho mọi người xem mặt?"

Trong điện bỗng vang lên vài tiếng cúi đầu cười nhạo. Khóe miệng hoàng hậu cũng gợi lên ý cười lãnh đạm.

Tịch Nhan lơ đễnh, đáp lời vị phi tần vừa nói chuyện: "Hồi nương nương, không phải là Tịch Nhan không chịu lấy hình dáng thật của mình gặp người, chính là..... Sau trận đại hỏa đáng sợ kia, ngay cả bản thân mình còn kinh hãi dung mạo của chính mình nên chỉ ngại làm kinh động đến các vị nương nương."

"Đúng rồi, ta còn nghe nói lúc lão Lục nhìn mặt ngươi, sợ tới mức chạy trối chết, có phải hay không?" Bỗng nhiên có một phi tần khác lên tiếng, che miệng cười nhẹ.

Khóe miệng Tịch Nhan gợi lên một tia cười lạnh, thanh âm như trước mềm mại: "Đúng vậy."

Thấy thế, hoàng hậu rốt cục ra mặt giảng hòa:"Thôi, không bàn đến chuyện này nữa, đừng làm cho quận chúa cảm thấy khó xử."

Vừa dứt lời, gian ngoài lại đột nhiên lại truyền đến thanh âm thông báo: "Trầm cô nương yết kiến --"

https://thuviensach.vn

"Đây là chính phi của lão Cửu phải không?" Hoàng hậu mỉm cười nhìn Dung phi, thấy Dung phi gật đầu mới nói cung nữ bên cạnh: "Truyền nàng vào đi, cho mọi người chúng ta nhìn xem một chút người làm cho lão Cửu điên cuồng như vậy đến tột cùng là mỹ nhân thế nào."

Vì thế, ánh mắt mọi người lại hướng về phía cửa, Tịch Nhan tựa hồ như bị quên đi, nhưng nàng lại mừng rỡ tự tại, lặng yên lui sang một bên, cũng nhìn về phía cửa.

Nữ tử đi vào, quần áo màu lam, dáng người yểu điệu, đôi mắt trong suốt đen tuyền như hai viên ngọc, đôi môi xinh đẹp giống như hoa sen mới nở, đứng ở nơi đó, thướt tha như tiên nữ giáng trần.

Quả thật là một mỹ nhân! Trong lòng Tịch Nhan thầm than, chỉ tiếc cũng là một mỹ nhân băng lãnh.

Đôi mắt đen, phẳng lặng không một chút gợn sóng giống như hàn băng vạn năm, dù có một giọt nước cũng sẽ lập tức đóng thành băng.

Nhìn từ xa, Tịch Nhan cảm thấy trên người chợt rét lạnh, nhưng trong lòng không biết vì sao lại sinh ra cảm giác vừa tò mò vừa rối rắm.

Nàng nhìn Trầm cô nương tiến lên vấn an, âm thanh lạnh như băng :"Nô tỳ Trầm Đạm Tuyết, tham kiến hoàng hậu nương nương, tham kiến các vị nương nương."

Đạm Tuyết! Trong lòng Tịch Nhan thầm than, người quả thật lãnh đạm như băng tuyết, trong sáng như vậy, băng lãnh như vậy, nhưng lại làm rung động lòng người đến vậy.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Trong lòng Tịch Nhan đối với vị mỹ nhân lạnh như băng nổi lên lòng hiếu kỳ, thế nhưng các vị nương nương xung quanh kia lại tựa hồ không phải nghĩ như vậy.

Lúc Trầm Đạm Tuyết vấn an, không chỉ có thanh âm lạnh như băng, mà thái độ bình tĩnh cùng vẻ mặt không hề biến hóa, điều này làm cho bầu không khí trong đại điện bất chợt lạnh lẽo.

Mẫu thân của Cửu hoàng tử - Dung phi nương nương, trên mặt không che dấu sự không thích cùng xấu hổ, lạnh lùng liếc mắt qua.

Tịch Nhan dù đang hưng trí nhìn cảnh này cũng không nghĩ tới Trầm Đạm Tuyết lại đứng dậy, nên đứng lặng yên tại chỗ, không nghĩ tới việc hóa giải bầu không khí xấu hổ trong điện.

"Cửu hoàng tử đến --"

Đúng lúc này, gian ngoài đột nhiên vang lên âm thanh thông truyền, người đi vào chính là Hoàng Phủ Thanh Thần.

"Dung phi muội muội, xem lão Cửu nhà muội kìa, hắn đang lo lắng cho tân nương của mình sợ chúng ta làm nàng khó xử, nên vội vàng chạy đến

https://thuviensach.vn

đây!" Sau khi Cửu hoàng tử thỉnh an, hoàng hậu nở nụ cười nhìn về phía Dung phi.

Dung phi cười mỉa hai tiếng, ngẩng đầu lên nhìn thấy con mình đang đứng bên cạnh Đạm Tuyết, cúi đầu không biết đang hỏi nàng điều gì, bộ dáng săn sóc cẩn thận mà bà chưa từng thấy qua. Nhưng Đạm Tuyết ngay cả một cái liếc mắt cũng chưa từng liếc qua hắn, chỉ lạnh lùng đáp lại hai câu.

Trong lúc đó, trong lòng Dung phi lại chấn động.

Tịch Nhan chỉ cảm thấy nhìn rất thú vị, lại quên đi tình cảnh của bản thân, cho đến khi thanh âm của hai vị phi tần vui sướng khi người gặp họa lần nữa truyền đến --

"Lão Cửu đối với nương tử của mình quả nhiên chu đáo, nhưng sao không thấy Lão Thất cùng đến đây để gặp mặt nương tử của mình?"

"Lão Thất? Muội cũng không phải là không biết hắn -- huống chi, dung nhan này, gặp cũng thế mà không gặp cũng thế thôi."

Vị phi tần vừa nói chuyện vừa đảo mắt qua người Tịch Nhan, trong ánh mắt không chút nào che dấu ý châm chọc.

Tịch Nhan rốt cục lại bị đặt trong tầm mắt của mọi người, đồng thời cũng bao gồm cả Hoàng Phủ Thanh Thần cùng trầm Đạm Tuyết đang đứng ở nơi đó.

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Thần dừng lại trên người Tịch Nhan một chút, trước sau như một sâu không lường được, may mà Tịch Nhan đối với hắn không chút sợ hãi, lại có khăn đen che mặt, mà hắn cũng rất nhanh di chuyển ánh mắt, quay sang nói chuyện cùng Đạm Tuyết.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan trong lòng bất đắc dĩ thở dài, đôi mắt giấu phía sau khăn đen trở nên lạnh lẽo.

Quả thật nơi nào có nữ nhân nơi đó không tránh được lục đục với nhau? Nay bộ dáng nàng đã thành thế này, lại có nữ tử vẫn không ngừng châm chọc, đây không phải là nực cười lắm sao?

Phía bên kia, hoàng hậu đột nhiên cất lời: "Tịch Nhan quận chúa là khách quý ta mời tới, tất nhiên là nàng cùng Lão Thất không thể so sánh với lão Cửu cùng Trầm cô nương, lúc này gặp mặt chỉ sợ có chỗ không tiện, không bằng sớm chọn ngày cho hai người thành thân, chẳng phải là ngày đêm bên nhau, còn lo gì việc gặp mặt không?" Dứt lời, nàng nhìn về phía Dung phi, cười nói, "Đợi bản cung bẩm tấu với Hoàng Thượng cho Lão Thất cùng lão Cửu cùng thành thân, muội muội xem có được không?"

Ánh mắt Dung phi đang liếc nhìn về phía con mình cùng Đạm Tuyết, trả lời qua loa: "Mọi chuyện xin nhờ tỷ tỷ làm chủ."

Thành thân. Tịch Nhan trong lòng hơi chấn động, nhìn về phía đôi nam nữ giống như thần tiên quyến lữ bên kia, lại rốt cục thì nhịn không được nghĩ tới vị Thất hoàng tử chưa từng biết mặt.

Gả cho một vị hoàng tử tàn phế ắt hẳn sẽ là một chuyện thú vị trong cuộc sống, không phải sao?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Chuyện thành hôn cuối cùng cũng không thể tránh né, ngày cưới rất nhanh được định đoạt.

Cũng không biết là ai chọn, thế nhưng ngày cưới được ấn định sau một tháng!

Trong một tháng ngắn ngủi, muốn lo liệu cho xong hai đại hôn của hoàng gia, nói dễ hơn làm?

Tịch Nhan nhớ tới ngày ấy ở trong cung chứng kiến hai người, Cửu hoàng tử cùng Đạm Tuyết, một đôi bích nhân, xứng lứa vừa đôi, cũng không khó đoán rằng, mình cùng vị Thất hoàng tử kia nhất định là sắt cầm hảo hợp.

Dù là diễn trò cũng được, trước giờ nàng luôn là tiêu điểm thu hút sự chú ý của mọi người, nay đổi thân phận cũng cảm thấy mới mẻ.

Trước ngày đại hôn, đối với Tịch Nhan mà nói thì vô cùng không có gì cảm thấy thú vị, bên tai tràn ngập không trào phúng thì là châm biếm, nhưng nửa điểm thú vị cũng không có.

Kết quả là sau một tháng ngây ngốc buồn chán, hôn kỳ rốt cục đã đến.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan đã sớm đoán được hôn lễ của nàng cùng vị Thất hoàng tử kia nhất định là bất thường, nhưng không nghĩ đến bất thường như vậy --

Lúc đó, phủ đệ Thất hoàng tử lạnh lùng im ắng, không có gì ngoài việc xung quanh có giăng đèn kết hoa, nhưng lại không có một tân khách!

Trong nội đường, Tịch Nhan trong bộ hỉ phục phiền phức nặng nề, trên đầu trang sức rất nặng, khăn voan hồng phủ lên, trên mặt còn che một tầng lụa mỏng.

Ngày đại hôn là ngày vui nhất thế nhưng nàng một thân một mình đứng ở nơi đó! Mà xung quanh nha hoàn bà mối cũng chỉ là lẳng lặng đứng yên, không có một hành động nào -- không chỉ không giống trong phủ có việc vui, ngược lại, giống như đang có tang vậy!

Nếu chỉ là không có tân khách, nàng còn có thể lý giải. Dù sao hôm nay còn có một vị hoàng tử khác đại hôn, mà với tính tình kỳ lạ của Thất hoàng tử này chỉ sợ ở trong triều cũng không giao tình với ai, không ai đến chúc mừng thì thôi, nhưng vị tân lang hiện đang ở nơi nào?

Tịch Nhan xưa nay có bản lĩnh làm cho người bên ngoài kinh ngạc, không nghĩ hôm nay, bản thân lại bị làm cho kinh ngạc khó có thể trấn tĩnh được.

Không bao lâu, gian ngoài truyền đến tiếng bước chân. Trong phòng nha hoàn bà mối đều cúi chào: "Thôi công công."

Người tới là tổng quản Thôi Thiện Duyên trong phủ, cung kính hành lễ với Tịch Nhan: "Nô tài tham kiến Hoàng tử phi. Thất gia bởi vì thân mình không tiện, Thánh Thượng hạ chỉ, đặc miễn đi lễ tiết thành hôn của Thất gia cùng Hoàng tử phi, nếu thánh chỉ đã ban xuống như vậy cũng đã xem Hoàng tử phi là kim chi ngọc diệp của hoàng gia, chiêu cáo thiên hạ, Hoàng tử phi cùng Thất gia dĩ nhiên là danh chính ngôn thuận thành vợ chồng. Hiện thỉnh Hoàng tử phi đi trước vào hỉ phòng nghỉ ngơi một lát."

https://thuviensach.vn

Có nha hoàn tiến lên nâng tay Tịch Nhan, Tịch Nhan khó khăn lắm mới phục hồi tinh thần lại, khóe môi hơi nhếch lên, bị người đưa tới hỉ phòng, ngồi xuống ở bên giường.

Nàng không nhìn thấy tình hình trong phòng, trong lúc nhất thời cảm thấy bực mình, nâng tay kéo khăn voan trên đầu xuống.

Bỗng dưng, người săn sóc dâu bên cạnh đưa tay ngăn nàng lại, trong thanh âm mang theo cười khẽ: "Hoàng tử phi không thể lộn xộn, khăn voan này phải do Thất gia tháo ra."

Hắn đến tháo ra? Ngay cả bái đường tân lang cũng không xuất hiện, còn có thể tới tháo khăn voan cho nàng sao?

Bỗng nhiên trong lúc đó, Tịch Nhan càng hưng trí rất muốn nhìn thấy vị Thất hoàng tử này đến tột cùng là thần thánh phương nào, có chủ ý gì đây.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Kết quả, Tịch Nhan chờ đợi Thất hoàng tử Hoàng Phủ Thanh Vũ đến tháo khăn voan cho nàng từ buổi trưa cho đến giờ Tuất buổi chiều.

Từ cửa rốt cục truyền đến tiếng động bánh xe lăn rất nhỏ, mệt mỏi nguyên một buổi chiều Tịch Nhan lập tức tỉnh ngủ nghiêng tai nghe động tĩnh.

Cửa chậm rãi bị mở ra, toàn bộ bọn nha hoàn bên người nàng quỳ xuống lên tiếng: "Thất gia cát tường, chúc mừng Thất gia !"

Trong lòng Tịch Nhan nhịn không được nổi lên tò mò, có chút khẩn trương muốn biết vị Thất hoàng tử kia khi lên tiếng sẽ như thế nào, cũng không nghĩ tới nàng chưa nghe được hắn mở miệng, người xung quanh đã đứng dậy, hơn nữa mọi người lục tục bắt đầu rời khỏi phòng.

Lòng của nàng hơi hơi chấn động, lại nghe thanh âm vui mừng của người săn sóc dâu bên cạnh:"Thất gia, có thể tháo khăn voan của Hoàng tử phi ra."

"Được." Một tiếng đáp ngắn ngủi vang lên, Tịch Nhan còn chưa nghe kịp khăn voan đã trôi từ bên tai qua, khăn voan trước mắt nàng nháy mắt bị kéo rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Cách một lớp khăn lụa đen trước mắt, Tịch Nhan giương to mắt nhìn, bên trong lại lâm vào ngạc nhiên.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới vị Thất hoàng tử thân tàn phế trong truyền thuyết sẽ có bộ dáng như vậy!

Trước mắt nàng là nam tử tuấn mỹ nhất mà nàng từng gặp – đôi mắt trong trẻo ví như băng tuyết, dung nhan tuấn mỹ như hoa lê, lúc nhìn vế phía nàng, khóe miệng gợi lên ý cười nhạt, ôn nhu đưa tình, mềm mại như nước. Tuy rằng ngồi trên xe lăn, nhưng với bộ dáng này làm cho người ta thật sự là không cưỡng lại được?

Trong lòng Tịch Nhan từng hình dung muôn vàn bộ dáng của hắng nhưng trong giờ phút này, trong đầu nàng lại trống rỗng không còn biết gì nữa.

Ý cười nơi khóe môi Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng nhiên sâu sắc thêm, chắp tay nói: "Hoàng tử phi cát tường."

Thanh âm lang lảnh, thanh nhuận như gió.

Khi ánh mắt nàng chạm đến khóa miệng đang cười của hắn, Tịch Nhan giật mình phục hồi tinh thần lại, trong lòng nháy mắt vang lên cảnh báo -- nam tử này, tuyệt đối không đơn giản.

Thân thể bị tàn phế, hiếm khi lộ diện. Mọi người chỉ nói hắn không chấp nhận sự thật nên trở thành một người mất hết ý chí, thế nhưng lúc này đây, người trước mắt nàng tao nhã như vậy, khí độ như vậy, làm sao nàng cũng như người ngoài lại có thể nghĩ hắn là một người vô đụng được?

Tâm thần của nàng vừa động, mặc dù biết mình có khăn đen che mặt, nhưng vẫn hơi hạ thấp tầm mắt, tư thái nhàn tĩnh đoan trang: "Thất gia cát tường."

https://thuviensach.vn

Hắn chậm rãi nâng ngón tay thon dài lên, để dưới cằm, ánh mắt trong suốt như viên ngọc đen nhìn không hề chớp mắt khuôn mặt Tịch Nhan bên dưới lớp khăn lụa đen, hồi lâu sau, thanh âm trầm thấp chậm rãi vang lên:"Xem ra hoàng tử phi không có ý định tháo khăn che mặt xuống?"

Miệng của hắn rõ ràng vẫn duy trì ý cười tao nhã, nhưng mà Tịch Nhan lại cảm thấy nụ cười của hắn có thâm ý khác, bởi vậy liền cúi đầu, mười ngón tay giao nhau, bộ dáng co quắp lại: "..... Thất gia, không phải thiếp thân cố ý che giấu, chính là....."

"Ngô." Hắn lên tiếng có chút nặng nề, nhưng vẫn bảo trì tư thế như lúc trước, tựa tiếu phi tiếu, vẫn nhìn Tịch Nhan.

Tịch Nhan đột nhiên xoắn nhanh mười ngón tay, thanh âm một chút ủy khuất, một chút khó xử truyền đến:"Thất gia nếu thật sự muốn xem, thiếp thân làm sao dám không tuân lời....."

Nàng chậm rãi nâng lên tay lên, vừa chạm vào khăn che mặt, đột nhiên tay bị hắn giữ lại.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Lòng bàn tay này ấm áp như ngọc nắm lấy tay nàng, cứ như vậy xoa lưng bàn tay nàng, chậm rãi đem tay nàng kéo xuống dưới.

Chỉ nghe tiếng nói thanh nhuận của hắn mang theo ý cười: "Không cần. Chúng ta đã thành vợ chồng, vi phu sao lại có thể làm cho nàng khó xử?"

Tay Tịch Nhan vẫn còn bị hắn nắm, muốn bất động thanh sắc rút về, nếu làm vậy lại cảm thấy bản thân sẽ ở thế hạ phong, bởi vậy thấp giọng nói: "Thất gia nói đúng, nhưng nếu đã thành phu thê, lại không thể dùng khuôn mặt chân thật để đối diện lẫn nhau sao được?"

Dứt lời, tay còn lại của Tịch Nhan nhanh chóng tháo khăn trên mặt, hơi lôi kéo, làm cho khăn che mặt bay ra.

Cùng lúc đó, nàng rõ ràng cảm giác được bàn tay hắn đang cầm tay mình tựa hồ nắm thật chặt, vì thế liền ngẩng đầu lên đánh giá vẻ mặt của hắn, không ngoài sở liệu thấy ý cười trên miệng hắn bất giác ngưng đọng lại. Nguồn:

Tịch Nhan tất nhiên là biết giờ phút này dung mạo bản thân có bao nhiêu đáng sợ -- sóng mắt long lanh linh động đã bị hủy, vết thương dữ tợn trên mặt đã che lấp đi dung nhan tuyệt sắc, chỉ còn lại một con mắt, giống như ma quỷ.

https://thuviensach.vn

Nàng lẳng lặng nhìn hắn, trong lòng nhịn không được cười lạnh, chờ đợi phản ứng của hắn.

Ngày đó, Hoàng Phủ Thanh Hoành bị nàng dọa tới mức phá cửa mà chạy, không biết vị hòang tử trước mặt này --

Tịch Nhan suy nghĩ chưa xong, đột nhiên thấy trên mặt hắn lại tràn ra nụ cười sáng lạn hơn trước, chậm rãi đưa trán mình chạm vào trán nàng.

Trên người Tịch Nhan rốt cục khắc chế không được hơi cứng đờ, mở to đôi mắt lạnh nhìn hắn.

Ý cười trên miệng hắn càng thâm thúy, môi mỏng khẽ mở: "Hoàng tử phi, quả nhiên tuyệt sắc."

"Ý của Thất gia là..... Tuyệt xú sắc?" Trong con mắt còn lại của Tịch Nhan không hề chứa một tia tức giận nào, con mắt đục ngầu, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt như mặc ngọc của nhắn, không chút nào kiêng kị.

"Không chỉ có tuyệt sắc, còn thực thông minh." Hắn phát ra một tiếng than nhẹ, chậm rãi rời mặt nàng, khóe môi lại vẫn duy trì nụ cười thâm thúy, dựa vào xe lăn, như cũ nhìn nàng không chút nào trốn tránh.

"Đa tạ Thất gia tán thưởng." Trong lòng Tịch Nhan sinh ra cảm giác khác thường, lại như cũ nghiêng đầu cười.

Bộ dáng này, đúng là quỷ dị nói không nên lời.

Hắn cười khẽ hai tiếng, ánh mắt chuyển sang người săn sóc dâu bên cạnh. Người săn sóc dâu ngầm hiểu, lập tức vui mừng hô to lên: "Tân lang tân ngương làm lễ hợp cẩn giao bôi, từ nay về sau cát tường, thiên trường địa cửu --"

https://thuviensach.vn

Nói xong, lập tức có thị nữ trình lên hai chén rượu, hắn cầm trước một chén rượu, sau đó đem một khác chén đưa cho nàng.

Tịch Nhan cũng không lảng tránh, trên mặt không có chút thẹn thùn, lập tức nhận lấy, giơ lên chén rượu trước: "Thất gia, thỉnh."

Ánh mắt hắn thâm thúy, cười nói: "Hoàng tử phi, thỉnh."

Hai chén rượu đồng thời được uống một hơi cạn sạch, khi buông chén trong tay ra, trong nháy mắt, Tịch Nhan bỗng nhiên có loại cảm giác không tốt, chỉ cảm thấy trong miệng chua sót, trong đầu cũng sinh ra hỗn loạn, nhìn về phía khuôn mặt vẫn mỉm cười như trước của hắn:"Thất gia?"

Xe lăn của hắn chậm rãi tiến lên, ghé sát vào bên giường, ngón tay thon dài trắng noãn xoa hai má sần sùi Tịch Nhan: "Rượu rất mạnh, uống không quen nên bị say sao? Không quan hệ, dù sao đêm động phòng hoa chúc, tỉnh quá ngược lại không tốt....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Đêm dài rồi cũng lặng lẽ trôi qua, ánh nắng chói chang tràn vào hỉ phòng, trên giường Tịch Nhan chậm rãi mở mắt ra.

Trong đầu nàng vốn trống rỗng, cố gắng hết sức nhìn rõ chung quanh, trong lòng Tịch Nhan chấn động, lấy tay xoa xoa mặt mình -- may mà vết thương trên mặt vẫn còn nguyên vẹn như cũ, vẫn chưa bị người khác phát hiện ra gì cả.

Sau đó nàng mới hồi tưởng lại nụ cười bí hiểm trên mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ đêm qua, đột nhiên hoảng hốt phát hiện trên người không một mảnh vải che thân!

Tịch Nhan ôm lấy chăn chậm rãi ngồi dậy, nhưng cảm thấy thân thể không có chút khác thường nào, nàng có chút hoang mang, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Cửa phòng bị đẩy ra vang lên hai tiếng, thanh âm của thị nữ truyền đến: "Nô tỳ đến hầu hạ Hoàng tử phi thức dậy."

Sau khi thay đổi quần áo, trong lúc nàng chải đầu bỗng nhiên trông thấy một mama trong cung từ gian ngoài đi vào vấn an, vừa mới tiến vào cửa liền cúi chào Tịch Nhan, tiếng cười vang lên lang lảnh: "Chúc mừng Hoàng tử phi, Hoàng tử phi vạn phúc."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan thản nhiên nhìn bà ta nhưng lại chỉ thấy bà ta lập tức đi về phía giường hỉ, không bao lâu sau lấy ra một khăn lụa màu trắng nhiễm hồng từ chiếc giường!

Tịch Nhan trong lòng đột nhiên sáng tỏ, nhưng lại không biết giải thích thế nào những chuyện đã xảy ra!

Trên người nàng rõ rang không có gì không khỏe, lúc đầu nàng nghĩ người kia đêm qua vẫn chưa chạm vào mình, vì sao chiếc khắn đó lại nhiễm hồng?

Đợi cho mama kia hồi cung phục mệnh, Tịch Nhan mới hỏi thăm tỳ nữ đứng hầu phía sau: "Đêm qua, Thất gia ngủ ở nơi nào?"

"Hoàng tử phi nói đùa. Đêm qua là một ngày trọng đại như vậy, Thất gia dĩ nhiên là ngủ lại nơi này rồi. Hiện giờ, Thất gia đang ở Vân Thiện lâu, chờ Hoàng tử phi cùng dùng điểm tâm."

Trong lòng Tịch Nhan rốt cục không khỏi sinh ra cảm giác bất thường, đến lúc này, nàng xem như là hiểu được --

Một kẻ họa thủy như nàng chỉ e lúc này gặp phải một kẻ so với mình còn họa thủy hơn! Nhưng nàng chỉ là không thể nào biết được Hoàng Phủ Thanh Vũ kia đến tột cùng suy nghĩ gì? Nàng đã trở thành người như thế này, hắn là một người cao quý, tuấn mỹ lại có hứng thú, nguyện ý … chạm vào nàng?

Trong Vân Thiện lâu, Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn ngồi trên xe lăn, khóe miệng vẫn duy trì ý cười nhạt ôn nhuận như đêm qua, thay đổi một trang cẩm phục nguyệt sắc trông giống như thần tiên trên trời.

Đối diện một vị "Thần tiên" như vậy Tịch Nhan không khỏi có cảm giác khác thường.

https://thuviensach.vn

Nàng lấy lụa mỏng che mặt, ngồi xuống đối diện hắn, nhìn thấy ánh mắt hắn đảo qua quét lại trên người nàng, không thể kìm chế bỗng cứng cả người.

Mẫu thân nàng mất sớm, trong cung không ai dám chọc vào nàng, tuy nói không ai dạy bảo nàng những chuyện nam nữ nhưngnàng cũng biết được sự trong sạch của nữ tử là một việc rất quan trọng --

Nàng vốn nghĩ thành thân là một chuyện vui đùa, cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc tìm cho mình một vị phu quân chân chính thế mà nay lại đánh mất trong sạch trong lúc hồ đồ không hay biết gì, chung quy là nàng vẫn để ý .

"Trên người không thoải mái sao?" Hoàng Phủ Thanh Vũ cho thị nữ hầu hạ lui xuống, tự mình múc một chén cháo đưa tới trước mặt Tịch Nhan, mỉm cười nhưng ánh mắt gian trá, thần sắc ái muội.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Tịch Nhan giương mắt liếc qua người hắn, trong lòng thầm hừ lạnh, lập tức nở nụ cười: "Chắc là Vương gia dùng dược tốt nhất, cho nên trên người không cảm giác có gì khác thường."

"Vậy thì còn gì bằng." Hắn thản nhiên không chớp mắt, sau đó cúi đầu tao nhã dùng muỗng đảo qua chén cháo hoa của mình.

Tịch Nhan trong lòng bất giác sợ hãi, tùy ý quậy quậy chén cháo trước mặt mình, ánh mắt sau chiếc khăn che mặt bỗng nhiên khôi phục ánh sáng, khẽ thở dài một tiếng, đem muỗng bạc thả xuống.

Quả nhiên, Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi đối diện ngẩng đầu lên, nhìn nàng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không ngon gì cả." Tịch Nhan lại hít một tiếng, quay mặt sang một bên, thản nhiên nói, "Ta nghe nói Bắc Mạc quốc đất rộng của nhiều, thì ra ..... Không biết là đất nước này không có người tài hay trong phủ Thất gia không có người được việc?"

"Thì ra là thế." Hắn cười nhẹ, "Ta còn nghĩ rằng nàng gả sang đây hẳn là có thể thích ứng ẩm thực nơi này mới đúng. Bất quá, cũng may ta cũng sớm có chuẩn bị, mong rằng Hoàng tử phi có thể vừa lòng."

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, bỗng nhiên có người từ ngoài cửa đi vào, trong tay nâng cái gì đó, quỳ xuống bên người Tịch Nhan: "Nô tài ra mắt quận..... Hoàng tử phi."

Tịch Nhan có chút kinh ngạc nhìn kỹ thì ra là đầu bếp trong phủ của nàng ở Tây Càng lúc trước, nàng lại nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, phát hiện hắn vẫn duy trì bộ dáng vân đạm phong khinh như trước:

"Đầu bếp Tây Càng, nàng từ nhỏ đã thích thức ăn hắn làm, hắn là ta nói không sai chứ?"

Tịch Nhan nhịn không được hít thật sâu vào một hơi, khóe miệng nở nụ cười : "Đa tạ Thất gia."

Dùng xong đồ ăn sáng, Tịch Nhan chỉ cảm thấy bực mình.

Rời khỏi Vân Thiện lâu, nàng vốn định lập tức trở về phòng, lại nghe phía sau có tiếng bánh xe lăn tới.

Sau khi cân nhắc một chút, Tịch Nhan xoay người lại nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, cúi người hành lễ, ôn nhu nói: "Nhận được sự ưu ái của Thất gia là phúc của thiếp thân, bộ dáng của thiếp thân như thế này mà vẫn không bị Thất gia ghét bỏ. Thiếp thân từ xa mới tới, nhiều việc không hiểu, nếu có chuyện gì làm cho Thất gia nổi giận, thỉnh Thất gia thông cảm nhiều hơn."

Hắn nhướng mày trong mắt không thể hiện rõ cảm xúc, nhưng khóe miệng lại vẫn mang ý cười như cũ, gật gật đầu.

"Bây giờ thiếp thân phải về phòng, không biết Thất gia còn có gì chỉ giáo?" Tịch Nhan nhu thuận cười cười, tuy rằng biết hắn căn bản không nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi giơ tay lên, trong mắt rõ ràng hiện lên một tia bỡn cợt:

"Có một vấn đề đêm qua ta đã muốn hỏi Hoàng tử phi, nhưng mà tình hình khi đó, dù là hỏi Hoàng tử phi cũng không có tri giác..... Vì sao dung mạo Hoàng tử phi sau trận đại hỏa bị hủy toàn bộ, mà trên người lại vẫn trắng nõn trơn bóng như cũ làm cho người khác yêu thích không thể buông tay?"

Chỉ một thoáng, mặc dù là có lụa mỏng che mặt nhưng Tịch Nhan cũng nhịn không được đỏ mặt.

Nhưng mà liếc mắt thấy hắn vẫn mang theo ý cười như trước, nàng tự nhiên cũng không cam chịu ở thế hạ phong, ôn nhu nở nụ cười, nói: "Hồi Thất gia, chắc là ông trời còn chiếu cố thiếp thân, khuôn mặt này đã bị hủy không thể nào khôi phục như trước nữa rồi nên đâu thể thể nào lại mang một tấm thân không còn đầy đủ trọn vẹn hầu hạ thất gia?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Hoàng Phủ Thanh Vũ gật đầu ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, ý cười phiêu lãng lại tràn ra: "Quả thật là như thế, như vậy đêm qua, đối với thân thể Hoàng tử phi, ta thật rất là vừa lòng ."

Tịch Nhan trong lòng hung hăng mắng lại, nhưng vẫn duy trì tư thái đoan trang như trước: "Như vậy, có thể làm cho Thất gia vừa lòng, đây chính là phúc lớn của thiếp thân."

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười gật đầu, Tịch Nhan mỉm cười đáp lại, sau đó xoay người đi.

Nhưng vừa mới đi ra vài bước, đã thấy quản gia Thôi Thiện Duyên vội vàng đi đến: "Thất gia, Hoàng tử phi, các vị hoàng tử đến thăm viếng, muốn chúc phúc cho Thất gia cùng Hoàng tử phi."

Chúc phúc? Tịch Nhan trong lòng cười lạnh, chỉ sợ thật ra là đến xem trò cười mà thôi?

Quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, nàng thay đổi suy nghĩ, trong lòng bỗng nhiên nảy ra chủ ý tuyệt diệu.

Kết quả là, trong phòng khách của phủ Thất hoàng tử, chỉ một thoáng đã hiện diện gần mười vị hoàng tử, quả thật có thể nói là là náo nhiệt phi phàm.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan hưng trí dâng lên cao, mang theo chiếc khăn che mặt ** diện kiến các vị hoàng tử.

Không chỉ đối với các hoàng tử lớn hơn Hoàng Phủ Thanh Vũ, nàng đoan trang hiền thục dâng trà cho từng người, mà đối với các hoàng tử nhỏ hơn Hoàng Phủ Thanh Vũ, căn bản không cần dâng trà, nàng lại nhất quyết dâng trà đầy đủ, bộ dáng thập phần hiền lương thục đức.

Nhưng trên thực tế, trừ bỏ Lục hoàng tử Hoàng Phủ Thanh Hoành, Cửu hoàng tử Hoàng Phủ Thanh Thần, cùng với Thập Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Thanh Tuyên, các hoàng tử còn lại ai là ai, nàng căn bản cũng không phận biệt được.

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Hoành thật là thú vị, đặc biệt lúc Tịch Nhan dâng trà cho hắn.

Lúc đầu sắc mặt hắn bình thản vô cảm nhưng bỗng chuyển sang khó coi do việc dâng trà liên tục bên các bàn cạnh bên.

Tịch Nhan lại cảm thấy thú vị, tới tới lui lui ở bên cạnh hắn, vòng vo rất nhiều vòng, cuối cùng thành công nhìn thấy sắc mặt hắn càng ngày càng khó coi.

Tính tình lão Thập Nhị bình thường đã bất hảo, trong lúc Tịch Nhan dâng trà cho hắn, hắn nhưng lại cúi thấp lung nhìn từ dưới lên, cố nhìn vào chiếc khăn che mặt của Tịch Nhan, mong muốn nhìn ra bên trong như thế nào, nhưng mà còn chưa kịp thấy gì đã nghe được thanh âm thất ca của mình --

"Thập Nhị đệ."

Chỉ là một tiếng gọi vô cùng đơn giản, Tịch Nhan vẫn chưa nghe ra điều gì dị thường trong đó, thế nhưng mà lão Thập Nhị trước mặt chỉ một thoáng

https://thuviensach.vn

ngồi nghiêm chỉnh lại, bày ra một khuôn mặt vô hại tươi cười với Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Thất ca,

Thất tẩu tử thật sự là hiền thục, thất ca hảo phúc khí."

Nghe được hai chữ "Phúc khí", "Xì" một tiếng, Ngũ hoàng tử cười mà không cười vang lên, khóe miệng vài hoàng tử còn lại cũng giương lên nét cười không rõ ràng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lãnh đạm cười, ánh mắt làm như lơ đãng liếc qua người Tịch Nhan.

Dâng trà xong, Tịch Nhan liền đứng ở bên người hắn, nghe các huynh đệ của hắn chúc tụng, mắt thấy Ngũ hoàng tử uống liến mấy ngụm trà, liền lên tiếng: "Để thiếp thêm trà cho Ngũ Ca."

Thanh âm cực kỳ mềm mại động lòng người, Ngũ hoàng tử nhịn không được có chút sửng sốt, Tịch Nhan đã thêm trà cho hắn, đồng thời tay phải hơi run lên, có một vật nhỏ bé bay ra, tránh được tầm mắt của mọi người, rơi xuống trong chén trà của Ngũ hoàng tử.

Ngọ yến đang vui vẻ bỗng Ngũ hoàng tử bên kia xảy ra chuyện.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Ngọ yến đang vui vẻ bỗng Ngũ hoàng tử bên kia xảy ra chuyện.

Mọi người đều nhìn thấy dáng vẻ hắn không ngừng gãi khắp người, bất giác đều cảm thấy buồn cười, đợi đến khi có người tiến lên xem xét thì hết sức kinh ngạc khi nhìn thấy toàn thân hắn đầy các nốt màu hồng!

Hắn khó chịu nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Thất đệ, ta đã nói trước phủ đệ này của ngươi tà môn, nhìn đi, ta đây là gặp tội gì!"

Nói xong hắn cũng không quan tâm mình đang ngồi cùng mọi người mà liều mạng gãi toàn thân, sau đó xoay người liền rời khỏi phủ. Nguồn:

Trong lúc nhất thời, mọi người đều chỉ cảm thấy trên người mình có chút không được tự nhiên.

Chỉ có lão Thập Nhị vẫn cao hưng như trước, tiếp đón mọi người ngồi xuống. Chính hắn cũng tiến đến bên người Tịch Nhan, thừa dịp Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng người bên ngoài uống rượu hết sức nhỏ giọng nói với Tịch Nhan:

"Thất tẩu, lần trước ở trong xe ngựa thấy mặt tẩu tử, chỉ tiếc trong xe ngựa tối quá nên mới chỉ gặp đại khái, bất quá tẩu khi đó thật sự rất đẹp.

https://thuviensach.vn

Tiểu Thập Nhị ta vẫn sầu tương tư tẩu đến giờ phút này, tẩu cho ta xem liếc mắt một chút có được không?"

Tịch Nhan liếc mắt một cái liền nhìn ra trong mắt hắn ánh lên tia giảo hoạt, mỉm cười: "Nay ta không thể so với ngày xưa, giờ đây dung nhan này làm cho người ta sợ hãi, nên ta thật không dám cho Thập Nhị đệ nhìn."

"Làm sao có thể như vậy, Thất ca ta vừa ý tẩu như vậy, tẩu tử làm sao có thể khó coi? Tẩu cho ta nhìn một lần đi." Lão Thập

Nhị ra vẻ không chịu nghe lời, nâng tay liền kéo tấm lụa mỏng trên mặt Tịch Nhan xuống.

Tịch Nhan thật ra cũng không nghĩ tránh né, chỉ còn chờ hắn đem khăn che mặt của mình cái kéo xuống, cũng để thỏa mãn ý muốn xem kịch vui của mọi người.

Cũng không nghĩ tới khi lụa mỏng sắp sửa rơi ra hết, bỗng nhiên trong lúc đó, một đôi tay đúng lúc đè lên cái trán nhỏ xinh của nàng, vừa kịp giữ chặt chiếc khăn lụa mỏng sắp rơi ra.

Hoàng Phủ Thanh Vũ quay đầu, mỉm cười với lão Thập Nhị: "Thập Nhị đệ làm gì vậy, mặt của thất tẩu cũng dám chạm vào sao?"

"Không dám không dám!" Lão Thập Nhị cuống quít đem chiếc ghế bên cạnh đi chỗ khác, cách xa Tịch Nhan, ngồi tựa gần bên người Hoàng Phủ Thanh Thần đang không ngừng cúi đầu uống rượu, lúc này đem lực chú ý di chuyển sang hắn, "Cửu ca, huynh làm sao vậy? Hôm qua mới vừa mừng rỡ, hôm nay lại giống như chó nhà có tang --"

Lời còn chưa dứt, Hoàng Phủ Thanh Thần đột nhiên ngẩng đầu, một ánh mắt sắc bén lạnh như băng nhìn về hắn, lão Thập Nhị sợ tới mức chỉ một thoáng im hơi lặng tiếng, ủy ủy khuất khuất cúi đầu tự mình gắp thức ăn.

https://thuviensach.vn

Sau đó, ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Thần chuyển hướng về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, tầm mắt hai người ở không trung giao nhau.

Tịch Nhan nhìn thấy rõ ràng, nhưng trong lúc đang cẩn thận phân tích ánh mắt người bên cạnh thì đã thấy hắn quay đầu nhìn sang hướng khác như không có việc gì, cùng Tứ hoàng tử bên cạnh nói chuyện phiếm, bộ dáng chè chén thoải mái. Mà Hoàng Phủ Thanh Thần cũng thấp đầu như trước uống rượu của mình.

Tịch Nhan trong lòng không khỏi sinh ra tò mò, nhưng mà trong suốt buổi tiệc trở về sau, nàng không thấy hai người kia có hành động đáng ngờ nào xuất hiện, nên cảm thấy không thú vị.

Bỗng nhiên trong lúc đó, có một trận gió to thổi vào trong điện, Tịch Nhan đang đứng nay đầu ngọn gió, tấm lụa trắng trên mặt cứ như vậy mà bị thổi bay đi, Tịch Nhan bất động thanh sắc nhất thuận theo để cho tấm lụa mỏng đó rơi ra.

Chỉ một thoáng, yến hội lâm vào trạng thái tĩnh mịch.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hoàng Phủ Thanh Hoành từ sớm đã nhìn thấy dung mạo bị hủy của Tịch Nhan nhưng giờ đây sắc mặt hắn phút chốc trở nên thảm bại, cái chén trong tay run lên, liền ngã từ trên ghế xuống.

Âm thanh tuy vang lên rất nhỏ nhưng lại làm mọi người trong điện bỗng dưng bừng tỉnh, nhất thời ai nấy cũng đều kinh ngạc, lo sợ không yên, đều cúi đầu không dám nhìn dung nhan đáng sợ của Tịch Nhan. Lão Thập Nhị sợ tới mức liên tục thoái lui vài bước, Hoàng Phủ Thanh Thần bên cạnh lạnh lùng liếc mắt quét qua nàng một cái, cũng hơi có chút kinh ngạc.

Tịch Nhan nhịn không được gợi lên một tia cười lạnh, lúc quay đầu lại đón nhận đôi mắt lạnh lùng mất đi ý cười của Hoàng Phủ Thanh Vũ, mềm mại cúi đầu xuống, khổ sở nói: "Thất gia, thiếp thân thất lễ có phải hay không?"

Nhưng nghe thấy hắn khẽ thở dài một tiếng, ngón tay thon dài kéo lên tấm lụa mỏng bị bay ra củaTịch Nhan, khóe miệng gợi lên ý cười bất đắc dĩ, nhưng ngữ khí chứa đựng sự sủng nịch:"Sao luôn không cẩn thận như vậy?"

Tiếp theo, trong ánh mắt lo sợ không yên của chúng huynh đệ trong, hắn lại tự mình động thủ, đem lụa mỏng quay trở lại trên đầu Tịch Nhan.

https://thuviensach.vn

Cổ tay áo rộng rãi đảo qua mặt nàng mang theo mùi hương mát lạnh tỏa ra từ bên trong, tim Tịch Nhan đập mạnh và loạn nhịp một chút, mới biết thế nào gọi là "Cổ tay áo doanh hương", nguyên lai không phải chỉ nữ tử mới có.

Hơi quay đầu lại vừa lúc đối diện với dung nhan tuấn mỹ của hắn, Tịch Nhan lập tức quay đầu đi, tránh khỏi cái nhìn ôn nhu chăm chú của hắn, không nhìn hắn nữa

Trong mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ hiện lên điều gì đó, sau khi lấy tấm lụa mỏng che khuất mặt của nàng mới đón nhận ánh mắt mọi người: "Làm cho các vị huynh đệ chê cười rồi."

Tịch Nhan trong lòng thấm nói, huynh đệ của ngươi không phải đến xem trò vui sao, giờ ta cho bọn họ xem coi như là hiểu rõ tâm sự của bọn họ.

Quả nhiên, sau khi Tịch Nhan bị lộ "Hình dáng", yến hội rất nhanh giải tán, các huynh đệ của hắn cũng vội vàng tìm cớ ly khai.

Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa mọi người đi ra ngoài, Tịch Nhan sau khi thu dọn sạch sẽ trong sảnh đi ra lại phát hiện trên hành lang gấp khúc phía trước, lão Cửu cùng lão Thập Nhị ở lại bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Lão Cửu đứng trước mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ, vẻ mặt đạm mạc nhìn ra bên vườn hoa. Mà lão Thập Nhị cúi xuống nói gì đó Hoàng Phủ Thanh Vũ. Nguồn truyện: Y

Tịch Nhan đến gần thêm, liền mơ hồ nghe được một chút --

"..... Thất ca, huynh không lầm chứ, thật sự là nàng?..... Nhưng làm sao có thể....."

https://thuviensach.vn

Còn chưa nói xong, hắn liếc mắt thấy Tịch Nhan đi tới, lời dừng lại trên miệng, có chút oán trách liếc mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Thần, tựa hồ như đang trách hắn không cảnh báo cho mình im miệng kịp lúc.

Lúc này hắn nhìn về phía Tịch Nhan, cười mỉa nói: "Thất tẩu, ta đây cùng Cửu ca xin phép cáo từ ."

Tịch Nhan mỉm cười gật đầu, cúi đầu duy trì nụ cười trước sau như một với Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Trong lòng nàng không biết vì sao lại chấn động, nhớ tới lời nói vừa rồi của lão Thập Nhị, "Nàng" kia, không biết ám chỉ ai? Nếu là chính mình, như vậy đến tột cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ muốn như thế nào? Trong đó tựa hồ ẩn dấu điều gì mà nàng không biết sao?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Một người tâm tư có thể che dấu sâu như vậy, kỳ thật cũng không hiếm thấy, đặc biệt là người trong hoàng gia, chỗ nào cũng có cả.

Nhưng nếu một người thản nhiên đối mặt với Hoa Tịch Nhan nàng đây, lại có thể thời thời khắc khắc gặp biến không sợ hãi, như vậy thật làm cho Tịch Nhan cảm thấy hoang mang .

Người như vậy, từ trước tới giờ trong cuộc sống của nàng chỉ xuất hiện có một người -- Thái Hậu Tây Càng, ngoại tổ mẫu của nàng.

Nhưng mà, ngay cả ngoại tổ mẫu - người lúc nào cũng không thể đoán được tâm tư, nàng cũng biết những chuyện bà làm hết thảy đều là vì Tây Càng, bởi vậy nàng thường xuyên nghĩ kế muốn chống đối, thoát khỏi Hoàng tổ mẫu uy quyền, đa mưu túc trí – giờ phút này đây dung mạo của nàng đã bị hủy.

Không nghĩ đến nàng lại quấy phá gây ra chuyện lớn như thế này, phủ Thất hoàng tử không biết là hang hổ hay hố lửa, Hoàng Phủ Thanh Vũ kia cũng không biết là thiện hay ác, tóm lại, nàng không nắm bắt được hắn, ngược lại tự mình cho hắn có cớ làm khó bản thân mình.

Suốt buổi chiều, Tịch Nhan đều ở trong phòng khổ sở suy nghĩ, trong lúc mơ mơ màng màng ngủ quên mất, đợi đến khi tỉnh lại hoảng hốt thấy có thêm người trong phòng mình.

https://thuviensach.vn

Là hắn!

Tịch Nhan ngồi dậy, nhìn thời gian, lúc này mới kinh ngạc khi mình ngủ quên đến giờ này.

Xe lăn Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi tiến về phía giường nàng, mỉm cười nhìn nàng: "Như thế nào, bữa cơm tân hôn chưa dùng, nàng không chờ ta đến mà đã muốn ngủ trước hay sao?"

Đôi mắt Tịch Nhan di chuyển, đứng dậy nói: "Thiếp thân không cẩn thận đã ngủ, vẫn chưa dùng bữa tối, Vương gia nếu mệt mỏi cứ tạm nghỉ trước đi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười nhìn nàng đi ra cửa, vuốt ve hoa văn trên xe lăn, không nói gì thêm.

Mãi cho đến gần nửa đêm Tịch Nhan mới từ Vân Thiện lâu trở lại phòng, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã đi ngủ trước, hô hấp vững vàng.

Thị nữ hầu hạ nàng thay đổi y phục, Tịch Nhan không muốn thị nữ nhìn ra sự do dự của mình, nên tự nhiên ngồi trên giường, nhìn thị nữ chậm rãi buông màn che giường, bỗng nhiên lại hô lên: "Đừng tắt nến, ta sợ bóng tối."

Thị nữ thấp giọng đáp ứng rồi xoay người chậm rãi lui đi ra ngoài, đóng lại cửa phòng.

Lúc này trong tai Tịch Nhan chỉ nghe từ phía sau truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng, thân thể cứng lại một hồi lâu mới xoay người, nhìn trên người bên cạnh.

Thật thật là tuấn lãng không giống phàm nhân, mặc dù là ngủ nhưng khí độ phi phàm như trước, ánh mắt luôn trầm tĩnh cũng khóe miệng luôn tươi

https://thuviensach.vn

– thì một nam tử lại có bộ dáng đẹp đến như vậy. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Nhưng mà lúc này Tịch Nhan lại hoàn toàn vô tâm thưởng thức dáng vẻ hắn, cao thấp phải trái đánh giá hắn một phen, trong đầu lại thầm nghĩ là hắn đến tột cùng có âm mưu gì, có thủ đoạn gì.

Thân là hoàng tử, nếu thật sự có bày ra mưu lược, đơn giản cũng vì cái vị trí cao cao tại thượng kia thôi. Nhưng hắn, thân thể bệnh tật, cũng có khả năng đi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế kia sao?

Tịch Nhan nhớ tới ngọ yến hôm nay, hắn cùng với Hoàng Phủ Thanh Thần vô tình trao đổi ánh mắt, rõ ràng là không nghĩ để người bên ngoài phát hiện – đây là có ý gì? Các hoàng tử âm thầm kết đảng sao?

Nhưng nếu hắn thật sự có tâm đi tranh quyền đoạt vị, có thể cùng đại thần trong triều có quyền thế kết quan hệ thông gia vì sao lại cưới nàng, vị hòa thân quận chúa hủy dung bị này?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Sáng sớm hôm sau, Tịch Nhan chậm rãi tỉnh giấc mới phát hiện bản thân không biết ngủ tự khi nào.

Mở mắt ra, nàng lại đột nhiên nhận thấy được có gì đó không đúng -- cả người nàng rõ ràng được vây trong một lòng ngực ấm áp, thắt lưng cũng bị người ta ôm lấy!

Trong lòng Tịch Nhan chấn động, ngẩng đầu nhìn lên, đỉnh đầu lại đụng vào cái gì đó, chỉ nghe một tiếng rên vang lên, rốt cục có một bàn tay rời thắt lưng của nàng, chậm rãi di động lên phía trên.

Tịch Nhan giương mắt nhìn theo cánh tay kia, bắt gặp Hoàng Phủ Thanh Vũ đang xoa cằm bị nàng đụng trúng, trong lòng nàng có cảm giác nói không nên lời, một cảm giác dở khóc dở cười.

Đến tột cùng nàng làm sao lại trêu vào nam nhân này ? Tịch Nhan đột nhiên lâm vào tình trạng hồ đồ.

"Tỉnh rồi sao?" Trong thanh âm của hắn mang theo giọng mũi nồng đậm, rõ ràng cũng là vừa mới tỉnh lại. Xác thực mà nói, là bị nàng làm cho tỉnh giấc.

Tịch Nhan muốn giãy khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, nhưng không thành công, vì thế cười mỉa : "Thất gia, ngài không cần phải vào triều sao?"

https://thuviensach.vn

Hắn cười khẽ một tiếng: "Nàng xem ta thành cái dạng này rồi, còn có khả năng vào triều sao?"

Tịch Nhan cúi đầu hạ tầm mắt, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, tỏ ra do dự sau một lúc lâu, thật cẩn thận nói: "Chân Thất gia sao lại bị thương?"

Hai người ôm nhau nằm như vậy, đối với Tịch Nhan mà nói là cực kỳ khó xử, nhưng khi nhìn thái độ vui vẻ chịu đựng của hắn, thậm chí câu hỏi nàng vừa đưa ra cũng không có chút ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn, hắn vẫn cười như thể vấn đề kia không đáng là gì cả.

"Mùa đông năm ta ba tuổi bị rơi vào hồ nước lạnh, hàn khí nhập thể, bị thương hai chân." Trong lúc Tịch Nhan còn chưa phục hồi tinh thần lại, hắn bất ngờ trả lời câu hỏi của nàng chỉ bằng hai ba câu nói đơn giản.

Tịch Nhan bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, cúi đầu nói: "Thiếp thân không nên đề cập đến chuyện làm cho Thất gia không vui, là lỗi của thiếp thân."

Đột nhiên hắn bật cười, trong tiếng cười có chứa một chút ý tứ bỡn cợt hàm xúc: "Vậy hiện tại nàng làm cho ta vui vẻ trở lại, ý nàng như thế nào?"

Tịch Nhan nhất thời tỉnh ngủ hắn, muốn mạnh mẽ tránh né hắn ngồi dậy, thế nhưng hắn đã nghiêng thân đè ép nàng lại, đem nàng đặt dưới thân, giữ chặt gáy của nàng hôn xuống.

Tịch Nhan chưa bao giờ thân mật cùng nam tử như vậy, trong lúc nhất thời tâm thần rối loạn, cảm giác đôi môi hắn mềm nhẹ mà thong thả di chuyển sau gáy nàng, ngửi thấy hơi thở của hắn sạch sẽ mát lạnh trên người nàng, thế nhưng nàng lại cảm thấy thoải mái!

Cảm giác này làm cho Tịch Nhan xấu hổ thiếu chút nữa không ngẩng đầu nổi, vừa muốn cố gắng phản kháng, bỗng nhiên nhớ tới mấy ngày qua bị hắn áp chế, nhất thời nàng không cam lòng, kết quả là cố gắng trấn định, khí lực trên tay dần dần tiêu tán đi, thanh âm cũng trở nên mềm nhẹ --

https://thuviensach.vn

"Thất gia, Thất gia..... Hiện tại không nên? Lúc này là ban ngày ban mặt, nếu để cho bọn hạ nhân nghe thấy, thiếp thân về sau làm sao làm người đây?"

"Không quan hệ....." Hắn đang chôn mặt ở gáy của nàng, thanh âm nghe qua có chút rầu rĩ ,"Ta không quan tâm là ban ngày hay là đêm tối --"

Vừa dứt lời, tay hắn bỗng nhiên xoa nhẹ thắt lưng của Tịch Nhan, bàn tay bắt đầu di chuyển.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Vừa dứt lời, tay hắn bỗng nhiên xoa nhẹ thắt lưng của Tịch Nhan, bàn tay bắt đầu di chuyển.

Hô hấp của Tịch Nhan bỗng dưng có chút hỗn loạn, nhưng tâm của nàng càng loạn hơn.

"Thất gia....." Nàng nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng.

"Hử." Hắn vẫn không ngẩng đầu lên, đôi môi dường như đang chuyên chú hạ xuống da thịt mềm mại trắng nõn của nàng. Y - www.

"Thất gia, ngài không ghét bỏ thiếp thân sao?" Tịch Nhan rầu rĩ nói, "Bộ dáng thiếp thân đáng sợ như vậy, mọi người tránh không kịp..... Thất gia không chê xấu xí, không biết ngài có khó chịu không?"

Nghe vậy, hắn rốt cục chậm rãi ngẩng đầu lên, khóe miệng tràn ngập ý cười, đôi mắt cũng tỏa sáng: "Dung nhan của Hoàng tử phi tuy rằng hiện nay bị hủy, nhưng mà từng là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, nhất định là tuyệt mỹ vô song? Có thể được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân làm bạn, vi phu còn mong gì hơn?"

Lời này dường như bên ngoài nghe rất hay, nhưng Tịch Nhan nghe được trong lời nói rõ ràng ẩn chứa thâm ý, không chờ nàng phản ứng lại, hắn

https://thuviensach.vn

bỗng nhiên vươn tay ra, lấy đi khăn che mặt của nàng: "Cho nên, về sau đối mặt với ta, nàng không cần phải lấy khăn lụa mỏng che mặt."

Tịch Nhan tuy trong lòng buồn cười nhưng bề ngoài lại tỏ ra đáng sợ, chớp chớp con mắt duy nhất còn sót lại, không bao lâu sau đôi mắt bắt đầu ẩm ướt, nàng bĩu môi rồi anh anh khóc lên.

Biểu tình trên mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ trở nên có chút nghiền ngẫm, vẫn không nhúc nhích nhìn nàng.

"Ta còn tưởng rằng Thất gia là một chính nhân quân tử thật sự, ôn nhu như ngọc, đối nhân xử thế rất tốt, là người đáng giá

để phó thác chung thân ..... Nhưng mà hôm nay lại vạn không ngờ Thất gia lấy dung mạo thiếp thân để đùa cợt..... lại còn khi dễ thiếp thân như thế này..... Như vậy thiếp thân sống ở trên đời này còn có ý nghĩa gì....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn người dưới thân mình khóc lóc thảm thương, chân mày khẽ nhướng lên, bộ dáng vẫn ung dung như cũ.

Vì thế Tịch Nhan khóc lóc càng lợi hại, khóc sướt mướt cho đến khi hắn phải rời khỏi nàng, nàng lại lấy khăn che mặt đem che khuất khuôn mặt mình rồi tiếp tục khóc. Ngẫu nhiên khi nàng liếc về phía hắn, lại phát hiện hắn cúi đầu lấy tay chống mặt, không thấy rõ là biểu tình gì, nhưng Tịch Nhan nhìn ánh mắt hắn, cảm thấy hắn hình như đang cười.

Hắn..... Đang cười sao? Tịch Nhan một bên tinh tế quan sát hắn, một bên bất động thanh sắc lui xuống cuối giường, trong lòng thần tính toán.

Không ngờ hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt như trước vẫn ôn nhuận vô hại, nhưng khi bắt gặp nơi Tịch Nhan đang ngồi, sắc mặt hắn hơi thay đổi.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan vẫn khóc anh anh, nhưng khi nhìn theo ánh mắt hắn nàng bỗng đỏ mặt --

Màu xanh phía trên giường hiện rõ một vệt đỏ tươi, kéo dài tới chỗ nàng đang ngồi -- đúng là nguyệt sự đột nhiên đến!

Giờ phút này, trên mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cục hiện rõ sự buồn cười không che dấu.

Tịch Nhan nhịn không được sự xấu hổ, bụm mặt cúi đầu nức nở một tiếng.

Hắn ho khan hai tiếng, che dấu ý cười, lại ngẩng đầu lên xem nàng: "Thân thể nàng khỏe không? Hôm nay theo ta lên Lăng Tiêu sơn một chuyến."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Trên đường đi lên Lăng Tiêu sơn, Tịch Nhan ngồi cùng xe ngựa với hắn.

Nàng vừa không biết hắn có chủ ý gì, cũng không có tâm tư lo lắng phỏng đoán, chỉ dựa vào tấm đệm mềm mại phía sau chợp mắt.

Nhưng mà, đêm qua thật sự ngủ rất ngon, thế nên hiện nay vô luận như thế nào cũng không thể chợp mắt được, từng cử động của người đối diện nàng đều có thể nghe được rành mạch.

Tịch Nhan lặng lẽ mở một con mắt ra, bỗng dưng đối diện với ánh mắt trầm tĩnh của hắn, suốt trên đường đi ánh mắt của hắn vẫn dừng trên người nàng, trong lòng nàng đột nhiên hơi sợ, rốt cuộc không thể giả vờ nữa, ngượng ngùng cười:"Thất gia, trên núi Lăng Tiêu có gì vậy?"

Hắn nở nụ cười nhưng không trả lời câu hỏi của nàng mà vươn tay ra: "Qua đây ngồi."

Trong lòng Tịch Nhan nảy sinh cảnh giác, sau một lát do dự, vẫn là qua ngồi cạnh hắn.

Không ngờ vừa mới ngồi cạnh bên người hắn, bàn tay đột nhiên bị hắn nắm chặt, lập tức ngón tay thon dài của hắn xoa bụng dưới của Tịch Nhan, hơi dùng lực nâng lên mặt nàng cách một tầng lụa mỏng hướng về phía mình.

https://thuviensach.vn

"Gả cho ta nàng cảm thấy ủy khuất sao?"

Thình lình thốt ra một câu như vậy, Tịch Nhan hơi ngẩn người, nhìn thấy trên mặt hắn nụ cười trước sau như một, nàng liền hé miệng khẽ cười lên tiếng: "Thất gia làm sao ý nghĩ như vậy? Tướng mạo Thất gia như vậy, không ghét bỏ thiếp thân là vạn hạnh của thiếp thân, không phải sao?"

Hắn cũng lập tức cười khẽ một tiếng: "Vậy là tốt rồi."

Tịch Nhan vừa thấy nụ cười trên mặt hắn, không biết vì sao trên lưng lạnh toát, còn chưa phục hồi tinh thần lại, đột nhiên bị hắn tháo khăn che mặt xuống, lập tức một đôi môi mềm mại tiến đến ngăn chặn miệng của nàng.

Trong lòng Tịch Nhan còn muốn cùng hắn ganh đua cao thấp, nhưng cuối cùng nàng cũng chỉ là nữ nhi, lúc này bị hành động bất thình lình của hắn dọa làm cho toàn thân cả kinh cứng ngắc. Nguồn truyện: Y

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc đầu cũng chỉ là hôn nhẹ nhưng không ngờ tới hơi thở của nàng, hương vị của nàng lại hấp dẫn mê người đến như vậy, trong lúc nhất thời có chút khắc chế không được, nhiệt tình nuốt lấy lời lẽ của nàng, làm cho hô hấp cả hai hòa chung lẫn nhau.

Bên ngoài xe ngựa ngoại, tiếng người trên đường ồn ào, mà bên trong xe ngựa, hai người đều chìm sâu trong cảm giác của chính mình.

Tịch Nhan rốt cục phục hồi tinh thần lại, nhìn ánh mắt tuấn lãng của hắn gần ngay trước mắt, trong lòng bỗng nhiên hoảng hốt, vươn cánh tay mềm mại ôm lấy cổ hắn, thừa nhận sự chiếm đoạt của hắn đồng thời cũng thử đáp lại hắn.

Vật ngon dâng lên tận miệng làm sao hắn bỏ qua cho được, một tay nâng gáy của nàng, tay còn ôm lấy thắt lưng của nàng, đẩy nàng ngã xuống chiếc giường mềm trong xe.

https://thuviensach.vn

"Thất gia....." Đúng lúc này, Tịch Nhan dùng sức xoay đầu, cuối cùng là rời khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, trong mắt vẫn còn vương dại dấu vết mê đắm, tiếng nói mềm mại ngọt ngào, "Thất gia khẩn cấp như vậy sao? Biết rõ thiếp thân thân mình không khoẻ....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhắm mắt cười nhẹ một tiếng, sau khi mở mắt ra, trong mắt đã khôi phục lại sự trầm tĩnh: "Đúng rồi, là ta nhất thời vong tình."

Ánh mắt hắn vẫn nhìn về phía Tịch Nhan, nhưng không cho nàng biết được hắn đến tột cùng muốn làm gì.

Tránh né ánh mắt hắn, Tịch Nhan cảm giác chính mình hơi có chút run lên, nhiệt độ trên mặt vừa mới hạ xuống đột nhiên lại tăng lên.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Truyện Sắc Hiệp -

Lên núi thật ra vì tham kiến Thái Hậu.

Trên núi rét lạnh, trên người Tịch Nhan phủ áo khoác thật dày, đứng trước sơn miếu đánh giá nơi này quả thật rất yên tĩnh.

Nàng không biết vì sao vị Thái Hậu Bắc Mạc này, cũng ngụ tại ngôi chùa cổ trên núi, giống ngoại tổ mẫu của nàng. Ngoại tổ mẫu từng nói qua một câu "Cảnh còn người mất, đồ tăng thương cảm", lại không biết ở nơi đây vị Thái Hậu này mang nỗi lòng hoài niệm điều gì?

"Vào đi." Ở trước đại điện, Tịch Nhan dừng lại không đi vào mà xe lăn của Hoàng Phủ Thanh Vũ đã vào đến cửa đại điện, vươn tay hướng về phía nàng.

Trong thâm sơn, trống chiều chuông sớm, hoàn cảnh như vậy thật sự là rất im lặng, im lặng đến mức làm người ta hít thở không thông.

Tịch Nhan chán ghét không khí yên tĩnh như vậy, trong lòng cũng trầm tĩnh xuống, không có một chút hưng phấn nào, theo hắn cùng nhau vào đại điện.

https://thuviensach.vn

Theo con đường thông qua hậu viện, xe lăn của hắn đi chuyển liên tục, có thể thấy được là thường đến nơi này. Cho đến khi đến một thiện phòng yên tĩnh phía trước, hắn mới ngừng lại, thanh âm thanh nhuận vang lên: "Tôn nhi tới thỉnh an Hoàng tổ mẫu."

Tịch Nhan đứng sau xe lăn của hắn, trong lòng cũng không khỏi sinh ra cảm giác tò mò, lẳng lặng nhìn về cửa phòng đang đóng chặt.

Một tiếng "Chi nha" rất nhẹ vang lên, cửa phòng mở ra, vị Thái Hậu mà Tịch Nhan chưa bao giờ gặp mặt qua rốt cục chậm rãi xuất hiện ở trước mắt nàng.

Nữ tử trước mắt, quần áo trắng như tuyết, quần lụa mỏng, suối tóc đen tuyền, tay áo bay bay, dung nhan tuyệt mỹ, bộ dáng chỉ hơn bốn mươi, nhưng đây chính là Hoàng tổ mẫu của Hoàng Phủ Thanh Vũ, Thái Hậu đương triều!

Tim Tịch Nhan có chút đập mạnh và loạn nhịp, tinh thần rối loạn.

Cho đến khi Hoàng Phủ Thanh Vũ quay đầu lại, nhẹ nhàng kéo cổ tay áo của nàng, nàng mới phục hồi tinh thần lại, sau một lát suy nghĩ hành lễ nói: "Tôn tức bái kiến Hoàng tổ mẫu."

Khóe miệng Thái Hậu tràn ra ý cười nhạt nhẽo: "Đây là Tịch Nhan quận chúa sao?"

"Đúng vậy thưa Hoàng tổ mẫu, đây là nương tử của Lão Thất." Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhắc nhở.

Lúc này, ý cười Thái Hậu càng sâu sắc hơn, đưa tay kéo Tịch Nhan qua, cao thấp đánh giá một phen, sau đó ánh mắt dừng lại ở tấm lụa mỏng trên mặt Tịch Nhan, quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Ta xem đây là một đứa nhỏ điềm tĩnh, Lão Thất, ánh mắt ngươi quả không sai."

https://thuviensach.vn

Điềm tĩnh!

Lần đầu tiên Tịch Nhan nghe từ này xuất hiện ở trên người mình, sau một lúc lâu kinh ngạc mới hồi phục tinh thần.

Trên mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ xuất hiện nụ cười ý vị thâm trường: "Hoàng tổ mẫu thích là tốt rồi."

Hắn tựa hồ có cảm tình vô cùng tốt với Thái Hậu, nhưng mà chùa chiền trống chiều chuông sớm đối với Tịch Nhan mà nói là một loại tra tấn. Nàng không thể chịu nổi sự yên tĩnh như vậy, nàng thích nơi phồn hoa náo nhiệt, nơi không bị quên đi, nơi không có cảm giác cô tịch.

Vì thế ngày hôm sau, thừa dịp Hoàng Phủ Thanh Vũ đi hầu Thái Hậu đọc kinh buổi sáng sớm, nàng phủ thêm áo khoác, nói là muốn đi dạo xung quanh chùa, không cho thị nữ theo hầu, tự mình đi ra bên ngoài.

Ở Bắc Mạc, thời tiết xưa nay biến đổi thất thường, trên núi quanh năm đều có tuyết.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 25

-

Tịch Nhan đi dọc theo đường núi, dần dần đi được khá xa, chợt nhìn thấy một hồ nước nhỏ trong suốt có thể thấy tới đáy, do tuyết trắng tinh thuần tan ra nhỏ xuống tạo thành, thanh âm tích táp, rất động lòng người.

Tịch Nhan chậm rãi ngồi xuống cạnh bên, đưa tay vói vào bên trong hồ nước, cảm giác mát lạnh thuần. Những suy nghĩ chất chồng trong đầu từ hôm qua dần tan đi.

Nàng chậm rãi tháo khăn che mặt xuống, nhìn gương mặt xa lạ phản chiếu trong nước, cuối cùng vươn tay ra chạm vào làn nước lạnh lẽo, vốc nước rửa mặt mình.

Các vết sẹo xấu xí từng lớp từng lớp rơi xuống, làm mắt đẹp bị hủy một lần nữa thấy được ánh sáng, làm cho những vết sẹo sần sùi trên mặt biến mất không thấy, nàng mới rốt cục một lần nữa nhìn về chính mình trong nước.

Vẫn là khuôn mặt trắng nõn mềm nhẵn như trước, vẫn là dung nhan tuyệt sắc khuynh thành như trước, kia là đôi mắt đẹp đủ để làm người khác hồn xiêu phách lạc nay vẫn trong suốt như nước, cũng bình tĩnh như nước. Nhan sắc thanh lệ như hoa, không cần son phấn trang điểm càng xinh đẹp động lòng người.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nhìn chính mình, bỗng nhiên bật cười, tay với vào trong nước, như muốn xóa đi nữ tử tuyệt sắc trong nước kia:

"Nhan Nhan, ngươi rất lạnh lùng..... Lạnh lùng quákhông tốt....."

Bởi vì quá mức lạnh lùng, sẽ làm cho người ta nghĩ nhiều, nhớ tới điều này nàng lại vô lực chấp nhận chuyện cũ.

Nàng chậm rãi ngồi xuống bên hồ, đem mặt mình chôn giữa hai đầu gối giống như lâm vào giấc ngủ say.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên có người chụp bả vai của nàng.

Tịch Nhan đột nhiên ngẩng đầu lên, đối diện xuất hiện một khuôn mặt xa lạ.

Dung nhan thiếu niên trước mặt dị thường tuấn tú, giống như là ngọc diện thư sinh, bản thân có một loại khí độ tao nhã nói không nên lời, hơn nữa cặp mắt kia trong suốt giống như nước.

Tịch Nhan hơi có chút kinh ngạc, vì hắn quá mức xuất trần, dung nhan thuần lương ôn nhuận.

Cũng không nghĩ tới thiếu niên trước mắt đối diện với nàng một lát, trong mắt đầu tiên là nghi hoặc, ngay sau đó là kinh hỉ, cuối cùng trên mặt bỗng tràn ra nụ cười sáng lạn: "Nhan Nhan."

Xưng hô thân thiết như vậy, quen thuộc như vậy làm Tịch Nhan ngạc nhiên: "Ngươi..... Biết ta sao?"

Hắn vẫn duy trì nụ cười tinh thuần như nước: "Nếu ta sớm biết có một ngày Nhan Nhan không còn nhận ra ta, lúc trước ta nhất định sẽ ở Tây Càng thêm vài năm nữa."

"Nhan Nhan, ta là Tử Ngạn."

https://thuviensach.vn

Tử Ngạn! Rốt cục Tịch Nhan đã nhớ lại, cơ hồ khắc chế không được kinh hô ra tiếng --

Dĩ nhiên là Tử Ngạn! Trong trí nhớ của nàng đó là một cậu bé thanh tao, nho nhã, một thân một mình cô độc ở Tây Càng, bị các tiểu hoàng tử cùng tuổi trong cung bắt nạt, thân mình gầy yếu thà chịu đựng đau đớn, cũng không chịu cầu xin một tiếng.

Tịch Nhan tinh tế nhìn hắn, rốt cục xác định, thật đúng là hắn! Vẫn tuấn tú như trước, vẫn thuần lương như trước, chính là, nhưng cậu bé nho nhã trước kia nay đã trở thành một thiếu niên khí độ nhanh nhẹn.

Hắn tươi cười hướng vế phía nàng nháy mắt: "Nhận ra ta rồi sao?"

Trong lòng Tịch Nhan nhất thời rung động, vội vàng đứng dậy, đột nhiên trong lúc đó trước mắt tối đen, mất đi tri giác, mới

bỗng nhiên nhớ đến – mình đang có nguyệt sự, vừa mới nghịch nước như vậy, thậm chí liều lĩnh ngồi trong tuyết nên mới choáng váng, cũng thật là bị trừng phạt đúng tội .

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Căn phòng đơn giản mà sạch sẽ, mùi huân hương lượn lờ lan tỏa, do có đốt than nên hàn khí bị xua tan. Thiếu niên trong bộ thanh sam ngồi ở bên giường, trên mặt ửng đỏ, lẳng lặng canh chừng nữ tử còn mê man nằm trên giường.

Do trong phòng rất ấm áp nên Tịch Nhan tỉnh lại, trong miệng khô nóng, chậm rãi mở to mắt, đập vào mắt nàng là thiếu niên tinh thuần với nụ cười ấm áp: "Nhan Nhan, nàng tỉnh rồi."

Tịch Nhan chỉ cảm thấy bụng đau từng cơn nhưng vẫn cố nén đau ngồi dậy, nhìn quanh đánh giá căn phòng, chỉ cảm thấy đây là một gian nhà trúc nhỏ, chung quanh đầy các loại kinh thư, cho thấy đây quả thật là thánh địa phật môn.

Bị gian phòng nhỏ thanh tĩnh cùng vị thiếu niên tinh thuần hơi thở ấm áp cuốn hút, trong lòng Tịch Nhan cũng chợt trầm tĩnh lại, cười nói: "Tử Ngạn, mấy năm không gặp, huynh lại không thể xuất gia làm hòa thượng?"

Trên mặt vị thiếu niên đang tươi cười liền có chút ngượng ngùng: "Mẫu thân lên núi lễ Phật nên ta đi cùng người đến nơi này.

Rảnh rỗi đọc kinh thư, chăm sóc hoa cỏ, cũng cảm thấy rất thú vị." Dứt lời, chợt nhớ tới điều gì đó nên hỏi: "Nhan Nhan, sao nàng lại ở nơi này?"

https://thuviensach.vn

Sao nàng lại ở nơi này? Tịch Nhan nao nao, đang nghĩ tới phải trả lời hắn như thế nào, bên ngoài lại đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

"Nàng đợi một chút." Hắn cười đứng dậy đi mở cửa, ngoài cửa là một thị vệ, Tịch Nhan liếc mắt liền nhận ra đó là người Hoàng Phủ Thanh Vũ mang đến.

Thị vệ kia thấy hắn, đầu tiên là ngẩn ra, ngay lập tức khom người hành lễ: "Bái kiến Thập Lục Vương gia."

Trên giường trong phòng, Tịch Nhan kinh ngạc nhìn vị thiếu niên cùng tên thị vệ, sau đó từ cửa truyền đến tiếng bánh xe nàng rất quen thuộc, cùng với giọng nam nhân vang lên: " Thập Lục thúc, đã lâu không gặp."

Tịch Nhan trong đầu bỗng dưng sáng tỏ!

Cố nhân gặp lại, nàng thật sự quá mức vui mừng, thế cho nên đã quên, Tử Ngạn cũng họ Hoàng Phủ! Lúc trước, hắn mang thân phận tiểu Vương gia Bắc Mạc quốc đến Tây Càng làm con tin ba năm.

Nói cách khác, Tử Ngạn là Thập Lục thúc của Hoàng Phủ Thanh Vũ, mà nàng bây giờ là cháu dâu của Tử Ngạn.

"Thì ra là Lão Thất." Thanh âm ôn hòa của Tử Ngạn truyền tới, "Sao lại nhớ đến ta mà tới nơi này vậy? "

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười khẽ một tiếng: " Thập Lục thúc, ta đã tìm thê tử khắp khu vực phụ cận, đang nghĩ có phải Thập Lục thúc giữ nàng lại không."

" Thê tử của ngươi?"

Đang nằm trên giường, Tịch Nhan lúc này mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại -- nàng thiếu chút nữa quên mình đã rửa sạch vết sẹo trên mặt, hiện

https://thuviensach.vn

giờ là dung mạo thật của mình!

Ngoài kia, hai nam nhân tựa hồ đã hiểu ý của nhau, Tử Ngạn nhường đường cho xe lăn Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi tiến vào phòng.

Tử Ngạn xoay người lại nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ từng chút từng chút một đi về phía giường, ánh mắt trở nên ảm đạm, nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ dừng lại cách chiếc giường, lẳng lặng nhìn người trên giường trốn trong chăn nằm bất động.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Tử Ngạn lúc này mới vội vàng tiến lên, do dự một lát, không ngồi xuống bên giường, mà đứng đó nói: "Nhan Nhan..... Sao nàng không nói cho ta biết nàng đã gả cho Lão Thất?"

Phía sau hắn, chân mày Hoàng Phủ Thanh Vũ vốn dĩ đang nhíu lại bỗng nhiên nhíu càng sâu hơn.

Hồi lâu sau, tấn chăn mới giật giật, sau đó Tịch Nhan chui ra khỏi chăn, trên mặt lại phủ thêm tấm lụa mỏng.

"Nhan Nhan!" Tử Ngạn có chút kinh ngạc nhìn nàng,"Nàng....."

Tịch Nhan không muốn hắn nói thêm gì, xoay người xuống giường: "Tử Ngạn, cám ơn huynh."

Tử Ngạn. Hoàng Phủ Thanh Vũ nhịn không được nhíu mày.

"Thì ra Thập Lục thúc cùng....." Hắn dừng một chút, nhìn về phía Tịch Nhan, khóe miệng gợi lên nụ cười ý vị thâm trường,"Cùng Nhan Nhan quen biết đã lâu?"

Tử Ngạn còn chưa phục hồi tinh thần lại khi nhìn thấy tấm lụa mỏng trên mặt Tịch Nhan, nghe hắn vừa hỏi như vậy liền nhân tiện nói:"Đúng, lúc ở Tây Càng, ta cùng Nhan Nhan đã quen biết nhau."

https://thuviensach.vn

"Thì ra vậy." Hoàng Phủ Thanh Vũ lên tiếng, xem như hiểu được đại khái.

Tịch Nhan xoay người nhìn hắn một cái sau đó hành lễ: "Để cho Thất gia tự mình đi tìm là lỗi của thiếp thân."

"Đã là vợ chồng, sao nàng lại khách khí như vậy?" Hắn giương mắt nhìn về phía nàng, nhưng khi chạm đến tấm lụa mỏng trên mặt nàng, ánh mắt phút chốc ngưng đọng lại, sau một lát, có chút cứng ngắc dời tầm mắt, nhìn về phía Tử Ngạn, nụ cười lại trở nên ung dung, "Đa tạ Thập Lục thúc."

Theo sau Hoàng Phủ Thanh Vũ rời khỏi gian nhà trúc, Tịch Nhan quay đầu nhìn Tử Ngạn chứa đựng thâm ý, tuy bị ngăn cách bởi chiếc khăn che mặt biết rõ hắn không thể nhìn thấy ánh mắt của nàng nhưng nàng hy vọng hắn có thể cảm nhận được.

Nàng nhìn thấy trên mặt Tử Ngạn đượm nét buồn bã thất thố, bắt gặp Tịch Nhan quay đầu nháy mắt, khuôn mặt lại tràn ra nụ cười tươi mát, sau đó hiểu rõ ý của nàng nên gật gật đầu.

Dọc theo đường trở về chùa, Hoàng Phủ Thanh Vũ im lặng không nói một lời, Tịch Nhan cảm thấy mừng rỡ, thoải mái nên cũng không nói gì.

Thừa dịp trước khi dùng bữa tối, Tịch Nhan lấy ra bình dược mang theo bên mình, đem mặt mình biến thành dung mạo đáng sợ như lúc trước, lúc này trong lòng mới thở ra nhẹ nhỏm.

Nàng cũng không ngời lúc dùng bữa chiều lại gặp được Tử Ngạn.

Thái Hậu không ngời hắn và Tịch Nhan quen biết nhau từ trước, hỏi ra mới biết rõ ngọn nguồn, lại nghe Tử Ngạn nói: "Lúc trước ở Tây Càng nếu không phải gặp được Nhan Nhan, chỉ sợ nhi thần cũng khó bảo toàn tánh mạng để trở về Bắc Mạc."

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, Thái Hậu lại nhìn về phía Tịch Nhan với ánh mắt tán dương. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Khi Tịch Nhan nghe xong lời này, trong lòng lại sinh ra cảm giác vật đổi sao dời -- lúc trước Tử Ngạn đi Tây Càng làm con tin, mà nay nàng đi đến nơi này hòa thân.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ lâm vào trầm mặc, ngón tay thon dài trắng noãn vuốt ve dọc theo đôi đũa ngà voi, ánh mắt lướt nhìn Tử Ngạn cùng Tịch Nhan, ý cười nơi khóe miệng dường như ôn nhuận, lại dường như băng lãnh, hơn nữa khi bắt gặp Tử

Ngạn dùng đũa gắp thức ăn bỏ vào trong chén Tịch Nhan, ý cười nơi khóe miệng lại càng thêm sâu sắc.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Sau khi ăn xong, Tịch Nhan một mình đi dạo trong đình viện, tìm một lương đình ngồi xuống, lẳng lặng suy nghĩ.

"Nhan Nhan, ta thật không nghĩ tới nàng lại gả cho Lão Thất."

Đang ngây người suy nghĩ, bỗng nhiên có người đi vào lương đình, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Tử Ngạn không giỏi che dấu cảm xúc bản thân, bởi vậy lúc này mặc dù hắn đang cười nhưng Tịch Nhan liếc mắt liền nhìn ra được sự lạnh lẽo trong mắt hắn. Về điểm này, hắn cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ tương phản thật lớn.

Cũng chính bởi vì vậy, ở trước mặt hắn Tịch Nhan cũng không che dấu bản thân: "Dù sao cũng phải gả , gả cho ai lại không giống nhau."

"Ta còn tưởng rằng tâm cao khí ngạo như Nhan Nhan, nếu gả nhất định phải là nam tử cao nhất quý nhất, ưu tú nhất nhất thế gian,."

Tịch Nhan nhịn không được cười khẽ một tiếng :"Nam tử trên thế gian này đều như nhau cả thôi."

Tử Ngạn nao nao, trên mặt che dấu không được sự mất mát, nhưng sau một lát, vừa cười vừa nói: "Cũng may Lão Thất cũng không tệ, ta nghĩ hắn sẽ đối với nàng tốt. Nhưng Nhan Nhan, mặt của nàng, vì sao....."

https://thuviensach.vn

"Sụyt --" Tịch Nhan đem ngón trỏ để lên môi, cười cười, "Tử Ngạn, huynh sẽ giữ bí mật cho ta, có phải hay không?"

"Đó là hiển nhiên." Tử Ngạn gật đầu, ánh mắt rơi xuống bàn tay hơi phiếm hồng của nàng, bỗng nhiên bắt lấy tay nàng, quả nhiên cảm thấy bàn tay nàng lạnh lẽo, nhịn không được nhíu nhíu mày, "Sao nàng vẫn không biết chiếu cố chính mình như vậy?"

Tay hắn thập phần ấm áp, bị hắn nắm như vậy, Tịch Nhan cảm thấy chút không chỗ nào là không ổn, cùng hắn nhìn nhau cười, bỗng nhiên lại nhớ những chuyện trước đây nên mềm giọng cùng hắn đùa giỡn.

Hắn vẫn là một thiếu niên đơn thuần như vậy, thế giới của hắn cùng nụ cười của hắn đơn thuần và ấm áp, Tịch Nhan tìm thấy trên người hắn lòng trung thành không lý giải được.

Tịch Nhan cùng hắn nói chuyện hồi lâu, bỗng nhiên trong lúc đó nảy sinh xúc cảm, cười nói: "Tử Ngạn, thế giới của huynh trừ mẫu thân của huynh cùng kinh Phật, còn có cái gì khác không?"

"Còn có Nhan Nhan." Ánh mắt thiếu niên tinh thuần, nhìn vào đôi mắt nàng sau làn lụa mỏng, trịnh trọng tuyên bố. Nguồn truyện: Y

"Tử Ngạn?" Tịch Nhan kinh ngạc, lập tức lại nhịn không được nở nụ cười, "Ta trong lòng huynh được xem là gì?"

"Nhan Nhan trong lòng ta cũng chỉ là Nhan Nhan."

Tịch Nhan cực kỳ thích ánh mắt tinh thuần của hắn, thế nên khi nghe lời nói đó thốt ra từ miệng hắn, Tịch Nhan hoàn toàn không có cảm giác phản cảm, cả người chỉ cảm thấy thoải mái, tiếp tục đùa giỡn với hắn không cần biết đến thời gian, mãi cho đến gần đêm khuya mới trở lại phòng.

https://thuviensach.vn

Trong phòng một mảnh tối đen, không nhìn thấy cái gì, Tịch Nhan vừa định gọi người đến đốt đèn, lại đột nhiên nhớ tới Hoàng Phủ Thanh Vũ, trong lòng nhất thời suy nghĩ khác, liền sờ soạng đi vào phòng.

Trong phòng cực kỳ im lặng, ngay cả tiếng hít thở của hắn Tịch Nhan cũng không nghe được, giống như trong phòng không có ai cả.

Nhưng nàng cũng không muốn chứng thực hắn thật sự có trong phòng hay không, bởi vậy nàng chỉ ngồi xuống bên cạnh bàn. Trong phòng tất nhiên là ấm áp hơn bên ngoài, nhưng bất thình lình ấm áp như vậy lại nhất thời làm cho Tịch Nhan cảm thấy trên người có chút mệt mỏi, cũng bởi vì nguyệt sự nên bụng hơi trướng đau.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 29

"Lại đây."

Bỗng dưng, trong bóng đêm vang lên thanh âm của Hoàng Phủ Thanh Vũ, rõ ràng là cực kỳ thanh tỉnh , tựa hồ còn lộ ra vài phần lo lắng.

Tịch Nhan trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc, không nghĩ tới hắn vẫn chưa ngủ , hơi do dự một lát, cuối cùng đứng dậy đi về phía giường.

Vừa đến bên giường, đột nhiên hắn bắt lấy tay nàng, ngay sau đó âm thanh khẽ thở dài vang lên: "Biết rõ thân mình không khoẻ lại còn mải nói chuyện ở bên ngoài đến bây giờ? Đi lên đây, ta sưởi ấm cho nàng."

Tịch Nhan tưởng như đang nằm mơ -- thanh âm ôn nhu như nước thế kia phải chăng là của Thất hoàng tử Hoàng Phủ Thanh Vũ thâm sâu không lường được?

Nàng còn chưa phục hồi tinh thần, tay hắn hơi dùng lực làm cho nàng thuận thế nằm xuống giường.

Trong chăn rõ ràng vẫn lạnh lẽo, Tịch Nhan có thể cảm giác được chỉ có trong ngực hắn mới tỏa ra nhiệt độ, trong lòng không biết vì sao căng thẳng, xoay người đưa lưng về phía hắn, thản nhiên nói: "Thời gian không còn sớm, Thất gia nên ngủ đi."

https://thuviensach.vn

"Nàng cũng biết thời gian không còn sớm sao?" Rõ ràng là ngữ điệu vô cùng bình thường nhưng thái độ hắn tựa tiếu phi tiếu nên cuối cùng câu nói kia dường như ẩn chứa ý tứ vô tận.

Tịch Nhan chưa kịp lý giải câu nói kia tột cùng có ý nghĩa gì thì đột nhiên nhận thấy tay vòng qua thắt lưng mềm mại của nàng ra, bàn tay tiến vào trong áo lót của nàng!

"Thất gia --"

"Đừng nhúc nhích." Thanh âm của hắn rõ vang lên bên tai nàng, lộ ra vẻ ôn nhu cùng ái muội vô cùng, "Nơi này đau có phải hay không? Ta ôm nàng, nàng có khỏe hơn chút nào không?"

Bàn tay to lớn ấm áp của hắn đặt trên bụng bằng phẳng của Tịch Nhan, cả người nàng cứng ngắc không nhúc nhích, kiệt lực nhắc nhở chính mình phải bình tĩnh, nhưng hai má vẫn không nhịn được nóng lên.

Không thể phủ nhận, tay hắn thật sự có tác dụng rất lớn, tựa hồ có một dòng nước ấm xuyên qua thân nàng, đau đớn cũng tan đi, thật sự là cực kỳ thoải mái.

Tịch Nhan cảm thấy thoải mái cả người nên mơ màng ngủ.

"Nàng chưa từng quen biết ta, không hiểu chút gì về ta nhưng vẫn để cho ta tiếp cận nàng, chẳng lẽ trong lòng nàng không có một chút để ý nào sao?"

Đột nhiên trong lúc đó bên tai nàng truyền đến âm thanh của hắn, nhưng không cách nào giải thích được cảm xúc ẩn chứa trong đó.

Trong đầu Tịch Nhan nhất thời sáng tỏ, cười khẽ một tiếng, lạnh lùng nói: "Ta là người của Thất gia, thân mình cũng là của ngài, còn có điều gì phải nghi ngờ đây?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười khẽ một tiếng nói:"Cái gì cũng đều là của ta, cho nên sẽ không để ý ư? Nghe ra có chút không cam lòng?"

Hắn đưa ra câu hỏi đồng thời bàn tay đặt trên bụng Tịch Nhan bỗng nhiên hơi đi chuyển, chậm rãi đi lên phía trên, hướng về phía trái tim nàng như muốn khám phá xem nơi đó như thế nào.

Thân mình Tịch Nhan lại lần nữa trở nên cứng ngắc.

Thế nhưng bàn tay hắn đã tiến đến ngực của nàng, ngón tay thon dài dường như vô tình lướt qua da thịt trắng mịn, mềm

mại chứa đựng cảm giác quyến luyến nói không nên lời. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Thân thể của nàng phản ứng thành thực hơn suy nghĩ của nàng, Tịch Nhan cảm thấy trên người một trận tê dại, nhịn không được hơi thở trở nên hổn hển.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 30

-

Bên tai của nàng vang lên tiếng cười trầm thấp của hắn.

Tịch Nhan đột nhiên bừng tỉnh ngộ, cảm thấy vô cùng xấu hổ, lại âm thầm hạ quyết tâm -- không, nàng không chịu thua như vậy.

Tịch Nhan hơi dùng sức tránh né, thoát khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, lập tức xoay người nhẹ ghé trên ngực hắn, thanh âm mềm mại động lòng người: "Nhìn không ra, Thất gia có lúc thật xấu xa ....."

"Sao?" Hắn cười nhẹ, "Ta như xấu xa thế nào?"

Tịch Nhan cười mà không đáp, ngón tay mảnh khảnh di chuyển trên ngực hắn.

Hô hấp của hắn bỗng nhiên có chút dồn dập, yết hầu cũng bắt đầu nổi rõ, nhưng vẫn duy trì nụ cười như cũ: "Như thế nào?"

Hai người mặt đối mặt, trong phòng nội tối đen như mực nhưng Tịch Nhan vẫn có thể thấy ánh mắt hắn sáng ngời, giống nhau hai ngọn lửa nhỏ đang cháy sáng.

Khóe miệng Tịch Nhan gợi lên ý cười, cũng không lên tiếng, tùy ý hắn nắm lấy tay nàng, chậm rãi gối đầu lên vòm ngực nóng như lửa của hắn.

https://thuviensach.vn

Bầu không khí ái muội không thể nói rõ trong phòng chậm rãi lưu động, không khí dường như bị hút hết đi, giống như ngay sau đó sẽ gặp thiên lôi địa hỏa hoà lẫn vào nhau.

"Thiếp thân thật sự muốn hầu hạ Thất gia chu đáo, nhưng mà thiếp thân cái gì cũng không biết....." Lời nói của Tịch Nhan nhu thuận, ngón tay cũng không an phận vẽ những vòng tròn trên ngực hắn.

Hắn bắt lấy bàn tay đang làm chuyện xấu của nàng, thuận thế đặt trên môi mình, ánh mắt phát sáng: "Vậy thì..... Muốn ta dạy cho nàng sao?"

"Thất gia vui lòng chỉ giáo, thiếp thân dĩ nhiên vô cùng cảm kích." Tịch Nhan rũ mắt xuống, nhịn không được cười khẽ,"Nhưng mà Thất gia cũng không phải không biết, hiện nay thiếp thân không tiện..... Nói vậy Thất gia cũng sẽ không ép buộc thiếp thân, có phải hay không?"

Đôi mắt đen láy của Hoàng Phủ Thanh Vũ đang tỏa sáng trong nháy mắt đã mất đi ánh sáng.

Trong lúc hắn lâm vào trầm mặc, khóe miệng Tịch Nhan hiện lên ý cười không che dấu.

"A." Hắn rốt cục cũng bật cười, chậm rãi nắm lấy cằm Tịch Nhan,"Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian."

Đó là lần duy nhất Tịch Nhan có cảm giác vui mừng khi chiếm thế thượng phong kể từ khi gặp gỡ hắn cho đến nay, giống như một đội quân trong một cuộc chiến trường kỳ rốt cục có một ngày vang lên tiếng trống làm tinh thần hăng hái, vượt qua muôn vàn khó khắn, đánh trận càng thêm hăng hái.

Đêm hôm đó nàng ngủ vô cùng tốt, bụng trướng đau cũng không còn khó chịu, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ cảm giác được có một bàn tay ấm áp vẫn đặt ở nơi đó.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau lúc nàng tỉnh lại, bên cạnh đã không thấy bóng dáng Hoàng Phủ Thanh Vũ đâu.

Tịch Nhan chậm rãi xoa bụng đã không còn trướng đau nữa, nhìn về chiếc gối mềm phía bên cạnh hơi hơi lõm xuống, cảm thấy đêm qua hư ảo giống như một giấc mộng.

Sau khi tự mình rửa mặt chải đầu xong, phủ trên mặt tấm lụa mỏng như trước, Tịch Nhan mới ra khỏi phòng.

Ngôi cổ tự vào lúc sáng sớm có mây mù lượn lờ giăng giăng, xa xa truyền tới tiếng chuông ngân nga, trầm bổng, phảng phất nghe như tiếng Phật tổ thì thầm bên tai.

Tâm tình Tịch Nhan rất tốt nên đối với bầu không khí yên tĩnh như vậy cũng không chán ghét như ngày hôm qua, bởi vậy đi dạo quanh thiền viện chốc chốc lại dừng bước xem xét chung quanh.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Trong lương đình ở hậu viện, có hai thân ảnh trông giống nhau ngồi đối diện với nhau, chính là Hoàng Phủ Thanh Vũ và Tử Ngạn.

Tử Ngạn trong tay nắm một quân cờ màu trắng, nhíu mày nhìn bàn cờ trước mặt.

Hoàng Phủ Thanh Vũ tuy rằng lớn hơn hắn ba tuổi, nhưng hắn lại là trưởng bối, Hoàng Phủ Thanh Vũ xưa nay là người rất coi trọng lễ nghĩa tôn ti, cho tới bậy giờ hắn luôn nho nhã lễ độ, nhưng hôm nay không biết vì sao trên bàn cờ từng bước ép sát, cơ hồ xuất chiêu tuyệt sát, muốn dồn Tử Ngạn vào chỗ chết.

Tử Ngạn bên này nhíu mày suy nghĩ, bên kia Hoàng Phủ Thanh Vũ lại cực kỳ nhàn nhã thưởng thức trà, không chút để ý liếc mắt về phía bàn cờ, cười khẽ một tiếng: "Thập Lục thúc, làm bậy thì khó thoát."

Tử Ngạn ngẩng đầu liếc nhìn vế phía hắn, cảm thấy câu nói của đứa cháu này tuy ngữ khí thản nhiên nhưng mà lại ý vị thâm trường.

Hắn muốn ám chỉ điều gì sao?

Tử Ngạn là một người tâm tư đơn thuần làm sao hiểu được lại không muốn hao tốn tâm tư đoán suy nghĩ trong lòng hắn, bởi vậy liền buông quân cờ, cười nói: "Lão Thất, ngươi có điều gì nói muốn nói với ta sao?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi nhướng mày, nhìn về bàn cờ trước mặt:"Thập Lục thúc có biết vì sao trong ván cờ này ngươi thất bại thê thảm như vậy không?"

Tử Ngạn trầm ngâm một lát lại lắc đầu. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

"Bởi vì có thứ vốn không thuộc về Thập Lục thúc, Thập Lục thúc lại cố tình mơ tưởng tới, như vậy làm sao có thể không thua đây?"

Tử Ngạn nghe được nhíu mày, sau một lát mới hiểu được một chút hắn ám điều gì: "Lão Thất, ngươi là nói --"

Tuy nhiên không đợi hắn nói xong, Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn về phía sau hắn mỉm cười, ánh mắt ôn nhuận: "Sao lại đến đây? Đêm qua nàng không thoải mái, sao không nghỉ ngơi thêm một chút?"

Tử Ngạn xoay người nhìn lại, thì ra là Tịch Nhan, lập tức đứng dậy, vẻ mặt khẩn trương: "Nhan Nhan, đêm qua nàng không thoải mái sao?"

Tịch Nhan nhớ tới bàn tay đặt trên bụng mình đêm qua nhất thời cảm thấy có chút không được tự nhiên, hơi xoay đầu đi, lại nghe Hoàng Phủ Thanh Vũ nói:

"Thập Lục thúc, đây là chuyện khuê phòng, Nhan Nhan sao lại không biết xấu hổ đề cập với thúc?"

Ánh mắt sáng ngời của Tử Ngạn tức thì ảm đạm.

Mắt thấy như thế, Tịch Nhan cũng bất chấp, lúc này chỉ còn lại cảm giác đau lòng thốt lên: "Tử Ngạn."

Hoàng Phủ Thanh Vũ đều đem toàn bộ sắc mặt của nàng đặt vào mắt, mắt hơi híp lại, nhặt quân cờ trên bàn cờ lên thưởng thức: "Nhan Nhan, sao

https://thuviensach.vn

ngay cả tên của Thập Lục thúc cũng kêu? Làm vậy chúng ta có vẻ mất quy củ."

"Ha ha." Tử Ngạn miễn cưỡng nở nụ cười "Lão Thất, ta cùng với Nhan Nhan quen biết từ thuở nhỏ, không cần xa lạ như vậy chứ?"

"Thập Lục thúc, cấp bậc lễ nghĩa chung quy không thể phá bỏ ." Nụ cười lại xuất hiện trên mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ, ánh mắt hắn dán vào hai người đang đứng đó bối rối một chút, liền quay đầu lẳng lặng sửa sang lại quân cờ.

Tử Ngạn cảm thấy xấu hổ nói: "Ta phải đi pha trà cho mẫu thân, cáo từ."

Nhìn hắn từ từ rời xa, Tịch Nhan chỉ cảm thấy bóng dáng hắn tiêu điều cô đơn, nhất thời có chút không tự chủ được muốn đuổi theo.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Hoàng Phủ Thanh Vũ lạnh lùng lên tiếng kịp lúc ngăn lại bước chân của nàng: "Hôm nay chúng ta lên đường hồi phủ."

Tịch Nhan dừng bước hỏi: "Hôm nay?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩng đầu lên mỉm cười: "Như thế nào, còn luyến tiếc sao?"

Tịch Nhan ngẩn ra, sau đó khẽ cười: "Mọi việc đều do Thất gia làm chủ."

Hắn tựa hồ đang tức giận.

Tịch Nhan ẩn ẩn sinh ra loại cảm giác này, nhưng thấy hắn vẻ mặt ôn nhuận chứa ý cười, lại không dám xác định. Huống hồ, hắn vì sao lại tức giận? Bởi vì mình cùng Tử Ngạn thân thiện hay sao? Nếu là như vậy, chuyện đó chẳng phải buồn cười lắm sao.

Tịch Nhan cười lắc đầu tự giễu, hít vào một hơi thật sâu.

Kết quả, ngày đó quả thực hạ sơn, Tịch Nhan ngay cả cùng Tử Ngạn nói lời từ biệt đều không kịp, giống như cực kỳ vội vàng trở về phủ.

Vừa mới đến cửa phủ, chợt thấy tổng quản Thôi Thiện Duyên trong phủ dường như đang muốn xuất môn, đi theo sau là một cái gã sai vặt, trong tay

https://thuviensach.vn

đang ôm một đống quà tặng. Vừa thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Tịch Nhan, hắn vội vàng quỳ lạy:

"Tham kiến Thất gia, tham kiến Hoàng tử phi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ thản nhiên nhìn hắn, hắn lấy ra thiếp mời, trả lời: "Thất gia, hôm nay là sinh thần của Tam Hoàng phi, phủ Tam gia đưa thiếp mời đến, nô tài dựa theo lệ thường chọn mấy thứ lễ vật đang muốn đưa đến phủ Tam gia."

Hoàng Phủ Thanh Vũ gật đầu, Tịch Nhan đột nhiên vươn tay ra, đoạt lấy thiếp mời, chăm chú xem xét: "Tam Hoàng phi....."

"Thế nào? Chẳng lẽ nàng muốn đi?" Hắn nhướng mày nhìn về phía nàng.

Tịch Nhan lúc này mới hiểu thì ra hắn căn bản là không muốn tham dự, bởi vậy liền đem thiếp mời trả lại cho Thôi Thiện Duyên, mỉm cười đối mặt với Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Tùy Thất gia làm chủ."

Hoàng Phủ Thanh Vũ khóe miệng nhếch lên: "Cũng như nhau thôi, đều là huynh đệ tỷ muội trong nhà, đi cũng không sao."

Trước mặt, Thôi Thiện Duyên chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía chủ tử, trong mắt lộ rõ vẻ không thể tin.

Lúc Tịch Nhan thay quần áo mới biết được nguyên nhân Thôi Thiện Duyên giật mình, thị nữ Bích Khuê vừa chải đầu cho nàng vừa nói cho nàng biết thật ra Hoàng Phủ Thanh Vũ xưa nay không tham dự các bữa tiệc chiêu đãi, tụ tập, đây chính là nguyên nhân vì sao người bên ngoài ít ai biết được khuôn mặt thật của vị Thất hoàng tử này.

Hắn không tham dự các bữa tiệc chiêu đãi, tụ tập? Tịch Nhan có chút kinh ngạc, không biết hắn hôm nay vì sao lại phá lệ.

https://thuviensach.vn

"Chắc là Thất gia biết Hoàng tử phi thích náo nhiệt, hôm nay mới quyết định mang Hoàng tử phi đến dự tiệc! Thất gia đối xử với Hoàng tử phi thật sự rất tốt!" Phía sau Bích Khuê nở nụ cười như hoa hàm tiếu. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Nhưng Tịch Nhan nhịn không được nhướng mày. Hắn đối xử với mình tốt sao?

Nhưng mà nghĩ kỹ lại, hắn quả thật đối xử với mình vô cùng tốt, tốt đến mức có chút không nói đến đạo lý. Nhớ đến hôm nay lúc ở trên núi, hắn dường như vô cùng tức giận, Tịch Nhan cơ hồ không dám nghĩ tiếp -- tình yêu nam nữ sao?

Vô cùng hoang đường! Tịch Nhan chậm rãi vuốt ve mặt mình, hắn trước kia chưa bao giờ gặp qua nàng, hơn nữa lại mạc danh kỳ diệu cưới nàng, lại đối xử nàng tốt như vậy, đến tột cùng là vì lý do gì?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Ánh đèn rực rỡ thắp sáng cả một khu vực, thời khắc này phủ Tam hoàng tử là nơi nhộn nhịp, náo nhiệt nhất, tuy nói chỉ là buổi tụ hội huynh đệ tỷ muội trong nhà nhưng người đến chúc mừng vẫn liên tục không dứt.

Tịch Nhan vừa bước xuống xe ngựa nhìn thấy quang cảnh như vậy cũng hiểu được một chút.

Tam hoàng tử này ắt hẳn là một người xa hoa phù phiếm, ham hưởng lạc, nếu không phủ đệ của hắn cũng sẽ không thiết kế hoa lệ, to lớn như vậy. Cái gọi là huynh đệ tỷ muội tụ hội, sợ cũng chỉ là nơi hắn dùng để phô bày sự giàu có cùng quyền lực của mình thôi.

Nàng vẫn còn đứng xuất thần ở nơi đó, xe lăn Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng đã đi tới bên cạnh nàng: "Nơi này có gì đẹp đâu, đi vào đi."

Tịch Nhan trong lòng khẽ hừ nhẹ một tiếng, vừa muốn dời bước, bỗng nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói đạm mạc: "Thất ca cũng đến đây sao?"

Hoàng Phủ Thanh Thần từ phía sau bắt kịp bước bọn họ, sắc mặt lạnh lẽo trước sau như một, theo sau là Đạm Tuyết thái độ lãnh đạm chậm rãi tiến lên.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan vẫn đối với hắn không có hảo cảm, hắn cũng chỉ lạnh lùng liếc qua Tịch Nhan, không có ý định gọi "Thất tẩu". Tịch Nhan cũng không so đo với hắn, ánh mắt vẫn đặt trên người vị mỹ nhân lạnh lùng ngay cả trong ánh mắt cũng phát ra sự băng lãnh. Nguồn truyện: Y

Đạm Tuyết cảm giác được ánh mắt của nàng, vẫn không nói gì, chỉ tiến lên hướng về Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên hành lễ: "Thất gia cát tường."

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Thần nhất thời có chút lóe sáng, nhìn sang hướngkhác.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng mỉm cười: "Đạm Tuyết, nếu ta gọi muội một tiếng Cửu đệ muội, liệu có đổi được một tiếng

"Thất ca" của muội không?"

Đạm Tuyết vẫn không cười, chỉ thản nhiên nói: "Bất quá chỉ là một cách xưng hô thôi, Thất gia cần gì phải chú ý nhiều."

Vừa dứt lời, Hoàng Phủ Thanh Thần bên cạnh đột nhiên lạnh lùng vung tay áo, lập tức vào phủ. Đạm Tuyết cũng không thèm liếc nhìn tới hắn, cho đến khi thân ảnh của hắn mất dạng, mới hơi nghiêng người hướng về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, thản nhiên đi vào phủ.

Tịch Nhan không ngờ tới Hoàng Phủ Thanh Vũ lại quen biết với Đạm Tuyết, nhất thời hơi giật mình, lại thấy thái độ của Hoàng Phủ Thanh Thần và Đạm Tuyết như vậy chỉ cảm thấy tò mò, muốn hỏi thăm Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhưng cuối cùng thốt không nên lời.

Tiệc tối vô cùng xa xỉ, vô luận là thức ăn hay đồ uống, dù là bát đũa hay ly chén, không thứ nào là không xảo, thân là chủ nhân buổi tiệc, trên mặt Tam hoàng tử cùng Tam Hoàng phi không che dấu được sự đắc ý của mình.

https://thuviensach.vn

Nhưng các vị tân khách không chỉ chú ý đồ ăn thức uống tinh xảo mà còn chú ý tới một người, Thất hoàng tử Hoàng Phủ Thanh Vũ. Phu thê Tam hoàng tử thậm chí không hề cảm kích tới những người đến thăm hỏi mình, khi nhìn thấy Thất hoàng tử lần đầu tiên lộ diện, lại nhìn sang Tịch Nhan với khăn lụa mỏng che mặt bên cạnh, ánh mắt nhất thời đều có chút khác thường.

Tịch Nhan cùng với Hoàng Phủ Thanh Vũ hứng trọn ánh mắt mọi người, trong buổi tiệc nhưng không có chút nào không được tự nhiên, ăn cũng thế uống cũng thế đều theo sở thích của mình, lại thường xuyên nhìn vế phía bàn Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Đạm Tuyết bên cạnh, cảm thấy đêm nay dạ yến quả nhiên là vô cùng thú vị.

"Nếm thử món này xem." Thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ vang lên bên tai nàng, trong chén Tịch Nhan đồng thời xuất hiện món lợn sữa quay xưa nay nàng không bao giờ chạm vào.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Nguồn:

"Nếm thử món này xem." Thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ vang lên bên tai nàng, trong chén Tịch Nhan đồng thời xuất hiện món lợn sữa quay xưa nay nàng không bao giờ chạm vào.

Tịch Nhan vừa xoay mặt liền đối diện nụ cười ôn nhu trên môi hắn, trong ánh mắt còn mang theo thâm tình chân thành. Nàng cảm thấy mình bị hoa mắt, nhưng mà nhìn kỹ rõ ràng sóng mắt kia , kia chậm rãi chảy xuôi sóng mắt bên trong rõ ràng còn có tích khả theo.

Cho đến khi bị đủ loại ánh mắt xung quanh nhìn vào, Tịch Nhan mới giật mình phục hồi lại tinh thần -- hắn rõ ràng là trước mặt mọi người diễn trò, cùng nàng đóng vai một đôi vợ chồng tình thâm, đây là vì cái gì? Trong đầu nàng nhanh chóng phát hiện điều gì, hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua Đạm Tuyết.

Nhưng nàng chỉ nhìn thấy Đạm Tuyết chỉ cúi đầu ăn thức ăn trước mặt, không có dấu hiệu ngẩng đầu, mà Hoàng Phủ Thanh Thần bên cạnh nàng cả người đều tản ra luồng khi tức giận.

Lòng hiếu kỳ của Tịch Nhan càng tăng lên, nhưng khi vừa xoay đầu nhìn khối thịt heo quay trong chén mình lại nhất thời nhăn mặt.

https://thuviensach.vn

Nhưng không nghĩ đến Hoàng Phủ Thanh Vũ lại mỉm cười -- Tịch Nhan khẽ cắn môi, bắt buộc bản thân nhắm mắt lại, miễn cưỡng đem khối thịt kia đưa vào trong miệng.

Nhưng mà, ngoài dự đoán là món lợn sữa quay này lại vô cùng ngon miệng, vừa vào miệng lập tức tan ra, mùi vị rất thanh, rõ ràng khác hẳn với bình thường.

"Ăn ngon không?" Hắn buông chiếc đũa, nhìn chăm chú vào nàng.

Tịch Nhan nghĩ nghĩ, nghiêng đầu hướng về phía hắn cười nói: "Ngon lắm."

Hắn cũng nở nụ cười, đưa tay qua vén lọn tóc mai bên tóc nàng, động tác vô cùng thân thiết: "Có thể có được lời khen ngợi của nàng, chắc chắn món này rất ngon. Nàng có biết vì sao hương vị được như vậy không?"

Tịch Nhan hận không thể tháo chiếc mặt nạ giả cười trên mặt hắn xuống, nhưng nàng đang nằm trong tầm mắt của mọi người nên chỉ có thể cố nén: "Vậy phải thỉnh Thất gia chỉ giáo."

Hắn thản nhiên "Uhm" một tiếng: "Lấy sữa người nuôi nấng, lại lấy sữa người chế biến, một món ăn tốn công tốn sức như vậy, có thể ăn không ngon sao?"

Tịch Nhan che dấu không được sự kinh ngạc: "Sữa người?"

Lại xoay mặt nhìn về phía món lợn sữa có màu giống như hổ phách, lại giống như khối vàng óng ánh, Tịch Nhan nhất thời

mất đi khẩu vị, đôi đũa cầm trong tay dừng lại, ra hiệu người đứng hầu phía sau châm một ly rượu nhạt cho mình.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhìn nàng: "Không phải nói ăn ngon sao? Như thế nào lại gác đũa rồi?"

Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng: "Một món ăn quý giá như vậy, làm sao người bình thường có thể ăn? Chỉ sợ ăn rồi lại bị giảm thọ!" Dứt lời, nàng nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ tựa tiếu phi tiếu, "Thất gia, hoàng thân quốc thích Bắc Mạc đều thích sống xa hoa lãng phí như vậy sao?"

"Nàng cũng thấy là xa hoa lãng phí?" Hắn cười khẽ, quay đầu nhìn về phía Tam hoàng tử cùng Tam Hoàng phi, chậm rãi đặt ly rượu trong tay mình xuống, "Như vậy xem ra, quả thật rất xa hoa lãng phí."

Tịch Nhan giương mắt nhìn hắn, nhưng vì hắn hơi nghiêng mặt mà nhìn xem không rõ ràng lắm. Trong ánh đèn lúc sáng lúc tối, nàng rõ ràng thấy trong mắt hắn hiện lên một chút lãnh ý thâm thúy, trong phút chốc liền biến mất không thấy nữa.

Tâm Tịch Nhan không biết vì sao kinh ngạc một chút, nghĩ lại ánh mắt vừa rồi của hắn, có chút đăm chiêu.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Truyện Sắc Hiệp -

Tiệc tối qua đi, trong phủ bày ra sân khấu diễn kịch, nghe nói là mời gánh hát tốt nhất kinh thành, để tất cả mọi người xem náo nhiệt một phen.

Tịch Nhan cùng các nữ quyến ngồi giữa nhà thuỷ tạ, đối diện đó là sân khấu kịch thiết kế hoa mỹ dị thường.

Các nam nhân được bố trí ngồi ở một chỗ khác xem diễn để không bị phân tâm.

Lúc này có người trình danh mục các vở kịch lên mọi người chọn, Tam Hoàng phi xoay người nhìn về phía Tịch Nhan cùng Đạm Tuyết, lời nói mang theo ý cười nói: "Năm nay rốt cục có thêm hai vị muội muội, nhưng hai vị muội muội cũng không thích nói chuyện, nên cũng không có gì thêm náo nhiệt, không bằng chọn cho mọi người chúng ta vở kịch để xem náo nhiệt, ý các vị muội muội ra sao?"

Nghe vậy, tiểu nha đầu của gánh hát liền đem danh mục các vở kịch đến trước mặt Tịch Nhan.

Trong lòng Tịch Nhan từ sớm đã không còn hứng thú, hơn nữa mới vừa rồi nghe lời nói của Tam Hoàng phi, lúc này càng cảm thấy phản cảm, liền nghĩ muốn bày ra trò đùa cho nàng ta xem. Nhưng mà bất đắc dĩ nàng lại

https://thuviensach.vn

không hiểu biết gì về vị Tam tẩu này, cũng không hiểu biết gì về Tam hoàng tử, nếu muốn bày ra trò đùa quả thật là khó khăn.

Trong lúc đang do dự, bỗng nhiên một bàn tay tinh tế như ngọc bên cạnh nàng đưa ra, cầm lấy thẻ bài "Vọng nguyệt" đưa cho nàng: "Tỷ tỷ xem vở kịch này như thế nào?"

Tịch Nhan quay đầu nhìn thì ra là Đạm Tuyết. Nhưng thấy dung nhan nàng như băng tuyết có một chút ý cười, nhưng ánh mắt trầm tĩnh, tựa hồ có thâm ý khác.

Tịch Nhan hiểu ý, gật đầu cười, nhân tiện nói: "Muội nói đúng, nghĩ lại đó cũng là một vở hay."

Bởi vậy vở kịch kia được trình diễn.

Kép hát diễn rất hay, kể về chuyện một nam nhân đi đánh giặc, ở nhà xuất hiện một nam nhân khác muốn lấy vợ ông ta, người vợ tuyệt tình bỏ chồng con đi theo người nam nhân đó. Tình cảnh khôi hài này mọi người xem đều bật cười.

Trong lúc toàn bộ các nữ quyến cười tươi như hoa, Tịch Nhan lại thấy sắc mặt Tam Hoàng phi càng ngày càng khó coi. Nàng dường như ngộ ra nhẽ, ánh mắt nhìn thoáng qua Đạm Tuyết, thấy nàng mặt không đổi sắc vẫn nhìn sân khấu kịch, giống như mọi chuyện đều không liên quan tới mình.

Trong lòng Tịch Nhan cảm thấy buồn cười, tâm tình đang hậm hực cũng bay biến đi mất.

Vở kịch diễn ra được một nữa, một gã sai vặt mang danh sách cácc vở kịch từ chỗ các vị hoàng tử trở về bẩm tấu với Tam Hoàng phi:" Tam gia nói khó có dịp Thất gia tham dự yến hội, vở diễn này khiến cho Thất gia mất hứng. Thất gia nói Thất hoàng tử phi thích các vở kịch náo nhiệt, bởi vậy chọn ra vở "Bát nghĩa"."

https://thuviensach.vn

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía Tịch Nhan, vài giọng nói hâm mộ từ trong đám người vang lên: "Thất đệ muội thật sự là hảo phúc khí."

Tịch Nhan cũng chưa từng nghĩ bản thân lại trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, tầm mắt đảo quanh có chút thất thần -- hắn làm thế nào biết được mình thích các vợ kịch náo nhiệt?

Tịch Nhan giương mắt nhìn về phía lương đình bên trái, chỉ thấy ánh đèn sáng trưng, bóng người lay động, nhưng lại nhìn thấy được hắn? Tịch Nhan có chút phẫn nộ thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn trên sân khấu, nhưng lòng lại không thể yên ổn.

Hôm nay Hoàng Phủ Thanh Vũ lại một lần nữa chứng minh cho suy nghĩ của nàng khi mới gặp hắn -- nam nhân này tuyệt đối không đơn giản.

Mãi cho đến khi vở diễn kết thúc, thời gian cũng đã gần đến giờ hợi, các nữ quyến đang đứng dậy đi ra khỏi hoa viên.

Vừa ra khỏi hoa viên, nàng nhìn thấy một gã sai vặt cùng nha hoàn đang đứng chờ, vừa nhìn thấy Tịch Nhan liền chào đón:

"Bái kiến Hoàng tử phi, Thất gia nói thời gian đã trễ, khí trời càng lạnh nên sai nô tài đến đưa áo choàng cho Hoàng tử phi, tránh để Hoàng tử phi bị lạnh."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Trong ánh mắt hâm mộ của các chị em, Tịch Nhan thản nhiên tiếp nhận áo choàng, để cho thị nữ khoát áo cho mình, bất chợt thấy một thân ảnh đi tới trước mặt mình, còn ai ngoài Đạm Tuyết?

Trước ánh mắt của, nàng hướng về Tịch Nhan nói: "Hôm nay nhìn thấy Thất tẩu, cảm thấy thật may mắn, mong ngày khác có cơ hội cùng Thất tẩu ở chung, hôm nay mạn phép đi trước."

Dứt lời, Đạm Tuyết cũng không chào hỏi ai, lập tức đi ra khỏi phủ.

Ở bên cạnh, sắc mặt các vị hoàng tử phi nhất thời đều trở nên khó coi.

"A, vị này cũng thật không hiểu quy củ, chúng ta nhiều người như vậy, nàng lại chỉ nhìn thấy mỗi Thất đệ muội!"

"Cũng phải, hôm nay là sinh thần của Tam tẩu, vậy mà cả một buổi tối nàng ta đều trưng ra bộ mặt lạnh lùng."

"Cũng không biết lão Cửu coi trọng nàng vì cái gì, lúc trước sống chết cũng muốn kết hôn với nàng....."

Trong tiếng nghị luận của mọi người, Tịch Nhan nhìn theo bóng dáng Đạm Tuyết càng ngày càng xa, nghi ngờ trong lòng lại càng ngày càng sâu.

https://thuviensach.vn

Đạm Tuyết. Trong lòng nàng liên tục nhắc đến tên của nàng ta, nghĩ tới hành động khác thường mới vừa rồi của nàng, bỗng nhiên cúi đầu nhìn lại áo choàng trên người, vẻ mặt trở nên đăm chiêu.

Ra cửa, xe ngựa của phủ Cửu gia đã sớm rời đi, mà xe ngựa của Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn lẳng lặng chờ đợi.

Tịch Nhan lên xe, hắn vốn đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào nàng. Tịch Nhan chỉ chần chờ một khắc, liền ngồi xuống bên cạnh hắn cười: "Thất gia."

Thanh âm thật là ngọt ngào, khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ tràn ra tươi cười, vươn tay ra ôm nàng: "Tối nay nàng vui vẻ không?"

Tịch Nhan thuận thế tựa vào lòng hắn: "Thiếp thân đương nhiên là vui vẻ , nhưng là..... Có người lại không vui."

"Giọng nói của hắn ôn nhuận, cực kỳ dễ nghe, hơn nữa khuôn mặt lại tuấn mỹ không giống phàm nhân, trong nháy mắt tim

Tịch Nhan lại đập mạnh và loạn nhịp, sau khi phục hồi tinh thần lại, lặng lẽ hơi nhỏm người dậy nói: "Không phải là ngài với vị kia..... Quen biết đã lâu sao?"

Bất giác ý cười trên miệng hắn không biết vì sao càng sâu: "Đạm Tuyết?"

Tịch Nhan cười khẽ một tiếng: "Chẳng lẽ còn có người khác Thất gia quen biết đã lâu sao?"

Hắn đột nhiên cười ra tiếng, đầu tiên là ra lệnh người bên ngoài khởi hành, rồi sau đó mới nhìn về phía Tịch Nhan, chậm rãi vạch khăn che trên mặt nàng, nhìn về phía vết thương trên mặt nàng nói: "Ta quả thật còn có một người khác quen biết đã lâu, nàng muốn biết không?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan lắc lắc đầu: "Ta không muốn biết người khác mà Thất gia quen biết đã lâu như thế nào, ta chỉ muốn biết Đạm Tuyết kia..... Cửu hoàng phi là người như thế nào ?"

"Nàng ta sao....." Ánh mắt hắn trở nên thâm thúy, "Cũng chỉ là người mà nàng nhìn thấy như vậy mà thôi."

Tịch Nhan không hiểu được đáp án mình muốn, trong lòng có chút không cam lòng, trên mặt vẫn tươi cười như trước:

"Không hơn sao?"

"Bằng không thì thế nào?" Hắn mỉm cười hỏi lại một câu.

Tịch Nhan nhất thời không có gì chống đỡ, từ trong lòng hắn ngồi thẳng dậy, vô cùng sâu sắc nói: "Ta đây làm sao biết được....."

Tay hắn vẫn đặt trên thắt lưng tế của nàng, thuận tay kéo lại gần, ôm nàng vào trong lòng, cúi người nhìn về phía nàng:

"Đạm Tuyết là người lão Cửu thích, nàng chẳng lẽ nhìn không ra sao?"

Tịch Nhan còn nghĩ rằng hắn sẽ không nói gì, lại không biết hắn vì sao nói điều này, sau khi cân nhắc cười lạnh nói: "Với sắc mặt của Cửu gia, ta nhìn không ra Đạm Tuyết là người hắn thích, nhưng ta lại nhìn ra được Cửu gia không phải là người Đạm Tuyết thích."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 37

"Sao?" Hắn nhíu mày cười khẽ một tiếng, nhưng không nói gì nữa.

"Thất gia, ngài nói xem, nữ tử như Đạm Tuyết sẽ yêu thích nam nhân như thế nào?" Tịch Nhan không hề chớp mắt nhìn hắn, tựa hồ hắn không nói ra đáp án là không được.

"Ta làm sao biết được." Hắn dường như không muốn tiếp tục thảo luận về đề tài này nữa, bỗng nhiên cúi đầu, để sát vào tai nàng,"Quản người khác làm gì, tốt hơn là nghĩ cho bản thân trước..... Tối nay, ta đến phòng nàng được không?"

Sau khi hồi phủ, Hoàng Phủ Thanh Vũ đến dục phòng tắm rửa thay quần áo, để lại Tịch Nhan một thân một mình ngồi trong phòng, lẳng lặng nhìn dung nhan xấu xí trong gương.

Khó coi như vậy, làm cho người ta sợ hãi như vậy, lúc trước có thể làm cho Hoàng Phủ Thanh Hoành sợ tới mức chạy trối chết, vì sao Hoàng Phủ Thanh Vũ lại không thèm quan tâm? Vết thương trên mặt này, ngay cả chính nàng nhìn còn cảm thấy trong lòng run sợ, mà hắn lại lần nữa yêu cầu nàng ở trước mặt hắn không cần lấy khăn che mặt. Mà mỗi khi hắn nhìn ánh mắt của nàng, lại làm cho nàng thấy giật mình chột dạ, giống như khuôn mặt của nàng vẫn còn nhan sắc chim sa cá lặn lúc trước.....

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan thật sự có chút hỗn loạn, lại chợt nhớ tới Đạm Tuyết. Một người lãnh tâm lãnh tình như vậy, không chịu gọi Hoàng Phủ Thanh Vũ là Thất ca, có lẽ đó là bởi vì nàng không chịu thừa nhận mình là đệ muội của hắn? Lời nói với nàng trước khi rời đi chỉ là mang vẻ bề ngoài mà thôi, là vì Hoàng Phủ Thanh Vũ cố ý đóng vai vợ chồng ân ái với nàng sao?

Tịch Nhan lẳng lặng suy tư, cơ hồ nhận ra sự thật kia -- Đạm Tuyết, chắc hẳn là tồn tại tình cảm bất thường với Hoàng Phủ Thanh Vũ?

Cửa phòng mở ra, xe lăn Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi tiến vào, Tịch Nhan nghiêng đầu nhìn hắn bỗng nhiên giật mình.

Hắn quả thật là nam tử tuấn mỹ nhất mà nàng từng gặp, nhất là sau khi tắm rửa, tẩm y màu trắng, dung mạo càng thêm tuấn mỹ, đôi mắt đen tuyền thâm thúy, ôn nhu như nước --

Đợi đến khi Tịch Nhan phục hồi tinh thần lại ý thức bản thân đang nghĩ gì, bất ngờ hắn đi tới trước mặt nàng, mang theo nụ cười nhìn nàng. Trên mặt Tịch Nhan đột nhiên nóng lên, vội vàng đứng dậy: "Thời gian đã trễ như vậy....."

Nàng vừa nói vừa đi về phía giường, muốn tránh đi hắn, nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ lại đột nhiên đưa tay giữ nàng lại, thân mình Tịch Nhan khống chế không được mất thăng bằng, ngã vào trong lòng hắn. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Bốn mắt nhìn nhau, Tịch Nhan âm thầm kêu khổ, mạnh mẽ khắc chế một cổ rung động không hiểu trong lòng mình, cố đem ánh mắt trở lại trạng thái bình tĩnh, muốn đứng dậy, tay hắn lại đột nhiên xoa mặt của nàng, thấp giọng nói: "Đừng nhúc nhích."

Nghe vậy, Tịch Nhan không thể cử động nổi.

https://thuviensach.vn

Tay hắn tiếp tục vuốt ve vết sẹo trên mặt nàng, , bỗng nhiên cúi đầu bật cười: "Vết sẹo này, tựa hồ có dấu hiệu bong ra, có lẽ là có thể lành lại rồi?"

Trong lòng Tịch Nhan nhất thời đại động, cuống quít muốn che lại vết thương kia, cũng không ngờ mặt hắn đột nhiên cúi xuống, thuận thế che lại môi của nàng.

Tịch Nhan có chút thất thần, mở to hai mắt nhìn gương mặt tuấn lãng phi phàm trước mắt, rõ ràng cảm giác được hắn chậm rãi mở đôi môi đang mím chặt của nàng, nhưng nàng không có khí lực chống cự lại.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 38

"Thất gia....."

Bỗng dưng, thanh âm sợ hãi của nha hoàn từ ngoài cửa vang lên. Thanh âm tuy nhỏ, nhưng thanh âm từ bên ngoài này lại làm Tịch Nhan bừng tỉnh, đánh thức toàn bộ suy nghĩ của nàng, nàng mạnh mẽ mở mắt ra vừa vặn nhìn thấy hắn cũng chậm rãi nâng mí mắt lên.

Hắn chậm rãi rời đi đôi môi của nàng, tay vẫn dừng lại ở trên mặt nàng, nở nụ cười sau đó mới nhìn về phía cửa: "Có chuyện gì?"

"Thôi quản gia đến bẩm báo, nói là Cửu gia đã đến đây."

"Ta đã biết." Hắn thản nhiên lên tiếng, nhưng không vội đi ra ngoài, ngược lại cúi đầu nhìn về Tịch Nhan, tỏ vẻ suy nghĩ.

Tịch Nhan đã bình ổn lại tâm tình, bỗng dưng trở nên hoảng hốt. Vừa hồi phủ mà lại nghe được tin người đến là ai, sự nghi hoặc lập tức trỗi dậy: "Thất gia, ngài nên đi gặp Cửu gia ."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, khóe miệng chậm rãi gợi lên ý cười động lòng người: "Được."

Hắn vừa ra khỏi phòng, Tịch Nhan ngồi phịch xuống giường, trên môi vẫn còn lưu lại sự ấm áp của hắn. Nàng cảm thấy nao nao, sau đó cố khắc

https://thuviensach.vn

chế bản thân không được suy nghĩ tiếp nữa, quyết định như vậy xong bèn ra khỏi phòng, muốn đi xem thử Hoàng Phủ Thanh Thần vì sao mà đến -- nếu là bởi vì Đạm Tuyết, thật sự là rất thú vị.

Tịch Nhan đi một mạch, lúc vào đến chính sảnh bỗng nghe thấy bên trong truyền ra một loạt âm thanh.

Nàng đứng ở cửa nhìn vào thấy Hoàng Phủ Thanh Thần có bộ dáng say rượu, đôi mắt đỏ đậm đang tìm kiếm những đồ vật trong phòng có thể quăng ném để ném quăng đi.

Mà Hoàng Phủ Thanh Vũ đang ngồi đưa lưng về phía nàng trong sảnh, nhìn Hoàng Phủ Thanh Thần vẫn không ngừng quăng đồ dung bằng sứ trong sảnh, Hoàng Phủ Thanh Vũ cuối cùng cũng thản nhiên mở miệng: "Lão Cửu."

Nghe được thanh âm của hắn, thân hình Hoàng Phủ Thanh Thần rõ ràng cứng đờ, lập tức chậm rãi xoay người lại, ánh mắt mê say nhìn hắn hồi lâu, bỗng nhiên suy sụp ngã xuống đất: "Thất ca, ta không cần nàng nữa..... Ta không muốn nàng nữa....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, tiến lên kéo hắn: "Vì cớ gì phải như vậy?"

"Vì cớ gì?" Hoàng Phủ Thanh Thần bỗng nhiên cười rộ lên, ánh mắt lạnh lẽo, "Thất ca, vậy huynh nói cho ta biết, lúc trước huynh hao tổn tâm cơ muốn kết hôn với nữ nhân kia, là vì cớ gì?"

Ngoài cửa, Tịch Nhan phút chốc ngẩn ra. Hắn hao tổn tâm cơ muốn kết hôn với nữ nhân kia, là ám chỉ ai?

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ bất động :"Lão Cửu!"

https://thuviensach.vn

"Thất ca, ta đem nàng trả lại cho huynh được không? Lúc trước là huynh đem nàng đưa đến trước mặt ta, nay ta không cần nàng nữa ..... Chỉ cần đừng làm cho ta gặp lại nàng, cả cuộc đời này đừng làm cho ta gặp lại nàng!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thở dài một hơi, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Thôi Thiện Duyên đứng bên cạnh: "Cửu gia uống rượu say, đưa hắn đi phòng khách nghỉ tạm."

Thôi Thiện Duyên vâng lệnh bước lên phía trước đỡ lấy tay Hoàng Phủ Thanh Thần.

Tịch Nhan vội vàng trở về phòng, không biết vì sao tâm thần không ổn định, sau một lát tĩnh tọa, gọi nha hoàn đến hầu mình thay quần áo trải giường chiếu.

Bích Khuê chỉ huy hai tiểu nha hoàn trải giường chiếu, vừa quay đầu nhìn thấy Tịch Nhan đang ngồi sững sờ, bèn liên tục gọi nàng nhiều lần: "Hoàng tử phi?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Tịch Nhan lúc này mới nghe được, nâng mắt lên, thản nhiên hỏi: "Có chuyện gì?"

Bích Khuê quan sát sắc mặt nàng rồi hỏi: "Thân mình Hoàng tử phi không khoẻ sao?"

"Không có. Ta thật sự rất khỏe." Tịch Nhan đứng dậy đến ngồi trên giường, chợt nhớ tới một điều, "Ta hỏi ngươi, Thất gia lúc tước từng có hôn ước sao?"

Bích Khuê ngẩn ra, hồi lâu sau mới chậm rãi gật đầu: "Hoàng tử phi làm sao biết được?" Sau đó, nàng liền nói với Tịch Nhan:

"Ba năm trước đây, Thất gia từng cầu xin Hoàng thượng chỉ hôn, muốn cưới Uyển Lam quận chúa làm vợ. Uyển Lam quận

chúa là con gái duy nhất của Tấn Dương công chúa, cũng chính là biểu muội của các vị hoàng tử. Nàng từ nhỏ cùng Thất gia cảm tình rất sâu đậm, khi đó Thất gia ở trước tẩm cung của Hoàng Thượng cầu xin suốt một đêm, Hoàng Thượng rốt cục mới bị đả động. Nhưng thánh chỉ còn chưa ban xuống, Uyển Lam quận chúa lâm bệnh nặng qua đời. Nô tỳ chỉ biết đến đó."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan bỗng dưng cảm thấy trống rỗng, sau một lát, nhịn không được vỗ ngực nở nụ cười -- lúc trước nghe Hoàng Phủ Thanh Thần nói hắn hao tổn tâm cơ muốn kết hôn với một nữ tử, nàng còn tưởng đó là chính mình.

Thì ra là không phải.

Sau khi tim đập mạnh và loạn nhịp ổn định trở lại, Tịch Nhan thở phào nhẹ nhõm nói: "Ngươi đi bẩm báo với Thất gia, thân mình ta không khoẻ nên đi ngủ trước."

Nhưng khi nằm xuống, Tịch Nhan lại không có cách nào ngủ được, luôn nghĩ đi nghĩ lại một việc -- hắn muốn kết hôn biểu muội thanh mai trúc mã của mình, nhưng mà biểu muội này đã qua đời; hắn cùng với Đạm Tuyết lại ái muội không rõ, lại chắp tay mang Đạm Tuyết đưa cho Hoàng Phủ Thanh Thần; hắn tấu xin được cưới người bị hủy dung nhan là nàng, đối xử với nàng rất tốt, vô cùng tốt.....

Mọi việc tựa hồ không hề liên hệ gì với nhau, nhưng Tịch Nhan lại vẫn cảm thấy có cái gì đó cổ quái, cứ suy đi nghĩ lại như vậy cả một đêm không ngủ, cũng không nghe được tiếng xe lăn của Hoàng Phủ Thanh Vũ vang lên.

Sáng sớm hôm sau, khi Tịch Nhan vừa thức dậy, Bích Khuê lập tức dẫn theo người tiến vào hầu hạ, cho nàng biết: "Hoàng tử phi, đêm qua Cửu gia uống rượu , Thất gia lo lắng nên ở phòng khách canh chừng Cửu gia cả đêm."

"Sao? Huynh đệ tình thâm như vậy sao?" Tịch Nhan tựa tiếu phi tiếu đáp một câu, bỗng nhiên đứng dậy, "Ta nghỉ ngơi trong chốc lát, ngươi trở về bẩm Thất gia, không cần chờ ta dùng điểm tâm."

Nàng dần dần chìm vào giấc ngủ, cả người lâm vào trạng thái hỗn độn, mông mông lung lung, tựa hồ nhìn thấy một thân ảnh nam nhân trước mắt

https://thuviensach.vn

mình.

Rõ ràng là bóng dáng cực kỳ xa lạ, lại dường như lộ ra nét quen thuộc.

Là ai vậy? Tịch Nhan rất khó nhận ra, chỉ cảm thấy phải cố hết sức. Cho đến khi nam nhân kia chậm rãi xoay người, mỉm cười ôn nhuận truyền đến thanh âm --

"Nhan Nhan, gọi phụ thân đi."

Phụ thân! Tịch Nhan đột nhiên từ trong giấc mộng hỗn độn bừng tỉnh dậy, mở mắt ra đầu đầy mồ hôi lạnh, bỗng nhìn thấy trước mắt mình bàn tay trắng noãn với những ngón tay dài: "Tránh ra, không được đụng ta!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi thu hồi tay mình, nhìn sắc mặt thảm đạm của nàng gọi: "Nhan Nhan?"

Tịch Nhan phục hồi tinh thần lại, nhìn về nam tử ôn nhuận trước mặt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Truyện Sắc Hiệp -

Đã lâu rồi nàng không nằm mơ thấy người kia, Tịch Nhan không biết vì sao đột nhiên trong lúc này lại nằm mơ giấc mơ đó lần nữa.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thấy nàng vẫn còn bộ dáng hồn siêu phách lạc, liền đỡ nàng nằm xuống nghỉ ngơi, một mặt sai người đi thỉnh đại phu đến bốc cho nàng thuốc an thần định kinh.

Mà bản thân hắn, vẫn ở trong phòng, ngồi ở bên cạnh bàn nghiên cứu một quyển sách dạy đánh cờ.

Tịch Nhan uống thuốc xong, đáng lẽ có thể ngủ ngon, nhưng không biết vì sao, nàng nằm ở trên giường càng ngày càng thanh tỉnh, trong đầu không ngừng lặp lại hình ảnh đó, có gì đó quen thuộc, lại có thanh âm xa lạ không ngừng gọi nàng --

"Nhan Nhan, Nhan Nhan....."

Tịch Nhan chỉ cảm thấy đầu đau mãnh liệt, đó là một loại cảm giác nhiều năm chưa từng xuất hiện. Nàng nhịn không được ôm đầu rên lên.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngay lập tức đi bên giường, cúi đầu xem xét tình hình của nàng:" Nhan Nhan, không thoải mái chỗ nào?"

https://thuviensach.vn

Ngữ điệu của hắn bình tĩnh, không vội không hoảng, Tịch Nhan cảm thấy khó chịu, rất muốn mạnh mẽ nói cho hắn mình không có việc gì, nhưng mà ngay khi mở miệng âm điệu cũng bất giác hóa thành hai tiếng rên nhỏ xíu: "Ta đau....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa tay kiểm tra ở trên trán nàng, bỗng nhiên quay đầu về phía ngoài gọi to: "Thôi Thiện Duyên, mang ngân châm trong thư phòng tới cho ta."

Thôi Thiện Duyên nhanh chóng mang ngân châm đến cho Hoàng Phủ Thanh Vũ, kề vào bên tai hắn nói: "Thập Lục Vương gia đã đến, nói là muốn gặp Hoàng tử phi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ bất động thanh sắc mở bao ngân châm ra, không nhanh không chậm đem từng cây ngân châm hơ trên lửa, rồi thản nhiên liếc Thôi Thiện Duyên một cái.

Chỉ cần một cái liếc mắt này, Thôi Thiện Duyên lập tức ngầm hiểu, hành lễ rồi vội vàng rời khỏi phòng.

"Nhan Nhan, hiện tại ta châm cứu cho nàng, đừng cử động, rất nhanh sẽ không còn đau nữa."

Tịch Nhan mơ mơ màng màng nghe được hai chữ "Châm cứu", trong đầu giật mình nhớ lại nhiều năm trước, khi chứng đau đầu của nàng phát tác, sư phụ luôn trước tiên châm cứu cho nàng. Sau đó, chứng đau đầu nhiều năm của nàng không còn tái phát nữa nên nàng không còn bị châm cứu nữa.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng biết được thuật châm cứu sao? Tịch Nhan hoảng hốt nghĩ nhưng trong lòng không hiểu sao lại trở nên yên ổn, tự giác nằm yên bất động trên giường.

https://thuviensach.vn

Khi ngân châm của Hoàng Phủ Thanh Vũ châm xuống người nàng, cơn đau đầu không thể chịu nổi kia cơ hồ rốt cục chậm rãi giảm bớt, đến khi cây ngân châm cuối cùng hạ xuống, Tịch Nhan cuối cùng không còn cảm giác đau đớn, chậm rãi thiếp đi.

Lúc này Hoàng Phủ Thanh Vũ ngừng tay, chậm rãi vuốt ve ngân châm trong tay, nhìn chân mày nàng dần dần giãn ra, khẽ thở dài.

Chậm rãi trượt xe lăn ra ngoài cửa, không ngờ Thôi Thiện Duyên đã đứng đó tự khi nào, thấy hắn đi ra vội hỏi: "Thất gia, Thập Lục Vương gia không chịu rời đi, cố ý muốn gặp Hoàng tử phi."

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ lạnh lùng, ý cười hiện ra trên khóe miệng bỗng dưng trở nên có chút sâu không lường được:

"Nếu Thập Lục thúc có kiên nhẫn chờ đợi tốt như vậy, các ngươi nhất định phải hầu hạ cho cẩn thận, không thể lơ là."

Dứt lời, hắn quay về phòng, tiếp tục nghiên cứu sách dạy đánh cờ.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Mãi cho đến khi trời tối, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới thu hồi các ngân châm ở các các huyệt vị của Tịch Nhan, khi cây kim châm cuối cùng chậm rãi rời khỏi huyệt vị, Tịch Nhan cũng từ từ mở mắt ra, con mắt duy nhất của nàng mở thật to , rõ ràng tràn ngập mờ mịt.

"Có thoải mái chút nào không?" Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, cười yếu ớt hỏi.

Ánh mắt hắn nhu hòa tỏa sáng, làm cho Tịch Nhan nháy mắt tỉnh táo lại, trong đầu bất giác phòng bị: "Đa tạ Thất gia, đã tốt hơn nhiều."

Hắn vẫn mỉm cười như trước, xoa hai má Tịch Nhan: "Ngủ cả ngày nay, nàng cũng chưa ăn cơm, ngồi dậy ăn chút cháo đi."

Lúc này Tịch Nhan mới chú ý tới trong phòng xuất hiện một bếp lò phía trên có một cái nồi nhỏ đang tỏa ra hơi nóng làm căn phòng trở nên ấm áp. Nàng nhíu mày ngồi dậy, trong đầu luôn xuất hiện suy nghĩ không thể dứt bỏ được, không muốn tiếp tục nghĩ ngợi nữa, nàng liền ngồi xuống bên cạnh bàn.

Không nghĩ Hoàng Phủ Thanh Vũ lại không gọi người tiến vào hầu hạ, mà tự tay múc cháo ra chén cho nàng. Tịch Nhan không muốn nói chuyện, vẫn bất động ngồi nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Nhất thời trong phòng cực kỳ im lặng, chỉ nghe được âm thanh của chiếc muỗng xoay vòng trong nồi cháo trắng.

Tịch Nhan mệt mỏi rất nhiều, lại cảm thấy không hiểu sao rất tâm an.

Đột nhiên gian, ngoài cửa vang lên tiếng động, ngay sau đó một tỳ nữ vội vàng đi vào, thấy Tịch Nhan đã tỉnh, nhất thời giật mình, không biết có nên nói lời nói kế tiếp hay không.

Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi nhíu mày, thị nữ kia không hiểu ý hắn, do dự một lát rồi lên tiếng: "Thất gia, Hoàng tử phi, Thập Lục Vương gia nghe nói thân mình Hoàng tử phi không khoẻ nên muốn vào thăm."

Nghe vậy, trong lòng Tịch Nhan nhất thời vui vẻ, đứng lên nói: "Tử Ngạn đến đây sao?"

"Thân mình nàng không thoải mái, trước tiên nên ăn cháo đã." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nói.

"Không cần, ta đi gặp Tử Ngạn trước đã." Lúc Tịch Nhan nhấc chân đi ra ngoài, bỗng nhiên ý thức được ngữ khí của Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc vừa rồi, tựa hồ có một chút bất thường, vì thế liền xoay người nhìn hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ, ánh mắt lại dị thường lạnh lùng: "Nàng rất muốn đi phải không?"

Tịch Nhan nhìn vẻ mặt hắn, chớp mắt nở nụ cười: "Đúng vậy, Thất gia, ta rất muốn đi."

Tay hắn dừng lại giữa không trung, trong tay là bát cháo, chậm rãi buông xuống, hắn đưa cái khăn che mặt qua cho Tịch Nhan: "Nàng muốn đi, vậy thì đi đi."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan tiếp nhận cái khăn che mặt, tỉ mỉ phủ trên mặt, rồi xoay người đi ra ngoài.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lẳng lặng ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn nửa bát cháo trên bàn, ánh mắt thâm thúy trầm tĩnh. Bỗng nhiên một trận gió thổi đến làm ánh nến trên bàn chập chờn, tranh tối tranh sáng, khóe môi tuấn mỹ kia rõ ràng hiện lên một nụ cười lạnh.

Lúc Tịch Nhan vội vàng đi vào hoa viên, Tử Ngạn vẫn đang lo lắng đi qua đi lại, vừa ngẩng đầu phát hiện nàng ngay phía trước, trong nhất thời nụ cười tràn ra trong sáng như ngày xuân, tiến lên phía trước chào đón nàng: "Nhan Nhan, ta chờ ngươi đã lâu. Bọn họ nói nàng không khỏe phải không?"

"Huynh đợi bao lâu rồi?" Trong lòng Tịch Nhan không hiểu sao lại thanh tĩnh, cười nói.

Mười năm, đã lâu như vậy rồi.

Ánh mắt Tử Ngạn long lanh, trên khuôn mặt tuấn tú dần dần xuất hiện vẻ ngượng ngùng, chậm rãi nói: "Vài canh giờ thôi."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Ánh trăng tuyệt đẹp, Tịch Nhan mệt mỏi, liền tùy ý tìm một bậc thang ngồi xuống, Tử Ngạn cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa qua một túi cẩm sạch sẽ.

Tịch Nhan có chút kinh ngạc tiếp nhận, vừa mở ra thấy bên trong lập tức vui mừng cười ra tiếng: "Là sáp trứng gà."

"Ta hái ở trên núi, nhớ rõ trước kia nàng thích loại trái cây này nhất, nên thừa dịp tiến cung lần này, mang một chút đến cho nàng. Nàng thích là tốt rồi."

Tịch Nhan nhẹ nhàng cắn một miếng, nhìn các quả lớn nhỏ trong túi, nhất thời bị hương vị ngọt ngào hấp dẫn, quay đầu nhìn hắn cười.

Tử Ngạn nhìn khăn che mặt trên mặt nàng bỗng nhiên dịch sát vào nàng một chút: "Nhan Nhan, cho ta nhìn xem nàng biến mình thành bộ dáng gì rồi?"

"Ta sợ dọa đến huynh." Tịch Nhan đưa tay sờ lên mặt rồi lắc lắc đầu, ngữ khí lộ ra vẻ tà ác.

https://thuviensach.vn

Tử Ngạn cười nhẹ, bàn tay nghiêm túc, chậm rãi vạch chiếc khăn che trên mặt Tịch Nhan ra.

Khi nhìn thấy dung nhan tuyệt xấu của Tịch Nhan, Tử Ngạn đầu tiên là cười, sau lại dần dần nghiêm mặt: "Nhan Nhan, nàng ngày ngày lấy khuôn mặt này đối diện với Lão Thất sao?"

"Với mọi người." Tịch Nhan chẳng hề để ý bổ sung thêm.

Tử Ngạn thấp giọng thở dài: "Nhưng làm như vậy không vất vả sao? Vì sao nàng phải ép buộc chính mình như vậy?"

Tịch Nhan nguyên bản đang vui vẻ ăn trái cây, nghe xong lời này dừng lại một chút, quay đầu nhìn về phía hắn: "Huynh muốn nói gì?"

"Nhan Nhan, mấy năm nay nàng xảy ra chuyện gì, ta có nghe được một chút, nhưng đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Vì sao những người đó nói phụ thân nàng....."

Hắn cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn Tịch Nhan khuôn mặt nháy mắt trầm tĩnh lại, lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của nàng.

Hồi lâu sau, lâu đến ánh trăng trên trời đã bị mây đen che khuất, lại mây tan trăng sáng, Tịch Nhan mới chậm rãi mở miệng:

"Tử Ngạn, nhiều năm như vậy, chỉ có huynh hỏi ta về vấn đề này."

Thanh âm của nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, so với ánh trăng càng lạnh hơn. Tử Ngạn chỉ cảm thấy đau lòng, vươn tay ra bắt lấy tay nàng, chợt thấy nàng quay đầu mỉm cười: "Thật là đúng lúc, hôm nay ta vừa nằm mơ thấy người kia."

Nàng rõ ràng đang cười, nhưng Tử Ngạn lại chỉ cảm thấy khổ sở: "Nhan Nhan, nếu nàng khó chịu, có thể nói cho ta nghe."

https://thuviensach.vn

"Không." Đôi môi mỏng của Tịch Nhan hé mở, thản nhiên phun ra một chữ, lại cười nói, "Bởi vì chỉ là chuyện tầm phào, cho

nên ta không muốn, không có gì đáng để nói ."

"Nhan Nhan....." Tử Ngạn nhìn nàng, trong lòng bất giác khẽ thở dài.

Tịch Nhan lập tức lấy một cái sáp trứng gà, nhét vào miệng hắn, không cho hắn nói nữa. Tử Ngạn giật mình, cười đem trái cây ê ẩm ngọt ngào kia ăn, nhưng mà trong lòng lại cảm thấy chua chát.

Nàng cùng hắn ngồi nói từ chuyện này sang chuyện khác mãi cho đến ăn xong túi trái cây mới đứng dậy: "Tốt lắm, ăn xong rồi. Tử Ngạn, huynh chỉ đặc biệt đến đưa trái cây cho ta ăn sao?"

Tử Ngạn há mồm, do dự một lát, ánh mắt dần dần trở nên ưu thương, cuối cùng vẫn là gật gật đầu: "Uhm"

Một thiếu niên tinh thuần ưu thương, luôn làm cho người ta đau lòng. Tịch Nhan trong lòng thầm thở dài: "Tử Ngạn, nếu có

thời gian, ta sẽ đi thăm huynh thường xuyên."

Nghe vậy, trên mặt Tử Ngạn nhất thời tràn ra nụ cười trong suốt, làm nổi bật sự cô đơn cùng ưu thương trong mắt, hết sức động lòng người.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Tịch Nhan một mình một người chậm rãi thong thả trở về phòng, hiện giờ trời gần sáng, trong phòng tối đen như mực.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chắc hẳn đã rời đi, trong không khí vẫn còn mùi hương dường như vẫn còn phảng phất đâu đó, nàng chợt nghĩ đến mùi chén cháo lúc nãy.

Nàng sờ soạng vào phòng, tìm được mồi lửa nhỏ, thổi nhẹ một hơi, trong phòng nhất thời có ánh sáng xuất hiện.

Nương theo ánh sáng, Tịch Nhan đột nhiên thấy một bóng người ghé vào bên cạnh bàn, nhất thời nàng sợ tới mức tay run lên, làm rớt cả mồi lửa. Đến khi phục hồi tinh thần, lại nhặt lên, thắp sáng ngọn nến, lúc này mới vươn tay chạm nhẹ vào hắn:

"Thất gia?"

Hắn thế nhưng không có chút phản ứng!

Tịch Nhan giật mình, sau một lát do dự, rốt cục lại gọi hắn một tiếng: "Thất gia?"

Thế nhưng vẫn không có đáp lại! Trong lòng Tịch Nhan nhịn không được hơi căng thẳng, nhưng nghĩ đến ngày thường vẻ mặt hắn tựa tiếu phi

https://thuviensach.vn

tiếu, nên vẫn đề cao cảnh giác, chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay hắn gối lên trên bàn, lại cả kinh thấy hắn trên người mềm yếu vô lực, dường như đã ngất đi từ lúc nào!

Tịch Nhan đứng bật dậy, định xoay người đi ra ngoài gọi người hầu vào, nhưng tay nàng đột nhiên bị người kéo lại -- nói là giữ chặt, kỳ thật chỉ là nhẹ nắm tay nàng một chút. Tịch Nhan quay trở lại, thấy hắn chậm rãi mở mắt, đôi mắt rõ ràng tối đen như mực, nhưng lại ẩn ẩn lộ ra sự suy yếu.

"Ngài..... Làm sao vậy?"

"Đỡ ta đi lên giường." Giọng nói của hắn suy nhược, yếu ớt, tựa hồ đang dùng hết khí lực toàn thân để nói chuyện.

Tịch Nhan tinh tế quan sát đến thần sắc hắn, quả thật không giống như là giả vờ, liền gật đầu đẩy xe lăn của hắn tiến về phía chiếc giường, nhưng cảm thấy nhịn không được âm thầm phỏng đoán -- hay là hắn trừ bỏ tật ở chân, bản thân còn có bệnh không tiện nói ra?

Khó khăn lắm nàng mới đưa được hắn lên trên giường, Tịch Nhan xoay người muốn gọi người mời đại phu, nhưng bị thanh âm suy yếu của hắn ngăn cản: "Nhan Nhan, sao nàng nỡ nhẫn tâm cho bọn hạ nhân biết chủ tử của bọn họ bởi vì một ngày một đêm không ăn cơm nên hôn mê bất tỉnh?"

Nghe vậy, Tịch Nhan kinh ngạc xoay người nhìn hắn: "Ngài, vẫn chưa ăn chút gì sao?"

Một ngày một đêm, như vậy từ khi nàng bị chứng nhức đầu hành hạ cho đến giờ trời đã gần sáng, hắn chưa ăn một chút cơm!

Miệng hắn bất giác tràn ra một nụ cười khổ: "Nhan Nhan quả thật nhẫn tâm, ta vẫn chờ nàng, vẫn chờ nàng tỉnh lại để cùng nàng dùng bữa, nhưng nàng vừa tỉnh lại vội vã muốn đi gặp Thập Lục thúc....."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan giật mình, thấy hắn vươn tay về phía mình, sau một lát do dự, liền đưa tay ra để cho hắn cầm lấy.

"Nhan Nhan, nàng cùng ta kết làm vợ chồng, ta đối đãi với nàng không tốt sao? Nhưng nàng lại thà rằng đi gặp Thập Lục thúc cũng không chịu cùng ta dùng bữa?" Hắn chậm rãi nâng tay lên thủ xoa mặt Tịch Nhan, trong giọng nói lộ ra vẻ bi thương, " Thập Lục thúc rất tốt sao? Vì sao nàng cùng hắn gặp nhau lại cười vui vẻ đến như vậy, nhưng nàng ở trước mặt ta vĩnh viễn không thoải mái như vậy?"

"Nhan Nhan, ta không tốt sao? Vì sao luôn muốn trốn tránh ta? Là vì thân ta bị tàn phế sao? Là vì ta không thể sóng vai đứng cùng nàng sao? Vì sao..... Nhan Nhan, ta đến tột cùng là không tốt chỗ nào, làm cho nàng không hài lòng, nàng nói cho ta biết, được không?"

Thanh âm của hắn trầm thấp chậm rãi, cực kỳ dễ nghe, chỉ là một câu nghi vấn đơn giản nhưng khi Tịch Nhan nghe được, nàng lại nhướng mày. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Hắn, đến tột cùng là thật lòng hay giả ý, nói ra lời nói như vậy có phải còn có mục đích gì khác?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 44

"Nhan Nhan, khi nào thì nàng mới bằng lòng nhìn ta nở cười chân thành, vui vẻ thật sự?" Thấy Tịch Nhan thật lâu không mở miệng, hắn thấp giọng nỉ non, ánh mắt chậm rãi nhắm lại.

Tịch Nhan sợ cho hắn lại ngất xỉu nữa, cúi đầu gọi hắn hai tiếng, nghe được hắn nhỏ giọng "Ừ" một tiếng như trả lời, nàng mới yên lòng, đi đến bên cạnh bàn nhìn nồi cháo ngon lúc nãy, bát cháo hắn múc cho nàng vẫn còn đặt ở nơi đó.

Lò sưởi đã sớm tắt, cháo cũng đã sớm nguội lạnh, Tịch Nhan một lần nữa bỏ vào thêm than hạt ô liu, đốt lửa lên, đem nồi cháo nhỏ đặt lên trên chậm rãi hâm cho nóng.

Giờ này khắc này nàng vô cùng tự giác giữ bình tĩnh, lúc nào cũng khắc khắc nhắc nhở chính mình, Hoàng Phủ Thanh Vũ là một nam tử thâm sâu không lường được, những gì hắn thể hiện ra bên ngoài khả năng cũng không phải là thật .

Nhưng con người nhìn không đoán ra được này lại làm cho nàng lần này đến lần khác tìm hiểu, phỏng đoán ý tứ của hắn.

Sau khi đem cháo hâm nóng, lại múc ra lần nữa sau đó mang đến bên giường, Tịch Nhan đánh thức Hoàng Phủ Thanh Vũ dậy, muốn giúp hắn ăn cháo.

https://thuviensach.vn

Không ngờ Hoàng Phủ Thanh Vũ mở to ánh mắt như mặc ngọc bàn, không hề chớp mắt nhìn nàng, tựa hồ cũng không nghĩ đến việc ăn cháo, hồi lâu sau mới mở miệng nói: "Nhan Nhan, nàng vì sao không cười? Không phải là đối với ta, ngay cả nở nụ cười cũng là việc khó sao?"

Nghe vậy, vẻ mặt Tịch Nhan bất giác lạnh hơn: "Thất gia, ngài không tính ăn cháo sao?"

Trên khôn mặt lạnh như băng của nàng bày ra vẻ mặt tựa hồ muốn lấy lòng hắn, hắn hơi mở mắt quay đầu cười nhẹ một tiếng, rồi lại quay đầu trở lại đem mặt nàng dựa vào mặt hắn: "Nhan Nhan, ta lại muốn ăn nàng....."

Nắng sớm mờ mờ tràn vào trong phòng, thanh âm nam tử trầm thấp, ngữ điệu ái muội, hơn nữa trên người tỏa ra mùi hương thanh đạm, Tịch Nhan làm thế nào có thể bảo trì bình tĩnh, vẫn là nhịn không được đỏ mặt.

Độ ấm trên người hắn khá thấp, trên môi tỏa ra hơi thở lạnh bạc, chậm rãi lướt qua môi Tịch Nhan, thấp giọng thì thào: "Nàng là của ta....."

Khắp căn phòng đều tràn ra bầu không khí làm cho người ta trầm mê ái muội, Tịch Nhan mặt đỏ, tim đập, nhưng suy nghĩ vẫn rõ ràng như trước --

Nhan Nhan, ngươi không thể yêu thương hắn.

Trong lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng chuông nơi cổ lâu, tiếng chuông tuy mơ hồ, nhưng vẫn tức thì đánh nát an bình trong phòng.

Tịch Nhan đúng lúc bắt được thời cơ, nhoẻn miệng cười: "Thất gia, trời đã sáng."

Mà hắn, cũng rốt cục chậm rãi nâng lên mi mắt, có chút mơ hồ "Ừ" một tiếng: "Nhan Nhan, cùng ta ăn sáng đi."

"Được." Tịch Nhan nhu thuận lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Trên bàn bày đầy thức ăn nóng hổi, Tịch Nhan lại cảm thấy không có khẩu vị, chỉ chọn một phần cháo hoa, thật chậm rãi ăn từng ngụm. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Nhưng không biết vì sao, ngụm cháo gạo nếp nóng bỏng kia mới vừa vào miệng, Tịch Nhan đột nhiên cảm thấy đất trời xoay chuyển, buông chiếc muỗng cầm trong tay a, chạy vọt tới ngoài cửa kịch liệt nôn mửa.

Hoàng Phủ Thanh Vũ sắc mặt hơi đổi.

Đến khi thị nữ đỡ nàng đứng lên, sắc mặt Tịch Nhan đã chuyển sang trắng bệch, toàn thân không có một chút khí lực.

Hoàng Phủ Thanh Vũ tỏ ý bảo thị nữ đỡ nàng lại, ngồi dựa vào trong lòng mình, vươn tay ra bắt mạch cho nàng, thấp giọng

hỏi: "Đêm qua nàng đã ăn qua thứ gì?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 45:

Nguồn:

Lúc này Tịch Nhan mới nhớ lại sáp trứng gà đêm qua, vô lực nói: "Một ít trái cây....."

"Một ít là bao nhiêu?"

Thanh âm hắn nghe qua có vẻ lạnh lùng, Tịch Nhan tựa vào đầu vai hắn liếc nhìn lên, chỉ thấy mí mắt hắn rủ xuống, trông rất tương xứng với khuôn mặt đẹp như ngọc, theo nàng thấy đây là một nam nhân có một không hai trên đời.

A. Nàng nhịn không được tự cười mình, trong thời khắc suy yếu như vậy lại vẫn còn tâm tư đi đánh giá khuôn mặt tuấn mỹ hắn. Nhưng nói gì thì nói thì một nam tự tuấn mỹ như vậy quả thật làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

"Do nàng bị lạnh, hàn khí thâm nhập cơ thể" Hắn nói xong quay sang sang, vừa lúc đối diện với ánh mắt của nàng, hắn ngẩn người bỗng nhiên nở nụ cười thú vị: "Đẹp sao?"

Thình lình thốt ra một câu đã tàn phá suy nghĩ của Tịch Nhan.

"Đẹp." Nàng mím môi đáp lại.

https://thuviensach.vn

Trên mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ lại cười càng sâu, lúc này đây Tịch Nhan nhìn thấy rõ ràng ngay cả trong ánh mắt hắn đều tràn đầy ý cười.

"Nhưng thế gian có nhiều ngươi đẹp như vậy, chẳng phải chỉ là một cái túi da thôi sao, tốt mã dẻ cùi." Tịch Nhan hừ một tiếng, thản nhiên nói.

Ý cười trong mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ thu lại, nhíu mày: "Nàng nghĩ như vậy sao?"

Tịch Nhan từ chối cho ý kiến cười khẽ một tiếng, miễn cưỡng đứng dậy không để mình dựa vào hắn như vậy.

"Trái cây là do Thập Lục thúc mang tới sao?" Nhận ra được động tác nhỏ của nàng, ý cười của Hoàng Phủ Thanh Vũ càng thu lại, thản nhiên nói.

"Phải." Tịch Nhan lơ đãng đáp một tiếng.

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ trở nên khó coi, nhưng đảo mắt thấy sắc mặt trắng bệch của nàng, ánh mắt trầm xuống, cuối cùng không nói gì nữa, nhanh chóng đưa nàng về phòng, sau đó phái người vào cung truyền ngự y.

Trước khi ngự y đến hắn vẫn ở bên cạnh nàng.

Bụng Tịch Nhan bị từng đợt co rút đau đớn, một mình hắn chườm nước ấm cho nàng, đồng thời cũng nắm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo nàng suốt.

Cảm thụ được độ ấm trong lòng bàn tay hắn truyền tới, Tịch Nhan nhắm mắt lại, trong lòng lại khắc chế không được chấn động.

Nàng lúc này mới nhớ tới nam nhân này không phải chỉ có một thân xác thối tha mà còn là một nam nhân sâu trầm tĩnh, không thấy đáy.

Lúc nghĩ đến điều này, Tịch Nhan đã mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Cơn bệnh nhỏ kéo dài hai ba ngày cũng trôi qua, đợi sau khi thân mình hoàn toàn khang phục, Tịch Nhan liền tìm một ngày nói với Hoàng Phủ Thanh Vũ muốn xuất môn giải sầu.

Hoàng Phủ Thanh Vũ tất nhiên là đáp ứng, cho một số thị vệ cận thân theo bảo hộ nàng, dặn dò vài câu liền nàng rời đi.

Không ngờ Tịch Nhan ra khỏi phủ lại đến thẳng Bách Hoa Lâu, các thị vệ phía sau có chút kinh ngạc, nhưng vẫn cung kính bảo vệ nàng phía sau, cho đến khi thấy Thập Nhị hoàng tử đang đứng trước cửa Bách Hoa Lâu.

Thập Nhị vừa thấy Tịch Nhan đến, liền vừa cười chào đón vừa tiến đến hỏi: "Tẩu tử, hẹn đệ đến chỗ này không biết là muốn đệ làm gì?"

Tịch Nhan cách khăn che mặt ôn nhu cười với hắn, nâng ngón tay chỉ Bách Hoa Lâu: "Mang ta đi vào đó."

Trên lưng Thập Nhị bỗng nhiên một cảm giác mát lạnh không hiểu dâng lên.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 46:

Lúc Tịch Nhan ngồi bên cạnh bàn xem kỹ các nữ tử trước mắt, cảm giác mát lạnh trên lưng Thập Nhị đã chuyển sang trán đổ mồ hôi lạnh: "Thất tẩu, tẩu thật sao chọn cho Thất ca một người..... Thị tẩm?"

Nếu như bị Thất ca biết hắn mang nàng tới nơi này, Thập Nhị không dám tưởng tượng -- nhất là ý cười trên mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ càng ôn nhuận, càng làm cho hắn sợ hãi. Nhưng mà giờ này khắc này, đối với Tịch Nhan đang tươi cười kia, hắn lại cảm thấy đồng tình với Thất ca của mình!

Thập Nhị nhìn đám oanh oanh yến yến trước mặt, nhịn không được rên lên một tiếng.

Tịch Nhan nhìn các cô nương trang điểm xinh đẹp, thiên kiều bá mị, luôn cảm thấy không hài lòng, ngẩng đầu lên hỏi tú bà:

"Có cô nương nào trong sạch không?"

"A, Hoàng tử phi nói đùa, cô nương Bách Hoa Lâu chúng ta đều là trong sạch!" Tú bà kia vẻ mặt tươi cười, vỗ ngực cam đoan.

Thập Nhị không ngừng lắc đầu thở dài, nghe lời của Tịch Nhan cũng nhịn không được bật cười ra tiếng. Lúc cười, trong đầu hắn lại đột nhiên lóe sáng, lớn tiếng nói: "Từ mama, Thất tẩu ta muốn người giống như Mẫu Đơn vậy, cô nương trong sạch."

https://thuviensach.vn

Tú bà vừa nghe, lập tức bày ra bộ mặt đau khổ: " Thập Nhị gia, cái này ngài không phải làm khó thảo dân sao? Mẫu Đơn cô nương tính tình ngạo, bán nghệ không bán thân ngài cũng không phải không biết."

Thập Nhị lấy ra một túi bạc, không nói một lời nhét vào trong tay tú bà, nói: "Ngươi cầm tiền này đến hỏi nàng, nếu nàng thật sự không đồng ý, chúng ta lại bàn tiếp."

" Mẫu Đơn?" Tịch Nhan quay đầu nhìn về phía Thập Nhị.

Thập Nhị quay đầu, ra vẻ cười thần bí: "Thất tẩu, cô nương này phàm là nam nhân ra vào nơi này không có một ai không động tâm với nàng ta, tin tưởng Thất ca cũng sẽ thích."

Tịch Nhan cười nhẹ: "Phải vậy không?"

Trong lúc đang nói chuyện, cửa sương phòng đột nhiên bị đẩy ra, hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, ngoài cửa là nam tử cao to tuấn tú, lạnh lùng liếc nhìn qua Tịch Nhan, ánh mắt không hờn giận hướng về Thập Nhị: "Ngươi lại hồ nháo gì nữa?"

"Cửu ca." Thập Nhị vui cười cùng hắn chào hỏi, "Không có gì, đệ làm việc cho Thất tẩu."

Tịch Nhan cũng không nghĩ đến ở chỗ này lại gặp được Hoàng Phủ Thanh Thần, vừa thấy hắn, đột nhiên liền nhớ tới lần đó hắn say rượu thất thố.

Kỳ thật hắn cũng là một nam tử tuấn mỹ phi phàm, so với Hoàng Phủ Thanh Vũ không hề thua kém gì, nhưng trên người hai người tỏa ra khí chất hoàn toàn bất đồng -- Hoàng Phủ Thanh Vũ cao thượng ôn nhuận, mà hắn là đạm mạc âm trầm.

https://thuviensach.vn

Có thể làm cho một nam tử như vậy như vậy thống khổ, có thể thấy được lực hấp dẫn của Đạm Tuyết rất cao, nhưng nàng không biết Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc trước vì sao phải đem Đạm Tuyết dâng cho hắn?

Tịch Nhan bất giác lại lâm vào trầm tư, đợi cho đến khi tinh thần phục hồi lại, Hoàng Phủ Thanh Thần đã hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Thập Nhị nhìn bóng dáng hắn, khẽ thở dài một cái: "Cửu ca, đệ sắp không nhận ra Cửu ca mà đệ từng biết....."

Trong lòng Tịch Nhan hơi động, nói: "Trong số huynh đệ các ngươi, ai cùng Thất gia giao hảo tốt?"

Vẻ mặt Thập Nhị đột nhiên cứng lại, giật mình cười nói: "Không có, Thất ca không thích xuất môn, tẩu tử cũng không phải không biết điều đó."

Nói dối. Tịch Nhan nhìn vẻ mặt hắn, hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không vạch trần hắn, cùng nhau đợi Mẫu Đơn đến.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 47:

Mẫu Đơn quả thật là một nữ tử cực đẹp, mặc dù xuất thân thanh lâu, ngoài dự đoán lại thanh tú động lòng người, trên khuôn mặt trắng noãn như ngọc nổi lên một đôi môi nhỏ xinh, phảng phất hoa sen mới nở.

Kết quả cuối cùng là Mẫu Đơn cô nương kia thế nhưng đồng ý yêu cầu của Tịch Nhan, hơn nữa ôm theo tỳ bà của mình đi lên xe ngựa mà Tịch Nhan chuẩn bị cho nàng.

Thập Nhị cưỡi ngựa đi bênh cạnh xe ngựa Tịch Nhan, nhìn xe ngựa phía trước kia, bày ra bộ dáng thèm nhỏ dãi không thôi:

"Thất tẩu, tẩu nói Mẫu Đơn cô nương này là nể mặt tẩu hay nể mặt Thất ca đây?"

Tịch Nhan cũng không trả lời, chỉ lạnh lùng thoáng nhìn qua hắn, hắn tất nhiên là không nhìn thấy.

Thập Nhị chỉ cảm thấy sau khi gặp qua Hoàng Phủ Thanh Thần, Tịch Nhan liền trở nên có chút kỳ quái, nhưng cũng không biết nói quái dị như thế nào, chỉ có thể yên lặng một đường hộ tống nàng hồi phủ.

Trở lại trong phủ, Tịch Nhan tự mình đi gõ cửa thư phòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, ý cười dạt dào, dịu ngoan làm vui lòng người.

https://thuviensach.vn

"Thất gia." Nàng kéo Mẫu Đơn phía sau đến trước cửa, vẫn tươi cười nói, "Thiếp thân biết Thất gia gần đây thực vất vả, bởi vậy tìm riêng Mẫu Đơn cô nương trở về hầu hạ Thất gia, chỉ mong Thất gia có thể vừa lòng."

Trong thư phòng, Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi ngẩng đầu, nhìn hai nữ tử đang đứng ở cửa, sắc mặt do ánh sáng mà lúc sáng lúc tối, nhìn không rõ lắm.

Trong lòng Tịch Nhan vẫn bình tĩnh tự nhiên như trước, mỉm cười nhìn hắn.

Sau một lát, Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi dựa vào lưng ghế, sắc mặt lúc này mới hiện ra ngoài sáng, mỉm cười: "Để Nhan Nhan phải lo lắng rồi, vậy cho Mẫu Đơn cô nương tiến vào đi."

Quả nhiên. Tịch Nhan cười lạnh, đưa Mẫu Đơn vào trong phòng, còn mình hướng về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ cười, thuận tiện giúp hai người đóng cửa phòng.

Nhiều ngày sau đó, trong thư phòng liên tục truyền ra tiếng đàn tỳ bà réo rắt dị thường động lòng người. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Ban đêm, Tịch Nhan một mình một người bình yên đi vào giấc mộng. Nhưng trong mộng lại chỉ thấy trống rỗng, còn có chút mất mát.

Liên tiếp mấy ngày sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ không có xuất hiện trong phòng Tịch Nhan. Theo hạ nhân nói lại, trong thư phòng Hoàng Phủ Thanh Vũ ngày ngày truyền ra tiếng đàn tỳ bà động lòng.

Không ai không tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng, nàng cũng không cần hao hết tâm tư đi đo lường những ý tưởng trong nội tâm hắn, kỳ thật nàng rất đắc ý.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua, thoáng có một chút không thú vị. Tịch Nhan lại một lần nữa lâm vào hoàn cảnh chán đến chết.

Vì thế Thôi Thiện Duyên không biết là phụng mệnh lệnh của ai, mời một cái gánh hát đến cho riêng nàng, an trí ở trong phủ, mỗi ngày diễn tấu sáo và trống, gẫy đàn hát xướng, quả thật làm cho nàng không còn cảm thấy cô tịch trong hai ngày.

Nhưng mà sau hai ngày, Tịch Nhan lại chán ghét .

Lững thững đi dạo trong hoa viên, cũng không biết vì sao lại đi tới tây viện, Tịch Nhan lúc này mới phát hiện nơi này không biết từ bao giờ xuất hiện thêm một vườn hoa.

Trong vườn hoa, xe lăn Hoàng Phủ Thanh Vũ dừng lại trước một khoảng đất có hoa cỏ, Mẫu Đơn ngồi bên cạnh hắn, hai người cùng nhau đùa nghịch một chậu hoa, Hoàng Phủ Thanh Vũ nói câu gì đó làm cho Mẫu Đơn ngẩng mặt lên nhìn hắn cười tươi sáng động lòng người.

Đúng lúc này nàng nhìn thấy Tịch Nhan đang đứng ở cửa hoa viên nên đứng dậy hành lễ: "Mẫu Đơn tham kiến Hoàng tử phi."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 48:

Tịch Nhan vốn dĩ không muốn đi vào, cũng không ngờ bị nàng ta nhìn thấy nên phải đi vào:"Thiếp thân tham kiến Thất gia."

"Nhan Nhan, sao nàng đến chỗ này?" Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhướng mày, vẻ mặt thận trọng hỏi.

"Đúng dịp đi ngang qua thôi." Tịch Nhan thản nhiên nói, lập tức quay đầu nhìn về một khoảnh đất trồng đầy hoa, lại quay sang nhìn về phía Mẫu Đơn, "Đây đều là do ngươi trồng ?"

Mẫu Đơn cúi đầu cười: "Do Thất gia cùng Mẫu Đơn trồng ạ."

"Ừ." Tịch Nhan trả lời một tiếng, bỗng nở nụ cười, "Thất gia thật sự là cao hứng nha."

"Nhan Nhan, nếu nàng thấy thích sao không mang một chậu trở về?" Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, mỉm cười.

Tịch Nhan hơi nhếch môi: "Được."

Vì thế nàng liền tiến về phía đám hoa chọn lựa, nhất thời cảm thấy hoa cả mắt, đầu cũng bắt đầu choáng váng, trướng trướng khó chịu.

Ánh mắt Tịch Nhan cuối cùng tập trung ở một chậu cây với đóa hoa màu trắng bên trên đểm xuyết đường nét màu xanh, mắt nàng đột nhiên

https://thuviensach.vn

sáng ngời -- lục liên.

Lục liên, loài hoa tuyệt tình tuyệt, dùng làm thuốc, trị đau lòng.

Hết thảy đều là do Nam Cung Ngự nói cho nàng biết, trong đó còn chứa một truyền thuyết bi, thời gian qua đã lâu đến nỗi

Tịch Nhan không còn nhớ rõ nữa.

Hoặc là có thể nói do câu chuyện này rất bi thương rất đau lòng nên nàng cũng không dám nhớ đến. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Tịch Nhan không biết loài hoa này thật sự có thể trị bệnh trong lòng hay không, nhưng chuyện tuyệt tình tuyệt ái kia khắc sâu vào tâm khảm của nàng, từ đầu tiên nghe được liền nhớ đến bây giờ.

"Thất gia, ta chọn chậu này."

Tịch Nhan quay đầu liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ một cái, thấy hắn hơi hơi nhướng mày nhìn chậu hoa kia: "Lục liên?"

"Thế nào, không phải Thất gia cảm thấy luyến tiếc chứ?" Tịch Nhan chắp tay ra sau lưng, ngẩng đầu nhìn hắn.

Nghe vậy, hắn cười khẽ: "Làm sao thế được, Nhan Nhan, bất cứ thứ gì nàng thích đều có thể được cả."

bất cứ thứ gì nàng thích đều có thể được cả.

Tịch Nhan khóe miệng thản nhiên nhếch lên, gọi Bích Khuê tiến vào, đem chậu hoa này trở về viên trung của nàng.

Đêm lạnh như nước.

https://thuviensach.vn

Vô luận ban đêm phồn hoa náo nhiệt như thế nào, đến lúc này chỉ còn lại sự yên tĩnh. Khi vạn trở vần trạng thái yên tĩnh là lúc cũng là lúc tâm của Tịch Nhan không có chút ánh sáng.

Bọn thị nữ đều nghĩ nàng đã ngủ, bởi vậy cũng đều tự lui xuống nghỉ ngơi, nhưng không một ai biết được nhiều ngày nay, mỗi khi đến thời gian này, nàng đều một mình ngồi đó, tay vẫn nắm chặt giá nến cho đến hừng đông.

Ánh nến trước mắt nàng bỗng nhiên lay động, trở nên lúc sáng lúc tối, Tịch Nhan lấy một cây ngân trâm trên đầu xuống, tinh tế khêu khêu tim nến, sau khi buông ngân trâm ra, mới đột nhiên nhận thấy có cái gì đó không thích hợp.

Đột nhiên nàng quay đầu lại, phía sau xuất hiện một nam tử vẫn tuấn lãng như ngày nào, cười tà tứ ngả ngớn: "Sư muội, lâu như vậy mới nhận biết được có người lén đi vào phòng, có tâm sự sao?"

Nam Cung Ngự! Tim Tịch Nhan bỗng đập mạnh và loạn nhịp nhìn hắn, cảm thấy bản thân như là đang nằm mơ.

Hắn vươn tay ta trước mắt nàng quơ quơ:"Thấy sư huynh liền có phản ứng này sao? Nhan Nhan, muội có tâm sự."

"Nói bậy." Tịch Nhan phục hồi tinh thần lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, "Sư huynh, khó được huynh còn nhớ rõ sư muội này."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 49:

Nam Cung Ngự tùy tiện ngồi xuống, "Muội đang trách ta ngày đó đi không từ mà biệt sao? Ta nào biết muội đã biến thành bộ dáng như vậy mà còn có người nguyện ý cưới muội? Thất gia, ta nghĩ nhân phẩm người này rất đáng quý trọng?"

Trong lòng Tịch Nhan hơi cứng lại: "Sao tự nhiên lại đề cập đến hắn."

Nam Cung Ngự bỗng nhiên trừng mắt quan sát nàt, trên khuôn mặt tuấn lãng hiện ra vẻ mặt mị hoặc: "Nhan Nhan, muội đối với hắn đã động tâm rồi sao?"

"Nam Cung Ngự." Tịch Nhan liếc nhìn hắn nghiến răng nói, "Huynh còn nói bậy, chớ trách ta đuổi huynh đi ra ngoài."

Hắn vuốt cằm, nhìn nàng mỉm cười: "Nghiến răng nghiến lợi như vậy cũng không giống muội. Xem ra Hoàng Phủ Thanh Vũ kia vẫn chưa dạy dỗ muội thật tốt rồi."

Tịch Nhan hít vào một hơi thật sâu, không nói gì thêm.

Bỗng nàng thấy Nam Cung Ngự chậm rãi đứng dậy, đi đến bên bệ cửa sổ, nhìn chậu Lục tiên nàng vừa mới mang về hôm nay trong chốc lát, rồi quay đầu nói: "Nhan Nhan, giờ muội phải dùng Lục Tiên nhắc nhở chính mình sao?"

https://thuviensach.vn

"Không thể nào." Tịch Nhan thản nhiên nói, "Do nó nhìn đẹp mắt thôi."

Nam Cung Ngự chậc chậc thở dài: "Nhan Nhan cuối cùng cũng học được cách lừa mình dối người rồi."

Tịch Nhan rốt cục không thể nhịn được nữa: "Nam Cung Ngự!"

Thanh âm của nàng hơi cao, không nghĩ tới lại đánh thức thị nữ ở gian bên cạnh: "Hoàng tử phi có gì phân phó sao?"

Tịch Nhan vừa nghe thị nữ có vẻ như đang mang hài muốn đi vào, bèn giảm thấp thanh âm nói: "Huynh mau đi đi."

"Nhan Nhan, muội chẳng lẽ không muốn nhìn một chút, nếu chẳng may bị Hoàng Phủ Thanh Vũ biết trong phòng muội có nam nhân khác sẽ phản ứng như thế nào sao?" Hắn bỗng nhiên vươn tay ra nắm lấy tay Tịch Nhan, kề sát vào tai nàng thấp giọng nói.

Hắn vừa nói, một bên thừa dịp lúc Tịch Nhan không chú ý, lặng lẽ nhấc vị trí sau cổ nàng lên, liếc mắt một cái, khóe miệng gợi lên một tia cười khẽ.

Tịch Nhan không nhận ra được động tác nhỏ của hắn, bèn đẩy hắn ra, thoải mái bật cười to lên: "Chủ ý thật xấu xa."

Nghe thấy tiếng bước chân của thị nữ đang đi vào, Tịch Nhan đẩy đẩy người hắn: "Huynh đi đi!"

"Đêm mai chờ ta, ta sẽ tới tìm muội." Hắn đè thấp thanh âm nói một câu, trong nháy mắt khi thị nữ đẩy cửa vào, thân ảnh cực nhanh chợt lóe, đã nhảy qua cửa sổ, biến mất không thấy trong bóng đêm.

"Trời ơi, buổi tối lạnh như vậy, Hoàng tử phi mở ra cửa sổ làm gì?" Khi thị nữ đi vào, bắt gặp Tịch Nhan vẫn đang đứng trong phòng, không khỏi

https://thuviensach.vn

kinh ngạc, tiến lên đem cửa sổ đóng lại, sau đó xoay người tới hầu hạ Tịch Nhan nằm xuống.

Tịch Nhan không nói gì thêm, yên lặng nằm xuống, vẫn như những đêm trước không thể nào đi vào giấc ngủ. Nằm lăn qua lăn lại, qua ánh nến màu cam trong phòng, nàng vẫn bất động nhìn chằm chằm vào chậu Lục Tiên, rốt cục lại mất thần.

"Nhan Nhan, muội đối với hắn đã động tâm rồi sao?"

Giọng nói Nam Cung Ngự dường như lại một lần nữa vang lên, Tịch Nhan run sợ một chút, bỗng nhiên bật cười.

Động tâm? Buồn cười!

Nàng bất giác tự nhắc nhở bản thân phải quên đi cảm giác mất mát trong lòng, nhắc nhở bản thân mình nam tử trong thiên hạ không ai đáng để mình động tâm?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 50:

Nguồn:

Trời lại mưa .

Lúc chạng vạng, Tịch Nhan đứng trước cửa sổ, nhìn từng giọt mưa tí tách rơi từ mái hiên xuống.

Thời tiết Bắc Mạc tựa hồ luôn như vậy, mặc dù trời đã sang thu, nhưng cứ hai ba ngày trời lại mưa, hầu như toàn bộ mùa thu đều có mưa dầm dề.

Tịch Nhan nhìn từng giọt mưa rơi, lòng bỗng nhiên khẽ thở dài -- Nhan Nhan, từ bao giờ ngươi lại trở nên phiền muộn thế này.

Vừa xoay người, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến thanh âm của hạ nhân: "Hoàng tử phi, Thất gia đến."

Tịch Nhan ngẩn người ra – sao hắn lại đột nhiên đến đây?

Không kịp nghĩ nhiều, Tịch Nhan nháy mắt xác định mình cũng không muốn gặp hắn, chỉ xoay người, nhanh chóng nằm lên giường, kéo qua chăn đắp cả người.

Hoàng Phủ Thanh Vũ sau một lúc lâu mới vào cửa, Tịch Nhan nghe thanh âm xe lăn của hắn dần dần tới gần, trong lòng lại phiền chán không

https://thuviensach.vn

thôi, giống như mỗi một vòng bánh xe lăn là nghiền một vòng trong lòng nàng.

Cho đến khi hắn đưa tay ra xoa trán Tịch Nhan, đồng thời giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên ở bên tai nàng: "Nhan Nhan, thân mình không thoải mái sao? Sao lại ngủ sớm như vậy?"

Tịch Nhan xoay người đưa lưng về phía hắn, trong đầu tuy vẫn tỉnh táo, nhưng miệng lại lầm bầm một tiếng: "Không có."

"Không có?" Hắn che miệng cười nhẹ hai tiếng,"Nói như vậy là vì nàng không muốn nhìn thấy ta?"

Tâm Tịch Nhan bỗng nhảy dựng, lập tức làm ra vẻ không kiên nhẫn, dùng chăn che qua đầu mình, mơ mơ hồ hồ nói: "Thất gia nói gì vậy, thiếp thân thật sự là hơi mệt, chỉ tạm nghỉ....." Dứt lời, còn ngáp như thể rất buồn ngủ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn bóng dáng của nàng, gật đầu mỉm cười: "Được, nếu mệt như vậy, nàng trước hết cứ nghỉ ngơi.

Chờ ta tắm rửa lại đến đây với nàng."

Tắm rửa lại đến đây..... Lại cùng với nàng.....

Lỗ tai Tịch Nhan nhất thời dựng thẳng lên, nghe thấy xe lăn Hoàng Phủ Thanh Vũ đã rất nhanh ra khỏi cửa phòng, hướng về phòng tắm.

Nàng bật ngồi dậy, trong mũi nhất thời tràn ngập lại hơi thở sạch sẽ thanh trong của hắn, tim đập loạn nhịp rối tinh rối mù.

"Ai."

Bỗng nhiên, có tiếng thở dài của nam nhân khoan thai vang lên, Tịch Nhan cả kinh, quay đầu liền thấy Nam Cung Ngự xuất quỷ nhập thần, mặt

https://thuviensach.vn

khẽ biến sắc hỏi: "Huynh vào đây bao lâu rồi?"

Nam Cung Ngự cao to tuấn tú, đứng bên giường cúi người nhìn nàng: "Lúc tâm thần của muội không ổn định."

Ánh mắt hắn sáng quắc, Tịch Nhan lại không hề có ý tránh né: "Huynh đang nói bậy."

"Dám nhìn thẳng ánh mắt của ta, vì sao vừa rồi lại không dám liếc hắn một cái?" Thanh âm Nam Cung Ngự trầm thấp, tựa hồ là đang tìm đáp án, nhưng mà ngữ khí kia lại rõ ràng là đã biết được đáp án.

"Ta không muốn nhìn thấy hắn." Tịch Nhan đẩy hắn ra, ngồi dậy, mày nhíu lại.

"Nhan Nhan, là không muốn gặp, hay là không dám gặp?" Nam Cung Ngự chậm rãi gợi lên cánh môi mỏng, vẻ mặt cười lạnh nói không nên lời là hỏi thăm, nhưng lại vô cùng là cổ quái.

"Nam Cung Ngự, huynh muốn nói cái gì?" Tịch Nhan bị vẻ mặt cổ quái của hắn nhìn cả người không được tự nhiên, có chút mệt mỏi nói.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 51:

Không ngờ Nam Cung Ngự nhưng không tiếp tục nói nữa, chậm rãi đứng dậy liền khoanh tay nhìn Tịch Nhan, nụ cười trên mặt dần dần trở nên tà tứ không kềm chế thốt lên: "Nhan Nhan, chúng ta bỏ trốn đi."

Khi hắn nói ra những lời này, nàng nhịn không được thở dài, đây mới chính là bản chất Nam Cung Ngự, vĩnh viễn không bao giờ đứng đắn cả. Thoáng liếc mắt nhìn hắn, Tịch Nhan thản nhiên nói: "Huynh lại giở trò trêu ghẹo ta."

"Chẳng lẽ muội muốn ở cùng hắn cả đời?"

"Đã bảo huynh đừng nói bậy." Tịch Nhan đứng dậy, chợt nhớ tới Hoàng Phủ Thanh Vũ qua một lát sẽ trở về, "Hắn sẽ trở lại, huynh mau đi đi."

"Nhưng ta còn chưa nói xong mà." Nam Cung Ngự nói xong, đẩy Tịch Nhan ra còn mình thì ngã xuống giường nàng, đem mặt vùi vào ổ chăn ấm áp một lát, đã thế còn hít thật sâu vào một hơi, "Nhan Nhan, giường của muội thật là thoải mái, không trách khi trời mưa, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng muốn lại đây ngủ với muội."

Tịch Nhan hơi giật mình. Nam Cung Ngự ở trước mặt nàng không phải là người thốt ra những lời làm khó người khác, hôm nay tựa hồ thật sự có gì đó khác thường.

https://thuviensach.vn

Nàng ở bên giường ngồi xuống, đưa tay lay lay hắn hỏi: "Huynh làm sao vậy?"

Nam Cung Ngự thở dài một hơi, bỗng nhiên vươn tay ôm nàng vào trong lòng, xiết chặt lấy nàng: "Nhan Nhan, hiện tại ta rất hỗn loạn, không biết nên lựa chọn như thế nào."

"Buông tay ra!" Tịch Nhan không chút khách khí xô hắn ra,"Huynh điên rồi có phải hay không? Muốn chọn cái gì thì chính mình quyết định, đừng động tay động chân với ta."

Hắn cười nhẹ ra tiếng: "Vậy hắn đối với muội có động tay động chân hay không?"

Tịch Nhan bỗng dưng nghẹn lời, thiếu chút nữa thì nghẹn chết mất.

Hắn đối với mình chỉ động tay động chân thôi.

Trong lòng Tịch Nhan có chút ảo não nghĩ, vừa quay đầu, lại phát hiện Nam Cung Ngự kinh ngạc nhìn mình, ánh mắt tựa hồ có một chút cô đơn. Nguồn truyện: Y

Hắn chậm rãi nâng tay lên, chạm vào mặt Tịch Nhan: "Nhan Nhan, mặt muội đỏ rồi."

Nghe vậy, mặt Tịch Nhan nhất thời nóng lên, lúc này ngay cả bản thân cũng phát hiện mình thật mất mặt, nhưng cắn răng giả vờ như không biết, tìm đề tài khác di dời sự chú ý của hắn: "Huynh vừa mới nói phải lựa chọn gì?"

Nam Cung Ngự nhìn nàng thật sâu nói: "Ta yêu thích một nữ tử."

Tịch Nhan vừa nghe, nhịn không được lạnh lùng hừ một tiếng: "Nam Cung công tử, chuyện như vậy ở trên người huynh phát sinh còn ít sao?

https://thuviensach.vn

Huynh một năm vừa ý bao nhiêu vị cô nương, phỏng chừng chính mình đếm không xuể nữa?"

"Nhưng nàng sẽ trở thành nữ nhân của người khác, ta không biết nên mang nàng đi hay để cho nàng cùng nam nhân khác động phòng hoa chúc....." Hắn kéo tay Tịch Nhan qua đặt trên ngực mình, ra vẻ đau khổ nói, "Nhan Nhan, nơi này của ta rất đau."

Rất nhiều năm về sau, mỗi khi Tịch Nhan nhớ lại buổi tối hôm nay, trong lòng lại trào dâng nột nỗi đau đớn. Mặc dù biết rõ bộ dáng thống khổ này của hắn là giả vờ, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái nàng lại nhận ra được ở chỗ sâu trong đôi mắt hắn có một nỗi thống khổ -- nơi đó, không lừa được người khác.

Thì ra, một Nam Cung Ngự phóng túng, lỗi lạc cũng có nỗi thống khổ như vậy.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 52:

Thì ra, một Nam Cung Ngự phóng túng, lỗi lạc cũng có nỗi thống khổ như vậy.

Trong lòng Tịch Nhan dường như có gì đó xót xa, nhưng mở miệng lại chỉ hừ lạnh một tiếng: "Uổng cho huynh tự xưng là nam tử hán đại trượng phu, sao lại không nhấc lên được bỏ xuống được như vậy?"

"Nàng không giống với những nữ tử khác." Nam Cung Ngự thì thào ,"Mặc dù nữ tử khắp thiên hạ đều coi trọng ta, nhưng chỉ sợ nàng không thèm liếc mắt nhìn ta một lần....."

Tịch Nhan chưa bao giờ gặp qua bộ dáng này của Nam Cung Ngự, trong lòng nhịn không được có chút rầu rĩ, nhưng cùng lúc đó, một nỗi cảm giác mát khác lại dâng lên trong lòng: "Huynh cũng sẽ khổ sở lúc này thôi, sau này khi huynh gặp gỡ nữ tử khác sẽ quên đi nỗi đau ngày hôm nay. Cái gọi là thay lòng đổi dạ không phải như thế sao?"

Nam Cung Ngự thong thả kéo khóe miệng: "Nghe muội nói như vậy, ta nên chọn buông tha cho nàng ư?"

"Không biết." Tịch Nhan thản nhiên nói, "Chuyện này không quan hệ tới ta, ta không muốn biết."

Cổ họng Nam Cung Ngự vừa động, cũng không nói gì thêm nữa.

https://thuviensach.vn

Qua một hồi lâu, lâu đến nỗi Tịch Nhan đoán Hoàng Phủ Thanh Vũ sắp quay về đây, lúc nàng đang muốn kéo hắn dậy, hắn lại đột nhiên động thân ngồi dậy, ôm lấy Tịch Nhan, kề sát vào tai nàng nói: "Nhan Nhan, ta đã lựa chọn rồi, muội cần phải chúc phúc cho ta."

Hắn vừa dứt lời, cửa phòng không ngờ bật mở ra, xe lăn Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi xuất hiện ở cửa.

Thân mình Tịch Nhan nhất thời cứng đờ, nhưng Nam Cung Ngự lại bình tĩnh làm như không thấy, chậm rãi buông nàng ra, khóe miệng gợi lên nụ cười mà nàng rất quen thuộc, mới vừa rồi hai người còn nhìn nhau chăm chú phút chốc hắn đã đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài.

Đợi cho đến khi thân ảnh hắn dần dần biến mất trong bóng đêm, Tịch Nhan mới quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhưng chỉ thấy hắn nhướng mày, trên mặt là ý cười nhợt nhạt: "Nhan Nhan, đó là ai?"

Trong lòng Tịch Nhan chấn động, trong lúc nhất thời nghĩ không ra nên trả lời hắn như thế nào.

Lại nghe Hoàng Phủ Thanh Vũ cười khẽ, Tịch Nhan ngẩng đầu nhìn qua, thấy ánh mắt hắn chợt lóe lên tia sắc bén: "Nếu cả Nhan Nhan không biết đó là ai, chắc là thích khách rồi?"

Dứt lời, hắn cũng không đợi Tịch Nhan trả lời, xoay người hướng ra ngoài phân phó: "Truyền lệnh đi xuống, thích khách đột nhập vào phòng Hoàng tử phi đã đào tẩu, toàn lực truy nã."

Lập tức có thị vệ lĩnh mệnh lui ra, Tịch Nhan nghe tiếng bước chân những người đó nhanh chóng chạy đi, nhưng trong lòng nàng không lo lắng, bởi vì nàng tin tưởng với bản lĩnh của Nam Cung Ngự, tất nhiên là thoát được đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Lúc này Hoàng Phủ Thanh Vũ mới tiến vào, cầm tay nàng hỏi: "Sao sắc mặt nàng lại khó coi như vậy? Bị dọa sao?"

Trong lòng Tịch Nhan cảm thấy rất mệt mỏi, liền biết thời biết thế gật gật đầu: "Thất gia, ta muốn nghỉ ngơi, chỉ sợ không thể hầu hạ Thất gia."

Ngoài dự đoán, Hoàng Phủ Thanh Vũ không nói thêm gì nữa, chỉ mỉm cười nói: "Vậy nàng đi nghỉ ngơi trước, ta ở trong này canh chừng cho nàng được không?"

Được không? Dĩ nhiên là không được rồi. Tịch Nhan thầm nghĩ trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn dịu ngoan như trước: "Đa tạ Thất gia."

Tịch Nhan lẳng lặng nằm trên giường, còn Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ mặc mỗi một bộ quần áo ngủ, thuận tay lấy một quyển sách yên lặng ngồi xem.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 53

-

Trong phòng đều tràn ngập hơi thở của hắn, Tịch Nhan cảm thấy rất nghi hoặc, hơi thở của rõ ràng rất nhẹ, nhưng một lần lại một lần đều có thể chiếm cứ cả không gian căn phòng của nàng.

Trong tình huống như vậy, Tịch Nhan làm sao có thể ngủ cho được, nàng xoay lưng về phía hắn, ánh mắt lại mở thật to, ngón tay ở trên gối mềm vẽ một vòng lại một vòng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, do trời đã tối nên người tới tận lực giảm nhẹ tiếng bước chân, nhưng tiếng bước chân có vẻ vội vàng vang lên trong màn đêm yên tĩnh, ở trong phòng hai

người đều nghe được rất rõ.

Trực giác trong lòng Tịch Nhan cho thấy có chuyện không tốt xảy ra, vừa xoay thân mình, đã thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng buông sách xuống, nhìn nàng nói: "Không phải sợ sao? Nàng nên nằm yên đừng cử động, ta đi ra ngoài nhìn xem."

Tịch Nhan lên tiếng, nhìn xe lăn hắn từ từ đi ra ngoài, bên ngoài nói chuyện thanh âm rất thấp, nàng nghiêng tai lắng nghe cũng chỉ nghe được

https://thuviensach.vn

tiếng ong ong, không bao lâu, lại ngay cả tiếng ong ong cũng biến mất.

Lại chờ đợi hồi lâu, cũng không nghe được một chút động tĩnh, Tịch Nhan rốt cục mất kiên nhẫn gọi: "Bích Khuê, vừa mới đến là ai? Bẩm chuyện gì?"

"Hồi Hoàng tử phi, là Thôi tổng quản, nói là thích khách kia bị bắt rồi."

Thích khách bị bắt rồi! Tịch Nhan nhất thời cả kinh, Nam Cung Ngự là một người có bản lĩnh, làm sao có thể bị bắt? Hay là nói thị vệ trong phủ Thất gia không phải chỉ là những kẻ đầu đường xó chợ?

Tịch Nhan không kịp nghe nói tiếp nữa, vội vàng xuống giường mặc quần áo, vô luận các thị nữ khuyên như thế nào đều khuyên không được, nàng nhanh chóng mặc quần áo xong liền vội chạy tới đại sảnh nghe nói là nơi thẩm vấn thích khách.

Bên trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, ngoải cửa có mấy thủ vệ đứng gác thấy nàng cũng không dám ngăn cản, Tịch Nhan lập tức đi vào, không ngờ phát hiện chỉ có một mình Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi ở bên trong, làm gì có thích khách để thẩm vấn!

"Nhan Nhan?" Hoàng Phủ Thanh Vũ đang đưa lưng về phía cửa, nhưng giống như sau lưng hắn có mắt vậy, còn chưa hoàn toàn xoay người lại đã gọi tên của nàng, đợi cho đến khi hắn quay lại nhìn về phía nàng, khóe môi vẫn duy trì ý cười ôn nhuận, nhưng ánh mắt lại sâu không lường được, "Sao lại chạy ra đây gấp như vậy? Tuy nói là thích khách dọa nàng sợ cũng không cần quá quan tâm ta sẽ xử trí hắn thế nào chứ?"

"Thất gia....." Tịch Nhan cúi đầu gọi một tiếng, hạ ánh mắt đi vào ngồi xuống bên cạnh xe lăn của hắn, cười yếu ớt lên tiếng,

"Ta chỉ muốn lại đây xem náo nhiệt thôi, nào biết náo nhiệt lại tan nhanh như vậy? Thích khách kia đâu?"

https://thuviensach.vn

"Thân phận hắn không rõ, có thể là mật thám địch quốc phái tới không chừng." Hắn nghiêng đầu nhìn nàng cười, "Cho nên ta sai người đưa hắn tạm giam lại, chờ điều tra rõ thân phận mới quyết định nên xử lý như thế nào."

Tuy hắn nói rõ rành minh bạch như vậy nhưng Tịch Nhan vẫm cảm thấy nụ cười của hắn có thâm ý khác, vì thế liền thử thăm dò nói: "Thất gia, nếu hắn không phải là mật thám thì nên xử trí như thế nào bây giờ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nghe vậy nhíu mày, nhìn Tịch Nhan bằng một ánh mắt dị thường trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Hắn đã khinh bạc nàng, cho dù không phải mật thám thì cũng là tử tội."

"Hắn không có khinh bạc ta." Mày Tịch Nhan nhíu lại giống như bị ủy khuất.

Hắn chậm rãi vươn tay ra vuốt đôi mày đang nhíu lại của Tịch Nhan, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên: "Nhan Nhan, nhưng ta tận mắt nhìn thấy, nếu không phải hắn khinh bạc nàng chẳng lẽ nàng cùng với hắn là chàng có tình thiếp có ý sao?"

Trong lòng Tịch Nhan chợt cứng lại, ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, sau một lát lại chậm rãi chuyển mắt đi nơi khác.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Tịch Nhan thật không ngờ, Nam Cung Ngự bị xử tử, hôm sau trong hoàng cung truyền ra -- mật thám địch quốc lớn mật lẻn vào phủ hoàng tử nên bị xử trảm!

Sự tình đã phát triển đến nỗi này, thật là nghiêm trọng ngoài dự kiến của Tịch Nhan -- mật thám địch quốc? Thật là mạc danh kỳ diệu , Nam Cung Ngự sẽ bị xử trảm? Hay là nói, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã nhận định Nam Cung Ngự khinh bạc nàng cho nên mới dồn hắn vào chỗ chết?

Khi nghe thấy tin tức này, Tịch Nhan lập tức liều lĩnh đi đến tây viện đang giam giữ Nam Cung Ngự, nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ đã hạ lệnh, tây viện là khu vực cấm địa, trừ phi hắn hạ lệnh, người bên ngoài không ai đi vào trong.

Nhưng điều làm Tịch Nhan ngoài ý muốn là hai gã thị vệ canh cửa ở tây viện, lại không ngăn cản nàng. Nhất thời nàng sinh nghi vội vàng đi vào ngục thất, lại chỉ thấy trên đất là một đống hỗn độn, mà Nam Cung Ngự cũng không thấy bóng dáng đâu!

"Thích khách bị bắt đâu rồi?" Tịch Nhan ra cửa liền gọi một thị vệ lại, mở miệng hỏi.

Thị vệ kia vội trả lời, "Sáng sớm hôm nay Thất gia phái người đến đây đem thích khách mang đi, về phần đi nơi nào, nô tài không biết."

https://thuviensach.vn

Mang đi! Tịch Nhan nhíu mày trầm tư một lát, vừa ngẩng đầu đã phát hiện Thôi Thiện Duyên đang đi tới phía nàng.

"Nô tài ra mắt Hoàng tử phi." Thôi Thiện Duyên hành lễ, "Hoàng tử phi tới nơi này làm gì vậy?"

"Thất gia ở chỗ nào?" Giọng nói của Tịch Nhan lạnh lùng, thản nhiên vang lên.

Thôi Thiện Duyên ngẩng đầu liếc nhìn nàng, dừng một chút, rồi nói: "Bẩm, Thất gia hôm nay đi ra ngoài rồi ."

"Ta hỏi ngươi hắn ở chỗ nào?" Tịch Nhan rốt cục mất bình tĩnh, trầm giọng hỏi.

Thanh âm Thôi Thiện Duyên hơi nhỏ lại: "Hồi hoàng tử phi, sáng sớm hôm nay Thất gia mang theo Mẫu Đơn cô nương đi lên Vạn Hoa Sơn, hình như là vì Mẫu Đơn cô nương muốn tìm một gốc hoa lan."

Trong lòng Tịch Nhan bỗng dưng chấn động, tim đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu mới cắn răng nói: "Chuẩn bị xe cho ta, ta muốn lên Vạn Hoa Sơn."

Nàng thật sự đoán không ra Hoàng Phủ Thanh Vũ có chủ ý gì, nhưng trực giác nói cho nàng biết có liên quan tới nàng.

Ngay từ đầu, Hoàng Phủ Thanh Vũ dường như biết tất cả mọi điều về nàng, nhiều lần công phá sự phòng thủ trong tâm nàng, nhưng lại đem bản thân hắn che dấu cẩn thận. Cho tới bây giờ, loại này trực giác càng ngày càng mãnh liệt, hắn giống như muốn thông qua chuyện này bức nàng phơi bày tất cả mọi chuyện.

Nếu là như thế, nàng đáng cuộc một phen xam sao, thắng thì có thể cứu Nam Cung Ngự ra, nếu nàng đoán sai, , nàng vẫn không thể không cứu Nam Cung Ngự.

https://thuviensach.vn

Dưới chân núi Vạn Hoa, trong sơn cốc to như vậy lại xuất hiện vài tòa đại trướng, bởi vậy có thể thấy được Hoàng Phủ Thanh Vũ đối với một gốc "Hoa lan" kia coi trọng thế nào.

Lúc đầu, tim nàng đập mạnh và loạn nhịp, sau đó tinh thần Tịch Nhan chậm rãi phục hồi lại, đi về phía căn lều lớn nhất.

Vừa mới đi vào cửa, có thể nghe được phòng trong truyền ra tiếng trêu đùa, Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Mẫu Đơn dường như đang nói gì đó, tiếng cười của hai người cùng vang lên.

Thị vệ gác cửa đi vào thông báo nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ tựa hồ không nghe rõ thị vệ nói gì, chỉ hờ hững lên tiếng, theo sau là tiếng cười trong sáng của hắn truyền ra.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Y - www.

Thị vệ vén màn cho Tịch Nhan, lúc Tịch Nhan đi vào, liếc mắt nhìn thấy ngồi ở phía trên nhuyễn tháp là hình ảnh hai người đang dựa sát vào nhau, cùng nhau xem quyển sách nào đó, vừa xem vừa cười đùa.

Lúc Mẫu Đơn vừa ngẩng đầu nháy mắt nhìn thấy Tịch Nhan, mà Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn cúi đầu nhìn quyển sách trong tay, cho đến khi Mẫu Đơn nhắc nhở hắn, hắn rồi ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc: "Nhan Nhan, sao nàng lại đến nơi này?"

Tịch Nhan cúi người hành lễ: "Thiếp thân có việc muốn nói cùng Thất gia, vì vậy mới tự tiện đến, nếu quấy rầy nhã hứng của Thất gia, thỉnh Thất gia thứ tội."

"Sao?" Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ nhướng mày, cười nói, "Đã là vợ chồng, sao nàng luôn khách khí như vậy, có gì muốn nói cứ nói thẳng ra."

Nhưng trái tim Tịch Nhan lại đập mạnh và loạn nhịp, trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra chính mình muốn nói gì.

Thấy thế, Mẫu Đơn bám vào bên tai Hoàng Phủ Thanh Vũ thấp giọng nói vài câu, Hoàng Phủ Thanh Vũ cười đồng ý, nàng liền đứng dậy, hành lễ với Tịch Nhan rồi ra đại trướng, để lại hai người bọn họ ở bên trong.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩng đầu nhìn Tịch Nhan vẫn trầm mặc lên tiếng nói: "Không phải nàng nói có chuyện muốn nói sao? Làm sao vậy?"

Tịch Nhan lúc này mới ngẩng đầu lên, cười khẽ một tiếng: "Thiếp thân nghe nói đêm qua thích khách kia bị nhận định là mật thám địch quốc, bị phán tội xử trảm, thiếp thân muốn biết, vì sao Thất gia lại phán quyết như vậy."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười khẽ rồi nói: "Nhan Nhan, vì sao nàng nhận định đó là do ta phán quyết? Thánh chỉ trong cung ban xuống phán quyết như vậy, Nhan Nhan hẳn phải biết là do ai chứ?"

Tịch Nhan cũng cười nhẹ: "Thiếp thân chỉ biết người là từ quý phủ của Thất gia giải đi , Hoàng Thượng nhất định tin tưởng lời nói của Thất gia."

"Ngụ ý là nàng muốn lên tiếng vì tên thích khách đó?" Ánh mắt tuấn lãng của hắn có thần sắc nghi hoặc, bỗng nhiên nở nụ cười thích thứ, ý vị sâu xa: "Nhan Nhan, ta khuyên nàng nên thận trọng một chút, nàng cũng biết có những lời nói ra sẽ làm cho tên đó chết nhanh hơn. Ta biết nàng hảo tâm, nhưng bất quá hắn cũng là một người nàng không quên biết, không nên làm lớn chuyện?"

"Đúng, không nên làm lớn chuyện." Tịch Nhan không còn lời nào để chống đỡ, chỉ có cắn răng lặp lại.

Hắn cười cười, vẫn cúi thấp đầu nhìn quyển sách trong tay: "Nhan Nhan, trong núi không khí sẽ làm nàng bệnh nặng hơn, nàng nên hồi phủ trước đi, hai ngày sau, khi tìm được hoa lan Mẫu Đơn muốn, chúng ta cũng sẽ trở về."

Tịch Nhan giương mắt nhìn hắn thật sâu, nhất thời suy tư: "Được, thiếp thân tất nhiên là không dám quấy rầy Thất gia cùng Mẫu Đơn cô nương, ta trở về trước."

https://thuviensach.vn

Nàng vốn muốn hỏi hắn Nam Cung Ngự bây giờ đang ở nơi nào, nay xem ra là không cần, bởi vì nàng biết hắn căn bản sẽ không nói.

Tịch Nhan xoay người rời đi, màn che trong đại trướng vẫn không buông xuống, cho đến nàng đi rất xa , Hoàng Phủ Thanh Vũ mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng của nàng, ánh mắt dần dần trở nên sâu sắc và thâm thúy .

Trên xe ngựa hồi phủ, Tịch Nhan tựa vào bên trong xe ngựa, chậm rãi xoa xoa mặt mình -- nam tử trong thiên hạ đều giống nhau, Nhan Nhan, ngươi đúng là vẫn còn có cơ hội .

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Hai ngày sau, mãi cho đến gần nửa đêm Hoàng Phủ Thanh Vũ mang theo Mẫu Đơn mới trở lại trong phủ. Sau khi sai người đưa Mẫu Đơn trở về viện của nàng ta, hắn theo lệ thường trở về thư phòng của mình, lúc này lại phát hiện bên trong thư

phòng tối đen như mực.

Kỳ thật hắn đã sớm thành thói quen trong thư phòng luôn để đèn sáng, vô luận là ở hoặc không ở trong phòng.

Khóe miệng gợi lên nụ cười, hắn chậm rãi đẩy cửa vào, đập vào mũi là một mùi thơm ngát, cảm giác thấm vào tận ruột gan. Nguồn truyện: Y

Trong thư phòng chỉ có ánh trăng sáng chiếu vào, hắn cũng không thắp đèn, theo ánh sáng mông mông lung lung đi vào trước thư án, vừa định đưa tay lấy hai phong sổ nhỏ, bỗng nhiên nghe thấy gian phía trong thư phòng truyền đến tiếng vang.

Chậm rãi đi vào phòng trong, không nhanh không chậm nhìn về phía trước thấy một thân ảnh tinh tế yểu điệu ngồi trên giường phía trong, dưới ánh sáng mờ ảo trong phòng, không biết là tiên là ma.

"Nhan Nhan?" Hắn ra vẻ kinh ngạc,"Sao nàng lại ở trong này?"

https://thuviensach.vn

Trên mặt Tịch Nhan vẫn được che bằng tấm lụa mỏng, lấy tay ôm đầu, thanh âm mềm mại tiến thẳng vào lòng người: "Thất gia, thiếp thân có chút đau đầu....."

"Sao? Sao không bảo Thôi Thiện Duyên tiến cung truyền cái ngự y lại đây khám cho nàng?"

"Không cần." Tịch Nhan đứng dậy, chậm rãi đi về phía hắn, ngồi xuống bên cạnh xe lăn, đem trán tựa vào phía trên tay vịn,"Thiếp thân cảm thấy Thất gia châm cứu hữu hiệu hơn."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn khăn che trên mặt nàng: "Sao như vậy được? Các ngự y vẫn là thông y lý hơn ta, nàng đợi một chút."

Dứt lời, hắn định xoay người đi ra ngoài.

"Thất gia --" Tay Tịch Nhan Nhanh chóng bắt được khuỷu tay hắn, đợi hắn quay đầu lại, tay kia lại chậm rãi kéo khăn che mặt xuống, hiện ra một đôi mắt trong suốt vô ngần như làn nước hồ thu, "Thật sự không thể thỉnh Thất gia trị bệnh cho thiếp thân lần này sao?"

Khăn che mặt tiếp tục rơi xuống, cuối cùng dưới ánh trăng bàng bạc hiện ra một dung nhan thanh lệ tuyệt luân, dù cho là tiên là ma đều tuyệt đối có thể mị hoặc lòng người.

Trong mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ có tia sáng chợt lóe lên, sau đó một đôi mắt đen như ngọc bỗng chốc trở nên thâm thúy, sâu không thấy đáy: "Nhan Nhan, nàng thật sự muốn ta giúp nàng sao?"

Tịch Nhan chậm rãi tới gần dung nhan tuấn mỹ của hắn, hơi thở tỏa ra mềm mại: "Thế nào, Thất gia vẫn không muốn sao?"

"Ta rất sẵn lòng." Hắn quay đầu đi, đôi môi vừa vặn dán vào bên tai nàng, một bàn tay lặng yên không một tiếng động đè lên mạch đập của

https://thuviensach.vn

nàng, thanh âm trầm thấp, mê hoặc lòng người, "Nàng đã uống thuốc sao?"

Một câu nói dường như kích phát dược tính trong người Tịch Nhan, mặt nàng dần dần ửng hồng, cuối cùng nhẹ nhàng trả lời một tiếng: "Vâng."

Nếu không uống loại dược này, nàng thật sự không biết bản thân mình lấy đâu ra dũng khí cùng hắn.....lấy con người thật đối diện với hắn.

"Tốt lắm."

Thanh âm hắn trầm thấp, sung sướng vang lên, Tịch Nhan vẫn cúi đôi mắt ngồi nơi đó, nhưng đột nhiên trong lúc đó, nàng có cảm giác sẽ xảy ra biến hóa long trời lỡ đất --

Xe lăn của hắn chậm rãi di chuyển vòng quanh, mà nàng sau khi trải qua một trận trời nghiêng đất ngả mới phát hiện mình đã bị hắn ôm vào trong ngực, mà hắn đã rời khỏi xe lăn hiên ngang đứng dậy!

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 57

"Chàng....." Tịch Nhan không thể khắc chế bản thân khiếp sợ, mở to hai mắt nhìn đôi chân hoàn hảo của hắn, chỉ một thoáng bỗng hiểu ra tất cả.

Chân hắn vẫn còn lành lặn, nguyên vẹn, nhưng hắn vẫn giả vờ bị tàn phế, rõ ràng có ý đồ khác.

Chậm rãi đem nàng đặt lên giường, hắn cúi người, khẽ ngậm lấy vành tai của nàng, nhẹ nhàng cắn cắn, nỉ non: "Ta nghĩ như vậy mới có thể làm cho nàng thoải mái, đúng không?"

"Ừ....." Tay hắn thâm nhập vào trước vạt áo Tịch Nhan, chậm rãi di động, độ mạnh yếu của lực tay vừa đúng, làm cho Tịch

Nhan đang suy nghĩ mông lung khắc chế không được khẽ rên lên, đồng thời thân thể cũng dần dần nóng lên.

Khi lửa tình đã lên cao, quần áo trên người nàng đều bị thoát ra hết, do dược tính đã phát tác, Tịch Nhan cho dù có thẹn thùng cũng tràn ngập mị hoặc đem thân thể trắng như bạch ngọc hiện ra trước mắt hắn.

Trong lồng ngực của hắn bỗng dưng trào lên một cỗ nhiệt khí, ngón tay đi đến nơi tư mật của nàng, đồng thời cúi đầu xuống, nhu tình hôn nàng.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan lúc này không còn chút sức lực tiếp nhận nụ hôn của hắn, cảm giác rõ ngón tay hắn mang đến từng luồng hơi nóng, đánh sâu vào cảm quan của nàng, cuối cùng không thể khắc chế bản thân thoát khỏi sự xấu hổ, tránh đi môi hắn, ôm lấy cổ hắn, đem mặt vùi vào sau chiếc gáy mếm mại của hắn, nhịn không được khẽ rên nhẹ.

Bất chợt mất đi vị ngọt đôi môi nàng, nhưng hắn vẫn không mất hứng, lồng ngực khẽ rung, cúi đầu cười rộ lên: "Thích sao?"

Ngón tay hắn lại khơi mào từng luồng nhiệt trên cơ thể nàng như muốn thân thể Tịch Nhan nổ tung, nàng không dám rên nữa, chỉ có thể há miệng cắn cổ hắn, thấp giọng nức nở.

Cái gọi là nam nữ hoan ái, thì ra là kích thích như vậy.

Rốt cục, khi cảm giác sung sướng lên tới đỉnh, trong đầu Tịch Nhan chỉ một thoáng cảm giác như pháo hoa nổ tung sáng lạn cả bầu trời đêm, qua một lúc sau lại sa vào cảm giác kích thích cực hạn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu xuống, một tay nhẹ nhàng vuốt ve cái trán ẩm ướt mồ hôi của nàng, vừa lòng nhận thấy được nhiệt độ cơ thể nàng càng ngày càng cao. Truyện Sắc Hiệp -

Tịch Nhan cũng phát hiện được thân thể mình khác thường, e sợ bản thân nếu tiếp tục nữa sẽ mất đi lý trí, bởi vậy liền cố nén cảm giác trống rỗng, cúi đầu đứng dậy, chậm rãi ôm lất cổ hắn thấp giọng nói: "..... Ta, hầu hạ chàng....."

"Sao?" Hắn nhíu mày,"Nàng muốn sao?"

"Ta muốn." Dung nhan tuyệt mỹ của nàng bỗng đỏ ửng lay động lòng người, vươn tay ra, chậm rãi cởi bỏ quần áo của hắn ra.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, hắn bắt lấy tay nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, dường như nghiến răng nghiến lợi nói: "Nàng là quả nhiên là yêu nữ, sao lại có thể dụ hoặc người như thế?"

Tịch Nhan cúi đầu suy nghĩ một chút, lấy hết dũng khí, một tay nhỏ bé từ ngực hắn đi xuống, đồng thời, dán vào bên tai hắn, dùng âm thanh qyuến rũ: "Chỉ mê hoặc chàng thôi..... chỉ duy có Hoàng Phủ Thanh Vũ ....."

Hắn quả thật là một nam nhân trấn định, mặc dù trong tình huống như thế này vẫn có thể vẫn duy trì bộ dáng lạnh nhạt như trước, lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu, bỗng nhiên nở nụ cười :"Được, nàng đã thành công ....."

Lại một lần nữa trời nghiêng đất ngã, quần áo của hắn thoát ra hết, nhẹ nhàng hôn nàng.

Tịch Nhan cảm thụ được da thịt hai người dán sát vào nhau, khẽ rên lên, bên trong thân thể như bị lửa thiêu.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 58

"Nhan Nhan, cố chịu đựng một chút....." Thân mình hắn trầm xuống, thanh âm ôn nhu thuần hậu.

Tịch Nhan đang còn mê mang, chưa kịp hiểu được cái hắn gọi là "Chịu đựng" là ám chỉ điều gì, đột nhiên trong lúc đó, một cỗ đau đớn đánh úp tới, chỗ hắn tiến vào mở căng ra.

"Á....." Đau đớn đánh úp tới làm mê loạn cùng lửa nóng vốn có trong đầu, Tịch Nhan nhất thời lui ra, có chút thanh tỉnh nhìn hắn, "Hoàng Phủ Thanh Vũ?"

Đau đớn như vậy là nói lên điều gì? Đêm động phòng hoa chúc đó là thế nào, bây giờ sao lại thế này?

"Nhan Nhan, ta nói rồi, nàng là của ta." Hắn hô hấp hổn hển, nở nụ cười mị hoặc, cúi đầu lại hôn lên cánh môi nàng.

Hắn cứ triền miên hôn nàng như vậy, nhưng lại bất động, đợi cho Tịch Nhan chậm rãi thích ứng với loại đau đớn này, ý nghĩ lại bị dược tính lấn áp, khó chịu cọ cọ hắn: "Hoàng Phủ Thanh Vũ....."

Thanh âm của nàng luôn dễ nghe, trong tình huống như thế này, lại càng mị hoặc lòng người, làm cho người ta khó có kiềm chế được. Hắn dùng

https://thuviensach.vn

miệng giữ lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng, động thân thật mạnh tiến về phía trước.

"A....." Bị hắn hôn triền miên, nàng không nói được một câu chỉ có thể phát ra một tiếng rên khe khẽ, mày hơi nhíu lại, mở to mắt nhìn hắn, trong mắt hắn tràn ngập một mảnh mê ly, "Đau a....."

Sao lại làm nàng đau cơ chứ? Của nàng chật hẹp cơ hồ bức hắn phát điên lên rồi, nhưng chỉ vì cố kỵ đây là lần đầu tiên của nàng, không thể không dùng lực nhẹ một chút, từng chút từng một mềm nhẹ tiến vào nàng.

Đôi mày của Tịch Nhan dần dần thả lỏng ra, chậm rãi ôm lấy cổ hắn, thu hẹp khoảng cách giữa hai người, tận tình nhấm nháp khoái cảm đang từ từ kéo tới. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Sự thật chứng minh, Hoàng Phủ Thanh Vũ dùng lực rất nhẹ, nhưng ở phương diện khác -- nàng vẫn quấn quít lấy hắn, muốn hắn một lần lại một lần, mà hắn, rất vui lấy bản thân làm giải dược của nàng, lao thẳng đến nàng, ép buộc tới lúc bình minh.

Nhìn nàng không biết là ngủ hay đã hôn mê rồi, trên mặt tuyệt mỹ vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt cầu xin hắn, tâm tình hắn trở nên rất tốt, cúi đầu xuống, chậm rãi, trằn trọc in lên cánh môi của nàng, thì thào phun ra hai chữ :"Yêu nữ....."

Tịch Nhan mệt mỏi cực độ tỉnh lại, cả người đau nhức, khung xương giống như bị nghiền nát một lần -- không, hắn là rất nhiều lần.

Vẻ mặt nàng ửng hồng, dùng chăn phủ lấy cơ thể không chừa một chỗ nào, lúc ngước lên nhìn bốn phía lại phát hiện nơi này không phải là thư phòng đêm qua mà là một gian phòng xa lạ, bố cục đơn giản, xung quanh tỏa ra mùi thơm ngát, lịch sự tao nhã.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không ở trong phòng, nhưng mà khắp cả căn phòng đều tràn ngập hơi thở của hắn, nơi này nhất định phòng riêng của hắn.

Tim Tịch Nhan đập mạnh và loạn nhịp, ngồi một lát bỗng nhiên nhớ lại một điều, đột nhiên đứng dậy xem xét trên giường, lại nhớ đến đêm qua không phải ở trong này, trên giường đương nhiên sẽ không lưu lại dấu vết gì.

Nhưng nàng hoàn toàn nhớ rõ cảm giác khi Hoàng Phủ Thanh Vũ tiến vào thân thể mình, một loại cảm giác sâu sắc -- như vậy lúc trước, thân thể của nàng đến tột cùng có bị hắn chiếm đoạt hay không?

Đang lúc nàng hãy còn thất thần, từ cửa đột nhiên truyền đến tiếng động, Tịch Nhan quay đầu nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đang đi vào.

Hắn, đang đi vào.....

Tịch Nhan nhìn chằm chằm vào hai chân hắn, cho đến khi hắn sắp đi tới trước mặt nàng, nàng mới ngẩng đầu lên nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Lúc này nàng mới nhận ra được, thì ra hắn rất cao, thân thể cao to đứng trước mặt nàng, cái gì mà ngọc thụ lâm phong, phong lưu lỗi lạc cũng không thể hình dung được.

Tịch Nhan đi chân trần đứng trên mặt đất, xem xét đánh giá người trước mặt nhưng nàng chỉ đứng tới ngực hắn. Hơn nữa trên người nàng, cái gì cũng chưa mặc, chỉ được bao phủ bởi chiếc chăn mà thôi, cho nên có vẻ không có khí thế.

Hắn cúi đầu xuống nhìn thấy vẻ mất tự nhiên trên mặt nàng, khẽ mỉm cười: "Nàng làm sao vậy?"

Tịch Nhan không biết vì sao có chút ảo não, trên mặt như trước không chút biểu tình, cũng không nói gì.

Bỗng nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ vươn tay ra, nhưng lại hướng đến vị trí ngực nàng, Tịch Nhan bị hù nên sợ hãi, giữ chặt lấy chăn liên tục lui vài bước, sau đó ngã xuống giường, nhanh chóng đem vùi mình vào bên trong ổ chăn, truyền ra thanh âm có chút rầu rĩ : "Thất gia thủ hạ lưu tình, thiếp thân vẫn còn mệt mỏi."

Nghe vậy, Hoàng Phủ Thanh Vũ đầu tiên là ngẩn ra, sau lại lập tức cười ha hả, tiến lên ngồi bên cạnh nàng:"Ta có nói qua muốn chạm vào nàng sao, bất quá là sợ nàng bị lạnh, muốn giúp nàng che kín thân mình thôi."

https://thuviensach.vn

Trong ổ chăn, mặt Tịch Nhan nhất thời nóng lên, bỗng nhiên lại nghe được hắn đè thấp thanh âm, rõ ràng lộ ra sự bỡn cợt: "Đương nhiên nếu nàng muốn, ta sẽ liều mình bồi Nhan Nhan."

Lời nói này thực quá ái muội, Tịch Nhan khổ sợ nức nở một tiếng, nhất quyết không chịu chui ra ổ chăn.

Hắn cười nhẹ một tiếng, chậm rãi đưa tay tiến vào bên trong ổ chăn, ngoài dự kiến chạm vào một mảnh ôn hương trắng mịn.

Tịch Nhan rốt cục khắc chế không được, tránh tay hắn, ló đầu ra khỏi ổ chăn, hơi thở hào hển nhìn khuôn mặt lan đầy mị thái của hắn . Đôi mắt chuyển động vòng vo, nàng không hỏi hắn đêm động phòng đó đến tột cùng có hay không có việc phát sinh, nhìn về phía chân hắn hỏi: "Đó là một bí mật sao? Có bao nhiêu người biết được?"

Hắn lẳng lặng nhìn nàng một lát, bạc môi nhẹ thở ra hai chữ: "Chỉ có một mình nàng."

Tịch Nhan lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên bật cười.

Hắn lại đột nhiên dửa sát vào mặt Tịch Nhan, chậm rãi xoa xoa dung nhan tuyệt mỹ: "Vậy bí mật này, có mấy người biết được?"

Tịch Nhan không hề chớp mắt nhìn hắn, đôi mắt đen tuyền chuyển động vòng quanh: "Chàng là người thứ ba."

"Hử." Ánh mắt hắn đột nhiên càng sâu hơn, cười nói, "Xem ra ta là người chịu thiệt rồi."

"Nhưng Thất gia đã sớm biết, có phải hay không?" Tịch Nhan đưa tay ra kéo kéo vạt áo hắn, ngón trỏ vòng quanh đai lưng mãng ngọc có thêu tường vân của hắn, chậm rãi di chuyển.

https://thuviensach.vn

Nếu như hắn không biết thì đêm qua lúc nhìn thấy hình dáng mình, không thể trấn định như vậy.

Hắn cười khẽ một tiếng, không có trả lời.

Quả nhiên. Trong lòng Tịch Nhan âm thầm thở dài, không biết vì sao, nỗi lòng dường như đột nhiên có chút ảm đạm. Nàng không biết hắn từ đâu biết được, nhưng lấy bản lĩnh của hắn mà nói, mặc dù là biết cũng không có gì kỳ lạ. Tịch Nhan cảm thán, lúc trước hắn đối với nàng tốt thì ra là đã sớm biết dung nhan tuyệt mỹ của mình bên dưới lớp dịch dung rồi. Hết thảy hết thảy, chẳng phải là liên quan đến khuôn mặt này sao?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Y - www.

Hai người cứ như vậy một ngồi một nằm, câu được câu không nói chuyện. Tịch Nhan cùng hắn nói sang đề tài khác, không hề đề cập tới Nam Cung Ngự. Mặc kệ nàng nói cái gì, hắn đều cười rộ hưởng ứng, cũng không hỏi nàng vì sao đột nhiên nguyện ý để lộ hình dáng thật sự của mình.

Rõ ràng là bộ dáng một đôi vợ chồng ân ái.

Tịch Nhan tất nhiên là biết trong lòng mình có tính toán khác, nhưng mà hắn cũng không nói gì, như thể gặp dịp thì chơi thôi, không ai nói gì với ai? Nghĩ đến đây, trong lòng nàng nhất thời lại cảm thấy rất khổ sở -- tự làm cho tâm tình cuả bản thân phát sinh phiền chán.

"Ta đói bụng rồi." Kéo kéo ống tay áo Hoàng Phủ Thanh Vũ, nàng thấp giọng nói.

Hắn cúi đầu in lên đôi môi của nàng một nụ hôn. Mặc dù rõ ràng biết mình cùng hắn đã là vợ chồng thật sự rồi, nhưng Tịch Nhan vẫn không có thói quen thân thiết như vậy, lại nghe hắn nói: "Ta đã sớm gọi người chuẩn bị thức ăn ngon, chỉ chờ nàng tỉnh lại thôi."

Tịch Nhan ngước nhìn bốn phía, sẵng giọng nói: "Chàng đem xiêm y của ta quăng ở nơi nào rồi?"

https://thuviensach.vn

"Ta lấy xiêm y của nàng bao giờ? Đêm qua không phải chính nàng cởi ra sao?" Nụ cười ôn nhuận của hắn bỗng nhiên mang theo một tia tà mị, dị thường động lòng người.

Cũng không biết là bởi vì nhớ tới đêm qua, hay là bởi vì bộ dáng lúc này của hắn, Tịch Nhan lại đỏ mặt. Nhưng nàng rõ ràng nhớ rõ, là chính hắn cởi bỏ quần áo của mình.....

Tịch Nhan thật sự không có biện pháp tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa, chỉ có thể nói: "Chàng mau lấy xiêm y của ta đến đây, thật sự là ta rất đói, ta cần phải đi cáo ngự trạng."

"Ta mang quần áo lại cho đây nàng, có phải còn muốn tự tay ta giúp nàng mặc vào hay không?" Hắn quay người lại, lấy từ trên chiếc ghế cạnh giường một bộ quần áo mới tinh, cầm trong tay giơ lên, ánh mắt gian tà pha lẫn đắc ý.

Tịch Nhan tất nhiên là không thuận theo, liền chồm người lên muốn đoạt lấy quần áo. Nhưng mà nàng vừa tranh giành với hắn vừa cẩn thận bảo vệ thân thể mình, làm sao thắng nổi hắn.....

.....

Thật vất lắm mới mặc xong quần áo, Tịch Nhan nhìn vào trong gương thấy đuôi mày, khóe mắt của mình đều tỏa ra nét quyến rũ, trong lòng vô cùng chấn động, mải một lúc sau thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại.

Nhan Nhan, ngươi rõ ràng chịu thiệt thòi vì sao trong lòng không có một chút chán ghét nào? Vì sao biết rõ là đang diễn trò, nhưng trong lòng lại tràn đầy vui mừng?

Lúc Tịch Nhan đang cắn môi dưới, nhíu mày lại thì Hoàng Phủ Thanh Vũ đã thắt xong đai lưng áo cho nàng, đứng thẳng ôm lấy ngang hông nàng

https://thuviensach.vn

từ phía sau, đồng thời cũng nhìn vào trong kính, kề sát vào tai nàng thổi khí: "Nhan Nhan, xứng đôi không?"

Xứng đôi không.....

Tịch Nhan nhìn vào trong kính một lần nữa, một nam một nữ đang thân mật ôm nhau, không khỏi cắn môi dưới càng chặt, cố gắng kiềm chế trái tim đang đập mạnh trong lồng ngực.

Quả thật, rất xứng đôi .....

Nhan Nhan, ngươi muốn chìm vào vòng xoáy này sao?

Nhưng mà, quả thật là rất xứng đôi nha.....

Nhan Nhan, ngươi không thể chìm vào vòng xoáy này được!

Trong nội tâm nàng có một giọng nói cứ lặp đi lặp lại, nhưng giọng nói này càng ngày càng nhỏ dần, ngược lại một giọng nói khác lại càng ngày càng vang to hơn.

Tịch Nhan hít vào một hơi thật sâu, xoay người, cười duyên ôm lấy cổ hắn: "Đúng là rất xứng đôi, nhưng lúc này, cảnh đẹp ý vui phối hợp thế nào cũng không thể làm cho ta no bụng nha? Thất gia thật sự muốn bỏ đói ta hay sao?"

"A, ta làm sao bỏ đói nàng cho được?" Thanh âm của hắn trầm thấp, bật cười thành tiếng, Tịch Nhan đột nhiên cảm thấy nụ cười này lại chứa đựng ý nghĩa sâu xa khác.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Buổi chiều ngày hôm ấy, Tịch Nhan mới trở lại viên trung của mình, không ngoài dự kiến nàng phát hiện toàn bộ hạ nhân đều dùng ánh mắt bất thường nhìn nàng.

Bích Khuê một bên chải đầu cho nàng một bên mân miệng cười: "Hoàng tử phi đêm qua ở chỗ Thất gia, ngủ có ngon không?"

Tịch Nhan không nói gì để chống đỡ. Nàng nghĩ đến mình ở trong phòng hắn ngủ thẳng đến tận buổi chiều, đây là chuyện trước đây chưa từng có, mới dẫn tới cả bọn nha hoàn đều tò mò như vậy?

"Nô tỳ đã sớm nói qua Thất gia đối xử với Hoàng tử phi rất khác biệt, nay quả nhiên có thể thấy chuyện này là minh chứng tốt nhất." Bích Khuê thấy nàng không nói lời nào, cho là nàng đang thẹn thùng, nên quyết định không đế cập đến đề tài này nữa.

"Khác biệt, quả nhiên là khác biệt!" Đột nhiên, Hạ Hàm, một nha hoàn nhanh mồm nhanh miệng vừa bước vào phòng vừa cất lời với thanh âm chứa đựng sự căm giận, bĩu môi nói, "Hoàng tử phi vừa mới trở về, bên kia Thất gia đã đi đến viên trung của Mẫu Đơn cô nương rồi!"

Tay Bích Khuê bỗng nhiên dừng lại một chút, Tịch Nhan chỉ cảm thấy tóc bị níu đau, nhướng mày. Bích Khuê thấy thế, vội hỏi: "Không phải ngươi đang bịa chuyện chứ?"

https://thuviensach.vn

Hạ Hàm khẽ thở dài: "Nếu tỷ không tin, có thể ra ngoài hỏi thăm, mọi người trong phủ đều biết cả rồi, họ đang chờ xem Hoàng tử phi bị chê cười kìa!"

Bích Khuê còn muốn nói gì đó, đã thấy Tịch Nhan tỏ vẻ không có việc gì đứng dậy, đi về phía giường, đồng thời thản nhiên nói:"Cứ để cho bọn họ chê cười đi, dung mạo ta vậy như, bị chê cười còn ít sao? Các ngươi đều lui cả đi, đóng cửa viên trung lại, tất cả đi ngủ sớm đi."

Ôm lấy chăn nhắm mắt lại, Tịch Nhan xoay người ngủ.

Xem đi, Nhan Nhan, phán đoán của ngươi không hề sai. Nam nhân trong thiên hạ kỳ thật đều giống nhau cả, ngươi biết rõ hắn không có khả năng khác biệt, làm sao có thể chờ mong điều gì xa xôi?

Nhưng mà, vì sao trong lòng lại thật khổ sở thế này?

Tịch Nhan mở to mắt suy nghĩ cả nửa ngày, rốt cục suy nghĩ cẩn thận -- bởi vì bản thân mình tự nhiên nghĩ tới việc làm cho một người nam nhân động tâm, mình ngu xuẩn như vậy, nên bản thân mình khổ sở là đáng đời. Huống chi, Nam Cung Ngự hiện nay đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm cảnh, còn mình thì lại nằm đây khổ sở như vậy.

Hôm trước ngủ cả ngày, đêm xuống lại không ngủ được chút nào, qua ngày hôm sau, sắc mặt Tịch Nhan rất tái nhợt. Không muốn bị thị nữ nhìn thấy, nàng liền tìm một cái khăn che mặt đi, lúc ăn điểm tâm cũng không đi Vân Thiện lâu mà chỉ phân phó tiểu phòng bếp mang một chén cháo gạo tẻ đến cho nàng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Chén cháo chỉ ăn hơn một nửa, tiếng xe lăn của Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng nhiên ở ngoài cửa vang lên, Tịch Nhan ngẩng đầu nhìn đi lên, vừa vặn ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa tràn vào phòng, hắn ngồi nơi đó trong ánh sáng mặt trời chói lọi, cả người giống nhau được một quầng kim quang bao phủ, trông như một thiên thần tuấn mỹ.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan giật mình, cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

"Sao nàng không đi Vân Thiện lâu dùng bữa sáng?" Hắn đi vào bên cạnh nàng, thấp giọng hỏi.

Tịch Nhan nhìn xe lăn của hắn, chỉ cảm thấy quỷ dị, miễn cưỡng nở nụ cười lên tiếng: "Không thoải mái."

Từ sáng sớm tới giờ, đâu là lần đầu tiên nàng mở miệng nói chuyện, mới phát hiện cổ họng của mình có chút khàn khàn, hắn cũng phát hiện ra, vì thế nhíu mày: "Uống xong cháo thì đi vào phòng, ta tkhám cho nàng." Nói xong, hắn đi vào phòng trước.

Tịch Nhan ngồi vẫn ngồi ở chỗ cũ, chậm rãi ăn xong chén cháo, mới rốt cục đứng dậy đi vào phòng trong.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Không ngờ vừa vào cửa, liền thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng bên cửa sổ, dường như đang đùa nghịch với chậu Lục Liên nàng đặt ở nơi đó.

Tịch Nhan tiến lên một chút mới thấy, trong tay hắn đang cầm một cái kéo nhỏ, từng chút từng chút một đem cắt toàn bộ các đóa hoa Lục Liên xuống, một chậu hoa tươi tốt, xinh đẹp động lòng người đã bị hắn tàn phá vô cùng thê thảm.

Tịch Nhan nhìn thấy các đóa hoa nằm tán loạn đằng kia giống như nhìn thấy điều gì đó đáng sợ, thân mình có chút cứng ngắc.

"Hoa này có ý nghĩa không tốt, ngay từ đầu ta nên vứt bỏ nó đi, Nhan Nhan, nàng nói xem có phải hay không?" Hoàng Phủ Thanh Vũ quay đầu nhìn về phía nàng, môi mỏng khẽ gợi lên ý cười.

Hoa tuyệt tình tuyệt ái đã bị rơi rụng.....

Tịch Nhan dương như nhìn thấy tâm mình bị nứt vỡ ra tạo thành nhiều lỗ hổng, có rất nhiều thứ mãnh liệt chiếm đóng, nàng vô lực ngăn cản, giống như ngay sau đó cũng sẽ bị bao phủ.....

"Khụ....." Tịch Nhan đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nhưng lại giả vờ bị sặc bình thường, ho ra tiếng.

https://thuviensach.vn

Không hiểu vì sao, ý cười trên mặt hắn bỗng nhiên càng đậm, đưa tay đem nàng kéo vào trong lòng: "Cho ta xem xem, rốt cuộc là làm sao mà nàng không thoải mái?"

Gỡ bỏ khăn che mặt của nàng ra, đập vào trong mắt là một xấu xí rất buồn cười, nhưng mà hắn vẫn nhìn ra được sắc mặt nàng tái nhợt: "Có phải đêm qua nàng không ngủ được phải không?"

Tịch Nhan tùy ý gật gật đầu, sau đó che miệng ngáp một cái: "Đúng vậy, bây giờ ta còn muốn ngủ trong chốc lát. Thất gia, ta không thể hầu hạ chàng được rồi."

"Không sao, dù sao ta cũng đã hai ngày liên tiếp ngủ rất ngon, ta sẽ ngủ cùng với nàng."

Tịch Nhan vừa mới xoay người đi hai bước, hắn lại đem nàng kéo vào trong lòng, thần sắc ái muội.

Một nén nhang sau.

"Không muốn....." Toàn thân Tịch Nhan đều bị hắn biến thành lửa nóng, đôi mắt quyến rũ, mềm mại như tơ, cắn mu bàn tay nhìn hắn. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Nàng bày ra vẻ mặt "muốn mà còn chống cự", nhưng trên thực tế hoàn toàn ngược lại -- nàng không muốn cho hắn chạm vào mình, cũng không bày ra tư thái mềm mại nữa.

Dưới đáy lòng nàng một lần lại một lần gọi tên của hắn, ngay cả hàm răng đều ngứa ngáy.

Đêm qua mới vừa cùng một nữ tử khác ôn tồn, sáng nay liền đối xử với mình như vậy, Hoàng Phủ Thanh Vũ hắn xem nữ tử giống như đồ chơi như vậy sao?

https://thuviensach.vn

Ở thời điểm mấu chốt, Tịch Nhan rốt cục khắc chế không được giãy dụa đứng lên: "Buông ra, chàng biết rõ người ta không thoải mái lại còn như thế, chàng sao lại nhẫn tâm như vậy?"

Nàng rì rầm, mị thái nửa giận nửa hờn nhìn hắn, trong lòng nóng như lửa đốt, trên mặt lại lạnh nhạt, nhịn không được xuất hiện thần sắc nghiêm nghị, nhưng quan trọng là nàng không chịu thả lỏng cơ thể.

"Nhan Nhan....." Hắn đột nhiên nở nụ cười, cúi đầu ở nàng bên tai nhẹ giọng nói câu gì đó.

Chính vì một câu này, thân mình Tịch Nhan đột nhiên mềm nhũn, còn chưa phục hồi tinh thần lại đã bị hắn thừa dịp mà tiến vào, mạnh mẽ chiếm lấy nàng.

"Á....." Lúc này đây nàng không cảm thấy đau đớn chút nào, Tịch Nhan phát ra một tiếng nghe như tiếng thở dài thoải mái.

Quay đầu nhìn về phía khác, ánh mắt nàng tập trung ở chậu hoa trên cửa sổ, trong lòng nhất thời tuyệt vọng như thể bài sơn đảo hải.

Làm sao bây giờ, Nhan Nhan, ngươi thua rồi.....

Chính xác hơn là thất bại thảm hại .....

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Rốt cuộc nàng cũng không biết bản thân mình không được tự nhiên vì điều gì, cho đến khi hắn kề sát bên tai nàng thì thầm khẽ nói: "Đêm qua, ta cùng Mẫu Đơn chưa từng phát sinh ra chuyện gì cả."

Nàng bây giờ mới biết được, thì ra mình để ý điều này.

Lúc nàng đạt đến khoái cảm cực hạn cũng chính là lúc lệ rơi đầy mặt.

Điều này là sao đây -- mua dây buộc mình, tự làm tự chịu sao? Mẫu Đơn rõ ràng là do nàng tự tay dâng lên cho hắn, cho tới bây giờ lại.....

"Ư....." Cơ thể mẫn cảm giống như chỉ cần chạm vào sẽ vỡ nát ra thành từng mảnh, khóe mắt Tịch Nhan lại thêm dấu vết ẩm ướt, cắn cắn ngón tay mình, nhìn cơ thể mồ hôi đầm đìa của hắn, cúi đầu cầu xin, "Không tiếp tục nữa có được không....."

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ một lát, ý cười dạt dào: "Nếu ta nói không được thì sao?"

Tịch Nhan thật sự sợ hãi hắn lại chuyển động nữa bèn vươn tay ra cuốn lấy cổ hắn: "Chàng trò chuyện với ta đi."

Hắn khẽ thở dài một hơi, nhưng vẫn theo ý của nàng, ôm nàng nằm xuống, cho nàng gối lên bên trong khuỷu tay của mình: "Nàng muốn nói cái

https://thuviensach.vn

gì?"

Tịch Nhan nghĩ nghĩ rồi nói: "Nói về việc chàng từng có bao nhiêu nữ nhân."

Dù đang trấn định, nhưng giờ phút này khuôn mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng nhịn không được khẽ biến sắc, vẻ mặt lần nữa biến hóa, cuối cùng biến thành dở khóc dở cười: "Chuyện này có gì đâu mà nói ."

"Không đếm được sao?" Tịch Nhan một bên thưởng thức ngón tay mình, một bên có vẻ lãnh đạm hỏi hắn.

Nhưng mà, trong lòng sao lại chua chát đến vậy.

Biểu tình của hắn có vẻ bất đắc dĩ, hồi lâu sau mới mở miệng: "Thật ra ta chưa từng đếm qua."

"Àh." Tịch Nhan không chút để ý lên tiếng, "Vậy chàng đối xử thật lòng với các nàng không?"

"Nàng nói thử xem?" Hắn mỉm cười nhìn nàng. Nguồn truyện: Y

Đương nhiên sẽ không. Tịch Nhan xòe đầu ngón tay ra tính tính, kỳ thật còn muốn hỏi một câu, còn ta thì sao?

Rõ ràng bản thân cũng biết đáp án, cho nên Tịch Nhan liền không hỏi tiếp nữa, im lặng trong chốc lát liền cảm thấy thực sự rất mệt mỏi, dựa vào trong ngực hắn dần dần đi vào giấc ngủ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu nhìn khuôn mặt im lặng ngủ của nàng, khóe miệng ẩn ẩn gợi lên ý cười, nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi của nàng.

****

https://thuviensach.vn

" Nữ nhân trên thế gian nếu như động tâm với nam nhân, sẽ có hai loại kết quả, thứ nhất là trở nên tàn nhẫn độc ác, thứ hai là trở nên ngu si đần độn. Loại nữ nhân thứ nhất hơn phân nửa sẽ vạn kiếp bất phục, đau khổ thê thảm; mà loại nữ nhân thứ hai, ngay cả đau khổ thê thảm cũng không xứng có được, chỉ có thể vĩnh viễn đần độn, ngu ngu ngốc ngốc hầu hạ phu quân. Chỉ tiếc, đa số nữ nhân đều chọn đi trên con đường thứ hai, mà thế gian nào tồn tại phu quân chân chính? Mặc Cho dù là có thì chưa chắc hắn sẽ yêu thương con."

Tịch Nhan trong lúc nửa tỉnh nửa mê, giọng nói này lại liên tục vang lên trong đầu nàng --

Đó là giọng nói của ngoại tổ mẫu. Chính ngoại tổ mẫu nói cho nàng nghe năm nàng mười tuổi, chỉ tiếc khi đó tuổi nàng còn nhỏ, căn bản không hiểu ý tứ bên trong.

Nay --

Tịch Nhan chậm rãi mở mắt ra, ập vào trong tầm mắt nàng chính là khuôn mặt bình yên ngủ của hắn gần trong gang tấc. Với khoảng cách gần như vậy, khuôn mặt của hắn vẫn rất tuấn mỹ.

Một nỗi tuyệt vọng, bài sơn đảo hải lại lần nữa ấp tới, Tịch Nhan căn bản khó có thể ngăn cản.

Nàng là loại nữ nhân đang đi trên con đường thứ hai sao? Nhưng thế gian này lại không có phu quân chân chính!

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Mãi cho đến buổi chiều, hai người mới thức dậy.

Tịch Nhan xưa nay cũng là một thiên kim chưa bao giờ phải làm gì động đến tay chân, cơm dâng lên đến tận, giờ này khắc này lại lần đầu tiên thử hầu hạ hắn mặc quần áo, nhưng mà mặc tới mặc lui cũng mặc không xong, rốt cục mất hết cả kiên nhẫn.

Buông tay ra, nàng vô ý đụng vào ngọc bội bên hông hắn, liền cầm lên ngắm nghía: "Đúng là khối bảo ngọc."

Khi cầm khối ngọc bội đưa ra chỗ sáng, do phản chiếu với ánh sáng nên khối ngọc lấp la lấp lánh, có thể nhìn thấy một chữ "Anh" được khắc chìm bên dưới lớp hoa văn.

""Anh" là phong hào của ta, nếu sau này được phong vương đây chính là danh xưng của ta. " Hắn đem vạt áo lúc nãy bị nàng mặc loạn cởi ra, tự mình mặc vào lại.

"Ừ." Tịch Nhan có chút đăm chiêu lên tiếng, "Nói cách khác, ngọc bội này chính là tín vật của chàng?"

Hắn cười nhẹ một tiếng: "Có thể nói như vậy."

https://thuviensach.vn

Đôi mắt đẹp của Tịch Nhan đảo quanh: "Nói cách khác, khi ta cầm ngọc bội làm chuyện gì đó có nghĩa là ta làm dưới danh nghĩa của chàng sao?"

Sau khi hắn sửa sang áo xống lại chỉnh tề, bèn ngồi trở lại xe lăn của mình, ngước đầu nhìn nàng cười: "Nàng muốn lấy nó để làm gì?"

"Ví dụ như," Tịch Nhan cố ý dừng một chút, "Lấy nó đi gặp tên thích khách ngày ấy bị bắt?"

"Có thể." Hắn hơi nhíu mày, mỉm cười nhìn nàng.

Tịch Nhan cắn môi dưới nhìn hắn một cái, ngồi xuốn bên cạnh hắn, gằn từng tiếng: "Lại ví dụ như, ta lấy ngọc bội này để thả hắn đi?"

"Cũng có thể."

Nghe vậy, Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng, phủi tay đem ngọc bội ném trở lại cho hắn: "Đáng tiếc chàng sẽ không nói cho ta biết hắn bị giam ở nơi nào, có phải hay không?"

Mấy câu nói đó kỳ thật là Tịch Nhan chỉ bất quá muốn náo loạn một chút cầu may thôi.

Hoàng Phủ Thanh Vũ là người thông minh như vậy, Tịch Nhan biết mình không có khả năng giấu diếm được ánh mắt hắn, hắn thậm chí rất có khả năng biết quan hệ của nàng với Nam Cung Ngự, vì thế cách đơn giản nhất là đem chuyện này phơi bày ra ánh sáng, đánh cuộc thử xem hắn có chịu cho nàng cơ hội hay không thôi.

Tịch Nhan biết loại cơ hội này có bao nhiêu xa vời, bởi vậy cũng không ôm hy vọng, chỉ muốn náo loạn một phen thôi.

Nhưng mà, ngoài dự đoán là Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi nhặt ngọc bội lên, ở trước mặt nàng quơ quơ, mỉm cười nói: "Nếu ta nói cho nàng, hắn

https://thuviensach.vn

ta bị giam trong Ứng Thiên tự ở thành Nam thì sao?"

Tịch Nhan nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến sự tình nhưng lại thuận lợi như vậy, cho đến khi Hoàng Phủ Thanh Vũ xoay người rời đi rồi, nàng vẫn như còn ở trong mộng.

Mãi cho đến bữa tối, Tịch Nhan mới hoàn toàn phục hồi tinh thần lại -- Hoàng Phủ Thanh Vũ đã nói cho nàng, điều cần thiết bây giờ là nàng chỉ cần nghĩ biện pháp lấy ngọc bội trên người hắn là nàng có thể cứu người sao?

Cả một đêm, Tịch Nhan lăn qua lộn lại, trầm tư suy nghĩ, cuối cùng chỉ có thể đưa ra một kết luận -- lấy ngọc bội trên người hắn, đơn giản chỉ có một biện pháp, chính là làm giống như ngày hôm đó trong thư phòng của hắn.....

Tịch Nhan thở dài, kéo chăn đáp qua đầu, trong đầu mờ mịt.

Làm sao bây giờ, biết rõ hắn không phải là một phu quân chân chính, thế mà lại để bản thân càng hãm càng sâu.

Lúc này nàng không hề biết, có một số việc chính là không tự chủ được, ngươi càng là muốn chạy trốn kết quả là càng trốn không thoát.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Vài ngày trôi qua, hai người càng lúc càng thân mật, hoàn toàn có thể dùng hai từ "Ân ái" để hình dung

Dân gian đồn đãi ồn ào huyên náo, nhưng không phải là nhạo báng như lúc trước, mà là hoài nghi cùng phán đoán vị Tịch Nhan quận chúa này -- Thất hoàng phi có phải là yêu nghiệt chuyển thế thật hay không, rõ ràng là dung nhan bị hủy, lại có thể làm Thất hoàng tử mê đắm, thần hồn điên đảo.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thích dẫn nàng theo bên cạnh, vô luận là ở thư phòng xem tấu chương, hay là ở hoa viên ngắm hoa uống trà, thậm chí là lúc hắn cùng các huynh đệ lén gặp mặt, đều đối với Tịch Nhan không hề e dè.

Vào một ngày, khi Hoàng Phủ Thanh Thần cùng lão Thập Nhất Hoàng Phủ Thanh Dung đi vào phủ, Tịch Nhan mới xác thực biết được thì ra hắn thật sự có kết bè kết đảng, mà vây cánh của hắn chính là hai vị hoàng tử đối với sự tồn tại của nàng thập phần bất mãn trước mắt này

Tịch Nhan xưa nay phiền nhất là việc này, tuy cũng đoán được trong lòng hắn có tâm nguyện thống nhất thiên hạ nhưng nàng cũng không muốn sự thật này hiện ra rành rành trước mắt mình, trong lòng cảm giác rất lạnh lẽo. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

https://thuviensach.vn

Lão Cửu vẫn giữ vẻ mặt lạnh lẽo, lúc nói chuyện rất ngắn gọn tựa hồ cũng không muốn Tịch Nhan nghe được nhiều.

Với lão Thập Nhất, Tịch Nhan không tiếp xúc với hắn nhiều, nhưng lần đầu tiên gặp hắn liền cảm thấy hắn thuần lương, thế nhưng hôm nay vị thiếu niên thuần lương này bởi vì nàng ở đây nên nói chuyện luôn ấp a ấp úng, mỗi lần mở miệng đều phải liếc nhìn nàng một cái, lại xác định sắc mặt Thất ca một chút mới dám lên tiếng.

Kì thực bọn họ vẫn chưa nói điều gì cơ mật, Tịch Nhan ngồi ở một bên ngược lại nghe đến nhàm chán, nhịn không được thở dài.

Vẫn đang cúi đầu trên bàn viết gì đó, lúc này Hoàng Phủ Thanh Vũ mới ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, cười nói: "Nàng sao vậy?"

"Buồn quá." Tịch Nhan miễn cưỡng nói, sau đó nhìn lướt qua sắc mặt không tốt của hai vị khách nhân kia, cách chiếc khăn che mặt hướng về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ ném qua ánh mắt mị hoặc, "Hai vị huynh đệ của chàng khi nào thì đi?"

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Thần trở nên rất khó coi, mà lão Thập Nhất xấu hổ nở nụ cười :"Thất tẩu, cản trở tẩu cùng Thất ca ân ái là huynh đệ chúng ta không đúng, chỉ cần Thất ca nói muốn chúng ta đi, chúng ta lập tức đi, được không?"

Lời nói này đem mũi tên chỉa về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, Tịch Nhan nhìn hắn, hai người bên kia cũng nhìn hắn.

Nhưng thấy hắn chậm rãi ngồi thẳng lên, nhìn về phía hai người hơi nhíu mày: "Các đệ đều nghe thấy rồi đó, nữ chủ nhân trong phủ ta đã hạ lệnh đuổi khách."

Hoàng Phủ Thanh Thần hừ lạnh một tiếng đứng dậy, lại nghe Hoàng Phủ Thanh Vũ nói: "Ngày mai ta sẽ tiến cung."

https://thuviensach.vn

Cả ba người đều nghe rất rõ ràng lời này của hắn, Hoàng Phủ Thanh Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn Tịch Nhan, nhấc chân đi ra ngoài, mà lão Thập Nhất lại cuống quít thiếu chút nữa rơi cằm xuống đất đuổi theo.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới đứng dậy, cùng Tịch Nhan ngồi trên ghế quý phi, tháo chiếc khăn che trên mặt nàng xuống, để lộ ra dung nhan xinh đẹp tuyệt luân, lại bắt lấy cằm của nàng: "Vì sao muốn làm chuyện xấu hả?"

Tịch Nhan trừng mắt, vẻ mặt vô tội: "Không có nha, nhưng là chàng cùng bọn họ nói chuyện, một câu ta cũng không hơn hiểu, thực không thú vị."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Y - www.

Tịch Nhan trừng mắt, vẻ mặt vô tội: "Không có nha, nhưng là chàng cùng bọn họ nói chuyện, một câu ta cũng không hơn hiểu, thực không thú vị."

"Không thú vị? Vậy giờ chúng ta nên làm chuyện thú vị." Vẻ mặt hắn bỡn cợt, tay bắt đầu không đứng đắn, làm chuyện xấu xa.

"Đừng a....." Tịch Nhan vừa kêu lên vừa cười tránh né hắn.

Rõ ràng gặp dịp thì chơi, vì sao càng diễn lại càng thực như vậy?

Hai người trên ghế quý phi tận tình đùa giỡn, qua thật lâu mới an tĩnh lại, Tịch Nhan nằm ở trong lòng hắn, ngẩng đầu nhìn hắn: "Hoàng Phủ Thanh Thần sở dĩ cho chàng sở dụng, là vì chàng đem Đạm Tuyết cho hắn, có đúng không?"

Hắn vẫn nhắm chặt mắt, không có trả lời.

Không nói. Tịch Nhan trong lòng chua xót, nói tiếp: "Vậy chàng nói cho ta biết Uyển Lam quận chúa..... Là người như thế nào, được không?"

Ánh mắt hắn phút chốc ngưng lại, cúi đầu nhìn nàng: "Nàng làm sao biết nàng ấy?"

https://thuviensach.vn

"Thiên hạ này ai nấy đều biết, ta không thể biết sao?" Tịch Nhan cười lạnh một tiếng.

Hắn vuốt cằm cười cười: "Cũng là không phải. Bây giờ nàng ấy đã mất, còn có gì để nói đâu, hửm?"

Tịch Nhan nhìn hắn nở nụ cười, chỉ cảm thấy thật chói mắt, bèn đẩy hắn ra ngồi dậy, rầu rĩ nói: "Chàng không phải nói ngày mai muốn vào cung sao? Đêm nay sớm đi nghỉ ngơi, ta đi về trước ."

Tuy nàng đã nói như thế, nhưng Tịch Nhan vừa trở lại viện của mình chưa đầy một canh giờ, hắn lại theo đến.

Giống như cũ vừa mới ầm ĩ đã hòa thuận, Tịch Nhan vẫn như cũ không thể cầm cự nổi, chưa nghĩ kỹ lại bị hắn ôm lên giường, ngày hôm sau lúc tỉnh lại vẫn như cũ là ánh mắt trời chiếu tới mông.

Tịch Nhan mệt mỏi ngồi dậy, lại bỗng nhiên nhớ tới hôm nay là ngày hắn tiến cung nên đứng dậy gọi người tới hầu nàng rửa mặt chải đầu thật nhanh, nói là muốn đi dạo trong thành.

Thu thập thỏa đáng xong ra phủ, Tịch Nhan đầu tiên liền thoát khỏi một đám nha hoàn cùng thị vệ đi theo mình, tìm một căn tiệm may bán y phục, đổi sang nam trang, sau đó đi về phía thành Nam.

Ngoài dự đoán là Ứng Thiên tự thì ra không phải ngôi chùa của hoàng gia mà chỉ là một tòa miếu nhỏ bình thường, nên cũng ít có tín nam thiện nữ đến kính bái, cho nên hương khói cũng không được cường thịnh.

Tịch Nhan bất động thanh sắc ở trong miếu dạo qua một vòng, liền thấy một tiểu viện cửa đóng then cài, đó là một căn phòng rất thấp bé, nhưng ngoài cửa có thủ vệ đứng canh gác, toàn thân đều là y phục đại nội cao thủ.

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự nhất định bị giam ở trong này. Tịch Nhan quyết định chủ ý, lại bất hạnh không tìm được biện pháp đi vào gặp hắn.

E sợ ở chỗ này lâu lại thu hút sự chú ý của người khác, Tịch Nhan vừa muốn xoay người rời đi, lại bỗng nhiên nghe thấy từ trong tiểu viện truyền ra tiếng bước chân rất nhỏ, cùng với giọng nói của kẻ nào đó nàng cực kỳ quen thuộc: "Bên kia là tiểu công tử nhà ai, lại đây nói nói chuyện với ta đi."

Tịch Nhan trong lòng kinh hãi, xoay người đi đến, đang đứng trước cửa tiểu viện là một người trong bộ trường bào rộng thùng thình, không phải Nam Cung Ngự thì là ai?

"A, bộ dáng thật tuấn tú." Nam Cung Ngự nhỉn nàng cao thấp đánh giá một phen, muốn tiến lên, lại đột nhiên bị hai thủ vệ bên cạnh ngăn cản. Nam Cung Ngự bất đắc dĩ nhún vai: "Nhị vị, ta có thể chạy trốn sao? Bất quá là ta buồn chán, muốn tìm người nói hai câu mà thôi."

Dứt lời, hắn đẩy kiếm hai người kia ra, đi về phía Tịch Nhan.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Nguồn:

Tịch Nhan vẫn còn khiếp sợ chưa phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc nhìn hắn, cho đến khi ngón tay hắn xuất hiện trước mặt nàng búng một cái thành tiếng, nàng mới đột nhiên hoàn hồn, nhất thời trong lòng mờ mịt nói không nên lời, cắn răng nhìn hắn: "Nam Cung Ngự, bọn họ cũng không giam cầm huynh? Vì sao huynh không trốn?"

Khuôn mặt Nam Cung Ngự gầy đi không ít, rõ ràng xuất hiện một chút bất đắc dĩ: "Nếu có thể trốn, ta còn ở lại chỗ này chờ muội đến xem ta sao?"

Tịch Nhan nhịn không được hít một ngụm khí lạnh: "Bọn họ điểm huyệt đạo của huynh?"

Nam Cung Ngự gật gật đầu, nhíu mày nói: "Trốn cũng chết, không trốn cũng chết, chẳng thà ở trong này được ăn ngon ngủ yên, có phải hay không?"

"Huynh còn cười!"

Hắn miễn cưỡng liếc nhìn Tịch Nhan một cái: "Ta còn nghĩ đến, muội đã động tâm với Hoàng Phủ Thanh Vũ nên sẽ không quan tâm sống chết của ta chứ."

https://thuviensach.vn

"Huynh....." Tịch Nhan bị hắn nói lại không nói được gì để chống đỡ, bèn quay đầu đi không nói lời nào.

Nàng làm hết thảy bất quá là vì cứu hắn, chỉ là trong lúc đó nàng không thể khống chế tình cảm, như vậy là lỗi của nàng ư? Trong lòng Tịch Nhan vốn rất hỗn loạn, vì vậy nên khó có thể chấp nhận.

Nam Cung Ngự vừa thấy bộ dáng cắn môi dưới của nàng, dường như là sắp khóc đến nơi, nhất thời ngẩn ra, kéo nàng lại: "Sao vậy? Hoàng Phủ Thanh Vũ khi dễ muội sao?"

Hắn vừa hỏi nàng, vừa bất động thanh sắc nhìn vị trí sau gáy của nàng – nơi đó là dấu chu sa mà hắn tự tay chấm cho nàng, dấu vết chứng minh cho tấm thân xử nữ của nàng, đã mất rồi.

Nam Cung Ngự chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên mất mát, sắc mặt tái nhợt, hít vào một hơi thật sâu, không nói gì nữa.

Tịch Nhan cũng không biết động tác nhỏ của hắn, sau một lúc lâu suy nghĩ, ngẩng đầu lên nói: "Đến đêm trung thu, ta lấy lệnh bài của hắn đến thả huynh đi, huynh chuẩn bị sẵn sang đi."

Nam Cung Ngự miễn cưỡng nở nụ cười: "Muội đi cùng ta sao?"

Tịch Nhan ngẩn ra: "Không....."

"Vì sao không? Muội lấy lệnh bài đến thả ta đi, không phải là tính được ăn cả ngã về không sao? Vậy muội muốn trở về gặp hắn thế nào đây? Hay là Nhan Nhan, muội luyến tiếc rời bỏ hắn phải không?"

"Không phải!" Tịch Nhan lập tức ngẩng đầu lên phản bác,"Ta không có luyến tiếc, chính là..... Chính là hoàng tổ mẫu muốn ta đến nơi này, ta không thể đi."

https://thuviensach.vn

"Buồn cười." Nam Cung Ngự cười lạnh một tiếng, "Chẳng lẽ hoàng thái hậu ý bảo muội có thể rời đi, muội sẽ đi, muội bỏ đi được sao?"

Tịch Nhan cảm thấy rất khổ sở, cắn răng nói: "Đúng, nếu có thể đi, ta nhất định sẽ đi!"

Sau một lát im lặng, Nam Cung Ngự bỗng dưng nở nụ cười, hơi cúi lưng xuống giả vờ sửa sang lại quần áo, nhưng không biết từ nơi nào lấy ra một phong thơ, nhét vào trong tay nàng, thanh âm trầm thấp tà mị: "Như vậy Nhan Nhan, theo ta đi đi. Chính Thái Hậu đồng ý cho muội rời đi."

Trong tay Tịch Nhan nắm chặt lá thư, chỉ một thoáng toàn thân cứng ngắc, trong lúc hắn ngăn cản tầm mắt thủ vệ bên kia, run run mở bức thư ra, đúng là bút tích ngoại tổ mẫu, hơn nữa, còn đóng ấn tỉ -- ngoại tổ mẫu thật sự đồng ý cho nàng rời đi?

Khuôn mặt Tịch Nhan trở nên ảm đạm, chỉ cảm thấy khí lực toàn thân giống nhau bị người ta tháo hết nước, không còn sức lực nói một lời.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Truyện Sắc Hiệp -

Tịch Nhan hồn siêu phách lạch rời khỏi Ứng Thiên tự, thế nhưng vẫn còn nhớ rõ đổi lại quần áo của nữ trước khi quay về phủ, lúc này Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn chưa hồi phủ chỉ có đám thị vệ cùng tỳ nữ bị nàng bỏ rơi trên đường, vừa thấy nàng liên tục cám ơn trời đất: "Cám ơn trời đất, Hoàng tử phi cuối cùng cũng đã về rồi."

Tịch Nhan không có chút tinh thần, liền sai người chuẩn bị nước tắm rửa, miễn cưỡng nằm trong bể tắm cả một buổi chiều, chỉ cảm thấy có trong lòng có hàng ngàn hàng vạn cảm xúc. Những cảm xúc này chậm rãi lan ra, bao vây nàng, tâm Tịch Nhan quặn đau từng cơn, cảm thấy không thể thở nổi, hận không thể chết đi ngay lập tức.

Chết đuối trong bể tắm có phải cũng coi như một loại giải thoát hay không?

Trong lòng nghĩ như vậy, cơ thể nàng cũng bất giác chìm xuống nước. Nhưng mà vừa mới chìm đến một nửa, bỗng nhiên một cánh tay tóm lấy, mạnh mẽ đem nàng lên khỏi mặt nước.

Tịch Nhan nôn ra mấy ngụm nước, lau những giọt nước trên mặt, lúc này mới thấy rõ khuôn mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ trước mắt.

https://thuviensach.vn

Hắn đang trong tư thế nửa nằm nữa ngồi bên cạnh bể tắm trông càng mị hoặc, động lòng người, mỉm cười nhìn nàng: "Nàng định làm gì vậy, muốn chết đuối hay sao?"

Tịch Nhan ghé vào bên cạnh ao, đem khuôn mặt ửng hồng dựa vào khuôn ngực bóng loáng như đá cẩm thạch của hắn, giống như muốn hạ nhiệt độ trong cơ thể của mình. Cho đến khi tay hắn chậm rãi phủ lên người nàng, nàng mới nhướng khóe mắt, nhích sát về phía hắn, cất giọng nói quyến rũ: "Nếu như vừa rồi ta bị chết đuối, chàng có vĩnh viễn nhớ ta không?"

"Sẽ không." Hắn trầm thấp cười, cúi đầu khẽ ngậm lấy vành tai mềm mại của nàng, mơ mơ hồ hồ nói: "Ta sẽ chết cùng nàng....."

Quả là lời ngon tiếng ngọt. Trong lòng Tịch Nhan khẽ hừ lạnh một tiếng, đẩy hắn ra bơi về phía bên kia bể tắm, đi lên sau tấm bình phong lau nước trên người.

Xuyên qua khe hở của tấm bình phong, Tịch Nhan có thể nhìn thấy hắn vẫnở chỗ cũ duy trì tư thế ngồi như trước, ánh mắt không hề chớp nhìn về phía bên này, giống như có thể xuyên thấu qua tấm bình phong, nhìn thấu nàng.

Ánh mắt sáng quắc, cơ hồ có thể làm cho người khác tan chảy ra.

Hắn chắc hắn có một chút thích mình, chẳng phải sao?

Động tác tay Tịch Nhan dần dần chậm lại. Mặc kệ hắn lúc trước vì mục đích gì mà cưới mình, ít nhất cho tới bây giờ, là thật lòng với nàng? Nếu không, sủng nịch như vậy, trăm thuận ngàn y như vậy, ngàn vạn nhu tình như vậy, làm sao có thể giả vờ được?

Nhưng mà..... Nam nhân đều là kẻ có mới nới cũ, có lẽ nửa tháng, một tháng, hay nửa năm sau, hắn sẽ chán ghét nàng thì sao?

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc nàng cũng không thể nhìn thấu con người hắn, dù cho cố gắng thế nào đi nữa nàng cũng không thể đoán được tâm tư của hắn

Nếu có thể làm cho thời gian dừng ngay tại thời khắc này vĩnh viễn, lúc hắn đang thích nàng, có phải là sự lựa chọn sáng suốt hay không?

Đến buổi chiều, hai người hiển nhiên cùng nghỉ ngơi ở một chỗ, Tịch Nhan nằm trên khuỷu tay hắn, nhưng thật lâu không thể đi vào giấc ngủ, đến khi nghe được hô hấp trầm ổn của hắn, rốt cục nhịn không được mở mắt ra, tinh tế đánh giá hắn.

Thế nhưng..... Sẽ có cảm giác luyến tiếc. Tịch Nhan nhịn không được nhắm mắt lại.

Nhan Nhan, không thể tiếp tục như vậy nữa, ngươi thật sự nên dứt khoát rời đi.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Qua hôm sau, lúc Tịch Nhan thức dậy thì trời đã trưa, vừa mới đi vào trong hoa viên, nàng liền trông thấy lão Cửu cùng lão Thập Nhất từ trong thư phòng Hoàng Phủ Thanh Vũ đi ra, trong lòng không khỏi chấn động.

Lão Thập Nhất thấy nàng, theo quy củ hành lễ: "Thất tẩu."

Nhưng Hoàng Phủ Thanh Thần lại vẫn như cũ không nhìn đến nàng, vừa muốn bỏ đi thì Tịch Nhan bỗng nhiên gọi hắn lại.

Hắn có chút nghi hoặc xoay người lại, ánh mắt vẫn chứa đựng thần sắc lạnh lẽo như trước, hờ hững cất lời: "Có gì chỉ giáo?"

Lão Thập Nhất thấy thế, liền đi tới bên cạnh hắn.

Tịch Nhan cũng không muốn vòng vo cùng hắn, lập tức nói: "À, ta chỉ muốn nói, nếu ngươi không còn cần Đạm Tuyết nữa, chi bằng đem nàng trả lại cho Thất ca của ngươi đi."

Nghe vậy, ánh mắt lạnh lẽo của Hoàng Phủ Thanh Thần chỉ một thoáng trở nên sắc bén, phun ra những chữ cơ hồ có thể đông thành băng: "Ngươi nói gì?"

Tịch Nhan cười khẽ: "Sao vậy, lần trước không phải ngươi chạy tới nơi này nói phải trả nàng lại cho Hoàng Phủ Thanh Vũ sao? Ta thấy Đạm Tuyết

https://thuviensach.vn

là một nữ tử thông minh, nhất định có thể giúp cho Thất ca của ngươi, nên mới miễn cưỡng thu nhận nàng. Chính là đã lâu như vậy, nhưng chưa thấy ngươi thực hiện lời nói của mình, vì vậy ta mới hỏi."

Hoàng Phủ Thanh Thần cơ hồ hận đến nghiến răng nghiến lợi, hai tay gắt gao nắm chặt lại thành hai nắm đấm nổi cả gân xanh, tức giận hét lớn: "Hoa Tịch Nhan, ngươi đừng ỷ Thất ca sủng ngươi..... Điều gì nên, điều gì không nên nói, tốt nhất nên suy nghĩ rõ ràng! Ta chỉ nể mặt của Thất ca, nếu ngươi dám ở trước mặt Đạm Tuyết nói bậy nói bạ điều gì, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi."

Những câu nói này đều chứa ngữ khí hận nàng đến tận xương, Tịch Nhan nhịn không được tò mò: "Thật ra tất cả đều là do ngươi nói ra sao lại trách ta? Nếu như Đạm Tuyết thật sự đối với Thất gia hữu tình, ta rất vui khi có thêm một tỷ muội tốt."

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Thần nhất thời xanh mét, nắm đấm giơ lên cao.

Tịch Nhan mắt thấy nắm đấm của hắn sắp sửa rơi trên người mình cũng không né tránh, nhưng không ngờ đột nhiên có một người lao ra, giúp nàng ngăn nắm đấm kia lại, cùng với tiếng la thống khổ vang lên: "Cửu ca, huynh muốn đánh chết ta sao, dùng lực mạnh như vậy."

Dĩ nhiên người vừa lao ra là Thập Nhất. Hoàng Phủ Thanh Thần đang trong cơn thịnh nộ bị hắn ngăn lại như vậy, lạnh lùng liếc Thập Nhất một cái, xoay người bỏ đi.

Thập Nhất lúc này mới chậm rãi đứng thẳng dậy, xoa xoa ngực mình nhìn về phía Tịch Nhan: "Thất tẩu, tẩu không sao chứ?"

"Đệ không sao chứ?" Tịch Nhan nhìn mặt hắn có chút biến sắc, không khỏi lo lắng Hoàng Phủ Thanh Thần dùng khí lực mạnh như thế nào.

https://thuviensach.vn

Thập Nhất lắc đầu, cười nói :"Thất tẩu, tẩu đừng so đo với Cửu ca, thật ra bản chất huynh ấy không phải như vậy, nhưng từ sau khi gặp gỡ Cửu tẩu, con người liền thay đổi..... Ai, không nói nữa, ngày mốt chính là Trung thu, đến lúc đó Thập Nhất sẽ kính Thất tẩu một ly, lúc ấy sẽ bảo Cửu ca xin lỗi tẩu, nhưng xin Thất tẩu đừng đem chuyện hôm nay nói cho Thất ca biết."

Tịch Nhan đương nhiên sẽ không nói cho hắn rồi, liền gật gật đầu, nói tiếp: "Tất cả các ngươi hình như đều sợ Thất ca?"

"À....." Thập Nhất cười cười, gãi gãi cái gáy, xoay người bỏ chạy.

Còn lại Tịch Nhan một mình đứng trong hoa viên, nhớ tới Trung thu sắp đến, nụ cười trên mặt rốt cục dần dần biến mất, đứng thất thần trong hơi lạnh của gió thu.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Mười lăm Tám tháng, Trung thu, là ngày cả nhà đoàn tụ.

Trong hoàng cung, hoa tươi trang hoàng khắp nơi, không khí hoà thuận vui vẻ, náo nhiệt phi phàm. Ăn uống linh đình, đàn sáo réo rắt.

Lần đầu tiên Tịch Nhan được gặp Hoàng đế Bắc Mạc, cũng chính là phụ thân của Hoàng Phủ Thanh Vũ. Rất uy nghiêm, có khí phách đế vương, so với đế vương trẻ tuổi của Tây Càng Hoa Quân Bảo..... Mỗi người một vẻ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Tịch Nhan bề ngoài tỏ vẻ bình thản, cúi đầu hướng đũa về phía đĩa rau trước mặt, nhưng do trong lòng có tâm sự nên gắp rất nhiều mà một miếng cũng chưa ăn.

"Nhan Nhan." Hoàng Phủ Thanh Vũ quay đầu lại, đè chiếc đũa của nàng hướng về phía trước, mỉm cười nói, "Đĩa của nàng đầy rồi kìa."

Tịch Nhan giật mình phục hồi tinh thần lại, bật cười ha ha tự giễu bản thân mình, giương mắt nhìn hắn: " Uy nghiêm của phụ hoàng chàng làm ta kinh sợ."

Hắn nhìn nàng thật sâu, khóe môi khẽ nhếch, không nói gì thêm, lẳng lặng uống rượu.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan lúc này mới cúi đầu dùng bữa, ánh mắt bất giác quét qua bội ngọc bên hông hắn.

Không biết vì sao, trong suốt yến hội, Hoàng Phủ Thanh Vũ uống rất nhiều rượu, một ly lại thêm một ly. Khi cung nữ dâng lên bầu rượu thứ ba, Tịch Nhan nhìn hắn, ánh mắt không khỏi mang theo sự lo lắng: "Chàng làm sao vậy?"

Hắn chỉ nhìn nàng cười, tiến đến bên tai nàng thấp giọng nói: "Nhan Nhan, chẳng lẽ nàng không hy vọng đêm nay ta uống say sao?"

Tịch Nhan cả kinh, nhưng nhìn thần sắc của hắn căn bản nhìn không ra manh mối gì, liền hừ khẽ một tiếng: "Thân thể là của chàng, chàng thích uống thì uống, ta hy vọng chàng say gì chứ."

Hắn cười nhẹ một tiếng, tiếp tục uống rượu.

"Lão Thất." Ngồi phía trên, Hoàng đế tựa hồ cũng chú ý tới hắn liên tục uống rất nhiều rượu, mở miệng nói, "Sao đêm nay uống nhiều như vậy?"

Trong ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ đã có thần sắc mê ly: "Phụ hoàng, trong lòng nhi thần hôm nay rất vui."

Hoàng đế nhìn hắn một lúc, sau đó ninh mi nói: "Nói bậy, vui mừng đến nỗi không giữ quy tắc, không để ý bản thân mình uống rượu nhiều như vậy sao? Người đâu, đưa Thất hoàng tử đi noãn các nghỉ ngơi đi."

Ngay lập tức liền có cung nữ tiến vào, đỡ Hoàng Phủ Thanh Vũ đi ra ngoài điện, Tịch Nhan thấy thế, cũng lập tức đứng dậy cáo lui.

Trong noãn các rất sạch sẽ thoải mái, không trung tràn ngập hương thơm ngát, Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa vào đến tựa hồ liền say, ngã vào trên giường không mở mắt nổi.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan tiếp nhận chiếc khăn trong tay cung nữ lau mặt cho hắn, sau đó sai người chuẩn bị canh giải rượu.

Làm xong mọi việc, nàng liền lẳng lặng ngồi ở bên cạnh hắn, qua hồi lâu, mới nhẹ nhàng cúi xuống khẽ gọi hắn: "Thất gia?"

"Hả?" Hoàng Phủ Thanh Vũ mơ mơ màng màng lên tiếng, mày nhíu lại, dường như rất thống khổ.

Tịch Nhan nghĩ nghĩ, nói: "Ta hồi phủ lấy cho chàng viên thuốc giải rượu, thuốc đó hiệu quả hơn."

"Bảo người khác đi đi....." Hắn giữ tay nàng lại, hai mắt vẫn nhắm chặt lên tiếng.

"Bọn họ không biết chỗ ta cất thuốc, ta phải tự mình đi mới được." Tịch Nhan cười đáp, thuận tay nhẹ nhàng tháo bội ngọc bên hông hắn ra.

"Ừ....." Hắn mở mắt ra một cách khó khăn, dường như suy nghĩ thật lâu mới nhớ mình muốn nói gì, "Đi sớm về sớm....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Ra khỏi hoàng cung, Tịch Nhan chưa vội hồi phủ, mà như cũ thuận lợi thoát khỏi hộ vệ theo sau, đổi sang nam trang, một mình đi về phía thành Nam.

Vào trong chùa, bọn thị vệ gác cửa tiểu viện cũng nhân hôm nay là Trung thu, ngồi vây quanh một chỗ uống rượu, chợt thấy Tịch Nhan xông tới, ai cũng kinh hãi, đều cảnh giác đứng dậy: "Ai đó?"

Tịch Nhan vẫn rất trấn định, thản nhiên đưa ngọc bội ra: "Phụng mệnh của Thất gia, ta đến dẫn người đi."

Thị vệ trưởng nhìn nàng cao thấp đánh giá một phen, chỉ cảm thấy vóc dáng nàng nhỏ xinh, bộ dáng tuấn tú, rõ ràng không có nửa điểm uy phong, không khỏi hoài nghi: "Chỉ có một mình ngươi?"

Tịch Nhan thu hồi ngọc bội, cười lạnh một tiếng: " Ngọc bội của Thất gia ở trong tay ta, ngươi còn hoài nghi điều gì?"

Thị vệ trưởng suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn sai người đi dẫn Nam Cung Ngự ra giao cho Tịch Nhan.

Nam Cung Ngự ngay khi nhìn thấy Tịch Nhan liền bật cười, đi về phía nàng, không hề cố kỵ lôi kéo nàng rời khỏi nơi này, hành động tự nhiên giống như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan bỗng dưng nhận thấy được có điều gì không đúng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ là người khôn khéo cơ trí như vậy, chuyện gì cũng đều có thể bày mưu nghĩ kế, lại sao lại không biết tối nay nàng muốn thả Nam Cung Ngự đi? Liên tưởng đến vẻ mặt tựa tiếu phi tiếu của hắn, chỉ có vẻ bề ngoài mà thôi, Tịch Nhan bỗng dưng hiểu được – nếu mình đi theo Nam Cung Ngự rời đi như vậy, phía trước, nói không chừng Hoàng Phủ Thanh Vũ đã bày ra cạm bẫy.

Giờ này khắc này, nói không chừng hắn đã giăng sẵn bẫy, chờ nàng chui đầu vô lưới.

Ra khỏi Ứng Thiên tự, Tịch Nhan dừng bước lại.

Nam Cung Ngự cũng dừng bước lại, cúi đầu nhìn sắc mặt nàng lúc sáng lúc tối, bỗng dưng nở nụ cười: "Nhan Nhan, chúng ta nên đi đâu? Bắc Mạc không thể ở rồi, Tây Càng cũng không thể quay về, không bằng đi Đại Sở, được không?"

Tịch Nhan giật mình, ngẩng đầu lên nhìn hắn, bỗng nhiên nở nụ cười: "Không, một mình huynh đi thôi, ta muốn hồi phủ ."

Nam Cung Ngự run sợ một lát, hơi nheo mắt nhìn nàng, sau một lúc lâu trầm mặc gần như hít thở không thông mới mở miệng nói: "Muội xác định chứ?"

"Đúng vậy." Tịch Nhan thở dài nói, "Sư huynh, huynh đi đường cẩn thận."

****

Khi Hoàng Phủ Thanh Vũ trở về phủ, lúc vào đến viện của Tịch Nhan, từ xa xa, dưới gốc cây quế trong viện, lần đầu tiên mắt thấy Tịch Nhan nửa

https://thuviensach.vn

nằm nửa ngồi trên giường, quần áo trắng tin, dáng vẻ không nhiễm chút bụi trần.

Bảo mọi người lui xuống, hắn bỏ xe lăn lại, từng bước một đi về phía nàng.

"Không phải nàng nói muốn đích thân lấy thuốc giải rượu cho ta sao? Kết quả lại kêu Bích Khuê mang đến, nàng có ý gì vậy?" Hắn đến bên cạnh nàng ngồi xuống, khóe miệng gợi lên một nụ cười nhẹ, cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại như tơ của nàng.

Nàng hắn là đã tắm rửa qua, trên người rất thơm, hương thơn làm cho người ta trầm mê.

"Ta mệt mỏi quá." Tịch Nhan mềm giọng nói một câu, mở mắt ra nhìn hắn, ôm lấy cổ hắn,"Còn nói nữa, không phải ta đã chuẩn bị mấy thứ này cùng ngắm trăng với chàng sao?"

Dứt lời, bàn tay thon nhỏ, trắng nõn chỉ vào không trung: "Chàng nhìn xem, đêm nay thật đẹp."

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, mỉm cười.

Quả thật là đẹp, trước nay chưa bao giờ đẹp như vậy.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Tịch Nhan cũng ngửa đầu nhìn theo hắn, nhưng nàng không nhìn ánh trăng trên trời mà nhìn một bên mặt tuấn mỹ không tì vết của hắn, được ánh trăng bàng bạc bao phủ, nhìn hắn thoát tục giống như thần tiên.

Nàng oán hận nam nhân trong thiên hạ như vậy, khinh thường tình yêu nam nữ, nhưng thật không ngờ, có một ngày nàng gặp một nam nhân tên gọi Hoàng Phủ Thanh Vũ, làm nàng không oán, cũng không hận được nữa, ngược lại vì hắn, bị lạc mất trái tim của mình.

Một cảm giác mềm mại trỗi dậy trong lòng, nàng chậm rãi vùi đầu vào gáy hắn, nhắm mắt hưởng thụ sự bình yên hiện tại.

Không muốn suy nghĩ vì sao hắn muốn kết hôn với mình, vì sao hiểu biết mình như vậy, cũng không còn muốn hắn đối tốt với mình, hắn rất thần bí -- vứt bỏ hết thảy mọi thứ đi, Tịch Nhan thầm nghĩ như vậy, lẳng lặng dựa vào hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ quay đầu lại, nhận thấy được động tác của nàng, cũng không nói gì nữa, trên mặt hiện lên nụ cười vô cùng ấm áp, vươn tay ra ôm nàng vào lòng, cằm để trên đỉnh đầu của nàng, cảm thấy đêm nay, mọi chuyện đều ôn hòa bất khả tư nghị.

Sống ở trên đời từng ấy năm cho đến nay, đây là đêm Trung thu hoàn hảo nhất của hắn. Ở nơi nàng không thể nhìn thấy được, khóe mắt hắn tràn

https://thuviensach.vn

đầy ý cười, đủ để hòa tan toàn bộ thế giới.

Nhưng mà ý cười không kéo dài, hắn đột nhiên nhớ tới hôm nay nghe được tin tốt -- Đạm Tuyết có thai , lão Cửu sắp trở thành cha rồi. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Ừ, có lẽ vẫn còn chưa hoàn hảo.

Hắn chậm rãi cúi đầu xuống, ngắm nhìn sườn mặt Tịch Nhan, tìm về đôi môi của nàng.

Tịch Nhan bày ra bộ dáng "muốn mà còn chống cự", ngượng ngùng đấm đấm hắn, không cho hắn thân thiết với mình.

Hắn cũng không nóng vội, chậm rãi cùng nàng **, vòng tay ôm nàng càng ngày càng chặt.

Tịch Nhan rốt cục chống đỡ không được, quay đầu đi thở phì phò, không nhịn được bật cười: "Đừng nha, ngắm trăng đi, chàng như thế này bọn nha hoàn nhìn thấy không tốt."

"Ta ở trong này, có người nào dám đến đây." Hắn nhẹ nhàng phun ra một câu, thừa dịp Tịch Nhan không chú ý, một tay ôm nàng đặt ở dưới thân, nghiêng người xuống hôn nàng..

"Ư....." Tịch Nhan chỉ kịp phát ra một âm thanh, hô hấp liền bị hắn ngăn chận lại.

Đôi môi cả hai tiếp xúc thân mật, dây dưa triền miên, hắn bất ngờ thả lỏng nàng ra:"Uống rượu sao?"

Trong miệng nàng tràn ngập hương thơm tinh thuần, kỳ thật rất mê người.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan hạ thấp mắt, xấu hổ đặt tay lên lưng hắn, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hắn nói: "Ta biết hôm nay thể nào cũng bị chàng ép buộc....."

Hắn hít vào một hơi thật sâu, rốt cuộc không thể khắc chế nổi, đứng dậy ôm lấy nàng, giọng nói ẩn nhẫn: "Về sau có cơi hội chúng ta sẽ cùng nhau "thưởng" trăng, tối nay chúng ta "thưởng" người đi."

Tịch Nhan tựa vào trong lòng hắn, nở nụ cười: "Được, Trung thu "thưởng"người chắc chắn là sẽ có phong vị khác."

Toàn bộ buổi tối, hắn cơ hồ dùng mọi thủ đoạn ép buộc Tịch Nhan, lúc Tịch Nhan chịu không nổi cầu xin tha thứ, hắn liền che lại miệng của nàng lại, hôn nàng cho đến khi nàng mêm người rên rỉ, mới bắt đầu chậm rãi tiếp tục tra tấn.

Tịch Nhan thở hồng hộc, lúc đầu có thể miễn cưỡng đón ý nói hùa với hắn, sau đó trên người một chút khí lực cũng không còn, chỉ có thể mềm người nằm yên mặc cho hắn đùa nghịch, mà hắn lại còn không vừa lòng, dựng nàng ngồi dậy để cho nàng ngồi trên người mình, muốn cho chính nàng chuyển động. Tịch Nhan thẹn đến mức muốn chui xuống đất, bụm mặt không chịu nhìn hắn, hắn lại đột nhiên tà tứ cười, động thân thật mạnh.

Quần áo bị xé nát, Tịch Nhan rốt cục tiêu hao toàn bộ thể lực, thét lên chói tai, mềm mại ghé vào phía trên ngực hắn, không khắc chế được được nên lâm vào mê man.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Hoàng Phủ Thanh Vũ lẳng lặng ôm lấy Tịch Nhan, nhưng thấy đôi mắt nàng vẫn nhắm chặt, hai gò má ửng hồng, tinh thần mê man, trong miệng còn thì thào điều gì đó, lắng nghe kỹ hắn mới nghe rõ, thì ra nàng gọi tên hắn: "Hoàng Phủ Thanh Vũ....."

Miệng hắn đột nhiên nhếch lên, thay đổi tư thế ôm nàng, làm cho nàng thư thư phục phục nằm trong lòng mình, đắp chăn cho cả hai.

Làm xong mọi thứ, hắn bỗng dưng thấy choáng váng đầu, đúng lúc tiếng chuông cổ lâu từ xa xa vang lên, hắn nhịn không được ấn ấn đầu mình cười khổ, thì ra sau khi uống rượu lại miệt mài, quả nhiên là có báo ứng .

Thở dài một tiếng, hắn ôm nàng vào lòng, ôm càng chặt, rồi nhắm mắt ngủ.

Trong phòng cực kỳ im lặng, chỉ có tiếng hít thở của hai người tựa đầu vào nhau vang lên, giao hòa cùng một chỗ, cảm giác rất ấm áp ngọt ngào.

Ước chừng qua nửa canh giờ sau, đầu của người đang yên giấc trong lòng nam nhân giật giật, lúc ngẩng mặt lên, chỉ thấy một đôi mắt vẫn thanh tỉnh, bất động nhìn vào khuôn mặt đang ngủ say của hắn.

Mùi hương trên người hắn thật dễ ngửi, vòng tay ôm ấp cũng ấm áp như thế, nhìn khuôn mặt ôn nhuận bình tĩnh của hắn, Tịch Nhan trong lòng

https://thuviensach.vn

không buông xuống được, đột nhiên một cảm giác khác ùn ùn đánh úp lại nàng.

Nhan Nhan, có lẽ hắn thật sự đối xử tốt với ngươi một đời một kiếp? Có lẽ, hắn chính là người ngàn năm có một đó?

Tịch Nhan không dám dung túng bản thân tiếp tục suy nghĩ như vậy nữa, thoát khỏi vòng tay hắn, nghiêng người đi cắn tay mình một cái thật đau, nhắc nhở bân thân phải duy trì sự tỉnh táo.

Ngay cả chính nàng cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, đến khi cảm thấy đau đớn muốn ngất đi từ cánh tay đến, mới chậm rãi nhả ra, lại cảm thấy khó thở, trên mặt không biết tự bao giờ toàn là nước mắt.

Nàng từng nghĩ cả cuộc đời này sẽ không chảy nước mắt nữa. Từ khi mẫu thân qua đời năm ấy, nàng đã khóc quá nhiều nên lâm bệnh nặng, sau đó tuyến lệ dường như cạn khô, bắt đầu từ năm ấy trở đi, nàng không bao giờ rơi một giọt lệ nào.

Nhưng mà nay, vì nam nhân phía sau này, nàng lại rơi lệ đầy mặt.

Nàng biết mình không thể như vậy được, vì thế liều mạng dùng một tia khí lực cuối cùng, bất chấp bản thân đang đau xót, giãy dụa xuống giường. Truyện Sắc Hiệp -

Trời sắp sáng, hắn vẫn còn ngủ, dù trời tối hay hừng đông cũng không quan trọng.

Tịch Nhan lấy ra khăn tay, nhúng nước, nhẹ nhàng lau lên môi .

Tuy rằng biết rõ thuốc kia không gây ra thương tổn gì cho hắn, nhưng nàng cũng không dám dùng nhiều, mà hiện tại sợ rằng tất cả đều bị hắn nuốt hết vào trong bụng, cho nên hắn mới ngủ say như vậy. Nàng sợ thuốc

https://thuviensach.vn

giải mình uống trước mất đi dược tính nên mới vội vàng lau sạch môi, lúc này mới bắt đầu mặc quần áo.

Nhưng không biết vì sao, quần áo tựa hồ cũng không nguyện theo nàng, Tịch Nhan cố gắng buộc áo thật lâu, rốt cục mới mặc xong bộ nam trang vô cùng quen thuộc mặc vào thân. Vội vàng ngồi trước gương trang điểm chải tóc, nhưng nhất cử nhất động, nàng đều không thể rời mắt khỏi chiếc giường đang buông màn.

Nàng vẫn cảm thấy luyến tiếc, chậm rãi đi qua đi lại, vén màn lên, nhìn khuôn mặt ngủ say của hắn, nỗi chua xót như cỏ dại lan tràn trong lòng nàng.

"Hoàng Phủ Thanh Vũ....." Nàng cúi đầu gọi một tiếng, tay vươn ra gần chạm vào má hắn thì dừng lại, do dự một lát, rốt cục rụt tay về, sau đó cắn răng, xoay người, mở cửa bước đi.

Hương thơm của nàng vẫn còn tràn ngập trong phòng. Người trên giường vẫn ngủ say không hay biết gì.

Đêm qua, thủ vệ trong phủ cũng đều canh gác lơi lỏng, đối với Tịch Nhan mà nói, muốn tránh tai mắt của người ra phủ, thật sự là rất dễ dàng, huống chi, trong tay nàng còn có ngọc bội của hắn.

Sáng sơm, trên đường cái phía trước xuất hiện một người. Trên người Tịch Nhan còn vương lại hoan ái cùng chua xót đêm qua, nàng bước từng bước một trên đường cái phía trước, trong tay nắm chặt khối ngọc bội, mất hồn mất vía.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Vì sao lại có chút kềm chế không được muốn quay trở về?

Qua hồi lâu sau, nàng mới hồi phục tinh thần lại, nhớ tới mình cần phải mua một con ngựa, bèn quay người lại, bỗng dưng thấy một chiếc xe ngựa đang phóng nhanh thẳng về phía mình dường như không thể dừng lại.

Tịch Nhan cả người cứng lại ngừng thở, đứng bất động một chỗ.

Xa phu cũng không nghĩ tới sáng sớm sẽ có người đi trên đường, lúc này mới ghìm cương lại, nhưng vẫn không kịp, lúc con ngựa kịp thời dừng lại, Tịch Nhan đã bị ngã thật mạnh xuống đất.

"Hoàng tử phi, đụng trúng..... Đụng vào người....."

Tịch Nhan chỉ cảm thấy toàn thân đều đau, mơ mơ màng màng nghe câu kia, bị hù xém chút nhảy dựng lên, cũng bất chấp đau đớn, cố gắng ngồi dậy, đã thấy xa phu kia khom người đợi mệnh lệnh của người trong xe ngựa.

Không bao lâu, màn xe ngựa được vén lên, xuất hiện trước mặt Tịch Nhan là khuôn mặt quen thuộc -- Đạm Tuyết.

Tịch Nhan lúc này mới biết thì ra danh xưng "Hoàng tử phi" là gọi nàng.

https://thuviensach.vn

Đạm Tuyết thản nhiên nhìn thoáng qua nàng, bộ dáng vẫn không chút sợ hãi như trước:"Có đụng công tử bị thương không?"

Tịch Nhan nghĩ nàng ta cũng không nhận ra mình, bởi vậy thản nhiên lắc lắc đầu, cố gắng đứng dậy, khập khiễng đi đến góc đường.

Nhưng vừa mới đi được vài bước, xa phu bỗng đuổi theo nàng, vẻ mặt lộ rõ sự khó xử nhưng không thể không nói:"Công tử muốn đi về phía nào? Phu nhân … nhà ta nói có thể đưa công tử một đoạn đường."

Tịch Nhan trong lòng chấn động, quay đầu trở lại, đối diện ánh mắt trầm tĩnh như nước của Đạm Tuyết.

Xe ngựa nhanh chóng lại khởi hành, Tịch Nhan vừa cử động liền cả người đều đau, nên chỉ tựa vào một bên xe, ánh mắt chứa đựng thần sắc thống khổ.

"Muốn ra khỏi thành sao?" Bỗng nhiên Đạm Tuyết thản nhiên mở miệng.

Tịch Nhan mở mắt ra, cảm thấy không biết vì sao cũng cảm thấy an tâm, cười nói: "Đúng vậy."

Đạm Tuyết vén màn xe nhìn thoáng ra bên ngoài nói:"Chắc là đến thời gian mở cửa thành rồi."

Tịch Nhan dừng lại một chút, chỉ cảm thấy kỳ quái. Đạm Tuyết đường đường là Hoàng tử phi, không có khả năng tùy tiện mời một nam nhân xa lạ ngồi cùng xe ngựa, hay là nàng đã biết rõ thân phận của mình?

Mà nếu như thế, thì lại càng không thể. Ở Bắc Mạc, chỉ có Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Tử Ngạn biết hình dáng thật sự của nàng, Đạm Tuyết sao lại biết được?

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tịch Nhan sinh ra nghi hoặc, liền thử hỏi: "Ngươi gần đây có khỏe không?"

Nghe vậy, trên khuôn mặt không chút sợ hãi của Đạm Tuyết rốt cục hiện lên một tia cảm xúc không thể lý giải: "Tốt cũng như thế, không tốt cũng như thế, nói cho cùng cũng không thể so với ngươi."

Tịch Nhan cơ hồ xác định ngay lập tức, Đạm Tuyết biết thân phận của nàng! Nhưng sao nàng lại biết được, vì sao nàng giúp đỡ mình?

Nhíu mày, Tịch Nhan dù cho nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, vừa muốn mở miệng hỏi nàng, lại chợt nghe nàng nói: "Đến rồi."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Cửa thành vừa mới mở ra, xe ngựa liền vừa lúc lập tức ra khỏi thành, sau khi ra khỏi thành một đoạn thì ngừng lại.

Toàn thân Tịch Nhan đều đau, đối diện với ánh mắt lãnh đạm của Đạm Tuyết, cuối cùng cũng cảm thấy xấu hổ, liền mạnh mẽ giãy dụa muốn xuống xe ngựa. Không nghĩ vừa mới cúi lưng xuống, ngoài cửa xe ngựa đột nhiên xuất hiện một người, vươn tay về phía nàng:

"Nhan Nhan, đã đến rồi."

Chính là Nam Cung Ngự. Tịch Nhan đã sớm đoán được hắn nhất định sẽ ở lại chỗ này chờ mình, dù sao cũng quen biết từ nhỏ, cho dù đêm qua không nói gì cả nhưng hắn cũng đoán được ý nghĩ của nàng.

Thế nhưng dù sao lúc này Đạm Tuyết vẫn còn ở bên cạnh, Tịch Nhan cũng cảm thấy không ổn nếu bị nàng nhìn thấy mình thân mật với một nam nhân xa lạ, vừa xoay đầu, bỗng dưng phát hiện nàng ta chậm rãi nhắm hai mắt lại, tựa vào xe vách xe, giống như không phát hiện gì cả.

Nhìn thấy tình hình như thế, Tịch Nhan cảm thấy do bản thân mình đa nghi thôi, bèn theo Nam Cung Ngự xuống xe ngựa, lại chợt nhớ tới điều gì, quay đầu nhìn lại bên trong xe ngựa, chính lúc này nàng phát hiện Đạm Tuyết đã mở mắt ra nhưng không phải đang nhìn nàng, mà là đang nhìn người bên cạnh nàng.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt kia không trầm tĩnh giống ngày thường, ngược lại chứa một tia gợn sóng.

Gợn sóng sao? Tịch Nhan cũng nhìn về phía Nam Cung Ngự, đã thấy hắn cúi đầu xem xét thương thế trên người nàng, trong nhất thời nàng nghĩ rằng có lẽ mình đã nhìn lầm rồi.

Ánh mắt Đạm Tuyết lúc này mới chuyển sang Tịch Nhan:"Còn có việc gì sao?"

Tịch Nhan dừng lại một chút, mới nhớ ra vừa nãy mình muốn xin nàng ta thay mình chiếu cố Hoàng Phủ Thanh Vũ! Lúc lời vừa sắp ra khỏi miệng, không khỏi cảm thấy buồn cười. Đạm Tuyết dù sao cũng là Cửu hoàng phi, nếu nàng thực sự đối với Hoàng Phủ Thanh Vũ hữu tình, thì phải làm thế nào để chiếu cố hắn đây? Huống chi, Hoàng Phủ Thanh Vũ là người khôn khéo như vậy, bên cạnh còn có Mẫu Đơn nàng tìm về cho hắn, hắn cũng thích Mẫu Đơn như vậy, sao lại thiếu người chiếu cố chứ?

Nghĩ đến đó, trong lòng Tịch Nhan bỗng dưng đau xót, ngẩng đầu lên nhìn Đạm Tuyết mỉm cười: "Không có việc gì, ta chỉ muốn nói một tiếng, bảo trọng."

Đạm Tuyết không có nói gì nữa, ánh mắt cũng không chuyển động, ra lệnh cho xa phu buông mành, sau đó xe ngựa quay trở về trong thành.

Lúc này Nam Cung Ngự mới ngẩng đầu lên: "Chân có thể đi không?"

"Huynh biết Đạm Tuyết không?" Tịch Nhan quay đầu liền hỏi hắn.

"Người vừa rồi sao?" Nam Cung Ngự lắc lắc đầu,"Không biết, muội sao vậy?"

"Ta thấy ánh mắt nàng nhìn huynh, so với lúc nhìn phu quân của nàng còn thân thiện hơn, ta còn tưởng rằng các người có gì liên quan chứ." Tịch

https://thuviensach.vn

Nhan ngước mặt lên, cười rạng rỡ.

Nam Cung Ngự vuốt cằm nghĩ nghĩ, sau đó nói: "Đã sớm nói qua với muội, sư huynh ta ngọc thụ lâm phong, chắc là tiểu phụ nhân kia vừa thấy ta liền ái mộ."

"Huynh nghĩ thật hay!" Tịch Nhan liếc mắt nhìn hắn, khẽ hừ một tiếng, che dấu tiếng than nhẹ trong lòng.

Rốt cục ra khỏi thành, rốt cục không còn đường quay lại nữ rồi.

Rốt cục, Hoàng Phủ Thanh Vũ, hẹn gặp lại.

Không bao giờ gặp nữa.

****

"Thất ca! Thất ca!"

Khi thanh âm Thập Nhất vang vọng ngoài cửa, trên giường Hoàng Phủ Thanh Vũ mới chậm rãi mở mắt ra ngồi dậy. Trên đầu cảm thấy u u mê mê, hắn hơi xoay đầu, lại phát hiện bên trái giường không có thân ảnh của Tịch Nhan.

Gọi người tiến vào hầu hạ thay quần áo, Thập Nhất vẫn ở bên ngoài không ngừng la hét, hắn trong đầu hơi tỉnh táo một chút: "Cho Thập Nhất gia vào đi."

"Thất ca!" Thập Nhất vừa thấy hắn, lập tức xông về phía trước,"Lão Tam bên kia, xảy ra sự cố --"

"Hoàng tử phi đâu?" Hoàng Phủ Thanh Vũ chưa kịp nghe xong lời nói của hắn trong, đột nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu liền hỏi Bích Khuê đứng bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Bích Khuê cả kinh, lúc này mới nhìn về phía giường, có chút kinh hoảng: "Nô tỳ không biết."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Hoàng Phủ Thanh Vũ dừng một chút, không tiếp tục hỏi nữa, nhìn về phía Thập Nhất: "Đệ tiếp tục nói đi."

Thập Nhất tiếp tục câu chuyện của mình, khẩn cấp thuật lại cho hắn trong kế hoạch chu đáo xuất hiện sơ hở, nói hồi lâu, lại phát hiện hắn giống như thất thần, cũng không nghe gì cả.

"Thất ca?" Thập Nhất nghi hoặc gọi hắn một tiếng.

Qua một lúc, Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên ngẩng đầu lên: "Thập Nhất, sai cấm vệ của đệ lập tức phong bế cửa thành."

Thập Nhất ngẩn ra, có chút khó hiểu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hắn rất cấp bách, bởi vậy dù hơi do dự, nhưng vẫn lập tức đi ra truyền lệnh, khi trở về mới đột nhiên tỉnh ngộ: "Thất ca, huynh nói Thất tẩu chạy trốn sao?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ lạnh lung nhìn sang, Thập Nhất tránh nặng tìm nhẹ: "Nhưng nàng làm sao dám? Chẳng lẽ nàng không sợ Bắc Mạc lấy cớ này xuất binh tấn công Tây Càng sao?"

"Không bằng đệ nói, là nàng chắc chắn Thất ca sẽ không đem chuyện nàng chạy trốn truyền ra bên ngoài đi." Thanh âm Hoàng Phủ Thanh Thần bỗng dưng từ ngoài cửa vang lên,"Thất ca, huynh hao hết tâm tư muốn cưới nữ nhân này, kết quả là cuối cùng nàng ta lại tính kế huynh, có phải hay

https://thuviensach.vn

không? Chỉ sợ nàng đã sớm trốn ra khỏi thành, còn chờ huynh đuổi theo sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lẳng lặng ngồi ở chỗ cũ, hồi lâu sau, mới cười lạnh một tiếng: "Đúng vậy, ta bị nàng tính kế. Bất quá cũng có một ngày, nàng sẽ vì việc tính kế hôm nay mà trả giá."

Sau đó, trong ánh mắt khiếp sợ Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Thập Nhất, hắn chậm rãi đứng lên, cao lớn tuấn tú, ánh mắt lạnh lẽo: "Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ bắt đầu vào triều."

Thập Nhất phục hồi tinh thần lại, mạnh mẽ tiến lên ôm lấy hắn, kinh hỉ cơ hồ có lệ nóng doanh tròng: "Thất ca, thì ra huynh --"

Hoàng Phủ Thanh Thần cũng phục hồi tinh thần lại, khóe miệng xẹt qua một ý cười lạnh lùng: "Tốt, khổ tâm bày mưu nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đến thời điểm thi triển rồi."

"Cấm vệ nơi đó, nghiêm mật tra xét như cũ, không thể buông tha bất cứ kẻ nào khả nghi." Hắn thản nhiên phân phó một câu, thuận tay sờ vào bên hông, không có gì bất ngờ khi phát hiện nàng không đem ngọc bội trả lại cho mình.

Nhưng vẫn nhịn không được khẽ thở dài một cái, chậm rãi ngồi xuống, lâm vào trầm tư.

Thập Nhất thấy thế, cũng nhịn không được thở dài theo: "Đều nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ta vốn tưởng rằng huynh đệ chúng ta chỉ có Cửu ca, đã đủ làm cho người ta cắn lưỡi, không nghĩ tới ngay cả Thất ca huynh cũng như vậy."

Nghe vậy, Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ liếc mắt nhìn nhau, đều tự quay đầu đi, không nói gì.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Huệ An năm ba mươi, Thất hoàng tử Hoàng Phủ Thanh Vũ may mắn gặp được một vị thần y chữa khỏi đôi chân bị tàn phế, sau đó quay về triều, lấy tốc độ kinh người liên tiếp lập công lớn, nhanh chóng đứng vững tại triều đình, tạo cho mình một thế lực riêng.

Cùng năm, Tam hoàng tử do xa hoa dâm dật, thu nhận hối lộ mà bị phế truất, xoá tên trong hoàng thất, biếm thành thứ dân. Dân gian đồn đãi phế truất lần này do âm mưu của Thất hoàng tử, nhưng cũng có thể xem là đã lập công to, hoàng đế rất tán thưởng hắn.

Nhưng cũng ở cùng năm, Thất hoàng tử phi dung nhan bị hủy mắc bệnh lạ khó chữa, suốt một năm không thể lộ diện, cũng không nghe thấy bệnh tình chuyển biến tốt, vì thế dân gian lại phát sinh nhiều lời đồn đoán -- trời thương Thất hoảng tử khổ tâm cô độc nhiều năm, cho nên mới giáng bệnh lạ cho Thất hoàng phi, giúp cho Thất hoàng tử kiệt xuất hơn người có thể cước một hiền thê khác, thành toàn một đôi giai ngẫu ông trời tác hợp.

"Cả một năm qua, Thất ca cơ hồ lục tung toàn bộ Bắc Mạc cùng Tây Càng, nhưng đều không tìm thấy hành tung của Thất tẩu, bây giờ huynh ấy nên bỏ cuộc đi?" Trong Tiểu Vũ các, Thập Nhị nâng chén rượu trong tay, nhíu mi nói, "Nhưng mà đệ vẫn không nghĩ ra, Thất tẩu đến tột cùng có tốt đẹp, lại có thể làm cho Thất ca nhớ mãi không quên như vậy?"

https://thuviensach.vn

Thập Nhất thản nhiên liếc mắt nhìn hắn:Có một số việc, không quan hệ tốt hay xấu."

"Ha!" Thập Nhị cười quái dị một tiếng, "Vậy thì quan hệ tới cái gì?"

Một lúc sau, Hoàng Phủ Thanh Thần đẩy cửa đi vào, sắc mặt ủ dột.

Thập Nhất cùng Thập Nhị đều biết năm qua hắn gặp chuyện không vui -- Đạm Tuyết xảy thai, hai vợ chồng không hoà thuận, cho nên sắc mặt hắn cũng bởi vậy càng ngày càng khó coi.

"Cửu ca, Thất ca đâu?" Thập Nhị mở miệng nói, "Không phải hẹn gặp ở trong này sao?"

"Phía Đại Sở có tin tức truyền đến, huynh ấy muốn đến đó." Hoàng Phủ Thanh Thần thản nhiên nói.

"Phanh" một tiếng, chén rượu trong tay Thập Nhị đột nhiên rơi xuống mặt bàn, mở to hai mắt nói: "Tin tức? Tin tức của Thất tẩu sao?"

Đây có phải là "Thủ vân khai gặp nguyệt minh"trong truyền thuyết không? Thập Nhất âm thầm than thở, đột nhiên bị Thập Nhị giữ chặt, vừa quay đầu liền đối diện với vẻ mặt cười thần bí của hắn: "Thập Nhất ca, đệ cảm thấy là huynh đệ, chúng ta nên đi theo giúp đỡ Thất ca, có phải hay không?"

Thập Nhất đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Thần:"Cửu ca, huynh muốn đi không? Không bằng mang Cửu tẩu cùng đi Đại Sở một chuyến, cho dù là để giải sầu cũng được."

Hoàng Phủ Thanh Thần dừng lại một chút, sắc mặt đột nhiên lại trầm xuống, lạnh lùng nói: "Để nói sau đi."

https://thuviensach.vn

Mấy ngày sau, đoàn người rốt cục tới một trấn nhỏ của Đại Sở, lúc này Thập Nhị cuối cùng cũng cảm nhận được năng lực của Hoàng Phủ Thanh Vũ đến tột cùng lớn mạnh bao nhiêu, quyết tâm tìm cho được Tịch Nhan cao bao nhiêu.

Nơi này dù sao cũng là Đại Sở, không phải là quốc thổ của bọn họ, muốn tìm một người đã là khó như lên trời nhất là tìm một người muốn lẩn trốn, càng không nói đến nơi đây là một trấn nhỏ bé bí ẩn.

Nhưng những chuyện mà người khác không có khả năng làm thì Hoàng Phủ Thanh Vũ lại càng làm bằng được .

"Trời ạ....."

Thập Nhị nhịn không được than lên một tiếng, Hoàng Phủ Thanh Thần bên cạnh lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn trước khi đi đến một cái khách điếm. Đuổi theo sau đó là thân hình đơn bạc của Đạm Tuyết.

Thập Nhị lập tức im miệng không lên tiếng, nhưng một lát sau lại nhịn không được: "Sao Cửu tẩu lại đồng ý đi cùng chúng, đệ thật sự là không nghĩ ra."

Thập Nhất thuận tay vỗ đầu hắn một cái, hừ lạnh nói: "Ngươi không nghĩ ra chuyện gì tốt đẹp cả."

Trên tầng hai của khách điếm, Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi một mình sát cửa sổ, bất động thanh sắc uống rượu, dường như xung quanh không có chuyện gì có thể ảnh hưởng đến hắn.

Chỉ một năm, nam nhân này đã tỏa ra vẻ đẹp cao quý dị thường, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều tản ra khí chất tao nhã, nhưng chỉ thiếu nụ cười nơi khóe miệng kia thôi, đôi mắt kia vẫn sâu không lường được như trước.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Hoàng Phủ Thanh Thần lên lầu ngồi ở chỗ đối diện hắn, giật lấy chén rượu trong tay, ngửa đầu uống cạn, sau đó vẻ mặt tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhìn thoáng qua Đạm Tuyết theo sau hắn, lấy lại chén rượu, rót đầy rồi đưa cho Đạm Tuyết: "Muội muốn uống một chén không?"

"Đến lúc này mà Thất gia còn giữ được bình tĩnh như vậy, Đạm Tuyết bội phục." Đạm Tuyết thản nhiên nói, đưa tay ra tiếp nhận chén rượu.

"Trầm Đạm Tuyết!" Hoàng Phủ Thanh Thần bỗng dưng quát lạnh một tiếng, đoạt lấy chén rượu trong tay nàng, đột nhiên nhớ đến điều gì nên nhìn ra ngoài cửa sổ, dừng lại một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, "Nàng ta đâu?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ một lần nữa rót một chén rượu, đưa lên chóp mũi ngửi ngửi, chỉ cảm thấy rượu trắng nơi này có mùi hương thuần hậu hơn so quỳnh tương ngọc dịch ở trong cung hắn uống cả năm qua, hương thơm tràn ngập mũi. Khóe miệng gợi lên ý cười nhẹ: "Sớm hay muộn cũng sẽ xuất hiện, gấp làm gì?"

Vừa dứt lời, liền thấy Chiêu Tử Hiên, Thập Nhất cùng Thập Nhị lên tới, Chiêu Tử Hiên tiến lên tham kiến hắn: "Thất gia người ngài muốn tìm, đã

https://thuviensach.vn

tìm được rồi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn giữa thái độ không chút hoang mang như trước, nói: "Tử Hiên, ngươi cũng ngồi xuống uống một chén đi."

Thập Nhất ngẩn ra tương tự Thập Nhị bên cạnh, hai người quay mặt nhìn nhau một lúc, cuối cùng chần chờ ngồi xuống.

Thập Nhị thể hiện thái độ nóng lòng muốn biết: "Tử Hiên, ngươi nói cho ta biết Thất tẩu hiện tại ở nơi nào, ta đi trước gặp tẩu ấy. Dám từ trong tay Thất ca đào tẩu, chỉ e tẩu ấy là người đầu tiên."

Chiêu Tử Hiên nhìn qua Hoàng Phủ Thanh Vũ, thấy hắn không có ý ngăn cản, nên nói luôn: "Thất hoàng phi hôm nay trùng hợp đến đây trấn này, hiện tại đang ở tửu lâu phía tây trấn dùng bữa trưa."

Nghe vậy, Thập Nhị đột nhiên đứng bật dậy, xoay người liền chạy ra ngoài.

"Răng rắc", một chiếc đũa từ trong tay Hoàng Phủ Thanh Vũ bay ra đến dưới chân Thập Nhị thì bị gãy thành hai đoạn, hắn bị mất trọng tâm, lập tức ngã xuống thật mạnh.

Những người còn lại đều nhịn không được cười rộ lên khi nhìn thấy tư thế chật vật của hắn, lúc này Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cạnh Thập Nhị: "Thập Nhị đệ, đệ nói sai rồi, dám từ trong tay ta đào tẩu, nàng xem như là người thứ hai."

Dứt lời, hắn đi xuống lầu, nụ cười biến mất từ lâu giờ đây lại xuất hiện trên mặt.

Nhan Nhan, nếu muốn chạy một vòng lớn như vậy mới bằng lòng trở về bên cạnh ta, như vậy, ta cho nàng cơ hội. Nguồn:

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 79

Lúc này ở tây trấn, trên tầng hai của An Khang lâu, một thiếu niên áo trắng ngồi một mình đơn độc, nhìn kỹ lại là một khuôn mặt dị thường tuấn mỹ, không giống người phàm.

Trên bàn trước mặt, không có món ngon vật lạ gì quý hiếm mà chỉ có hai món ăn đặc biệt nhất -- một là dưa chuột ngâm giòn, một là bánh trung thu. Nguồn truyện: Y

Mỗi lần đến, hắn nhất định bao toàn bộ lầu hai, một mình một người ngồi đó cả ngày, khi đêm đến mới rời đi.

Hơn hai tháng nữa mới đến Trung thu, theo lý bánh trung thu không thể xuất hiện trên bàn ăn, nhưng hắn lại cố tình chỉ chọn mỗi món này mỗi khi đến đây, nhất định yêu cầu chủ quán làm vài cái bánh bày ra trên bàn, nhưng kỳ quái là chưa bao giờ ăn qua một miếng.

Tiểu nhị của An Khang lâu đứng ở đầu cầu thang ngây ngốc nhìn vị thiếu niên trước mặt – thiếu niên tuấn mỹ như thế, phong cảnh tuyệt mỹ như thế, quả thật là một bức tranh say đắm lòng người.

"Tránh ra!"

Bỗng dưng, một thanh âm thô lỗ truyền đến, nhất thời phá hỏng cả bức tranh tuyệt đẹp, cũng làm kinh động thiếu niên trong tranh -- hắn rốt cục

https://thuviensach.vn

quay đầu sang, ánh nắng mặt trời nhuộm đỏ một bên mặt, ánh mắt khoan thai, làm cho tiểu nhị hít thở không thông, nội tâm chấn động.

Cùng lúc đó, thanh âm dưới lầu càng ngày càng đến gần, thì ra là một tên lưu manh của trấn, Tên gọi gọi Từ Phúc, đã hơn một năm chưa xuất hiện ở trong trấn, không biết vì sao hôm nay đột nhiên xuất hiện.

Tiểu nhị nhìn thấy Từ Phúc đẩy chưởng quầy ra, mang theo bốn năm tên đi lên, vừa đi vừa cằn nhằn: "Bổn đại gia hàng ngày đề đặt tầng hai, hôm nay ta muốn nhìn xem loại người nào lớn mật như vậy, dám dành với bổn đại gia!"

Tiểu nhị do dự một lát, giang hai tay chắn ngang cầu thang, không cho hắn đi lên. Từ Phúc giận dữ, tay vừa vươn ra muốn đánh trên đầu tiểu nhị, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền tới:Tiểu nhị, cho hắn lên đi."

Tiểu nhị không muốn cho da thịt phải chịu đan đớn nên miễn miễn cưỡng cưỡng tránh đường, Từ Phúc lên lầu nhìn thấy thiếu niên áo trắng ngồi đưa lưng về phía, nhất thời cùng bọn thủ hạ cười ha hả: "Ta còn tưởng giọng nũng nịu nói vừa rồi là của đại mỹ nhân nào, thì ra tên ẻo lả, thật là vô nghĩa."

Trong đám người đó có một tên đưa ánh mắt sắc bén nhìn bàn tay thiếu niên đặt ở trên mặt bàn, nhất thời kêu to lên: "A, bàn tay nhỏ bé thật là đẹp!"

Lời này vừa nói ra, những người khác nhất thời cũng nhìn vế phía thiếu niên kia, trong phút chốc thanh âm ồn ào nổi lên bốn phía --

"Không chỉ tay đẹp, khuôn mặt rất đẹp!"

"Dáng người cũng rất đẹp!"

https://thuviensach.vn

"Người thơm quá!"

.....

Những lời nói khinh bạc không ngừng vang lên, thiếu niên kia vẫn ngồi bất động tại chỗ, ngược lại tay bưng chén rượu trên bàn lên, đưa đến bên miệng, bỗng nhiên nhìn thoáng qua Từ Phúc, thái độ cao ngạo, lạnh lùng, phong tình vạn chủng, rung động lòng người.

Đám người kia bỗng chốc im lặng như tờ, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều mềm nhũn.

Từ Phúc sửng sốt hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, bỗng nhiên xoa xoa tay cười ha hả: "Đại gia ta chỉ cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân, nhưng hôm muốn nếm thử ngươi xem có tự vị gì khác! Lại đây bồi đại gia uống một chén xem sao?"

Khóe miệng thiếu niên gợi lên ý cười nhạt, rõ ràng là lạnh lẽo, nét mặt nghiêm trang, đối với vừa xa vừa gần.

"Ô, thật là thú vị!" Từ Phúc hô to một tiếng, liền vừa cười vừa đi vế phía thiếu niên kia.

Bàn tay to thô ráp vừa muốn xoa khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu niên kia, bỗng nhiên lúc đó, Từ Phúc không biết vì sao bỗng bị đánh ngã về phía sau thật mạnh!

Những người đang ngồi bao gồm thiếu niên kia đều thay đổi sắc mặt, nhìn về phía cầu thang.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Tiểu nhị nơm nớp lo sợ nhìn nam nhân chậm rãi đi lên, hắn lại có cảm giác hít thở không thông, còn chưa kịp suy nghĩ gì đã vội tránh ra nhường đường.

Từ Phúc cùng thủ hạ đều có vẻ mặt tức giận, muốn tìm người tính sổ, nhưng ngay khi nhìn thấy hắn, trong nháy mắt tất cả đều sửng sờ đứng yên tại chỗ không thể nhúc nhích, nguyên nhân rất đơn giản -- người này vừa thấy, liền biết lai lịch bất phàm.

Cả tầng lầu đềm im lặng như tờ, chỉ có thiếu niên kia vẫn ngồi thẳng, đưa lưng về phía mọi người uống rượu, một ly lại một ly.

Hoàng Phủ Thanh Vũ đi vòng qua những tên lưu manh đang đứng ngây ra như phỗng, mỉm cười đi từng bước một về phía thiếu niên kia.

"Khụ khụ....." Hắn làm như nhất thời không thuận khí, bị sặc rượu, kịch liệt ho khan.

Có bàn tay ấm áp chậm rãi xoa xoa tấm lưng gầy yếu, độ mạnh yếu cùng ôn nhu vô cùng quen thuộc.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lập tức ngồi xuống bên cạnh hắn, đưa tay nâng đầu đang cúi thấp của hắn lên, để cho ánh mắt kinh ngạc của hắn đối diện với ánh mắt thâm thúy của mình, bật cười khẽ, thanh âm bình tĩnh giống

https://thuviensach.vn

như không có chuyện gì phát sinh: "Về sau nếu còn gặp kẻ nào khinh bạc, vô lễ với nàng, nhớ nói cho hắn biết nàng là hoa đã có chủ, biết không?"

Từ Phúc rốt cục nhe răng trợn mắt đứng dậy, bọn thủ hạ nhất thời như chim bay tán loạn, vội vội vàng vàng đi xuống lầu. Từ Phúc nâng nắm đấm lên muốn báo thù rửa nhục, nhưng khi nắm đấm chạm đến ánh mắt của hai người đang ngồi đối diện nhau thì lập tức dừng lại . Truyện Sắc Hiệp -

Nam nhân kia nói thiếu niên là hoa đã có chủ. Lúc này hắn nhìn lại hai người kia, quả nhiên là một đôi trời sinh.

Cùng lúc đó, tầm mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ dời vế phía hắn, ánh mắt sâu không thấy đáy, vô cùng lạnh bạc, hàn khí có thể thấm vào người bên cạnh.

Từ Phúc nhất thời giật mình, té ngã, vội vã bỏ cả gậy chạy xuống lầu.

Trên lầu, một bầu không khí im lặng làm người ta hít thở không thông bao phủ khắp nơi.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại nhìn về phía thiếu niên, ánh mắt ôn nhu giống như gió xuân tháng ba, chỉ sợ có thể làm cho băng đá cũng tan chảy thành nước –

Có người nghe được nội tâm của mình, âm thanh tí tách.

Thì ra giọng nói của nam nhân cũng có thể giống như Thiên Âm: "Nhan Nhan, chẳng lẽ nàng không biết nói mình là hoa có chủ sao? Như thế nào còn dám....."

Hắn cũng không tiếp tục nói gì nữa, chỉ lẳng lặng đợi nàng đáp lại.

Sau một lát, lại đột nhiên chỉ thấy trên mặt thiếu niên hiện vẻ kinh ngạc, đôi môi nở nụ cười như hoa nở: "Đa tạ vị công tử này vì tại hạ giải vây,

https://thuviensach.vn

không biết cao tính đại danh của công tử là gì?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Ý cười nơi khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ chuyển hóa thành thâm thúy động lòng người: "Nhan Nhan, sao lại như vậy, đùa không vui chút nào."

"Nhan Nhan?" Thiếu niên bỗng dưng mở to hai mắt, đôi mắt trong suốt vô tội phảng phất như làn nước, lập tức cười nói "Thì ra công tử là nhận sai người, ta không phải người công tử vừa nhắc đến."

"Sao?" Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhấc mi, quay đầu nhìn về thức ăn trên bàn, lập tức cầm lấy đũa trúc trước mặt thiếu niên, lấy một miếng dưa chuột ngâm giòn bỏ vào trong miệng, nhấm nháp một lát, cười khẽ,"Hương vị không sai. Thì ra Nhan Nhan còn nhớ rõ ta thích nhất món này."

"A, rõ ràng đây là món ta thích ăn, sao lại đổi thành ngươi thích?" Thanh âm thiếu niên lạnh lùng, tựa hồ không còn kiên nhẫn nữa, đứng dậy muốn đi.

Hoàng Phủ Thanh Vũ giữ chặt nàng lại, lấy một khối bánh để trước mặt nàng: "Nàng còn nhớ rõ mình ở Trung thu năm trước đào tẩu không? Thật ra trong lòng nàng cũng luyến tiếc, có phải không?"

Dứt lời, không đợi nàng trả lời, Hoàng Phủ Thanh Vũ nâng mặt nàng lên, hôn lên môi nàng, đồng thời một tay xoa đầu nàng, tháo ra, dây buộc

https://thuviensach.vn

tóc trên đầu nàng lập tức theo ngón tay hắn rơi xuống, một mái tóc đen nhánh tuôn xuống như thác nước, phủ kín tấm lưng hắn đang ôm sát..

Hơi thở quen thuộc bất ngờ đánh úp lại, thân nàng mình trở nên cứng ngắc, sau một lát trở nên mềm oặt.

Hắn vẫn ôn nhu như trước, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi vẽ lại hình dáng đôi môi của nàng, sau đó mới chậm rãi đi vào, cuốn lấy chiếc lưỡi đinh hương của nàng, dùng cách thức hai người đều quen thuộc, thân mật giao tiếp với nhau.

Từ khi hắn xuất hiện cho đến giờ phút này, hết thảy đều là bất khả tư nghị như vậy, tấn công bất ngờ nàng không kịp phòng ngự.

Nàng cơ hồ vô lực xụi lơ trong lòng hắn, hắn chậm rãi buông lỏng nàng ra, nhẹ nhàng xoa đôi môi có chút sưng đỏ của nàng: "Hôm nay, nơi này không thể **** được?"

Nàng bỗng dưng ngẩn ra, lập tức lại nợ nụ cười quyến rũ, tựa hồ không chút nào để ý sửa sang lại mái tóc đen phân tán một chút, nâng tay ôm lấy cổ hắn: "Cho dù ngươi biết ta là thân nữ nhi thì thế nào? Ta vẫn không phải người ngươi tìm, cáo từ công tử."

Đầu ngón tay hơi lạnh của nàng lướt qua mặt hắn, cúi người xuống nhặt dây buộc tóc lên, cười yếu ớt một tiếng sau đó nhanh nhẹn rời đi.

Mà Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ cũ, nhìn nàng rời đi, khóe môi nhếch lên.

Nàng vừa xuống lầu vừa vội vàng buộc tóc, ở góc cầu thang gặp nhìn thấy tiểu nhị trợn mắt há hốc mồm, nụ cười quyến rũ trên mặt lúc này mới biến mất, trong ngữ khí rõ ràng chứa sự kích động hiếm thấy: "Cửa sau ở nơi nào?"

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, vừa mới ra khỏi cái gọi là cửa sau, Tịch Nhan liền hối hận .

Bản lãnh của hắn lớn như vậy, nàng ở nơi này tránh né đã hơn một năm, rốt cục vẫn bị hắn tìm được. Lúc trước là cách xa ngàn dặm, nay gần ngay trước mắt, nàng làm thế nào trốn đây?

Nghĩ đến đây, nàng nhịn không được giương mắt nhìn lên căn phòng trên lầu hai, không ngờ nhìn thấy hắn đang đứng ở sau cửa sổ, khuôn mặt mang nụ cười nhìn nàng.

Trong lòng Tịch Nhan đột nhiên nhảy dựng, trong đầu hoàn toàn hỗn loạn, đứng im tại chỗ, không thể nhấc chân đi.

Rốt cục một lần nữa lại gặp gỡ hắn, nàng trốn tránh đã hơn một năm nay, lại đồng thời tâm tâm niệm niệm một người đã hơn một năm nay.

Nàng còn tưởng rằng, thời gian nhất định có thể xóa nhòa mọi thứ, chỉ cần thời gian trôi qua, hình bóng của hắn ở đáy lòng nàng nhất định sẽ tan thành mây khói -- nếu nam nhân trên thế gian này đều có thể thay đổi thất thường, dễ dàng thay lòng đổi dạ, như vậy đối với nàng mà nói, quên một người cũng sẽ không là việc gì khó khăn?

Nhưng cho tới bây giờ, một năm trôi qua, chuyện cũ không có nhạt nhòa mà ngược lại càng ngày càng thêm sâu sắc -- cho đến hôm nay nhìn thấy hắn, nội tâm của nàng chợt gió nổi mây phun, rốt cuộc không thể bình tĩnh nổi. -

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Y - www.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không bức nàng, vẫn lẳng lặng nhìn nàng từ xa, giống như đối với sự đào tẩu của nàng, đối với những chuyện nàng gây nên không có chút tức giận nào, giống như đây chỉ hai vợ chồng gây gỗ giận dỗi nhau, lúc này hắn tới đón nàng về nhà.

Nàng không biết làm thế nào mình trở về Lạc Hà sơn trang, ngây ngốc nằm trên giường, theo thói quen liền lấy ra từ dưới gối đầu khối ngọc bội có chữ "Anh" – chính là ngọc bội của hắn.

Ngọc bội so với một năm trước còn nhẵn mịn và sáng bóng hơn, đủ để thấy được là trải qua vô số lần thưởng thức. Nhưng chỉ có chính nàng biết, thưởng thức như thế nào.

Vô số lần nàng cầm khối ngọc bội trong tay, tim đã đau đến không thể chịu được, một năm qua ngay cả chính nàng cũng không biết đến tột cùng đã tuôn rơi bao nhiêu nước mắt thấm vào khối ngọc bội này.

Đồng thời, vô số lần nàng tự mắng bản thân yếu đuối, tự làm tự chịu, nhưng trước sau lại không đủ dũng khí nhắc tới, cho dù là quay lại liếc mắt xem một lần. Cho tới bây giờ, nàng cũng không có dũng khí đối mặt với tình cảm trong lòng mình, nếu có thể lựa chọn một lần nữa, nàng vẫn lựa chọn rời đi.

https://thuviensach.vn

Sau một đêm hỗn loạn, kết quả là sáng sớm hôm sau nàng mơ mơ màng màng tỉnh giấc.

Lúc nàng rời giường, nhịn không được có chút hoài nghi hôm qua gặp lại Hoàng Phủ Thanh Vũ, có phải hay không là một giấc mộng.

Cho đến lúc chải tóc, đáng lý là đôi tay linh hoạt của thị nữ lại đột nhiên biến thành một đôi tay ấm áp quen thuộc, Tịch Nhan từ trong hỗn độn đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn người đứng phía sau từ trong kính, sau một lát kinh ngạc, nàng lại khôi phục bình tĩnh, nở nụ cười giảo hoạt: "Công tử, thì ra là ngươi sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn không tức giận, động tác không thuần thục búi tóc cho nàng:"Không phải là ta thì là ai, Nhan Nhan, búi tóc này nàng vừa lòng không?"

"Nhìn không ra, công tử là người khéo tay." Nàng nghĩ một đằng nói một nẻo tán dương một câu, chậm rãi đứng dậy,"Chắc là thường xuyên chải đầu vẽ mi cho thê tử của mình phải không?"

"Hử." Hoàng Phủ Thanh Vũ lên tiếng, xoa mái tóc của nàng," Thật ra đây là lần đầu tiên ta chải đầu cho thê tử của ta"

Nàng giả bộ không nghe câu trả lời của hắn, thản nhiên vòng vo: "Nhưng không biết vì sao công tử lại xuất hiện trong phòng tiểu nữ tử? Hay là ngươi..... Là lãng tử phong lưu, chuyên đột nhập khuê phòng của các cô nương?"

"Cô nương? Khuê phòng?" Hai từ này tựa hồ làm vui lòng hắn, ý cười ở trên mặt hắn lan ra không chút nào che dấu,"Nhưng thật ra ta không ngại vào lúc này tại nơi đây khám nghiệm cô nương."

Nghe vậy, rốt cục nàng thay đổi sắc mặt, ra vẻ buồn bực: "Ngươi nghĩ đến chuyện đó làm gì?"

https://thuviensach.vn

Hắn cười nhẹ, xoay người nàng lại, ôm lấy cổ nàng: "Làm cho nàng vui, không tốt sao?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Nguồn truyện: Y

Khuôn mặt Tịch Nhan nhịn không được đỏ lên, cắn răng nhìn hắn.

Hắn chậm rãi xoa mặt của nàng, thanh âm trầm thấp tà mị: "Tật xấu đỏ mặt này sao lại không thay đổi được vậy?"

"Ngươi --" Tịch Nhan tức giận, đẩy tay hắn ra, vừa muốn nói gì thì phòng bên cạnh lại đột nhiên có tiếng động.

Chính là tiếng khóc của trẻ sơ sinh! Tiếng kh óc to rõ truyền vào phòng hai người đang ở.

Đột nhiên sắc mặt Tịch Nhan thay đổi, dùng sức giãy ra khỏi hắn, vội vàng khoác áo đi vào phòng bên cạnh.

Trên giường, một trẻ sơ sinh ước chừng ba bốn tháng tuổi hình như vừa mới tỉnh giấc, đang dùng hết toàn lực khóc thét lên, khuôn mặt nho nhỏ đỏ bừng.

"Duệ nhi." Tịch Nhan vội vàng tiến lên ôm hắn vào lòng, thật cẩn thận trấn an, "Duệ nhi ngoan....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng theo nàng vào phòng, trên khuôn mặt không bao giờ thấy sự sợ hãi lúc này lại xuất hiện vẻ kinh ngạc, cứ đứng yên nhìn

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan cùng đứa nhỏ, hồi lâu sau mới phục hồi tinh thần lại, đi nhanh về phía trước, ngắm nhìn khuôn mặt của đứa bé.

Đứa bé nhỏ xíu nhưng có thể thấy được tướng mạo vô cùng sáng sủa, đôi mắt đen tuyền trong suốt, hắn nhìn thấy cực kỳ giống nàng.

"Đứa bé là con của ai?" Hắn nhịn không được thất thanh hỏi.

Thanh âm không khống chế được lại dọa đến đứa bé vừa mới im lặng một lát, đứa bé bĩu môi, lại gào khóc lên.

Tịch Nhan cắn chặt răng, oán hận nhìn hắn một cái: "Ngươi nói nhỏ thôi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ trên mặt cứng nhắc, tựa hồ như đang cực lực ẩn nhẫn, đợi đến khi Tịch Nhan dỗ đứa bé xong, cuối cùng mới đè thấp thanh âm lặp lại câu hỏi: "Đứa bé là con của ai?"

"Không liên quan đến ngươi." Tịch Nhan quay đầu đi, ôm đứa nhỏ tránh ánh mắt hắn.

"Hoa Tịch Nhan!"

Mi tâm Tịch Nhan nhíu lại. Hoàng Phủ Thanh Vũ lại không khống chế được bản thân! Từ ngắn ba từ gọn kia, nàng có thể nghe ra được hắn tức giận cùng ẩn nhẫn, thậm chí, còn có nhè nhẹ chờ mong?

Nàng trầm mặc không nói, vẫn cực lực ôm đứa bé né tránh hắn, hắn cơ hồ đã có thể xác định hoài nghi trong lòng mình, hai tay nắm chặt bả vai của nàng, giữ nàng đối diện với mình, lúc này thật cẩn thận nhìn lại đứa bé trong lòng nàng.

Sau hồi lâu do dự, hắn mới vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đặn của đứa bé, thấp giọng nói: "Tên gọi của đứa bé này là

https://thuviensach.vn

gì?"

"Duệ nhi." Tịch Nhan cũng thấp giọng nói.

"Hoàng Phủ Duệ?" Miệng hắn nhếch lên trong đó xuất hiện ý cười si mê, "Tên nghe rất hay."

Nghe vậy, Tịch Nhan ngẩng đầu nhìn hắn liếc mắt một cái, sau một lát, trong đôi mắt liền bị một tầng sương mù bao phủ, lại ôm đứa bé né tránh ánh mắt hắn: "Ta nói hắn không liên quan đến ngươi."

"Cho ta ôm đứa bé một chút." Hắn ngăn cản nàng, cúi đầu nói.

"Không." Tịch Nhan gắt gao che chở đứa bé, cắn răng không cho nước mắt mình rơi xuống, xoay người muốn ra cửa.

Bộ dạng muốn khóc, mặc dù là cố tỏ ra cứng rắn, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể suy sụp ngay.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhanh chóng chắn trước cửa, một tay ngăn cản nàng, tay còn lại chống vào cạnh cửa, bỗng nhiên trong lúc đó, hắn nở nụ cười sâu không lường được, tiến đến bên tai nàng thấp giọng nói: "Nhan Nhan, nàng chắc hẳn đã biết tin tức nàng đào tẩu ta không truyền ra ngoài, Nếu chuyện này bị thần dân Bắc Mạc biết, không biết Tây Càng sẽ gặp đại họa như thế nào? Không nói đến cái gọi là đại nghĩa quốc gia, chỉ riêng việc nàng lớn mật gây mê làm ta choáng váng rồi bỏ trốn, thậm chí còn....." Hắn cúi đầu nhìn nhìn đứa bé, tiếp tục nói, "Ta có nên tha thứ cho nàng hay không?"

Trong lời nói của hắn chứa đựng sự uy hiếp rõ ràng, Tịch Nhan nghe những lời này nhịn không được hừ lên một tiếng: "Nếu ngươi không tha thứ, thì ta sẽ như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Hắn ôn nhu cười, chậm rãi nâng cằm của nàng lên: "Nàng biết ta sẽ tha thứ cho nàng, hiện tại, đem đứa bé cho ta."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Hoàng Phủ Thanh Thần nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ ôm một đứa bé sơ sinh đi vào nháy mắt liền giận tái mặt, ánh mắt âm lãnh liếc qua Đạm Tuyết, sau đó đứng dậy ra khỏi khách điếm. Còn Thập Nhất, Thập Nhị lập tức bước lên vây quanh Hoàng Phủ Thanh Vũ, đồng thời kinh hô: "Thất ca, đứa bé là con ai vậy?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ, nhưng trong đôi mắt không che dấu được sự đắc ý..

Lần này, hai người kia quả thật sợ hãi, nhất là Thập Nhị nhảy dựng lên, không thể tin được hai mắt của mình: "Thất ca, huynh làm cha rồi sao?"

Đạm Tuyết nãy giờ vẫn ngồi im lặng rốt cục cũng đứng dậy, đi về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, cúi đầu nhìn đứa bé trong tay hắn, nở nụ cười trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Đứa bé thật đáng yêu."

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩng đầu nhìn liếc nhìn nàng, gật gật đầu.

"Vậy Thất tẩu đâu?" Thập Nhị sau một lát kinh ngạc lại không an phận, thừa dịp Thập Nhất cùng Đạm Tuyết chơi đùa với đứa bé, đảo mắt xung quanh tìm thân ảnh của Tịch Nhan, "Thất ca, huynh cũng nên đưa Thất tẩu đến cho chúng ta gặp mặt chứ!"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên quét mắt qua người hắn một cái, Thập Nhị ngập ngừng rồi thức thời ngậm miệng lại.

"Thập Nhất, đệ làm việc cẩn trọng, mau đi tìm hai bà vú về đây, tìm hai người có kinh nghiệm làm mẹ để chăm sóc Duệ nhi cho tốt."

"Dạ." Thập Nhất lên tiếng trả lời, "Thất ca, huynh cứ yên tâm."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới gật gật đầu, ôm đứa nhỏ đi ra khỏi phòng, trở về gian phòng mà Chu Tử Hiên đang canh giữ.

Tịch Nhan kinh ngạc ngồi trên giường, nghe thấy thanh âm, lập tức bật dậy, tiến lên tiếp nhận đứa nhỏ trong tay hắn, thấy đứa bé vẫn ngủ say như trước, nàng mới yên tâm đặt đứa bé nằm trên giường, nàng vẫn ngồi yên bất động bên cạnh đứa bé, không mảy may để ý đến Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng phía sau.

Cho đến khi bị người phía sau ôm vào lòng, nghe được giọng nói của người đó: "Đứa bé này trông giống nàng", mới hừ một tiếng. Truyện Sắc Hiệp -

"Khi đó, nàng có vất vả không?" Hắn nhẹ nhàng hôn vành tai của nàng, thấp giọng nói.

Qua hồi lâu, Tịch Nhan mới cực kỳ không tình nguyện đáp một câu: "Không vất vả."

"Đứa bé được sinh ra lúc nào?"

"..... Thập Nhị tháng sáu, giờ Thìn."

Hắn cúi đầu nở nụ cười:"Bát tự vô cùng tốt."

Tịch Nhan không nói cái gì nữa, tùy ý để hắn ôm, nhưng ở sâu trong nội tâm nàng, nơi hắn không nhìn thấu lại đang ra sức giãy dụa.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 85

Nửa đêm, Tịch Nhan vẫn không thể đi vào giấc ngủ.

Phía sau là tiếng hít thở vô cùng mềm nhẹ của Duệ nhi. Đứa bé mới bốn tháng tuổi này dường như rất thích Hoàng Phủ Thanh Vũ, cùng hắn y y nha nha chơi suốt cả ngày, đến khi trời tối mới lộ ra vẻ buồn ngủ, tắm rửa xong rất nhanh liền ngủ.

Giờ này khắc này, mặc dù Tịch Nhan không quay đầu lại, nhưng nàng cũng biết Hoàng Phủ Thanh Vũ nhất định còn chưa ngủ. Cả một ngày nay, hắn đều thật cẩn thận chơi đùa với Duệ nhi, ngay cả vừa rồi Duệ nhi muốn ngủ, hắn đều tự mình dỗ dành, thật sự là cực kỳ bất thường.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Tịch Nhan bỗng nhiên nghe được thanh âm hắn đứng dậy, nhưng nàng vẫn không quay đầu lại. Một lát sau, hắn đã quay lại, lúc này liền trực tiếp ôm lấy nàng vào lòng:"Vì sao nàng còn chưa ngủ?"

Tịch Nhan cả kinh, nằm trong ngực hắn mới phát hiện thì ra lúc nãy hắn mang Duệ nhi đặt vào trong nôi, vào giờ phút này, trên chiếc giường lớn chỉ còn hai người nằm sát bên nhau không hề bị ngăn cách.

"Ngủ không được." Tịch Nhan thản nhiên đáp lại một câu.

https://thuviensach.vn

"Sao?" Hắn thuận tay vuốt lên mái tóc đen của nàng, khẽ cười, "Như vậy, ta có thể lý giải thành Nhan Nhan là vì gặp lại ta mà không ngủ được không?"

Tịch Nhan lặng im không trả lời.

"Vẫn là..... Nàng vẫn đang tính toán trốn khỏi ta một lần nữa sao?" Hắn hơi dựa sát vào nàng, hơi thở nóng ấm phà vào da thịt Tịch Nhan, tuy nói hai người đã có những hành vi thân mật từ trước, nhưng mà đã xa cách hơn một năm giờ này khắc này, động tác như vậy có vẻ cực kỳ ái muội.

Tịch Nhan tránh khỏi hắn: "Ta đang mệt, ngươi đừng quấy rầy ta."

Nàng lại cố ý xem nhẹ câu hỏi của hắn, giả vờ như chưa nghe được gì.

Hắn vẫn cười, ôm nàng càng chặt, thấp giọng nói: "Nhan Nhan, với tư cách là trượng phu, ta nghĩ ta cần thiết phải nhắc nhở nàng, có một số việc, nàng không cần phải hao phí khí lực."

Tịch Nhan lẳng lặng nghe xong, hồi lâu sau mới cười khẽ một tiếng: "Ngài đã nắm Duệ nhi trong tay, ta còn có thể nghĩ gì nữa?" Đôi mắt chuyển động vòng vo, Tịch Nhan chuyển đề tài, "Ta nghe nói, hơn một năm qua Thất gia có thể nói là rất vui vẻ hạnh phúc."

"Ừ, không có Nhan Nhan bên cạnh, kỳ thật ta rất thống khổ." Hắn kéo tay nàng qua, đưa lên môi hôn nhẹ.

Luôn là như vậy. Lời hắn nói, Tịch Nhan không thể nào phân biệt được câu nào thực câu nào là giả, giống như vì sao hắn đối xử với nàng tốt như vậy, đến bây giờ, trong lòng nàng vẫn còn nghi hoặc không thôi.

Nhưng mà nàng cũng không đem nghi hoặc trong lòng nói ra, mặc kệ hắn vì nguyên nhân nào, cuối cùng cũng không thể lâu dài?

https://thuviensach.vn

"Hơn một năm qua, chẳng lẽ ngài không cưới thêm vài sườn phi, nuôi thêm vài thị thiếp sao?"

"Nàng nói thử xem?" Hắn không mặn không nhạt đem vấn đề ném trở về cho nàng.

Về tình hình của hắn hơn một năm qua, Tịch Nhan tất nhiên là biết, hơn nữa biết rất rõ ràng. Nhưng lại không biết vì sao vẫn muốn hỏi, muốn chính tai nghe được hắn trả lời.

Rõ ràng là sợ hãi, muốn trốn tránh, nhưng lại chứa đựng sự chờ mong. -

Hai người cứ như vậy câu được câu không nói chuyện, trong lòng Tịch Nhan tất nhiên là có tính toán riêng, không dám biểu lộ ra ngoài.

Ngày đó, nàng đã quyết tâm phải rời khỏi hắn, mặc dù sẽ bị nỗi khổ tương tư hành hạ, bây giờ làm thế nào lại cam tâm tình nguyện trở về với hắn? Nay, điều nàng đang chờ, đó là Nam Cung Ngự trở về.

Lúc đối mặt với Hoàng Phủ Thanh Vũ, trong lòng nàng cô đơn cùng bất lực, rất cần người bên ngoài trợ giúp. Mà người này, ngoài Nam Cung Ngự thì không còn ai cả.

Lạc Hà sơn trang vốn cũng là sản nghiệp của Nam Cung Ngự, hơn một năm qua nàng đều ở tại nơi đó, mà Nam Cung Ngự cũng thường xuyên đến đây ở, chỉ ngẫu nhiên mới xuất môn để xử lý chuyện cấp bách. Đúng lúc lần này, khi Hoàng Phủ Thanh Vũ tìm được nàng thì Nam Cung Ngự lại vắng mặt.

Hôm sau, khi Tịch Nhan nửa tỉnh nửa mê thức dậy, Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Duệ nhi đều không thấy bóng dáng. Nàng chậm rãi đứng dậy, biết ngoài cửa nhất định có người canh giữ nên cũng không đi ra mở cửa, chỉ đi đến bên cửa sổ nhìn xuống.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 86:

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Quả nhiên, Hoàng Phủ Thanh Vũ đang ôm Duệ nhi tản bộ trong hoa viên, vừa đi vừa thì thầm nói chuyện với đứa bé con chưa hiểu chuyện. Cũng thật kỳ lạ, Duệ nhi tuy không hiểu nhưng lại bị hắn chọc cười khanh khách không ngừng, hai người đi một chút lại ngừng lại, trông rất hoà thuận vui vẻ.

Lúc dung bữa sáng, Hoàng Phủ Thanh Vũ quay về phòng cùng nàng dùng bữa.

"Duệ nhi đâu?" Tịch Nhan vừa thấy không có thân ảnh đứa bé, nhất thời đứng dậy.

"Nàng gấp gì chứ." Hắn thản nhiên nói,"Đã có người chiếu cố rồi, trước hết nàng nên chăm sóc cho bản thân mình đi. Sau sinh Duệ nhi ra, nàng có chăm sóc bản thân tốt hay không?"

Tịch Nhan run sợ một chút mới ý thức được hắn đang hỏi về bản thân mình, liền miễn cưỡng lên tiếng xem như đáp lại.

Hắn bỗng nhiên cười khẽ một tiếng: "Đúng rồi, nói vậy Nam Cung Ngự chiếu cố nàng vô cùng tốt phải không?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan chưa bao giờ hoài nghi khả năng hắn hiểu biết về mình, mặc dù là có nghi hoặc, cũng chỉ là nghi hoặc hắn từ chỗ nào biết những điều đó. Bởi vậy khi hắn nói ra những lời như vậy, nàng cũng không có gì ngạc nhiên, chỉ nói:"Đúng, sư huynh đối đãi với ta vô cùng tốt ."

"Sư huynh....." Hắn thản nhiên lập lại một lần, khóe miệng gợi lên ý cười thâm thúy khó hiểu, nhưng không nói thêm gì nữa, sau đó nói sang chuyện khác, "Lại đây, ta bắt mạch cho nàng."

Trong lòng Tịch Nhan bất chợt chấn động, ngẩng mặt lên mỉm cười nói: "Sư phụ ta được xưng "Y vương", sư huynh cũng có danh hiệu "Tiểu y tiên", làm sao còn phiền ngài bắt mạch cho ta."

Hắn cũng không bắt buộc nàng nữa, vừa cười vừa nhìn nàng nói: "Sau khi chúng ta khởi hành trở về Bắc Mạc, cũng nên cho Hoàng tổ mẫu cùng phụ hoàng gặp hoàng tôn một lần phải không?"

"Thất gia nói phải." Tịch Nhan không cười nữa, chỉ thản nhiên trả lời một câu, cúi đầu lẳng lặng ăn cháo.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không nói tiếp nữa, ý cười nơi khóe miệng dần trở nên ấm áp.

Thỉnh thoảng, lúc Tịch Nhan nâng mắt nhìn lên, sẽ bắt gặp nụ cười trên mặt hắn, trong lòng không khỏi chấn động -- đối với đứa bé này, hắn vui mừng đến vậy sao?

Nhẹ cắn môi, Tịch Nhan lại cúi đầu xuống, trong nhất thời không kiềm chế được lại cảm thấy rất khổ sở.

Đến tột cùng phải như thế nào nàng mới có thể thoát khỏi lưới tình của hắn, không biết vì sao lại để ý đến sự quan tâm hắn?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 87:

Y - www.

Quả thật Tịch Nhan vẫn còn quyết tâm bỏ trốn, mà cách hay nhất là lợi dụng Duệ nhi.

Khi đó, chỉ có Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng lão Cửu, Thập Nhất, Thập Nhị mang theo nàng cùng Duệ nhi chuẩn bị xuất phát, trước khi lên xe, Duệ nhi nằm trong lòng nàng đột nhiên sốt cao.

Hoàng Phủ Thanh Vũ sắc mặt thay đổi, đưa tay ôm lấy Duệ nhi, thử sờ vào cái trán nho nhỏ của đứa bé, sau đó lập tức xoay người phân phó Chiêu Tử Hiên: "Tử Hiên, đi tìm một y quán gần đây."

"Đưa Duệ nhi cho ta." Tịch Nhan sốt ruột muốn ôm lấy Duệ nhi, "Gần thị trấn có y quán, ta sẽ đưa nó đi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ thấy nàng vội vàng đến độ trên trán đầy mồ hôi, liền nhẹ giọng trấn an nói: "Không cần hốt hoảng, ta sẽ dẫn Duệ nhi đi khám bệnh, nàng an tâm chờ ở nơi này."

"Không." Tịch Nhan lập tức từ chối nói, "Ta muốn cùng đi. Thân thể Duệ nhi vẫn không tốt lắm, nếu đại phu không biết tình huống của Duệ nhi, vạn nhất bốc sai thuốc thì làm sao bây giờ?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng: "Được rồi, được rồi, trẻ con phát sốt cũng không phải là bệnh gì nặng, xem nàng kìa gấp đến độ muốn khóc, chúng ta cùng nhau đi tìm thuốc là được."

"Vì ta nói đứa bé cùng với ngài không quan hệ, nên ngài đương nhiên không cần để ý nó." Tịch Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, xoay người vén váy lên xe ngựa, "Mau đi tới y quán trong trấn."

Trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ vốn rất lo lắng, nhưng vừa nghe nàng vẫn nhắc đi nhắc lại không ngừng đứa bé với mình không quan hệ, khóe miệng nhịn không được gợi lên nụ cười, ôm đứa nhỏ cũng lên xe ngựa.

Trong y quáni, Hoàng Phủ Thanh Vũ không cho đại phu bắt mạch cho đứa nhỏ, mà bản thân tự mình ra tay, sau đó kê toa cho đại phu đi bốc thuốc, sau khi xong xuôi mọi việc, vừa nhấc đầu lại phát hiện Tịch Nhan đứng ở một bên, sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi.

"Lại đây." Hắn hướng về phía nàng vẫy vẫy tay, Tịch Nhan cực kỳ không tình nguyện đi qua đó, lại bị hắn ôm vào trong lòng, sau đó tay hắn kiểm tra mạch đập của nàng.

Tịch Nhan thay đổi sắc mặt khi thấy hắn hơi ninh mày, nhân tiện hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Nàng không phải nói thân mình khỏe lắm sao, làm sao có thể để cơ thể bị lạnh và suy yếu thành như vậy?" Thanh âm hắn có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, từng chữ từng chữ nói ra rất có khí phách, "Kẻ mà nàng gọi là "Tiểu y tiên" sư huynh chiếu cố nàng như vậy sao?"

Hắn đang tức giận.

Tịch Nhan cảm giác rõ ràng, tuy rằng bề ngoài hắn vẫn thản nhiên, nhưng trên người lại phát ra khí thế hoàn toàn bất đồng, ngầm đe dọa người khác.

https://thuviensach.vn

"Ta làm sao mà biết....." Tịch Nhan nhỏ giọng lầu bầu, thái độ thay đổi, giống như một đứa nhỏ làm sai chuyện bị người lớn giáo huấn.

Thật lâu sau, hắn khẽ thở dài, bảo đại phu tìm một gian phòng ôm lấy nàng đi vào phòng, đặt lên giường: "Nàng trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi một lát đi."

"Ta muốn ở cùng với Duệ nhi." Tịch Nhan không đồng ý, lôi lôi kéo kéo cổ tay áo hắn.

"Ta đi chăm sóc Duệ nhi, nàng còn không yên tâm sao?" Hắn mỉm cười đứng lên, kề sát vào mặt của nàng,"Nàng chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe là được."

Tịch Nhan nhìn hắn, hồi lâu sau hậm hực nói: "Ta nói rồi Duệ nhi cùng ngài không có liên quan gì, ngài đừng tưởng rằng hắn là con trai của ngài."

Thái độ không được tự nhiên của nàng chỉ làm cho Hoàng Phủ Thanh Vũ nở nụ cười, cũng không nói gì thêm, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, cũng thuận tay mang đóng cửa lại.

Hắn vừa mới rời đi một lát, Tịch Nhan lập tức từ trên giường đứng dậy, sắc mặt vẫn còn tái nhợt, nhưng nàng cũng không quan tâm nhiều, dỡ đệm giường lên, trên chiếc giường gỗ có thể thấy rõ một tấm ván gỗ có thể chuyển động. Nàng dỡ tấm ván gỗ lên, không lâu sau từ trong có một người chui ra, chính là thủ lĩnh hộ vệ Triển Phong của Lạc Hà sơn trang.

"Quận chúa, xin mời." Triển Phong nhanh chóng tránh ra một bên, ý bảo Tịch Nhan đi vào mật đạo.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 88:

Duệ nhi sinh bệnh là giả, cơ thể nàng bị lạnh và suy yếu cũng là giả, bất quá chỉ dùng một chút thuốc làm thay đổi tình trạng cơ thể, như thế này mới có thể lừa gạt Hoàng Phủ Thanh Vũ. Mà y quán này, nguyên bản cũng là thủ hạ của Nam Cung Ngự, tất nhiên là có người tiếp ứng nàng.

Tịch Nhan đứng ở nơi đó, kinh ngạc nhìn mật đạo tối đen, cũng không biết qua bao lâu, rốt cục cắn răng một cái hạ quyết tâm, khom người chui vào.

Trong mật đạo không nhìn thấy một tia sáng, đường đi vòng vèo, do Tịch Nhan không yên lòng nên không ngừng bị đụng vào đầu, qua vô số lần đau đớn sau, rốt cục nàng mới chật vật chui ra khỏi mật đạo.

Cửa ra của mật đạo là ở ngoại ô, một nơi ẩn nấp hẻo lánh, cách nơi này khoảng hai dặm là một bến đò, có thể nhanh chóng lên thuyền rời đi, quả thật là con đường chạy trốn tuyệt vời.

Nhưng Tịch Nhan vẫn rất cẩn thận trong mỗi bước đi, rõ ràng biết chính mình không nên luyến tiếc, nhưng vẫn kiềm chế không được. Một đoạn đường rất ngắn, thế nhưng nàng đi mất gần một canh giờ!

"Quận chúa, thời gian không còn kịp rồi." Mắt thấy phía trước là bến đò, nhưng Tịch Nhan vẫn bước đi cực kỳ thong thả, Triển Phong rốt cục nhịn không được mở miệng thúc giục một câu.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan dừng cước lại, có chút mê mang nhìn về phía hắn: "Không còn kịp rồi sao?"

Triển Phong ngẩn ra, rõ ràng nghe được bên trong ngữ khí của nàng có ý chần chờ, nếu thật sự không kịp, nói vậy nàng sẽ lập tức xoay người đi cùng Thất hoàng tử về Bắc Mạc sao? Nghĩ đến đây, Triển Phong vội hỏi: "Quận chúa, nếu đi nhanh hơn làm sao lại không kịp chứ? Lúc này thiếu gia đang ở thành Hoài An, tuy nói không thể tự mình đến dẫn quận chúa rời đi, nhưng cũng đã ở phía sau tiếp ứng cho quận chúa ."

Hắn đột nhiên nhắc tới Nam Cung Ngự, Tịch Nhan bỗng dưng nhớ lại hơn một năm qua, mỗi khi nàng bị nỗ khổ tương tư dày vò không thể chịu đựng nổi, Nam Cung Ngự sẽ cười nhạo nàng, mà nàng cũng không yếu thế, lấy chuyện Nam Cung Ngự từng kể cho nàng, hắn bất đắc dĩ buộc phải buông tha cho một nữ nhân, để chế giễu hắn.

Đã hơn một năm qua, trong cuộc sống của nàng ngoại trừ tương tư, còn lại chỉ cùng Nam Cung Ngự ai ủi lẫn nhau. Hai người thậm chí còn cùng nhau hứa hẹn, Nam Cung Ngự không hối hận quyết định lúc trước, mà nàng, cũng không đổi ý. Nguồn:

Nghĩ đến đây, Tịch Nhan cúi đầu thở dài: "Đi thôi."

Lúc này hai người mới nhanh chân chạy đến bến đò, nhưng mà, vừa mới đến nơi, hai người lại đều ngây ngẩn cả người --

Nam nhân đang ung dung ngồi trên bến đò, giương mắt nhìn bọn họ, không phải Hoàng Phủ Thanh Vũ thì còn là ai?

Trong lòng Tịch Nhan đột nhiên chấn động, kinh ngạc nhìn khuôn mặt không hề mang ý cười của hắn, trong lúc nhất thời, nàng không thể thở nổi.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 89:

Lúc này đây, hắn thật sự rất giận dữ.

Tịch Nhan lại trở về ngồi trên giường khách điếm, nhìn về Hoàng Phủ Thanh Vũ ở phía đối diện.

Một nam nhân luôn duy trì nụ cười trên mặt đã không còn nữa, trước mặt nàng giờ đây là một nam nhân lạnh lùng và lãnh đạm, chỉ cần một cái liếc mắt cũng có thể lạnh thấu lòng người.

Hắn liếc mắt nhìn về phía nàng, Tịch Nhan thản nhiên chịu đựng cái nhìn đó, trong lòng dù đang không yên cùng bất an, nhưng trên mặt vẫn trấn định tự nhiên như cũ.

Hắn đưa tay ra, chậm rãi nắm cằm dưới của nàng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: "Nhan Nhan, đến tột cùng ta làm gì đến nỗi nàng không chịu đựng nổi, phải chạy trốn một lần nữa vậy?"

Chỉ một câu nói như vậy nhưng suýt làm cho Tịch Nhan rơi lệ.

Hắn làm gì để nàng không chịu nổi? Không, hắn quả thật rất hoàn hảo, hoàn hảo đến không thể tin được. Mà nàng, không được như thế nên lại thật hoàn hảo.

Nàng cắn môi nhìn hắn, không nói được một lời. Truyện Sắc Hiệp -

https://thuviensach.vn

Hắn cười lạnh một tiếng: "Nhan Nhan, bộ dạng điềm đạm đáng yêu như vậy không có tác dụng đâu, tốt hơn là nàng nên nghĩ ra một biện pháp khác, ví dụ như tìm thêm một đứa trẻ sơ sinh đến và nói cho ta biết đó là hài tử của ta."

Trong lòng Tịch Nhan cả kinh, đón nhận ánh mắt lạnh lẽo của hắn.

Hắn cúi đầu hít sâu vào một hơi, cũng không phải là một tiếng thở dài: "Cũng chỉ có nàng mới có thể lừa gạt ta hết lần này đến lần khác."

Không phải hắn không thể phái người đi điều tra kiểm chứng xem đứa bé đó có phải là con của hắn với nàng hay không, hắn chính là không nghĩ tới điều tra kiểm chứng, bởi vì trong nháy mắt khi vừa nhìn thấy đứa bé kia, hắn thật sự tin tưởng đó là con của bọn họ, hơn nữa sự sung sướng khi lần đầu tiên được làm cha đã làm cho hắn hoàn toàn tiếp nhận đứa bé mà không mảy may nghi ngờ, vô cùng cưng chiều sủng ái đứa bé.

Cho đến khi hắn bắt mạch cho nàng, mạch tượng nàng là mạch phù, chính mạch phù kia đã nói cho hắn biết -- nàng chưa từng sinh con! Duệ nhi, căn bản không phải con của nàng!

"Buồn cười." Tịch Nhan ngẩng đầu, đối mặt với hắn, "Ta đã bao giờ lừa gạt ngài chưa? Ta từ sớm đã nói cho ngài, Duệ nhi không liên quan đến ngài, không chỉ một lần nhắc nhở ngài chỉ là ngài tự nhận định thôi, ta có quan hệ gì với chuyện này đâu?"

"Nhưng mà Nhan Nhan, nàng lại không phản đối." Ánh mắt lạnh lẽo của hắn đảo qua người nàng,"Nàng không phản đối Duệ nhi là con của chúng ta. Nàng còn có ý đồ lợi dụng sự tin tưởng của ta để đào tẩu một lần nữa, không phải sao?"

Tịch Nhan còn muốn cãi lại nhưng khi nhìn sâu vào đôi mắt hắn lại nhất thời ngây ngẩn cả người.

https://thuviensach.vn

Nàng chưa bao giờ gặp qua bộ dạng này của Hoàng Phủ Thanh Vũ, đây là một Hoàng Phủ Thanh Vũ nàng hoàn toàn không biết, thật sự là xa lạ, cũng..... có chút đáng sợ.

Nàng nói không ra lời.

Đúng, nàng tuy rằng nàng từng nói với hắn về chuyện Duệ nhi "Không liên quan đến hắn", nhưng trên thực tế, hết lần này đến lần khác nàng không phản đối, khiến cho hắn tin tưởng Duệ nhi là con của hắn và nàng, nàng đã sinh con cho hắn. Tất cả mọi chuyện thật ra chỉ vì muốn trốn chạy một lần nữa.

Thế nhưng, hắn lại một lần nữa giam cầm nàng bên cạnh hắn, thì nàng phải làm thế nào đây?

"Đúng, ta dùng Duệ nhi để lừa gạt ngài. Nó là con của sư tỷ ta, chỉ vì sư tỷ có việc gấp ra ngoài, nên nhờ ta thay nàng chăm sóc nó thôi." Trong lòng Tịch Nhan hoàn toàn lạnh lẽo, thản nhiên đối diện với ánh mắt hắn, "Nhưng điều đó có ý nghĩa gì đâu? Từ khi ngài cưới ta, ta không biết rốt cuộc ngài muốn gì, ngài rất tốt với ta là vì lý do gì. Thật ra biểu muội quận chúa của ngài mới là người nên cưới nên thương, nàng không còn nữa, ta được ngài xem là người thay thế ư? Ngài thật sự đối xử với ta rất tốt, nhưng mà ta không cần! Cho nên ta mới phải rời khỏi, ta không nghĩ sẽ ở lại bên cạnh ngài, ta không muốn ngài tốt với ta nữa, ngài có biết hay không?"

Nàng nói năng có chút lộn xộn, không biết chính mình đang nói cái gì, sau khi nói xong lại chỉ cảm thấy khổ sở, trong ngực phập phồng kịch liệt, cắn răng nhìn hắn.

Đây là lần đầu tiên nàng dùng cảm xúc chân thật đối mặt với hắn, nhưng mà vì sao chân thật so với giả vờ còn thống khổ hơn?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 90:

Ánh mắt hắn vẫn lạnh lẽo như trước, băn khoăn nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, cuối cùng cười lạnh một tiếng: "Ta biết rồi. Chỉ là nàng chưa bao giờ hoàn toàn tin tưởng ta.Nhan Nhan, nàng nói, ta làm sao có thể thả một người lừa dối ta hết lần này tới lần khác đi đây?"

Dứt lời, hắn rốt cục buông tay ra, lạnh lùng vung tay áo rời khỏi phòng.

Tịch Nhan kinh ngạc ngồi ở chỗ cũ, chậm rãi nâng tay lên, xoa xoa cằm dưới bị siết chặt sinh đau, cuối cùng nhịn không được lại rơi lệ.

Nàng bị Hoàng Phủ Thanh Vũ giam lỏng. Sau chuyện xảy ra trong phòng, nàng không thể ra ngoài, người khác cũng không thể đi vào, mỗi bữa ăn sẽ có người đưa thức ăn vào từ cửa sổ, nhưng mà không ai nói một câu với nàng.

Cho tới bây giờ, nàng rất sợ hãi sự cô tịch, hoàn cảnh hiện tại lại nhắc nhở nàng nhớ tới sự sợ hãi đó, đôi vai nhỏ bé cô đơn của nàng không thể gánh nổi.

Sau hai ngày cắn răng cố nén, cuối cùng nàng nhịn không được vùi mình vào ổ chăn, lui vào trong góc, sợ hãi đến lạnh run.

Cùng lúc đó, trong hậu viện khách điếm, Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ lẳng lặng ngồi trước vườn hoa, chén trà trong tay đã nguội từ lâu, mùi thơm của

https://thuviensach.vn

trà đã biến mất, nhưng hắn vẫn không hề phát hiện ra.

Cho đến khi có người mang một ly trà mới đặt trên bàn đá trước mặt, hắn mới quay người lại, giương mắt nhìn về phía người vừa mới tới, chính là Đạm Tuyết.

"Thất gia thật nhàn hạ thoải mái." Đạm Tuyết ngồi xuống đối diện hắn, thản nhiên nói.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lạnh lùng cười, nhấp một ngụm trà mới, nhìn vườn hoa không nói lời nào.

Đạm Tuyết buồn chán ngắt một nhành hoa, vẽ lung tung trên bàn đá, không chút để ý nói: "Đã hai ngày rồi, như vậy cũng đủ? Thất gia bất quá chỉ muốn trừng phạt nàng một chút, ngài làm sao bỏ được nàng, không cần nàng nữa, làm tổn thương nàng? Nếu thật sự không đành lòng, thì sớm thả nàng ra, tội gì làm cho chính mình ở nơi này thống khổ?"

Sau một lát lặng im, Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cục cười khẽ ra tiếng: "Nàng cổ quái giảo hoạt, mọi người đều nói nàng trí tuệ, kỳ thật chỉ là một yêu tinh mơ hồ, làm sao so được một nửa với muội?"

"Theo lời Thất gia nói, nghĩa là ngài có chút hối hận lúc trước không cưới Đạm Tuyết làm vợ sao?" Nàng vẫn không cười, thản nhiên nhìn hắn.

"A." Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi đứng dậy, "Muội mặc dù có trí tuệ, nhưng cũng chưa đến mức nhìn thấu mọi việc, nếu không thì sao lại cùng với lão Cửu lâm vào tình trạng này?"

Đạm Tuyết sắc mặt cực kỳ khó hiểu, trở nên cứng đờ, cuối cùng khẽ nở nụ cười, không nói chuyện nữa.

Hoàng Phủ Thanh Vũ phất phất tay áo, đi về phía phòng Tịch Nhan.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 91:

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Trong phòng, Tịch Nhan một mình ôm lấy chăn lui vào góc tường, kìm chế không khóc ra.

Nàng đúng là vẫn còn chưa hiểu biết hắn, dù chỉ một chút thôi nàng cũng không thể nắm bắt suy nghĩ của hắn, hắn bây giờ thật xa lạ nhưng có lẽ đó mới thật sự là hắn, nhưng mà nàng cũng không hiểu hắn.

Kỳ thật, nàng sợ hãi, sợ hãi một Hoàng Phủ Thanh Vũ xa lạ như vậy.

Cửa phòng đóng im suốt hai ngày qua bỗng nhiên bị đẩy ra, Tịch Nhan kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy chính là một Hoàng Phủ Thanh Vũ xa lạ, trên mặt không hề có nụ cười.

Tịch Nhan vẫn mím môi, cố kìm nén cảm giác cực kỳ bi ai đang lan tràn trong nội tâm: "Ngài tới làm cái gì?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhìn quét qua thức ăn trên bàn chưa từng được động đũa, tiến lên lấy thức ăn vào trong chén, sau đó đến ngồi xuống bên giường, đem chiếc đũa gắp thức ăn đưa đến bên miệng nàng, thản nhiên nói: "Ăn một chút đi."

https://thuviensach.vn

Ngữ khí bình thản như vậy, Tịch Nhan chỉ cảm thấy chán ghét, bèn đẩy tay hắn ra :"Không cần ngài giả mù sa mưa quan tâm."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lạnh lùng nở nụ cười, vẫn cầm chén thức ăn trong tay, đứng dậy liền ra ngoài cửa.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, khóe miệng Tịch Nhan hơi co rút lại * giật mình, loại cảm giác sợ hãi, cô tịch tuyệt vọng lại một lần nữa mãnh liệt đánh úp nàng -- không, nàng không muốn bị nhốt tại nơi này, nàng sẽ điên mất!

"Đừng để một mình ta ở nơi này....." Nàng cúi đầu nói, ngay sau đó, vốn muốn vội vã xuống giường, không nghĩ tới bất ngờ ngã thật mạnh xuống.

Trong đầu có cảm giác ông ông, lúc Tịch Nhan có tri giác lại thì nàng đã dựa vào một lồng ngực vô cùng quen thuộc và ấm áp, hơi thở quanh quẩn nàng chính là hơi thở tinh thuần của người đó.

Hắn ôm nàng, để nàng dựa vào trong lòng mình, trên mặt vẫn không hề có nét cười nào.

Lúc này, Tịch Nhan vô cùng yếu ớt, giống như chỉ cần chạm nhẹ vào thì sẽ nát vụn, nước mắt nhịn hai ngày qua rốt cục không thể tiếp tục nén lại nữa, vùi vào gáy hắn khóc lớn lên: " Đừng để một mình ta ở nơi này..... Ta rất sợ....."

"Ở bên cạnh ta sẽ không sợ sao?" Hắn cười lạnh một tiếng hỏi.

Tịch Nhan không phản kháng lại, tiếng khóc bị kiềm hãm tựa hồ chứa đựng sự do dự, có chút nhớ nhung nhưng lại muốn thoát khỏi sự ôm ấp của hắn. Nhưng sau khi nàng cố gắng thử một hồi lâu, người nàng rốt cục không còn khí lực nữa, lại trở về trong lòng hắn, thấp giọng vừa khóc vừa

https://thuviensach.vn

nói: "Không sợ ..... Ngài đừng để một mình ta ở nơi này, ta sẽ không sợ ....."

"Đây chính là nàng nói ." Thanh âm của hắn vẫn lãnh đạm như trước.

Tịch Nhan nghe được rõ ràng, trong lòng bỗng chốc khổ sở, lại đột nhiên kinh hãi thấy mình bị hắn bế lên: "Ngài làm gì vậy?"

Miệng hắn bất giác gợi lên một ý cười mỏng, trong đôi mắt lạnh lẽo như băng tuyết không thấy một chút cảm xúc: "Nhan Nhan, chẳng lẽ nàng không biết đã làm sai thì phải bị trừng phạt sao?"

Tịch Nhan có nằm mơ cũng không nghĩ đến, cái hắn gọi là "Trừng phạt", dĩ nhiên là.....

"Nhan Nhan, xin ta đi." Giọng nói của hắn cố nén lại, bởi vì áp lực mà khàn khàn, Tịch Nhan nghe được càng run sợ.

Quân áo vung vãi khắp mặt đất, màn bên trong buông xuống, Tịch Nhan dồn dập thở dốc, cùng hắn ồ ồ hô hấp.

Nàng lúc đầu vẫn còn cứng nhắc chưa quen, nhưng sau hai ba lần bị hắn trêu đùa trở nên động tình, trong đầu dần hiện lên tất cả các hình ảnh nóng bỏng lúc trước, nhưng lửa nóng hắn để trên nàng, cố tình không chịu tiến vào, cố ý lặp lại hai chữ kia: "Xin ta đi."

Tịch Nhan khổ sở cúi đầu nức nở, nhưng trong đầu vẫn còn sót lại chút lý trí, biết mình từ một năm trước đã từng mơ hồ thuận theo hắn một lần lại một lần, nay lại vạn lần không thể được. Bởi vậy lúc này nàng lâm vào tình huống rất khó xử, nàng vẫn cố hết sức muốn thoát khỏi hắn.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 92:

Nhưng mà, thân thể vừa mới vặn vẹo một chút, hai người đều không thể khắc chế lại nữa.

Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cục không thể tiếp tục kiềm chế lại nữa, một phen bắt lấy tay nàng, cố định ở đầu giường, đồng thời hạ thân xuống, cực kỳ thong thả, từng chút từng chút một giữ lấy nàng.

"A --" Tịch Nhan chỉ kịp phát ra một tiếng la ngắn ngủi, tất cả thanh âm còn lại đều bị hắn nuốt lấy.

Xa cách một năm, nàng trở nên rất chặt chẽ, hắn hít sâu một hơi, dùng miệng giữ lấy đôi môi nàng, thẳng tiến thật mạnh.

Nếu nói một năm trước đây khi hoan ái, hắn đều ôn nhu săn sóc, thì hôm nay đó là chân chính đoạt lấy, một lần lại một lần, rõ ràng có chút ác độc.

Tịch Nhan vừa vui thích, lại vừa thống khổ, cảm giác mâu thuẫn cùng ý loạn tình mê, thầm nghĩ muốn hắn nhẹ tay một chút, bèn ôm lấy cổ hắn, nhẹ nhàng rên hừ hừ: "Nhẹ một chút..... Được không....."

Ngữ điệu thực dịu dàng, nhưng thật ra khác hẳn so với khẩu khí ngày thường của nàng, trong lòng hắn hơi chần động, ngay sau đó, khóe miệng lại dấy lên ý cười tà tứ, mạnh mẽ tiến về phía trước.

https://thuviensach.vn

"A --" Cảm giác vui thích long trời lở đất bất ngờ đột kích, thân mình Tịch Nhan ngăn không được khẽ run lên, ở trong lòng hắn lên tới đỉnh.

Vẻ mặt ửng hồng, đôi mắt trong sáng hé mở, nàng thở hào hển nhìn hắn: "Chàng..... Khỏe không?"

Vừa hỏi xong những lời này, Tịch Nhan liền hối hận, bởi vì nàng mẫn cảm nhận ra được, hắn..... Không có khỏe.

"Không tiếp tục nữa được không?" Tịch Nhan cơ hồ muốn khóc, vừa mới đạt tới đỉnh, thân mình dị thường mẫn cảm, hắn vừa cử động một chút, nàng liền khắc chế không được khẽ run lên.

"Nàng là đang xin ta sao, Nhan Nhan?" Hắn nâng thân mình lên nhìn nàng, trên ngực lấm tấm mồ hôi, từ thân thể của hắn rơi xuống người nàng.

Lúc này Tịch Nhan đã sớm không còn kiên trì, e sợ hắn lại cử động nữa, chỉ có thể liên tục gật đầu: "Xin chàng....."

"Chậm đã, Nhan Nhan." Hắn tà mị cười, ngón tay chậm rãi xoa đôi môi đỏ bừng của nàng,"Nàng xin quá muộn ....."

Vừa dứt lời, trong tiếng thét chói tai của Tịch Nhan, hắn đè nàng vào xuống đệm chăn càng sâu.

Trừng phạt như vậy liên tục kéo dài đến sáng sớm ngày hôm sau. Khi hắn rốt cục phóng thích là lúc Tịch Nhan cũng khắc chế không được mê man ngất đi.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 93:

Hơi nước lượn lờ quanh quẩn, lụa mỏng tung bay phất phới, nước hồ ấm áp vỗ về thân thể nõn nà.

Khi Tịch Nhan từ trong mê man tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang ngâm người trong bể nước, sau lưng là vòm ngực ấm nóng quen thuộc của người nào đó.

Tịch Nhan nhất thời sợ hãi, vừa cử động thân mình liền muốn rời khỏi hắn, nhưng trên lưng bỗng nhiên có cảm giác căng thẳng mới phát giác hắn đang giam nàng trong lồng ngực.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc nãy dường như đang nhắm mắt nghỉ ngơi, lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt đen như ngọc nhìn chằm chằm nàng, trên mặt vẫn không nở nụ cười như trước: "Thế nào, nàng lại muốn thừa dịp lúc ta đang ngủ chạy trốn sao?"

Tịch Nhan buộc phải đối diện với hắn, những đóa hoa trôi dập dềnh trên mặt nước thực tế không thể che dấu được một tấc thân thể nàng, nhìn thấy tầm mắt hắn càng ngày càng dời xuống phía dưới, Tịch Nhan không thể tránh né, chỉ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, cười lạnh nói: "Thất gia đã nói sẽ không tha cho ta, ta là một nữ nhân thân cô thế cô sao lại làm một việc ngốc như vậy, vọng tưởng đối kháng với Thất gia?"

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn nàng thật sâu một cái, trên mặt vẫn duy trì vẻ đạm mạc, bỗng nhiên nụ cười tựa tiếu phi tiếu mà Tịch Nhan rất quen thuộc tràn ra: "Kỳ thật, Nhan Nhan nếu nàng muốn vui đùa thì cũng có thể thử lại, một năm qua ta cũng cũng không có ngày nào thú vị cả."

Dứt lời, hắn bỗng nhiên buông nàng ra, đi ra khỏi bể tắm, đứng ở nơi đó giống như một vì thần trên cao nhìn xuống nàng: "Nàng vẫn muốn ở chỗ này, không muốn đứng dậy sao?"

Tịch Nhan vừa nhấc đầu, nhất thời cảm thấy xấu hổ, vẻ mặt đỏ bừng, cắn răng bước lên khổ bể tắm, lấy ra một khăn gấm quấn quanh người, sau đó mới lấy ra một chiếc khăn khác, hạ thấp tầm mắt lau nước trên người hắn. Cố nén cảm giác e lệ nàng lau được một nửa, nhưng Tịch Nhan rốt cục không thể nhịn được nữa, một phen cột chặt tấm khăn gấm quấn quanh người ra, xoay người đi tìm quần áo của mình.

"Nàng muốn đi đâu?" Bỗng nhiên hắn từ phía sau lưng tiến lên ôm lấy nàng, bàn tay to nhanh chóng tháo tấm khăn gấm đang bao bọc lấy thân thể Tịch Nhan ra!

"Chàng đừng quá đáng?" Trong lòng Tịch Nhan đột nhiên bị hoảng hốt, thất thanh la lên để bảo vệ bản thân,.

Hắn chậm rãi ép nàng vào tường, bàn tay xoa nhẹ như đang thưởng thức vành tai tinh tế của nàng, khóe môi gợi lên ý cười tà tứ: "Nhan Nhan, nàng trốn đi một năm, lại lấy chuyện đứa bé để lừa gạt ta, không phải nàng nghĩ chỉ một một đêm như đêm qua là có thể bồi thường cho ta chứ?"

"Không muốn mà --" Tịch Nhan lập tức liền kinh hô ra tiếng, ngay sau đó, lại bị giam cầm trong nụ hôn của hắn, rốt cuộc không thể phát ra tiếng nào.

Tay hắn vòng qua thắt lưng nàng, gắt gao ôm lấy nàng, không chịu nới lỏng chút nào.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan chỉ cảm thấy mình sắp ngừng thở tới nơi. Sau lưng là mặt tường lạnh lẽo, mà trước mặt là thân hình nóng như lửa của hắn, hai thái cực đối lập nhau đánh sâu vào cảm xúc trên người nàng một chút khí lực cũng không còn nữa. Nguồn:

"Nhan Nhan, nàng nên biết, có đôi khi thuận theo so với phản kháng sẽ thoải mái hơn." Hắn chậm rãi buông môi của nàng ra, nâng thân thể của nàng lên, sau đó nhẹ nhàng tiến vào thân thể của nàng, vừa lòng nghe được nàng ** ra tiếng.

Tịch Nhan nghe được lời hắn nói, tâm nhịn không được trở nên cứng lại, sau khi phục hồi tinh thần lại, lập tức phối hợp ôm lấy cổ hắn, nhắm mắt lại, nghe theo tiếng nói của thân thể, nhẹ nhàng rên lên.

Ba ngày sau, Tịch Nhan lẳng lặng nằm gối đầu trên khuỷu tay quen thuộc, có chút ai oán nhìn gương mặt ngủ say trước mắt, một khuôn mặt tuấn mỹ vô song.

Đôi mắt không thay đổi, ánh mắt không thay đổi, mũi không thay đổi, miệng cũng không biến đổi..... Nhưng mà vì sao nàng lại cảm thấy hắn bây giờ không giống với hắn trước kia chút nào?

Điều giống nhau duy nhất giữa bây giờ và trước kia chính là nàng không đọc được suy nghĩ của hắn như trước, dù hiện tại hắn cường thế bá đạo tra tấn nàng ba ngày nay làm cho cả người nàng đau nhức đến nỗi ngay cả xoay người cũng không có khí lực, nhưng cảm giác của nàng đối với hắn vẫn không hề thay đổi, vẫn giồng như trước kia.

"Hoàng Phủ Thanh Vũ....." Nàng nhẹ giọng gọi hắn một tiếng, "Chàng rốt cuộc đem Duệ nhi dấu ở nơi nào ?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 94:

Lúc này đôi mắt vẫn đang nhắm chặt của hắn mới mở ra, mặc dù là tỉnh lại nhưng đôi mắt đó vẫn trong suốt không hề vẫn đục: "Thế nào, hiện tại nàng mới biết lo lắng cho nó sao? Ngày đó lúc nàng muốn lợi dụng nó để chạy trốn sao không thấy nàng do dự chút nào?"

"Chàng....." Tịch Nhan nhất thời nghẹn họng, nói không ra lời.

Nàng cũng biết rõ ngày đó mình trốn đi, không phải không có do dự, nhưng do dự vì Duệ nhi thì ít, mà do dự vì hắn thì nhiều.

Về phần Duệ nhi, nàng cũng không biết ngày đó vì sao mình lại yên tâm như vậy. Biết rõ rằng sau khi hắn biết được chân tướng sự thật nhất định sẽ rất tức giận nhưng nàng không chút nào lo lắng về an nguy của Duệ nhi. Có lẽ, trong lòng nàng rất tín nhiệm hắn? Nhưng đồng thời nàng cũng không biết tại sao nàng lại tín nhiệm hắn như vậy?

Thì ra, nàng đối với hắn vẫn còn có chờ mong. Trong lòng Tịch Nhan đau xót, sau một lát cân nhắc, trong mắt nổi lên hơi nước.

Hắn nhấc mi lên, bộ dạng cực kỳ đẹp mắt, vươn tay ôm lấy nàng vào lòng, dùng ngón tay lau lệ nơi khóe mắt nàng: "Khóc cái gì. Nàng biết rõ chỉ cần nàng nói ra, ta nhất định sẽ đáp ứng nàng, không phải sao?"

https://thuviensach.vn

Vẫn ngữ điệu như trước đây, Tịch Nhan ngẩn ra, ngẩng đầu lên nhìn hắn, bỗng nhiên ý thức được sự thật là như vậy -- chỉ cần nàng có yêu cầu gì, vô luận dùng loại phương pháp nào đề xuất, hắn nhất định đều đáp ứng -- trừ bỏ để cho nàng rời đi. Truyện Sắc Hiệp -

Có lẽ, sự tín nhiệm của nàng đối hắn đến từ đó? Nhưng hắn vì cái gì mà phải thuận theo nàng?

Tịch Nhan không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, chỉ vùi vào ngực hắn: "Vậy chàng mang Duệ nhi lại đây, nó nhỏ như vậy..... Vạn nhất những người chàng tìm về chăm sóc nó không tốt thì làm sao bây giờ?"

Nghe vậy, hắn cười khẽ một tiếng, không bao lâu sau quả thực gọi người mang Duệ nhi lại cho nàng.

Trong lòng Tịch Nhan rất vui mừng, ẵm Duệ nhi đặt lên giường, thật cẩn thận chơi đùa với nó. Nhưng đôi mắt đen tuyền của Duệ nhi lại chuyển qua chuyển lại chỉ nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Thanh Vũ đang tựa vào đầu giường với vẻ mặt đạm mạc nhìn hai người một lớn một nhỏ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên liếc mắt nhìn Duệ nhi, trong ánh mắt lại hiện ra một sự thẫn thờ. Tịch Nhan theo ánh mắt Duệ nhi nhìn qua, nháy mắt liền bắt gặp ánh mắt hắn, trong lòng hơi chấn động.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng thản nhiên quét mắt liếc nàng một cái, nhưng không có nói gì, chỉ lẳng lặng xuống giường rời khỏi phòng.

Phút chốc trong lòng Tịch Nhan trở nên đau xót.

Hắn, là vì nàng mà thẫn thờ sao?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 95:

Đợi cho Duệ nhi vui đùa đến mệt nên ngủ say, Tịch Nhan mới chậm rãi đứng dậy, sai người chuẩn bị nước cho mình tắm rửa.

Ngâm mình trong bồn tắm, tâm lại như cũ không thể yên ổn, trong đầu nàng ngoại trừ hắn thì vẫn là hắn.

Trong lòng có chút nghi vấn, nàng muốn hỏi hắn để chứng thực một lần. Tuy rằng trước kia nàng cũng từng hỏi qua hắn, vì sao đối xử với nàng tốt như vậy nhưng đều bị hắn tựa tiếu phi tiếu che lấp đi. Nhưng vào lúc này đây, nàng muốn hỏi rõ ràng mọi chuyện như thế nào. Cho dù là biết chỉ để tìm một lối thoát cho tình cảm đang ngày càng đâm chồi nảy lộc trong lòng nàng.

Tuy rằng, nàng vẫn không tin ai có thể đối xử tốt với ai một đời một kiếp cả nhưng là chẳng phải bươm bướm kia xông vào lửa nóng là vì tìm kiếm cái gọi là thiên trường địa cửu sao?

Nghĩ đến đây, Tịch Nhan bỗng nhiên không thể khắc chế bản thân, lập tức từ trong nước đứng lên, sai người hầu hạ nàng thay y phục.

Mấy ngày nay tới giờ, lần đầu tiên nàng đi ra khỏi gian phòng này.

Thì ra đây không phải là khách điếm trước đó mà là một sơn trang xa lạ, non xanh nước biếc, rường cột chạm trổ tinh xảo, chính là phong cách kiến

https://thuviensach.vn

trúc của Đại Sở.

Tịch Nhan cảm thấy xung quang mờ mịt, không biết nên đi nơi nào tìm hắn, tùy ý đi lại trong viện.

"Chọn cô ta đi, đệ dám cam đoan, Thất ca nhất định thích nữ nhân như vậy!"

Đột nhiên một giọng nam quen thuộc truyền vào trong tai Tịch Nhan, Hai chữ "Thất ca" kia làm cho tâm nàng rung động, vội vàng đi đến sau hòn giả sơn, nhìn thấy trong lương đình phía trước có hai thiếu niên trong trang phục quý giá đang ngồi, một là Thập Nhất, một là Thập Nhị, vừa mới người nói chuyện chính là Thập Nhị. Mà ngoài lương đình có một loạt cô gái đang đứng ngay hàng thẳng lối, giống nhau đang ở chờ được lựa chọn!

"Sao đệ biết được?" Thập Nhất thản nhiên nhấc mi hỏi.

Thập Nhị lập tức đi đến cạnh cô gái trước mặt, nói: "Huynh nhìn thật kỹ bộ dạng của nàng xem, có phải có vài phần giống Mẫu Đơn hay không? Thất ca không phải thích Mẫu Đơn như vậy sao? Huynh nhìn xem hơn một năm qua, không có Thất tẩu bên cạnh, Mẫu Đơn tuy nói không có danh phận gì nhưng được đãi ngộ hoàn toàn giống như Hoàng tử phi nha!"

Thập Nhất vuốt cằm nghĩ nghĩ: "Cũng đúng." Dứt lời, hắn vừa nhấc đầu bỗng nhiên thoáng nhìn thấy Tịch Nhan vẫn đứng bất động sau hòn giả sơn, bèn quay sang Thập Nhị nói: "Bên kia còn một người nữa sao?"

Thập Nhị cũng nghi hoặc nhìn qua, chỉ một thoáng, lại bị cảm giá hơn một năm trước đánh úp lại, huyết khí dâng lên, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên giống như bị rút đi hồn phách, đứng im một chỗ không thể nhúc nhích.

Tịch Nhan mắt lạnh nhìn tình hình bên này, xoay người bỏ đi .

https://thuviensach.vn

Thập Nhất cũng nhịn không được sửng sốt hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy bộ dáng si ngốc của Thập Nhị bèn dùng sức vỗ mạnh trên mặt hắn: "Tỉnh lại đi!"

"Phốc" Thập Nhị từ lồng ngực thở ra một hơi, mới hồi phục tinh thần lại, quay đầu nhìn về phía hắn: "Thập Nhất ca, huynh nhìn thấy không?"

Thập Nhất nao nao, gật gật đầu, lại nói: "Đó..... Chính là Thất tẩu sao?"

Thập Nhị chỉ cảm thấy choáng váng, vịn vào Thập Nhất ngồi xuống, thất thần lẩm bẩm: "Không sai, không sai, mặc dù là đệ nhớ không rõ hình dáng của nàng, nhưng khi đó, khi đệ vừa nhìn thấy nàng thì cảm giác cũng giống như hôm nay như vậy, còn hôn mê bất tỉnh nữa..... Nàng quả thật không có bị hủy dung! Ông trời, đệ giờ mới biết Thất ca vì sao đối với nàng nhớ mãi không quên như vậy."

Hồi lâu sau, không nghe thấy đáp án, hắn quay đầu lại nhìn Thập Nhất đang trầm tư, nói: "Thập Nhất ca, đang nghĩ gì vậy?"

"Đang suy nghĩ, tiểu tử nhà ngươi vừa mới dùng phép khích tướng, có thể bị phản tác dụng không."

Tâm thần Thập Nhị vẫn chưa ổn định nghe hắn nói như vậy lại nở nụ cười: "Huynh có thể yên tâm, tuy nói phương pháp của đệ vụng về một chút, nhưng mà tốt xấu vẫn còn có Thất ca làm chỗ dựa phía sau mà."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 96:

Tịch Nhan Nhanh chóng đi tới phía trước đi, nhưng lại không biết chính mình muốn đi về nơi nào, chỉ cảm thấy trong lòng một nỗi khổ sở lập tức có thể phá tan cơ thể mình để thoát ra.

Nàng cơ hồ đã quên trong phủ hắn còn có một Mẫu Đơn, hắn rất thích những nữ tử như nàng ta.....

Bỗng dưng, Tịch Nhan dừng bước, kinh ngạc nhìn bóng dáng xuất hiện phía trước.

Hắn đứng bên cạnh cái ao, đứng ngay đầu gió, tay áo tung bay, tựa hồ là đang trầm tư điều gì.

Trong lòng Tịch Nhan cảm thấy rất đau nhức, cảm thấy hiện giờ mình không muốn gặp mặt hắn nên xoay người muốn rời đi, nhưng đột nhiên cảm thấy hắn dường như có gì đó không đúng.

Khi nàng quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng hắn vẫn như cũ, cảm thấy trên người hắn tỏa ra sự hiu quạnh lạnh lẽo, hắn như vậy nàng chưa bao giờ gặp qua.

Hiu quạnh? Tịch Nhan có chút hoài nghi hai mắt của mình, vô luận như thế nào cũng nghĩ đến cảm xúc như vậy làm sao có thể xuất hiện ở trên người hắn.

https://thuviensach.vn

Lúc nàng còn đang ngây người đột nhiên hắn hơi xoay đầu lại nhìn về phía nàng, trên mặt không kịp dấu đi trầm tĩnh cùng ưu thương.

Tịch Nhan trong lòng chấn động, nhịn không được lùi lại hai bước.

"Nhan Nhan." Hắn cúi đầu gọi nàng một tiếng, thanh âm trầm thấp ám áp, "Sao nàng lại ở trong này?"

Tịch Nhan vẫn đứng thất thần không trả lời, giống như cùng đắm chìm trong nỗi ưu thương trong đôi mắt hắn. Cảm giác ẩn ẩn đau lòng lại tràn ra trong lòng nàng.

Hắn thấy nàng không trả lời, lại quay đầu đi, vẻ mặt bình tĩnh không chút gợn sóng, trầm giọng nói: "Ngày đó ta ôm Duệ nhi đứng ở nơi này, bỗng nhiên nhớ lại chuyện trước đây bị rơi xuống nước, nhìn lại Duệ nhi, khi đó ta liền nghĩ đây là con trai của ta cùng với Nhan Nhan, ta nhất định phải đem những thứ tốt nhất trên đời cho nó. Ta đã chịu đựng đau khổ nên sẽ không để cho nó phải trải qua giống như ta, ta sẽ làm cho nó trở thành đứa bé được thiên hạ tôn vinh nhất."

"Cũng chính là ngày đó, nàng đột nhiên biến mất, khi đó ta mới ý thức được, thì ra ta lại mắc mưu của nàng, thì ra, Duệ nhi không phải con ta....." Hắn đột nhiên phát ra một tiếng cười khổ, "Nhưng mà Nhan Nhan, vì sao, ta lại không thể trách nàng được? Ta buộc mình đối xử với nàng không tốt, buộc mình tra tấn nàng, nhưng mà ta cũng không vui chút nào cả Nhan Nhan à, bởi vì ta biết, trong lòng nàng thủy chung không có ta, có phải hay không?"

Khi hắn nói xong những lời kia, trong nháy mắt, trong lòng Tịch Nhan chấn động thật mạnh, đủ loại cảm xúc nảy lên, cảm giác binh bại như núi đổ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Nước mắt rơi xuống không thể nén lại, nàng nghe được một thanh âm không ngừng gào thét trong nội tâm mình -- Nhan Nhan, thương hắn đi, cho

https://thuviensach.vn

dù chỉ có một lần thôi cũng tốt, dù cho cuối cùng thất bại cũng tốt, ngươi cũng vẫn thản thản nhiên nhiên, thương hắn đi, được không?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 97:

Hoàng Phủ Thanh Vũ quay đầu lại, đôi mắt ưu thương dừng lại trên khuôn mặt tràn đầy nước mắt của nàng, dường như so với nàng còn thống khổ hơn.

"Hoàng Phủ Thanh Vũ....." Tịch Nhan thì thào gọi hắn một tiếng, trong lúc đó bỗng nhiên lại không thể kiềm chế cảm xúc bản thân, đột nhiên lao vào trong lòng hắn, khóc lớn lên, "Không phải, không phải như thế....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ưu thương trong mắt dần dần tiêu tán đi, khóe miệng chậm rãi gợi lên ý cười không hiển rõ được, nhưng thanh âm nghe qua vẫn ủ dột như cũ: "Không phải như vậy sao? Vậy thật ra là sao hả Nhan Nhan?"

Tịch Nhan chôn mặt trong lòng hắn khóc lớn, chỉ nói ra một từ "Ta", liền nghẹn ngào nức nở.

"Ngoan....." Hắn vươn tay ra đè lại đôi môi run run của nàng, "Nếu nàng nói không nên lời thì không cần phải nói nữa. Nhan Nhan, ta làm sao có thể làm cho nàng khó xử đây?"

Nghe vậy, Tịch Nhan càng khóc lớn tiếng hơn, thành trì phòng ngự trong lòng nàng đều bị sụp đổ, ngay cả phế tích cũng bị bão cát thổi đi mất, không chút nghi ngờ: "Hoàng Phủ Thanh Vũ....."

https://thuviensach.vn

"Thất ca!"

Trong lúc tình chàng ý thiếp vẫn còn chưa kết thúc, giọng nói kích động của Thập Nhị lại đột nhiên truyền đến.

Tịch Nhan đột nhiên phục hồi tinh thần lại, lau nước mắt từ trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ chui ra, vẫn khóc thút thít nhìn hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi nhấc mi, liếc nhìn gương mặt đang hoang mang rối loạn của Thập Nhị, không hờn không giận lại chậm rãi ôm lấy Tịch Nhan vào lòng, sau đó mới lên tiếng: "Sao lại kích động như vậy?"

Thập Nhị liếc mắt nhìn Tịch Nhan một cái, do dự một lát mới nói: "Sơn trang bị bao vây chặt chẽ rồi."

"Thật sao?" Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi nheo lại, trầm giọng nói, dường như mọi thứ đều ở trong lòng bàn tay hắn, "Nơi này dù sao cũng là Đại Sở, lãnh thổ của bọn chúng, đừng hành động thiếu suy nghĩ."

"Thất ca, huynh làm sao mà biết....." Thập Nhị lộ vẻ kinh ngạc, bất quá một lát lại nghiêm mặt nói, "Dự thân vương muốn gặp Thất ca."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười lạnh một tiếng, trong lòng Tịch Nhan lại nổi lên nghi hoặc: "Dự thân vương? Em ruột của hoàng đế Đại Sở, Dự thân vương tự xưng là "Chiến thần"bách chiến bách thắng?"

Thập Nhị gật gật đầu.

Trong lòng Tịch Nhan nghi ngờ càng thêm sâu. Dự thân vương, nàng cũng chỉ mới nghe nói mà thôi. Người này cực vì thần bí, tuy nói là vì Đại Sở lập nên nhiều chiến công hiển hách, nhưng trong thiên hạ nhưng không ai gặp qua khuôn mặt thật của vị Vương gia này. Theo lời đồn đãi, dù cho hắn ra trận giết địch nhưng trên mặt cũng mang theo mặt nạ, những người

https://thuviensach.vn

gặp qua khuôn mặt của hắn, hơn phân nửa đều trở thành vong hồn dưới đao hắn.

Nhưng một người như vậy, vì sao lại bao vây chặt chẽ sơn trang này?

"Chàng?" Tịch Nhan quay đầu nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ.

"Có lẽ vậy." Hoàng Phủ Thanh Vũ nhấc mi, "Nhan Nhan, nàng đi về nghỉ ngơi trước đi, không cần đi ra."

"Không." Tịch Nhan quả quyết cự tuyệt, bỗng nhiên lại dịu xuống, kéo cổ tay áo hắn, "Chàng cho ta đi nhìn xem vị Vương gia trong truyền thuyết này như thế nào, không được sao?"

"Nếu nàng thật sự muốn nhìn, ta cho lão Thập Nhị mang nàng lên lầu, nhìn từ xa xa, không nên theo ta làm gì?"

Tịch Nhan nhìn bộ dáng tràn đầy tự tin của hắn, lúc này mới yên lòng, có chút không cam lòng gật gật đầu, xoay người theo Thập Nhị lên lầu.

Trên lầu, từ xa xa , có thể thấy cửa sơn trang bị mở ra, một đoàn thị vệ dũng mãnh bao vây xung quanh Hoàng Phủ Thanh Vũ, Hoàng Phủ Thanh Thần cùng lão Thập Nhất đứng trước cổng sơn trang.

Trên lầu, Thập Nhị tức giận đến mức nghiến răng, hung hăng vỗ lan can.

Trong lòng Tịch Nhan không biết vì sao lại chấn động khi nhìn thấy vị Vương gia nổi tiếng trong truyền thuyết, đột nhiên nàng nghe thấy có tiếng bước chân đi lên, quay đầu nhìn lại thì ra là Đạm Tuyết.

Đạm Tuyết đối với nàng mà nói kỳ thật cũng là một nữ nhân thần bí, ngay cả lúc một năm trước nàng ta giúp nàng chạy trốn, cho đến nay Tịch Nhan cũng nghĩ không thông là vì sao. Mà lúc này, khi Đạm Tuyết nhìn

https://thuviensach.vn

thấy nàng cũng chỉ cười nhẹ, đến bên cạnh nàng, cùng nàng sóng vai nhìn tình hình phía dưới.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 98:

Vị Dự thân vương trong truyền thuyết kia thật lâu không hiện thân, ánh mắt Tịch Nhan liền dừng lại ở trên người Hoàng Phủ Thanh Vũ. Chỉ thấy hắn khí định thần nhàn đứng ở nơi đó, ngọc thụ lâm phong, khí độ phi phàm. Nàng bỗng dưng nhớ lại những lời lúc nãy còn chưa nói xong với hắn, đỏ mặt lên, lại nhớ tới điều gì, quay đầu nhìn sang Đạm Tuyết bên cạnh.

Đạm Tuyết tựa hồ đang xuất thần, nhưng khi Tịch Nhan nhìn theo ánh mắt của nàng lại cảm thấy nàng không phải là đang nhìn Hoàng Phủ Thanh Thần.

Chẳng lẽ, nàng đang nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ? Trong lòng Tịch Nhan chợt cứng lại, lúc quay đầu lại, bỗng nhiên thấy một thân ảnh cao ngất, từ cổng sơn trang chậm rãi đi vào.

Tịch Nhan hô hấp dừng lại .

Trên mặt người đó đang đeo mặt nạ che kín mặt, dường như không ai có thể thấy khuôn mặt thật của hắn dưới tấm mặt nạ cổ quái, phảng phất quỷ mị, đến tột cùng là như thế nào.

Nhưng Tịch Nhan lại thấy được. Nguồn:

https://thuviensach.vn

Không phải thấy được mặt hắn, mà là thấy được thân hình người đó, thân hình cho tới bây giờ nàng vô cùng quen thuộc.

Làm sao có thể là hắn? Tịch Nhan gắt gao nắm lấy vạt áo của mình, sắc mặt tái nhợt rút lui hai bước.

Nam Cung Ngự..... Dự thân vương?

Tịch Nhan vẫn không thể tin được những gì mình đang nhìn thấy, cũng không làm cách nào nghĩ thông suốt được -- Nam Cung Ngự từ nhỏ cùng nàng lớn lên bên nhau, sư huynh Nam Cung Ngự, thân là đệ tử Nam Cung Ngự của Tây Càng, làm sao có thể trở thành Vương gia Đại Sở? Một Nam Cung Ngự bất cần đời, làm sao có thể là "Chiến thần" Dự thân vương?

Tịch Nhan toàn thân cứng ngắc, tim đập mạnh và loạn nhịp, sau một lát, đột nhiên bừng tỉnh ngộ, lúc Thập Nhị còn chưa phục hồi tinh thần lại, đã xoay người nghiêng ngả lảo đảo đi xuống lầu.

"Thất tẩu!" Thập Nhị đột nhiên quay đầu không thấy thân ảnh Tịch Nhan đâu nêu gọi to lên. Trong lòng hắn quýnh quáng cả lên, vội vàng chạy đuổi theo xuống lầu, lúc này trên lầu chỉ còn lại một mình Đạm Tuyết vẫn đứng trong gió lạnh ở nơi đó, nhìn thân ảnh phía dưới, tim cũng đập mạnh và loạn nhịp.

Khi Tịch Nhan thở hào hển chạy đến phía sau đám kia thị vệ, những người đó đột nhiên tự động tránh ra nhường lối cho nàng đi tới.

Trước ánh mắt mọi người, Tịch Nhan bước từng bước một tiến lên, hướng về phía vị Dự thân vương kia.

Ánh mắt thâm thúy Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn nhìn nàng, nhưng không nói lời nào.

https://thuviensach.vn

Có một số việc, hắn dường như đã xem nhẹ -- đúng là Tịch Nhan rất quen thuộc Nam Cung Ngự.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 99:

Tịch Nhan đắm chìm trong sự khiếp sợ của bản thân, cơ hồ quên đi Hoàng Phủ Thanh Vũ, bước từng bước một hướng về phía Dự thân vương.

Không ai đứng ra ngăn cản nàng, nàng đi rất chậm, giống như phải dùng hết khí lực toàn thân mới có thể di chuyển. Nhưng càng đến gần, tuyệt vọng trong lòng nàng lại càng càng dày đặc hơn.

Rốt cục, nàng đã đi đến trước mặt hắn, chậm rãi nâng lên tay lên, chạm đến đến mặt nạ của hắn.

Khi tay nàng chạm đến mặt nạ của hắn, hắn giơ tay nắm lấy tay nàng, một cảm giác quen thuộc lại dâng lên, lúc này Tịch Nhan chỉ cảm thấy mình vô cùng yếu ớt, nàng còn xúc động muốn khóc. Nàng hơi run run giọng gọi hắn: "Nam Cung Ngự?"

Chiếc mặt nạ trước mắt lạnh như băng mặt nạ, không thể nhìn thấy một nét biểu cảm của khuôn mặt.

Tịch Nhan chán ghét cảm giác như vậy, nàng giãy tay ra khỏi tay hắn, nắm lấy mặt nạ của hắn kéo xuống --

Khuôn mặt hắn trầm ổn, không thấy chút ngả ngớn cùng đùa cợt, đôi mắt như hồ sâu không thấy đáy, cứ nhìn nàng chằm chằm, hồi lâu sau mới mở miệng: "Nhan Nhan."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan rất muốn nở nụ cười: "Dự thân vương?"

Miệng hắn bất giác trầm xuống, không nói gì nữa.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Cuối cùng, nàng vẫn không thể nào cười nổi.

Khóe môi hắn hơi co rút lại một lát rồi nói: "Mộc Cao Phi."

Tịch Nhan ngẩn người, lúc này mới bật cười. Đúng rồi, "Chiến thần" , Dự thân vương, Mộc Cao Phi.

"Nam Cung Ngự..... Không, Mộc Cao Phi, Dự thân vương, ngài thật có bản lãnh." Tịch Nhan cười lạnh rồi lui về phía sau, cuối cùng nàng lui vào lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, thân mình mềm nhũn, xoay người dựa vào lòng hắn, giọng nói đột nhiên trở nên rất thấp, "Hoàng Phủ Thanh Vũ, dẫn ta đi....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ tay khẽ vuốt lên lưng của nàng, đồng thời thấp giọng nói: "Bé ngốc, ta làm sao có thể để nàng ở lại nơi này?"

Chung quanh đằng đằng sát khí, thế mà hai người lại không coi ai ra gì thì thầm nho nhỏ với nhau, trong mắt Mộc Cao Phi bỗng dưng có ngọn lửa bốc cháy lên, giống như muốn thiêu hủy tất cả mọi thứ xung quanh thành tro bụi!

"Nhan Nhan, ở lại đây với ta." Hắn trầm giọng nói, "Muội quên lời hứa của mình rồi sao? Nam nhân này, hắn không đáng cho muội động tình."

Tịch Nhan vẫn thấp giọng cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ nói điều gì đó, vừa nghe xong lời này, đột nhiên xoay người lại, khẽ cười nói: "Đúng vậy, hắn không đáng ta động tình, ta lại cố tình động tình. Còn như ngươi, rõ ràng không đáng ta đặt lòng tin, ta lại tin tưởng ngươi nhiều năm như vậy!"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt sắc bén của Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn qua, khóe miệng bỗng dưng nhếch lên, một lần nữa ôm nàng vào lòng lòng, mỉm cười nói với Mộc Cao Phi: "Dự thân vương, ngươi chia rẽ tình cảm vợ chồng chúng ta là tội gì đây?"

Mộc Cao Phi bỗng dưng cất giọng cười ha hả: "Nhan Nhan, muội chỉ giận ta lừa gạt muội, nhưng ta chỉ gạt muội thân phận thật của ta, ngoài ra ta không gạt muội điều gì cả? Còn người muội đang dựa vào kia, hắn từ đầu tới đuôi lừa muội bao nhiêu chuyện, muội có biết không?"

Thân mình Tịch Nhan run lên, ngẩng mặt nhìn về phía người trước mặt mình, khuôn mặt tuyệt mỹ được che dấu sau vẻ mặt điềm đạm đáng yêu làm người ta động lòng: "Hoàng Phủ Thanh Vũ..... Chàng cũng đã lừa gạt ta sao? Chàng lừa ta bao nhiêu chuyện?"

" Nhan Nhan ngốc." Hắn thản nhiên liếc mắt nhìn Mộc Cao Phi một cái, một lần nữa ôm đầu Tịch Nhan vào trong lòng, "Ta làm sao có thể lừa gạt nàng....."

Hắn cúi đầu nói với nàng xong liền đưa mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Thần.

Cùng lúc đó, một mũi tên đột nhiên xé gió lao đến, từ xa xa lao nhanh về phía Mộc Cao Phi!

"Loảng xoảng " Một tiếng động vang lên, trường kiếm của Mộc Cao Phi cực kỳ thoải mái chặn được mũi tên. Nhưng đây chỉ là mở đầu.

Theo sau mũi tên được bắn từ xa xa, đột nhiên trở thành rừng tên dày đặc, lao thẳng đến Mộc Cao Phi cùng các tướng sĩ của hắn.

"Nhan Nhan." Lúc Tịch Nhan còn ngơ ngẩn nhìn Mộc Cao Phi dùng kiếm ngăn cản những mũi tên lao tới hắn, bỗng nhiên bị Hoàng Phủ Thanh Vũ lôi kéo, ngay sau đó liền được hắn kéo chạy đi.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 100

Mi tâm Mộc Cao Phi vừa động, nhưng bất đắc dĩ phải ngăn mưa tên bay tới nên không thể đuổi theo được.

Tịch Nhan chạy theo Hoàng Phủ Thanh Vũ thẳng đến chuồng ngựa, ngựa từ sớm đã được người chuẩn bị xong xuôi, Hoàng Phủ Thanh Vũ nhảy lên lưng ngựa, vươn tay ra hướng về phía nàng: "Lên ngựa mau, Nhan Nhan."

Tịch Nhan vươn tay ra, lại bỗng nhiên chần chờ, nhìn chằm chằm vào hắn: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, chàng đã lừa gạt ta chuyện gì?"

Hắn cứ như vậy nhìn nàng, khóe miệng gợi lên một tia cười lạnh: "Nhan Nhan, chỉ bởi vì một câu nói của hắn, nàng liền nhận định ta đã lừa gạt nàng sao?"

Tịch Nhan chậm rãi lắc đầu, ánh mắt trầm tĩnh: "Ta không biết, nhưng mà Nam Cung Ngự..... Mộc Cao Phi hắn, sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời như vậy."

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi trên lưng ngựa, phong thái tuấn lãng, thản nhiên thưởng thức chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay, ánh mắt ngạo nghễ: "Nếu ta bày ra trận tên này đối phó với hắn mà chưa từng nói cho nàng biết, vậy có tính không?"

https://thuviensach.vn

****

Ngựa một đường phi nhanh, rốt cục vào buổi tối ngày thứ ba đã tới biên giới Bắc Mạc. Khi đó, lão Cửu, Đạm Tuyết, Thập Nhất cùng Thập Nhị đã thu xếp trong dịch quán nghỉ ngơi chờ Tịch Nhan cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Tịch Nhan hỗn loạn xuống ngựa, lập tức liền té ngã trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, hôn mê bất tỉnh.

Hoàng Phủ Thanh Vũ dường như đã sớm đoán được, một bên ôm nàng vào lòng một bên phân phó hạ nhân: "Đi mời đại phu đến đây."

Tịch Nhan sốt cao, bệnh đến như núi đổ, liền hôn mê như vậy khá lâu.

"Hoàng Phủ Thanh Vũ....." Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, đầu óc mơ mơ màng màng, nàng gọi tên của hắn, vô thức thấp giọng, "Chàng sẽ không lừa gạt ta đúng hay không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn canh giữ bên cạnh nàng, khuôn mặt luôn cực kỳ nhợt nhạt, lúc nghe câu hỏi của nàng, nhẹ nhàng cầm tay nàng lên.

Mỗi khi như vậy, không hiểu sao Tịch Nhan liền cảm thấy rất an tâm, không bao lâu lại nặng nề đi vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ hỗn loạn, lúc là người này lúc là người kia hiện ra, những hình ảnh nàng quen thuộc nhưng muốn quên đi, tất cả cơ hồ sắp đem nàng bức điên lên --

"Ngay cả phụ thân của mình cũng câu dẫn, ngươi là đồ vô sĩ, là tiện nhân!"

"Ngươi chính là đồ họa thủy, cả con người ngươi đều là tai họa!"

https://thuviensach.vn

Nhưng mà khủng bố nhất không phải những lời đó, mà là khuôn mặt hiền lành, ôn nhuận kia: "Nhan Nhan, gọi phụ thân đi."

Lại là cảnh này trong mơ, liên tục lặp đi lặp lại.

"A --" Tịch Nhan đột nhiên từ trong giấc ngủ say trung bừng tỉnh lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ôm cổ người đang ngồi bên giường, "Không cần --
"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 101

"Nhan Nhan?"

Giọng nói Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng vang lên bên tai, Tịch Nhan mới từ trong ác mộng tỉnh táo lại, lệ quang trong suốt trong đôi mắt, dựa vào trong lòng hắn, cúi đầu bật khóc nức nở.

"Không có việc gì rồi." Hắn nhận thấy được bất an của nàng, nhẹ vỗ về lưng nàng.

Tịch Nhan tất nhiên là biết không có việc gì nữa rồi, nhưng trăm nghĩ ngàn suy, vẫn là không thể tin được Nam Cung Ngự, không, là Mộc Cao Phi, lại lừa gạt mình, sư huynh nàng tín nhiệm nhiều năm, lại lừa gạt nàng thảm như vậy.

Thế nhưng điều đó có gì là lạ đâu? Trên thế gian này, ngay cả cốt nhục thân sinh còn có thể ngươi lừa ta gạt, mân thuẫn với nhau, nói dối lừa gạt nhau, một Mộc Cao Phi thì có là gì?

Hồi lâu sau, nàng mới dừng khóc, vòng tay ôm ấp của người trước mặt làm cho nàng cảm thấy an tâm, làm cho nàng muốn nói ra hết những khổ sở trong lòng.

"Hoàng Phủ Thanh Vũ?" Nàng có chút do dự mở miệng,"Chàng có từng nghe nói qua về..... Phụ thân ta hay không?"

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi cứng lại, cúi đầu lên tiếng: "Làm sao vậy?"

"Chàng biết không, nhiều năm như vậy trôi qua ta chưa nhìn thấy ông ấy, thế nhưng ta vẫn nhớ rõ hình dáng của ông ta....." Tịch Nhan nhíu lại mi tâm, ánh mắt mê man, " Ông ấy đối với ta rất tốt, tốt đến mức người chung quanh đều ghen tị, thậm chí ngay cả mẫu thân cũng cảm thấy ông ấy sủng ta quá đáng, mà ta cũng rất thích ông ấy....."

"Nhưng vào năm ta bảy tuổi, ông ấy lại đột nhiên biến mất không ai biết tung tích, ông ấy để lại một mình ta trên đường cái, ông ấy nói đi mua quà cho ta, nhưng đi rồi thì không bao giờ trở về nữa..... Mẫu thân ngày ngày khóc lóc, ta nghĩ đến ông ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta van cầu những người chung quanh đi tìm ông ấy, nhưng đều vô dụng, đều không có kết quả....."

"Sau đó ta mới biết được, thì ra, ông ấy không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn....." Giọng nói Tịch Nhan bỗng dưng cứng ngắt, cắn răng nắm lấy vạt áo trước ngực Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Nàng không nói thêm gì nữa, bởi vì nói không nên lời, chỉ có thể thống khổ cắn răng, không cho chính mình khóc lên thành tiếng.

Nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không có tiếp tục hỏi chuyện gì xảy ra kế tiếp, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy nàng: "Nhan Nhan, tất cả đều đều trôi qua rồi, không cần phải khổ sở nữa, có ta ở trong này với nàng."

"Không!" Giọng nói của Tịch Nhan bỗng nhiên lạnh lùng, "Chưa từng trôi qua, vĩnh viễn chưa từng trôi qua, ông ấy đã gây đau khổ cho ta, vĩnh viễn ta sẽ không quên, cả đời này ta hận ông ấy."

Nàng vĩnh viễn cũng quên không được ngày mẫu thân mất, bà dùng hết khí lực hất bàn tay nàng ra, mẫu thân lúc đó rất đáng sợ, chỉ vào mũi của nàng mắng: "Ngươi không phải rất có năng lực sao? Ngươi không phải có

https://thuviensach.vn

thể làm cho hắn thích ngươi sao? Kết quả ra sao..... Thì ra vẫn không so sánh được với người đàn bà đó..... Chỉ cần người đàn bà đó vừa xuất hiện, ngay cả ngươi cũng bị hắn vứt bỏ....."

Lời nói của mẫu thân vẫn chưa xong, bỗng nhiên trong miệng phun ra một ngụm máu – ngụm máu đó vào khuôn mặt nho nhỏ của nàng, qua màn máu đỏ tươi đó nàng hoảng sợ nhìn mẫu thân chậm rãi ngã xuống.

Từ đó về sau, nàng bị người trong thiên hạ gọi là "Họa thủy", một kẻ dụ dỗ phụ thân, bức tử cả mẫu thân của mình.

Từ đó về sau, qua thật lâu nàng mới hiểu được thì ra phụ thân không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mà là vì một nữ tử khác, từ bỏ nàng cùng mẫu thân. Hắn không chỉ lừa nàng, còn làm cho nàng tuổi còn nhỏ bị tất cả mọi người trong thiên hạ gọi là "Họa thủy".

Hoàng Phủ Thanh Vũ không biết vì sao thở dài một hơi, nhẹ nhàng hôn lên thái dương của nàng: " Nhan Nhan ngốc."

Có lẽ đang bị bệnh nên nàng cảm thấy mình thật là yếu ớt vô lực, Tịch Nhan xưa nay luôn cứng rắn vậy mà tại đây, lúc này lại trở nên mềm yếu bất khả tư nghị.

"Hoàng Phủ Thanh Vũ." Nàng đột nhiên lại gọi hắn, thấp giọng nói, "Ta không biết chàng phải đối xử với ta tốt như vậy, ta rất muốn hỏi chàng, nhưng mà chàng tựa hồ vĩnh viễn sẽ không nói sự thật với ta..... Nhưng mà ta lại nguyện ý tin tưởng chàng là xuất phát từ thật tâm muốn đối xử tốt với ta, cho nên..... Hiện nay, ta cam tâm tình nguyện đem bản thân giao cho chàng."

Nàng cắn môi dưới, ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt trong suốt: "Chàng nói cho ta biết, chàng đối xử tốt với ta là xuất phát từ thật tâm sao?"

https://thuviensach.vn

Trong đôi mắt thâm thúy của hắn, nàng nhìn thấy không biết có phải là thương tiếc hay không, nàng cũng không hiểu nhiều điều ẩn sâu trong đó, nhưng mà nàng lại cảm thấy được sự kiên định.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chăm chú nhìn nàng thật lâu, rốt cục gật gật đầu: "Đúng."

Sắc môi Tịch Nhan tái nhợt, cố gắng nở ra nụ cười, nhắm mắt lại vùi vào gáy hắn: "Ta tin chàng, không cho chàng lừa dối ta."

Chớp mắt một cái, năm tháng như đứng yên lại, thời gian như ngừng trôi, khoảng khắc hai người dựa sát vào nhau, đó chính là đời đời kiếp kiếp.

Thần sắc Hoàng Phủ Thanh Vũ có chút ngưng trệ, cảm thụ được thân thể mềm mại của nàng dựa vào mình, bỗng nhiên thất thần thật lâu..

Tiếng đập cửa chợt vang lên: "Thất ca."

Là lão Thập Nhất.

Hoàng Phủ Thanh Vũ dừng một chút, chậm rãi nâng thân thể Tịch Nhan dậy, đã thấy nàng không biết lại mê man từ lúc nào, khóe miệng nhịn không được gợi lên mỉm cười, cúi đầu nhẹ nhàng ấn trên môi nàng một nụ hôn mới buông nàng nằm xuống, đứng dậy đi ra mở cửa.

Không ngờ thần sắc lão Thập Nhất vô cùng lo lắng: "Thất ca, đã xảy ra chuyện."

Nguyên lai là phụ hoàng bọn họ Hoàng Phủ Lân hai ngày trước ngã ngựa bị thương, tuy rằng không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng vị hoàng đế mới năm mươi tuổi này lại đột nhiên cảm giác sống chết không thể biết trước được, vì thế nổi lên ý niệm lập thái tử trong đầu. Mà nay, trong hơn mười vị hoàng tử đã trưởng thành, không có ai ngoài Hoàng Phủ Thanh Vũ,

https://thuviensach.vn

lão Tam, lão Tứ, lão Ngũ, lão Thập, lão Thập Tam đều là những người có khả năng tranh giành ngôi vị thái tử.

Nhưng trước mắt, mấy người kia đều đang ở trong kinh thành phụng dưỡng phụ hoàng chỉ có Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn còn ngoài kinh.

"Thất ca, chúng ta phải lập tức khởi hành về kinh thành ngay, nếu không ngôi vị thái tử này không giữ được." Thập Nhất ngày thường có vẻ mặt ôn nhuận thong dong cũng không nhịn được sốt ruột.

Hoàng Phủ Thanh Vũ tay còn đặt trên cửa phòng, cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

Không bao lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Thần và lão Thập Nhị cũng cùng nhau chạy đến, Thập Nhị tính tình nôn nóng, nói thẳng: "Thất ca, huynh còn chờ gì nữa? Mau nhanh chóng quay lại kinh thành đi!"

Hoàng Phủ Thanh Thần thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, trầm giọng nói: "Chỉ sợ thân thể người trong phòng chưa khỏi hẳn, không thích hợp lên đường?"

Nghe vậy, Hoàng Phủ Thanh Vũ giương mắt, quét mắt liếc nhìn ba huynh đệ trước mặt, thản nhiên nói: "Nếu phụ hoàng cũng không có gì đáng ngại, cũng không cần sốt ruột quay trở về."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 102

Nguồn:

"Thất ca, huynh điên rồi có phải hay không?" Thập Nhị bỗng dưng nóng nảy, "Cho dù thân thể Thất tẩu không thích hợp lên đường, thì huynh tạm thời để tẩu ấy ở lại chỗ này, chúng ta trở về trước là được, ở đây cũng không phải là không có người chiếu cố tẩu ấy!"

"Thập Nhị nói đúng đó Thất ca." Thập Nhất tiếp lời,"Cho dù vì Thất tẩu..... Huynh cũng không thể vì tẩu ấy mà buông tha cho ngôi vị thái tử chứ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ cười nhẹ: "Ta sẽ không bao giờ để nàng một mình ở lại nơi này, nếu phải đi về, ba người các đệ cứ trở về trước đi, như thế cũng không phải không được."

"Thất ca!" Thập Nhị quả thực không thể tin được những gì mình nghe được, dừng lại một chút mới lại chậm rãi nói, "Thất ca, nơi này đã là lãnh thổ Bắc Mạc của chúng ta, Mộc Cao Phi kia tuyệt đối không thể đuổi theo, Thất tẩu vẫn an toàn mà, chỉ cần có người tận tâm chiếu cố tẩu ấy, làm sao có chuyện gì xảy ra được?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ thản nhiên đem tầm mắt nhìn về phía xa xa, không hề lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Thần dường như nhìn ra hắn đã hạ quyết định tâm, liền miễn cưỡng xoay người nói Thập Nhất, Thập Nhị: "Đi thôi, chúng ta trở về trước."

Thập Nhị vừa tức vừa giận, rốt cục vung tay áo rời đi.

Thập Nhất vẫn đứng ở chỗ cũ một lúc lâu, thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ muốn xoay người đi vào, rốt cục nhịn không được nói: "Thất ca, huynh thật sự phải chắp tay nhường ngôi vị thái tử cho người khác sao?"

Khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ gợi lên một nụ cười: "Thập Nhất, ngôi vị thái tử không phải là ngôi vị cao nhất, các đệ không cần khẩn trương như vậy."

"Nhưng trong tình hình hiện nay, nếu huynh trở thành thái tử, về sau đăng quang ngôi vị hoàng đế là chuyện sớm hay muộn thôi, huynh buông tay như vậy, về sau chưa chắc đã còn có cơ hội."

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn cười như trước: "Thập Nhất, có đôi khi, giấu tài, tĩnh xem biến, còn hơn bày ra lắm mưu nhiều kế rất nhiều."

Lúc Thập Nhất vẫn còn giật mình đứng yên tại chỗ, hắn đã đẩy cửa vào phòng, sau đó đóng cửa lại.

Đêm đó, đoàn người suốt đêm rời khỏi trạm dịch, chỉ trừ bỏ Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Tịch Nhan.

Tịch Nhan mãi cho đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại, vừa mở to mắt liền thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa lưng về phía mình ngồi ở bên giường đọc sách.

Trong lòng nàng không hiểu sao cảm thấy rất ấm áp, hơi cử động nhẹ thân thể, cảm thấy trên người khôi phục một chút khí lực, liền ngồi dậy, từ

https://thuviensach.vn

phía sau vòng tay ôm lấy eo hắn, đem mặt vùi vào lưng hắn: "Chàng đang xem gì đó?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười, xoay người đem nàng ôm vào trong lòng, cầm quyển sách trong tay giơ lên: "Sách sử của Đại Sở."

Trên mặt Tịch Nhan lúc đầu còn màng vẻ tươi cười bỗng dưng lập tức biến đổi, ngay sau đó lại giống như một đứa nhỏ đang dỗi, đoạt lấy quyển sách trong tay hắn, ném thật mạnh vào góc tường, lại lần nữa trở về nằm trên giường.

Không ngoài dự đoán của Hoàng Phủ Thanh Vũ là nàng sẽ có phản ứng như vậy, hắn cúi người nhìn nàng, cười nói: "Đứng lên ăn một chút thức ăn đi, nàng đã ngủ lâu như vậy, không ăn cơm sao được?"

Tịch Nhan nằm ở nơi đó, hai mắt sương mù đẫm lệ, không bao lâu sau khắc chế không được nấc lên lên.

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ thở dài.

Từ sau biến cố của Nam Cung Ngự, trước đây vì che dấu bản thân, không thủ đoạn nào mà nàng không sử dùng, thế mà nay nàng bộc phát tính tình trẻ con yếu ớt, ỷ lại vào hắn mọi lúc mọi nơi, giống như một đứa trẻ không chịu nổi kích động.

Những năm qua, bề ngoài nàng được tôn vinh, long sủng không ngừng, nhưng mà tận sâu trong lòng lại tràn đầy bi thương cùng cô tịch mà không thể giãy bày với ai? Ngoại trừ Nam Cung Ngự là người hiểu nàng nhất thế mà cũng chỉ là một kẻ đảo mà thôi --

Dự thân vương Mộc Cao Phi. Cho tới bây giờ, Tịch Nhan mỗi khi nghĩ đến thân phận này của hắn vẫn chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng đến cuối cùng, lại khắc chế không được bật khóc ra.

https://thuviensach.vn

"Hoàng Phủ Thanh Vũ, chàng nói cho ta biết, Nam Cung Ngự trà tộn vào Tây Càng nhằm mục đích gì? Hắn lấy thân phận sư huynh xuất hiện ở bên cạnh ta là vì sao?" Tịch Nhan lại lần nữa bị hắn ôm lấy từ phía sau, tựa vào trong lòng hắn nhẹ giọng hỏi.

Nàng biết bản thân mình không phải là kẻ ngu dốt, nhưng từ khi gặp gỡ Hoàng Phủ Thanh Vũ, trí tuệ của nàng dường như đều bị mất đi, nàng không hiểu rõ Hoàng Phủ Thanh Vũ, cho tới bây giờ, ngay cả Nam Cung Ngự cũng không hiểu nổi nữa.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ôm nàng lên, đi đến bên ngồi xuống cạnh bàn, thử thử độ ấm của bát cháo trên bàn, sau đó mới thản nhiên nói: "Nhan Nhan, mặc kệ mục đích của hắn là gì, tóm lại cho đến bây giờ hắn cũng chưa từng thương tổn nàng, đó đã là may mắn."

Nghe xong lời nói lấy lệ của hắn, Tịch Nhan vẫn hoảng hốt như trước, vô luận như thế nào cũng nghĩ không thông Nam Cung Ngự vì sao phải lẻn vào Tây Càng. Nếu là vì bí mật quân cơ của quốc gia, thì Bắc Mạc mới là nơi hắn nên đến, bởi vì ở Trung Nguyên, chỉ có Bắc Mạc cùng Đại Sở có địa vị ngang nhau, nếu hắn muốn chiếm Tây Càng, kỳ thật là dễ như trở bàn tay, căn bản không cần thận trọng tự mình tìm hiểu như vậy.

Nhưng nếu không phải vì chiến tranh giữa hai quốc gia, thì còn có nguyên nhân gì làm cho hắn phải liều lĩnh như vậy?

Tịch Nhan càng nghĩ càng hồ đồ, miễn cưỡng ăn nửa bát cháo, sau đó cảm thấy trong đầu hỗn loạn, nên bảo Hoàng Phủ Thanh Vũ mang nàng đi ra ngoài hóng gió một chút.

Biên giới của Bắc Mạc cùng Đại Sở là vốn nơi non xanh nước biếc, bốn mùa như xuân, ngay cả dịch quán này cũng vô cùng xinh đẹp, so với sơn trang trước đó còn làm cho người ta vui vẻ thoải mái hơn.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan đi dạo trong hoa viên, chỉ cảm thấy thiếu thiếu gì đó, đi được một quãng đường mới nhớ ra, quay đầu hỏi Hoàng Phủ Thanh Vũ phía sau: "Bọn họ đâu rồi?"

"Trong kinh xảy ra một việc, bọn họ trở về trước rồi." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nói.

"Chuyện gì?"

"Trong lúc phụ hoàng săn bắn, long thể bị hao tổn, bọn họ đều quay trở về ." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên như kể một câu chuyện không liên quan tới mình.

Trong lòng Tịch Nhan nhất thời không hiểu: "Vậy chàng..... Vì sao chàng không quay về?"

"Ngự y gởi thư, nói không có gì trở ngại, có trở về hay không kỳ thật đều giống nhau."

Sắc mặt Tịch Nhan không biết vì sao dần dần trở nên ảm đạm, hắn đều để trong mắt, thản nhiên nói: "Làm sao vậy?"

Tịch Nhan quay đầu đi, hồi lâu sau mới khẽ thở dài một tiếng: "Nhưng mà ông ấy dù sao cũng là phụ hoàng của chàng, ông ấy bị thương, chẳng lẽ chàng cũng không lo lắng sao? Cốt nhục thân tình trên thế gian này đều đạm mạc như thế sao?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 103

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng thật sâu, ngược lại ôm lấy nàng, thấp giọng cười nói: "Nhan Nhan, cốt nhục thân tình trên thế gian này không phải đều đạm mạc, chỉ là có đôi khi, chúng ta không thể tìm được phương pháp chính xác để biểu đạt thôi."

Tịch Nhan cười lạnh một tiếng: "Kkhông phải đều đạm mạc, chỉ có của ta mới đạm mạc mà thôi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ không nói gì nữa, chỉ cúi đầu, trằn trọc in lên đôi môi của nàng, bên môi nàng thổ lộ: "Duy nhất nàng đạm mạc? Nhan Nhan, nàng đang ghét bỏ ta không thể cho nàng một đứa con sao, hả?"

Trong lòng Tịch Nhan trầm xuống, đột nhiên nghe xong lời hắn nói liền có chút kinh ngạc, nhưng lúc nàng còn đang ngây người, đột nhiên bị hắn cắn một ngụm trên môi, nhất thời nhíu mi hô đau, sau khi phục hồi tinh thần lại, nàng nhướng mày lên, cũng hung hăng hướng trên môi hắn cắn xuống.

"Ô chà, mưu sát chồng kìa." Hắn né tránh được nàng thản nhiên nở nụ cười một câu.

Nghe vậy, Tịch Nhan càng thêm giận, kiễng chân lên, nắm chặt hai vai hắn, giống như nếu không cắn được hắn thì không thể buông tha.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà lần này, nàng lại bị hắn thản nhiên đáp lại, nỗi căm tức cùng phẫn nộ của Tịch Nhan đều bị hắn hóa thành nụ hôn triền miên.

Lại bị lừa. Tịch Nhan bừng tỉnh đại ngộ nghĩ, nhưng lại nhịn không được vùi mình vào khuỷu tay hắn, sâu một chút, lại sâu thêm một chút.

Vào ban đêm, Tịch Nhan cũng vẫn quấn quít lấy hắn, do lo ngại cho thân thể của nàng chưa hồi phục nên hắn hoan ái với nàng có chút vội vàng, kết thúc thật nhanh nhưng nàng cảm thấy rất mỹ mãn đi vào giấc ngủ ngủ, mà hắn vẫn không yên giấc, suốt một đêm, lẳng lặng nhìn nàng ngủ yên ở trong lòng mình, ánh mắt thật sâu còn có chút đăm chiêu.

Sáng sớm hôm sau, Tịch Nhan không muốn xuống giường, liền lôi kéo hắn, cũng không cho hắn xuống giường, cứ dựa vào trong lòng hắn ngủ thêm một chút, đến khi nàng mơ mơ màng màng mở mắt câu đầu tiên thốt lên là: "Chàng tính bao giờ thì hồi kinh?"

Hắn rõ ràng nghe thấy "Chàng", mà không phải là "Chúng ta", bởi vậy thản nhiên nhấc mi: "Gấp cái gì, nơi này khí hậu hợp lòng người, bốn mùa như xuân, thích hợp cho nàng dưỡng bệnh, chúng ta ở lại đây một thời gian cũng không phải là không thể được."

"Ta làm sao suy yếu như vậy chứ." Tịch Nhan nhẹ giọng lầu bầu một câu. Truyện Sắc Hiệp -

"Chờ thêm hai ngày, thân thể nàng khỏe hơn, chúng ta đi hoa thành đi một chuyến, đó là lúc mở hội hoa, nơi đó chắc là náo nhiệt phi phàm."

"Thật sự ư?" Trong mắt Tịch Nhan bỗng dưng lóe lên sự kinh hỉ, thấy hắn gật đầu, cười khanh khách lên,"Được."

Đi xung quanh ngắm hoa, thời gian trở nên yên ả.

https://thuviensach.vn

Ngày ngày, hắn cùng nàng đi dạo xung quang chợ hoa, thưởng thức các loại kỳ hoa dị thảo thiên hạ chính là một điều vô cùng thú vị, Tịch Nhan thật không ngờ, ở nơi đây hắn cũng có một sơn trang, tên gọi là "Thanh liễu", bên trong sơn trang có nhiều loại hoa, so với hội hoa không kém mảy may, thậm chí có rất nhiều nhiều loại nàng căn bản không thể nhận biết tên, sum xuê dị thường.

Nàng say sưa tận hưởng cuộc sống, mỗi ngày cùng hắn ngắm hoa uống rượu, nếu uống nhiều bị say thì có thể ngã vào biển hoa đi vào giấc ngủ.

Thường thường nàng và hắn say sưa đến không biết đường về.

Rượu làm người say, mùi hoa làm say lòng người, hoặc là nói, được ở cùng hắn trải qua năm tháng làm say lòng người.

Tịch Nhan nằm trên những phiến hoa thược dược to, hai gò má phiếm hồng, mông mông lung lung nhìn khuôn mắt tuấn mỹ trước mắt, vươn tay ra ôm lấy cổ hắn, thấp giọng nói: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, nơi này thật tốt."

Hắn nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của nàng: "Nàng thích thì tốt rồi." Cuối cùng, vừa cười vừa hỏi nàng: "Nhiều danh hoa như vậy, loại nào hợp với nàng nhất?"

Nghe vậy, Tịch Nhan bỗng dưng bật cười, sau một lát trầm ngâm liền nói: "Từ trước người bên ngoài hỏi ta yêu nhất loài hoa gì, ta chỉ nói là mẫu đơn. Nhưng hôm nay ta nói cho một mình chàng biết, ta yêu nhất ngọc phù dung đến từ đại mạc Tây Vực."

Yêu nhất mẫu đơn, là vì nó quốc sắc thiên hương, phồn hoa nở rộ, không thê lương, không tịch mịch; nhưng trên thực tế nàng yêu chính là ngọc phù dung, chỉ vì nó cùng mình giống nhau, sinh ra trong hoàn cảnh ác liệt nhất, rất cần người khác bảo vệ mình.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan bỗng dưng cười ha hả, tiến vào lòng hắn: "Bí mật này chỉ mình hai ta biết thôi. "

Hoàng Phủ Thanh Vũ khóe miệng chậm rãi gợi lên nụ cười, định mở miệng nói chuyện đã thấy nàng chậm rãi nhắm hai mắt, đúng là đã ngủ, một chút bất đắc dĩ chợt gợi lên nơi khóe miệng, định ôm nàng đứng lên đi vào phòng.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động, mi tâm Hoàng Phủ Thanh Vũ nhíu lại, nhanh chóng thả Tịch Nhan xuống, ôm vào trong ngực mới quay đầu nhìn về phía người đang tới.

"A, Dự thân vương đúng là vẫn còn dám đến đây." Trên mặt hắn cũng không kinh ngạc, tựa hồ sớm dự đoán được Mộc Cao Phi trước mặt nhất định sẽ xuất hiện ở nơi này.

Biểu tình Mộc Cao Phi cũng đạm mạc, chỉ nhìn về phía Tịch Nhan trong lòng hắn, trên người hắn lại tỏa ra một cảm xúc trái ngược, thì thào gọi một tiếng: "Nhan Nhan....."

"Dự thân vương ngày thường dấu diếm hình dáng, lần này lại một mình bất chấp nguy hiểm tới đây, nếu chỉ là vì nhìn trộm thê tử của ta một chút, như vậy, ta thay mặt Nhan Nhan cảm tạ Dự thân vương rồi." Khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ nở một nụ cười nhợt nhạt, "Bất quá ba chữ "Dự thân vương" thật là khó đọc, nếu có thể giống lúc trước chỉ gọi ngươi là Nam Cung thì dễ nghe hơn."

Mộc Cao Phi cũng cười lạnh: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, ngày đó làm cho Nhan Nhan trở thành người của ngươi, là vì ta lâm vào hoàn cảnh bất đắc dĩ, nhưng ngươi cũng đừng quên thân phận của mình, nếu một ngày kia nàng biết được, chỉ sợ đến lúc đó nàng sẽ không còn là người của ngươi nữa?"

https://thuviensach.vn

"Thân phận của ta?" Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nói, " Thân phận của ta thật sự rất rõ ràng, xác thực không giống Dự thân vương phức tạp như vậy. Bất quá cũng may Dự thân vương chung quy cũng chỉ có vài thân phận, thế mà lại nói ta."

"Hoàng Phủ Thanh Vũ, ngươi thật sự là kẻ đa mưu tuc trí, ngươi cũng biết tinh tường rằng hiện nay thời cơ còn chưa chín muồi, ta tạm thời không nói cho Nhan Nhan tất cả mọi chuyện, cũng sẽ không cùng ngươi tranh đoạt nàng, nhưng một ngày kia, nếu Nhan Nhan thấy rõ bộ mặt thật của ngươi, nàng nhất định sẽ là người của ta." Dừng một chút, hắn lại nói, "Lúc trước, ta quyết định đẩy nàng vào lòng ngươi, ta sẽ không hối hận, chỉ cần nàng vẫn là nàng, ta sẽ không bỏ cuộc."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười lạnh nhìn hắn rời đi, thản nhiên nói: "Nếu hiện nay ngươi còn vọng tưởng tranh giành cùng ta, thật sự là ý nghĩ kỳ lạ ."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 104

Nắng sớm mờ mờ, Tịch Nhan từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ đang ngủ bình yên.

Không biết bao nhiêu lần nàng nhìn hắn gần như vậy, trong lòng nàng vẫn giống như nai con lạc bầy, khắc chế không được cảm giác tim đập thình thịch. Tịch Nhan chậm rãi nâng tay lên, cách mặt hắn một khoảng, miêu tả khuôn mặt hắn, mũi này, môi này, cằm dưới này.....

Khóe miệng chậm rãi nở nụ cười, nhưng lại mang theo một chút bất đắc dĩ cùng chua xót.

Cho đến hôm nay, nàng vẫn không thể đoán được hắn.

Dù nàng đã bày tỏ mọi chuyện, đặt toàn bộ tín nhiệm trên người hắn, hoàn toàn mở rộng nội tâm, ỷ lại hắn, quấn quít lấy hắn, yên tâm thoải mái hưởng thụ sự sủng ái của, biến bản thân thành kẻ nhát gan, trở nên si ngốc, đều là bởi vì đối với hắn không xác định rõ.

Có lẽ trước mặt hắn nàng xác thực hồ đồ, nhưng không đến mức ngu ngốc -- nếu muốn nàng tin tưởng hắn đối xử tốt với nàng không vì lý do gì cả, nàng làm không được.

Rõ ràng biết tình yêu của hắn không thuần túy, nàng vẫn không nhịn được càng hãm sâu.

https://thuviensach.vn

Trong mắt bỗng nhiên ẩm ướt, Tịch Nhan chậm rãi ngồi dậy, vốn định làm hết sức nhẹ nhàng nhưng vẫn làm kinh động hắn.

Mặc dù vừa mới tỉnh ngủ nhưng con ngươi hắn vẫn thanh minh, tỉnh táo như trước, giống như vĩnh viễn không có mê ly cùng mông lung. Hắn cũng ngồi dậy, ôm lấy thắt lưng của nàng: "Sớm như vậy nàng dây làm chi? Hôm qua uống rượu, nàng có cảm thấy đau đầu không?"

Tịch Nhan cười lắc lắc đầu: "Rượu trong sơn trang này vô cùng tốt, say rượu như thế nhưng cũng không có tri giác. Ta chỉ muốn đi ra ngoài dạo một chút."

Hoàng Phủ Thanh Vũ liền gọi người tiến vào hầu hạ rửa mặt chải đầu. Trong lúc Tịch Nhan búi tóc sơ được một nửa, hắn đã mặc xong y phục, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm của tổng quản sơn trang: "Thất gia, Cửu gia phái người mang văn kiện khẩn cấp đến."

Được Hoàng Phủ Thanh Vũ cho phép, lập tức liền có người đem văn kiện tiến vào, hắn có ý bảo đem văn kiện đặt trên bàn, còn mình lại khí định thần nhàn rửa mặt.

Trong lòng Tịch Nhan lại sinh ra tò mò, đứng lên đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy văn kiện hướng về phía hắn giơ giơ lên: "Đây là văn kiện khẩn cấp, chàng còn không mau mở ra xem?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nở nụ cười: "Nàng muốn xem thì có."

"Chàng không muốn xem sao?" Trong đôi mắt đẹp của Tịch Nhan ánh lên một tia giảo hoạt, "Ta giúp chàng mở ra nha?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ có ý bảo tùy nàng, Tịch Nhan liền mở ra tấu chương dày cộm, nhưng vừa đọc được hai hàng, liền nhịn không được thay đổi sắc mặt.

https://thuviensach.vn

"Mặt mày nàng nhăn thành như vậy xem ra không phải tin tức gì tốt."

Hắn chỉ cười nhẹ, đưa khăn cầm trong tay cho thị nữ, liền đi tới bên cạnh bàn chuẩn bị dùng điểm tâm.

Tịch Nhan nghiêng đầu nhìn hắn một cái: "Vậy chàng đoán là tin tức gì."

Hoàng Phủ Thanh Vũ tự tay múc cho nàng một chén cháo gạo nếp, sau một lát trầm ngâm, cười nói: "Chắc là lão Ngũ được phong làm thái tử?"

Tịch Nhan nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh, nàng nhìn tấu chương mật cầm trong tay mấy lần, xác nhận niêm phong vẫn chưa bị ai chạm vào, kinh ngạc nói: "Không phải chàng đã biết từ sớm rồi chứ?"

Hắn đưa tay kéo nàng qua, làm cho nàng ngồi trong lòng mình: "Nhan Nhan, ta cả ngày ở cùng một chỗ với nàng, làm sao ta biết được những chuyện xảy ra cách ngàn dặm xa xôi chứ?"

Tịch Nhan vẫn chưa chịu dừng tại đây, chỉ cảm thấy có chuyện gì không đúng, sau một lát mới bừng tỉnh đại ngộ: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, chàng đã sớm biết ý muốn phụ hoàng về việc lập thái tử trong lúc này sao?"

Hắn nhấc mi, từ chối cho ý kiến.

"Vậy vì sao chàng --" Tịch Nhan nhìn hắn, những lời còn lại trong nàng cắn môi ngậm chặt trong miệng.

Vốn muốn hỏi hắn vì sao biết rõ bản thân rất có hi vọng trở thành thái tử, lại trễ nãi thời gian trở lại kinh thành để tranh thủ cơ hội. Nhưng trong một khắc, trong đầu Tịch Nhan đã có đáp án rõ ràng -- hắn muốn nói cho nàng biết hắn ở lại vì nàng.

https://thuviensach.vn

Hắn vì nàng buông tha cho ngôi vị thái tử sao? Tịch Nhan quả thực không thể tin được chuyện như vậy. -

Trên thực tế, hắn giả vờ bản thân bị tàn phế nhiều năm như vậy, tuy rằng ngoài mặt rời xa triều chính, nhưng lại ngầm cùng lão Cửu, lão Thập Nhất chặt chẽ lui tới, nay ngay cả lão Thập Nhị cũng gia nhập trong đó.

Hắn giấu tài nhiều năm như vậy còn không phải là vì ngôi vị quân chỉ cao cao tại thượng hay sao?

Vì sao nay, sau khi hắn đã trải qua giai đoạn phượng hoàng lột xác, trong triều bắt đầu bộc lộ tài năng, ở thời điểm hắn rốt cục chiếm được sự tin tưởng của người khác, hắn lại cam nguyện vì nàng, buông tha cho một cơ hội tốt nhất hơn hai mươi năm qua?

Tim Tịch Nhan đập mạnh và loạn nhịp, nàng nhìn hắn nhưng trong lòng bắt đầu tính toán, hắn không phải có âm mưu gì khác chú.

Nhưng việc buông tha cho ngôi vị thái tử, chuyện gây khiếp sợ lòng người như vậy, còn có thể có âm mưu gì nữa? Tịch Nhan lại một lần nữa đoán không ra, không nghĩ ra, tinh thần lâm vào hỗn loạn.

"Nghĩ cái gì vậy?" Hắn đưa tay tiếp nhận văn kiện trong tay nàng, mở ra thản nhiên nhìn lướt qua liền bỏ xuống, "Không phải nàng nói muốn đi ra ngoài dạo một chút sao? Trước hết nàng ăn cháo đi."

Tịch Nhan ăn không biết ngon, tâm thần không yên dùng xong bữa sáng, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Trở lại kinh thành đi thôi."

"Trại hoa lớn như vậy, chúng ta còn chưa đi xem hết, trở về làm chi?" Hắn giả vờ kinh ngạc, ngẩng đầu lên quét mắt liếc nhìn nàng một cái.

Tịch Nhan tránh đi ánh mắt hắn: "Không biết. Chỉ cảm thấy đây là lúc chàng nên trở về."

https://thuviensach.vn

"Nhan Nhan, nàng từ đầu đến cuối đều nói là ta, trong chuyện hồi kinh này, nàng đem mình đặt ở chỗ nào?" Hắn nhìn nàng, mỉm cười nói.

Trong lòng Tịch Nhan nhịn không được nhảy dựng lên, ngưng mắt cùng hắn nhìn nhau hồi lâu, mới rốt cục mêm người lại, tiến vào lòng hắn: "Ta nay không có gì cả, tất nhiên là muốn đi theo bên cạnh chàng, nhưng mà khuôn mặt ta..... Chân của chàng được thần y chữa khỏi, không thể nói mặt của ta cũng đúng dịp được thần y chữa lành chứ? Nếu tiếp tục dùng khăn che mặt, cũng quá cực khổ rồi."

"Có quan hệ gì chứ?" Hắn bỏ chiếc muỗng trong tay xuống, xoa xoa hai má trắng mịn của nàng, làm cho nàng cảm thấy mình là kỳ trân dị bảo của hắn, hôn nhẹ vành tai của nàng, "Thất hoàng phi Hoa Tịch Nhan, bệnh nặng hơn một năm, hoặc sống, hoặc chết, đều do nàng quyết định."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Dùng một thân phận khác xuất hiện một lần nữa trên đời này.

Tịch Nhan chưa bao giờ nghĩ tới bản thân mình lại gặp chuyện thú vị như vậy, dù cho có một số người biết nàng là ai, nhưng trước mặt nhiều người nàng lấy một bộ mặt hoàn toàn mới xuất hiện.

Trước mặt người khác hắn gọi nàng là Vi Chi, một cái tên thanh nhã đến mức tận cùng, nhưng Tịch Nhan không hiểu sao lại không thích nó được.

Cũng có lẽ, nàng cùng cái tên đó không quan hệ với nhau.

Về việc lấy họ nào, hai người lại xuất hiện ý kiến bất đồng với nhau. Bởi vì Tịch Nhan từ trước mang họ "Hoa" là theo họ mẹ, hắn thử thăm dò nàng nên theo họ cha là "Lăng", nhưng chỉ vừa mới đề cập tới, Tịch Nhan đã sầm mặt xuống, suốt nửa ngày không cùng hắn nói một câu, nhưng mà đến buổi chiều, nhìn vẻ mặt đạm mạc của hắn, nàng lại nhịn không được cùng hắn nói chuyện.

Đến cuối cùng, nàng chỉ nói mình theo họ Hoàng Phủ, suốt một buổi chiều vẻ mặt hắn không chút thay đổi bấy giờ mới biến hóa, khóe miệng gợi lên ý cười thản nhiên, đem nàng ôm vào trong lòng: "Thôi, theo họ gì thì có gì quan trọng? Đến lúc đó tùy ý nói với phụ hoàng cũng được."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan không hiểu sao cảm thấy có chút ủy khuất, há mồm cắn cằm hắn một ngụm. Hàng mi dài của hắn hơi rủ xuống, không cần phải tốn nhiều khí lực dễ dàng đặt nàng ở dưới thân, hung hăng nằm đè lên.

Đi suốt một tháng bọn họ mới trở lại kinh thành, thế nhưng tới kinh thành trước bọn họ là tin tức nóng hổi -- Thất gia phong thần tuấn lãng, phong thái như thần tiên từ bên ngoài mang về một nữ tử quốc sắc thiên hương, nghe nói đẹp đến mị hoặc chúng sinh, khuynh đảo thành trì.

Vì thế, vào ngày bọn họ trở lại kinh thành, hai bên đường vào thành cơ hồ chật ních đám đông người vây xem, đều muốn nhìn thấy phong thái tuyệt thế của hai người bên trong xe ngựa.

Xung quanh ồn ào bát nháo, Tịch Nhan tránh trong xe ngựa lại cảm thấy bực mình, mà Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ lạnh nhạt ngồi im, lẳng lặng nhìn tấu chương trong tay, giống như ồn ào bên ngoài xe ngựa không thể tạo thành ảnh hưởng gì đến hắn.

Cũng may phủ hoàng tử được các thủ vệ phong tỏa, không cho dân chúng đến gần xem náo nhiệt, nhưng khi Tịch Nhan vịn tay Hoàng Phủ Thanh Vũ từ trên xe ngựa xuống, xung quanh im ắng đến mức chỉ nghe tiếng hít vào.

Những binh sĩ Bắc Mạc được huấn luyện mình đồng cốt thép, trong một khắc liếc nhìn nàng liền cúi đầu xuống, trong ánh mắt của tất cả đều không thể che dấu sự kinh diễm.

Mà tại đây, Tịch Nhan vẫn ngẩng đầu lên, hướng về phía các binh sĩ trước mặt mình mỉm cười.

Chỉ một thoáng, cảm giác khuynh đảo giang sơn đánh úp lại thật mạnh! Các binh sĩ cứng ngắt đứng yên tại chỗ, không thể nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi híp mắt, nhìn thấy Tịch Nhan còn đưa mắt sang hướng khác, liền vươn tay ra nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, kề sát vào bên tai nàng thấp giọng nói: "Nàng muốn phá tan phủ hoàng tử của ta hay sao?"

Tịch Nhan ngẩng đầu cười duyên nhìn hắn: "Ta có thể chứ?"

"Nàng có thể thử xem, bất quá....." Hắn nhẹ nhàng thổi khí bên tai nàng, cười nhẹ, "Ta sẽ không cho nàng cơ hội này."

Dứt lời, tay hắn bỗng nhiên tăng thêm lực đạo, ôm lấy nàng tiến vào trong phủ.

Đường xá xa xôi, ngồi xe mệt nhọc, sau khi vào phủ, hắn liền mang Tịch Nhan đến viện của nàng. Tịch Nhan cũng biết hiện tại với thân phận của mình mà trở về nơi nàng ở trước kia là không thể được, bởi vậy liền tùy hắn. Ở trong viện nghỉ ngơi cả buổi chiều, hắn vẫn ở bên cạnh nàng.

Vào buổi chiều, trong cung đột nhiên truyền đến tin tức, triệu hắn vào cung.

Sau khi hắn rời phủ Tịch Nhan mới thức dậy, đi dạo lòng vòng trong viện của mình. Các thị nữ trong phủ bọn không rõ lai lịch của nàng, cũng không biết tính tình của nàng, bởi vậy đều giữ khoảng cách đi theo vị cô nương đẹp như tiên này, không dám đến gần tiếp xúc thân mật.

Tịch Nhan chậm rãi thong thả bước đi, nhìn những thứ trong này nàng rất quen thuộc, trong lòng muôn vàn cảm khá không thể nào kể ra. Bất giác đi đến viện nàng từng ở trước đó, hết sức sửng sốt liền vội đi vào nhìn một chút.

Nhưng mà, khi nàng vừa mới dợm bước đi vào viện, những tỳ nữ vốn luôn giữ khoảng cách với nàng đột nhiên thay đổi sắc mặt, vội vàng tiến về phía trước ngăn nàng lại: "Cô nương xin dừng bước."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nghi hoặc quay đầu, đã thấy vài cái tỳ nữ trên trán đều là hãn chảy ròng ròng bộ dáng, do dự luôn mãi mới vừa rồi mở miệng:"Cô nương, này vườn không thể thiện nhập, cô nương vẫn là hướng nơi khác nhìn lại đi."

Nghe vậy, trong lòng Tịch Nhan nổi lên hứng thú, nhíu mày cười nói: "Sao? Đây là vì sao?"

Các thị nữ nói không ra lời, chỉ vì đã hơn một năm nay, viện này là cấm địa trong phủ, mà chủ nhân của viện này cũng trở thành điều cấm kỵ không được phép nhắc đến. Nhưng lúc này đây, trước mặt vị cô nương nghe nói là tân sủng của Thất gia, ở trước mặt nàng họ phải đề cập đến vị Hoàng tử phi không rõ tung tích như thế nào đây?

Tịch Nhan không có được đáp án, nên cũng không chịu bỏ đi, cho đến khi tổng quản Thôi Thiện Duyên vội vàng chạy tới, nhỏ nhẹ khuyên nhủ: "Vi Chi cô nương, trời đã tối rồi, cô nương đi đường mệt nhọc, sao lại đứng nơi này giận dỗi, lỡ chẳng may bị cảm lạnh, Thất gia đau lòng thì biết làm sao?"

"Đau lòng?" Tịch Nhan cổ quái cười lạnh một tiếng, đôi mắt tà mị liếc nhìn tòa viện tĩnh mịch im ắng kia, "Ta thấy Thất gia càng đau lòng vị chủ nhân của viện này thì có? Thôi tổng quản, ngài nói phải không?"

"Cô nương sai rồi. Thất gia là người trọng tình, nhưng cũng rất để ý người. Thất gia đau lòng người nào nhất định người đó đáng giá để đau lòng, nếu Vi Chi cô nương đúng là người như vậy, thì đáng giá để Thất gia đau lòng."

Lời nói của Thôi Thiện Duyên một phen tuy vô cùng khéo léo, nhưng lại lộ ra sự đưa đẩy, Tịch Nhan cảm thấy không còn hứng thú nữa, tâm tư bất hảo lúc nãy cũng thu trở về, hừ một tiếng, đi qua bên người hắn.

https://thuviensach.vn

Bước chân bất giác đi về hướng Tây viện, nàng chợt thấy mi tâm Thôi Thiện Duyên trong phút chốc nhíu lại, tiến lên phía trước, bất động thanh sắc ngăn đem Tịch Nhan lại, khom người nói: "Hiện giờ trời đã tối, sương lạnh càng nhiều, cô nương nên về trước nghỉ ngơi?"

Hắn rõ ràng cố ý ngăn cản, trong lòng Tịch Nhan nhịn không được có chút kích động, lúc này mới nhớ lại, người ở trong Tây viện chính là Mẫu Đơn lúc trước nàng mang từ Bách Hoa Lâu về hầu hạ cho Hoàng Phủ Thanh Vũ!

Ngực nàng bỗng dưng thắt chặt lại, Tịch Nhan nhất quyết không chịu bỏ qua, cười nói: "Ta chỉ muốn đi Tây viện một chút cũng không được sao?" Dứt lời, nàng bất chấp Thôi Thiện Duyên ngăn cản, lập tức đi vào Tây viện.

Nhưng không ngờ được, thời gian đã muộn như vậy nhưng bên trong Tây viện vẫn còn sáng đèn. Tịch Nhan chậm rãi đi vào sảnh trước, đột nhiên nghe thấy một giọng nam quen thuộc truyền ra.

Ai.....

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 106

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Tịch Nhan giật mình dừng lại ngay cửa, có chút thất thần -- lão Thập Nhất làm sao có thể ở trong này?

Trời đã tối như vậy, mà Mẫu Đơn là thị thiếp của Hoàng Phủ Thanh Vũ, vì sao lão Thập Nhất lúc này lại xuất hiện ở đây, trong phòng Mẫu Đơn nói nói cười cười, nghe qua rất thân mật không chút e dè?

Tịch Nhan chỉ cảm thấy trong đầu mình có gì đó vụt hiện lên, nhưng thủy chung lại nghĩ không ra được đó là gì.

"Vi Chi cô nương!" Thôi Thiện Duyên vội vàng đuổi theo sau nàng, vừa muốn nói gì thì người phòng trong tựa hồ đã nghe được thanh âm bên ngoài nên mở cửa ra.

Lão Thập Nhất đứng ở cửa, trên khuôn mặt tuấn tú có chút xấu hổ, cũng có chút kinh ngạc.

Thấy thế, Thôi Thiện Duyên lập tức lui xuống, lão Thập Nhất lúc này mới cúi đầu gọi một tiếng: "Thất tẩu."

"Sao đệ lại ở trong này?" Tịch Nhan mỉm cười, nghiêng đầu hỏi.

https://thuviensach.vn

Lão Thập Nhất nhìn nàng, bỗng nhiên cũng bị nàng làm cho hồ đồ, nở nụ cười: "Ta đến đây cùng Mẫu Đơn trò chuyện."

"Đệ, cùng Mẫu Đơn nói chuyện?" Tịch Nhan cười lạnh một tiếng nhìn hắn, "Nữ nhân của Thất ca của đệ, từ bao giờ cùng đệ nói chuyện vậy?"

Vừa dứt lời, nữ tử từ trong phòng đi ra, chính là Mẫu Đơn vẫn xinh đẹp như một năm trước, khi nhìn thấy Tịch Nhan trên mặt hiện vẻ băn khoăn một chút, mới cúi người hành lễ: "Tham kiến Thất hoàng phi."

Tịch Nhan miễn cưỡng phất phất tay, ý có mỉa mai: "Ta không phải là Thất hoàng phi gì đó, hiện nay, ngay cả ngươi ta còn không thể so sánh được, tốt xấu gì ngươi cũng coi như là thị thiếp của hắn, còn ta bất kể danh phận gì đều không có cả."

Mẫu Đơn vẫn cúi người, giống như không chịu nổi lời nói của Tịch Nhan, nhưng ngay sau đó, lão Thập Nhất vươn tay ra cầm lấy tay nàng.

Tịch Nhan lạnh lùng liếc mắt một cái, không nói gì nữa, xoay người liền muốn rời đi.

"Thất tẩu." Lão Thập Nhất gọi nàng lại, "Mẫu Đơn nàng là người của đệ. Đệ nghĩ chuyện này sớm muộn gì Thất tẩu cũng sẽ biết --"

Lời còn chưa nói xong, hắn đột nhiên thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đang đi vào viện, nhất thời ngưng bặt.

Tịch Nhan cũng thấy hắn, vẫn đứng nguyên tại chỗ, cũng không nhúc nhích.

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng: "Đã trễ thế này, nàng đến nơi đây làm gì?"

https://thuviensach.vn

"Những lời này, chàng nên hỏi Thập Nhất đệ của chàng?" Tịch Nhan thản nhiên nói.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhìn về phía Thập Nhất, mà Tịch Nhan lại không hề chớp mắt nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng, giống như đang chờ đợi điều gì.

Thập Nhất dường như nhận được ám hiệu, chậm rãi buông tay Mẫu Đơn ra, thấp giọng nói với nàng hai câu, sau đó mới hướng về phía Tịch Nhan cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Thất ca ,Thất tẩu, đệ về phủ trước."

Hoàng Phủ Thanh Vũ gật đầu, khi Tịch Nhan nhìn thấy thân ảnh Thập Nhất dần dần biến mất bên ngoài viện, bỗng nhiên tránh khỏi Hoàng Phủ Thanh Vũ, xoay người liền đi ra ngoài.

Khi nàng đi đến phía sau hòn giả sơn trong viện, lại bị người từ phía sau ôm chặt lấy, nàng thuận thế vùng vẫy, sau đó ngã vào trong lòng hắn, lúc này nàng bị vây giữa thân thể hắn cùng hòn giả sơn, không thể nhúc nhích.

"Buông ra." Nàng cắn răng nói.

"Nàng làm sao vậy?" Giọng nói của hắn vẫn bình thản như trước, còn mang theo ý cười,"Vô duyên vô cớ giận dỗi ai vậy?"

"Hoàng Phủ Thanh Vũ!" Tịch Nhan chán ghét thái độ tránh nặng tìm nhẹ của hắn, quyết định đi thẳng vào vấn đề, "Mẫu Đơn đến tột cùng là thân phận gì?"

Hoàng đế Thanh Vũ cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt thâm thúy như có thể nhận chìm người khác nhưng không đáp lời.

"Ngay từ đầu, nàng chính là người của chàng, có phải hay không?" Tịch Nhan không kiên nhẫn chờ câu trả lời của hắn,"Thật ra nàng chính là người của chàng trà trộn vào Bách Hoa Lâu để thám thính tin tức, nhưng không

https://thuviensach.vn

nghĩ rằng ta sẽ đi vào trong đó..... Khó trách lúc ấy Thập Nhị đột nhiên nhớ tới nàng, còn nói chàng nhất định sẽ thích nàng..... Ngay từ đầu chàng đã gạt ta!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn lẳng lặng nhìn nàng, hồi lâu sau mới lãnh đạm cười lên tiếng: "Ta đã lừa nàng chuyện gì? Ta chưa từng nói qua Mẫu Đơn không phải người của ta, chỉ vì nàng không biết thôi."

"Các ngươi hợp nhau lừa gạt ta!" Tịch Nhan dùng sức giãy ra, trên lưng đột nhiên đụng vào phần nhô ra của tảng đá, nhất thời đau không chịu nổi, nhịn không được hít vào.

Thấy thế, Hoàng Phủ Thanh Vũ ôm nàng vào trong ngực, xoay vòng thay đổi vị trí của hai người, vừa vươn tay giúp nàng xoa chỗ bị đụng vào, vừa cười nhẹ nói: "Nhan Nhan, ta cũng chưa từng nói với nàng, nàng ta là nữ nhân của ta."

Tịch Nhan cắn răng nhìn hắn. Những lời hắn nói rõ ràng đều đúng, nhưng Tịch Nhan làm sao chịu để hắn lừa gạt như vậy? Hắn quả thật không lừa gạt nàng điều gì cả nhưng lại lợi dụng sự hiểu lầm của nàng về mọi chuyện, tạo ra một cái bẫy để cho nàng tự sa vào.

Nhưng nàng cũng biết rõ trong chuyện của Mẫu Đơn, hắn lừa gạt nàng cũng chỉ vì nàng. Tuy có cảm giác bức bách nhưng là Tịch Nhan cũng biết, nếu như hắn không bức bách nàng, nàng sẽ không ngã vào vòng tay của hắn, cũng sẽ không có giờ phút này, trong lòng nàng vị ngọt ngào cùng chua xót hòa lẫn vào nhau..

Sau một lúc lâu, nàng khẽ hừ một tiếng xoay đầu nhìn đi nơi khác, cảm giác tay hắn vẫn chậm rãi xoa chỗ đau đớn trên lưng mình, cuối cùng nàng mềm người tựa vào trong lòng hắn: "Thật ra chàng không làm gì có lỗi với ta, lúc này đây ta không nên cùng chàng so đo chỉ là....."

https://thuviensach.vn

Hắn ở nàng bên tai cười khẽ một tiếng: "Trở về phòng để ta nhìn xem vết thương trên lung nàng."

Kết quả là bị thương thật, trên tấm lưng trắng như ngọc hiện rõ một vùng tím xanh, Hoàng Phủ Thanh Vũ cau mày thoa thuốc mỡ cho nàng.

Tịch Nhan không nhìn thấy vết thương kia, nhưng lúc hắn bôi thuốc lại cảm thấy đau, nửa thực nửa giả bật khóc nức nở.

Hoàng Phủ Thanh Vũ bất đắc dĩ cười cười, cúi người xuống phủ lên đôi môi của nàng, khí lực trên tay tăng thêm, quả nhiên nàng liền nhấc người lên, vòng tay ôm cổ hắn, thừa dịp hắn buông mình ra, thở hào hển nói: "Nhẹ chút nha, đau....."

Hắn vẫn cười như trước, bàn tay đều đặn thoa thuốc cho Tịch Nhan, Tịch Nhan chỉ cảm thấy cảm giác nóng nóng đánh úp lại, không còn cảm giác đau đớn như lúc trước, bèn tựa vào gáy hắn thoải mái thở dài.

"Phụ hoàng của chàng tìm chàng nói chuyện gì?" Sau một lúc lâu, nàng mới nhớ hỏi hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhấc mi nói: "Trao đổi chuyện đại hôn thôi."

"Đại hôn?" Tịch Nhan hít vào một hơi, bỗng nhiên ho khan dữ dội, hồi lâu sau mới dừng lại được,"Đại hôn của ai?"

"Ta, Hoàng Phủ Thanh Vũ....." Hắn chậm rãi kéo nàng lại gần, làm cho hai người trán chạm trán với nhau, "Đại hôn cùng tiểu thư Vi Chi."

"Đằng" Trên mặt Tịch Nhan đột nhiên nóng như lửa, nhìn hắn, trong lòng có thứ gì đó ấm áp trào dâng, khắc chế không được ngã vào trong lòng hắn, nhẹ nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

"Đợi chút, vậy Nhan Nhan thì sao? Từ nay về sau, trên đời này thật sự không có Nhan Nhan tồn tại sao?"

"Tịch Nhan quận chúa? Từ ba tháng trước, được an táng bằng nghi lễ long trọng dành cho Hoàng phi." Khi hắn nói xong câu này, không đợi Tịch Nhan phục hồi tinh thần liền cúi đầu hôn môi nàng, nhẹ nhàng khiêu khích cái lưỡi đinh hương của nàng.

Mãi cho đến hắn chậm rãi tra tấn mình xong, Tịch Nhan mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại – thì ra mình lại bị hắn tính kế! Nói cái gì đời trước của nàng sống hay chết đều do nàng định đoạt, thì ra sớm đã do hắn quyết định rồi!

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 107

Nguồn truyện: Y

Ánh nắng sau giữa trưa thật ấm áp, một mình Tịch Nhan ngồi dưới giàn hoa trong vườn phơi nắng, vừa lơ đãng nhấc đầu lại thấy một thân ảnh yểu điệu đi ngang qua, không hiểu sao nàng bỗng gọi ra tiếng: "Mẫu Đơn cô nương!"

Mẫu Đơn quay đầu, dừng bước một chút mới tiến vào hoa viên:"Tham kiến Thất hoàng phi."

Tịch Nhan mỉm cười, ý bảo nàng ngồi xuống: "Không cần đa lễ ."

"Không biết Thất hoàng phi có gì chỉ giáo?" Mẫu Đơn ngồi xuống, vẫn giữ bộ dạng ôn nhu ngoan ngoãn như trước.

"Chỉ giáo thì không dám, bằng không lão Thập Nhất chỉ sợ hận không thể ăn tươi nuốt sống ta." Tịch Nhan bĩu môi, bắt gặp trên mặt Mẫu Đơn ửng đỏ lên, mới vừa lòng nở nụ cười, dừng một chút rồi nói: "Ngươi đi theo Hoàng Phủ Thanh Vũ từ bao giờ?"

"Vài năm trước." Mẫu Đơn trả lời một cách chi tiết, "Sau khi Uyển Lam quận chúa qua đời, nô tỳ liền đi theo Thất gia ."

https://thuviensach.vn

"Uyển Lam quận chúa?" Trong lòng Tịch Nhan chợt căng thẳng, cắn môi dưới, "Sao lại có quan hệ tới Uyển Lam quận chúa?"

Mẫu Đơn hơi cúi đầu nói: "Nô tỳ thật ra là tỳ nữ bên người Uyển Lam quận chúa, sau lại quận chúa qua đời, Thất gia niệm tình của Uyển Lam quận chúa nên thu nhận nô tỳ. Để báo đáp Thất gia, nô tỳ cam nguyện vì Thất gia làm việc."

Giờ này khắc này, lòng dạ Tịch Nhan đều đặt trên người vị Uyển Lam quận chúa kia, làm sao còn nghe được gì nữa, vừa quay đầu liền hỏi: " Tình cảm của Thất gia cùng Uyển Lam quận chúa tốt lắm sao? Ta nghe nói năm đó hắn cầu xin cả một đêm trước tẩm cung của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng mới đáp ứng hôn sự của hắn cùng Uyển Lam quận chúa, có phải hay không?"

Mẫu Đơn nghe vậy, ngẩng đầu lên tinh tế đánh giá Tịch Nhan rồi mới thản nhiên nói: " Tình cảm của Thất gia cùng Tấn Dương công chúa vô cùng tốt, nên tình cảm của quận chúa cùng Thất gia tự nhiên cũng là vô cùng tốt , chỉ tiếc, trời không chiều lòng người....."

Tim Tịch Nhan đập mạnh và loạn nhịp một lát, rồi cúi đầu "Ừ" một tiếng, dựa vào lưng ghế xuyên qua khe hở của giàn hoa nhìn về phía bầu trời trong xanh trên cao.

Không biết vì sao, bầu trời lúc đầu nhìn rất thoải mái dễ chịu nhưng chỉ trong nháy mắt đã trở nên chói mắt.

Tịch Nhan cảm thấy đôi mắt đau xót, vội nhắm chặt mắt lại, sau một lúc mới mở ra, suy nghĩ hồi lâu mới tiếp tục hỏi: "Đúng rồi, ngươi nói tình cảm của Tấn Dương công chúa với hắn tốt lắm, vì sao ta lại chưa bao giờ gặp vị Hoàng cô này?"

Mẫu Đơn thấy bộ dạng của nàng dường như có chút không thích hợp, muốn nói gì đó nhưng nén lại, cuối cùng chỉ trả lời nghi vấn của nàng.

https://thuviensach.vn

Thì ra Tấn Dương công chúa từ sau khi Uyển Lam quận chúa qua đời trở nên thương tâm quá độ, hiện nay vẫn không ở tại kinh thành, mà cùng Phò mã gia ở tại vùng ngoại thành trong một biệt viện, ngày đêm canh giữ lăng mộ nữ nhi.

Nghe vậy, trong lòng Tịch Nhan bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, nhưng nàng cố ngồi một lát cùng Mẫu Đơn nói chuyện thêm vài câu liền đứng dậy đi vào phòng.

Thật ra đây chính là phòng của Hoàng Phủ Thanh Vũ, trong phòng đều tràn ngập hơi thở của hắn, Tịch Nhan nhất thời cảm thấy choáng váng đầu, nàng đứng dựa vào cửa, chậm chạp không đi vào, cuối cùng nhịn không được ngã ngồi trước cửa.

Ngay cả bản thân cũng không biết vì sao tâm đột nhiên loạn thành như vậy. Là bởi vì hôn sự đã qua của hắn cùng Uyển Lam quận chúa kia sao? Tịch Nhan nghĩ không thông, chỉ cảm thấy hắn là phải còn có chuyện gì nữa mới có thể làm cho nàng bất an đến vậy.

Trong lòng giống như có ngọn lửa đang bùng lên, muốn phát tiết ra ngoài.

Vì thế khi Hoàng Phủ Thanh Vũ từ trong cung trở về, lúc bước vào phòng đương nhiên trở thành mồi lửa cho Tịch Nhan phát tiết.

"Phanh" một tiếng, hắn vừa mới đi vào, đột nhiên nghênh đón hắn là một vật thể bay đến, cũng may thân thủ hắn nhanh nhẹn, sau khi tránh được liền nghe thấy thanh âm vỡ vụn của vật kia bị nện vào khung cửa, quay đầu nhìn lại thì ra là một cái gối đầu bằng sứ.

Tịch Nhan dùng chăn phủ qua đầu, vẫn nằm không nhúc nhích.

Thấy thế, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không nói gì, chỉ thản nhiên phân phó người quét dọn sạch sẽ những mảnh sứ vỡ vụn, kế tiếp lại gọi nha hoàn

https://thuviensach.vn

tiến vào hầu hạ mình thay quần áo, sau khi chậm rãi thay triều phục, hắn ngồi xuống bên giường đổi giày.

Sau một lúc lâu, hắn mới quay đầu nhìn về phía người nằm trong ổ chăn vẫn không nhúc nhích kia, cười khẽ một tiếng :" Ngủ thẳng từ sáng đến bây giờ vẫn không dậy nổi ư? Ta không nhớ rõ mình ép buộc nàng mệt mỏi như vậy từ bao giờ."

Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhíu mày: "Tốt lắm, nàng tiếp tục nghỉ ngơi, ta đến thư phòng trước."

Nghe vậy, Tịch Nhan rốt cục không thể nhịn được nữa, xoay người bật dậy, cũng không thèm liếc mắt nhìn tới hắn một cái, lập tức hướng ra cửa hỏi: "Bích Khuê, ta bảo ngươi thu dọn phòng, ngươi đã thu dọn chưa?"

Bích Khuê đứng ở cửa, do dự mãi, trong lòng run sợ trả lời: "Hồi cô nương, đã thu dọn xong rồi."

Tịch Nhan ngồi dậy mang giày vào, vừa muốn đứng lên, lại bị Hoàng Phủ Thanh Vũ giữ chặt: "Thu dọn phòng gì chứ."

Tịch Nhan quay đầu, trừng mắt nhìn hắn, cười khẽ lên: "Phòng của ta nha. Trong lúc này ta cùng với Thất gia còn chưa có quan hệ gì đâu, chúng ta làm sao có thể ở chung một phòng?"

Nghe vậy, Hoàng Phủ Thanh Vũ nheo mắt lại, bạc môi gợi lên ý cười tà mị: "Sao, không có gì quan hệ gì sao?"

Tịch Nhan học theo khẩu khí của hắn: "Sao, có quan hệ sao? Ta là gì của chàng chứ?"

Hắn vẫn giữ nụ cười như trước, ánh mắt trở nên thâm thúy.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan có trực giác không tốt, nhấc chân liền chạy đi, ngay lúc đó, bỗng nhiên trời nghiêng đất ngã, nàng bị hắn áp đảo trên giường.

Mũi kề mũi, trán chạm trán, giọng nói của hắn trầm thấp làm say lòng người: "Đêm qua, đêm trước, cả ngày lẫn đêm trước nữa, Nhan Nhan nơi này..... Nơi này....."

Hắn vừa nói, tay vừa di chuyển khắp trên người Tịch Nhan, chạm vào những nơi mẫn cảm của nàng, "Ta biết toàn bộ về thân thể Nhan Nhan..... Nhan Nhan cũng biết toàn bộ về thân thể ta, nàng nói xem như vậy là quan hệ gì?"

Trong lời nói của hắn không chút nào che dấu ái muội cùng lỗ mãng, làm cho Tịch Nhan nhịn không được đỏ mặt.

Nhưng mà, tuy rằng là xấu hổ, nhưng trong lòng Tịch Nhan lại rất minh bạch, cảm giác tay hắn sắp cởi bỏ quần áo của mình, Tịch Nhan đột nhiên ngồi dậy, đẩy mạnh vào người hắn, âm thanh lạnh lùng nói: "Không nên đụng vào ta."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 108

Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Hoàng Phủ Thanh Vũ không đề phòng nàng đột nhiên lại có hành động như thế, thân mình lảo đảo một chút, suýt nữa ngã xuống giường, trong nhất thời liền thay đổi sắc mặt, một lần nữa đè lên thân thể của nàng, thấp giọng nói: "Nàng làm sao vậy?"

Tịch Nhan căm tức giơ chân đá vào người hắn, thế nhưng sức của nàng và hắn chênh lệch quá lớn, rốt cục vẫn là bại trận, cuối cùng nàng nhắm mắt lại, nằm yên dưới thân hắn, không nói không rằng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn bộ dáng của nàng, vẻ mặt vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười: "Nói cho ta biết, rốt cuộc nàng làm sao vậy?"

"Chàng tự hỏi chính mình đi!" Hồi lâu sau, Tịch Nhan mới miễn cưỡng đáp một câu, tiếp theo lại nhịn không được hốc mắt đỏ lên, "Chàng đứng lên, đừng đè nặng ta."

Vì thế hắn ôm nàng nằm xoay lại, đổi tư thế thành nàng nằm trong lòng hắn, Tịch Nhan nhân cơ hội này chống thân mình hắn nhảy xuống giường, xoay người liền chạy tới cửa phòng.

"Chạy cái gì?" Tay chân hắn thật nhanh nhẹn, chỉ trong nháy mắt liền chắn trước mặt nàng, Tịch Nhan đâm thật mạnh vào người hắn, mũi hắn bị

https://thuviensach.vn

nàng đâm vào sinh đau kêu lên, âm thanh của hắn mang theo sự tức giận.

Tịch Nhan giương mắt nhìn hắn, quả nhiên thấy trên mặt hắn xuất hiện vẻ mặt lạnh lẽo xa lạ, trong nhất thời, tâm nàng phát lạnh, vừa mới lui ra phía sau vài bước, lại bị hắn kéo vào trong lòng, ngữ khí của hắn dịu đi: "Tuy nói nữ tử vui buồn thất thường nhưng ta quả thật không biết Nhan Nhan cũng như vậy, rốt cuộc là vì sao?"

Tịch Nhan rốt cục tỉnh táo lại, vuốt vuốt mái tóc có chút hỗn độn của mình, hít sâu một hơi, nở nụ cười quyến rũ với hắn: "Thất gia coi như ta cố tình gây sự là được, sự thật cũng đang là như thế không phải sao?"

Ánh mắt thâm thúy của Hoàng Phủ Thanh Vũ chợt nổi lên thần sắc khác thường, thản nhiên nói: "Nàng không muốn ở cùng phòng với ta."

"Không muốn."

"Tốt lắm, tùy nàng." Hắn rốt cục không ngăn cản cũng không dỗ dành nàng nữa, buông tay nàng ra, nghiêng người tránh nàng, sau đó đi thẳng ra ngoài cửa.

Trong phòng giờ chỉ còn lại có Tịch Nhan một mình đứng ở nơi đó, tim đập mạnh và loạn nhịp, kinh ngạc, thật lâu vẫn chưa hồi phục lại.

Đến buổi chiều, hai người quả thực phân phòng mà ngủ.

Tịch Nhan ngủ ở trên giường sạch sẽ mát mẻ, nhưng làm cách nào cũng ngủ không được, nàng nằm lăn qua lộn lại, trong đầu đều nhớ đến cái ôm ấp áp của Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Ép buộc cả một đêm, lúc bình minh lên, Tịch Nhan bật dậy, gọi người tiến vào trang điểm cho mình.

https://thuviensach.vn

Hạ nhân vào bẩm báo nói rằng Hoàng Phủ Thanh Vũ còn chưa thức dậy, Tịch Nhan nghe vậy, chỉ lạnh lùng cười: "Hắn có thức dậy hay không ta không quan tâm, ta muốn ra ngoài một chuyến!"

"Cô nương muốn đi ra ngoài?" Bích Khuê chần chờ một lát,"Cần phải bẩm cáo Thất gia trước đã."

"Không cần." Tịch Nhan lấy cây trâm nàng không thích từ trên đầu xuống, thuận tay ném lên bàn trang điểm, lạnh lùng nói, "Trước sau gì hắn cũng biết, cần gì phải bẩm báo."

Sự thật là như thế. Vô luận Hoàng Phủ Thanh Vũ có biết hay không, phía sau nàng vẫn luôn có các thị vệ hộ tống, lúc nào cũng không xa không gần đi theo sau.

Xe ngựa từ phủ hoàng tử xuất phát, lập tức hướng tới cổng thành, đi gần một canh giờ, sắc trời ngày càng sáng rõ, người đi trên đường cũng dần dần đông hơn.

Cổng thành lúc nào cũng có người qua kẻ lại, bọn thị vệ giữ thành không dám có chút lơ là, đợi đến khi xe ngựa Tịch Nhan đi tới cửa thành, liền bị ngăn lại. Thị vệ muốn xem xét bên trong xe ngựa, Bích Khuê làm sao dám cho bọn họ công khai nhìn Tịch Nhan như vậy, tất nhiên là không thuận theo, trong lúc giằng co, Bích Khuê đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, lập tức hô to: "Thập Nhất gia!"

Nơi này chính là con đường ra vào thành quan trọng do Thập Nhất phụ trách, hắn hôm nay vừa vặn tới tuần tra ở đây, không ngờ lại thấy xe ngựa phủ Hoàng Phủ Thanh Vũ, liền giục ngựa tiến lên xem, khi nhìn thấy Bích Khuê thì hắn dường như hiểu được điều gì, bàn cho bọn thị vệ lui ra, lúc này mới giở mành xa, nhíu mày nhìn về phía Tịch Nhan đang ngồi yên bên trong: "Thất tẩu muốn đi đâu vậy?"

https://thuviensach.vn

Lúc bấy giờ, Tịch Nhan mới chậm rãi mở mắt ra, không mặn không nhạt đáp một câu: "Ra khỏi thành đi dạo một chút."

Thập Nhất cười nói: "Thất tẩu muốn ra khỏi thành? Không biết Thất ca biết hay không?"

"Vậy thì sao?" Tịch Nhan trợn to mắt lên, không kiên nhẫn nói.

Thập Nhất bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Thất tẩu, tẩu cũng không phải không biết tẩu cùng thất ca..... Một năm trước không biết vì sao tẩu thoát được ra khỏi thành, từ đó biến mất vô tung vô tích, cũng từ đó đệ mới hiểu ra tính tình của Thất ca. Một lần cũng không sao, nếu xảy ra lần nữa, thì..... Đệ thật sự là không đảm đương nổi."

Nghe vậy, Tịch Nhan bỗng cảm thấy không kiên nhẫn, chỉ chỉ thị vệ phía sau: "Đệ thấy không? Ta bất quá chỉ nghe nói tình cảm của Uyển Lam quận chúa cùng thất gia vô cùng tốt, nàng được an táng ở nghiã trang nên ta muốn đi bái tế một phen, đệ lại nhiều lần ngăn cản như vậy là có ý gì?"

"Uyển Lam?" Không biết vì sao, chỉ một thoáng Thập Nhất lại bày ra bộ dạng kinh hãi, ngay cả ánh mắt cũng rối loạn cả lên, "Thất tẩu, tẩu muốn đi bái tế Uyển Lam?"

Tịch Nhan liếc mắt nhìn hắn: "Không thể sao?"

Thập Nhất có miệng mà nói không nên lời, lo lắng một lúc lâu mới lên tiếng: "Vậy chờ đệ đi bẩm báo cho Thất ca, sau đó để cho Thất ca đưa Thất tẩu đi, được không?"

Tịch Nhan nhìn thấy bộ dạng của hắn, bỗng cảm thấy nghi ngờ, cười lạnh một tiếng nói: "Ta càng muốn giờ này khắc này đi nay, đệ thấy thế nào?"

Dứt lời liền thúc giục kia xa phu khởi hành.

https://thuviensach.vn

Thập Nhất chỉ sợ ngăn nàng lại cũng nói không rõ ràng, bởi vậy cũng chỉ có thể để nàng đi, đợi cho xe ngựa vừa ra khỏi thành, mới vội vàng quay ngựa chạy về hướng phủ Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Vừa vào cửa phủ, nhìn thấy trong phủ vẫn có không khí yên tĩnh, chỉ có trong viện của Hoàng Phủ Thanh Vũ, quản gia đi tới đi lui ở cửa một cách tiêu sái, nhưng bộ dáng của hắn là không dám đi vào quấy rầy.

"Thất gia đâu?"

Thôi Thiện Duyên vừa nhìn thấy hắn, lập tức giống như thấy cứu tinh tới: "Thập Nhất gia, Thất gia đêm qua trước khi nghỉ ngơi phân phó không được quấy rầy, đến giờ này ngài vẫn còn chưa thức dậy, nô tài cũng không dám --"

Thập Nhất không đợi hắn nói xong, liền vung tay áo, vội vàng đi vào trong phòng, liều lĩnh liền đẩy cửa phòng ra: "Thất ca."

Ngoài ý muốn là trong phòng ngoài Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không có ai, hắn tựa vào đầu giường, lẳng lặng chơi đùa cùng với ngọc trâm trên tay. Dáng vẻ tựa hồ cả một đêm không ngủ.

Hắn nghe thấy tiếng nói mới ngẩng đầu lên: "Sao đệ lại tới đây?"

Thập Nhất thở hổn hển nói: "Chuyện lớn rồi. Thất tẩu đi đến nghĩa trang, nói muốn bái tế Uyển Lam!"

Thần sắc Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng ngưng lại, tiếp theo nhanh chóng xoay người bật dậy.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 109

Trong nghĩa trang, những cây tùng, cây bách dày đặc tạo nên không khí dị thường yên tĩnh thanh u, tuy không có sự khí phái của nghĩa trang hoàng gia nhưng lại có phong cách rất cổ xưa.

Tịch Nhan lẳng lặng đứng trước một mộ phần nằm ở một nơi tách biệt trông rất cô đơn, mộ phần đó tuy rằng thấp bé nhưng sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, đủ để thấy được có người thường xuyên quét dọn. Trước mộ phần kia là tấm bia đá có khắc chữ "ái nữ Uyển Lam chi mộ" – nét chữ cứng cáp hữu lực, nhưng lại lộ ra sự bi thương.

Tịch Nhan không biết vì sao đột nhiên lại rung động trong tâm, quay người phân phó Bích Khuê: "Mang nhang đèn, giấy tiền vàng bạc cùng đồ cúng trong xe ngựa ra cho ta."

Bích Khuê vâng lệnh xoay người đi ra xe ngựa, chỉ còn lại Tịch Nhan lẳng lặng đứng ở nơi đó. Đột nhiên một chiếc lá rụng không biết từ chỗ nào bay tới, trong lòng Tịch Nhan chợt động, tiến lên nhặt chiếc lá đó.

"A." Bỗng dưng, phía sau nàng vang lên một giọng nói ôn nhuận nhu hòa,"Cám ơn cô nương đã giữ cho mộ phần của tiểu nữ được sạch sẽ."

Rõ ràng giọng nói giống như đã từng quen biết.

https://thuviensach.vn

Giọng nói giống như đã từng quen biết, sự ôn nhu kia, sự từ ái kia cũng giống như đã từng quen biết.

Toàn thân Tịch Nhan bỗng nhiên cứng đờ, tim đập mạnh và loạn nhịp đứng im tại chỗ, thế nhưng nếu không nhúc nhích, những ký ức xa xưa nàng từng cố lãng quên bỗng nhiên ùn ùn kéo tới --

"Nhan Nhan, gọi phụ than đi."

"Nhan Nhan yêu nhất kẹo hồ lô, phụ thân đi mua cho con!"

"Nhan Nhan ngoan, ở chỗ này chờ phụ thân, phụ thân đi mua đồ chơi cho Nhan Nhan."

.....

"Cô nương biết tiểu nữ sao?" Chủ nhân của giọng nói kia chậm rãi đi đến, vẫn không liếc mắt nhìn Tịch Nhan một cái, đi đến thu dọn tàn tro của giấy tiền vàng bạc trước mộ bia.

Vì thế, bóng dáng cao to kia, mái tóc điểm hoa râm kia đều đập vào trong mắt Tịch Nhan. Cảnh tượng trước mắt hiện ra rõ rang như vậy cùng với ký ức từ xa xưa dội về làm cho nàng chấn động mạnh sau đó dần thanh tỉnh lại.

Rất muốn cười, là cười lạnh, hay là cười khổ.

Uyển Lam quận chúa, chính là nữ nhi của ông ta?

Đến khi nam nhân trước mặt nàng chậm rãi đứng dậy, quay mặt về phía nàng, Tịch Nhan mới bật cười nói: "Lăng tướng quân, đã lâu không gặp."

Cơ thể Lăng Chiếu chấn động mạnh, gần như khiếp sợ nhìn Tịch Nhan trước mắt, lúc đầu trên mặt còn mang vẻ ôn nhuận cùng bi thương nhưng trong nháy mắt khuôn mặt trở nên tái nhợt: "Nhan Nhan....."

https://thuviensach.vn

"Ha!" Tịch Nhan không chút khách khí bật cười thành tiếng, ngẩng đầu nhìn hắn, "Lăng tướng quân vẫn còn nhận ra ta, thật đúng là hiếm có."

Khóe miệng Lăng Chiếu co rút lại, khóe mắt bỗng dưng xuất hiện sự suy sụp mà trước đó nàng không nhìn thấy, trong miệng không lặp đi lặp lại tên Tịch Nhan: "Nhan Nhan....."

Đúng lúc này, đột nhiên Bích Khuê đi lấy nhang đèn quay trở lại, khi thấy Lăng Chiếu bèn hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Phò mã gia."

Lời còn chưa dứt, nhang đèn giấy tiền vàng bạc trong tay nàng đột nhiên bị Tịch Nhan đoạt lấy, chỉ thấy Tịch Nhan cổ quái cười lạnh, sau đó hai tay vung lên thật mạnh, nhang đèn giấy tiền vàng bạc tung bay đầy trời, sau đó rơi đầy lên mộ phần phía trước.

Khuôn mặt Lăng Chiếu càng co rút lại, nhưng vẫn đứng yên không động đậy .

"Lam nhi!" Bỗng dưng có tiếng la thê lương của nữ tử truyền đến, sau đó xuất hiện ở trong mắt Tịch Nhan là một thân ảnh vội vàng chạy đến, tuy vội vàng nhưng vẫn giữ được phong thái yểu điệu.

Nàng thấy một người phụ nữ liều lĩnh nhào xuống ôm lấy mộ phần, dùng tay gạt ra tất cả nhang đèn giấy tiền vàng bạc bị Tịch Nhan ném đi, giống như sợ làm đau nữ nhi của bà.

Tấn Dương công chúa, thì ra chính là bà ta. Ánh mắt Tịch Nhan di chuyển từ trên người bà ta đến trên người Lăng Chiếu. -

Thì ra, đây người đàn bà làm cho hắn bỏ vợ từ con.

"A Chiếu." Sau khi Tấn Dương công chúa sửa sang lại mộ phần của nữ nhi xong bèn đứng dậy gọi Lăng Chiếu, bà đi đến bên cạnh nắm lấy bàn tay ông ta, cùng ông ta mười ngón tay giao nhau, sau đó nhìn về phía Tịch

https://thuviensach.vn

Nhan trong ánh mắt ẩn chứa địch ý, "Nàng ta là ai, vì sao phải đối xử với Lam nhi như vậy?"

Tịch Nhan cười lạnh một tiếng, nhíu mày nói: "Tấn Dương công chúa hỏi ông ta ta là ai, quả thật đã hỏi đúng người rồi. Lăng tướng quân, ông nói cho bà ta ta là ai đi."

Lăng Chiếu không thể mở miệng nổi, hồi lâu sau, cuối cùng mới thốt ra hai chữ: "Nhan Nhan."

Tấn Dương công chúa đầu tiên là ngẩn ra, nhưng lập tức thân mình cũng cứng ngắc.

Từ xa có tiếng vó ngựa truyền đến, càng ngày càng đến gần, cuối cùng dừng lại phía sau Tịch Nhan. Trên lưng ngựa là Hoàng Phủ Thanh Vũ phong trần mệt mỏi, hắn còn chưa xoay người xuống ngựa nhưng thần sắc đã ngưng trọng lại.

"Lão Thất." Tấn Dương công chúa gọi hắn một tiếng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới xuống ngựa, cung kính khom người hành lễ: "Cô, dượng." Sau đó, hắn mới nhìn người bên cạnh, khuôn mặt Tịch Nhan vô cùng bình tĩnh, giọng nói nén chặt lại: "Nhan Nhan....."

Cho đến lúc này, Tịch Nhan mới xoay mặt qua, giống như vừa mới nhìn thấy hắn, nhìn hắn nở nụ cười: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, chàng nói cho ta biết, chàng không biết vị dượng này của chàng là ai đi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng thật sâu, không nói gì.

Tịch Nhan vẫn còn đang cười, trong nụ cười tựa hồ mang theo một sự bất đắc dĩ, nhưng nhiều hơn chính là sự thê lương.

https://thuviensach.vn

Tầm mắt nàng dần dần trở nên mơ hồ, nàng chỉ biết mình rõ ràng đang cười , vì sao gió thổi qua lại làm trên mặt trở nên lạnh lẽo?

"Hoàng Phủ Thanh Vũ, chàng đã nói chàng sẽ không gạt ta, nhưng mà đến tột cùng chàng lừa ta bao nhiêu chuyện?" Nàng nghe thấy thanh âm của mình, thực bình tĩnh, gần như bình tĩnh đến mức tuyệt vọng.

"Vì sao?" Vẻ mặt Tịch Nhan tràn đầy nước mắt, mỉm cười nhìn hắn, bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, xoay đầu nói, "Không phải chàng muốn ta tự mình đoán sao? Được, như vậy, chính là vì muốn chơi đùa đứa con gái bị dượng mình vứt bỏ sao? Hay là, bởi vì không có cách nào cùng con gái của ông ta tiếp tục mối lương duyên nên nghĩ dùng một đứa con gái khác của ông ta đến thay thế? Hay còn có nguyên nhân khác? Nhưng mà ta đoán không ra Hoàng Phủ Thanh Vũ..... Chàng có biết, từ sau khi gặp gỡ chàng, ta trở nên ngu ngốc, ta cơ hồ ngốc không ai bằng, chàng không nói, ta đoán như thế nào đây?"

"Nhan Nhan." Thần sắc Hoàng Phủ Thanh Vũ tuy rằng ngưng trọng nhưng vẫn bình tĩnh, vươn tay ra giữ nàng lại, nhìn khuôn mặt dầm lệ của nàng cảm thấy trong lòng như có ai hung hăng đấm hắn, "Ta biết ta hiện tại ta nói gì nàng đều không nghe được, chờ nàng tỉnh táo lại, ta sẽ nói cho nàng toàn bộ mọi chuyện."

Hai mắt Tịch Nhan đẫm lệ mê ly, trong mắt nàng, khuôn mặt hắn cũng vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ: "Chờ ta tỉnh táo lại? Khi nào thì tỉnh? Đến..... lúc ta chết sao?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 110

"Nhan Nhan?" Nghe vậy, Hoàng Phủ Thanh Vũ nhất thời nhíu mày chặt lại, đồng thời bất giác nắm tay nàng thật chặt.

Là sợ nàng sẽ gây ra chuyện gì ở đây sao? Tịch Nhan đau khổ nghĩ, ánh mắt nhìn về mộ bia phía trước. Nếu nàng chết ở nơi này, chỉ có thể mượn dùng mộ bia kia mà thôi. Hắn đang sợ nàng là bẩn nơi yên nghỉ của biểu muội đáng yêu cùa hắn sao?

Nhưng vì sao, nàng nhìn qua hai mắt đẫm lệ mông lung, còn có thể thấy trong mắt hắn chứa đựng thâm tình? Nhưng nàng lại không biết, thâm tình như vậy là vì ai?

"Nhan Nhan....."

Một thanh âm khác vang lên, cả người Tịch Nhan run lên, rốt cuộc rốt cuộc không thể khắc chế được nữa, đột nhiên xoay người sang chỗ khác, giọng nói lạnh lẽo, cứng rắn, chua ngoa: "Đừng gọi tên ta! Ông không có tư cách gọi tên ta! Từ ngày ông bỏ rơi ta, ông đã chặt đứt mối quan hệ giữa hai chúng ta rồi!" Nàng bỗng chốc lại cười lạnh lên,"Ông đối với ta, bất quá là một người xa lạ thôi, đừng gọi thân thiết như vậy?"

Dứt lời, nàng xoay người lại, đối mặt với Hoàng Phủ Thanh Vũ, dùng sức giãy tay mình ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn làm sao có thể buông nàng ra được, vì thế nàng cố gắng dùng sức, trong lúc tranh chấp, cổ tay nàng bị ma sát đỏ bừng, nỗi đau đớn từng cơn từng cơn đánh úp nàng.

Lúc này Tịch Nhan chỉ cảm thấy bi ai, không chỉ đau ở cổ tay, mà còn có một chỗ khác cũng đau, giống như vỡ vụn thành từng mảnh một, tê tâm liệt phế.

Nàng bỗng dưng bật cười: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, chàng có biết hay không, ta chưa từng thích ai như thích chàng..... Nhưng, ta sai lầm rồi, ta thật sự rất sai lầm rồi....."

"Phốc" một tiếng, Hoàng Phủ Thanh Vũ còn chưa phục hồi tinh thần lại, trong miệng Tịch Nhan đột nhiên phun ra một ngụm máu, bắn lên vạt áo trước ngực hắn, nhìn rất ghê người.

"Nhan Nhan!" Hai giọng nói đồng thời vang lên, Tịch Nhan vô lực té ngã trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Chưa từng tuyệt vọng như vậy, tuyệt vọng đến nỗi ngoại trừ cái chết không còn có thể nghĩ đến điều gì khác nữa.

Nhưng mặc dù là phải chết, nàng cũng tuyệt đối không lựa chọn chết kiểu này. Nàng không có bản lãnh gì, chẳng qua, từng bái một vị sư phụ tinh thông y dược, cũng tinh thông độc thuật; Là đệ tử của cao nhân nên trên người nàng đương nhiên sẽ mang theo độc dược.

Tịch Nhan không có bản lĩnh, cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc đi hại người khác, nhưng nàng không bao giờ ngờ được lần đầu tiên dùng độc là dùng để tự sát, cũng chưa từng nghĩ tới mình lại dùng phương thức uất ức như vậy để tìm đến cái chết, nhưng mà bây giờ nàng đã không còn đường sống nữa.

https://thuviensach.vn

Lăng Chiếu cả kinh, sắc mặt trắng bệch, trong nháy mắt, ngay cả khuôn mặt đều trở nên suy sụp.

"Nhan Nhan." Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu gọi nàng một tiếng, như thì thào, lại như thở dài, sau đó, nhanh chóng cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

Trong nỗi thống khổ cực độ, Tịch Nhan chỉ cảm thấy có cái gì đó từ trong miệng hắn truyền sang, bản năng nàng nghĩ đến việc cự tuyệt, nhưng mà ngay cả một tia khí lực cũng không dùng được, đành vô lực tiếp nhận hắn.

Trong đầu nàng dần có ý thức, Tịch Nhan chậm rãi mở mắt ra, ập vào mắt là khuôn mặt cực độ trầm tĩnh với đôi mắt rũ xuống của hắn, bỗng nhiên trong lúc đó, ngay cả khí lực tuyệt vọng nàng cũng không có -- Hoàng Phủ Thanh Vũ chính là Hoàng Phủ Thanh Vũ, vĩnh viễn bình tĩnh như vậy, vĩnh viễn sẽ không làm cho mình lâm vào hoàn cảnh không thể biết trước.

Hắn vậy mà có thể đoán được nàng sẽ dùng độc tự sát, thậm chí, còn chuẩn bị giải dược sẵn để đối phó.

Hắn đến tột cùng biết nàng bao nhiêu? Trước khi Tịch Nhan lâm vào hôn mê cười lạnh trong lòng, trong đầu nàng chỉ có duy nhất ý tưởng này.

Không còn cách nào nghĩ ngợi đến nữa, cũng không cỏn cách nào cười với hắn nữa, mà tay nàng, cũng không bao giờ vươn ra kéo vạt áo hắn nữa.

Lúc này đây, ngay cả giấc mơ nàng cũng không mơ được nữa, Tịch Nhan chìm vào bóng tối vô cùng vô tận, đau khổ dằn vặt suốt bảy ngày mới tỉnh lại.

Mọi thứ xung quanh vô cùng yên tĩnh, vẫn là phòng của Hoàng Phủ Thanh Vũ, trong phòng thực im lặng tràn ngập mùi thuốc nhè nhẹ, giao hòa

https://thuviensach.vn

cùng mùi thơm vốn có trong phòng, ngay cả hương vị đều an bình. Bích Khuê vẫn canh giữ bên cạnh vừa nhìn thấy nàng tỉnh lại, mừng đến thốt lên: "Cô nương rốt cuộc tỉnh rồi!"

Không có gì khác lạ, giống như chuyện gì cũng đều không có phát sinh, giống như nàng chưa từng gặp qua nam nhân kêu Lăng Chiếu, cũng giống như nàng thật sự không biết Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng nam nhân kia có quan hệ gì. Y - www.

Tịch Nhan yếu ớt gắng sức ngồi dậy, Bích Khuê vội đỡ lấy nàng: "Cô nương ngủ này suốt bảy ngày nay, sắc mặt tái nhợt thật đáng sợ, Vương gia suốt ngày thâm trầm không nói, hôm nay cô nương đã tỉnh thì Vương gia cũng bớt lo."

Tịch Nhan dựa vào nhuyễn điếm ngồi ở đầu giường, khuôn mặt không chút thay đổi nghe cô ta nói. Cô ta nhắc đến Vương gia gì đó? Nhưng Tịch Nhan nhớ rõ tại đây Bắc Mạc này mình chỉ biết được một Vương gia, đó chính là Tử Ngạn. Nhưng hôm nay, Vương gia trong miệng nha đầu kia là ai?

Nàng cũng đoán được cô ta ám chỉ đến ai, nhưng không còn sức suy nghĩ tiếp nữa, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bích Khuê đầu tiên là phân phó người đi chuẩn bị mọi thứ, còn tự mình bị một chén cháo, vừa mới chuẩn bị hầu hạ Tịch Nhan ăn cháo bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói ôn nhuận quen thuộc của nam nhân truyền vào: "Để cho ta làm."

Bích Khuê đứng lên, đưa chén cháo trong tay đưa cho Hoàng Phủ Thanh Vũ, đồng thời vụng trộm liếc mắt nhìn Tịch Nhan một cái, thấy nàng vẫn nhắm hai mắt tựa vào đầu giường, khuôn mặt cực kỳ lãnh đạm, không có một chút biểu cảm nào .

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ bưng chén cháo đến bên giường ngồi xuống, cẩn thận thổi thổi, sau đó mới đưa muỗng cháo có độ ấm thích hợp đến bên miệng nàng: "Nhan Nhan, mở miệng ra."

Tịch Nhan vẫn không nhúc nhích.

Dừng một chút, hắn buông chén cháo, vươn tay ra xoa xoa khuôn mặt của nàng, nhẹ nhàng nhéo nhéo chóp mũi của nàng, ngữ khí vẫn ôn nhuận, tà mị, trêu đùa nàng như :"Ngủ suốt bảy ngày, nàng không thấy đói sao? À, hay nàng cảm thấy cháo không có hương vị, muốn ăn món khác?"

Hai mắt Tịch Nhan vẫn nhắm nghiền, không nói một lời như cũ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn thật sâu nàng một lát, sau đó ra lệnh mọi người lui ra ngoài, chỉ để lại hai người ở trong phòng: "Xem ra nàng đã tỉnh táo lại , như vậy hiện tại có thể nghe ta nói phải không?"

Hai mắt Tịch Nhan đang nhắm lại bỗng hơi giật giật, lúc này mới chậm rãi mở ra, trong đôi mắt ấy mang theo sự bình tĩnh, không hề dao động đối diện với hắn. Bộ triều phục trên người hắn còn chưa thay ra, nhưng nhìn kim quan cài trên mái tóc cùng với mãng ngọc trên thắt lưng của hắn đã cho Tịch Nhan biết thân phận hắn hiện giờ -- hắn đã được phong vương, hiện nay được xưng là Vương gia.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 111

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Tịch Nhan thản nhiên nhìn hắn nhưng vẫn không phản ứng gì như cũ, nàng mở mắt nhìn hắn như nhìn một người không hề tồn tại.

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ thở dài, cuối cùng không muốn vòng vo nữa, quyết định thẳngthắn với nàng: "Nhan Nhan, về phụ thân của nàng --"

Mới nói được đến đây, Tịch Nhan bỗng mạnh mẽ quay đầu lại, lạnh lùng nhìn hắn, sau một lúc lâu, cuối cùng nàng mới mở miệng thốt lên câu nói đầu tiên từ sau khi tỉnh lại, vô cùng lạnh lùng và cứng rắn: "Nếu chàng còn muốn ta chết một lần nữa thì cứ nói tiếp."

Những lời kế tiếp muốn nói, Hoàng Phủ Thanh Vũ đành nuốt ngược trở lại. Lúc trước, thuốc độc mà nàng nuốt vào là thuốc do sư phụ nàng bào chế, là thuốc độc phổ biến, bởi vậy hắn mới may mắn đoán trúng, hơn nữa tuy rằng kịp thời cho nàng uống thuộc giải nhưng thân thể của nàng tử vẫn bị thương tổn thật lớn, cho nên mê man suốt bảy ngày mới tỉnh lại. Nếu chuyện như vậy lại xảy ra một lần nữa, hắn không dám cam đoan mình không dám chắc chắn sẽ cứu sống được nàng.

Hồi lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới thản nhiên nói: "Cũng được, chờ đến lúc nàng muốn nghe, chúng ta sẽ nói tiếp. Hiện tại nàng mau ăn một chút gì đó đi."

https://thuviensach.vn

Không biết vì sao, nàng lại đột nhiên không hề làm gì để phản kháng nữa, hắn đưa muỗng tới bên miệng nàng, nàng liền lẳng lặng mở miệng nuốt xuống, sau khi ăn được nửa chén liền đẩy ra, không nói một lời, nằm trở về trên giường.

Dù là như thế, hắn cũng đã thỏa mãn, tùy ý để nàng ngủ tiếp, trong lòng mặc dù vẫn còn băn khoăn, nhưng cũng trấn an không ít, ít nhất nàng không quyết tuyệt như hắn nghĩ.

Nhưng trong những ngày tiếp theo, hắn mới hiểu được, nàng im lặng như vậy so với quyết tuyệt càng làm cho người ta cảm thấy trái tim băng giá.

Hắn đút cho nàng ăn, nàng liền lẳng lặng ăn; hắn đỡ nàng nằm xuống nghỉ ngơi, nàng liền bình yên nằm xuống, ánh mắt bất động; Hắn muốn nàng đi ra ngoài dạo hít thở một chút cho thông khí, nàng liền dẫn theo Bích Khuê đi ra ngoài dạo, trong hoa viên đi qua đi lại, chỉ cần hắn không gọi nàng trở về, nàng tuyệt đối sẽ không trở về.

Mà trọng yếu hơn là, nàng không cùng hắn nói chuyện. Nếu hắn ngẫu nhiên trở về phủ có thể bắt gặp nàng cùng Bích Khuê nói chuyện đôi ba câu nhưng khi nàng vừa nhìn thấy hắn, sẽ gặp lập tức ngậm miệng lại.

Nàng nghe lời giống như một con rối, nàng im lặng vâng lời làm cho lòng người xót xa, nếu không phải hắn biết rõ nàng vẫn còn sống thì ngay cả chính hắn cũng không thể không hoài nghi nàng có phải là một cái xác không hồn hay không.

Trong Khai Nguyệt lâu, Thập Nhị nâng chén rượu trong tay thở dài:"Thất ca a Thất ca, đệ đã sớm đoán được, nếu huynh xem trọng nha đầu này thì sẽ không còn là Thất ca ngày trước nữa."

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới Thất ca mà hắn sùng kính nhất, lại có một ngày vì một nữ nhân mà suốt ngày mặt mày thâm trầm, không còn tiêu sái,

https://thuviensach.vn

phóng khoáng như ngày xưa nữa.

Thập Nhất im lặng một lát, cũng ngẩng đầu lên nhìn hắn, nói sang đề tài khác: "Thất ca, gần đây thân thể phụ hoàng không tốt lắm, lão Tứ bên kia bắt đầu có động tĩng, lão Ngũ cũng có một ít hành động, chúng ta có phải cũng nên có hành động gì không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi đứng dậy, trên khuôn mặt mỏi mệt vẫn mang thần sắc đạm mạc như trước: "Ta gần đây không có tinh thần, việc này giao cho các đệ đi làm..... Lão Cửu hiện tại như thế nào ?"

"Thật không tốt. Từ sau khi Cửu tẩu ra đi, Cửu ca suốt ngày chỉ biết tìm hoan mua vui, trong vòng hai tháng, trong phủ lại tăng thêm hơn mười thị thiếp, trừ bỏ khi vào triều, cũng không gặp mặt chúng đệ." Thập Nhất ninh mi nói.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhắm chặt hai mắt: "Cứ mặc kệ hắn, sẽ có một ngày hắn tỉnh táo lại." Dứt lời, hắn nhanh chóng đi xuống lầu, phóng lên ngựa, nghênh ngang bỏ đi.

Thập Nhất cùng Thập Nhị vẫn đứng tại cửa sổ nhìn bóng ngựa của hắn dần biến mất, Thập Nhất nhíu mày thật chặt, Thập Nhị lại bùi ngùi thở dài: "Hai vị ca ca đều không cứu được, Thập Nhất ca, sau này, huynh tuyệt đối đừng giống bọn họ như vậy."

Thập Nhất lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, đẩy hắn ra, cũng xoay người rời đi.

Khi Hoàng Phủ Thanh Vũ quay trở về phủ, Tịch Nhan đã đi ngủ.

Trong phòng theo thường lệ để lại một ngọn đèn, hắn đẩy cửa vào, lập tức đi đến bên giường, vèn màn che lên, ánh vào đôi mắt hắn là dung nhan đạm mạc của nàng đang bình yên ngủ.

https://thuviensach.vn

Trong phòng có đốt than nên hơi ấm tỏa ra khắp phòng, nhưng trên mặt hắn không còn vẻ tái nhợt ngày xưa, có chăng còn lại ánh mắt trong suốt như ngọc, lộ ra thản nhiên đỏ ửng, giống nhau vô cùng mịn màng.

Hắn đứng ở bên giường, bỗng dưng, có cảm giác miệng khô lưỡi nóng.

Đã thật lâu rồi hắn không chạm vào nàng, thứ nhất là e ngại thân thể của nàng chưa bình phục, thứ hai là thái độ của nàng. Bây giờ tính lại, hắn mới giật mình thấy thời gian trôi qua thật nhanh. Nếu là trước kia, khi nàng ở bên cạnh, hắn làm sao có thể kiềm chế lâu như vậy?

Hôm nay, đã tới điểm giới hạn của hắn.

Hắn chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi của nàng, nụ hôn nhẹ nhàng. Trên môi của nàng không có mùi son phấn, ngược lại tạo cảm giác sạch sẽ tươi mắt, trước sau như một làm cho hắn trầm mê.

Không đủ, tuyệt đối không đủ.

Hắn đưa lưỡi vào miệng nàng để khám phá, thầm muốn cùng nàng triền miên, làm cho hai người khắng khít với nhau.

Trong lúc mơ màng ngủ, Tịch Nhan không hề ý thức liền mở miệng ra, hắn như ý nguyện liền tiến quân thần tốc, tận tình mút vào mật ngọt của nàng.

Quần áo được cởi ra, hắn nhẹ nhàng thử thăm dò nàng, Tịch Nhan thở hào hển rất nhỏ, nhưng vẫn nửa ngủ nửa mơ như trước, dáng vẻ nửa tỉnh nửa không của nàng càng làm cơ thể hắn khô nóng, rốt cuộc hắn khắc chế không được nữa, lưu luyến chiếm giữ lấy nàng.

Cho đến khi cảm giác đau đớn truyền đến, Tịch Nhan mới hoàn toàn thanh tỉnh, khẽ nhíu mày, nhẹ giọng rên lên, lúc nàng mở mắt ra nhìn thấy thân thể ôn hương nhuyễn ngọc của mình đang hưởng ứng lại hắn.

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt, nàng liền nhắm hai mắt lại, mặc dù nhiệt độ thân thể đang cao, nhưng chỉ ngay ngắn nằm yên một chỗ, không có một chút phản ứng, cũng không có bất cứ động tác nào.

"Nhan Nhan." Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn thấy tất cả những phản ứng của nàng, cúi đầu gọi nàng một tiếng, sau đó cúi xuống hôn lên đôi môi nàng lần nữa, đồng thời, cũng làm cho nơi tiếp xúc giữa hai thân thể càng thêm chặt chẽ, như chỉ hận không thể đem nàng dung nhập vào trong cơ thể mình.

Đau đớn hỗn loạn cùng khoái cảm không thể diễn tả bằng lời đánh úp lại, cuối cùng Tịch Nhan không thể kiềm nén nữa bật ra một tiếng than nhẹ, nhưng đồng thời nàng cũng cảm thấy mình đã phạm sai lầm lớn nên lấy tay che lại môi mình.

Sau đó, vô luận hắn cố ý ép buộc nàng như thế nào, thân thể Tịch Nhan vẫn cứng ngắc, không còn phát ra bất cứ thanh âm nào nữa.

---

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 112

Hắn chôn đầu vào hõm vai Tịch Nhan, ở nơi sâu thẳm trong đôi mắt đen tuyền, sự thỏa mãn vẫn còn chưa tiêu tán hết, hắn vẫn chưa bình ổn lại hô hấp, không khí xung quanh đều tràn đầy hương thơm trên người nàng.

Cả người Tịch Nhan đều phiếm hồng chưa tản đi hết, nhưng nàng vẫn nằm yên không nhúc nhích, ánh mắt tan rã nhìn màn che trên đỉnh đầu.

Hoàng Phủ Thanh Vũ giả vờ như không nhìn thấy vẻ cứng ngắc cùng đạm mạc của nàng, ôm nàng thay đổi tư thế, làm cho nàng nằm ở trong lòng mình, một tay nhẹ vỗ về mái tóc của nàng, một tay cố định đầu của nàng, trầm giọng nói: "Tháng sau là ngày chúng ta thành thân."

Tịch Nhan bị hắn giữ chặt, chỉ có thể nhìn hắn, khi nghe được lời của hắn, trong mắt nàng dường như có gì đó lóe lên. Truyện Sắc Hiệp -

Rõ ràng hiện lên sự chán ghét, Hoàng Phủ Thanh Vũ đều đặt vào trong mắt. Ánh mắt trong trẻo của hắn nhịn không được hiện lên một tia hàn ý lạnh lẽo: "Như thế nào, bây giờ nàng không muốn sao?"

Sau một lúc lâu trầm mặc, Tịch Nhan thản nhiên mở miệng, lần đầu tiên nàng nói với hắn nhiều như vậy: "Ta không nhớ ra mình đồng ý từ khi nào …… Hoàng Phủ Thanh Vũ, thời gian dường như trôi qua rất lâu rồi....."

https://thuviensach.vn

Sau khi nàng nói xong câu này liền chậm rãi nhắm hai mắt lại, mệt mỏi đi vào giấc ngủ.

Còn hắn, trong tiếng hít thở dần trở nên đều đặn của nàng, có chút thất thần.

Thời gian dường như trôi qua rất lâu rồi, đơn giản là vì thời gian quá mức dài lâu.

Hắn thật sự làm cho nàng sống một ngày bằng cả một năm sao?

Hôm sau, trong ngự thư phòng, tất cả các hoàng tử đều ở lại trong phòng, cùng đợi hoàng đế triệu kiến sau khi tan triều, trong nhất thời, mọi người đều mang theo tâm tư của bản thân ngồi một chỗ, đồng thời cũng bất động thanh sắc quan sát vẻ mặt của người khác.

Nhưng trong bầu không khí nặng nề tại đây chỉ có Hoàng Phủ Thanh Vũ có chút không yên lòng, chỉ yên lặng cúi đầu thưởng thức việc đảo nước trong chén trà trên tay, khi ngẫu nhiên ngẩng đầu lên nhìn vừa thấy tình hình trong phòng liền cúi đầu xuống.

"Lão Thất dường như rất nóng vội." Thấy hắn có bộ dáng như thế, tân thái vừa mới được sắc phong, Ngũ hoàng tử, mỉm cười, "Chính là vì vị mỹ nhân trong phủ sao? Không biết vị mỹ nhân này như thế nào mà có thể làm cho người thanh tâm quả dục như Lão Thất cũng nóng ruột nóng gan như vậy."

"Nghe nói, nàng là một mỹ nhân lãnh đạm phải không?" Lão Lục bên cạnh không biết vì sao cũng âm dương quái khí tiếp lời.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên quét mắt liếc hắn một cái, khóe môi hơi co rút lại: "Thái tử cùng Lục ca cũng để ý tới những lời dân gian đồn đãi sao?"

https://thuviensach.vn

"Thất ca, ta cũng rất tò mò." Lão Bát bỗng nhiên cũng mở miệng, cười nói, "Thất ca, huynh cũng biết, lúc trước huynh muốn cưới Uyển Lam, đó là một nữ tử tuyệt sắc, nhưng cuối cùng lại hương tiêu ngọc vẫn; Sau lại cưới Tịch Nhan quận chúa, người được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, đáng tiếc huynh đệ chúng ta đều không có phúc khí nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của nàng, lại..... Nay không ngờ đến lượt mỹ nhân danh chấn kinh sư..... Không biết nàng ta sẽ có kết cục như thế nào đây?"

Trong lời nói của hắn rõ ràng mang theo ý trào phúng, Thập Nhị nghe xong khắc chế không được muốn động thủ, nhưng lại bị Hoàng Phủ Thanh Vũ thoáng nhìn nên kiềm chế lại, bất đắc dĩ ngồi xuống chỗ cũ, chỉ nghe hắn cười nói: "Bát đệ nói đúng, ta cũng muốn biết kết cục sẽ như thế nào."

Dứt lời, Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng dậy, hành lễ với thái tử và nói: "Mấy ngày gần đây, trong lòng nàng không thoải mái, đệ cố ý tìm gánh hát đến biểu diễn cho nàng xem, nhưng lại lo hạ nhân trong phủ hầu hạ không chu toàn, nên muốn cáo lui trước, thỉnh thái tử điện hạ thay đệ bẩm báo với phụ hoàng."

Lời vừa nói ra, mọi người đang ngồi trong phòng đều kinh ngạc, Thập Nhị đứng bật dậy: "Thất ca huynh --"

Không ngờ Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ khoát tay áo, xoay người liền rời khỏi ngự thư phòng, để lại cho mọi người những suy đoán cùng hoài nghi, nhanh nhẹn bước đi.

Lúc này, trong phủ Thất gia, tình hình quả thật rất náo nhiệt.

Sân khấu biểu diễn rộng lớn được bố trí đối diện với lương đình giữa hồ, hiện giờ chiêng trống vang lên inh ỏi, người qua kẻ lại đông đúc, đang hát đến khúc huyên náo nhất, trên sân khấu xuất hiện đủ loại nhân nhân trong các tạo hình khác nhau, vô cùng phấn khích.

https://thuviensach.vn

Trong lương đình giữa hồ, các tỳ nữ đứng sau Tịch Nhan dường như quên hết tất cả, khắc chế không được vỗ tay trầm trồ khen ngợi, nhưng Tịch Nhan chỉ lẳng lặng ngồi im như trước, sắc mặt bình tĩnh, rõ ràng là đang xem biễu diễn, nhưng dường như nàng không nhìn thấy gì cả.

Vở diễn vô cùng náo nhiệt kết thúc, một vở diễn khác cũng náo nhiệt không kém tiếp nối theo.

Chiêng trống vang lên inh ỏi, Tịch Nhan cúi đầu nhìn danh mục các vở diễn trong tay, thì ra là [Bát tiên quá hải]. Vì thế nàng ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi tiếp tục xem diễn.

Nhưng mà, khi "Bát tiên" xuất hiện, lúc người người nối đuôi nhau xuất hiện, vẻ mặt Tịch Nhan vẫn tĩnh lặng như nước bỗng nhiên nhè nhẹ gợn sóng, trong ánh mắt dường như có tia sáng xuất hiện.

Cái gọi là "Bát tiên" thật ra là những đứa trẻ có dáng vẻ thơ ngây, trên người là trang phục biểu diễn, nhưng trên mặt không có chút phấn son hóa trang, đều là những khuôn mặt bầu bĩnh trắng trẻo, cất lên giọng hát non nớt cùng động tác trúc trắc không được trôi chảy cho lắm, thật sự là cực kỳ đáng yêu.

Tịch Nhan ngồi tạo chỗ xem diễn, tia sáng lóe lên trong ánh mắt nàng cũng chỉ xảy ra trong chốc lát mà thôi, sau đó liền lại nhanh chóng ảm đạm lại, khôi phục sự trầm tĩnh.

Hoàng Phủ Thanh Vũ khi về tới phủ liền đi ngay vào đình giữa hồ. Tất cả các tỳ nữ thấy thế liền lui ra ngoài, hắn ngồi xuống bên cạnh Tịch Nhan, vươn tay nắm lấy tay nàng: "Các vở diễn có hay không?"

"Ừ." Tịch Nhan vẫn ngẩng đầu nhìn lên sân khấu kịch như trước, mặt không chút thay đổi trả lời một tiếng.

https://thuviensach.vn

Hắn mỉm cười, đem tay nàng nắm thật chặt, cùng nhau nhìn bọn trẻ trên sân khấu kịch.

Khi vở diễn gần đến lúc kết thúc, vẻ mặt tươi cười của hắn có chút thất sắc, trong khi sắc mặt Tịch Nhan đang u ám bỗng chậm rãi bừng sáng lên, đôi mắt nàng tỏa sáng như hai viên ngọc sáng ngời.

Nguyên nhân là trên sân khấu nhanh chóng xuất hiện người kia, trên mặt trên mặt mang theo mặt nạ hóa trang thành ngọc đế. Khúc hát nguyên bản lạnh lẽo nhưng khi được cất lên từ miệng hắn lại ấm áp như ngọc quý, lay động lòng người.

Sau khi vở diễn kết thúc, hắn chậm rãi tháo mặt nạ trên mặt xuống. Lúc khuôn mặt tinh thuần ấm áp lộ ra hoàn toàn, vẻ mặt tươi cười của Hoàng Phủ Thanh Vũ không biết biến mất tự khi nào. Ngược trái tim Tịch Nhan ở bên cạnh lại đập mạnh và loạn nhịp, sau đó nàng nở nụ cười!

Lâu như vậy cho tới nay, lần đầu tiên nàng nở nụ cười, đứng dậy nhìn về phía người đang đứng trên sân khấu, gọi to tên của hắn: "Tử Ngạn."

Trên sân khấu, Tử Ngạn cũng nở nụ cười.

Nhan Nhan, ta biết là nàng mà, tất nhiên là nàng rồi.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 113

Hoàng Phủ Thanh Vũ không thể nhớ đã bao lâu rồi không nhìn thấy Tịch Nhan nở nụ cười. Trước kia nàng rất thích cười, cười giảo hoạt, cười mị hoặc, cười vui vẻ, cười giả vờ kiên cường..... Bất luận xuất phát từ thật tâm hay không, nàng đều nở nụ cười . Nhưng hiện giờ, ngay cả một nụ cười lạnh lẽo nàng cũng không buồn ban cho hắn, giờ này khắc này, khi đối mặt với Tử Ngạn, nàng lại cười thoải mái như thế.

Hắn ngồi xa xa, nhìn hai người cười cười nói nói trong lương đình giữa hồ nói, khóe miệng gợi lên ý cười lạnh lùng, uống một hơi cạn sạch chén rượu trong tay.

Tịch Nhan vươn tay ra, nhẹ nhàng lau sạch vết dơ không biết dính từ khi nào ở mép tóc của Tử Ngạn.: "Huynh không phải có mang mặt nạ sao, sao chỗ này lại có vết dơ?"

Tử Ngạn cúi đầu để tay nàng với tới đầu mình, vừa cười vừa nói: "Ta muốn giống như trước đây, vẽ mặt để làm cho nàng vui vẻ, không ngờ lại vẽ không đẹp lại sợ đến lúc đó khuôn mặt đầy mực của ta làm nàng không nhận ra ta, nên đổi thành mang mặt nạ."

Tịch Nhan khẽ cười, ánh mắt trong suốt như nước: "Chuyện đã lâu như vậy rồi mà huynh vẫn còn nhớ rõ."

https://thuviensach.vn

"Bởi vì có rất nhiều chuyện, cho tới bây giờ ta vốn chưa từng quên." Tử Ngạn cúi đầu trả lời.

Chuyện hơn mười năm trước .

Khi đó là tân niên, trong hoàng cung Tây Càng vô cùng náo nhiệt, nơi nơi đều vang lên tiếng nói cười, không khí hoà thuận vui vẻ tràn khắp nơi nơi. Thế nhưng chỉ duy nhất có con tin Tử Ngạn của nước khác lại trốn trong một góc sáng sủa, không để người khác nhìn thấy.

Vào ngày đó, Tịch Nhan tìm khắp toàn bộ hoàng cung, cuối cùng nàng tìm được hắn ở hậu trường của gánh hát vừa tiến cung, lúc đó, hắn đang ngồi trong một góc sáng sủa, kinh ngạc nhìn kép hát trong vai bát tiên trước mắt, trên môi luôn nở nụ cười khẽ khàng.

Tịch Nhan ngồi xuống bên cạnh hắn, sau một lát lôi kéo hắn đứng dậy, kề sát vào bên tai hắn nói một câu, sau đó hai người liền cùng nhau đi vào hậu trường, nàng giả dạng thành Lam Thái Hòa, hắn do dự một lúc mới hóa trang thành một tiên cô.

"Không cần." Tịch Nhan né tránh vòng hoa đội đầu của hắn, ha ha cười không ngừng, "Ta muốn hóa trang Lữ Đồng Tân, không cần tiên cô gì cả."

Sau khi hai người hóa trang xong bèn lên sân khấu, nhưng nay lập tức bị bầu gánh đuổi xuống dưới. Sau khi biết thân phận Tịch Nhan, bầu gánh hết sức hoảng sợ, nhưng bất luận như thế nào cũng không dám cho hai người hóa trang thành bát tiên lên sân khấu hồ nháo, cuối cùng miễn cưỡng chấp nhận cho bọn họ hai vai còn thừa, người đóng vai ngọc đế, còn người đóng vai vương mẫu.

Vào ngày đó, Tử Ngạn ở Tây Càng đã trải qua một buổi tối tân niên vui vẻ, đó mãi mãi là một tân niên không bao giờ phai nhạt trong trí nhớ của hắn.

https://thuviensach.vn

Tử Ngạn nhìn Tịch Nhan thật sâu, phát hiện sau khi nàng cười xong, trong mắt chỉ còn lại sự trống rỗng khôn cùng.

"Nhan Nhan?" Hắn nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng, cầm lấy bàn tay nàng.

"Thập Lục thúc." Đột nhiên trong lúc đó, giọng nói của Hoàng Phủ Thanh Vũ bên ngoài lương đình vang lên, Tử Ngạn ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện không biết tự khi nào hắn đã đi đến nơi này, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mình.

Tử Ngạn do dự một lát, cuối cùng chậm rãi buông tay Tịch Nhan ra.

Nhưng tại thời điểm hắn rút tay mình về, Tịch Nhan đột nhiên dùng sức cấm chặt tay hắn, nàng ngẩng đầu, trên mô nở nụ cười tươi sáng: "Tử Ngạn, hôm nay huynh ở lại đây ăn tối với ta được không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người, bỗng nhiên mỉm cười, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Đợi đến khi thân ảnh hắn biến mất trong hoa viên, Tịch Nhan vốn đang ngồi trên ghế đột nhiên vô lực mềm người ngã xuống, may mắn Tử Ngạn nhanh tay lẹ mắt đỡ được nàng trước khi nàng ngã xuống đất, để cho nàng ngã vào trong lòng mình.

"Tử Ngạn, Tử Ngạn....." Nàng gắt gao cầm cánh tay hắn, mờ mịt và bất lực, "Vì sao trên đời này, mọi người đều muốn gạt ta, những người ta tin tưởng, bọn họ đều gạt ta --"

Tử Ngạn chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng nàng như thế bao giờ. Mặc dù nàng có đôi khi yếu đuối, có đôi khi thất thố, nhưng chưa bao giờ như vậy, yếu ớt không chịu nổi một chút kích động nào, giống như một đứa trẻ nhỏ bé, yếu đuối, toàn thân trong suốt, không thể che dấu được vết thương.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể ôm lấy nàng như vậy, giống như đôi tình nhân đang thân mật. Dù hắn biết rõ đây không phải là sự thật, nhưng vẫn muốn trầm luân: "Nhan Nhan, ta sẽ không lừa nàng, bất cứ khi nào ta cũng không bao giờ lừa gạt nàng."

Ánh mắt thiếu niên vẫn thuần lương thanh trong như trước, khuôn mặt vẫn ngây thơ như cũ, hơi ấm áp lòng từ lòng bàn tay hắn truyền qua nàng làm cho tâm Tịch Nhan đã lạnh lẽo bấy lâu nay cuối cùng cũng tìm thấy được một tia ấm áp.

"Ta không muốn gả cho hắn, Tử Ngạn, bây giờ tuyệt không muốn."

Ánh trăng trong như nước, Tịch Nhan cùng Tử Ngạn sóng vai ngồi trên chiếc cầu bằng đá nối giữa hồ và hoa viên, cả hai khi thì cúi đầu nhìn ánh trăng phản chiếu trong nước, khi thì ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên cao, ánh trăng sáng như như ngọc nhưng lại ẩn chứa sự lạnh lẽo.

"Nhan Nhan, không muốn gả thì sẽ không phải gả, Lão Thất hắn sẽ không ép buộc nàng." Tử Ngạn thấp giọng nói.

"Không, hắn sẽ ép buộc ta." Khóe miệng Tịch Nhan nhếch lên giống như đang cười, nhưng cũng giống như đang tự giễu, "Ngay từ đầu hắn đã ép buộc ta, từng bước áp sát, ép buộc ta đến mức lui không thể lui, ép buộc ta đến mức trước mắt chỉ có một con đường duy nhất, hắn lại đem con đường này phong kín. Nay ta không còn con đường nào để đi, chỉ có thể tự phong bế bản thân từ nay cho đến cuối đời."

Không --

Trong đầu Tử Ngạn điên cuồng gào thét, nhưng khi đến cổ họng lại không thể cất thành lời, nghẹn ngào thật lâu mới thấp giọng nói: "Nhan Nhan, nếu..... Nếu....."

https://thuviensach.vn

Nhưng cuối cùng hắn cũng không thốt được nên lời, nên đành cúi đầu im lặng.

Tịch Nhan lại thay hắn nói tiếp: "Nếu ta có thể đi theo huynh thật là tốt biết bao, huynh nói có phải không Tử Ngạn?"

Nàng vẫn cười nhìn hắn, cười đến khi nước mắt rơi xuống: "Nếu ta có thể đi theo huynh lên Lăng Tiêu sơn, huynh nghiên cứu kinh Phật của huynh, trồng hoa cỏ của huynh, ta có thể xuống tóc làm ni cô, coi như là làm bạn cùng huynh, giống như trước đây vậy, thật tốt biết bao."

Tử Ngạn cũng cười lên, khóe miệng trầm xuống: "Nếu nàng xuống tóc làm ni cô, ta đây sẽ làm hòa thượng, đến lúc đó chúng ta cùng nhau tu hành, thành tiên thành Phật."

Dưới ánh trăng, tâm Tịch Nhan lại một lần nữa trầm tĩnh mà lạnh lẽo, ngược lại dưới ánh trăng hoà thuận vui vẻ, ánh mắt Tử Ngạn phút chốc trở nên kiên định.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 114

Khung cảnh trên Lăng Tiêu sơn rất thanh u, theo lý thì đây quả thực là nơi rất tốt để nghỉ ngơi an dưỡng, nhưng Tịch Nhan bị mắc bệnh phong hàn, từ khi lên núi, nàng bị bệnh kéo dài gần hai tháng mới miễn cưỡng khỏe lên một chút.

Sau khi thân thể dần bình phục, mỗi sáng tinh mơi nàng thường đến Phật đường của Thái Hậu, theo bà niệm kinh lễ Phật, ngẫu nhiên sao chép kinh thư, quét tước Phật đường. Sau khi ra khỏi Phật đường, thường thường nàng sẽ đi đến nơi Tử Ngạn ở, giúp đỡ hắn chăm sóc hoa cỏ để có thể vượt qua được trời đông giá rét.

Vào một ngày nọ, Tử Ngạn ra ngoài trở về, vừa mới đi vào vườn hoa, đã nhìn thấy thân ảnh của nàng, gầy, cô độc, đứng giữa đám hoa cỏ, y phục trên người trông u ám, gió lạnh thổi quá, áo váy nàng tung bay trong gió.

Tử Ngạn không biết vì sao cảm thấy cả kinh, vội vàng bước về phía trước, cầm lấy cổ tay nàng.

Lúc này Tịch Nhan mới phát hiện ra hắn, xoay người lại, trên mặt tràn ra vẻ tươi cười: "Huynh đã trở lại." Dứt lời, nàng lại nhìn về phía cánh tay mình đang bị hắn nắm chặt, nghi hoặc nói, "Làm sao vậy?"

"Nhan Nhan....." Tử Ngạn thống khổ nhìn nàng, lẩm bẩm nói, "Đừng buông xuôi như vậy, nàng không thể buông xuôi như vậy?"

https://thuviensach.vn

"Ta làm sao chứ?" Tịch Nhan trợn to mắt nhìn hắn, sau đó mỉm cười, thoát khỏi cánh tay hắn, "Ta không phải tốt lắm sao?" Nói xong, nàng liền cúi người xuống, dùng sức nhổ một cây cỏ dại.

"Không tốt, một chút cũng không tốt." Tử Ngạn lại nàng kéo đứng dậy, làm cho nàng phải đối mặt với mình, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc bi thương, "Nhan Nhan, nàng không biết, lúc ta vừa mới nhìn thấy nàng..... Ta cuối cùng cảm thấy, nàng có vẻ sẽ bị gió thổi bay đi mất..... Không nên như thế này, nàng không nên như vậy..... Cho dù Lão Thất hắn lừa nàng, nàng cũng không nên như vậy."

Từ khi nàng lên đây cho tới nay, đây là lần đầu tiên bọn họ nhắc tới Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Một tháng trước, vào ngày Hoàng Phủ Thanh Vũ quyết định sẽ cùng Tịch Nhan thành hôn, vào ngày đó, Tịch Nhan vẫn đang ốm nằm liệt giường, ngày ngày vừa uống thuốc xong liền nôn ra ngay, ngay cả ngự y điều trị cũng thúc thủ vô sách, chỉ có thể qua một ngày xem như là may mắn một ngày. Chính vào ngày đó, tân vương phủ của Hoàng Phủ Thanh Vũ -- Anh vương phủ, đang tổ chức tiệc vui như đã định.

Theo truyền thuyết, đó là một hôn lễ vô cùng long trọng, cơ hồ mọi người trong toàn kinh thành phải đều tràn cả ra đường, chem lấn lẫn nhau để xem một hôn lễ rầm rộ trước nay chưa từng có. Người mà Anh vương Hoàng Phủ Thanh Vũ cưới chính là nữ nhi thất lạc nhiều năm của đương triều tả tướng đứng đầu triều ca, tiểu thư của Lâm gia.

Nghe nói, vào ngày đó, tân lang ngọc thụ lâm phong, phong thái tuấn mỹ như thần tiên giáng thế.

Nghe nói, vào ngày đó, tân nương dịu dàng tú lệ, phong tư yểu điệu khuynh đảo chúng sinh.

Nghe nói, sau tân hôn, phu thê hai người ân ái vô song.

https://thuviensach.vn

Sau ngày đó, thân thể Tịch Nhan vốn không hề khởi sắc bỗng nhiên trong lúc đó giống như có duyên gặp được thần tiên cứu giúp, sức khỏe càng ngày càng tốt, nhưng sau khi nàng khỏe thì thân thể lại gầy đi, càng ngày càng hao gầy.

Ánh mắt Tử Ngạn vốn trong trẻo cũng theo sự hao gầy của nàng mà càng ngày càng ảm đạm đi.

Sau khi Tử Ngạn nói xong, Tịch Nhan chỉ nhún vai, cũng không nói thêm gì nữa, thuận tay mở túi phân ra, thành thạo rãi vào vườn hoa, hồi lâu sau mới mở miệng: "Ta khỏe thật sự, trước nay tới giờ chưa bao giờ khỏe như vậy."

Lúc nói lời này, nàng rãi phân xong, buông túi phân xuống, hướng về phía Tử Ngạn mỉm cười: "Được rồi, ta đi về, chuyện tưới nước giao cho huynh ."

Tử Ngạn kinh ngạc nhìn nàng buông túi phân xuống sau đó xoay người ra khỏi vườn hoa, môi giật giật, nhưng cuối cùng không nói gì thêm.

Hắn tin tưởng, nếu nói cho nàng hôm nay Hoàng Phủ Thanh Vũ sẽ mang theo tân Vương phi mới cưới lên núi bái kiến Thái Hậu, nàng nhất định sẽ tìm lấy cớ nán lại, ở lại trong căn nhà tranh của hắn mà không phải về nơi ở của Thái Hậu để đối mặt với tình huống tàn nhẫn như vậy. Nhưng bây giờ, khi nhìn thấy bộ dạng phó mặc tất cả của nàng, hắn bỗng nhiên cảm thấy mình không nên nói.

Lúc Tịch Nhan về tới cổng chùa liền nhận ra có gì đó khác lạ, bởi vì phật môn xưa nay luôn yên tĩnh thế nhưng bây giờ lại xuất hiện một đội thị vệ canh gác chung quanh.

Trong nhất thời, Tịch Nhan cảm thấy giật mình, tiến thối lưỡng nan.

https://thuviensach.vn

"Ai đó?" Các thị vệ nhìn thấy bỗng nhiên xuất hiện một nữ tử tuyệt sắc trong y phục trắng, nhất thời đều kinh ngạc, đôi mắt của tất cả đều mở to khi nhìn thấy đôi mắt sáng ngời, thanh nhuận của nàng, mọi người cảm thấy ở một nơi thâm sơn cùng cốc mà có một nữ tử như vậy không là tiên nữ thì cũng là hồ ly.

Tịch Nhan phục hồi tinh thần lại, liền xoay người muốn đi, những thị vệ thấy thân phận nàng không rõ, lại tuyệt sắc như thế, làm sao chịu thả nàng đi, liền tiến lên ngăn nàng lại: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Tịch Nhan lâm vào tình thế bất đắc dĩ, chỉ có thể thản nhiên trả lời: "Người đang tu tâm dưỡng tính."

Lúc này, từ trong chùa có một chú tiểu đi ra, thấy tình hình này liền tiến lên giải thích: "Vị cô nương này là người cùng Thái Hậu ăn chay niệm phật, thỉnh các vị đừng là khó nàng."

Những thị vệ vừa nghe đến Thái Hậu, làm sao còn dám nhiều lời nữa nên thả nàng đi.

Tịch Nhan vừa đi được hai bước, chợt nhớ tới điều gì bàn quay trở lại đi đến bên cạnh một thị vệ hỏi: "Các ngươi là người trong phủ nào?"

"Anh vương phủ."

Anh vương phủ.

Hô hấp Tịch Nhan cứng lại, chưa kịp phục hồi tinh thần lại, liền đi về hướng của chú tiểu. Nàng đi như trốn chạy vào đại điện như thể vừa trông thấy điều gì làm mình kinh sợ, sau khi hoàn hồn lại liền đứng yên tại chỗ, cố gắng đi thong thả từng bước về phía trước.

"Tiểu Tuệ, ta bỗng nhiên nhớ lại đã để quên một số thứ ở chỗ Tử Ngạn, ta muốn đi đến đó lấy về."

https://thuviensach.vn

Chú tiểu không quay đầu lại đáp ứng một tiếng, rồi tiếp tục đi vào nội đường. Tịch Nhan một mình đứng ở chỗ cũ, tấm rèm cửa đung đưa lên xuống làm dung nhan tuyệt mỹ hao gầy của nàng lúc sáng lúc tối. Gió thổi từ ngoài phòng vào làm nàng chỉ cảm thấy lạnh lẽo, sau khi rùng mình mới có thể nhúc nhích, thân hình đang cứng ngắt hơi cử động một chút rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Ánh sáng trong đại điện bỗng nhiên thay đổi. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Tịch Nhan quay đầu lại, trong nháy mắt liền trông thấy một người đang tựa vào tượng phật nhỏ ngay cửa.

Thân hình rất quen thuộc, thanh tuyển, cao to, nhanh nhẹn.

Hắn đứng ở nơi đó nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm, hồi lâu sau mới lộ ra nụ cười, Tịch Nhan bất giác không cảm thấy ôn nhuận chút nào, chỉ cảm thấy nụ cười kia thần bí khó lường như lúc ban đầu, làm cho người ta lạnh giá.

Hắn cười, thấp giọng nói: "Nhan Nhan, nàng có từng nhớ đến ta không?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 115

Nàng có từng nhớ đến ta không.

Không phải nàng không nghĩ tới cảnh tượng khi nàng và hắn gặp nhau, nhưng cho dù là nghĩ ra hàng ngàn hàng vạn tình huống khác nhau, Tịch Nhan cũng không thể nghĩ ra được thời điểm gặp lại nhau bắt đầu bằng một câu nói nhẹ nhàng bâng quơ như vậy.

Nếu hắn thoải mái như thế, nàng làm sao khó chịu được đây?

Tịch Nhan khéo nói khéo cười, cảm xúc trên mặt mày lãnh đạm đến mức tận cùng: "Không có."

Thật ra nàng cũng nói dối. Ở trên núi hơn hai tháng, tháng thứ nhất nàng đang lâm bệnh, trong lúc nửa mộng nửa tỉnh, mọi thứ xung quanh nàng đều là ốm đau quây quanh, không thể nào nhớ nổi; Sang tháng thứ hai, ngày nghe tin hôn lễ của hắn truyền đến, tâm thần nàng hoảng hốt, ngay cả chính mình suy nghĩ cái gì cũng không biết; Mà nay, nàng chỉ có thể tập trung cho chuyện trước mắt, không có tâm lực suy nghĩ nữa.

"Ừ." Hắn lên tiếng, chậm rãi đi về phía nàng, cúi đầu xuống, tới gần mặt của nàng, "Nhưng mà ta lại nhớ nàng, làm sao bây giờ?"

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Tịch Nhan bỗng nhiên trở nên sáng lạn, ánh mắt trong suốt, tỏa sáng rạng ngời: "Phải không? Vậy Vương gia nhớ ta

https://thuviensach.vn

như thế nào? Nhớ con người của ta, mặt của ta, hay là cơ thể của ta?"

Ám sắc chợt lóe lên trong mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ, hắn bỗng dưng vươn tay ra, ôm nàng vào trong lòng: "Nếu tất cả ta đều nhớ thì sao?"

"Vậy thì liên quan gì đến ta?" Tịch Nhan thản nhiên nhấc mi, tầm mắt nhìn về phía sau hắn -- nơi đó có một nữ tử đang đứng, khuôn mắt sắc bén, thần sắc lạnh lùng nhìn hai người bọn họ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ xoay đầu, tầm mắt liếc nhìn thân ảnh người đó, nhưng vẫn không có ý tứ buông Tịch Nhan ra. Động tác của Tịch Nhan bỗng dưng trở nên kiên quyết, dùng sức đẩy hắn ra, lúc này nàng mới cẩn thận nhìn về phía nữ tử kia.

Dân gian đồn đãi nàng dịu dàng, nhưng thật ra Tịch Nhan không nhìn ra được điều đó, nhưng mà vẻ mặt tú lệ, quả thật là đẹp đến không thể giải thích, trong đôi mi thanh tú lại mang theo sự lãnh ngạo nói không nên lời, nhưng trong ánh mắt cùng nét môi biểu lộ sự giận dữ và bất mãn, là một loại phong tình khác nói không nên lời, xinh đẹp động lòng người.

Khóe môi Tịch Nhan nhếch lên, cúi người hành lễ: "Tham kiến Anh Vương phi."

Nữ tử thản nhiên đi tới, đứng bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ, quả thật hai người trông như một cặp trời sinh: "Ngươi biết ta là ai sao?"

Tịch Nhan cười yếu ớt nói: " Ngày Anh vương gia cùng Vương phi thành thân, toàn thành oanh động, người trong thiên hạ đêu xôn xao bàn tán, tiểu nữ sao lại không biết cho được?"

Lâm Lạc Tuyết cũng khẽ cười lên: " Ngươi quả thật là một người thức thời. Ngươi chính là nha đầu hầu hạ Thái Hậu ăn chay niệm phật kia sao? Tên gọi là gì?"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Tịch Nhan thản nhiên đảo qua Hoàng Phủ Thanh Vũ, bộ dáng vẫn khiêm tốn như trước trả lời: "Vi Chi."

Từ đầu đến cuối không nói một lời, vẻ mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ nhạt nhẽo khi nghe đến câu trả lời của nàng, rốt cuộc mới nâng mắt lên, nhìn dung nhan bình tĩnh của nàng, mỉm cười, cầm lấy tay Vương phi của mình, thấp giọng nói: "Vi Chi từ nhỏ không cha không mẹ, đi theo bên cạnh Hoàng tổ mẫu, là người Hoàng tổ mẫu tin cậy nhất."

Tịch Nhan nghe xong, lạnh lùng cười, không ngờ Lâm Lạc Tuyết cũng đồng thời lạnh lùng cười, nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Chỉ sợ không chỉ là người Hoàng tổ mẫu tin cậy nhất đâu?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ không chút kiêng kị ánh mắt của nàng, nhấc mi nhìn Tịch Nhan, trong ánh mắt chứa rất nhiều thâm ý: "Đúng vậy, nàng cũng là người ta mong nhớ ngày đêm, người ta không thể quên?"

Lâm Lạc Tuyết nhướng mày lên, cười lạnh nói: "Vương gia có ý gì? Đây chính là lễ vật ngài muốn tặng cho thiếp thân sao? "

Hoàng Phủ Thanh Vũ buông tay nàng ra, nhìn Tịch Nhan: "Không tốt sao, đưa Vi Chi về phủ cùng nàng làm tỷ muội với nhau, đây chẳng phải là chuyện tốt sao?"

Lâm Lạc Tuyết hừ lạnh một tiếng, Tịch Nhan lại nở nụ cười: "Vương phi đa tâm rồi, Vương gia chỉ đang cùng Vương phi nói đùa thôi, thỉnh Vương phi không nên nghĩ là thật. Vương gia là như vậy đó, thích nói chuyện cười, trêu chọc Vi Chi, Vi Chi đã quen rồi." Dứt lời, Tịch Nhan ngẩng đầu nhìn sắc trời, lại nói, "Vi Chi còn có việc muốn xuất môn, không thể tiếp đã Vương gia cùng Vương phi, xin cáo lui trước."

Lúc Tịch Nhan ra khỏi chùa, sắc trời đã bắt đầu tối, báo hiệu rõ ràng sắp có một trận gió tuyết kéo đến, nhưng nàng lại không quan tâm đến điều đó, vội vàng ra khỏi cửa đi về gian nhà tranh của Tử Ngạn.

https://thuviensach.vn

Không biết vì sao, đường đi thường ngày rất thông thuận, nàng cũng chưa từng cảm thấy đường xá xa xôi, vậy mà hôm nay lại đi vô cùng gian nan, Tịch Nhan cảm thấy mình đi chưa đếnvài bước, liền thở hồng hộc, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Nàng nhịn không được lấy tay chống vào một cây đại thụ nghỉ ngơi, trong đầu Tịch Nhan hoàn toàn hỗn loạn, cho nên mọi thứ dường như đều không có đầu mối.

Cũng không biết dừng chân được bao lâu, cảm giác mờ mịt vô thố của nàng mới chậm rãi tiêu tán, khi Tịch Nhan mở mắt ra, trước mắt nàng là một mảnh tối đen, đồng thời trên người, trên đầu mang cảm giác hoàn toàn lạnh lẽo.

Trời không biết đã tối đen tự bao giờ, tuyết bắt đầu rơi xuống ngày càng nhiều và dày đặc, trên đầu nàng, trên người người cũng không biết tự khi nào đã tích tụ một lớp tuyết thật dày mà nàng vẫn không hề hay biết, lúc này toàn thân nàng lạnh lẽo, mà ngay cả một cử động nhỏ cũng không thể được.

Rất lạnh, lạnh giống như lòng người có thể bị đông lại thành băng .

Mảnh tối đen trước mắt vẫn chưa tản ra, Tịch Nhan chỉ cảm thấy xung quanh càng ngày càng tối, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng lấy nàng.

Cuối cùng, nàng không thể chịu đựng được nữa chậm rãi ngã xuống …

Thế nhưng, nàng lại cảm thấy mình đang rơi vào vòng tay ấm áp, bên ta vẫn vang lên tiếng gọi thân thiết của ai đó: "Nhan Nhan?"

Là Tử Ngạn sao? Trước khi rơi vào hôn mê, Tịch Nhan đã nghĩ như thế.

Đã lâu như vậy rồi, ngoại trừ Tử Ngạn, không ai lại gọi nàng một cách thân thiết, ấm áp như vậy.

https://thuviensach.vn

Tiếng gọi mềm mại như nước kia vẫn quanh quẩn bên tai nàng, làm cho thân thể của nàng càng ngày càng ấm áp.

Sau khi trải qua lạnh lẽo cùng giá lạnh, hiện tại sự ấm áp lan dần trong cơ thể nàng càng ngày càng thoải mái, Tịch Nhan thở phào nhẹ nhõm, muốn cử động thân thể một chút, nhưng ý thức nửa tỉnh nửa mê bỗng nhiên nhận ra được có điều gì đó không đúng, nàng đột nhiên mở mắt ra. Y - www.

Trước mắt nàng là một đống lửa, quần áo ẩm ướt thậm chí cả đồ lót của nàng đều đang được hong khô trên đống lửa, mà giờ này khắc này, nàng không một mảnh vải che thân đang nằm trong lòng ngực nóng như lửa của người nào đó --

Da thịt tiếp dính sát vào nhau nói cho nàng biết người nào đó trên người cũng không một mảnh vải che thân.

Giờ phút này đây, trên người bọn họ chỉ được phủ bằng mỗi áo khoát và quần áo vẫn còn mang theo hơi hướm của người nào đó.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 116

Nơi này là một gian nhà tranh cũ, miễn cưỡng cũng chỉ có thể che mưa che gió mà thôi.

Tịch Nhan hít sâu vào một hơi để có khí lực quay đầu nhìn về phía sau của mình, không có gì bất ngờ xảy ra, đập vào mắt nàng chính là khuôn mặt như ngọc của Hoàng Phủ Thanh Vũ, vẫn tuấn lãng như ngày nào.

Tựa hồ nhận ra được hành động của nàng, hắn chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt tối đen như mực, sâu không lường được.

Tịch Nhan không phải là người chưa hiểu sự đời, tình trạng thân thể hiện tại nói cho nàng biết đã không có chuyện gì phát sinh, nhưng bây giờ nàng phải đối mặt với một kẻ xa lạ, ngoan tuyệt như hắn, nàng nên làm thế nào cho phải đây? Điều duy nhất nàng có thể cố gắng làm hiện giờ là làm cho bản thân không quá chật vật trước mặt hắn.

Nhưng bàn tay hắn lại vòng qua thắt lưng của nàng, vuốt ve qua lại ở trên lưng nàng, khẽ cười nói: "Cả người nàng đều đông cứng, ngoại trừ làm như vậy, ta không nghĩ ra cách nào để sưởi ấm cho nàng cả."

"Phải không?" Tịch Nhan lãnh đạm cười hỏi lại một câu, " Thân thể Thất gia quả thật cực kỳ ấm áp."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ nở nụ cười sâu không lường được như cũ: "Thân thể của Nhan Nhan cũng trước sau như một làm cho người ta trầm mê."

Đây chính là lời nói thật lòng. Mặc dù hắn không phải là kẻ trầm mê nữ sắc, nhưng cũng từng có không ít nữ nhân, thân thể Tịch Nhan quả thực có thể làm cho nam nhân trầm mê.

"Nếu đây là lời ca ngợi của Thất gia, như vậy ta sẽ tiếp nhận." Khóe mắt Tịch Nhan giật giật, nhưng trên mặt vẫn bảo trì nụ cười thản nhiên như trước, bất động thanh sắc thoát khỏi cánh tay hắn, kéo trung y của hắn khoát lên trên người, sau đó đứng dậy lấy quần áo của mình, mặc vào từng cái từng cái một, rồi mới đưa trung y trả lại cho hắn. Nguồn:

Lúc này Hoàng Phủ Thanh Vũ mới chậm rãi ngồi dậy, chậm rãi bắt đầu mặc quần áo của mình, đồng thời nhìn nàng: "Ở trên núi này, Nhan Nhan dường như rất tốt?"

"Đúng, thật tốt." Tịch Nhan thản nhiên nói,"Trước nay chưa bao giờ tốt như vậy."

"Như thế ta cũng yên tâm." Hắn có ý ám chỉ, mỉm cười nói một câu, đứng dậy muốn kéo tay Tịch Nhan.

Tịch Nhan Nhanh chóng khoát tay ra, tránh được tay hắn, đi thẳng ra cửa.

Ra khỏi cửa, đập vào mắt nàng là một mảnh màu trắng mờ mịt, thì ra là sáng sớm, Lạc Tuyết suốt một đêm giờ đã ngừng, giờ phút này đây, Lăng Tiêu Sơn được tuyết trắng điểm xuyết trông rất đẹp mắt.

Nhưng Tịch Nhan làm sao có tâm tư thưởng thức cảnh đẹp như vậy, ra khỏi cửa liền xăm xăm tiến vào trong tuyết, sau đó đứng lại để xác định phương hướng rồi mới đi về phía nhà tranh Tử Ngạn.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn đi theo phía sau nàng, không xa không gần, sắc mặt vẫn bình tĩnh, chỉ tiến về phía trước theo bước chân của nàng.

"Tử Ngạn!" Cuối cùng nàng cũng nhìn thấy gian nhà tranh của Tử Ngạn, từ xa xa Tịch Nhan đã gọi to lên, đồng thời chạy nhanh hơn về phía nhà tranh.

Cả một đêm không ngủ, Tử Ngạn đang ngồi yên lặng đến xuất thần trong phòng, hắn bỗng hoảng hốt khi nghe được thanh âm của Tịch Nhan, lúc đầu còn tưởng rằng bị ảo giác cho đến khi thanh âm kia lại truyền đến lần nữa, hắn mới hoàn toàn thanh tỉnh, nhanh chóng đứng dậy, đẩy cửa phòng bước ra.

"Nhan Nhan --" Hắn vui sướng gọi nàng, nhưng mà sau khi liếc mắt nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đi theo sau nàng, hắn bất chợt giật mình.

Nhưng Tịch Nhan cũng đã đi tới trước mặt hắn, giữ chặt tay hắn, trong ánh mắt tha thiết lại lộ ra vẻ mờ mịt cùng trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Tử Ngạn, hôm qua ta để quên đồ trong vườn hoa, nhưng lại nghĩ không ra là cái gì, ngươi giúp ta nhớ lại xem."

Tử Ngạn nhìn bộ dáng của nàng, lại ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng ở cách đó không xa, trên mặt bỗng nhiên hiện ra sự phẫn nộ hết sức rõ ràng, vươn tay kéo Tịch Nhan vào trong phòng, đóng cửa lại.

"Nhan Nhan, chúng ta thành thân đi."

Lúc Tịch Nhan vừa mới phục hồi tinh thần lại, liền nghe được những lời này của Tử Ngạn, chỉ một thoáng nàng cả kinh, sắc mặt trắng bệch, sau một lúc lâu mới nở nụ cười mỉa mai, hàm hồ nói: "Tử Ngạn, huynh vừa mới nói gì?"

Ánh mắt Tử Ngạn trở nên kiên định hơn bao giờ hết, Tịch Nhan chưa bao giờ nhìn thấy hắn như vậy, chỉ cảm thấy khiếp sợ, muốn lùi ra sau, lại

https://thuviensach.vn

hoảng hốt nhận ra mình đang dựa vào cửa, lui còn chỗ nào lui. Hai tay nàng đang bị Tử Ngạn giữ chặt, lúc này đây, nàng nghe được lời hắn nói một cách rành mạch: "Nhan Nhan, chúng ta thành thân đi."

Tịch Nhan chỉ cảm thấy hoàn toàn không thể chấp nhận được, bày ra bộ dáng dở khóc dở cười: "Tử Ngạn, huynh đang nói bậy bạ gì vậy?"

"Ta không nói bậy, Nhan Nhan." Thanh âm Tử Ngạn thấp xuống, nhưng gắt gao nhìn chằm chằm nàng, "Nàng không biết từ sau khi chia tay, ta không có ngày nào không nhớ tới nàng. Nhưng ta lại che dấu những tình cảm của ta đối với nàng, ta không dám, chưa bao giờ dám nói cho nàng, hoặc nói cho bất luận kẻ nào khác. Bởi vì nàng là Nhan Nhan, Nhan Nhan tốt nhất trên đời, ta không thể xứng với Nhan Nhan....."

"Nhưng thật ra là không phải, Nhan Nhan, cho đến khi nàng gả cho Lão Thất, ta mới biết được, thì ra người nàng muốn không phải là người tốt nhất trên đời, thì ra ta cũng có thể. Ta đã bỏ lỡ nàng một lần, lúc này đây, ta không muốn lại bỏ qua, ta không muốn làm cho bản thân cả đời phải sống trong hối hận!"

Những lời hắn nói rõ rang rất chân tình, tha thiết, nhưng Tịch Nhan lại cảm thấy khổ sở, trong mắt dần dần tích đầy nước mắt, khẽ lắc đầu nhìn hắn, thấp giọng thì thào: "Không, Tử Ngạn..... Không....."

"Nhan Nhan, ta không muốn nhìn nàng tiếp tục thống khổ như vậy nữa." Tử Ngạn giơ tay ôm lấy mặt nàng, nhẹ giọng nói, "Quên hắn đi, hãy để cho ta chiếu cố nàng, quãng đời còn lại hãy để cho ta chiếu cố nàng, được không?"

"Không thể, không thể như vậy....." Tịch Nhan không biết mình vì sao lại khóc, nhưng nước mắt không rơi xuống được, "Tử Ngạn, huynh tốt như vậy, tinh thuần như vậy, huynh không nên đối với ta như vậy....."

https://thuviensach.vn

"Nhan Nhan, nàng thành toàn cho ta, cũng là thành toàn cho chính mình, chẳng lẽ không được sao?" Hắn đang ôm lấy mặt của nàng, tha thiết nói với nàng, "Ta có lẽ không thể cho nàng những thứ tốt nhất trên đời, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức mình, chỉ cần nàng muốn, ta sẽ cho nàng tất cả những gì ta có. Ta sẽ đối xử với nàng tốt cả đời, cả đời, cho dù là ta chết , ta cũng sẽ tiếp tục đối xử tốt với nàng..... Chỉ cần nàng nguyện ý, hãy để cho ta đối xử tốt với nàng....."

Tịch Nhan bật khóc không thành tiếng, bất giác nàng ngã vào lòng hắn bật khóc.

Bên ngoài gian nhà tranh, không biết từ khi nào đã không còn bóng người, chỉ còn lại tiếng gió núi gào thét, lạnh lùng thổi qua.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 117

Trong Phật đường, Thái Hậu đang quỳ trên miếng đệm được làm tỉ mỉ trước bàn thờ lễ Phật, lúc bà chậm rãi mở mắt ra, trong mắt tràn đầy ý cười, nhìn về phía Tử Ngạn đang cúi đầu trước mặt, vui vẻ nói: "Tử Ngạn, con nói là thật sao?"

Tử Ngạn cúi người:"Nhi thần không dám lừa gạt mẫu hậu."

Thái Hậu nâng hắn đứng dậy, kéo tay hắn, hai người vừa đi vừa nói chuyện. Cuối cùng, Thái Hậu dường như không chút để ý lên tiếng: "Con chỉ nói với ta con muốn kết hôn với nàng, nhưng nàng có nói muốn gả cho con không?"

Tử Ngạn im lặng thật lâu, cuối cùng mới lên tiếng: "Cho nên nhi thần mới đến cầu xin mẫu hậu."

Thái Hậu bật cười khẽ, vỗ vỗ cánh tay hắn: "Con đã ở bên cạnh ta nhiều năm như vậy, chưa bao giờ cầu xin ta điều gì, nay con đã mở miệng, ta lại có thể nào không thành toàn cho con?"

Khóe miệng Tử Ngạn hơi động, nở ra nụ cười: "Đa tạ mẫu hậu thành toàn."

"Tốt, rất tốt." Thái Hậu nhịn không được tràn ra ý cười trong sáng, "Thập Lục Vương gia của chúng ta cuối cùng đã trưởng thành, nay cũng

https://thuviensach.vn

muốn cưới vợ. Vi Chi cũng là cô nương vô cùng tốt, ta làm sao không chấp nhận đây?"

Khi Tịch Nhan nhìn thấy Thái Hậu xuất hiện ở cửa phòng mình, trong nháy mắt nàng đã hiểu được bà sắp sửa nói gì, khóe miệng nàng giật giật, nhưng không lên tiêng, trong lòng âm thầm cười khổ.

Đợi đến khi Thái Hậu nói vòng vo ba điều bốn chuyện xong, bà mới đề cập đến chuyện hôn sự: "Tuổi của Tử Ngạn cũng không còn nhỏ, cũng chưa được phong hào, đợi đến khi thành hôn, hoàng đế nhất định sẽ ban thưởng phong hào cho hắn, đến lúc đó, chẳng phải là song hỷ lâm môn sao? Ngươi là đứa nhỏ thông minh, nên hiểu ta đang nói điều gì chứ?"

Tịch Nhan cười lạnh một tiếng, cúi đầu nói: "Thái Hậu cho rằng ta để ý đến những điều này sao?"

"Ta đương nhiên biết ngươi không thèm để ý những thứ hư vô như mây khói này, nhưng một nam nhân thật tình đối đãi với ngươi, ngươi cũng không để ý sao?" Thái Hậu mỉm cười nhìn nàng, trong mắt Tịch Nhan, nụ cười đó lại mang ý tứ sâu xa, dường như ẩn giấu thâm ý, nhưng nàng không thể thấu hiểu được.

"Chỉ e ngươi còn chưa biết, khi ngươi mất tích hơn một năm, Tử Ngạn vốn chưa bao giờ dính dáng đến triều đình cứ cách vài ngày lại đi vào triều, chỉ vì muốn tìm đến những quan viên quen biết mượn nhân, mục đích là điều tra tung tích của ngươi. Chỉ tiếc, đã để cho Lão Thất tìm được ngươi trước."

Tịch Nhan mi tâm chợt nhảy dựng lên, cúi đầu không nói gì.

"Trong khoảnng thời gian đó, hắn rất muốn gặp ngươi, nhưng lúc đó ngươi đang ở trong phủ Thất gia, dù hắn hao tâm tổn sức rất nhiều nhưng vẫn không vào được. Một người tinh tế như Lão Thất sẽ không cho hắn có cơ hội, nhưng Tử Ngạn chưa bao giờ bỏ cuộc, thậm chí nhiều lần xông vào,

https://thuviensach.vn

mỗi lần đều thất vọng mà về, cho đến lần đó, không biết sao hắn lại nghĩ tới cách trà trộn vào gánh hát....."

Thái Hậu vẫn bình thản mỉm cười, nụ cười mang theo ý tốt, "Tuổi ngươi còn nhỏ, có lẽ sẽ không hiểu được một nam nhân chấp nhất như vậy khó có thể tìm thấy trong đời. Nếu như ngươi đến độ tuổi như ta, gặp được một người như Tử Ngạn, ngươi sẽ suy nghĩ khác."

Tịch Nhan lại bị rung động .

Tử Ngạn, một Tử Ngạn cố chấp như vậy, vì sao nàng không biết?

"Mặc dù ngươi không có cách nào tự thuyết phục bản thân mình thì cũng nên vì Tử Ngạn mà nghĩ lại. Đứa nhỏ đó, từ nhỏ đã chịu nhiều đau khổ như vậy, nay cũng vẫn còn khổ. Nhưng hắn là đứa trẻ trong sáng, thuần khiết, ai lại có thể nhẫn tâm nhìn hắn chịu đau khổ? Ngươi nói phải không, Nhan Nhan?"

Thái Hậu nhẹ nhàng kéo tay Tịch Nhan, lần đầu tiên thân mật gọi nàng như vậy, sự ấm áp khô ráo trong lòng bàn tay truyền tới cũng mang theo sự kiên định.

Thời gian dường như trôi qua thật lâu, lâu đến nỗi tất cả sự không cam lòng cùng thống khổ đều bị lắng đọng lại, những gì nàng yêu, nàng để ý, người hoặc chuyện đều dần dần nhạt nhòa đi. Trong trí nhớ chỉ còn lại khuôn mặt thiếu niên tinh thuần đó.

Tịch Nhan cơ hồ không nghe được chính thanh âm của mình, nhưng nàng chậm rãi từng từ từng từ nói rõ: "Được, ta gả."

Ngày ấy, liên tục nhiều ngày Lạc Tuyết, cuối cùng lần đầu tiên dừng lại, toàn bộ đỉnh núi được phủ tuyết trắng, điểm xuyết thêm màu xanh của cây tùng, màu vàng của ánh mặt trời chiếu sáng.

https://thuviensach.vn

Trước nay chưa bao giờ đẹp như vậy.

****

"Vi Chi thật sự có mệnh tốt, vốn cũng chỉ là một nha đầu không rõ lai lịch, chỉ có dung mạo hơn người, nhưng nay lại được gả cho Thập Lục Vương gia làm Vương phi, thật sự là làm mọi người ghe tỵ đỏ mắt."

Bên trong rừng mai, hai nha hoàn quần áo màu hồng một bên quét tuyết, một bên nghị luận .

"Thập Lục Vương gia bất quá cũng chỉ hữu danh vô thực thôi, gả cho hắn thì có gì tốt chứ?" Nha đầu tên gọi Lục Nhi bĩu môi, "Nếu gả cho Thất gia, đó mới thật là có phúc. Nam nhân trên thế gian này có bao nhiêu nhân tài như Thất gia đâu?"

"Nói cũng đúng." Nha đầu tên gọi Tử Nhi có chút đăm chiêu thì thào nói, đột nhiên nhớ lại, "Nói đến Thất gia, có một thời gian thật là kỳ quái. Lần đó Thất gia mang theo tân Vương phi lên núi, ta vừa từ chỗ ở của Vi Chi đi ra, liền nhìn thấy ngài đang đứng chỗ hành lang gấp khúc, ngươi đoán xem ngài hỏi ta điều gì?"

Lục Nhi cũng trở nên hiếu kỳ: "Điều gì?"

"Ngài ấy hỏi thăm ta về chu kỳ nguyệt sự của Vi Chi! Không phải là rất kỳ quái sao?"

Lục Nhi kinh ngạc: "Chu kỳ nguyệt sự của Vi Chi? Này..... Hay là nàng cùng Thất gia có quan hệ gì?"

"Suỵt --" Tử Nhi bị Lục Nhi thanh âm đột nhiên lớn lên làm cho hoảng sợ, giữ chặt nàng ta, khẩn trương nhìn bốn phía xung quanh.

Nhưng mà, chuyện đời thường thường trùng hợp như vậy.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan vừa mới theo từ trong rừng mai đi ra, nghe xong bên này có thanh âm, liền xoay người đến đây nhìn xem, không ngờ vừa mới đến gần, bỗng dưng nghe thấy được câu nói kia của Tử Nhi, nàng đứng yên bất động.

Hắn..... Thế nhưng lại hỏi thăm Lục Nhi về chu kỳ nguyệt sự của mình? Đây là vì sao?

Trong đầu nàng bỗng chốc hiện lên điều gì đó nàng còn chưa kịp bắt lấy, Lục Nhi đã dẫn theo Tử Nhi tiến lên thỉnh tội: "Nô tỳ không biết Vi Chi cô nương lúc này đang ngắm tuyết, quấy rầy nhã hứng của cô nương, thỉnh cô nương thứ tội."

Tịch Nhan kinh ngạc nhìn các nàng, nhưng nàng vẫn còn đắm chìm trong nỗi khiếp sợ vừa rồi, trong đầu không ngừng tìm kiếm đáp án -- vì sao, hắn tột cùng là vì sao? Hay là, hắn lại có âm mưu gì khác?

Nhưng chu kỳ nguyệt sự của mình cùng âm mưu của hắn có quan hệ gì?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 118

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Lúc Tử Ngạn từ bên ngoài đi vào sau viên tìm nàng, nhìn thấy Tịch Nhan đang ngồi thẫn thờ trong lương đình trong vườn, không biết suy nghĩ cái gì, sắc mặt có chút tái nhợt.

Từ khi nàng gầy đi nhanh chóng, mỗi khi hắn nhìn thấy bộ dáng ngây người của nàng, liền đau lòng mà không hiểu lý do, nhưng mà hiện nay, hôn sự hai người đã định rồi, hắn lại bắt gặp bộ dáng này của nàng, ngoại trừ đau lòng còn có hoảng hốt.

"Nhan Nhan." Hắn gọi tên của nàng, đi vào trong đình, cầm lấy tay nàng, quả nhiên bàn tay nàng thật lạnh lẽo. Tử Ngạn nhíu nhíu mày, xoa hai má nàng cũng lạnh lẽo như vậy: "Trời lạnh như vậy nàng ngồi ở chỗ này làm gì?"

Tịch Nhan phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng cười, giống như băng tuyết tan chảy: "Thuận tiện đi đến nơi này, liền ngồi nghỉ ngơi một chút. Huynh lại xuống núi sao?"

Lúc này Tử Ngạn mới nhớ tới thứ gì, từ bên hông lấy ra một đôi khuyên tai, đưa tới trước mắt Tịch Nhan: "Ta chọn cho nàng, có đẹp không?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nhận lấy, mặc dù cũng không vui sướng lắm, nhưng vẫn nở nụ cười: "Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày huynh đều xuống núi, là vì mang về những thứ làm cho ta vui sao? Hay còn có chuyện gì khác nữa?"

"Không có chuyện gì." Tử Ngạn nhẹ nhàng bâng quơ đáp sau đó nói lảng sang chuyện khác, "Nếu nàng không thích, nói cho ta biết nàng muốn thứ gì, ta sẽ tặng nàng thứ đó."

Tịch Nhan ra vẻ trầm tư suy nghĩ, nhìn thấy Tử Ngạn càng lúc càng mặt nhăn mày nhíu, hồi lâu sau, nàng mới bật cười "Xì": "Huynh buồn khổ như vậy làm gì, ta chưa từng bảo huynh lên trời xuống đất, hay hái sao hái trăng cho ta."

Nghe vậy, Tử Ngạn cũng bật cười: "Ta không có bản lãnh đó, nhưng chỉ cần là thứ Nhan Nhan nàng muốn, mặc dù là thứ khó lấy nhất trong thiên hạ, ta cũng nhất định dốc hết toàn lực lấy về cho nàng."

Tâm thần Tịch Nhan chấn động mạnh, ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Tử Ngạn, bất cứ khi nào, bất cứ nơi đâu, huynh đừng bao giờ lừa gạt ta."

Tử Ngạn nao nao: "Vì sao nàng lại nói như vậy?"

Tịch Nhan lạnh nhạt cười: "Không biết. Sợ rồi sao, cho dù là huynh, ta cũng sợ sẽ bị lừa."

Tử Ngạn nhìn nàng thật sâu, bạc môi khẽ nhấp nháy, không nói gì thêm.

Một tháng sau.

Ngay cả Tịch Nhan cũng không biết từ sớm mình đã cảm giác được điều gì, hay là hiểu rõ điều gì hay không, nhưng sự thật đã chứng minh, trước ngày kết hôn của nàng cùng Tử Ngạn năm ngày, trong kinh truyền ra tin tức Tử Ngạn tham dự vào âm mưu của thái tử bị nhốt vào thiên lao, nàng ngoại trừ sầu lo, kỳ thật cũng không khiếp sợ lắm.

https://thuviensach.vn

Lúc Tử Nhi sợ tới mức thay đổi sắc mặt đến trước mặt nàng bẩm báo tử tin tức đó, nhìn thấy trên mặt Tịch Nhan chỉ tái nhợt một chút, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, cô ta cảm thấy không khỏi ảm đạm, nghĩ rằng Tịch Nhan không chút quan tâm đến Tử Ngạn.

Tịch Nhan phục hồi tinh thần lại, cũng cũng không có nói thêm gì nữa, chỉ đứng lên đi ra ngoài.

Trong Phật đường, Thái Hậu nhắm chặt hai mắt, không ngừng lần phật châu trong tay, trong miệng thì thào tụng kinh. Nhưng cái nhíu chặt mày kia, cùng với bàn tay run run đều thể hiện có chuyện đã xảy ra.

Sau đó, một thanh âm rất nhẹ vang lên, phật châu trong tay Thái Hậu đột nhiên bị đứt, từng hạt từng hạt châu rơi đầy trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Thái Hậu lúc này mới mở mắt ra, ánh mắt chứa đựng sự tức giận hiếm thấy.

Nghe thấy tiếng vang, nha hoàn sợ tới mức thay đổi sắc mặt đẩy cửa bước vào: "Thái Hậu....."

Thái Hậu nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu sau đó nhẹ giọng nói: "Mời Vi Chi cô nương đến đây."

"Ta ở đây rồi." Thanh âm Tịch Nhan hợp đúng lúc vang lên ở cửa, trong trẻo nhưng lạnh lùng, lay động lòng người.

Thái Hậu thản nhiên liếc mắt nhìn nàng, mày nhíu chặt hơi giãn ra, nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng: "Xem ra lần này Lão Thất rất có khả năng."

"Thật sự là hắn." Tịch Nhan thản nhiên nói.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ là một người quá mức thâm trầm, đến nỗi tuy rằng nàng từng ái mộ, giao phó bản thân cho hắn nhưng lại không thể thấu hiểu con người hắn. Là người từng đồng giường cộng chẩm với hắn nên Tịch Nhan có loại cảm giác này -- hắn sẽ không buông tay như vậy.

Quả nhiên.

Nhưng Thái Hậu lại nói nguyên nhân là bởi vì hắn gặp hạn, thế thì sao? Tịch Nhan rất muốn cười lên, chỉ sợ không phải gặp hạn, mà là không cam lòng thôi. Ngữ khí cùng thần sắc của Thái Hậu nói cho nàng biết lúc này đây, chuyện của Tử Ngạn thực sự rất nghiêm trọng.

"Ngay cả Thái Hậu cũng không thể ra tay sao?" Tịch Nhan thấp giọng hỏi.

Thái Hậu nhíu nhíu mày, trong thanh âm lộ ra vẻ thê lương: "Lão Thất càng ngày càng có năng lực, không ai có thể đụng chạm tới hắn."

Tịch Nhan ngẩng đầu lên liền nhìn thấy trong ánh của ngọn đèn trong phòng, sắc mặt Thái Hậu lúc sáng lúc tối.

Quay trở về phòng, Tịch Nhan ngồi bên giường tĩnh tâm, nhưng suy nghĩ lại trôi dạt nơi nào, những chuyện xưa bỗng dưng tràn về như thiên quân vạn mã kéo tới, nhưng hiện rõ trong trí nhớ của nàng nhất là quãng thời gian ở trại hoa.

Khi đó, nàng mới biết được mình bị Nam Cung Ngự lừa gạt, bị thương tích đầy mình, chính Hoàng Phủ Thanh Vũ ngày đêm chăm sóc bên cạnh mới khiến nàng quên đi đau xót. Khi đó, hắn nắm tay nàng, ngày ngày đi dạo ở trại hoa ngắm cảnh, thời gian tốt đẹp đó nàng tưởng như mình được sống trong chốn bồng lai tiên cảnh.

Nàng nhịn không được gợi lên khóe miệng, nhưng tiếp theo sau lại đổi thành cơn ác mộng -- lừa gạt, lừa gạt, tràn đầy lừa gạt.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tịch Nhan đột nhiên biến đổi, đứng bật dậy, lại đột nhiên nghe được ngoài cửa có động tĩnh bất thường.

Là tiếng chìa khoá!

Đến khi nàng đi đến cửa, thử thăm dò kéo cửa ra, lại phát hiện cửa không thể di chuyển được, rõ ràng đã bị người ta bên ngoài.

"Tử Nhi." Tịch Nhan biết nhất định cô ta đang ở bên ngoài, bèn cúi đầu gọi một tiếng.

Quả nhiên, "A" một âm thanh rất nhỏ vang lên, đó là âm thanh của chìa khóa, nha đầu kia rõ ràng sợ tới mức làm rớt chìa khóa. Một lát sau, mới nghe giọng nàng nơm nớp lo sợ vang lên: "Vi Chi cô nương, ta cũng chỉ phụng mệnh của Thái Hậu --"

Lời còn chưa nói xong, ngay sau đó vang lên giọng nói của Thái Hậu:"Nay thái tử bị giam, trong kinh đại loạn, ta hy vọng ngươi yên ổn ở lại nơi này, trăm ngàn lần không cần có động tĩnh gì, bằng không, ai gia chỉ sợ không có cách nào bảo vệ sự an toàn của ngươi."

"Thái Hậu!" Tịch Nhan bỗng dưng hiểu ra, "Ngài nhốt ta tại nơi này, sẽ hại chết Tử Ngạn -- ngài..... Muốn hy sinh Tử Ngạn sao?"

Thanh âm Thái Hậu lộ ra vẻ lạnh lẽo và cứng rắn: "Mặc dù hy sinh Tử Ngạn, ta cũng không thể trơ mắt nhìn Lão Thất càng lún càng sâu. Nếu Tử Ngạn không còn, ta sẽ làm cho tiên đế truy phong hắn là vương. Mà ngươi, cũng sẽ được truy phong là Vương phi."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 119

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Suốt một ngày một đêm, Tịch Nhan bị nhốt ở trong phòng, đối diện với căn phòng u tối, lúc khát chỉ có thể uống trà lạnh, lúc đói chỉ có thể ăn thức ăn ngày hôm trước còn lại cho đỡ đói. Lúc thân thể dần dần xuất hiện tình trạng không thoải mái, nàng biết mình không thể tiếp tục ngồi yên được nữa.

Nàng dán thân mình vào cửa, nín thở nghe động tĩnh bên ngoài, rốt cuộc nghe được những tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, nàng khẽ khàng gọi: "Tử Nhi?"

Tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa.

"Tử Nhi, ngươi thả ta ra ngoài đi."

"..... Không được, Vi Chi, ta không thể, Thái Hậu sẽ không tha thứ cho ta....."

"Không, Thái Hậu ăn chay niệm phật, tất nhiên sẽ không trách tội ngươi. Thập Lục gia ngày thường đối đãi các ngươi như thế nào, ngươi biết rõ ràng hơn ta. Hôm nay nếu ngươi không để ta đi ra ngoài, Thập Lục gia chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, ngươi có thể trơ mắt nhìn hắn chết đi hay sao?"

https://thuviensach.vn

Sau một lúc trầm mặc, bên ngoài cuối cùng truyền đến tiếng khoá cửa, trong lòng Tịch Nhan mừng rỡ, bất chấp thân thể đang không khoẻ, đứng dậy, quả nhiên nhìn thấy Tử Nhi mở cửa phòng ra. Tịch Nhan không kịp nói thêm điều gì, xoay người lấy áo khoác đi ra ngoài cửa.

"Vi Chi, cô chỉ là một nữ tử, làm sao có biện pháp gì có thể cứu Thập Lục gia?"

Tịch Nhan dừng lại một chút, đem áo khoác phủ trên người, âm thanh lạnh lùng nói: "Ta sẽ có biện pháp ."

Trời đang đổ tuyết rất lớn, đường xuống núi cực kỳ khó đi, gió thổi mạnh, Tịch Nhan bước từng bước đi quả quyết trong tuyết. Thân mình không khoẻ càng ngày càng rõ ràng, nàng cơ hồ khó nén được đau đớn, muốn dừng chân một lát, nhưng thân mình càng ngày càng cứng ngắt, cuối cùng vẫn không dám dừng lại, cố nén đau nhức tiếp tục xuống núi.

Vào đến thành, nàng không dám làm gì cả, chỉ có thể tìm một y quán gần đó, vừa vào cửa y quán liền té ngã.

Người trong y quán tất nhiên là rất kinh hãi, cuống quít nâng nàng vào bên trong y quán, khi đại phu bắt mạch cho nàng nhịn không được phải nhíu mày.

Khi Tịch Nhan tỉnh lại, lúc này ánh đèn sáng trưng, trong phòng tràn ngập mùi thuốc, nàng loáng thoáng nghe được tiếng nói chuyện từ phòng ngoài.

Tịch Nhan cố gắng chống đỡ cơ thể ngồi dậy, thì ra là người trong y quán đang dung cơm, vừa nhìn thấy nàng đi ra, một cậu bé học việc lập tức đứng lên, há miệng sau một lúc lâu chỉ thốt ra được một câu:"Cô nương tỉnh rồi."

https://thuviensach.vn

Đại phu tuổi tác đã cao liếc mắt nhìn hắn, cũng đứng dậy: "Phu nhân mời ngồi."

Tịch Nhan trong lòng căng thẳng, gắt gao nắm chặt tay, sau một lúc lâu mới nói: "Đa tạ tiên sinh."

Đại phu gật gật đầu, múc một chén canh cho Tịch Nhan: "Phu nhân nên bảo trọng thân thể."

Tịch Nhan không nói gì thêm, nâng bát canh nóng lên, đem khuôn mặt vùi vào làn hơi ấm nóng đang lan tỏa mông lung, một

lúc lâu sau mới uống xong chén canh, buông bát xuống, từ bên hông lấy ra một ít bạc vụn: "Đa tạ tiên sinh cứu giúp, cáo từ."

Ra khỏi y quán, lúc này trời đất đều lâm vào mờ mịt, Tịch Nhan đứng trong cái lạnh như băng tuyết, ánh mắt trống rỗng sau một lát, cuối cùng hạ quyết tâm đi về một hướng.

Nhưng nàng đi không phải là hướng của Thất gia phủ, mà là Cửu gia phủ.

Khi nhìn thấy nàng, Hoàng Phủ Thanh Thần không hề che dấu sự kinh ngạc, nhưng ngay lập tức khuôn mặt trở nên lạnh như băng, lạnh lùng liếc mắt nhìn Tịch Nhan: "Không thể tưởng được ngươi sẽ tìm đến ta."

"Ta cũng không còn nơi để đi mà thôi." Sắc mặt Tịch Nhan vẫn còn tái nhợt, nhưng ngữ khí lại vô cùng thoải mái, "Ta biết ngươi cho tới bây giờ không hoan nghênh ta, ngươi chắc cũng không muốn ta đi cầu xin Hoàng Phủ Thanh Vũ, cho nên ta mới tới tìm ngươi."

Hoàng Phủ Thanh Thần thản nhiên nhấp một ngụm trà, ánh mắt đạm mạc: "Ta không hiểu ngươi nói cái gì."

https://thuviensach.vn

"Tử Ngạn bị bắt giam trong ngục, ta chỉ muốn cứu hắn thoát thôi."

Hoàng Phủ Thanh Thần cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu liếc nhìn Tịch Nhan: "Ngươi cho là là Thất ca vì ngươi mới làm như vậy sao?"

Trong giọng nói mang theo sự chế giễu không nể mặt, Tịch Nhan cũng không them chú ý: "Có lẽ ngươi sẽ nói cho ta biết chuyện này không liên quan đến hắn, nhưng điều đó không quan trọng. Ta muốn nói với ngươi là chỉ cần ngươi có thể giúp ta cứu Tử Ngạn, ta nguyện ý từ nay về sau rời xa Bắc Mạc, không bao giờ xuất hiện ở trước mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ. Chẳng phải ngươi cũng không muốn ta ảnh hưởng tới tiền đồ của Thất ca ngươi sao?"

Hoàng Phủ Thanh Thần đứng dậy, cười lạnh nói: "Ngươi đừng tự đánh giá mình quá cao. Người đâu, tiễn khách."

Mắt thấy hắn nhấc chân muốn đi, Tịch Nhan vẫn lạnh nhạt ngồi nói: "Ta mang thai rồi."

Thân thể Hoàng Phủ Thanh Thần cứng đờ, quay đầu lại, ánh mắt nhìn Tịch Nhan bụng đăm đăm, sau một lát, mặt bộ cứng ngắc của hắn co rút lại, đánh một quyền thật mạnh vào mấy cái bàn trước mặt:

"Nếu như thế, ngươi ắt hẳn phải biết, nếu Thất ca là không tìm được ngươi, tuyệt đối sẽ không buông tay như vậy."

"Cho nên ta mới tìm ngươi giúp đỡ. Ngươi là huynh đệ mà hắn tín nhiệm nhất, không phải sao?"

Hoàng Phủ Thanh Thần không nói gì thêm, sau một lát mới nói: "Đó chính là con của Thất ca."

"Nhưng không ai biết." Tịch Nhan cười lạnh nói tiếp, "Ngoại trừ hắn, ta, cùng ngươi."

https://thuviensach.vn

"Ngươi không muốn giữ lại nó sao?" Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Thần rõ ràng trở nên rất khó coi, chỉ một thoáng trên khuôn mặt tuấn lãng vô cùng âm trầm.

Tịch Nhan ngẩn ra, sắc mặt vốn không tốt lắm trở nên tái nhợt: "Ta muốn giữ lại nó. Chỉ cần có thể nhìn thất Tử Ngạn an toàn, ta sẽ xa chạy cao bay, một mình nuôi lớn nó."

Từ đó, Tịch Nhan được Hoàng Phủ Thanh Thần giữ lại trong phủ, đây cũng được xem là một nơi tuyệt đối an toàn.

Chuyện cứu Tử Ngạn dường như rất thuận lợi, mỗi ngày đều có tiến triển, nhưng sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Thần lại càng ngày càng ngưng trọng. Tịch Nhan không biết nguyên do, nếu nàng có hỏi hắn, tính tình hắn xưa nay vốn lạnh lùng, hắn lạnh lùng ngạo nghễ liếc nhìn nàng, chuyện gì cũng không nói.

Tịch Nhan ở lại trong phủ được mười lăm ngày, chuyện cứu Tử Ngạn có tiến triển rất lớn, nghe nói là tìm được chứng cứ chính xác Tử Ngạn bị người hãm hại. Tịch Nhan mừng rỡ, vội đi tìm Hoàng Phủ Thanh Thần chứng thực, nàng nhìn thấy sắc mặt hắn so với hai ngày trước càng khó coi hơn.

Nàng nhận thấy được điều gì đó bèn hỏi: "Hoàng Phủ Thanh Vũ hoài nghi ngươi sao?"

"Không biết." Hắn lạnh lùng nói, "Nhưng hiện tại chứng cớ kia lại ở trong tay Thất ca, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ sẽ lấy được."

Tịch Nhan giật mình, cảm thấy trong chuyện này có chỗ nào đó bất thường .

https://thuviensach.vn

"Cửu gia!" Khi đang nói chuyện, nội thị bên người Hoàng Phủ Thanh Thần đột nhiên xuất hiện ở cửa,"Trong cung có người đến đây, nói là có thánh chỉ muốn tuyên."

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Thần cực kỳ khó coi, không kiên nhẫn nói: "Thánh chỉ gì mà lại đến phủ ta tuyên."

Nội thị ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tịch Nhan không nói gì, Tịch Nhan cùng Hoàng Phủ Thanh Thần dường như đều hiểu được, sắc mặt đồng thời biến đổi.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 120

Truyện Tiên Hiệp - -Y

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Hoàng tử Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhân cách đáng quý, hiểu biết lễ nghĩa, văn võ toàn tài. Tâm đầu ý hợp với tiểu thư Vi Chi của Lăng gia, dung mạo đoan trang, thông minh xinh đẹp, nay khâm định phong làm sườn phi của Thất hoàng tử, tùy ý thành hôn, khâm thử!"

Tịch Nhan quỳ trên mặt đất, hỗn loạn nghe nội dung thánh chỉ, nàng mơ hồ nghe được tên Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng hai chữ "Sườn phi", cảm thấy hoảng hốt, quay đầu lại nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Thần Nắm chặt nắm đấm, gân xanh hiện ra, mới biết vừa rồi những gì mình nghe được đều là sự thật.

Nàng nhịn không được cười khẽ, cũng không tiếp chỉ, đứng thẳng dậy, vừa định thốt ra câu "Ta kháng chỉ không tuân theo" chợt thấy nhưng thị vệ đang vây quanh phía trước bỗng nhiên dạt ra hai bên.

Một nam tử xuyên qua đám người nhanh nhẹn đi đến, khóe miệng mang theo ý cười ôn nhuận, vẫn phong hoa tuyệt đại như lúc trước.

Nội thị đến tuyên chỉ nguyên là người cân thận với hoàng đế, thấy Tịch Nhan không tiếp chỉ liền đứng dậy, vốn sắc mặt không tốt, chợt thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đi đến bèn kính cẩn: "Thất gia."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn mỉm cười, tiếp thánh chỉ trong tay hắn, sau đó đi về phía Tịch Nhan, trong đôi mắt đen như mực tràn đầy tình thâm ý trọng: "Như thế nào, nàng vui mừng đến ngay cả thánh chỉ cũng quên tiếp sao?"

"Thất ca!" Hoàng Phủ Thanh Thần sắc mặt xanh mét, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn, giống như đang chất vấn hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn Tịch Nhan không hề chớp mắt, lên tiếng: "Lão Cửu, nửa tháng qua đa tạ đệ thay ta chiếu cố nàng, vất vả cho đệ rồi." Vừa dứt lời, hắn vươn tay ra nắm lấy tay Tịch Nhan. Tay nàng thật lạnh lẽo, hắn vòng tay ôm lấy nàng mỉm cười nói: "Hồi phủ đi."

Thì ra cho đến bây giờ, cái gì hắn cũng đều biết cả.

Khóe miệng Tịch Nha nhịn không chợt động, cảm thấy buồn cười. Tất cả mọi chuyệng nàng làm đều nằm trong kế hoạch của hắn, có lẽ bắt đầu từ khi nàng xuống núi, hoặc là, bắt đầu từ khi nàng còn ở trên núi, hắn đã sớm tính kế hết thảy, chỉ chờ nàng chui đầu vô lưới thôi.

Tịch Nhan không hề có bất cứ hành động nào, bởi vì nàng biết dù nàng có giãy dụa phản kháng như thế nào cũng là phí công, quyền quyết định sự sống chết của Tử Ngạn hiện giờ nằm trong tay hắn.

Hít thật sâu vào một hơi, nàng cố cử động thân thể bị đông cứng trong gió lạnh, trên mặt nở nụ cười, thấp giọng nói: "Ta chỉ muốn biết, Thất gia vừa mới cưới một hiền thê thân thế hiển hách, làm thế nào có thể làm cho Hoàng Thượng trong một khoảng thời gian ngắn lại hạ chỉ tứ hôn, hơn nữa, lại cưới một cô gái mồ côi với hai bàn tay trắng?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nâng tay lên, sửa sang lại những sợi tóc bị gió thổi nên có chút hỗn loạn trên mặt nàng, mỉm cười nói: "Ai nói nàng chỉ có hai bàn tay trắng?" Hắn có ý ám chỉ, ánh mắt di chuyển xuống, thấp giọng nói,

https://thuviensach.vn

"Vô luận như thế nào, phụ hoàng cũng sẽ không để cho huyết thống hoàng gia lưu lạc trong dân gian ."

Thân mình Tịch Nhan chấn động, khuôn mặt tươi cười có chút cứng đờ: "Thật không?"

Đợi đến khi trở vế phủ Thất gia, đúng như Tịch Nhan dự đoán, còn có không ít sóng gió đang chờ đón nàng.

Nàng không biết lúc này khi trở về phủ, Hoàng Phủ Thanh Vũ sẽ sắp xếp cho nàng ở viện nào, nhưng nàng cũng không muốn hỏi hắn. Hắn vẫn nắm tay nàng đi về phía trước, nàng chỉ lẳng lặng một đường đi theo.

Khi đi qua hoa viên, từ ngoài có thể nghe được tiếng chiêng trống từ trong lương đình giữa hồ ruyền đến.

"Sân khấu kịch vẫn còn trong phủ, biểu diễn toàn những vở náo nhiệt, khi nào nàng muốn nghe đếu có thể đến nghe." Hắn hơi chậm bước một chút để cho nàng có thể bắt kịp bước chân mình, cả hai cùng sóng vai nhau mà đi.

Tịch Nhan không nói gì, bước chân lại càng thêm chậm.

Hi Vi viên là một viện nằm ở phía tây vương phủ, so với viện nàng ở lúc trước – hiện là nơi ở của Vương phi của hắn tương đối xa hơn.

Cửa phòng chính được mở toang, trong phòng tràn ngập mùi thơm, ở giữa phòng có một nữ tử trong y phục hoa lệ đang ngồi, xinh đẹp không thể lẫn vào đâu được. Không phải Vương phi Lâm Lạc Tuyết của hắn thì còn có thể là ai?

https://thuviensach.vn

Mắt nhìn thấy từ bên ngoài hai người dắt tay chậm rãi đi vào, cằm Lâm Lạc Tuyết hơi hếch lên, lạnh lùng vừa cười vừa đứng dậy: "Tham kiến Thất gia."

Hoàng Phủ Thanh Vũ dìu Tịch Nhan bước vào phòng, thản nhiên nhìn nàng, cười nói: "Trời rất lạnh, nàng tới nơi này làm gì? Chẳng may bị nhiễm phong hàn, lúc uống thuốc lại than khổ."

Lâm Lạc Tuyết vẫn giữ sắc mặt lạnh lung, ngạo nghễ như trước, ánh mắt nhìn thẳng vào Tịch Nhan: "Thiếp thân cảm tạ Thất gia quan tâm, chỉ vì nghe nói hôm nay Hoàng Thượng ban hôn, Thất gia mừng rỡ, thiếp thân không thể đến chúc mừng sao? Chỉ là nay lễ còn chưa thành, Thất gia lại mang người về phủ trước, dường như không hợp với quy củ lắm."

Tịch Nhan nghiêng mình đứng ở phía sau Hoàng Phủ Thanh Vũ, không nói được một lời. Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười quay đầu nhìn xem sắc mặt của nàng, nói: "Quy củ trong Anh vương phủ, Lạc Tuyết dường như hiểu rõ hơn bổn vương nên muốn chỉ dạy cho ta sao?"

Sắc mặt Lâm Lạc Tuyết trở nên lạnh lẽo, hừ một tiếng: "Quy củ trong Anh vương phủ, tất nhiên là do Thất gia định đoạt, nhưng thiếp thân là nữ chủ nhân trong phủ này, nếu cấp bậc lễ nghĩa không chu đáo, chẳng phải là làm cho người ta chế giễu sao?" Dứt lời, nàng lập tức đi về phía Tịch Nhan, trong nụ cười lạnh lẽo không chút nào che dấu sự khinh thường,"Vi Chi muội muội, nay muội đã vào phủ, bọn hạ nhân trong phủ tất nhiên sẽ theo lễ gọi ngươi là sườn Vương phi. Muộilà sườn ta là chính, muội cũng phải làm kính ta một ly trà, không thể làm cho người ngoài nói tỷ muội chúng ta không biết phép tắc, muội nghĩ xem ta nói có phải không?"

Đối mặt với một nữ nhân có khí thế bức người như vậy, Tịch Nhan từ đầu đến giờ vẫn cúi đầu không nói bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt trong như nước khóa chặt trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta, thản nhiên nói: "Ta từ

https://thuviensach.vn

nhỏ lớn lên trong núi, không hiểu những quy củ của người đời, thỉnh Vương phi thứ lỗi."

"Muội--" Khuôn mặt Lâm Lạc Tuyết biến sắc, ánh mắt chạm đến ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ, mới miễn cưỡng kiềm chế lại, cười lạnh nói, "Không quan hệ, nói vậy về sau, ta phải chỉ dạy muội nhiều hơn."

Lâm Lạc Tuyết cao ngạo cười lạnh khi nhìn thấy hàng chân mày của Tịch Nhan nhướng lên, Tịch Nhan đang không biết phải trả lời thế nào, bỗng nhiên không hiểu sao cảm giác được trong lòng bàn tay truyền đến sự ấm áp, trong lòng nhịn không được hơi chấn động, nở nụ cười tao nhã, nửa thật nửa giả nhìn về phía nam tử bên cạnh: "Lúc trước chàng nói được thật dễ nghe, nay ta cuối cùng cũng gả cho chàng nhưng bất quá chỉ là thiếp của chàng. Thật là không có ý nghĩa gì."

Dứt lời, nàng giãy tay ra khỏi tay Hoàng Phủ Thanh Vũ, ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn: "Ta không thích nơi này, đổi chỗ ở khác cho ta."

Ánh mắt hắn chứa đựng ý cười, nhưng lại mạc danh kỳ diệu mang theo sự ấm áp, trong mắt hiện rõ sủng nịch: "Vậy nàng muốn ở nơi nào?"

Ánh mắt Tịch Nhan đảo qua sắc mặt xanh mét của Lâm Lạc Tuyết, khóe miệng gợi lên ý cười :"Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn chỉ có viện của Thất gia là thoải mái nhất."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 121

"Thất gia, sườn phi ở trong viện của Vương gia, tìm khắp cả thiên hạ cũng không có đạo lý như vậy?" Mắt thấy sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ, Lâm Lạc Tuyết cuối cùng kiềm chế không được nữa, vẻ lãnh ngạo trên mặt dần dần tan ra, hóa thành uấn giận.

Thế nhưng, Hoàng Phủ Thanh Vũ lại chỉ thản nhiên nhìn nàng một cái, khẽ cười nói: "Lạc Tuyết, vài ngày trước người ở bãi săn săn mang đến tấm da chồn bạc, ta nhớ rõ nàng nói rất thích. Nay đã được chế thành áo chống lạnh, ta đã phái người mang đến cho nàng, sao nàng không quay về thử xem?"

Sắc mặt Lâm Lạc Tuyết cứng đờ, môi giật giật, nhưng cuối cùng không nói gì nữa, dẫn theo tì nữa bên cạnh tông cửa đi ra.

Lúc này Tịch Nhan mới chậm rãi rút bàn tay ra khỏi tay Hoàng Phủ Thanh Vũ, ngẩng đầu đánh giá phòng ở một chút, bỗng nhiên nở nụ cười: "Ta bỗng nhiên cảm thấy, nơi này cũng không tệ lắm, vẫn nên ở nơi này đi, đỡ phải để cho người khác nói ta phá hỏng quy củ. Thất gia, chàng nói có phải hay không?"

Thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ trầm thấp, cũng nhịn không được bật cười thành tiếng: "Được, tất cả đều theo ý nàng."

---

https://thuviensach.vn

Hạ nhân trong phủ vẫn còn nhận ra được Tịch Nhan. Lúc trước nàng ở trong phủ, rõ ràng là vô danh vô phận, lại nhận được tất cả sủng ái, cùng Thất gia giống như đôi vợ chồng, thậm chí hàng đêm đều ở trong viện của Thất gia. Sau đó nàng lâm bệnh nặng phải rời phủ, trước khi nàng rời phủ Thất gia ngày ngày đều tự mình chăm sóc nàng, có thể nói một tấc cũng không rời, cũng được xem như là hao tổn tất cả tâm cơ.

Mọi chuyện ngày đó xảy ra mông mông lung lung, không ai hiểu rõ được tình hình bên trong, mọi người tất nhiên không ai dám nhắc lại, nhưng mà cố tình lại có người hiểu chuyện, sau khi gặp lại Tịch Nhan liền kể lại tất cả cho Lâm Lạc Tuyết nghe.

Lâm Lạc Tuyết làm sao có thể đoán được lại có một đoạn chuyện xưa như vậy, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy kinh ngạc, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, bỗng nhiên xoay người quay trở lại Hi Vi viên.

Thôi Thiện Duyên còn canh giữ ngoài viên, có thể thấy được Hoàng Phủ Thanh Vũ quả thật còn chưa rời đi.

Lâm Lạc Tuyết cảm thấy khí huyết dâng lên, ra lệnh cho người đem Thôi Thiện Duyên tránh ra một bên, còn mình lập tức đi vào trong viện, nhìn thấy cửa phòng đang đóng chặt, không biết tình hình bên trong ra sao. Nàng cảm thấy thê lương, có cố gắng cũng là phí công vô ích, muốn bước đến gõ cửa.

Đột nhiên trong lúc đó, trước mắt lại xuất hiện vài bóng người, đợi đến khi nàng nhìn rõ, mới phát hiện những người cản đường mình chính là mười hai ám vệ cận thân bên người Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Mười hai ám vệ, nàng cũng chỉ mới nghe Thập Nhị nhắc tới một lần mà thôi, nghe nói là do lão Cửu tự mình chọn lựa trong Ngự Lâm quân mười hai người có bản lĩnh tốt nhất, đưa cho Hoàng Phủ Thanh Vũ, để phònng

https://thuviensach.vn

ngừa bất cứ tình huống nào. Không thể tưởng được, mười hai người có bản lĩnh cao cường này hiện nay lại thành hộ viện -- hộ viện cho nữ tử kia.

Phục hồi tinh thần lại, nàng sửa sang quần áo cho chỉnh tề, cằm lại hếch lên. Nàng vẫn còn là Vương phi, là nữ chủ nhân trong phủ này.

"Nói cho Thất gia, ta ở Thanh huy viên chờ ngài." Nàng lạnh giọng phân phó xong sau đó xoay người rời đi.

Ở trong phòng bầu không khí thật hoà thuận vui vẻ.

Tịch Nhan dựa vào nhuyễn điếm nửa nằm nửa ngồi ngủ trên giường, Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi bên cạnh nàng, nhìn hai gò má nàng lúc trước bị đông lạnh bây giờ đã khôi phục lại vẻ sáng bóng mềm mại, ý cười ôn nhuận hiện lên trên khóe miệng hắn, hắn tự tay dùng nước ấm hòa tan một viên thuốc sau đó rót thuốc vào muỗng bạc đưa đến bên miệng Tịch Nhan.

Tịch Nhan chán ghét quay đầu đi, lại nghe hắn nói: "Thân thể nàng hiện đang rất suy nhược, uống thuốc đi."

Nàng nhắm chặt hai mắt, nhưng không tránh khỏi hơi thở quen thuộc của hắn tràn ngập xung quang. Tay nàng lơ đãng lướt nhẹ qua bụng, cuối cùng chậm rãi mở mắt ra, tránh khỏi chiếc muỗng trên tay hắn, đoạt lấy chén thuốc, dùng tất cả sự can đảm uống một hơi hết chén thuốc.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười cười, cầm chiếc muỗng trong tay đưa vào miệng mình, sau khi dọn dẹp mọi thứ xong mới nói: "Mệt mỏi cả buổi rồi nàng có đói bụng không? Muốn ăn chút gì không?"

Tịch Nhan dừng một chút, nghiêng đầu nói: "Ta muốn ăn "trúc tôn tố quái" do Tử Ngạn làm."

Hắn hơi nhíu mày, bộ dáng có vẻ rất lo lắng, sau một lúc lâu mới nói: "Thân thể nàng vốn thuộc thể hàn, trúc tôn tính lạnh, làm sao có thể ăn loại

https://thuviensach.vn

thức ăn như vậy?"

Ánh mắt Tịch Nhan lạnh lùng, nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Sao, tức giận rồi sao?" Hắn mỉm cười, nửa thật nửa giả nói, "Ta đây sẽ nghĩ biện pháp?"

"Chàng có thể không cần nghĩ." Tịch Nhan lạnh lùng đáp trả một câu.

"Nếu Nhan Nhan đã mở miệng, ta đây nhất định đem hết khả năng có thể để làm nàng hài lòng." Hắn nói câu này mang theo ẩn ý, sau đó đứng dậy, ra ngoài phân phó, không bao lâu sau phòng bếp liền dâng lên một bàn thức ăn, thậm chí còn có một bình rượu nóng.

Mặc dù trong lòng Tịch Nhan trăm chuyển ngàn xoay, nhưng với tình trạng thân thể hiện nay, nàng không được đày đọa bản thân bèn ngồi xuống im lặng ăn thức ăn trên bàn. Nhìn thấy bầu rượu kia, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, bèn tự châm một ly, hướng về phía hắn kính rượu: "Xin chúc mừng Thất gia."

Bạc môi của hắn gợi lên nụ cười yếu ớt: "Chúc mừng ta vì điều gì?"

"Lật đổ thái tử, đường thăng quan tiến chức rộng thênh thang." Tịch Nhan cười lạnh đưa rượu tới trước mặt hắn, quay đầu lại tiếp tục ăn thức ăn của mình.

Hắn chậm rãi bưng chén rượu lên, nghiền ngẫm nói: "Nếu đây là chén rượu chúc mừng ta một lần nữa tìm được giai nhân, ta đây tất nhiên thoải mái uống. Chỉ tiếc, Nhan Nhan tựa hồ nói sai lời chúc mừng rồi, người lần này lật đổ thái tử không phải ta, mà là lão Tứ."

Tịch Nhan không rõ mối quan hệ rắc rối phức tạp của huynh đệ bọn họ, lúc này nghe hắn nói về chuyện cung biến kia không liên quan đến hắn, nàng không khỏi: "Vậy Tử Ngạn thì sao?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi nhíu mày, còn chưa nói nói gì, Tịch Nhan lại đột nhiên cảm giác được có gì đó không ổn, nâng tay xoa hai má nóng bỏng của mình, không thể tin được nhìn hắn: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, lúc nãy chàng cho ta uống thuốc gì vậy?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ kéo tay nàng xuống, lạnh nhạt nói: "Nàng bị chứng khí hư thể hàn, lúc nãy dược tính của viên thuốc kia mặc dù mạnh một chút, nhưng cỏ thể trị chứng thể hàn của nàng, bổ khí, đối với thân thể không có hại."

"Chàng nói bậy." Tịch Nhan đứng bật dậy, thối lui hai bước, che mặt mình lại, tránh khỏi ánh mắt hắn.

"Nhan Nhan, tình trạng cơ thể hiện nay của nàng phải uống thuốc này, nếu không sẽ thành bệnh căn....." Hắn dừng lại một chút,"Nàng cũng biết bản thân mình hiện nay như thế nào, chẳng lẽ còn muốn để thân mình tiếp tục suy nhược như vậy sao?"

Hô hấp Tịch Nhan càng ngày càng nhanh, mồ hôi trên trán dần dần chảy ra, nghe xong lời hắn nói, tâm tình rất nhanh được thả lỏng.

Hồi lâu sau, nàng mới nhẹ nhàng mở miệng: "Thật sự..... Đối với thân thể không có hại sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nắm lấy tay nàng: "Ta làm sao lại có thể hại nàng được?"

Tịch Nhan nhè nhẹ run lên, ngã vào trong lòng hắn, thấp giọng nỉ non bên môi hắn: "Đừng tổn thương đến đứa nhỏ....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 122

Hơi thở Tịch Nhan hỗn độn, thân thể nóng rực, không thể khống chế nổi nữa, dán chặt vào Hoàng Phủ Thanh Vũ, cuối cùng cũng làm cho hô hấp của hắn cũng hỗn loạn.

Hắn cúi đầu, đặt vào trên trán Tịch Nhan, hô hấp trên người nàng tỏa ra mùi thơm thản nhiên, hắn vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của nàng, ngón cái di chuyển xuống phía dưới xoa xoa khóe môi nàng, đôi môi của nàng ửng hồng mềm mại, dường như hắn có thể ngửi được hơi thở ngọt ngào của nàng.

Chậm rãi in môi mình lên môi của nàng, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, nhưng càng nhẹ nhàng như thế lại càng không thể dừng lại được nữa.

Do tác dụng của thuốc, trong đầu Tịch Nhan khi thì thanh tỉnh, khi thì mê ly. Lúc thanh tỉnh, muốn đẩy nam nhân đang ôm mình ra, nhưng trong chớp mắt lại bị lạc vào trong lửa nóng.

Quần áo không tiếng động bị cởi ra hết, màn che buông xuống, da thịt trắng mịn như tuyết của nàng dưới bàn tay của hắn, đôi môi của hắn lộ ra sắc thái dụ hoặc.

Dược tính của thuốc chậm rãi thẩm thấu vào tận xương cốt, Tịch Nhan hoàn toàn mất đi lý trí, gắt gao giữ chặt cánh tay Hoàng Phủ Thanh Vũ,

https://thuviensach.vn

trầm luân trong lòng hắn không thể kiềm chế được.

Mắt nhìn thấy thần sắc nàng lộ vẻ mê ly, trong đôi mắt tuấn mỹ của Hoàng Phủ Thanh Vũ hiện lên sự u ám sâu không thấy đáy. Sau đó, nghe thấy tiếng nàng bất mãn lầu bầu nỉ non, hắn mới chậm rãi trầm hạ thân dưới, tận lực chiếm hữu cùng sủng ái nàng.

Một đêm tận tình triền miên.

Sáng sớm hôm sau, Tịch Nhan tỉnh lại trước. Vừa mở mắt, liền thấy trên đỉnh đầu là màn che xa lạ, đầu tiên nàng ngẩn ra, sau đó lập tức nhận ra từ gối bên cạnh truyền đến hơi thở mãnh liệt của nam nhân.

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn còn ngủ say, khuôn mặt vẫn tuấn mỹ như trước, hàng chân mày không biết vì sao lại ngưng tụ một chút lạnh lùng.

Tịch Nhan chỉ nhớ lại đêm qua thời điểm trước khi mình mất đi lý trí, chuyện xảy ra sau đó nàng chỉ nhớ lửa nóng xâm nhập, thiêu đốt vào tận xương cốt của mình. Nguồn:

Ôm lấy chăn đệm, nàng nhẹ nhàng ngồi dậy, nhìn hắn bên cạnh, lại nhìn tình trạnh hiện tại của mình, Tịch Nhan không biết phải làm thế nào.

Từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, nàng một lần lại một lần, dùng hết sức giãy dụa, dùng mọi cách giả vờ, kết quả là vẫn trốn không thoát khỏi tay hắn, tất cả mọi chuyện đều nằm trong tay hắn. Hiện tại, dù nàng đã phí công che dấu bản thân thì có tác dụng gì? Chi bằng dùng sự chân thực nhất của bản thân đối mặt với hắn, hận chính là hận, oán chính là oán, không cần làm mình khó xử.

Trong khi nàng vẫn còn ngồi xuất thần, không biết rằng Hoàng Phủ Thanh Vũ bênh cạnh đã mở mắt ra tự khi nào, không rời mắt khỏi nàng. Sau khi phục hồi tinh thần lại, Tịch Nhan cúi đầu, lau đi giọt lệ nơi khóe

https://thuviensach.vn

mắt không biết vì sao mà rơi, vừa xoay đầu, bỗng dưng đối diện với đôi mắt thâm thúy của hắn.

Hốc mắt nàng vẫn còn phiếm hồng, ánh mắt hắn trở nên ám trầm, chậm rãi ngồi dậy.

Tim Tịch Nhan đập mạnh và loạn nhịp, không nói gì, chỉ cúi người nhặt lên quần áo của mình, cảm giác ánh mắt hắn từ nãy đến giờ vẫn dừng lại trên người mình, cuối cùng nàng mới thấp giọng nói: "Tử Ngạn khi nào thì có thể được thả ra?"

Khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ trầm xuống, không mở miệng.

Tịch Nhan quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt hắn, nhịn không được lạnh lùng cười, nhanh chóng mặc xong xiêm y, quay người lại, quỳ rạp xuống bên giường, nhìn chằm chằm vào hắn: "Nếu Thất gia tức giận vì ta cùng với hắn đính hôn, nay ta ở nơi này xin thỉnh tội với Thất gia, ta xin lỗi Thất gia, thỉnh Thất gia tha thứ."

"Nhan Nhan." Giọng nói của Hoàng Phủ Thanh Vũ vang lên nhạt nhẽo, nghe không ra cảm xúc gì, "Đứng lên."

"Ta không nên tùy hứng, không nên cùng Thất gia giận dỗi....." Tịch Nhan nói xong liền dập đầu xuống đất, "Thỉnh thất gia tha thứ."

Trong bầu không khí lạnh như băng, nàng chỉ mặc mỗi trung y, quỳ gối ở nơi đó, thân mình gầy trơ xương dường như suy nhược đến không chịu nổi một chút kích động nào. Hoàng Phủ Thanh Vũ nhíu mày thật chặt, khoát áo đứng dậy, ngồi ở bên giường vừa cúi xuống mang giày vừa nói: "Đứng lên."

Tịch Nhan vẫn không nhúc nhích như trước, chỉ lặp đi lặp lại câu nói kia: "Thỉnh Thất gia tha thứ."

https://thuviensach.vn

Hồi lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ cười lên: "Nhan Nhan, ta đã nói rồi người lần này lật đổ thái tử là lão Tứ, không phải ta. Mà Thập Lục thúc là người theo phe thái tử, đương nhiên không tới phiên ta nói chuyện."

Thân mình Tịch Nhan cứng đờ, cuối cùng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn hắn hồi lâu, nở nụ cười khổ: "Ta còn nghĩ là đêm qua Thất gia đã đáp ứng ta, thì ra là không phải. Là thiếp thân ngu muội."

Nàng đứng lên, đi đến bàn trang điểm, bất động thanh sắc bắt đầu chải đầu, nhưng tay lại khắc chế không được khẽ run lên.

Trên mặt nàng tràn đầy nỗi bi ai một chút cũng không che dấu được, toàn thân đều trở nên lạnh lẽo.

"Phanh" một tiếng, đôi tay Tịch Nhan dường như không còn chút sức lực buông thỏng xuống, "Ba" chiếc lược bằng ngọc rơi xuống đất, vỡ thành hai mảnh.

Lúc Hoàng Phủ Thanh Vũ nghe tiếng quay lại nhìn, chỉ thấy bộ dáng nàng sắp ngã quỵ đến nơi, mi tâm hắn khẽ nhúc nhích, thân hình chợt lóe lên đã đem nàng ôm vào lòng, nhìn thấy dung nhan nàng tái nhợt, bèn nhanh chóng từ trong tay áo lấy ra một viên viên thuốc cho vào trong miệng nàng: "Nhan Nhan?"

Miễn cưỡng nuốt vào viên thuốc kia, Tịch Nhan rốt cuộc chậm rãi mở mắt ra, kinh ngạc nhìn hắn, dung nhan thảm đạm.

Khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi động một chút, cuối cùng ôm nàng dựa vào trong lòng mình, hôn nhẹ trán của nàng: "Ta đáp ứng nàng."

Cổ họng Tịch Nhan bị nghẹn lại, cười rộ lên, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Ta sẽ không cảm kích chàng."

https://thuviensach.vn

Hồi lâu sau, tay chân lạnh lẽo của Tịch Nhan mới khôi phục lại cảm giác. Hoàng Phủ Thanh Vũ không biết vì sao cứ ôm nàng như vậy, từ đầu đến cuối vẫn không nhúc nhích. Tịch Nhan không nhìn thấy vẻ mặt hắn, chỉ cảm thấy dựa vào trong lòng hắn thật sự rất ấm áp.

Nơi lồng ngực đó vẫn giống như hôm qua, dương như có một ngọn lửa nóng đang lưu động.

Trong lòng nàng trở nên sợ hãi. Đêm qua nàng hoàn toàn không tỉnh táo, nên không có tiết chế, nếu giờ phút này lại..... Nàng đưa tay xoa xoa chiếc bụng bằng phẳng của mình, nhịn không được gọi hắn một tiếng: "Hoàng Phủ Thanh Vũ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này giống như mới vừa hồi phục tinh thần lại, cầm lấy tay nàng để bắt mạch, cúi đầu nhìn xuống nàng, trong ánh mắt ôn hòa rất nhiều: "Về sau mỗi ngày uống một viên thuốc này, nàng sẽ bình phục rất nhanh."

"Không." Tịch Nhan nhất thời thay đổi sắc mặt, cố gắng chống người ngồi dậy từ trong lòng hắn.

Ẩn ẩn một tiếng khẽ thở dài, rất mơ hồ. Tịch Nhan nghi ngờ không biết mình có phải nghe lầm hay không, ngẩng đầu lên nhìn hắn, trên mặt hắn rõ ràng xuất hiện vẻ bất đắc dĩ.

"Ta không chạm vào nàng." Hắn chạm trán của mình vào trán của nàng,"Chỉ châm kim cho nàng thôi."

Trong lòng Tịch Nhan chợt buông lỏng, đón nhận ánh mắt hắn, trong lòng khẽ run lên.

Hoàng Phủ Thanh Vũ, chàng sẽ không để tâm đến chuyện này sao?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 123

Truyện Sắc Hiệp -

Tịch Nhan được châm cứu, nên luồng khí nóng trong ngực nàng dần dần tán đi, cảm giác buồn ngủ bắt đầu ập đến.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi bên giường một lát, nhìn nàng dần dần đi vào giấc ngủ say, mới đứng dậy, vừa đi ra ngoài hai bước, bỗng xoay người lại, lấy từ dưới gối một cái hộp gấm, mở ra bên trong là những viên thuốc mà Tịch Nhan ngày ngày phải uống.

Xoay người đi ra cửa phòng, Thôi Thiện Duyên vẫn đang canh giữ ở bên ngoài, thấy hắn đi ra, vội tiến lên khoát áo choàng cho hắn, vừa muốn nói gì lại bị Hoàng Phủ Thanh Vũ ngắt lời :"Ra lệng cho mười hai ám vệ phải bảo vệ thật tốt cho viện này, tuyệt đối không thể phạm một chút sai lầm."

"Tuân lệnh." Thôi Thiện Duyên lên tiếng, Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa nhấc chân bước đi, hắn vội vàng đuổi theo, "Thất gia, Cửu gia đến đây. Còn có, hôm qua Vương phi nói sẽ đợi Thất gia trong viện của ngài, Vương phi đã ở đó đợi từ hôm qua cho tới giờ, cả một đêm chưa ngủ, cũng không có ăn cơm."

Nghe đến đó, sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng trầm xuống: "Ngươi làm tổng quản quả thật rất đắc lực."

https://thuviensach.vn

Thôi Thiện Duyên ngừng lại một chút, khom người nói: "Nô tài đáng chết."

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ trở nên vô chừng bất định, qua một lúc lâu sau, từ trong tay áo lấy ra một hộp gấm: "Giao cho phòng thuốc phối dược lại, y theo toa thuốc cũ, nhưng không cần thêm tiên mao."

Tiên mao, đó là một vị thuốc kích tình hữu hiệu.

Thôi Thiện Duyên tiếp nhận hộp thuốc, trong lòng dù có nghi vấn cũng không dám nói ra điều gì.

Vị thuốc tiên mao này, thật ra không có trong toa thuốc, là Hoàng Phủ Thanh Vũ dặn thêm vào sau, nay lại ra lệnh phải bỏ vị thuốc này ra, khó tránh làm cho người ta sinh lòng nghi ngờ.

"Tiên mao?" Bỗng dưng thanh âm của Hoàng Phủ Thanh Thần vang lên, tiếp theo hắn bước lên phía trước tới gần Hoàng Phủ Thanh Vũ, cố ý đè thấp thanh âm của mình, trong giọng nói không chút che dấu sự phẫn uất, "Không phải nàng đang có thai sao? Vì sao huynh có thể bỏ thêm tiên mao vào trong thuốc của nàng? Huynh --"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, sau đó liền bỏ đi.

"Thất ca!" Hoàng Phủ Thanh Thần vội kéo hắn lại, "Vì một nữ nhân như vậy, huynh còn muốn từ bỏ bao nhiêu thứ nữa đây? Lúc trước ngôi vị thái tử vị còn chưa tính, nay hổ phù trên tay Lâm thừa tướng huynh cũng không muốn sao? Lâm thừa tướng vì thánh chỉ tứ hôn ngày hôm qua đã rất giận, thế mà huynh còn để cho Lâm Lạc Tuyết đợi huynh cả một đêm, nếu chuyện này lọt vào tai Lâm thừa tướng, hắn chắc chắn sẽ vì việc này tuyệt giao với huynh, với tính tình của phụ hoàng hiện nay, những việc chúng ta làm lúc trước hết thảy đều trở thành công cốc!"

https://thuviensach.vn

"Ta tự biết chừng mực." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên đáp lại một câu, ánh mắt phiêu lãng hướng về phương xa.

Hoàng Phủ Thanh Thần giận dữ cười lớn: "Được, huynh tự biết chừng mực, nay ta chỉ hỏi huynh, cái gọi là chứng cứ huynh nắm trong tay để có thể chứng minh Thập Lục thúc trong sạch là thật hay giả? Thật ra cái gì huynh cũng đều không có, chỉ vì muốn cho nàng ngoan ngoãn theo huynh hồi phủ, huynh mới lợi dùng ta để lừa nàng?"

Thấy hắn không nói lời nào, trên mặt vẫn giữ vẻ hàn băng như trước, Hoàng Phủ Thanh Thần nhất thời cười ha hả: "Thì ra là thế. Như vậy Thất ca, huynh nói cho ta biết hiện tại huynh muốn làm gì? Huynh sẽ không vì nàng mà đi cứu Thập Lục thúc chứ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn thản nhiên nhìn về phương xa, không nói được một lời, thấy hắn không nói gì để phản bác lại, Hoàng Phủ Thanh Thần chỉ cười lạnh một tiếng: "Không thể nói lý!"

"Nàng không giống với Đạm Tuyết." Trước khi Hoàng Phủ Thanh Thần xoay người rời đi, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hoàng Phủ Thanh Vũ cuối cùng vang lên từ phía sau, ánh mắt hắn nhuốm vẻ thê lương, "Ta chỉ muốn giữ lại nàng, chỉ vậy thôi."

Đề cập tới Đạm Tuyết làm cho khuôn mặt Hoàng Phủ Thanh Thần nhăn nhúm lại, bước chân cứng ngắt không thể di chuyển. Thật lâu sau, hắn mới mở miệng, thanh âm khàn khàn: "Bây giờ huynh tính làm sao đây? Huynh không dùng vị thuốc tiên mao nữa, về sau..... Huynh sẽ làm sao bây giờ?"

Trong Thanh huy viên, Lâm Lạc Tuyết đang đứng trong chính sảnh lưng đưa về phía cửa, dung nhan thảm đạm, lông mày khóe mắt đều hiện lên vẻ mỏi mệt.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng bên trong bỗng bị che làm căn phòng tối sầm lại, nàng vội vàng quay đầu lại, Hoàng Phủ Thanh Vũ đang từ cửa tiến vào, thân hình vẫn nhanh nhẹn như trước, ánh mắt cũng ôn nhuận giống như lúc ban đầu.

"Thất gia." Nàng ách cổ họng gọi hắn, âm điệu ủy khuất từ trước tới nay chưa từng có.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cởi áo choàng xuống đi về phía nàng, cúi đầu xem xét sắc mặt của nàng, sau đó mỉm cười: "Nàng làm sao vậy? Sao cả đêm qua lại không ngủ?" Dứt lời, ánh mắt hắn quét về phía các tỳ nữ đang đứng chung quanh, thu lại nụ cười, "Các ngươi hầu hạ Vương phi như thế nào vậy?"

"Thất gia, ta chờ ở trong này, vì đợi một câu nói của Thất gia thôi." Lâm Lạc Tuyết kéo cổ tay áo của hắn lại, ánh mắt ngập nước, "Ngày đó chàng tới cửa cầu thân, cưới ta, đến tột cùng là vì lý do gì?"

Cho đến hôm nay, nàng vẫn nhớ rõ như in bữa tiệc tại phòng khách trong phủ Thừa Tướng ngày đó, nàng ngồi lặng lẽ sau bức rèm che rủ xuống nhìn ra ngoài, đúng lúc đó xuất hiện trong tầm mắt nàng là một nam tử ôn nhuận, phong thái như thần tiên lay động lòng người đang nghiêng người ngồi ở nơi ngược sáng nên nàng chỉ nhìn thấy một bên gương mặt tuấn mỹ của hắn.

Sau đó, nàng nghe được lời hắn nói, tim đập mạnh, chỉ một thoáng nàng đã vĩnh viễn đánh mất trái tim nàng vào tay người đàn ông trước mắt.

Hắn nói, Thanh Vũ mặc dù bất tài, cũng hy vọng tìm được một hiền thê. Nếu có thể cưới Lâm tiểu thư, nhất định là phúc trạch thâm hậu, thỉnh Thừa tướng thành toàn.

Khi đó, nàng mới đoàn tụ với phụ thân bị thất lạc nhiều năm, vừa trở về phủ Thừa Tướng, ngoại trừ dung nhan xinh đẹp, những thức khác nàng đều là hai bàn tay trắng, có thể được một nam tử xuất chúng, nổi trội như vậy

https://thuviensach.vn

tới cửa cầu hôn, niềm vui sướng đó tràn đầy chiếm cứ nội tâm nàng, thậm chí nàng quên cả bản thân là tiểu thư phủ Thừa Tướng.

Cho đến khi nhìn thấy Tịch Nhan, nàng mới biết trên đời này còn có một nữ tử xinh đẹp như vậy, không chỉ đẹp mà là xinh đẹp hiếm có.

Cuối cùng, nàng mới nhớ tới phải hỏi hắn, lúc trước, vì lý do gì lại cưới nàng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi nhíu mi, đợi nàng nói xong, vẻ mặt của hắn như nghe được chuyện buồn cười nên bật cười lên. Sau khi cười xong, hắn không để ý ánh mắt các tỳ nữ chung quanh, nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên: "Vì một vấn đề không đáng để nhắc đến mà nàng chờ ta cả một đêm sao?"

"Đối với Thất gia mà nói, đây là vấn đề không đáng để nhắc tới sao?" Lâm Lạc Tuyết dường như sắp khóc đến nơi, "Nhưng đối với Lạc Tuyết mà nói, đáp án này rất trọng yếu."

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ cười nhẹ một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên mí mắt của nàng, lau đi nước mắt của nàng, che khuất tầm mắt của nàng, tiến đến bên tai nàng, thấp giọng nói: "Bởi vì nàng Lâm Lạc Tuyết, là Vương phi mà Hoàng Phủ Thanh Vũ ta muốn kết hôn."

Nghe vậy, Lâm Lạc Tuyết bỗng dưng khóc thút thít một tiếng, xưa nay bề ngoài nàng luôn cố gắng kiên cường, lãnh đạm cùng cao ngạo, giờ phút này toàn bộ đều bị phá nát, vùi vào trong lòng hắn cúi đầu khóc lớn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ánh mắt dần dần trở nên thâm thúy.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 124

Chạng vạng tối, cả phủ lên đèn, Lâm Lạc Tuyết truyền cho người dọn cơm ở Cao Đức viên của nàng, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng ở lại cùng nàng dùng bữa tối.

Trong khi đang dùng cơm, bỗng nhiên có bà vú ôm đệm chăn mới tinh đi trên con đường phía trước, nha hoàn Yến Nhi bên người Lâm Lạc Tuyết vừa thấy liền đuổi theo, ở ngoài cửa sổ nói thầm vài câu, sau đó lại đi vào, cười nói: "Vương gia, Vương phi, thời tiết rét lạnh, nô tỳ vừa mới phân phó cho hạ nhân mang vào thêm hai cái chăn đệm mới. Đêm nay Vương gia sẽ ở lại Cao Đức viên chứ?"

Trong lúc nhất thời, mặt Lâm Lạc Tuyết chợt đỏ lên, giương mắt nhìn sang Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng buông bát xuống nhìn nàng, sau đó mỉm cười nói: "Một chút nữa ta còn phải xuất môn, không biết chừng nào mới trở về. Nàng nghỉ ngơi cho sớm đi."

Bầu không khí bữa tối từ lúc đó bỗng trở nên gượng gạo, Lâm Lạc ăn cũng không có khẩu vị gì mãi cho đến khi Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng dậy rời đi.

Yến Nhi theo hầu bên người nàng đương nhiên biết trong lòng nàng đang nghĩ đến điều gì, liền ở bên tai nàng nói nhỏ vài câu, sau đó theo sau

https://thuviensach.vn

thân ảnh của Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Sau khi nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ thay đổi quần áo rồi ra phủ, cô ta mới cảm thấy hài lòng trở lại Cao Đức viên: "Tiểu thư yên tâm, Vương gia thật sự xuất môn, không có đi qua viện bên kia."

Lúc này Lâm Lạc Tuyết mới cảm thấy thoải mái, khóe miệng hơi nhếch lên: "Đã bao giờ ta nói rằng mình sợ chàng qua bên kia, chỉ có ngươi đa tâm. Còn nữa, nói như thế nào thì Vi Chi kia cũng là người tâm phúc của Thái Hậu, Vương gia quan tâm một chút cũng là bình thường."

Yến Nhi bĩu môi: "Bây giờ tiểu thư thật ung dung, vậy sao đêm qua tiểu thư không ung dung như vậy chứ?"

Đề cập đến chuện này, trong lòng Lâm Lạc Tuyết đúng là vẫn còn rất khó chịu, nhưng lại thản nhiên nhếch khóe môi lên: "Thất gia là người có khát vọng, từ trước khi gả cho chàng ta đã biết được sau này thể nào chàng lại không ba vợ bốn nàng hầu? Chỉ cần chàng đối xử với ta tốt, cũng là đủ rồi."

Trong quán rượu nhỏ cực kỳ bình thường nằm trong một ngõ nhỏ ở kinh thành , từ sớm Thập Nhất đã ôm một bầu rượu, một bên nhìn Mẫu Đơn đang bận rộn trong phòng, một bên cùng đợi Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Quán rượu này được mở sau khi Mẫu Đơn rời Anh vương phủ, nhưng chỉ chiêu đãi vài vị khách nhân, trong đó vị khách thường xuyên đến đây nhất chính là vị Thập Nhất gia này. -

Mãi cho đến khi trời tối sầm, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới vào cửa, vừa cử động lập tức tuyết phủ đầy trên người rớt xuống, liếc nhìn Thập Nhất một cái: "Đệ thật là tiêu dao."

Thập Nhất cười châm rượu cho hắn: "Không thể so sánh với Thất ca, hưởng hết tề nhân chi phúc."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ biến đổi, Thập Nhất lập tức thu lại nụ cười: "Trễ như vậy còn hẹn đệ ra gặp là có chuyện gì quan trọng sao?"

"Ừ." Hoàng Phủ Thanh Vũ uống cạn chén rượu trước mặt mình, dừng một chút mới nói, "Người của Lão Tứ bên kia, đệ biết rõ hơn so với ta, chuyện cứu Thập Lục thúc, đệ để tâm giúp ta."

Thập Nhất nao nao: "Thất ca, chuyện này rất khó giải quyết, kỳ thật không liên quan tới chúng ta, không nên can thiệp vào? Chẳng may Tứ ca sinh lòng nghi ngờ thì làm sao bây giờ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ một lần nữa châm chén rượu, nâng chén hướng về phía hắn: "Coi như kẻ làm ca ca này xin đệ giúp đỡ, được không?"

Thập Nhất không thể không đồng ý, khẽ thở dài, vừa quay đầu đã thấy Mẫu Đơn bưng một mâm thức ăn nóng đi ra: "Tham kiến Thất gia."

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn nàng một cái, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, mỉm cười nói: "Mẫu Đơn, ngày mai mời nàng đến làm khách trong phủ ta, được không?"

Mẫu Đơn mỉm cười: "Quán rượu nhỏ này may mắn có Thất gia giúp đỡ, nếu Thất gia đã mở miệng, Mẫu Đơn cảm kích còn không hết sao lại dám từ chối?"

Thập Nhất xoay đầu nhìn nàng cười: "Quán rượu nhỏ này ta là người giúp đỡ nhiều nhất, cũng không thấy nàng cảm kích ta? Ngày mai ta cùng đi với nàng được không?"

"Thập Nhất, ngày mai ta còn có một chuyện muốn đệ đi làm." Hoàng Phủ Thanh Vũ lại mở miệng, bắt gặp vẻ mặt thất vọng của Thập Nhất cũng làm ngơ tiếp tục nói, "Hoàng tổ mẫu bị bệnh, ta thật sự không thể phân thân, ta lại lo lắng cho tính tình của lão Cửu cùng Thập Nhị, chỉ có đệ mới có thể thay ta đi một chuyến."

https://thuviensach.vn

"Thất ca, huynh rõ ràng là cố ý tránh mặt Hoàng tổ mẫu, chuyện khó khăn như vậy lại phái đệ đi." Thập Nhất làm ra vẻ mặt đau khổ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ uống cạn cuối chén rượu cùng, nở nụ cười nhẹ, sau đó đứng dậy rời đi.

Trở lại phủ, liền có Thôi Thiện Duyên đang chờ trước cửa phủ nghênh đón hắn: "Thất gia vừa mới xuất môn, sườn Vương phi đã tỉnh, ở trong viện đi dạo một vòng, lúc nãy mới vừa cho người dọn bữa tối, bây giờ chắc vẫn chưa dùng xong." Hắn dừng một chút, sau đó dâng lên một hộp gấm, "Đây là thuốc viên mới phối xong."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lên tiếng xem như đã biết, tiếp nhận hộp gấm sau đó nhanh chân đi về phía Hi Vi viên.

Đi vào trong viện, vừa vặn nhìn thấy bọn nha hoàn dọn xuống bữa tối, hắn nhìn thấy thức ăn dường như chưa được động qua, nhịn không được khẽ nhíu mày, vào trong phòng đã thấy Tịch Nhan đang ngồi trên giường, sắc mặt trắng bệch.

"Nhan Nhan, thân thể không thoải mái sao?" Hắn tiến lên, buông hộp thuốc xuống, đưa tay ra kiểm tra mạch tượng của nàng.

Tịch Nhan vừa nhìn thấy hắn trên mặt có chút kinh ngạc, giật mình sau một lúc mới phục hồi tinh thần, lại ngửi được hương rượu nhàn hạt trên người hắn, nhịn không được khẽ ninh mi, rụt tay ra khỏi tay hắn, xoay người nằm xuống.

Cũng may hắn đã chuẩn được mạch của nàng, biết nàng không có gì đáng ngại, lúc này mới chậm rãi nâng tay lên, sửa sang lại chăn đệm cho ổn thỏa, sau đó đừng lên đi đến ngồi xuống nhuyễn tháp đối diện với giường nàng.

https://thuviensach.vn

Đêm dần dần khuya , Tịch Nhan làm ra vẻ đang ngủ, trong phòng chỉ còn sót lại ngọn đèn khẽ lay động vô chừng, ánh mắt hắn cũng mơ hồ theo.

Đột nhiên,"Phốc" một tiếng, ngọn đèn đột nhiên phụ tắt, ánh sáng mất đi, trong phòng nhất thời lâm vào một mảnh tối tăm.

Trên gường, trong giây lát Tịch Nhan bỗng bừng tỉnh, nhưng thấy xung quanh tối đen, nhịn không được sợ tới mức la toáng lên.

Lúc đó, nàng có thể ngửi được hương thơm thoang thoảng trên người Hoàng Phủ Thanh Vũ, còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, đã được người ôm vào trong lòng: "Nhan Nhan, đừng sợ, ta ở trong này rồi."

"Không, không cần chàng --" Tịch Nhan tự ôm lấy đầu mình kêu to lên, "Mang đèn vào đây, mang đèn vào đây --"

Tỳ nữ bên ngoài nghe được động tĩnh, vội vàng mang nến tiến vào, trong phòng lúc này hồi phục ánh sáng, sắc mặt Tịch Nhan trắng bệch, dùng hết khí lực giãy ra khỏi vòng tay của Hoàng Phủ Thanh Vũ, bổ nhào vào bên cạnh bàn, gắt gao nắm lấy giá nến, tỳ nữ sợ tới mức liên tục lui về phía sau vài bước.

Nàng không hề chớp mắt nhìn ngọn lửa trên giá nến, bàn tay nắm chặt giá nến nến nổi cả gân xanh giống như nàng đã dùng hết khí lực toàn thân.

Giống như, ngọn nến kia chính là thứ duy nhất của nàng.

Thứ duy nhất nàng có thể nắm chặt, thứ duy nhất có thể manh lại sự ấm áp cho nàng.

Hắn đứng ở bên giường, giật mình ngộ ra một điều bi thương.

Thì ra tất cả những gì hắn mang đến cho nàng, đối với nàng mà nói, thậm chí không bằng một giá nến.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 125

Ép buộc như vậy đến hơn nửa đêm, Tịch Nhan mới bình tĩnh lại, lui vào một góc giường ngủ tiếp. Thỉnh thoảng nàng lại giật mình, mặt mày nhăn lại, dường như mơ thấy ác mộng nên kinh hoảng và sợ hãi.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi ở bên giường, canh giữ nàng gần hai canh giờ, mới cúi người ở bên tai nàng gọi một tiếng.

Trong phút chốc Tịch Nhan mở mắt ra, trong mắt không có dấu hiệu gì là đang ngủ, lẳng lặng nhìn hắn.

Dù hắn không ngời nàng phản ứng như vậy, nhưng vẫn cười nhẹ: "Ta phải vào triều , hôm nay sợ là sẽ có nhiều việc, không biết bao lâu mới trở về. Đến bữa tối, nếu ta vẫn chưa trở về, nàng nhớ rõ phải uống thuốc. Ta đã cho người bào chế lại thuốc rồi, giảm bớt dược lực, sẽ không giống như hai ngày trước nữa, nàng cứ yên tâm, biết không?"

Tịch Nhan thản nhiên lên tiếng, ôm chặt chăn, nhưng không để lời hắn nói trong lòng.

Mãi đến khi mặt trời lên cao, có người tiến vào bẩm báo, nói là có khách tới thăm. Lúc này Tịch Nhan mới thức dậy, rửa mặt chải đầu xong đi ra phòng ngoài, khi nhìn thấy nữ tử phía trước, ánh mắt nàng đột nhiên sáng ngời:"Mẫu Đơn?"

https://thuviensach.vn

Từ trước cho đến nay, nàng luôn nghĩ rằng là người cô đơn trên đời này, thế nên khi nhìn thấy nữ tử chỉ được cho là quen biết này, trong lòng nàng dường như có ba đào gợn sóng, giống như gặp lại cố nhân.

Tịch Nhan cảm thấy mình dường như đã thật lâu không nở nụ cười, lúc cùng Mẫu Đơn ngồi trong lương đình giữa hồ xem diễn, Mẫu Đơn pha trà chia bánh, ngẫu nhiên nói một hai câu, cũng làm nàng nhẹ nhàng cười rộ lên.

"Nếm thử món này xem." Mẫu Đơn đem một miếng bánh Tịch Nhan chưa từng ăn đưa qua, "Lần đầu tiên Thất gia nếm qua đã khen không ngớt miệng."

Tịch Nhan cảm thấy trái tim bỗng dưng co rút lại, sau đó khẽ lắc đầu nói: "Món đó có thêm băng cúc phải không? Hiện nay thân mình ta không khoẻ, không nên ăn thứ này."

Mẫu Đơn kinh ngạc, sau đó bừng tỉnh đại ngộ: "Cô..... Có thai phải không? Thật sự là chúc mừng."

Tịch Nhan cười nhẹ, trong mắt tràn ra sự bi ai lạnh lùng: "Chắc là trời cao thấy ta đáng thương, cho nên mang đứa nhỏ này đến làm bạn cùng ta."

"Cô đang nói gì vậy?" Mẫu Đơn nhẹ giọng nói, "Có phu quân như Thất gia vậy, cô cần gì phải như thế?"

"Phu quân như vậy....." Tịch Nhan thì thào lặp lại, mỉm cười chua sót, "Quên đi, không cần nói đến hắn. Cô ở lại dùng bữa tối với ta được không? Cô thích ăn món gì, ta cho phòng bếp làm."

Khi nói ta những lời này, nàng nhíu mày cười khẽ, giống như rốt cuộc cũng tìm được chuyện nàng có thể làm, bộ dáng trở nên khẩn cấp.

https://thuviensach.vn

Dùng xong bữa tối, Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn còn chưa trở về, Tịch Nhan liền cùng Mẫu Đơn đi vào thư phòng, tìm mấy quyển sách thuốc, hai người cùng nhau nghiên cứu những việc phụ nữ có thai cần kiêng kị, bầu không khí an bình mà hài hòa.

Đột nhiên, "Phanh" một tiếng, cửa thư phòng bị người từ bên ngoài đẩy ra, Tịch Nhan cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng ở cửa, sắc mặt không biết vì sao vô cùng khó coi. Nàng bất giác nắm chặt cuốn sách trong tay, bỗng nhiên nhớ tới, đây là phu quân của nàng, là phụ thân cùa đứa nhỏ trong bụng nàng, nhưng lại chưa bao giờ tỏ ra quan tâm đến chuyện nàng mang thai.

"Thất gia đã trở lại." Mẫu Đơn cũng có chút kinh ngạc, đứng dậy, nhìn nhìn Tịch Nhan, "Ta đây xin cáo từ trước."

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới dịu đi một chút, cười nói: "Ta phái người đưa nàng về."

"Đa tạ Thất gia."

"Không, ta đa tạ nàng mới đúng." Thanh âm hắn trầm thấp, vội xoay người phân phó Thôi Thiện Duyên vài câu. Đợi đến khi Mẫu Đơn rời đi, mới xoay người lại nhìn Tịch Nhan: "Nhan Nhan, nàng còn chưa uống thuốc, mau trở về phòng đi."

Tịch Nhan không biết sắc mặt hắn vì sao khó coi như vậy, nhưng cũng không muốn để ý tới, cầm quyển sách trong tay đứng dậy trở về phòng.

Mẫu Đơn theo Thôi Thiện Duyên một đường đi đến tiền viện, lại vừa vặn gặp phải Thập Nhất đang vội vàng đi đến. Thập Nhất vừa thấy nàng lập tức bước lên: "Ta biết nàng còn chưa trở về mà, Thất ca đâu?"

"Thất gia vừa mới trở về, đang ở bên cạnh Vương phi." Mẫu Đơn nhìn dáng vẻ vội vàng của hắn hỏi, "Chuyện gì vậy? Lúc nãy thiếp nhìn thấy sắc

https://thuviensach.vn

mặt Thất gia rất là khó coi, xảy ra chuyện gì sao?"

Thập Nhất thở dài: "Ta mới từ Lăng Tiêu sơn trở về, cũng mới nghe nói, Thất ca bị thương. Buổi chiều hôm nay, vài ca ca cùng phụ hoàng tiếp kiến sứ thần ngoại bang, không biết là ai đề nghị cái gì mà luận võ trước điện, mà Thất ca không biết vì sao tinh thần không tập trung, mất hồn mất vía, liền bị vương tử ngoại bang làm bị thương. Thập Nhị chỉ nói bị thương không nhẹ, huynh ấy cũng không chịu ở lại trong cung cho ngự y trị liệu, chỉ băng bó đơn giản sau đó trở về, ta nghe như vậy mới vội vã lại đây nhìn xem."

Mẫu Đơn dừng một chút, giữ chặt hắn: "Huynh không nên đi, để cho hai người đó ở chung đi. Chỉ mong sườn Vương phi có thể phát hiện thương thế của Thất gia."

Trong phòng, một mình Tịch Nhan ngồi trên nhuyễn tháp, trong tay vẫn quyển sách thuốc như trước, chăm chú nhìn từng chữ chi chit trên trang sách.

Hoàng Phủ Thanh Vũ từ đầu giường lấy ra một hòm thuốc, mở ra đếm đếm, phát hiện nàng quả nhiên còn chưa uống thuốc, liền lấy ra một viên, khẽ cười nói: "Ta đã biết nếu ta không trở về, nàng chắc chắn sẽ quên uống thuốc." Dứt lời, hắn chậm rãi đi đến trước mặt Tịch Nhan, ngồi xuống bên cạnh nàng, hơi thở có chút khó khăn, "Trước tiên nên uống thuốc đã."

"Một chút nữa ta sẽ uống." Tịch Nhan thản nhiên lên tiếng, mắt vẫn cẩn thận nghiên cứu nội dung sách thuốc như trước. Y - www.

Hoàng Phủ Thanh Vũ một tay nắm viên thuốc, cúi thấp đầu xuống liếc mắt nhìn trang sách nàng đang xem, ánh mắt ngưng lại, còn lại kéo quyển sách ra: "Sách này chữ quá nhỏ, không cần phải xem, hao tổn tinh thần."

Tịch Nhan không nói gì, chỉ đẩy tay hắn ra, không ngờ rằng vừa đụng vào liền cả kinh thấy tay hắn vô cùng lạnh lẽo, không có sự ấm áp khô ráo

https://thuviensach.vn

như trước.

Nàng kinh nghi quay đầu sang, bỗng dưng phát hiện sắc mặt hắn không biết vì sao trở nên khó coi – sắc mặt xanh mét, môi trở nên trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi, thời tiết ban đêm rét lạnh mà hắn lại như thế thật sự là rất bất thường.

"Chàng....." Nàng thật sự không biết mình phải nói gì nữa, nhìn hắn một lát, cuối cùng cắm răng, quay đầu lại, dùng sức đẩy tay hắn ra, trong lòng cảm thấy đau nhói.

"Nhan Nhan, uống thuốc trước đã." Thanh âm của hắn trở nên trầm thấp.

Tay Tịch Nhan nắm chặt, lại buông ra, cuối cùng tiếp nhận viên thuốc từ trong tay hắn, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn tự rót cho mình một chén nước, dùng nước nuốt viên thuốc vào.

Sau nó nàng cảm thấy bên hông mình tựa hồ có gì đó, nàng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy một vết máu thật lớn, chậm rãi thẩm thấu, đâm thẳng da thịt nàng chỗ sâu nhất!

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 126

Nguồn truyện: Y

Hoảng sợ quay đầu lại, nhìn thấy hắn vẫn ngồi ở chỗ cũ, ngưng mắt nhìn nàng, sắc môi so với lúc trước càng tái nhợt hơn.

Thấy nàng xoay người lại, hắn mỉm cười đứng dậy. Hắn đang mặc triều phục màu hồng, Tịch Nhan cảm thấy rất chói mắt, nhưng nàng vừa liếc mắt một cái liền thấy thắt lưng bên trái của hắn hiện lên một mảng đỏ thẫm, dường như không ngừng mở rộng, thậm chí mùi máu đã bắt đầu lan tràn trong không khí.

Tịch Nhan cảm thấy chân tay luống cuống, không thể khống chế được cảm giác khó chịu trong lòng, hồi lâu sau mới tìm lại được thanh âm của mình: "Chàng bị thương sao?"

Hắn bước đến gần nàng, nâng tay xoa xoa mặt của nàng: "Không có việc gì, bị thương ngoài da một chút mà thôi. Nàng uống thuốc rồi ta cũng an tâm."

Rõ ràng vừa mới uống thuốc xong nhưng tay chân Tịch Nhan lại không biết vì sao lại bắt đầu lạnh lẽo.

"Nhan Nhan." Hắn lại gọi nàng, nàng mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn, hắn chỉ nói một chữ "Ta", liền im

https://thuviensach.vn

lặng không nói gì tiếp nữa.

Bộ dáng muốn nói lại thôi, làm cho tâm Tịch Nhan nhịn không được co thắt lại, lại co thắt lại.

Bầu không khí trầm mặc làm người ta hít thở không thông bị một tiếng cười khẽ của hắn quấy rầy phá tan sự yên lặng: "Không có gì, nàng nghỉ ngơi cho sớm." Dừng một chút, lại nói, "Đêm nay đèn sẽ không bị tắt nữa, an tâm đi."

Hắn chậm rãi buông nàng ra, xoay người đi về phía cửa. Mọi việc có vẻ như diễn ra rất bình thường, cho đến lúc hắn đi tới cửa, Tịch Nhan nhìn thấy gân xanh nổi rõ trên bàn tay hắn đang nắm chặt khung cửa, dùng sức chống đỡ thân thể.

"Thôi Thiện Duyên." Hắn ở cửa gọi người, thanh âm rất nhẹ.

Tiếp theo là thanh âm chủ tớ hai người cúi đầu nói chuyện với nhau, ngay sau đó, tiếng bước chân hỗn độn vang lên, càng ngày càng đi xa.

Tịch Nhan gắt gao nắm chặt vạt áo trước ngực, bỗng nhiên trong lúc đó, lệ rơi ướt mặt.

Nàng và hắn sao lại biến thành tình trạng như thế này?

Nhớ lại lúc trước ở trại hoa đều, mặc dù nàng bị Nam Cung Ngự, người được coi là thân nhất lừa gạt phản bội mình, cũng chưa từng đau đớn như vậy. Khi đó nàng còn có thể cười, mặc dù rõ ràng biết hắn cũng có bí mật lừa dối mình, nhưng lúc đối mặt với hắn, vẫn đang có thể thản nhiên, thoải mái cười.

Nhưng hiện tại lại không thể được nữa rồi.

https://thuviensach.vn

Thật là đau, rất đau, mỗi bước đi, mỗi một ngày trôi qua, đau từ tâm can đến tận xương tủy.

Mặc dù hắn thâm tình, hắn ôn nhu, toàn bộ sủng ái nuông chiều đều dành cho nàng, nhưng đối với nàng mà nói, cuối cùng hắn cũng không phải Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc trước.

Làm thế nào nàng mới có thể quên mối quan hệ giữa hắn cùng nhân nhân nàng hận nhất, quên hôn ước giữa hắn cùng nữ nhi của nam nhân kia, quên..... Hắn trong ngày đại hôn của bọn họ cưới một nữ nhân khác?

Nằm ở trên giường tới nửa đêm, ánh mắt đau đến cơ hồ không mở ra được. Tịch Nhan cũng không biết mình muốn làm gì, bèn mò mẫn xuống giường, nhưng bởi vì nhìn không thấy nên bị vấp cái ghế, té lăn trên đất.

Tỳ nữ hầu hạ bên ngoài tên gọi là Ngân Châm nghe thấy thanh âm lập tức tiến vào, thấy nàng té ngã trên mặt đất, rất hoảng sợ, vội dìu nàng đứng lên, lại thấy ánh mắt nàng sưng đỏ, nên gọi người mang đến một khối băng lạnh để nàng đắp lên mắt, một bên bận rộn một bên thấp giọng nói: "Sườn Vương phi thân mình không khoẻ, để nô tỳ đi báo cho Thôi quản gia."

"Đừng....." Nàng không biết mình đang nói gì nữa, lời nói có chút lộn xộn, "Ta không sao, đại phu chắc đã đến rồi phải không?"

Ngân Châm nghe không rõ hỏi lại: "Sườn Vương phi cần đại phu sao? Nô tỳ sẽ đi thỉnh."

Ánh mắt đau đớn dần dần bị cảm giác lạnh lẽo, thoải mái thay thế, thần trí Tịch Nhan cũng dần dần khôi phục lại: "Không cần thỉnh đại phu. Ta muốn đi ra ngoài dạo một chút."

Ngân Châm cảm thấy khó xử nói: "Đã trễ thế này, hơn nữa bên ngoài tuyết rơi rất lớn....."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan giống như không nghe thấy gì, ánh mắt nhìn ra ngoài phòng.

Bên ngoài quả nhiên tuyết bay tán loạn, mở ô đi xuyên qua màn tuyết, Tịch Nhan không biết lạnh là gì, bước đi có chút vội vàng. Ngân Châm đi theo phía sau nàng, rét lạnh đến nỗi dậm chân: "Sườn Vương phi, chúng ta đi về hướng kia sao?"

Nghe vậy, bước chân Tịch Nhan dừng lại một chút, nhìn nhìn xung quanh mình, mới phát hiện mình đi tới hoa viên, nếu tiếp tục đi về phía trước, đó là nơi ở của Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Chỉ một thoáng, trong lòng nàng trăm đổi ngàn thay, nàng chỉ sợ mình ngay lập tức sẽ lại bật khóc lần nữa, nên cúi thấp đầu, đi vào một lương đình trong hoa viên ngồi xuống, kinh ngạc ngắm nhìn cảnh tuyết bên ngoài.

"Sườn Vương phi?" Ngân Châm kinh ngạc, hoàn toàn không thể lý giải hành động quái dị của chủ tử.

"Ngươi để cho ta yên tĩnh trong chốc lát." Tịch Nhan thì thào nói, ánh mắt vẫn bồi hồi hướng về phía xa xa.

Đêm khuya tuyết lớn, vô cùng lạnh lẽo, không biết trải qua bao lâu, Ngân Châm đứng ở một bên cảm thấy mình sắp sửa bị đông cứng, nhưng Tịch Nhan lại vẫn ngồi một chỗ không nhúc nhích, nhìn xa xa, giống nhau đang chờ đợi điều gì.

Ngân Châm cũng nhìn theo ánh mắt của nàng, trong mắt bỗng dưng sáng ngời, vội hướng về bóng người phía trước gọi to lên: "Thôi tổng quản!"

Bên kia, Thôi Thiện Duyên nghe tiếng gọi nhìn sang, thoáng chốc cảm thấy kinh hãi, vội chạy chậm qua đây: "Sườn Vương phi sao lại ở trong này?"

https://thuviensach.vn

Thấy hắn, Tịch Nhan rốt cuộc cử động thân thể một chút, thấp giọng nói: "Ta chỉ là ngủ không được, muốn ra đây dạo một chút."

Sắc mặt Thôi Thiện Duyên trở nên khó coi, quay đầu nói với Ngân Châm: "Ngân Châm, ngươi hầu hạ chủ tử như vậy sao? Trời rét lạnh như thế, sao không mang theo ấm lô tới?"

Ngân Châm lên tiếng, vội chạy ra lương đình. Thôi Thiện Duyên lúc này mới nhìn về phía Tịch Nhan: "Sườn Vương phi, ngự y trong cung đều đã đến đây cả, đang chẩn trị cho Vương gia, sườn Vương phi không cần lo lắng."

Tịch Nhan hốt hoảng nghe lời hắn nói, bất giác nhắm hai mắt lại: "Phải không?"

"Vương gia bị kiếm của vương tử ngoại bang ngộ thương, vết thương ở bên hông, miệng vết thương tuy rằng khá sâu, nhưng các ngự y giỏi trong cung đều được phái đến đây nên chắc hẳn là không có việc gì. Vương phi nên về trước nghỉ ngơi đi." Thôi Thiện Duyên nhìn vẻ mặt của nàng, lại nói, "Nếu Vương gia biết thời tiết như vậy mà Vương phi còn ngồi ở chỗ này, sẽ lại lo lắng?"

"Ừ." Tịch Nhan lên tiếng, thản nhiên nói, "Ta muốn ở trong này ngồi một chút, ngươi có chuyện cần làm thì đi làm đi, không cần quan tâm tới ta."

Thôi Thiện Duyên do dự một lúc lâu, vừa quay đầu thấy Ngân Châm dẫn theo người mang ấm lô lại đây, lúc này mới gật đầu nói: "Vậy nô tài trước phân phó người đi lấy thuốc, Vương phi đừng ngồi lâu không tốt."

Hắn rời đi hồi lâu, Tịch Nhan vẫn lẳng lặng ngồi ở chỗ cũ, mắt thấy trời sắp sáng đến nơi, Ngân Châm khó khăn lắm mới cử động được cánh tay, xoa xoa mắt, bỗng nhiên phát hiện một thân ảnh phía trước lương đình, đến lúc nhìn thật cẩn thận mới nhất thời la hoảng lên: "Thất gia!"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 127

Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Ngoài trời tuyết lớn bay tán loạn, Hoàng Phủ Thanh Vũ giương ô từng bước một đi về phía lương đình, Thôi Thiện Duyên đi theo ở phía sau rất là cẩn thận.

Tịch Nhan không nhìn rõ bộ dáng đi đường của hắn, chỉ cảm thấy một đoạn đường ngắn ngủi như vậy mà hắn đi thật lâu. Mãi cho đến khi hắn buông ô, đi vào trong đình, nàng mới có thể nhìn thấy sắc mặt hắn, trong lòng giống như gặp phải kích động mạnh.

Sắc mặt hắn tái nhợt hơn so với lúc nãy. Từ trước tới giờ, nàng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng hắn suy yếu như thế này.

"Nhan Nhan, nàng ở đây làm gì?" Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ, nhưng không tới gần nàng, chỉ ngồi xuống ở một bên, "Nàng cũng đến ngắm tuyết sao?"

Tịch Nhan nhìn hắn, bỗng nhiên hít sâu vào một hơi, cảm thấy hơi lạnh đi thẳng vào phổi, sau đó cười nhẹ: "Đúng, ngắm tuyết. Nhưng ta đã ngắm đủ rồi, không quấy rầy Thất gia nữa."

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười lên tiếng: "Thôi Thiện Duyên, đưa sườn Vương phi trở về."

https://thuviensach.vn

Bên kia Ngân Châm đã sớm bung ô ra, Tịch Nhan không nhìn hắn nữa, trốn vào dưới ô, trở về Hi Vi viên.

Thôi Thiện Duyên đứng ở ngoài đình, nhìn vế phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, lại nhìn về phía Tịch Nhan, do dự lên tiếng: "Thất gia, ngài --"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thu hồi ánh mắt từ trên người Tịch Nhan lại, thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, Thôi Thiện Duyên cắn răng một cái, vội vàng đuổi theo Tịch Nhan, chỉ còn lại một mình Hoàng Phủ Thanh Vũ lẳng lặng ngồi ở trong đình.

Lúc nãy hỏa lò đã sớm bị tắt, giờ này khắc này giữa đêm đông lạnh lẽo, hắn lẳng lặng nhìn bóng dáng Tịch Nhan dần dần khuất xa, cho đến khi bị giới tuyết che mờ hết tất cả mới cong người chậm rãi đứng lên, hít vào một hơi thật dài.

Tuy gió lạnh đến tận xương cốt, vết thương đau đớn khó chịu, nhưng khóe miệng thảm đạm của hắn cũng không thấy gợi lên nụ cười, thậm chí còn có sự lo lắng từ trong trái tim thẩm thấu ra ngoài.

Đã gần mười ngày trôi qua, Tịch Nhan chưa gặp qua Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Từ sau ngày ngày gặp mặt ở trong lương đình, sang ngày hôm sau, từ tiền viện truyền đến tin tức hắn bị thương phải nằm liệt trên giường, sau đó mấy ngày, cả vương phủ lâm vào một bầu không khí bi thảm.

Hi Vi viên vốn nơi ở xa nhất trong vương phủ, Tịch Nhan không bị ảnh hưởng bởi bất cứ người hay chuyện xảy ra ở tiền viện, nhưng mỗi ngày nàng đều nghe nói về tiến triển vết thương của hắn -- trong cung hàng ngày đều có ngự y giỏi nhất được phái đến, nhưng sau mỗi lần đến, ngày hôm sau lại có thêm nhiều ngự y vào phủ.

https://thuviensach.vn

Nói tới nói lui, vẫn không nghe được tin tức hắn được chữa khỏi hắn. Mỗi ngày, Thôi Thiện Duyên đều đúng thời điểm đến Hi Vi viên nhắc nhở Tịch Nhan uống thuốc. Mỗi ngày nàng dường như không nhớ đến chuyện này, mỗi ngày đều phải nhờThôi Thiện Duyên nhắc nhở, mới có thể nhớ ra. Uống thuốc xong nàng cũng chỉ lẳng lặng ngồi một không nói bất cứ điều gì, cũng không hỏi bất cứ điều gì.

Vào một ngày, đã đến giờ uống thuốc nhưng Thôi Thiện Duyên vẫn chưa xuất hiện. Do liên tiếp mấy ngày hắn đều đến, ngay cả Ngân Châm cũng nhớ rõ đến giờ này phải làm gì nhưng Thôi Thiện Duyên vẫn chưa tới, trong lòng cô ta cũng cảm thấy kỳ quái, liền tự mình nhắc nhở Tịch Nhan lúc này đang xem sách y uống thuốc.

Tịch Nhan nghe xong lời của nàng bỗng cảm thấy nao nao, từ trên trang sách ngẩng đầu lên hướng về phía cửa nhìn thoáng qua, sau đó mới thấp giọng nói: "Ngươi đi lấy thuốc đến đây."

"Vâng." Ngân Châm nghe xong trả lời, sau đó đi vào bên giường, lấy ra hộp gấm đựng thuốc mở ra, lại kinh ngạc khi thấy bên trong trống không. Nàng xoay người nhìn về phía Tịch Nhan, "Sườn Vương phi, thuốc đã dùng hết rồi, để nô tì đi nói với Thôi tổng quản."

"Không cần." Tịch Nhan khép sách lại, hàng mi dài rũ xuống, "Thân mình ta đã tốt rồi. Gần đây Thôi tổng quản hắn là bề bộn nhiều việc, ngươi không cần làm phiền hắn ."

Ngân Châm cũng biết thời gian gần đây Hoàng Phủ Thanh Vũ bị thương nặng, mỗi người trong phủ ai cũng có vẻ lo lắng, bởi vậy không ai có tinh thần quan tâm đến Tịch Nhan, không ai muốn vì việc nhỏ như vậy mà gánh thêm việc, nên lên tiếng đáp ứng lời Tịch Nhan nói.

Tịch Nhan vẫn ngồi tại chỗ một lát, cũng không biết bản thân đang suy nghĩ lung tung cái gì, quyển sách trên tay bỗng nhiên rơi xuống đất. Nàng

https://thuviensach.vn

nhìn chằm chằm quyển sách, hồi lâu sau, đột nhiên đứng bật dậy, xoay người liều lĩnh muốn xuất môn.

Nhưng trong phòng vốn không có ai thế mà khi nàng vừa đứng bật dậy trong nháy mắt đã rơi vòng một vòng tay ấm áp.

Hoảng hốt, ngạc nhiên, khiếp sợ.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy một khuôn mặt tuấn mỹ quen thuộc, mang theo nụ cười bí hiểm trước sau như một: "Ta biết ngay mà, một ngày không nhìn nàng, nàng nhất định xảy ra chuyện. Thuốc còn chưa uống, lại muốn chạy đi đâu?"

Nàng giật mình nhìn hắn, chỉ một thoáng hai mắt đều đẫm lệ.

Chỉ mới mười ngày mà thôi, khi gặp lại dường như qua mấy đời. Nàng ngơ ngác đứng ở nơi đó, không nói nên lời dù chỉ một câu.

Hắn cúi đầu xuống, đưa tay xoa khóe mắt của nàng: "Nhan Nhan?"

Tịch Nhan lúc này mới phục hồi tinh thần lại, tránh khỏi hắn, cúi đầu, không muốn cho hắn thấy nước mắt của mình, ngữ khí cũng rất bình thản: "Sao Thất gia lại đến đây?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ từ trong tay áo lấy ra một hộp bằng kim loại có khắc hoa văn, xoay người gọi Ngân Châm tiến vào: "Lấy cho chủ tử của ngươi một chén nước ấm, hầu hạ nàng dùng thuốc."

Trên mặt Ngân Châm mang theo ý mừng, đáp ứng một tiếng, tiếp nhận thuốc, rót nước đưa tới trước mặt Tịch Nhan.

Hốc mắt Tịch Nhan vẫn còn ửng đỏ, Ngân Châm cảm thấy thú vị, khóe miệng ẩn dấu ý cười, nhưng vẫn không thể che dấu được. Lúc Tịch Nhan

https://thuviensach.vn

uống thuốc, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt của nàng, sau một thoáng nao nao bỗng dưng đỏ mặt.

Ngân Châm thu thập chén bát, cất thuốc xong, mới lui xuống.

Trong phòng tràn ngập không khí hoà thuận vui vẻ, Tịch Nhan vừa mới uống thuốc, cảm thấy toàn thân đều trở nên ấm áp, tay có chút mồ hôi thoát ra. Ngập ngừng một chút, nàng quay lại muốn nhặt quyển sách rơi trên mặt đất, vừa vặn thấy hắn cũng xoay người, nhặt quyển sách lên.

Chân tay nàng trở nên luống cuống, đợi đến khi hắn đứng thẳng dậy, nàng đi đến ngồi xuống bên giường, không ngừng vò nát chiếc khăn tay lòng bàn tay.

Hoàng Phủ Thanh Vũ đem sách đặt trên bàn, cũng đi tới bên giường, nhìn nàng không ngừng vần vò chiếc khăn trong tay, khóe miệng nhếch lên: "Uống thuốc nhiều ngày như vậy, để cho ta xem xem thân mình nàng có tốt lên chút nào không?"

Tay hắn vừa mới chạm đến cổ tay nàng, trong lòng Tịch Nhan liền "Đột" nhảy dựng lên, vội rụt tay lại, lạnh lùng nói: "Thất gia bệnh nặng mới khỏi, tốt hơn là tự xem cho mình đi. Ta thật sự rất khỏe."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 128

Hoàng Phủ Thanh Vũ rũ mắt xuống, nhịn không được nở nụ cười, vẫn kéo tay nàng qua, kiểm tra mạch đập: "Nhan Nhan gần đây xem nhiều sách thuốc như vậy, nàng không biết rằng thấy thuốc không thể tự chữa cho mình sao? Nếu ta có thể tự mình trị liệu, thì đâu đến nỗi như mấy ngày qua."

Mạch tượng của nàng vẫn mạnh nhưng lại không thấy khí, ánh mắt hắn có chút buồn bã nhưng cố không để cho nàng phát hiện.

Tịch Nhan nghe hắn nói nhiều ngày trôi qua mà thương thế vẫn chưa khỏi hẳn trong lòng cảm thấy không yên. Mấy ngày này, mặc dù nàng không xuất môn, nhưng bầu không khí u ám trong vương phủ làm sao có thể làm cho người ta không có cảm giác gì cho được? Nàng biết hắn nhất định vừa từ quỷ môn quan trở về, nếu không, mới vừa rồi nàng cũng sẽ không như vậy, liều lĩnh muốn xuất môn. Về phần muốn làm gì, muốn đi làm sao, hiện tại nhớ tới đến, trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng.

Vào giờ phút này, bằng cách nào hắn làm như không có việc gì xuất hiện ở trước mặt mình, nàng không còn khí lực suy nghĩ nữa.

Hai người lẳng lặng ngồi yên như vậy, sau khi xem xét mạch của nàng xong, hắn liền thuận thế cầm tay nàng, yên lặng truyền sang cho nàng sự ấm áp trong lòng bàn tay hắn.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan vẫn cúi đầu nhìn mũi chân mình, còn hắn chỉ nhìn một bên mặt của nàng, trong phút chốc, ánh mắt trở nên mê ly.

Hắn sẽ không bao giời nói cho nàng biết trong lúc hắn đau đến mất đi tri giác, phải dựa vào tham phiến để chống chọi với cơn đau duy trì sự sống, hắn đã mơ một giấc mộng.

Trong mộng, hắn nhìn thấy một cô gái hơn mười tuổi, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô bé, hắn đã cảm thấy kinh diễm cùng thương xót cô gái.

Tỉnh mộng, hắn cũng tỉnh lại, nghe được tiếng thở phào của các ngự y xung quanh, cũng nghe được thanh âm vỡ tan của khối băng trong lòng mình.

Thì ra đáp án luôn tồn tại chì là hắn không quay đầu tìm mà thôi.

"Nhan Nhan." Hắn đột nhiên thấp giọng gọi nàng một tiếng, khi nàng vừa ngẩng đầu lên nhìn, hắn đã đặt một nụ hôn lên trán của nàng. Y - www.

Thân mình Tịch Nhan cứng đờ, còn không biết nên phản ứng ra sao, hắn đã chậm rãi buông lỏng nàng ra: "Ta phải trở về, bằng không, chỉ sợ các ngự y sẽ tìm đến nơi này. Mặc dù nàng thích náo nhiệt, nhưng cũng sẽ không thích loại náo nhiệt này đâu?"

"Chàng....." Tịch Nhan kinh ngạc nhìn hắn, bất giác nhướng mày lên, thật không ngờ hắn ở trong tình trạng như vậy mà vẫn còn đến nơi này.

Nàng nhớ tới một lần, hắn rõ ràng bị thương rất nặng, nhưng vẫn cố gắng lê thân mình đi đến nơi này, chỉ vì muốn nhắc nàng uống thuốc, sau đó bệnh tình lại lâm vào tình trạng nguy cấp. Mà nay, hắn lại làm như vậy một lần nữa.

Trong lúc đó nàng bỗng nhiên không biết nên làm như thế nào cho phải.

https://thuviensach.vn

Hắn chậm rãi buông tay nàng ra, đứng dậy, đi từng bước một về phía cửa.

Tịch Nhan kinh ngạc nhìn hắn, cho đến khi hắn đi đến cửa, tay chống vào khung cửa một chút, trong khoảnh khắc đó, những chướng ngại trong lòng nàng phút chốc bị phá tan thành từng mảnh nhỏ.

"Chàng không cần cứ đi đi lại lại mãi." Cuối cùng nàng đứng dậy, đi đến phía sau hắn, "Chàng ở trong này nghỉ ngơi, ta cho người đi thỉnh ngự y lại đây, không phải là được rồi sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ một tiếng: "Nhan Nhan, được không? Nàng rõ ràng không muốn nhìn thấy ta, tội gì phải khó xử chính mình?"

Trong lòng Tịch Nhan ẩn ẩn đau xót, cắn răng thấp giọng nói: "Ta chỉ sợ chàng chẳng may chết đi thì phụ hoàng, huynh đệ, Vương phi của chàng sẽ đến làm khó ta!" Dứt lời, nàng đi ra ngoài gọi Ngân Châm: "Đến tiền viện mời ngự y qua đây, nói Thất gia ở bên này."

Nguyên một đêm không ngủ.

Hắn nhất định không chịu ngủ ở trên giường, vì thế phải trải thêm chăn đệm trên nhuyễn tháp trong phòng. Tịch Nhan nằm sau màn che trên giường vẫn mở to mắt nhìn đỉnh màn trên đầu, đồng thời nín thở ngưng thần để lắng nghe hô hấp của người bên ngoài kia.

Sau khi uống thuốc, hắn đi vào giấc ngủ rất nhanh, hô hấp dần dần đều đặn. Tịch Nhan vẫn nghiêng tai lắng nghe, dường như một chút cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Mãi cho đến giờ Dần, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng động, hắn ngồi dậy, ngay sau đó vang lên tiếng lanh canh của tách chén chạm vào nhau tiếp theo là tiếng uống nước ọc ọc .

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan gắt gao nắm chặt chăn đệm, cố nhịn xuống để không ngồi dậy. Nhưng lại không thể nhịn được, đã mấy canh giờ trôi qua, trà kia đã sớm lạnh, hắn cứ như vậy mà uống vào, không biết có cảm thấy không khoẻ hay không nữa?

Nàng không yên lòng chờ đợi thanh âm hắn nằm xuống lại, nhưng mà qua một lúc lâu, cũng không nghe thấy động tĩnh gì. Lúc nàng rốt cuộc mất kiên nhẫn, bỗng dưng nghe được một tiếng thở dài nhẹ đến nỗi không thể nghe thấy nếu không chú ý, cực kỳ nhẹ nhưng cũng cực kỳ phiền muộn.

Nàng chỉ sợ miệng vết thương của hắn lại xảy ra chuyện gì, cuối cùng nhịn không được ngồi dậy, vén màn che giường lên, lại bỗng dưng giật mình.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi trên nhuyễn tháp, mày nhíu chặt lại, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào giá nến trên bàn giống như nhìn vào cái gì đó hư vô, không tồn tại.

Hành động Tịch Nhan dường như làm kinh động tới hắn, hắn nâng mi lên: "Nhan Nhan, ta đánh thức nàng sao?"

Trong lòng Tịch Nhan không hiểu sao đột nhiên cảm thấy cực kỳ khổ sở.

Không để ý tới lời hắn nói, nàng đi đến bên cạnh bàn, nhấc ấm trà đã nguội lạnh đi ra cửa, giao cho nha hoàn canh giữ ngoài cửa. Đợi đến khi nha hoàn mang đến thay bằng một ấm trà nóng xong, nàng mới xoay người trở lại trong phòng, rót một chén trà cho hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ tiếp nhận trà, nhấp một ngụm, sau đó giữ rong tay: "Ta không sao, nàng đi ngủ đi."

Tịch Nhan do dự một lát, sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn: "Ta muốn nhìn xem thương thế của chàng."

https://thuviensach.vn

Trung y mỏng manh chậm rãi được cuốn lên, vết thương dài cả tấc bên hông hắn xuất hiện ở trước mắt nàng, ngoài thuốc được đắp bên ngoài vết thường, có thể thấy rõ ràng miệng vết thương được khâu lại rất thô. Hắn bị thương nặng như vậy, không biết vết thương này đến tột cùng sâu như thế nào?

Tịch Nhan không dán tưởng tượng tiếp, đầu ngón tay đưa lên muốn chạm vào miệng vết thương nhưng khi cách vết thương một khoảng lại dừng lại, bàn tay có chút run run, ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Không phải chàng rất có bản lãnh sao? Làm sao lại có thể bị thương thành như vậy?"

Hắn nắm lấy đầu ngón tay lạnh lẽo của nàng, thấp giọng nói: "Thật ra lúc đầu mũi kiếm mới chạm vào ta thôi, không gây ra thương tích như vậy. Nhưng vào lúc so kiếm, ta đột nhiên thấy một cái giá nến phía sau vương tử ngoại bang kia, mắt bị chói, nên không tránh được một kiếm của hắn." Hắn khẽ cười lên, "Thực buồn cười có phải hay không?"

Tịch Nhan nhìn nụ cười thảm đạm của hắn, đôi môi nhấp nháy trở nên trắng bệch: "Chỉ bởi vì một cái giá nến? Như vậy quả thật rất buồn cười ."

Lời vừa nói ra, nàng mới phát hiện, bản thân mình thở không nổi nữa, giống như không khí xung quanh bị rút đi hết.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 129

Qua ngày hôm sau, Tịch Nhan thức dậy rất sớm, trên nhuyễn tháp đối diện, Hoàng Phủ Thanh Vũ dường như vẫn chưa tỉnh, thân mình nằm nghiêng, cẩn thận tránh không chạm vào vết thương.

Không dám nhìn hắn nhiều, Tịch Nhan đứng lên, thật cẩn thận ra cửa phòng, đi tới cửa hông phòng bếp trong viện.

Nữ đầu bếp đang chuẩn bị đồ ăn sáng, phía bên kia, ngự y điều trị chính đang đốc thúc đồ đệ cẩn thận nấu thuốc, toàn bộ phòng bếp đều tràn ngập mùi thuốc thản nhiên.

Tịch Nhan đi tới bên cạnh nữ đầu bếp, thấy bà ta đang chuẩn bị món cháo thịnh soạn, liền nhịn không được hỏi: "Đã chuẩn bị xong thức ăn rồi chứ?"

Nữ đầu bếp lên tiếng đáp lời, vội trình cho Tịch Nhan xem những món được chuẩn bị cho bữa sáng.

Tịch Nhan nhìn nhìn, hơi nhíu này nói: "Có món dưa chuột ngâm dòn không?"

Nữ đầu bếp nhịn không được nở nụ cười :"Sườn Vương phi nói đùa, thời tiết này làm sao kiếm ra dưa chuột?"

https://thuviensach.vn

Mặt Tịch Nhan đỏ lên, dừng lại một chút mới nói: "Vậy ngươi thay đổi các món đã chuẩn bị cho bữa sáng đi, chuẩn bị lại vài món ăn thanh đạm thôi."

Nữ đầu bếp vâng lời, đem cháo để sang một bên, bắt tay chuẩn bị các món ăn khác. Tịch Nhan thấy thế liền tìm một cái giỏ, đặt cháo vào, dặn nữ đầu bếp hai câu, sau đó mang theo cái giỏ ra khỏi phòng bếp.

Vừa trở lại trong viện, còn chưa đi đến cửa, Tịch Nhan liền thấy ngoài cửa có hai nha hoàn đang đứng hai bên, nhưng không phải là người trong viện mình.

Khi nàng đến gần, hai nha hoàn kia thản nhiên nhìn nàng, sau đó liếc mắt nhìn cái giỏ trên tay nàng thực một cái, không có ý tứ gì muốn hành lễ với nàng, trên mặt thậm chí còn toát ra ý cười khinh miệt.

Tịch Nhan mơ hồ cũng đoán ra được, nhưng không dừng lại, cũng không xoay người rời đi, mà lập tức đi đến sát ngạch cửa. Cửa phòng không đóng kín, nàng liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đang nằm trên nhuyễn tháp. Nhưng lúc này người nàng muốn nhìn không phải là Hoàng Phủ Thanh Vũ, mà là người đang đưa lưng về phía nàng, Lâm Lạc Tuyết.

Nàng ta ngồi trước mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhưng theo tình hình trước mắt, Tịch Nhan cũng đoán ra được giờ phút này nàng ta đang đút cơm cho Hoàng Phủ Thanh Vũ ăn. Cùng lúc đó, tiếng nói chuyện của hai người cũng truyền vào tai nàng.

Thanh âm Lâm Lạc Tuyết nghe qua tuy rằng lãnh đạm, nhưng cũng không thiếu u oán: "Đang êm đang đẹp, Vương gia đến bên này làm cái gì? Viện thì hẻo lánh, phòng ốc cũng đơn sơ, làm hại thiếp thân phải tìm khắp nơi."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ một tiếng: "Ta chính là coi trọng nơi này u tĩnh. Những vương công đại thần lui tới quả thực làm cho ta thêm phiền, đến nơi đây ở mới có thể tránh đi bọn họ, chỉ vất vả cho nàng phải thay ta đuổi khéo bọn họ."

"Vương gia bị thương nặng như vậy, thiếp thân là thê tử của người, nếu còn không thể làm được chuyện đó thì chẳng phải Vương gia uổng công cưới thiếp thân hay sao?" Lâm Lạc Tuyết vẫn thản nhiên như trước, oán khí trong giọng nói đã tiêu tan không ít. Nàng ta bỗng cúi đầu nhìn cái giỏ trong tay mình, thanh âm bỗng nhiên có chút hưng phấn, "Thiếp thân xém chút thì quên mất, thiếp đã chuẩn bị dưa chuột ngâm giòn mà Vương gia yêu thích nhất."

"Làm khó cho nàng rồi, thời tiết như thế này mà còn có thể tìm được dưa chuột." Bộ dáng Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn thong dong, không chút sợ hãi như trước, vân đạm phong khinh mỉm cười, "Để ta nếm thử xem."

Lâm Lạc Tuyết nhìn hắn ăn, khóe miệng nhịn không được cong lên: "Đây là chuyên gia dùng lửa để ép ra cây cho quả sớm, ngàn vàng khó mua, thiếp thân nhờ phụ thân giúp đỡ mới kiếm được vài quả."

Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi nhướng mày: "Hử, ngàn vàng khó mua."

Bên ngoài Tịch Nhan lạnh lùng cười nhớ tới món "nhân nhũ thiêu trư" lúc trước ở phủ Tam hoàng tử. Nàng nhớ rõ khi đó hắn nói một câu -- "Như vậy xem ra, quả thật rất xa hoa lãng phí." Lúc đó, nàng còn chưa biết được sự lợi hại của hắn, bản thân chỉ cảm thấy đáng tiếc, nay hồi tưởng lại, quả nhiên sau đó Tam hoàng tử bị hắn lật đổ, chỉ là khi đó nàng đã rời hắn đi, cho nên không chứng kiến được sự lợi hại của hắn.

Mà nay, ngàn vàng khó mua một cây dưa chuột, hắn có thể ung dung hưởng thụ sao?

https://thuviensach.vn

Người, cuối cùng cũng sẽ thay đổi. Trong lòng Tịch Nhan thở dài một tiếng, nhìn nhìn cái giỏ có món cháo hoa trong tay mình, nhịn không được lạnh lùng cười, xoay người ra khỏi cửa.

Hai thị nữ canh cửa thấy nàng mang theo cái giỏ đi ra, liếc mắt nhìn nhau, khóe môi cong lên.

Lâm Lạc Tuyết hầu hạ Hoàng Phủ Thanh Vũ dùng bữa sáng xong, một bên truyền thị nữ tiến vào thu dọn mọi thứ, một bên đánh giá khắp phòng, cuối cùng nhịn không được lên tiếng: "Cho dù Vương gia thật sự muốn dưỡng bệnh ở nơi này cũng nên nằm trên giường nghỉ ngơi chứ? Sườn Vương phi thật là có lòng, có thể nào để cho Vương gia ngủ trên nhuyễn tháp như thế này? Còn nữa, làm thê thiếp của người ta, đối đãi với phu quân như vậy đã là đại bất kính, huống chi ngài là Vương gia. Thiếp thân đến đây lâu như vậy, ngay cả bóng nàng ta cũng không nhìn thấy, nàng ta như vậy làm sao có thể hầu hạ Vương gia chu đáo! Không bằng, đưa nàng ta ra khỏi phòng này, Vương gia xem có được không?"

Tịch Nhan mang theo cháo lập tức quay trở phòng bếp. Nữ đầu bếp ữ thấy sắc mặt nàng không tốt, tưởng cháo mình nấu không ngon nên có chút nơm nớp lo sợ tiến lên hỏi thăm nguyên nhân.

"Không có việc gì." Tịch Nhan thở ra một hơi, "Hôm nay ta muốn ở trong này dùng bữa sáng, ngươi dọn thức ăn đã chuẩn bị lên đây."

Dứt lời, nàng liền ngồi xuống bên cạnh bàn tròn nhỏ ở trong phòng bếp, không thèm để ý khói dầu xung quanh, tự mình mở cái giỏ, lấy cháo ra, từng ngụm từng ngụm ăn hết chén cháo.

Bởi vì những món chuẩn bị cho bữa sáng khi nãy nàng đã bảo nữ đầu bếp bỏ đi, nên lúc này nữ đầu bếp dọn lên toàn những món ăn thanh đạm dành cho Hoàng Phủ Thanh Vũ, khổ nỗi nàng xưa nay không thích những

https://thuviensach.vn

thức ăn nhạt nhẽo vô vị, huống chi từ trước cho đến nay nàng vẫn không thích ứng được với thức ăn của Bắc Mạc, bởi vậy chỉ gắp được vài đũa, liền buông bát xuống, một mình ngồi ở chỗ kia, cũng không biết bản thân đang chờ đợi điều gì. Nguồn truyện: Y

Không bao lâu sau, trong phòng bếp đột nhiên vang lên thanh âm xa lạ: "Lý ngự y, Vương phi nhà ta sai ta đến xem thuốc của Vương gia đã nấu xong chưa?"

Yến Nhi đi vào cửa, bỗng dưng thấy thân ảnh Tịch Nhan ngồi ở chỗ kia, bỗng dưng cất cao giọng: "A, sườn Vương phi, sao cô lại ngồi trong này? Chỉ mệt cho Vương phi nhà ta tìm cô khắp nơi, thì ra một mình ở đây dùng bữa sáng! Cô không sợ làm Vương phi mất hứng sao?"

"Cao hứng thì như thế nào, mất hứng thì như thế nào?" Tịch Nhan vẫn đưa lưng về phía cô ta như cũ, thản nhiên hỏi.

Yến Nhi hừ một tiếng: "Như thế nào? Cô không hiểu quy củ như vậy, nên châm trà nhận sai với Vương phi nhà ta! Bản thân làm thiếp cho người ta, không phải nên hầu hạ chủ tử như thế sao? Cô vào cửa lâu như vậy, chưa bao giờ thỉnh an, châm trà cho Vương phi còn chưa tính, Vương phi nhà ta rộng lượng không cùng cô so đo. Đến hôm nay, Vương phi nhà ta tự mình đến chỗ của cô, cô cho là người còn có thể dung túng cho cô tiếp tục không hiểu quy củ như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 130

Nghe xong những lời như vậy, Tịch Nhan lạnh lùng nở nụ cười: "Thì ra là cô nương muốn dạy quy củ cho ta."

"Cô hiểu được thì tốt." Yến Nhi hừ lạnh nói, "Ta khuyên cô thừa dịp Vương phi nhà ta còn chưa thật sự nổi giận, nhanh chân đi dâng trà, nể mặt Vương gia, Vương phi sẽ tha thứ cho cô. Nếu không, với thân thế, danh phận của cô, dựa vào cái gì để tranh giành với Vương phi nhà ta? Kết quả thế nào, cô nên suy nghĩ rõ ràng, tự lượng sức mình là làm đi."

Ý cười trên khóe miệng Tịch Nhan càng thêm sâu: "Cô nương nói rất đúng, ta được lợi không phải là ít."

Yến Nhi chậm rãi đi đến bên cạnh bàn, khóe miệng mang theo nụ cười đắc ý: "Nghe nói cô cũng xuất thân là nha hoàn, bất quá số mệnh may mắn một chút, theo hầu bên cạnh Thái Hậu, được Thất gia coi trọng. Thế nhưng cô lại không biết nặng nhẹ. Ta nay có ý tốt chỉ bảo cho cô, cô cũng không nên quên ơn của ta."

Tịch Nhan nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt hạ thấp xuống: "Đại ân đại đức của cô nương, ta nhất định khắc sâu trong tâm khảm."

Vừa dứt lời, bên ngoài phòng bếp đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, người vừa tới chính là Ngân Châm đang thở hổn hển, thấy Tịch Nhan, nàng

https://thuviensach.vn

nhất thời mừng rỡ: "Sườn Vương phi sao lại ở trong này, làm nô tỳ tìm khắp nơi. Vương gia cũng đang cho người đi xung quanh tìm Vương phi."

Tịch Nhan dùng khăn tay lau khóe môi, đứng lên: "Ngân Châm, ngươi tới thật đúng lúc." Miệng nàng bất giác gợi lên một ý cười nhu hòa, trong mắt lóe lên tia giảo hoạt, "Ngươi vào phủ đã bao lâu rồi?"

Ngân Châm bất ngờ nhìn Tịch Nhan trước mắt mình, ngẩn người ra. Từ lúc cô theo hầu hạ Tịch Nhan cho tới nay, chưa bao giờ gặp qua nàng có biểu tình linh động như vậy, lộ ra sự giảo hoạt cùng cổ quái. Cô vẫn còn đang cảm thấy run sợ, nhưng chỉ thấy Tịch Nhan lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của mình, vội hỏi: "Hồi sườn Vương phi, hơn nửa năm rồi ạ ."

"Tốt." Lúc này Tịch Nhan mới quay sang Yến Nhi, "Vị cô nương này theo Vương phi gả vào đây, bất quá chỉ mới ba tháng mà thôi? Ngân Châm, nếu như thế, ngươi chỉ bảo cho cô ta thêm quy củ trong vương phủ đi!"

Mặt Yến Nhi biến sắc: "Cô nói cái gì?"

Tịch Nhan mỉm cười, cúi đầu dùng khăn lụa lau lau móng tay của mình, miễn cưỡng nói: "Ngân Châm, nếu ngươi không biết nên làm như thế nào, nên thỉnh giáo Lý ngự y cùng vị nữ đầu bếp này một chút. Ta còn muốn đi nghe hát, ngươi xử lý cho tốt chỗ này rồi hãy đi tìm ta."

Dứt lời, Tịch Nhan xoay người, nhấc chiếc váy dài lên, thản nhiên rời khỏi phòng bếp.

Ngân Châm đứng yên tại chỗ, nhìn sắc mặt tức giận đến đỏ bừng của Yến Nhi, lại nhìn những người khác trong phòng bếp đang ngạc nhiên .

Sân khấu kịch đang diễn vở [Trường Sinh Điện], đoạn Đường Minh Hoàng đang kéo tay Dương Quý phi, thề non hẹn biển, yêu thương triền miên, Tịch Nhan khi xem đến đây lại cười lạnh.

https://thuviensach.vn

Quả thật rất đáng cười. Tình tính nàng từ trước đến nay, gặp dịp thì chơi đùa một cách tinh quái, từ khi gặp Hoàng Phủ Thanh Vũ liền thay đổi hẳn, không nghĩ tới hôm nay vì một ả nha hoàn lại nổi lên hưng trí lần nữa.

Thật ra cũng không có gì thú vị, nếu có thể giống như trước kia, không phải rất tốt sao? Tịch Nhan thản nhiên nghĩ.

Không lâu sau, bỗng nhiên có tiếng khóc anh anh từ xa truyền đến, Tịch Nhan nghe rất rõ nhưng vẫn không màng quay đầu lại xem, chỉ ngước mặt nhìn hai người trên sân khấu kịch, thỉnh thoảng bật cười ha ha.

Lúc này, Lâm Lạc Tuyết mang theo Yến Nhi đang khóc đi xăm xăm vào lương đình giữa hồ, phía sau còn có Ngân Châm đang cúi đầu không nói được một lời đi theo.

"Thỉnh Vương phi làm chủ cho nô tỳ." Yến Nhi nhìn thấy Tịch Nhan đang ngồi nơi đó bỗng nhiên khóc càng thêm lớn tiếng, quỳ rạp xuống đất.

Tịch Nhan nghe không rõ lời hát, nhíu nhíu mày, quay đầu lại, giống như không trông thấy Lâm Lạc Tuyết cùng Yến Nhi, chỉ lên tiếng gọi Ngân Châm.

Ngân Châm cúi thấp đầu về phía trước, Tịch Nhan liếc mắt nhìn nàng một cái, khẽ cười nói: "Ngươi bụm mặt làm gì vậy?"

Lúc này Ngân Châm mới chậm rãi buông tay, trên khuôn mặt trắng nõn hiện rõ năm dấu tay, trong mắt ngân ngấn lệ. Tịch Nhan thu lại ý cười, nhíu mày thật chặt.

Lâm Lạc Tuyết thấy thế, cuối cùng thiếu kiên nhẫn bước về phía trước, thanh âm lạnh lùng gọi Tịch Nhan một tiếng: "Sườn Vương phi."

Tịch Nhan giương mắt nhìn thẳng vào nàng: "Vương phi cũng tới nghe hát sao?"

https://thuviensach.vn

Lâm Lạc Tuyết lạnh lùng cười, nói thẳng vào vấn đề: "Nha hoàn xảy ra chuyện, ta vốn cũng không muốn quản, nhưng Yến Nhi là nha hoàn đi theo bên người ta nhiều năm qua, mặc dù không thể nói tình như tỷ muội, nhưng cũng quyết không thể để cho người khác khi dễ cô ta. Hôm nay xảy ra chuyện, thỉnh sườn Vương phi cho ta một cái công đạo."

Tịch Nhan thản nhiên liếc nhìn Yến Nhi, đã thấy nàng tuy khóc lớn tiêng, nhưng căn bản không có chút tổn thương nào, bèn nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Lạc Tuyết: "Không biết Vương phi muốn ta cho công đạo như thế nào?"

"Vương phi." Yến Nhi đang quỳ trên mặt đất đột nhiên mở miệng, "Nô tỳ bị đánh chỉ là việc nhỏ, không dám phiền Vương phi quan tâm. Nhưng trong lòng nô tỳ rất khó chịu, nữ tử này bất quá chỉ là sườn Vương phi thôi, lại bất kính với Vương phi như vậy, sao lại có thể để nàng tùy tiện như thế? Vì suy nghĩ cho uy tín của Vương phi ngày sau, nô tỳ khẩn cầu Vương phi dạy bảo nàng cho tốt, kẻo sau này hạ nhân trong phủ lại chê cười người!"

Tịch Nhan lạnh lùng cười, không nói gì thêm.

"Sao lại thế này?" Đột nhiên trong lúc đó, một giọng nam trầm thấp vang lên từ phía sau, ngoại trừ Tịch Nhan tất cả mọi người đều quay đầu lại lên tiếng gọi: "Cửu gia".

Hoàng Phủ Thanh Thần thấy bóng dáng Tịch Nhan đang ngồi ngay ngắn đằng kia xem kịch liền nhíu mày, lúc này mới nhìn về phía Lâm Lạc Tuyết: "Thất tẩu, xảy ra chuyện gì vậy?"

Đang lúc Lâm Lạc Tuyết vẫn chưa mở miệng, Yến Nhi liền khóc hướng về phía Hoàng Phủ Thanh Thần thuật lại những lời lúc trước đã nói với Tịch Nhan, nhưng lúc thuật lại còn cố tình cường điệu sự ủy khuất và rộng lượng của chủ tử nhà mình, sau khi nghe được sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Thần càng trở nên thâm trầm.

https://thuviensach.vn

"Phân phó cho Thôi Thiện Duyên, tập trung mọi người trong phủ lại nơi này." Nghe xong lời của Yến Nhi, Hoàng Phủ Thanh Thần lạnh giọng phân phó một câu.

Không đến nửa canh giờ sau, hạ nhân trong phủ lục tục tề tựu đến nơi đây, thấy tình hình trong lương đình giữa hồ, không khỏi ngờ vực vô căn cứ, đều châu đầu ghé tai, khe khẽ thì thầm.

"Thất tẩu, nay Thất ca bị thương, mọi chuyện trong phủ phải do Thất tẩu định đoạt. Người không hiểu quy củ đương nhiên cũng do Thất tẩu xử trí." Hoàng Phủ Thanh Vũ khoanh tay đứng đó, nói xong liếc mắt nhìn Thôi Thiện Duyên một cái, "Thôi Thiện Duyên, ngươi nói có phải hay không?"

Sắc mặt Thôi Thiện Duyên trở nên tái xanh: "Vâng."

Lâm Lạc Tuyết gật gật đầu: "Đa tạ Cửu gia." Nàng ta liền ngồi xuống một bên, lập tức có nha hoàn dâng lên một ly trà.

Vì thế, ánh mắt mọi người đều chuyển qua trên người Tịch Nhan.

Nước mắt trên mặt Yến Nhi đã ngừng chảy không biết khi tự khi nào, đứng ở phía sau Lâm Lạc Tuyết lên tiếng: "Sườn Vương phi, mời cô châm trà nhận sai với Vương phi."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 131

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Sân khấu kịch phía đối diện cũng đã sớm yên lặng lại, tiểu sinh cùng hoa đán đứng ngây người ở nơi đó, quên cả biểu diễn, nhìn một màn xảy ra ở trong lương đình giữa hồ bên này.

Tịch Nhan bỗng dưng bật cười ra tiếng, nhẹ nhàng hát lên khúc hát mà tiểu sinh kia chưa hát: "Ngọc Hoàn khuynh thành lại khuynh quốc, cô vương nan xá lại nan cách. Hối hận mắt xem lệ rơi, hối hận ta phụ đoạn trường thê. Song tinh ở thượng trọng minh ước, Minh Nguyệt chứng giám ta Lý Long Cơ. Dưới trời nguyện vì chim liền cánh, nguyện vì tình vợ chồng." Dừng một chút, lại chậm rãi trào phúng nói, "Thế nào là tình sâu như biển, kinh tâm động phách, bất quá cũng chỉ là đóng tuồng mà thôi."

Hoàng Phủ Thanh Thần lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm:"Thật là không hiểu quy củ, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng châm trà nhận sai là ủy khuất cho ngươi sao?"

Yến Nhi nghe xong lời nói của Hoàng Phủ Thanh Thần, ngữ khí trở nên sắc bén, cười lạnh nói: "Không chỉ thế thôi đâu! Mỗi người trên thế gian này đều biết phận làm thiếp khi vào cửa nhất định phải quỳ xuống đất kính trà cho chính thê, lấy lễ bày tỏ sự kính trọng. Nhưng vị sườn Vương phi này vào cửa lâu như vậy, đừng nói là quỳ xuống đất kính trà, ngay cả thỉnh an

https://thuviensach.vn

đều chưa bao giờ có. Vương phi, không bằng thừa dịp hôm nay, dạy dỗ nàng quy củ tronng phủ đi!"

Lâm Lạc Tuyết vẫn ngồi ở chỗ kia, đôi mi thanh tú nhíu lại, nhìn dung nhan bình tĩnh tự nhiên của Tịch Nhan, cảm xúc bất an trong lòng chợt dâng lên.

Nhưng nàng còn chưa mở miệng, đã thấy Yến Nhi đi về phía trước, lôi kéo cánh tay Tịch Nhan: "Cô còn không quỳ xuống dâng trà cho Vương phi!"

Sắc mặt Tịch Nhan phút chốc biến đổi, Lâm Lạc Tuyết lúc này nhíu mày càng chặt, vừa định mở miệng nói điều gì, chợt thấy trước mắt thấp thoáng có bóng người lóe lên, nhất thời Yến Nhi bị đánh văng xa vài bước.

Trong đình bất ngờ xuất hiện ra nhiều thân ảnh, ngay cả Tịch Nhan cũng không khỏi kinh ngạc, thần sắc Hoàng Phủ Thanh Thần ảo não: "Xích Diễm, ngươi làm sao lại ở trong này?"

Thân là người đứng đầu mười hai ám vệ, Xích Diễm cúi người đáp: "Tham kiến Cửu gia. Xích Diễm chỉ phụng lệnh chủ tử, bảo hộ sườn Vương phi thôi."

Hoàng Phủ Thanh Thần nhịn không được cười lạnh nói: "Ngươi phụng mệnh bảo hộ sườn Vương phi? Không cần phải nói, còn lại mười một người kia cũng đều bảo hộ cho nàng ta?"

"Vâng."

Trong nháy mắt, sắc mặt Lâm Lạc Tuyết cũng trở nên khó coi, chỉ có Tịch Nhan, tuy rằng căn bản cái gì cũng không biết, nhưng nay nghe xong biết được nam tử trước mặt này do Hoàng Phủ Thanh Vũ phái tới , vì thế cảm thấy rất hưng trí nhìn sắc mặt Lâm Lạc Tuyết cùng Hoàng Phủ Thanh Thần.

https://thuviensach.vn

Lâm Lạc Tuyết hít vào một hơi thật sâu, nhìn về phía Xích Diễm: "Ta biết ngươi là do Vương gia phái tới , nhưng ta cũng là chủ tử trong phủ này, sao ngươi dám vô lễ ở trước mặt ta?"

"Xích Diễm không dám. Chỉ vì thân mình sườn Vương phi tôn quý, người bên ngoài không được động tay động chân."

"Được." Lời nói Lâm Lạc Tuyết mang theo sự tức giận, "Nay người của ta sẽ không chạm vào nàng ta, nhưng ta muốn nàng ta quỳ xuống châm trà nhận sai với ta, kể cả ta người cũng muốn chạm vào có phải hay không?"

Xích Diễm thối lui hai bước, cúi đầu xuống.

Lâm Lạc Tuyết lúc này mới quay đầu lại nhìn Tịch Nhan: "Sườn Vương phi, về tình về lý, đối với ngươi, sự dung túng, dễ dãi của ta đã đến giới hạn, hôm nay trước mặt mọi người trong phủ, nếu ngươi không dâng chén trà này, như vậy ta chắc chắn phải thượng tấu Hoàng Thượng, hỏi ngài một câu trong hoàng gia có loại sườn phi như vậy sao!"

Vừa dứt lời, lập tức có nha hoàn đem trà đưa đến trước mặt Tịch Nhan.

Tịch Nhan cười khẽ một tiếng, ở trước mặt mọi người bưng chén trà kia lên, nhưng khi tất cả mọi người nghĩ việc này rốt cuộc phải kết cục ở đây thì Tịch Nhan lại đột nhiên giương tay lên, đem chén trà kia ném vào trong hồ nước bên ngoài lương đình --

"Trên thế gian này, dù là chân mệnh thiên tử muốn ta kính trà, cũng phải xem ý nguyện của ta. Ngươi là cái thá gì?"

Ánh mắt Tịch Nhan sáng quắc, làm cho Lâm Lạc Tuyết không dám nhìn thẳng vào nàng.

Hoàng Phủ Thanh Thần cảm thấy rất bất mãn, trầm giọng nói: "Ngươi chớ quên thân phận hiện nay của mình."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan quay đầu nhìn hắn một cái, cả cười nói: "Ta biết, sườn phi của Anh Vương gia mà thôi. Thân phận này, trước nay ta chưa từng để ý, nếu Vương phi có hưng trí dào dạt, có thể thượng tấu hoàng thượng, làm cho Vương gia bỏ ta, ta cũng vui vẻ thoải mái."

"Ai nói, nàng chỉ là sườn phi của Anh Vương gia mà thôi?"

Bỗng dưng, bên ngoài đình vang lên một thanh âm khác.

Lâm Lạc Tuyết quay người lại, bỗng dưng phát hiện không biết từ bao giờ những người đang đứng bên bờ hồ đã quỳ xuống, còn trong đình bọn họ lại đem tất cả mọi sự chú ý đều đặt ở trên người Tịch Nhan, không ai biết Hoàng Phủ Thanh Vũ đã đến bên ngoài đình từ lúc nào.

"Thất gia."

"Thất ca."

Mọi người trong đình đều hướng về phía hắn hành lễ, chỉ có Tịch Nhan, liếc nhìn hắn một cái sau đó xoay người ngồi trở lại trên ghế.

Nhưng thật ra hiếm khi thấy hắn có bộ dạng như thế này. Tịch Nhan nghĩ nghĩ, nhịn không được cười rộ lên.

Thái độ ôn nhuận nhưng lại mang theo sự sắc bén dọa người ta khiếp sợ, e rằng khắp thế gian chỉ có Hoàng Phủ Thanh Vũ mới được như thế? Mặc dù hắn vẫn cười như cũ, nhưng tuyệt đối có thể làm cho người khác trong lòng lo lắng đến chết mất.

"Thất ca!" Hoàng Phủ Thanh Thần tiến lên hai bước, đỡ lấy cánh tay hắn, đồng thời ghé sát vào bên tai hắn trầm giọng nói, "Huynh không thể vì một Hoa Tịch Nhan mà cái gì cũng không để ý chứ?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười, vỗ vỗ tay hắn, đồng thời bất động thanh sắc thoát khỏi tay hắn, cũng không nhìn tới Lâm Lạc Tuyết, chỉ hướng về phía Tịch Nhan nói: "Vi Nhi, lại đây."

Tịch Nhan vẫn ngồi nguyên chỗ cũ như trước, ngữ khí mềm mại ngọt ngào, không chút nào kiêng kị người ngoài: "Ta đi không nổi."

Hắn cười nhẹ một tiếng: "Chẳng lẽ muốn ta đến đó cõng nàng sao?"

"Tự chàng quyết định đi." Thanh âm Tịch Nhan mang theo ý cười, người bên ngoài nghe xong, cảm thấy nàng giống như đang ngụ ý điều gì đó.

Thế nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ thật sự liền bước từng bước một về phía trước, đứng ngay trước mặt Tịch Nhan.

"Vương gia!" Đúng lúc này, thanh âm Lâm Lạc Tuyết chợt run rẩy, vừa giận vừa vội, "Thân mình chàng còn chưa bình phục, làm sao có thể....." Lời lẽ quan tâm còn chưa nói hết thành câu, thanh âm chua sót nghẹn lại, "Làm sao chàng lại cư xử như thế chứ?"

Lúc nàng nói chuyện, sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ trầm tĩnh như nước, nhưng khi quay lại nhìn Tịch Nhan, nhịn không được khẽ cười: "Ta không có cách nào để xoay người, nàng cũng muốn ép buộc ta sao?"

Tịch Nhan ngẩng đầu lên, cả hai nhìn nhau mỉm cười: "Ta làm sao nỡ ép buộc chàng được chứ?"

Dứt lời, nàng đứng dậy, đặt tay mình vào trong lòng bàn tay hắn, nhẹ giọng nói: "Chúng ta cùng nhau trở về đi."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 132

Nguồn:

"Vương gia!" Trong lúc hai người sắp sửa sánh vai nhau cùng đi ra khỏi lương đình giữa hồ, Lâm Lạc Tuyết rốt cuộc khắc chế không được, cắn răng gọi hắn, "Vương gia làm như vậy là xem như tuyên cáo với mọi người sao? Từ nay về sau, Lạc Tuyết phải làm như thế nào để sống yên trong phủ đây?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ dừng bước lại, nhưng vẫn nắm lấy tay Tịch Nhan nhìn về phía Lâm Lạc Tuyết, ngữ khí lạnh nhạt: "Gây ra trò khôi hài như ngày hôm nay, Lạc Tuyết, nàng muốn bổn vương về sau phải làm như thế nào để sống yên trong phủ đây?"

"Trò khôi hài? Ở trong mắt Vương gia, tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đều do Lạc Tuyết cố tình gây sự sao?"

Tịch Nhan nhíu mày, tiếp lời: "Đương nhiên không phải là trò khôi hài. Ngươi không nói ta xém chút nữa quên mất, nha hoàn của ta vô duyên vô cớ bị người ta đánh một bạt tai. Nếu cứ bỏ qua như vậy thì mọi người trong phủ sẽ cho rằng chủ tử như ta dễ khi dễ!" Nàng nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ cười khẽ: "Nói cho chàng một chuyện rất buồn cười, vào buổi sáng hôm nay, một vị cô nương đã làm cho ta thông suốt một đạo lý, dạy ta nên làm người như thế nào, rồi sau đó còn dạy nha hoàn của ta làm sao dùng tay để đánh người. Nhiều năm qua, ta chưa từng thấy người nào lại tốt như vậy đâu!"

https://thuviensach.vn

"Nói như vậy, hắn là phải trọng thưởng cho người đó rồi?" Hoàng Phủ Thanh Vũ quay đầu nhìn về một phía, "Thôi Thiện Duyên, chuyện này giao cho ngươi xử lý."

"Vâng, Vương gia."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại nhìn Lâm Lạc Tuyết đang cắn môi dưới, hốc mắt đỏ bừng, khẽ híp mắt nói: "Những ngày gần đây, Vương phi liên tiếp vất vả, mệt nhọc quá độ, mau đưa Vương phi về viện nghỉ ngơi cho tốt, thỉnh ngự y đến điều trị cho Vương phi."

Bất ngờ ----------

Trên đường quay về Hi Vi viên, sau khi rời khỏi tầm mắt mọi người, Tịch Nhan đột nhiên bật cười thành tiếng, đồng thời giãy ra khỏi tay Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay mình, thở dài: "Khó trách người ta thích hát hí khúc, hôm nay tự mình xướng một đoạn mới biết được thú vị trong đó. Đa tạ Thất gia giúp ta hát khúcnày."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu nhìn nhìn lòng bàn tay trống trơn của mình, khẽ nhíu mày nở nụ cười: "Không quan hệ, Nhan Nhan, bất cứ thứ gì nàng thích cũng đều có thể."

Bất cứ thứ gì nàng thích cũng đều có thể.

Thoáng chốc trong lòng Tịch Nhan cứng lại. Những lời này lại quá đỗi quen thuộc như thế.

Khi đó, bọn họ chưa viên phòng. Nàng muốn lấy chậu lục liên của hắn, hắn cũng như vậy, mỉm cười, bất cứ thứ gì nàng thích cũng đều có thể.

Rõ ràng thời gian đã trôi qua lâu như vậy, hôm nay nghe lại vẫn còn giống như hôm qua, rõ rang trong mắt, rõ ràng có thể nhìn thấy được.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, nàng đã không còn là nàng ngày đó, mà hắn, cũng không còn là người nàng nhìn thấy nữa.

Nàng bất giác chậm bước chân, khóe mắt có chút nóng lên giống như có cái gì vướng vào mắt.

Cho tới bây giờ, mỗi một bước đi hắn đều tính toán tỉ mỉ, mỗi một chuyện hắn làm đều có mục đích của mình. Giống như lúc ban đầu, hắn đã thiết kế một cục diện như vậy, từng bước đi của nàng đều tự dấn thân vào cạm bẫy do hắn bày ra cho nàng. Khi đó, nàng đang ở trong cạm bẫy đó nên cái gì cũng nhìn không ra.

Cho đến nay, nàng vốn tưởng rằng mình đang ở bên ngoài cạm bẫy, nhưng vì cớ gì vẫn không thể nhìn thấu nhất cử nhất động của hắn?

Những chuyện vừa mới xảy ra, đối với nàng mà nói, chỉ là để nội tâm u sầu bấy lâu phát tiết một trận mà thôi, nhưng hắn lại vì sao cam tâm tổn thương đến tình nghĩa vợ chồng với Lâm Lạc Tuyết, để giúp nàng thống khoái một phen? Nếu nói không cần, lúc trước tội gì muốn kết hôn với cô ta? Nếu là để ý, hôm nay vì sao lại phải tàn nhẫn như vậy?

Tịch Nhan cúi đầu, bước từng bước một về phía trước, trong đầu toàn những suy nghĩ hỗn độn.

Không biết đi được bao lâu, nàng bỗng nhiên kinh ngạc khi không nhìn thấy thân ảnh Hoàng Phủ Thanh Vũ bên cạnh, lo sợ không yên quay đầu lại, nàng phát hiện hắn đã dừng lại phía sau cách mình mấy trượng, tay chống vào núi giả, thân mình hơi cúi xuống.

Nàng phút chốc nhớ lại thương thế cùa hắn, trong lòng hoảng hốt, bước chân hỗn loạn chạy tới bên hắn: "Chàng làm sao vậy?"

Hắn cúi đầu, hơi thở hổn hển, lòng ngực phập phồng.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan dường như ngửi được mùi máu trong không khí, cúi người xuống quả nhiên nhìn thấy ngay chỗ vết thương của hắn có máu rỉ ra! Nàng cảm thấy da đầu run lên: "Chảy máu rồi, sao lại chảy máu chứ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩng đầu lên, đôi môi trắng bệch nhìn nàng, bỗng nhiên nở nụ cười: "Nhan Nhan, trong lòng nàng vẫn còn có ta."

Nhìn hắn cười, nước mắt nàng cố kiềm chế nãy giờ rốt cuộc chảy ra nơi khóe mắt: "Chàng đang chảy máu, chàng còn cười....."

Tay hắn rời khỏi hòn giả sơn, chậm rãi xoa mặt của nàng, khẽ lau nước mắt trên mặt nàng, nhẹ giọng lặp lại: "Nhan Nhan. Trong lòng nàng vẫn còn có ta....."

Trong đầu Tịch Nhan vang lên ong ong, trong lòng hoàn toàn hỗn loạn, nhìn đôi môi tái nhợt của hắn đang cử động nhưng không thấy nghe hắn đang nói gì.

Qua hồi lâu sau, những lời hắn nói rốt cuộc mới truyền được vào trong óc của nàng.

Thanh âm của hắn rất thấp, giống như thì thào, lại giống như thở dài, "Nhan Nhan, sao nàng lại ngốc như vậy, ta làm nhiều như vậy, vì sao nàng còn không nhìn thấu ta là vì ai?"

Hắn quả thật vẫn còn nhìn thấu nàng một lần nữa, nhìn thấu nghi hoặc trong lòng nàng, nhìn thấu mê mang trong lòng nàng, cũng nhìn thấu sự bồi hồi vô chừng của nàng. Vì thế, cuối cùng nói ra những lời mà hắn cho là cả đời cũng sẽ không bao giờ nói ra thành lời --

Vì sao nàng còn không nhìn thấu ta là vì ai?

Dường như nàng sắp nắm bắt được điểm mấu chốt, nhưng nếu nàng có thể nhìn thấu tất cả thì hắn không phải là Hoàng Phủ Thanh Vũ.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan trong lúc kinh ngạc cùng khiếp sợ đã rơi lệ đầy mặt, không biết nên nói cái gì, làm cái gì, chỉ có thể vô lực lặp đi lặp lại câu nói lúc nãy: "Chàng đang chảy máu....."

Hắn vô thanh vô tức nở nụ cười, khẽ lắc đầu có ý bảo với nàng hắn không có việc gì.

Một Hoàng Phủ Thanh Vũ suy yếu như vậy, nàng chưa từng gặp qua; lời nói chân thành như vậy, đối mặt với Hoàng Phủ Thanh Vũ, nàng chưa bao giờ nghe qua.

Trong lòng nàng sợ hãi tới mức không hiểu gì cả, nhưng cũng thực thuận lý thành chương, chỉ cảm thấy đây là một giấc mộng, nhưng không biết đến tột cùng là mộng đẹp, hay là ác mộng.

"Người đâu --" Cuối cùng, Tịch Nhan tìm được giọng nói của mình, chủ động ôm chặt lấy hắn, khóc không thành tiếng hô to, "Người đâu, cứu cứu chàng --"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vô lực chôn ở đầu vai nàng, ý cười vẫn còn nguyên nơi khóe miệng.

Như vậy cũng đủ rồi.

Ít nhất, hắn vĩnh viễn sẽ không nói cho nàng biết, trước khi hai người bọn họ gặp lại nhau, hắn đã yêu nàng thật lâu, thật lâu.....

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 133

Khóe môi có cảm giác ngưa ngứa, xúc cảm xa lạ mà lại quen thuộc, hắn rất thích trêu chọc nàng như vậy.

Tịch Nhan mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt hắn gần ngay trước mắt mình, trên cánh môi của nàng là đôi môi ấm áp của hắn.

Trong lòng nàng không biết vì sao có có cảm giác nhột nhột, nhưng mà cảm giác nhột nhột lại từ bên ngoài truyền tới, lại có người nào đó không biết thỏa mãn, dần dần bành trướng, làm người ta như say bởi men tình cuối cùng không chỉ là cảm giác nhột nhột đơn thuần nữa. Nàng nhịn không được cười rộ lên, vươn tay ra ôm lấy cổ hắn.

"Sườn Vương phi?"

Trong lúc đó đột nhiên vang lên một tiếng gọi làm tất cả mọi thứ vừa mới nhen nhóm bắt đầu đã nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại sự trống rỗng.

Tịch Nhan mở mắt ra, trước mắt nàng là Ngân Châm đang mở to hai mắt nhìn khuôn mặt nàng, vừa quay đầu sang đã nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ nằm trên giường đang mê man .

Thì ra chỉ là một giấc mộng mà thôi.

https://thuviensach.vn

Nàng bỗng dưng đỏ mặt, không biết làm sao mình có thể mơ một giấc mộng như thế này, bèn đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, vén bức màn che cửa sổ bằng lụa mỏng, vốn định hít thở không khí một chút, nhưng chợt nhớ đến Hoàng Phủ Thanh Vũ nằm trên giường, nên liền đóng lại cửa sổ, xoay người hỏi Ngân Châm: "Có chuyện gì?"

Lúc nãy, khi Ngân Châm bước vào phòng nhìn thấy Tịch Nhan đang ghé vào bên giường cười ha ha, cô ta đến gần mới phát hiện thì ra nàng đang nằm mơ; nhất thời lên tiếng gọi làm nàng tỉnh giấc, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng nhìn thấy nàng hưng trí dạt dào, Ngân Châm cơ hồ đã quên mình đi vào muốn làm gì: "Bẩm sườn Vương Phi, Thập Nhất gia cùng Thập Nhị gia đến thăm Thất gia."

Tịch Nhan gật đầu, ý bảo mời bọn họ đi vào.

"Thất tẩu." Thập Nhị vừa bước vào trong phòng, không chút cố kỵ gọi Tịch Nhan một tiếng, Thập Nhất do dự một lát, cũng lên tiếng gọi theo hắn.

Tịch Nhan tất nhiên biết vì sao Thập Nhất do dự, với danh phận hiện nay của nàng thật ra không đảm đương nổ cách xưng hô như thế này, cũng chỉ có Thập Nhị vốn là một tên tiểu tử lỗ mãng mới có thể gọi nàng giống như trước vậy.

"Ngự y có nói khi nào thì Thất ca tỉnh lại không?" Thập Nhất tiến lên xem xét Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhíu mày nói.

"Miệng vết thương lại nứt ra, cũng may không có gì trở ngại, lúc nãy chàng mới vừa uống thuốc, chỉ sợ trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại được." Tịch Nhan liếc mắt nhìn Thập Nhất một cái, "Đệ có việc muốn nói cùng chàng sao?"

Thập Nhất dừng lại một chút: "Kỳ thật chuyện này nói ra cũng là chuyện của Thất tẩu, nếu không Thất ca cần gì phải để bụng như thế?"

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tịch Nhan chợt cảm thấy run rẩy: "Chuyện gì?"

"Mặc kệ Thất tẩu tin hay không, chuyện của Thập Lục không dính dáng gì đến Thất ca. Tuy rằng Thất ca quả thực dự tính làm một số chuyện nhưng không đợi chúng ta động thủ, lão Tứ bên kia đã ra tay trước. Hiện nay thế lực lão Tứ mạnh lên rất nhiều, những người theo phe thái tử cơ hồ đều bị hắn dồn vào chỗ chết, bây giờ chỉ cần chúng ta có bất cứ động tĩnh gì đều có khả năng khiến cho lão Tứ hoài nghi. Nếu một khi hắn có ý định đối phó chúng ta, quả thực là chuyện rất dễ dàng. Thất ca rõ ràng biết điều đó nhưng vẫn bất chấp mạo hiểm để cứu Thập Lục thúc ra như vậy....."

"Tử Ngạn được cứu ra rồi sao?"

"Đúng."

Tịch Nhan giật mình hoảng hốt gian, cảm thấy có điều gì đó đã bị mình xem nhẹ, suy nghĩ thật lâu, mới mở miệng một cách khó khăn: "Ý của đệ là Tử Ngạn quả thật là người theo phe thái tử sao?"

Thập Nhất gật gật đầu: "Thập Lục thúc vốn cùng với triều đình không có một chút quan hệ, nhưng lại đột nhiên dấn thân theo phe thái tử, Thất tẩu chắc hẳn phải đoán được là vì sao."

Tịch Nhan đột nhiên nhớ đến sau khi nàng cùng Tử Ngạn quyết định hôn ước một thời gian, hắn cơ hồ mỗi ngày đều xuống núi, khi trở về lại mang theo cho nàng vài món trang sức. Nàng từng hỏi qua hắn, hắn cái gì cũng không chịu nói. Kỳ thật khi đó, trong lòng nàng cảm thấy có điểm khả nghi, chỉ là sau đó lại liên tiếp phát sinh nhiều chuyện như vậy, nàng dường như quên mất những hoài nghi khi đó.

Tử Ngạn vốn là một người thuần lương, trong trắng như trang giấy trắng thế nhưng vì nàng mà dấn thân vào những chuyện trong triều đình sao?

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan cảm thấy mở miệng nói chuyện là một chuyện vô cùng khó khăn: "Huynh ấy..... Tham gia vào phe thái tử, là vì đối phó với Hoàng Phủ Thanh Vũ, có phải hay không?"

Thập Nhất cùng Thập Nhị không nói gì thêm nữa.

Tịch Nhan xem như là có được đáp án, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, ngã ngồi ở trên ghế: "Ta có thể gặp mặt huynh ấy hay không?"

"Thất tẩu, thân phận hiện nay của tẩu vô cùng nhạy cảm, người ngoài lại không hiểu chuyện. Tẩu cùng Thập Lục thúc, tốt nhất vẫn là không nên gặp lại, nếu Thất ca biết được, nhất định không tha cho đệ cùng Thập Nhất ca đâu." Thập Nhị ngượng ngùng tiếp lời.

Thập Nhất thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, rồi lên tiếng: "Thất tẩu yên tâm, Thập Lục thúc vẫn mạnh khỏe."

Tiễn bước Thập Nhất cùng Thập Nhị, Tịch Nhan thất thần ngồi trở lại bên giường. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Vẫn mạnh khỏe? Giờ này ngày này, Tử Ngạn làm sao có thể vẫn mạnh khỏe cho được? Nhưng với tình hình hiện nay, cũng đã vượt qua phạm vi khống chế của nàng rồi.

Nàng đưa tay vừa xoa xoa bụng mình, vừa nhìn nhìn người nằm trên giường đang mê man bất tỉnh, phiền muộn trên mặt dần dần tiêu tan, hóa thành một loại cảm xúc không thể nói thành lời.

Nàng cứ nghĩ mình sẽ không bao giờ quay trở lại bên cạnh hắn, cứ tưởng rằng cả hai sẽ chia cách cả đời, nhưng không bao giờ lại tưởng tượng ra được kết cục ngày hôm nay.

Cuối cùng cũng không thể tránh khỏi tổn thương đến Tử Ngạn.

https://thuviensach.vn

Thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nàng không biết tự khi nào mình lại ghé vào bên giường ngủ mê đi, mãi cho đến gần chạng vạng tối, lúc nàng mơ mơ màng màng tỉnh lại, nàng cảm thấy được tay chân mình thật lạnh lẽo. Nhưng trong lúc mơ mơ hồ hồ, đột nhiên lại cảm giác nhột nhột nơi khóe môi.

Nàng không khỏi nghĩ đến mình lại đang nằm mơ, nên lầu bầu một câu, xê dịch thân mình một chút rồi lại tiếp tục giấc ngủ của mình.

Lại tới nữa!

Tịch Nhan thực sự có chút tức giận, không biết vì sao mình lại không thể nào thoát khỏi cảnh này trong mơ, nỉ non lên tiếng: "Đừng phiền nữa....."

"Nhan Nhan, thức dây uống thuốc đi."

Cùng với giọng nói trầm thấp chậm rãi, thuần hậu như rượu, trong đầu Tịch Nhan sau một lúc trống rỗng cuối cùng cũng dần dần thanh tỉnh lại, đột ngột mở mắt ra, quả nhiên đối diện là một đôi mắt đen như mực, sâu không thấy đáy.

Thanh âm hắn tựa tiếu phi tiếu vẫn còn tiếp tục thổ lộ ở bên môi nàng: "Nàng sao lại có thể ngủ say như vậy được....."

Thì ra lần này không phải giấc mộng.

Động tác nàng đã từng quen thuộc, lời nói nàng đã từng quen thuộc, ấm áp nàng đã từng quen thuộc.

Nàng đã từng nghĩ đến con người và sự việc như thế này sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, nhưng hiện tại tình xưa cùng cảnh cũ lại xuất hiện rõ ràng trước mắt nàng.

https://thuviensach.vn

Không thể khống chế được cảm xúc trong lòng, khóe mắt Tịch Nhan Nhanh chóng bị ẩm ướt.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 134

Trong thời gian Hoàng Phủ Thanh Vũ ở lại viện của Tịch Nhan dưỡng thương, Tịch Nhan cảm thấy hắn không giống người bình thường chút nào.

Người khác nếu bị trọng thương giống hắn như vậy, làm sao có khả năng bình phục mau như vậy, cho nên sự bình phục của hắn chỉ có thể dùng từ quỷ dị để hình dung. Mặc dù miệng vết thương rõ ràng nứt toát ra, máu chảy không ngừng, những hắn vẫn đứng ở trước mặt mọi người mặt không đổi sắc như trước -- tình hình như vậy Tịch Nhan đã gặp ba bốn bận nên không thể không tin. Bên cạnh đó có một điều cũng làm cho người ta cảm thấy không thể tin được đó là rõ ràng một khắc trước hắn bừng bừng sức sống nhưng ngay sau đó đã đau đớn đến không chịu đựng nổi.

Cũng chính vì như vậy, khi Tịch Nhan nhiều lần ám chỉ hắn rời nơi ở của mình dọn về viện của hắn thì hắn lại lăn ra ốm đau, người ngoài nhìn không ra đó là thật hay là giả nữa.

Vào một ngày kia, sau khi hắn từ trong hôn mê tỉnh lại, mọi chuyện lại giống như lúc trước -- hắn vẫn tựa tiếu phi tiếu, nửa thực nửa giả; Mà nàng, vẫn lãnh đạm như sương, gần trong gang tất nhưng cách xa ngàn dặm.

Nhưng cũng chỉ có Tịch Nhan mới hiểu rõ bản thân mình, lòng của nàng không giống như vả bề ngoài nàng bày ra cho hắn xem. Từ khi hắn nói ra câu: "Vì sao nàng còn không nhìn thấu ta là vì ai", lòng của nàng đã không có khả năng lạnh như băng, cứng như thép nữa rồi.

https://thuviensach.vn

Mỗi ngày trôi qua, cuộc sống dường như không có điều gì thay đổi cả.

Hai người đều ngủ thẳng giấc cho đến khi mặt trời lên cao mới thức dậy, dùng bữa trưa xong thì làm các chuyện thường ngày vẫn làm. Sau khi thân thể hắn hồi phục khá tốt, mỗi ngày Thập Nhất liền mang tới các tấu chương quan trọng lại đây cho hắn xem, còn Tịch Nhan không biết vì sao cũng không còn hưng trí đi nghe hát, mỗi buổi chiều đến liền đến bên cạnh hỏa lò, cùng hắn nằm ở trên giường xem các truyện truyền kỳ ngày xưa.

Các quyển sách truyền kỳ này do nàng phát hiện ra sau khi tìm trong thư phòng cả buổi nhưng không tìm thấy một cuốn sách y học nào, sau đó nàng có hỏi qua Thôi Thiện Duyên mới biết được là do Hoàng Phủ Thanh Vũ phân phó, hắn nói các quyển sách y học Tịch Nhan xem rất hao tổn tinh thần, nên hạ lệnh dọc sạch tất cả đi, chỉ để lại các loại sách để xem giải trí thôi.

Từ sau giữa trưa, bầu không khí trong phòng trở nên dễ chịu và hài hòa, phảng phất đâu đây tiếng suối róc rách chảy ra từ khe núi, chậm rãi chảy xuống, không kinh động đến bất cứ ai, bất cứ thứ gì, chậm rãi chảy vào lòng người.

Nếu ngẫu nhiên xem đến chỗ thú vị, Tịch Nhan sẽ khẽ cười lên. Mỗi khi như thế, Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi phía sau sẽ ngẩng đầu lên, liếc nhìn nàng một cái, bạc môi nhếch lên, lại cúi đầu xuống, nhưng cuối cùng lại không có biện pháp nào tĩnh tâm lại để xem tấu chương nữa.

Thời gian giống như ngừng trôi, năm tháng tươi đẹp tĩnh lặng như dừng lại.

Hoàng Phủ Thanh Vũ vô thức mỉm cười. Nếu đây là vĩnh viễn, đời người còn mong mỏi gì hơn nữa.

Đợi đến khi thân thể hắn bình phục hắn thì đã đến cuối năm.

https://thuviensach.vn

Tuy sắp đến cuối năm nhưng trong Anh vương phủ, Vương gia chủ tử bị trọng thương mà Vương phi cũng "bị bệnh" suốt ngày nhốt mình trong viện nên trong phủ không hề có không khí chuẩn bị cho lễ mừng năm mới.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cuối cùng cũng chuyển ra khỏi viện của Tịch Nhan. Sau giữa trưa, ngoài trời tuyết bay lất phất, một mình Tịch Nhan ngồi ở trong phòng, chăm chú đọc sách truyền kỳ như trước, nhưng hôm nay lại không biết vì sao cảm thấy thật nhạt nhẽo vô vị, cuối cùng ụp sách trên mặt đi vào giấc ngủ.

Tiếng gió thổi nhẹ nhàng làm nàng thanh tỉnh một chút. Thanh âm của gió quả thật rất nhẹ, giống như có ai khẽ mở cửa sổ, rồi lập tức đóng lại ngay. Nhưng trong phòng này rõ ràng chỉ có một mình nàng làm sao có thể có ai mở cửa sổ chứ?

Trong khoảng khắc thanh tỉnh ngắn ngủi chỉ cho phép nàng nghĩ đến đây, sau đó liền lập tức ngủ lại ngay. Không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên lại truyền đến tiếng cửa mở. Lần này nàng đã hoàn toàn thanh tỉnh, lấy quyển sách đang che trên mặt mình xuống, lập tức nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ nhanh nhẹn đi từ bên ngoài vào.

Thân hình hắn vốn cao to, nay bị thương nặng vừa mới khỏi, nên cả người gầy yếu rất nhiều, bên cạnh đó áo khoác mặc trên người bị phủ đầy bông tuyết đẩy cửa tiến vào phòng.

Hắn là một công tử tiêu sái, tướng mạo xuất chúng giống như xuyên qua thời không đến nơi này, ngay từ lần đầu gặp gỡ, vẻ tao nhã lập tức khiến cho người ta rung động.

Tịch Nhan bỗng cảm thấy giật mình, thời gian như lui về hai năm về trước, ngay từ lần đầu tiên nàng gặp hắn.

Hắn cởi áo khoác ra, bông tuyết trên người rơi đầy xuống đất, hơi lạnh mang từ bên ngoài vào dường như chưa tiêu tán hết nhưng không gây cảm

https://thuviensach.vn

giác rét lạnh, mà làm cho người ta cảm thấy tươi mát.

Cho đến khi hắn đi đến bên nhuyễn tháp, nhìn thấy khuôn mặt kia càng ngày càng tới gần, Tịch Nhan mới phục hồi tinh thần hoàn toàn, vội tránh né ánh mắt hắn, cúi đầu nhìn xuống trang sách trong tay mình. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ dường như cố ý không cho nàng tiếp tục xem sách, ngồi xuống bên cạnh nàng, kề sát mặt vào nàng cho đến khi trán hai người chạm vào nhau: "Nhan Nhan, hôm nay có nhớ đến ta không?"

Hơi thở ấm áp của hắn phả lên trên mặt Tịch Nhan, tâm nàng rối loạn như ma, cơ hồ không thể hô hấp nổi, mơ mơ hồ hồ phát ra một thanh âm không rõ ràng, không biết là trả lời, hay là bất mãn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ không tiếp tục hỏi nữa, chỉ vươn tay ra, vòng tay ôm trọn vòng eo của nàng, kéo vào trong lòng, rất chặt.

Mấy ngày qua, đây là lần đầu tiên hai người thân mật như vậy.

Tịch Nhan chôn mặt mình ở gáy hắn, hô hấp càng ngày càng dồn dập, nhưng không có hành động phản kháng nào.

Bên ngoài phòng bông tuyết tung bay đầy trời, nhưng trong phòng là bầu không khí hoà thuận vui vẻ ngoài dự đoán của mọi người.

Chiếc áo lông thú của hắn khẽ lay động trên sườn mặt Tịch Nhan, Tịch Nhan cảm thấy trên mặt ngưa ngứa, cảm giác nhột nhột ngưa ngứa không chỉ lướt qua trên da mà từ từ thâm nhập vào lòng nàng, làm cho tâm nàng cũng cảm thấy nhộn nhạo cả lên.

Vì sao nàng lại cảm thấy mình đang chờ đợi điều kế tiếp xảy ra?

https://thuviensach.vn

Nhưng từ đầu đến cuối hắn vẫn không chịu mở miệng, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang nảy sinh trong lòng Tịch Nhan, vẻ mặt nàng trông có vẻ như phải chịu nhiều ủy khuất, vừa có vẻ không cam lòng, vừa có vẻ ai oán, những cũng không nói gì thêm, càng chôn sâu vào gáy hắn không ngừng cọ cọ.

"Nhan Nhan....."

Động tác của nàng cuối cùng cũng làm cho hắn phải mở miệng, nàng vừa sợ, vừa giận, trong lòng như có một con nai đang chạy loạn.

"Hôm nay nàng có uống thuốc không?"

Sự nhộn nhạo trong lòng nàng nhất thời bị đánh tan đi mất, sau một lúc mới rầu rĩ trả lời: "Không có."

"Vậy....." Không biết từ khi nào hắn đã tìm được vành tai sáng bóng như ngọc của nàng, nhẹ nhàng hôn lên, thanh âm trầm thấp mà ái muội, "Vậy không bằng hôm nay không cần phải uống nữa, được không?"

Tịch Nhan cả kinh, hơi thở gấp gáp, trong mắt hiện lên thần sắc mê man: "Không uống thuốc..... Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Ta sẽ làm thuốc của nàng." Hắn ở trên cánh môi nàng phun ra những lời này, sau đó liền ngậm lấy đôi môi hàm tiếu của nàng, đẩy nàng ngã xuống nhuyễn tháp.

Tịch Nhan không tránh khỏi trạng thái ý loạn tình mê, dường như bản thân đang chờ đợi điều gì lại dường như là không phải. Nhưng điều duy nhất nàng có thể xác định là tuy biết rõ tình trạng hiện tại của thân thể mình nhưng vẫn..... muốn chiều theo ý hắn.

Mười ngón của hắn cùng nàng giao nhau, cẩn thận mà triền miên hôn nàng.

https://thuviensach.vn

Bất ngờ cửa sổ trong phòng lại vang lên một tiếng, nhưng lúc này đây, Tịch Nhan không còn tâm trí đâu mà chú ý tới nó nữa.

Trong mắt đen sẫm của Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng nhiên lóe lên một tia sáng giống như hào quang sáng chói của đá quý, sau đó mới toàn tâm toàn ý cùng nàng hô hấp giao nhau, triền miên gắn bó.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 135

Mây mưa qua đi, nàng lẳng lặng nằm ghé vào trên ngực hắn, ánh mắt mơ màng, hơi thở mềm mại.

Hắn một tay nhẹ nhàng vỗ về mái tóc đen nhánh của nàng, tay còn lại nắm thật chặt thắt lung của nàng, cùng nhau nghe tiếng gió bắc rít gào ngoài cửa sổ.

"Ngày kia là đêm tất niên rồi." Hắn bỗng nhiên thấp giọng nói, "Nàng theo ta tiến cung nhé."

Tịch Nhan dừng lại một chút, không tiếng động rời khỏi ngực hắn, kéo chăn qua phủ lên mình, mới trả lời: "Không đi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ cười nhẹ một tiếng, đứng dậy mặc lại y phục, trên chiếc bàn tròn bên ngoài màn che từ sớm đã được bày các món điểm tâm. Hắn đã nhiều ngày không tiến cung, hôm nay vừa mới tiến cung liền vô cùng bận rộn, bởi vậy vẫn chưa có thời gian ăn cơm, giờ này khắc này mới vừa dùng vài ba miếng mà trong bụng đã kêu vang kháng nghị. Nguồn:

Hắn ngồi bên cạnh bàn một lát, bỗng nhiên nở nụ cười, quay đầu nhìn lại, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Tịch Nhan đang vụng trộm thò đầu trong chăn nhìn ra, bèn đứng dậy, tiến lên ôm lấy Tịch Nhan đang quấn người trong chăn lên.

https://thuviensach.vn

Nàng tất nhiên là giãy dụa phản kháng: "Chàng làm cái gì vậy?"

Cùng lúc đó, trong Cao Đức viên, sắc mặt Lâm Lạc Tuyết tái nhợt, dung nhan thảm đạm đang ngồi trước gương, tinh tế từng chút từng chút một vẽ chân mày của mình, suy nghĩ lại quay trở về sáng sớm ngày thứ hai sau tân hôn, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã tự tay vẽ chân mày cho nàng, chỉ một thoáng hai mắt nàng đẫm lệ.

Đứng phía sau ở nàng, khuôn mặt của Yến Nhi phút chốc cũng trở nên thảm đạm, vội quỳ rạp xuống đất: "Tiểu thư, đều là lỗi của Yến Nhi, đều do Yến Nhi đã gây phiền phức cho tiểu thư. Tiểu thư đang bệnh, hôm nay đừng đi."

"Không." Lâm Lạc Tuyết bướng bỉnh ngắt lời cô ta, bàn tay run run, nhưng vẫn cố trang điểm cho dung nhan thật xinh đẹp, "Ta muốn đi, hôm nay, ta nhất định phải hỏi chàng cho rõ ràng, ta đến tột cùng làm sai cái gì."

"Nhưng tiểu thư, Vương gia sau khi từ trong cung trở về đã đi thẳng đến Hi Vi viên..... Nô tỳ còn nghe được, Vương gia cùng cô ta đã sớm nghỉ ngơi....."

Đúng lúc đó, bàn tay Lâm Lạc Tuyết run lên bần bật, trong gương hàng chân mày vốn dĩ đã được vẽ rất trao chuốt đột ngột xuất hiện một vệt đen rất khó coi. Nàng cắn chặt răng, lau mạnh vết đen đó rồi tỉ mỉ vẽ lại:

"Nếu ta thật sự làm sai cái gì, ta sẽ quỳ xuống đất cầu xin chàng tha thứ, quỳ xuống cho đến khi chàng tha thứ cho ta mới thôi; Nếu chàng không nói được cái sai của ta, ta muốn nhìn xem chàng làm thế nào để cho ta một công đạo, cho phụ thân ta một công đạo, cho Thái Hậu một công đạo!"

Sau khi trang điểm, sửa soạn thật chỉnh tề, nàng nhìn vào trong gương thấy xuất hiện một dung nhan xinh đẹp sắc xảo, thu lại vẻ u sầu trong mắt, mỉm cười, đứng dậy vịn tay Yến Nhi ra cửa.

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa mới sải bước đi ngang qua hoa viên nơi góc hành lang, còn chưa kịp xoay người, đột nhiên nàng ta liền thấy từ cửa phía tây có hai người đang đi vào, một người mặc áo khoác màu, một người mặc áo lông chồn trắng như tuyết đang đi trên hành lang đối diện, có tiếng cười nhẹ truyền đến đây.

Hai người kia không nhìn thấy nàng, đi ra ngoài theo một cổng khác.

Chỉ một thoáng, như sét đánh giữa trời quang, cả người nàng cứng ngắc đứng yên tại chỗ, trong đầu thoáng chốc sáng tỏ tất cả mọi chuyện.

Nàng làm sao có thể làm sai cái gì? Vào vương phủ mấy tháng nay, nàng làm bất cứ chuyện gì cũng đều theo khuôn phép, không dám đi sai dù chỉ một bước? Tất cả cấp bậc lễ nghĩa cùng phong độ nàng đều chu toàn mọi thứ, nhưng cuối cùng, lại vẫn bị đánh vào vạn kiếp bất phục.

Thì ra có những chuyện không thể dùng đúng sai mà phán đoán. Nếu cứ muốn truy cứu tiếp thì cái sai của nàng chính là vì nàng không phải là nữ tử kia chăng?

"Trở về đi." Đúng lúc Lâm Lạc Tuyết lên tiếng phân phó, nói xong xoay người đi, bỗng nhiên dừng chân lại, phân phó Yến Nhi: "Đi xem Sắc Đình Hiên đưa y phục mới tới chưa, tại dạ yến trong cung, ta không thể làm mất mặt phụ thân."

Xe ngựa đi tới một cái ngõ nhỏ liền ngừng lại, Tịch Nhan theo Hoàng Phủ Thanh Vũ đi sâu vào trong ngõ nhỏ, trong lòng nghi hoặc: "Không phải chàng nói đi ra ngoài tìm thức ăn sao? Nơi này có thể có thức ăn gì chứ?"

"Nhan Nhan, rượu thơm không sợ ngõ nhỏ sâu." Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không quay đầu lại đáp lời nàng, trong giọng nói mang theo ý cười.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng họ dừng lại ở một ngôi nhà bình thường, Tịch Nhan nhìn hắn đưa tay gõ cửa, e sợ hắn đã tìm lầm chỗ nên kéo kéo hắn: "Sắp tới lễ mừng năm mới rồi, chàng đừng náo loạn nữa!"

Không ngờ, trong chớp mắt cửa đã được mở ra, mở cửa là một ông lão tóc bạc trắng cả đầu, nhưng tinh thần thật quắc thước, khi nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ, trên mặt tràn ra ý cười ấm áp: "Thì ra là Thất gia!"

Nửa canh giờ sau, hai chén rượu thuốc nóng hôi hổi được bưng lên bàn.

Tịch Nhan vốn thích ăn đồ ngọt, hơn nữa lúc nãy bị hắn ép buộc như vậy, giờ phút này thật sự cảm thấy rất đói bụng, đem rượu thuốc đưa vào trong miệng, cảm thấy mùi vị thơm ngát ngon miệng, vô cùng ngọt.

Vừa ngẩng đầu lên, lại phát hiện Hoàng Phủ Thanh Vũ căn bản không hề động muỗng, chỉ mỉm cười nhìn mình, nàng bất giác sửng sốt, cắn muỗng nhìn hắn: "Nơi này thật ra là nơi nào?"

"Là nơi mẫu hậu ta lúc còn sống đã ở."

Tịch Nhan vừa kinh ngạc, vừa có một chút tò mò. Nàng chưa bao giờ nghe nói qua về mẫu thân của hắn, nàng chỉ biết rằng mẫu thân của hắn vốn là tiên hoàng hậu. Nhưng hắn vừa mới nói nơi này là nơi mẫu thân của hắn đã từng ở, là một quốc gia chi mẫu sao lại có thể ở nơi này?

Thần sắc hắn vẫn tự nhiên như trước, vươn tay về phía đối diện nhẹ nhàng cầm tay nàng: "Bà tuy là quốc mẫu, nhưng cuối cùng bệnh chết tại nơi này."

Trong lòng Tịch Nhan chợt chắt lại: "Tại sao có thể như vậy?"

"Không biết." Hắn cười nhẹ, "Không ai biết bà cùng phụ hoàng thật ra đã xảy ra chuyện gì."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ lân, phụ hoàng của hắn, cả đời chỉ sắc phong duy nhất một hoàng hậu, thì ra là mẫu thân hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn Tịch Nhan không biết nên nói gì, ngập ngừng một chút mới nói: "Mẫu thân của chàng nhất định là một tuyệt thế mỹ nhân."

Phụ hoàng của hắn mặc dù anh tuấn, nhưng mà dung mạo của hắn lại không có mấy nét giống phụ hoàng, cho nên nàng suy đoán hắn giống mẫu thân nhiều hơn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ "Xích" bật cười: "Nhan Nhan, theo lời nàng nói thì con của chúng ta về sau nhất định là tuyệt sắc khuynh thành ?"

Đây là lần đầu tiên hắn cùng nàng nhắc tới đứa bé, đứa bé trong bụng nàng.

Tịch Nhan cảm thấy trên mặt nóng lên, không biết là bởi vì rượu thuốc hay bởi vì sao. Hồi lâu sau, nàng mới nhẹ giọng hỏi: "Chàng dẫn ta tới nơi này, thật ra là muốn làm gì?"

"Không có gì. Cho tới nay, ta đều cảm thấy mẫu hậu vẫn còn ở tại nơi này, vì thế ta muốn mang nàng tới gặp mặt bà." Hắn mỉm cười, thần sắc sao lại ôn nhu đến thế.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 136

Tịch Nhan rõ ràng biết bản thân phải hỏi hắn rất nhiều vấn đề, về phụ thân Lăng Chiếu của nàng, về hôn ước từng có giữa hắn và biểu muội Uyển Lam quận chúa, về lý do hắn cưới Lâm Lạc Tuyết.

Nhưng tất cả mọi chuyện dường như không còn quan trọng nữa vào ngày hắn mang nàng đến nơi mẫu thân của hắn lúc còn sống đã ở.

Tịch Nhan lại nhớ tới những lời ngoại tổ mẫu từng nói với mình, nữ nhân một khi sinh tình với nam nhân sẽ có hai loại kết quả, ngẫm lại bản thân hiện nay, quả thực nàng đang chọn làm một kẻ ngu ngốc.

Thế nhưng điều đó không quan trọng? Bởi vì hiện nay, nàng đã có thể xác định hắn chính là phu quân của mình. Cho nên, bất luận là ngu dốt, hay là bị bệnh tâm thần, đều chẳng qua là một loại kết cục đã được xác định rồi, nàng cứ yên tâm thoải mái mà thuận theo thôi.

Hai mươi ba tháng chạp, đêm đưa tiễn năm cũ. Thời tiết có chút âm trầm.

Tịch Nhan cuối cùng vẫn không lay chuyển được Hoàng Phủ Thanh Vũ, phải nhận lời tham dự yến tiệc tối nay trong cung, nguyên nhân rất đơn giản – đêm nay là đêm đưa tiễn năm cũ không được coi trọng như đêm trừ tịch nên Thái Hậu sẽ không tham dự, mà Tử Ngạn cũng có thể sẽ không xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ đã vào cung từ sáng sớm, đến buổi chiều mới phái xe ngựa trở về đón nữ quyến trong phủ.

Tịch Nhan cũng không muốn bị nhiều người chú ý, bởi vậy chỉ chọn những món trang sức trang nhã đơn giản, nhưng chính đều đó lại làm cho nhan sắc của nàng càng toát ra thần thái thanh lệ thoát tục hơn, đến nỗi Ngân Châm nhìn thấy cũng líu lưỡi không nói thành lời.

Nhìn bộ dáng của Ngân Châm, Tịch Nhan cảm thấy rất bất đắc dĩ, mang theo cô ta đi ra cửa, khóe miệng vốn mang ý cười bất đắc dĩ lại dần dần chuyển sang thần sắc đạm mạc.

Lâm Lạc Tuyết lúc này đã đứng ở cửa, cung trang đỏ thẫm có thêu hoa văn màu tối, áo khoác bằng chất liệu gấm thượng hạng có hoa văn chìm, áo choàng bằng lông chim, trang điểm tinh xảo quý giá, thần thái sáng ngời, làm người khác cảm thấy chói lóa.

Thật ra Tịch Nhan đã quên mất nàng ta cũng sẽ đi cùng, lúc này nhìn thấy, không khỏi cảm thấy ảo não trong lòng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa truyền đến, khi nàng ngẩng đầu nhìn lên thì ra là Thập Nhị.

Thập Nhị vừa thấy tình hình trước cửa liền nhịn không được âm thầm kêu khổ, hắn nhảy xuống ngựa, trên mặt nở nụ cười: "Tham kiến hai vị tẩu tử. Thất ca phải ở trong cung chủ trì sự vụ, bởi vậy mới sai đệ đến đây hộ tống hai vị tẩu tử tiến cung, xin mời hai vị tẩu tử lên xe ngựa."

Lâm Lạc Tuyết lạnh lùng lên tiếng đáp ứng, để Yến Nhi dìu mình bước lên xe ngựa dành cho mình. Tịch Nhan đứng yên một chỗ nhìn nàng ta, không biết vì sao trong lòng bỗng dưng sinh ra cảm giác phiền muộn.

Nhưng không phải vì chính mình.

Thập Nhị đưa ánh mắt khẩn cầu đầu vế phía nàng, nàng mới khẽ thở dài một tiếng, cũng bước lên xe ngựa dành cho mình.

https://thuviensach.vn

Xe ngựa đi rất chậm, cả quãng đường bình yên vô sự, Tịch Nhan dần dần cảm thấy mệt mỏi, liền dựa vào vách xe ngựa chợp mắt một chút. Ngân Châm thấy thế bèn lấy ra một tấm chăn mỏng đắp lên người nàng.

Nhưng mà, ngay tại lúc Ngân Châm đang đắp chăn cho Tịch Nhan, đột nhiên xe ngựa lảo đảo một cái, tiếp theo sau đó là chấn động mất thăng bằng, "Ca" một tiếng, dường như có cái gì đó bị gẫy, xe ngựa oanh một tiếng, nghiêng về bên trái.

Tịch Nhan vốn đang ngồi ở bên trái xe ngựa, nếu vẫn cứ tiếp tục nghiêng như vậy, thì chỉ trong một thoáng xe ngựa sẽ mất đi trọng tâm, và sẽ ngã mạnh về phía bên trái --

Bên ngoài xe ngựa, Thập Nhị đang cưỡi trên lưng ngựa kinh hãi, sốt ruột la lên!

Đột nhiên trong lúc đó, không biết từ nơi nào bay tới một sợi xích sắt chặt đứt trục xe vẫn còn bám trụ một bên xe ngựa, giúp xe ngựa giữ được thăng bằng.

Thập Nhị cuống quít xuống ngựa, mở cửa xe ngựa ra, nhìn về phía Tịch Nhan: "Thất tẩu, tẩu không sao chứ?"

Tịch Nhan nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, sắc mặt có chút trắng bệch, lắc lắc đầu.

Đợi cho tất cả mọi người trên xe đều bình tĩnh lại, mới phát hiện trục xe ngựa đã bị mối mọt ăn mòn, bên trong bị mục rỗng nên bị gẫy cũng không phải chuyện gì kỳ lạ cả.

Trong lòng Tịch Nhan có cảm giác ẩn ẩn bất an, xe ngựa của Lâm Lạc Tuyết đi trước dừng lại xem xét tình hình, thấy xe ngựa phía sau không có việc gì nguy hiểm nữa nên chỉ lẳng lặng đứng yên tại chỗ mà thôi.

https://thuviensach.vn

Sợi xích đã chặt đứt trục xe đã nhanh chóng được thu hồi lại, Tịch Nhan cùng Thập Nhị đồng thời nhìn về phía người vừa tới nhưng chỉ thấy được một nam tử trong bộ y phục màu xanh đang chậm rãi đi về phía nàng.

Thập Nhị tiến lên tiếp đón: "Đa tạ công tử đã ra tay cứu giúp, tại hạ vô cùng cảm kích."

Nam tử áo xanh cười nhẹ: "Cũng chỉ tiện tay thôi." Dứt lời, hắn nhìn về phía Tịch Nhan vẫn còn ngồi trong xe ngựa: "Xem ra xe ngựa của vị phu nhân không thể dùng được nữa, vừa vặn tại hạ cũng có một chiếc xe ngựa có thể cho phu nhân mượn dùng tạm."

Tâm thần Tịch Nhan hơi chấn động, bất động thanh sắc đánh giá hắn từ trên xuống xuống nhưng không trả lời bất cứ điều gì.

Gặp phải người nhiệt tâm như vậy, Thập Nhị cũng không tránh khỏi có lòng sinh nghi, cười nói: "Thật sự không dám phiền công t , ta đã sai người mang một chiếc xe ngựa khác đến đây rồi."

Nam tử áo xanh kia cười nhẹ, không hề nói thêm gì nữa, xoay người rời đi, nhanh chóng biến mất ở chỗ rẽ ngay ngã tư đường.

Mãi cho đến khi chiếc xe ngựa do Thập Nhị sai người tìm về đến đây, sắc mặt Tịch Nhan vẫn chưa khôi phục lại bình thường, ngồi trong xe ngựa, nội tâm không biết vì sao càng ngày bất an.

Trì hoãn một lúc lâu, cuối cùng xe ngựa một lần nữa chậm rãi khởi hành.

Tịch Nhan nhịn không được vén rèm che trong xe ngựa nhìn về phía ngã tư đường, chỉ một thoáng thân mình nàng cứng ngắc.

Ở nơi đó, có một nam tử trong y phục màu tím cưỡi một con ngựa cao to màu đỏ thẫm, đang quay lưng về phía xe ngựa, chậm rãi rời đi.

https://thuviensach.vn

Thời tiết bỗng trở nên âm trầm, bóng dáng của nam tử kia ở trong mắt Tịch Nhan cũng dần dần trở nên mơ hồ. Đưa tay lên đè lấy ngực mình, Tịch Nhan hít vào một hơi thật sâu, một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Vừa mới tiến cung, lập tức có cung nữ dẫn các nàng đi đến Cảnh Hoa cung, nữ quyến các quý phủ đã sớm tụ tập ở nơi đó, cười cười nói nói rất là náo nhiệt.

Tịch Nhan vốn dĩ là một người gặp dịp thì chơi nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng không còn tâm tư nào chơi đùa nữa, bởi vậy vừa vào cửa liền chọn lấy một chỗ khuất tầm nhìn của mọi người ngồi xuống, cùng đợi đến thời điểm khai tiệc. Trong lúc này Lâm Lạc Tuyết thực hiện đầy đủ tất cả các lễ nghi, gặp gỡ nữ quyến của các phủ, hàn huyên chào hỏi đôi ba câu.

Trên đời không có chuyện gì có thể giữ kín mãi huống chi một nơi phức tạp như hoàng gia, trong bất kỳ phủ hoàng tử nào chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay đều truyền đi rất nhanh. Cho nên những chuyện phát sinh trong Anh vương phủ hiển nhiên đều bị mọi người biết được một ít.

So sánh hai người với nhau, ở trong mắt mọi người , Tịch Nhan không khỏi rơi vào tình trạng được sủng ái sinh ra kiêu ngạo, không hề tạo được ấn tượng là một người có lễ giáo. Trong lúc nhất thời, đa số nữ quyến đều đánh giá cao Lâm Lạc Tuyết, trong ánh mắt tất cả mọi người đều ngầm đồng tình với nàng ta.

Trong lúc này Lâm Lạc Tuyết vẫn hào phóng tự nhiên tươi cười như trước, dường như nàng ta không bị bất kỳ điều gì ảnh hưởng.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 137

Người luôn là trung tâm của mọi cuộc vui náo nhiệt thường có chứng sợ hãi sự cô độc; Nhưng một người nếu quá cô độc và lạnh lùng ngược lại là nguồn cơn của mọi sự náo nhiệt.

Thật lâu trước kia, Tịch Nhan thuộc loại người trước; Mà nay, nàng lại thành loại người sau.

Tìm trên khắp thế gian này, dường như ngoại trừ Hoàng Phủ Thanh Vũ, nàng không tìm thấy một ai có thể dựa vào, có thể thổ lộ tình cảm.

Cô độc đến tận cùng như thế, không thể không cảm thấy thê lương.

Trong phòng tràn nhập tiếng cười đùa, oanh oanh yến yến, Tịch Nhan một thân một mình ngồi trong một góc sáng sủa, cảm thán cho nhân tình thế thái.

Kết quả là mãi cho đến khi khai tịch cũng không có một người lại đây nói một câu với nàng, trong khi bên cạnh Lâm Lạc Tuyết, luôn luôn có một đám người quây quanh, bên cười đùa bên nói chuyện.

Rốt cuộc cũng đến thời điểm khai tịch, tất cả mọi người chậm rãi rời khỏi nơi này, đi về phía chính điện, lúc này Tịch Nhan mới mang theo Ngân Châm chậm rãi ra khỏi cửa, nhưng nàng cũng không nóng lòng vào điện mà chỉ chậm rãi, thong thả rảo bước trong hoa viên.

https://thuviensach.vn

Ngân Châm cảm thấy Tịch Nhan có gì đó không thích hợp, loại cảm giác này phát sinh từ sau khi các nàng thay đổi ngựa xe, nhưng nhìn khuôn mặt Tịch Nhan vẫn bình tĩnh, cô ta không nói được đến tột cùng là có chỗ nào không đúng, bởi vậy chỉ có thể yên lặng đi theo phía sau.

Trong một lương đình bên trong hoa viên, một thân ảnh trong y phục màu xanh ngọc đang đứng ở nơi đó, trên khuôn mặt tuấn lãng là một đôi mắt hẹp dài đào hoa nheo lại, nhìn không hề chớp mắt thân ảnh yểu điệu trong hoa viên, hơi thở nhẹ nhàng, khẽ hỏi: "Đó là ai?"

Tiểu thái giám phía sau hắn vội đi lên nhìn thoáng qua, từ cổ họng "A" một tiếng: "Bẩm Lục gia, hình như là sườn Vương phi mới nạp vài ngày trước của Thất, nghe nói là một giai nhân tuyệt sắc!"

"Lão Thất?" Đôi mắt đào hoa của Hoàng Phủ Thanh Hoành trở nên thâm sâu không lường được, khóe miệng gợi lên một ý cười khó hiểu, đột nhiên xốc lại áo choàng, đi nhanh về phía Tịch Nhan, thân mình vừa chợt lóe lên đã đứng chắn trước mặt nàng.

Tịch Nhan vốn đang cúi thấp đầu đầy tâm sự, bỗng dưng bị người cản trở đường đi, vừa ngẩng đầu lên, xuất hiện trước mắt nàng làmột khuôn mặt quen thuộc -- Lục hoàng tử Hoàng Phủ Thanh Hoành!

Nàng nhất thời trở nên thất thần, đã thấy ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Hoành đảo qua người nàng, trong mắt có cái gì đó lóe lên sau đó nhanh chóng trở lại bình thường, hưng trí mở miệng hỏi: "Nàng là người nhà Lão Thất sao?"

Tịch Nhan dừng một chút mới cúi người hành lễ:" Tham kiến Lục hoàng tử."

Khi nàng mở miệng, hai mắt Hoàng Phủ Thanh Hoành đột nhiên càng thêm ngời sáng, hai tay cũng gắt gao nắm lại quyền, giọng nói âm lãnh

https://thuviensach.vn

giống như truyền từ tu la địa ngục đến: "Quả nhiên là nàng, Tịch Nhan quận chúa."

Tịch Nhan tim đập mạnh và loạn nhịp, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại -- ngày đó nàng mới vừa tới kinh thành liền gặp Hoàng Phủ Thanh Hoành, nhưng nàng chưa từng bị hắn nhìn thấy dung mạo chân thật của mình, thế mà vạn vạn không ngờ tới hắn có thể còn nhớ rõ thanh âm của nàng!

Nụ cười trên mặt Hoàng Phủ Thanh Hoành bỗng dưng trở nên cổ quái mà đáng sợ: "Hay cho một Tịch Nhan quận chúa, hay cho một Lão Thất!"

Bỗng dưng, có một thanh âm mà Tịch Nhan quen thuộc khác truyền tới: "Lục ca đang nhắc tới đệ sao?"

Tịch Nhan xoay người nhìn lại, liền thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đang nhanh chóng tiến về phía mình, nàng không kịp nghĩ nhiều, liền đi tới đứng phía sau hắn.

"Lão Thất, thủ đoạn quả thật rất cao siêu." Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Hoành nheo lại, có vẻ tà tứ mà cuồng ngạo, "Cưới được tuyệt thế mỹ nhân, lại làm cho tất cả mọi người chúng ta đều nghĩ dung nhan của mỹ nhân bị hủy; Sau đó làm cho mỹ nhân mê đắm ngươi, cam tâm để ngươi cưới nữ nhi của Lâm thừa tướng làm Vương phi, kết quả lại đem nạp mỹ nhân làm sườn phi. Tất cả nhân hòa ngươi đều chiếm được. Kế hoạch tinh diệu như thế, thật sự là làm cho ca ca rất bội phục!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười khẽ một tiếng: "Đêm nay yến tiệc còn chưa bắt đầu, Lục ca đã uống say rồi sao? Những lời nói vớ vẩn này nếu nói ở trước mặt đệ thì cũng không sao nhưng nếu bị người bên ngoài nghe được chẳng phải là làm cho người ta hiểu lầm hay sao?"

"Lão Thất ngươi thật khéo ngụy biện, khi quân là tội lớn nhưng ở trong miệng của ngươi lại dùng hai chữ hiểu lầm là có thể thay thế hay sao?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Hoành cười lạnh nhìn hắn, lại nhìn Tịch Nhan ở phía sau hắn, nụ cười mang theo nhiều hàm ý, "Nữ nhân này xinh đẹp như vậy, trong thiên hạ, ngoại trừ quận chúa Hoa Tịch Nhan diễm tuyệt tứ phương, còn có ai có thể có dung mạo như vậy? Người bên ngoài không biết thủ đoạn của ngươi thì không nói, nhưng Lão Thất, ở trước mặt ta, cần gì phải giả vờ giả vịt chứ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ bất động thanh sắc đem Tịch Nhan bảo hộ phía sau, tránh khỏi ánh mắt không đứng đắn của Hoàng Phủ Thanh Hoành đang hướng thẳng vào nàng, hít vào một hơi: "Sở dĩ đệ phải giả vờ giả vịt, thật sự là vì ở trước mặt Lục ca, có rất nhiều chuyện không thể nói thẳng thành lời. Hay là Lục ca muốn đệ nhắc tới mới nhớ ra?"

Hắn rõ ràng ý có ám chỉ, phía sau Tịch Nhan nhịn không được cười nhạo một tiếng.

Hoàng Phủ Thanh Hoành yêu thích nam nhân, bí mật này cơ hồ đã được công khai, ngay cả phụ hoàng của bọn họ cũng vô cùng thất vọng đối với hắn, Hoàng Phủ Thanh Vũ nói như vậy có thể xem như đã đánh trùng yếu điểm của hắn.

Quả nhiên, sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Hoành khẽ biến, trong mắt hiện rõ sự tức giận sắp sửa nổi lên: "Lão Thất, ngươi đã cưới Lâm tiểu thư làm vợ, tất cả mọi người đều biết ngươi chỉ nhắm vào hổ phù trong tay Lâm thừa tướng, phụ hoàng cũng không có lý do gì phản đối cuộc hôn nhân này nên mới giả vờ như không biết. Nhưng hiện tại, vị sườn Vương phi bên cạnh ngươi chính là tiền Vương phi của ngươi, ngươi đoán xem nếu phụ hoàng biết được sẽ nghĩ như thế nào?"

Hắn bỗng nhiên cao giọng nở nụ cười: "Ngươi và ta đều biết sau chuyện của thái tử, phụ hoàng hiện kị nhất đó là người khác dám phán đoán long ý, cho dù là con mình cũng không được. Nay, mục đích của ngươi đã rõ ràng như vậy, còn dám nói gì nữa?" Dứt lời, hắn lại nhìn về phía Tịch Nhan,

https://thuviensach.vn

"Cũng thật khó cho nàng, nàng lại nguyện ý hy sinh vị trí Vương phi của mình, bỏ cả thân phận Tịch Nhan quận chúa, tình nguyện làm một sườn Vương phi thấp bé để thành toàn Lão Thất. Lão Thất, thật là có phúc khí."

Những lời nói của Hoàng Phủ Thanh Hoành, Tịch Nhan hoàn toàn hiểu được, lúc này nàng mới biết được thì ra sở dĩ Hoàng Phủ Thanh Vũ cưới Lâm Lạc Tuyết là vì hổ phù gì đó. Tuy nói rằng nàng cũng có thể đoán được một chút, nhưng sau khi biết rõ chân tướng sự việc, trong lòng cũng không khỏi lạnh lùng cười.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại ra vẻ không chút phật lòng như cũ, bật cười thành tiếng: "Nếu Lục ca cố ý cho rằng chân tướng là như thế, đệ còn gì để nói đâu? Bất quá, đệ thật sự nguyện ý chờ Lục ca đến tuyên chỉ trị đệ tội khi quân, đến lúc đó, sẽ có trò hay để xem rồi."

Dứt lời, hắn không nói thêm gì nữa, nắm tay Tịch Nhan, chậm rãi đi ngang qua Hoàng Phủ Thanh Hoành, một mặt nhẹ nhàng thấp giọng quan tâm sắc mặt Tịch Nhan, mặt khác thản nhiên liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Hoành một cái.

Đôi mắt tối đen dường như bình yên không gợn sóng, nhưng Hoàng Phủ Thanh Hoành lại nhìn thấy rõ được gió lốc đang tụ tập, cả người ngẩn ra. Đợi cho đến khi phục hồi tinh thần lại, hắn xiết chặt nắm tay, nhìn hai người đã đi xa, cười lạnh ra tiếng:

"Ta muốn nàng."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 138

-

Lúc hai người tiến vào chính điện, đa số mọi người đã an tọa xong, chỉ có một số người còn chưa tới.

Tịch Nhan theo sau Hoàng Phủ Thanh Vũ bước vào trong điện, trong nháy mắt liền thu hút rất nhiều ánh mắt tập trung vế phía nàng.

Trong lòng nàng không được tự nhiên, dùng khăn tay che dấu đôi môi có chút sưng lên, ném cho Hoàng Phủ Thanh Vũ một ánh mắt cáu giận.

Lúc nãy khi đi được nửa đường, nàng đột nhiên bị hắn kéo đến phía sau một hòn giả sơn. Trong lòng Tịch Nhan vẫn còn đang để ý đến chuyện hắn và Hoàng Phủ Thanh Hoành nói lúc nãy, nhưng hắn không để ý đến, xoay người dựa vào núi giả, ôm nàng vào trong lòng, cúi đầu hôn xuống đôi môi nàng.

Chuyện riêng tư lại làm ở một nơi mà có khả năng sẽ có người xuất hiện bất cứ lúc nào, Tịch Nhan vừa thẹn vừa giận, vả lại trong lòng đang có khúc mắc nên tất nhiên là không chịu theo hắn, cố gắng tránh né hắn nhưng không được nên chỉ có thể nhân lúc hô hấp hai người giao hòa tìm cơ hội cắn hắn.

https://thuviensach.vn

Sau khi liên tiếp thực hiện được vài lần, nỗi lo lắng trong lòng Tịch Nhan ti vẻ bất tri bất giác tan đi, dần dần thuận theo hắn, thế nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ lại dường như bị chọc giận, một tay gắt gao ôm lấy thắt lưng của nàng, tay còn lại di chuyển dọc theo thân thể nàng, bật cười khẽ lên, trong giọng nói mang theo sự bỡn cợt: "Ta nên sớm biết nếu mang nàng đến đây sẽ làm ta bị nhiễu loạn."

Tịch Nhan nhẹ giọng kêu lên, tránh né tay hắn, lại nghe được lời nói của hắn, ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào hắn: "Bị Hoàng Phủ Thanh Hoành nhận ra ta, sợ hãi sao?"

"Nàng có biết lão Lục am hiểu nhất điều gì hay không?" Hắn vén một lọn tóc đen sau lưng Tịch Nhan lên, "Trong triều đình hắn tuyệt đối không làm được chuyện gì, nhưng nếu nói đến cướp người – nếu là người bị hắn coi trọng, hắn sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để cướp cho bằng được."

Nghe vậy, Tịch Nhan khẽ nhíu mi: "Vậy thì thế nào?" Dứt lời, bỗng nghĩ tới điều gì, nàng nhịn không được lấy tay che miệng: "Hắn coi trọng chàng sao?"

Nghe vậy, hắn dường như thật sự bị làm cho tức giận, nhanh chóng ôm chặt lấy nàng, một lần nữa dùng môi phong kín miệng nàng lại.

Trong lúc tình nùng mật ý, đột nhiên có tiếng vui đùa ầm ĩ truyền đến, Tịch Nhan còn chưa phục hồi tinh thần lại, thì đã xuất hiện hai nữ tử nhỏ tuổi mặc cung trang đang đi men theo đường nhỏ ngang qua hòn giả sơn đang che giấu nàng cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Không ngờ hai nữ tử kia chính là công chúa, nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đều cười lên tiếng gọi "Thất ca" Sau đó chạy về phía họ, thế nhưng thanh âm vui cười kia khi truyền vào tai Tịch Nhan, nhất thời làm cho nàng xấu hổ vô cùng.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Hoàng Phủ Thanh Vũ dường như cảm giác sau lưng mình có ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình nên quay đầu lại, vừa vặn đón nhận ánh mắt tức giận của Tịch Nhan. Hắn im lặng không nói gì, chỉ cúi đầu che miệng khụ một tiếng, hướng về phía bên trái của Tịch Nhan khẽ cười cười.

Tịch Nhan nhìn theo tầm mắt hắn liền nhìn thấy hai tiểu công chúa đang hướng về phía mình vẫy vẫy tay mỉm cười, sắc mặt nàng nhất thời đông cứng lại.

Hai người đi vào chỗ ngồi được an bài cho Anh vương phủ đã nhìn thấy Lâm Lạc Tuyết đang ngồi ngay ngắn ở đó tử bao giờ, tuy là dung nhan được trang điểm tinh xảo, thần sắc ngạo nghễ nhưng cũng khó dấu sắc mặt tái nhợt. Nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ, nàng đứng dậy, cúi người hành lễ: "Tham kiến Vương gia."

"Không cần đa lễ." Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa tay nâng nàng dậy, cùng Tịch Nhan ngồi xuống, mỉm cười nói, "Hôm nay nàng phục sức rất đẹp. Phụ hoàng xưa nay rất coi trọng những ngày náo nhiệt vui mừng, chắc chắn người sẽ thích phục sức hôm nay của nàng."

Lúc này, tay Lâm Lạc Tuyết có chút cứng đờ, quay đầu nhìn về phía hắn với vẻ khổ sở: "Tạ Thất gia trong mắt còn thấy được thiếp thân, nhưng phục sức hôm nay Hoàng Thượng có thích hay không, thiếp thân không cần."

Tịch Nhan nghe xong, nhịn không được ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, cảm thấy nỗi chua xót của nàng nhất thời được xả ra hết, ánh mắt nàng vừa chuyển động bỗng lại đối diện với một đôi mắt sáng quắc khác.

Hoàng Phủ Thanh Hoành an vị ở bàn bên cạnh đang dùng ánh mắt nóng rực, không e dè nhìn chằm chằm vào Tịch Nhan.

Tịch Nhan trong lòng có chút căng thẳng, còn chưa kịp chuyển dời ánh mắt, chợt thấy Hoàng Phủ Thanh Hoành bỗng nhiên bưng chén rượu lên, hướng về phía chén rượu của nàng.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan không muốn để ý tới hắn nữa, vừa mới xoay đầu lại đã phát hiện Hoàng Phủ Thanh Vũ đang chống lại ánh mắt của Hoàng Phủ Thanh Hoành đồng thời bưng chén rượu trước mặt nàng lên, mỉm cười đón nhận lời mời của Hoàng Phủ Thanh Hoành: "Lục ca, thỉnh."

Hoàng Phủ Thanh Hoành lạnh lùng cười, uống cạn chén rượu trong tay.

Đúng lúc này, hoàng đế cùng các phi tần giá lâm, mọi người đều đứng dậy nghênh giá. Hoàng đế ở vị trí cao nhất ngồi xuống, mỉm cười nhìn tất cả các nữ nhân phía dưới, ánh mắt ở dừng lại trên người Tịch Nhan một lát, mới mở miệng nói: "Đều là người trong nhà tụ họp lại, không cần đa lễ, ngồi đi."

Mặc dù vẻ mặt hắn ôn hoà, nhưng tất cả mọi người phía dưới không ai dám tùy tiện. Mọi người đều biết từ sau khi lập thái tử nửa năm trước, triều đình vốn đang yên bình, các thế lực bắt đầu âm thầm hành động, cho đến tháng trước thái tử bị phế, trong khoảng thời gian ngắn ngủi vài tháng, hoàng đế rõ ràng già đi rất nhiều. Cũng trong khoảng thời gian này, thánh ý khó dò, long nhan dễ nổi giận thường xảy ra liên tục, bởi vậy tất cả mọi người đều hành động thật cẩn thận.

Rượu quá ba tuần, sắc mặt hoàng đế vẫn còn rất tốt, cùng các phi tần chung quanh nói nói cười cười. Bầu không khí yến tiệc trong sảnh cuối cùng cũng dần dần trở nên náo nhiệt, Thập Nhất và Thập Nhị đều tiến đến vị trí của Anh vương phủ, cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ vung quyền uống rượu, rất náo nhiệt.

Nhưng trong không khí hoà thuận vui vẻ như vậy, Tịch Nhan lại cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó, vừa quay đầu đi tìm lại có chút ngoài ý muốn nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Thần một thân một mình ngồi uống rượu không ngừng.

https://thuviensach.vn

Cảm nhận được ánh mắt Tịch Nhan, hắn ngẩng đầu quét mắt nhìn về phía nàng, ánh mắt âm lãnh. Dừng lại một chút, bỗng nhiên cầm theo bầu rượu đứng lên, cũng đi tới chỗ ngồi của Hoàng Phủ Thanh Vũ.

"Tiểu tẩu tử?" Hắn gọi Tịch Nhan, "Tẩu tử vào cửa đã lâu, nhưng các huynh đệ còn chưa kính rượu cho tẩu tử, nên thừa dịp hôm nay, kính tẩu tử một ly. Thập Nhất, Thập Nhị, còn không mau kính rượu?"

Thập Nhất, Thập Nhị giật mình đứng yên, không biết hắn muốn làm cái gì. Tịch Nhan cũng có chút kinh ngạc thất thần.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng:"Lão Cửu."

"Thất ca, chén rượu hôm nay huynh không có lý do ngăn cản đệ." Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Thần đen tối, cười nhẹ.

Tịch Nhan biết hắn xưa nay không thích gì mình, nhưng cũng không ngờ tới hắn đột nhiên đi đến kính rượu mình, hàng mi khẽ nhíu lại, thấp giọng nói: "Ngươi biết rõ ta không thể uống rượu mà."

Nghe vậy, ý cười nơi khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Thần bỗng dưng mở rộng hơn, tầm mắt chuyển sang người Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Thất ca, tiểu tẩu tử không thể uống rượu sao? Ta thật sự không biết chuyện này."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 139

Tịch Nhan có chút mờ mịt nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Thần, không biết hắn đến tột cùng muốn làm cái gì, nhưng nhìn sắc mặt hắn, nàng cảm thấy tựa hồ còn có chuyện gì mà mình không biết. Nàng quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng cầm tay Tịch Nhan, nhìn về phía Thập Nhất nói: "Cửu ca của đệ uống nhiều rồi, đưa hắn đến thiên điện nghỉ ngơi đi."

Thập Nhất thấy tình thế không ổn, vội đứng dậy, kéo Hoàng Phủ Thanh Thần: "Cửu ca --"

Hoàng Phủ Thanh Thần lại thừa cơ giữ chặt hắn, cười nói: "Nhưng ta thật sự đã quên, tiểu tẩu tử luôn không để ta vào trong mắt, Thập Nhất, đệ giúp ta kính nàng một ly."

"Cửu ca, huynh thật sự uống say sao?" Thập Nhị thấy thế, cũng đứng dậy, kéo chén rượu trong tay hắn xuống,"Thất tẩu đã nói không thể uống rượu, huynh cần gì phải cưỡng cầu?"

Hoàng Phủ Thanh Thần cúi đầu cười rộ lên: "Ta không có uống nhiều, ta bất quá chỉ muốn biết lý do tiểu tẩu tử không thể uống rượu thôi. Thất ca, huynh nên nói cho huynh đệ chúng ta nghe một chút đi."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Hoàng Phủ Thanh Vũ trong lúc đó trở nên thâm thúy, còn chưa kịp mở miệng, bỗng nhiên thanh âm của hoàng đế từ trên cao truyền đến --

"Lão Thất, lão Cửu, các ngươi đang làm gì vậy?"

Hoàng Phủ Thanh Thần xoay người nhìn về phía hoàng đế, cười chắp tay nói: "Hồi phụ hoàng, nhi thần chỉ muốn kính tiểu tẩu tử một chén rượu, nhưng Thất ca lại một mực ngăn cản, nhưng không nói là vì sao, nhi thần đương nhiên là không cam lòng. Thỉnh phụ hoàng vì nhi thần làm chủ."

Nghe vậy, ánh mắt hoàng đế đảo qua Tịch Nhan, sau một lúc lâu, bỗng nhiên nở nụ cười: "Chỉ vì như vậy mà ngươi bám dính lấy Thất ca ngươi sao? Nhưng trẫm lại biết nguyên nhân."

Trong nháy mắt, trong điện trở nên dị thường im lặng, tất cả mọi người đều nhìn về phía hoàng đế.

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên ngưng trọng, đứng dậy nói: "Phụ hoàng --"

Hoàng đế khoát tay áo, ngăn cản những lời hắn muốn nói tiếp: "Cũng là việc vui, nói ra cho mọi người cùng nghe thì đã làm sao? Nghĩ đến trong hoàng cung, có lẽ đã lâu chưa từng có tin tức tốt rồi."

Quý phi ngồi bên cạnh hoàng đế ánh mắt phút chốc chợt lóe lên, vui vẻ nói: "Hoàng thượng, không phải là --"

Hoàng đế mỉm cười gật gật đầu, nhìn về phía Tịch Nhan: "Đứa nhỏ này thật là có phúc, Lão Thất cuối cùng cũng sắp làm phụ thân rồi."

Trong nháy mắt, cả đại điện một lần nữa lại trở nên náo nhiệt, các tiểu hoàng tử cùng tiểu công chúa đều chạy đến bàn của Anh vương phủ, hướng về Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Tịch Nhan nói những lời chúc tốt lành.

https://thuviensach.vn

Nhóm năm hoàng tử cũng bưng chén rượu đi qua bên này, kính rượu cho Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Trong khi đó, các nữ quyến có người khe khẽ nói nhỏ, có người mỉm cười chúc phúc, nhưng không ngoại lệ, tất cả các ánh mắt đều có ý vô tình đảo qua người duy nhất bị vắng vẻ ở bàn của Anh vương phủ -- Lâm Lạc Tuyết vẫn ngẩng cao đầu như trước, nhưng sắc mặt đã chuyển sang thảm đạm vô cùng.

Mỗi một người khi nhìn đến nàng đều lắc đầu thở dài, nhưng nàng vẫn lẳng lặng ngồi yên như cũ, ngoại trừ sắc mặt không thể tự kiềm chế được, cả người vẫn toát ra tư thế đoan trang yểu điệu như trước, nhìn cảnh tượng hoà thuận vui vẻ trước mắt hồi lâu, bỗng nhiên gợi lên ý cười, nâng tay bưng chén rượu trước mặt lên uống một hơi cạn sạch. Y - www.

Ngồi trên ghế cao, hoàng đế nhìn mọi người đang tụ tập vui đùa phía dước, khóe miệng gợi lên ý cười nhợt nhạt, tự mình uống cạn một chén rượu, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng gì đó vang lên, cầm chén rượu trong tay vỗ thật mạnh xuống bàn, "Phanh" một tiếng, làm kinh động toàn bộ mọi người trong điện.

Trong đại điện nhất thời lâm vào tình trạng im thin thít, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người hoàng đế, kinh nghi bất định.

Cùng lúc đó, bên cạnh đại điện, trong số các nhạc công, bỗng nhiên có một người run rẩy quỳ xuống: "Hoàng thượng thứ tội, nô tài không ngờ dây đàn đột nhiên bị đứt, thỉnh Hoàng thượng tha mạng."

Hoàng đế cũng không thèm liếc nhìn mắt hắn, chỉ lạnh lùng phân phó: "Lôi ra ngoài."

Nhìn sắc mặt giận dữ của hoàng đế, tất cả mọi người không ai dám mở miệng, hơn nữa từ các đại thần cho đến các hoàng tử, không có một ai dám đứng ra nói chuyện, e sợ lại chọc giận hoàng đế.

https://thuviensach.vn

Trong lúc cả đại điện lâm vào tĩnh mịch, có một người lại đột nhiên đứng dậy, đi đến giữa đại điện, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: "Thỉnh phụ hoàng bớt giận."

Hoàng đế lạnh lung nhìn nàng, phi tần bên cạnh vội thấp giọng nói: "Hoàng thượng, đây là chính phi của Lão Thất, nữ nhi của Lâm thừa tướng." Sắc mặt hoàng đế vẫn như trước không tốt lên được chút nào, lạnh lùng nói: "Ngươi có chuyện gì muốn nói?"

Lâm Lạc Tuyết nhẹ nhàng nở nụ cười: "Thần tức không dám lỗ mãng ở trước mặt phụ hoàng, nhưng hôm nay là ngày vui, hơn nữa lại có một hỉ sự ở trước mắt như vậy, thần tức chỉ muốn xin phụ hoàng ban cho một phần thưởng thôi."

Nghe vậy, hoàng đế hơi nheo lại ánh mắt: "Ban phần thưởng?"

Lúc này Lâm Lạc Tuyết vươn tay ra, chỉ về phía nhạc công đang quỳ, cười nói: "Nếu thần tức có thể sửa được cây huyền cầm kia, đồng thời dùng huyền cầm đó vì phụ hoàng diễn tấu một khúc, chỉ thỉnh phụ hoàng tha thứ vị nhạc công kia, coi như là tích phúc cho đứa bé trong bụng Vi Chi muội muội, thỉnh phụ hoàng thành toàn."

Nghe được hai chữ "Đứa bé", sắc mặt hoàng đế cuối cùng dịu xuống, sau một lát nói: "Được, trẫm mỏi mắt mong chờ."

Lâm Lạc Tuyết hơi cúi thấp thân mình, xoay người trong nháy mắt, ánh mắt cùa nàng cùng ánh mắt thâm thúy của Hoàng Phủ Thanh Vũ giao nhau một thoáng, mỉm cười, đi đến bên cạnh các nhạc công, khẽ kéo cổ tay áo, bắt đầu động thủ sửa chữa cây huyền cầm bị đứt dây kia.

Không bao lâu, đột nhiên tiếng đàn theo từng nhịp cử động của những ngón tay nàng réo rắt vang lên, âm sắc so với lúc trước chỉ có hơn chứ không kém.

https://thuviensach.vn

Vẻ lo lắng trên mặt hoàng đế rốt cuộc đều biến mất, tâm trạng của đám người trong điện cũng thoáng chốc nhẹ nhõm hẳn.

Một khúc "Bích giản lưu tuyền", tiếng đàn lưỡng lự, réo rắt, cẩn thận, cầm khúc đã kết thúc nhưng vẫn để lại cho người nghe cảm giác thê lương.

"Tốt." Trong đại điện, tiếng tán thưởng hùng hậu của hoàng đế vang vọng khắp nơi, sau đó mọi người trong điện cũng đồng loạt vỗ tay theo.

Lâm Lạc Tuyết lúc này mới chậm rãi đứng lên, hơi cúi người xuống: "Tạ phụ hoàng. Như thế xem ra, phần thưởng này thần tức xem như đã chiếm được rồi?"

Hoàng đế lại nhìn nàng:"Trẫm hỏi ngươi, ngươi vì sao phải học cầm?"

"Hồi phụ hoàng, cầm kỳ thư họa, lấy cầm đứng đầu, mà cầm lấy đức đứng đầu. Cầm có cửu đức, đối thần tức mà nói, có thể học được trong đó một hai điểm, cũng đã là đủ."

Hồi lâu sau, trên mặt hoàng đế cuối cùng lại xuất hiện nét cười: "Tốt, nói cho cùng!" Hắn nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ,"Lão Thất, chính phi của ngươi rất hiểu ý trẫm, vô cùng tốt."

Trong cái nhìn của tất cả mọi người, Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi tiến lên, cùng Lâm Lạc Tuyết sóng vai bên cạnh nhau: "Tạ phụ hoàng."

Lâm Lạc Tuyết mỉm cười nhìn hắn, hắn khẽ cúi đầu, cuối cùng vươn tay nắm chặt tay nàng.

Tịch Nhan lẳng lặng ngồi trên ghế, nhìn hai người dắt tay nhau trở về, cười nhẹ. Trong khi đó trên mặt Hoàng Phủ Thanh Thần, Thập Nhất cùng với Thập Nhị đều đồng thời lộ ra nụ cười phấn chấn.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 140

Truyện Sắc Hiệp -

Dạ yến đêm hôm đó dường như là vì Anh vương phủ mà tổ chức, trong khoảng thời gian ngắn Hoàng Phủ Thanh Vũ nổi bật vô song.

Trước khi rời cung, Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên bị hoàng đế triệu đến thư phòng, trong nhất thời, sắc mặt mọi người đều xuất hiện biến đổi một cách kỳ kạ, chỉ duy nhất một mình Tịch Nhan tỏ vẻ bình thường như không phát sinh chuyện gì, dẫn theo Ngân Châm đi về phía cửa cung.

Xe ngựa đã được chuẩn bị từ sớm đang đứng chờ sẵn.

"Thất tẩu!"

Đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng gọi của Thập Nhị, Tịch Nhan quay người lại, nhưng phát hiện đi Lâm Lạc Tuyết phía sau mình cũng đồng thời đứng lại, quay đầu nhìn về phía Thập Nhị.

Thập Nhị hiển nhiên không dự đoán được tình hình lạ xảy ra như vậy, đứng cách đó không xa nhìn về phía Tịch Nhan, lại nhìn về phía Lâm Lạc Tuyết, cuối cùng quyết định đem vấn đề khó nuốt này ném sang cho Thất ca của mình, vì thế liền hàm hồ nói: "Thất tẩu, Thất ca bảo tẩu chờ huynh ấy một lát, hắn sẽ cùng tẩu quay về phủ."

https://thuviensach.vn

Lâm Lạc Tuyết đưa mắt đánh giá hắn một chút sau đó ánh mắt chợt lóe sáng: "Được, ta sẽ ở chỗ này chờ chàng."

Đứng phía sau nàng ta, Tịch Nhan cười nhẹ, xoay người tiếp tục đi tới xe ngựa.

"Sườn Vương phi." Ngân Châm ở phía sau nàng thấp giọng nói, "Thập Nhị gia rõ ràng là nói với người, chúng ta nên ở chỗ này chờ Thất gia đi."

"Không cần, trước sau gì cũng có người chờ chàng. Ta thật sự mệt mỏi rồi, về phủ trước đi."

Sau khi Trở về phủ, Tịch Nhan dự định đi nghỉ tạm một chút lại chợt nhớ tới còn chưa uống thuốc nên phân phó cho Ngân Châm mang thuốc tới.

Ngân Châm theo lời nàng mang thuốc tới, châm chén nước ấm, đang muốn đưa cho Tịch Nhan, bỗng nhiên rụt tay lại: "Sườn Vương phi, người hiện nay đang có thai, thuốc này còn có thể uống sao? Nô tỳ mặc dù không thông y lý, cũng biết đạo lý "dược có ba phần độc". Hay là người thỉnh ngự y đến bắt mạch cho người trước xem sao?"

Tịch Nhan cười nhẹ: "Không cần."

Ngân Châm nghĩ nghĩ, bỗng nở nụ cười nói: "Nói cũng đúng, nô tỳ thật sự là ngốc, Thất gia làm sao lại cho sườn Vương phi dùng thuốc lung tung chứ."

Tịch Nhan không nói thêm gì nữa, lặng lẽ uống thuốc, sau khi rửa mặt, liền tự mình đi ngủ.

Bên ngoài, gió bắc vẫn đang gào thét như trước, trong phòng nàng chỉ cảm thấy bầu không khí rất nặng nề giống như mọi lo lắng chồng chất đều đặt trong lòng, cơ hồ làm cho người ta không thở nổi.

https://thuviensach.vn

Đang ngủ mơ mơ màng màng, nàng vẫn cảm thấy bất an như cũ, trong mộng ngàn từ vạn chữ đủ loại màu sắc hình dạng, người đến lại đi lần lượt xuất hiện, nhưng nàng lại không nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì. Xa xa, dường như có một thân ảnh màu tím dần dần tiến tới gần, tầm mắt của nàng bỗng trở nên mơ hồ, cuối cùng cũng không nhìn thấy hắn là ai.

Khi hắn cuối cùng đến gần trước mặt nàng, trước mắt nàng bỗng trở nên mờ mịt.

Tịch Nhan đột ngột bừng tỉnh mộng.

Trong phòng cực kỳ im lặng, chỉ có ánh sáng của ngọn nến đang cháy trên bàn đang nhảy nhót mà thôi.

Thật ra cũng không phải là ác mộng gì, thế nhưng trên trán nàng chảy ra mồ hôi lạnh đầm đìa, tay chân cũng hoàn toàn lạnh lẽo.

Nâng đưa tay lên vỗ về cái trán, Tịch Nhan vén màn che lên, nhìn lại thời gian, thì ra đã qua giờ tý.

Ôm lấy chăn ngồi trên giường một lát, Tịch Nhan mới nằm xuống lại, đem thân mình lạnh lẽo cuộn tròn trong chăn ngủ lại.

Kết quả mãi cho đến buổi sáng ngày hôm sau, nàng cũng không nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ, lúc Tịch Nhan được Ngân Châm hầu hạ trang điểm mới biết được hắn đêm qua không hồi phủ.

Tịch Nhan nghe xong, ra vẻ dường như không có việc gì nói: "Chắc là suốt đêm qua cùng hoàng thượng nói chuyện nên làm trễ giờ xuất cung."

"Nhưng mà đêm qua, Vương phi cũng không có hồi phủ." Ngân Châm cúi đầu nói một tiếng, ngữ khí ẩn chứa sự ủy khuất.

https://thuviensach.vn

"Ừ." Tịch Nhan thản nhiên lên tiếng, "Không phải nàng ta chờ chàng sao. Nếu chàng chưa về, nàng ta tự nhiên cũng sẽ không trở về."

"Nhưng là rõ ràng là sườn Vương phi mới đúng chứ." Ngân Châm thì thào lầu bầu một câu, nhìn thấy Tịch Nhan dường như không nghe thấy, liền phẫn nộ cầm ấm trà đã nguội lạnh đi ra khỏi cửa.

Tịch Nhan ngồi thất thần trước gương một lát, chợt nghe tiền viện báo lại nói là Lâm Lạc Tuyết từ trong cung dẫn theo khách về phủ, muốn nàng đi ra tiếp đón. Nàng vốn không muốn đi nhưng mà hạ nhân đi đến bẩm báo cố gắng nhấn mạnh lại một lần nữa là khách trong cung, thân phận tôn quý, không thể chậm trễ.

Tịch Nhan nghĩ đến Hoàng Phủ Thanh Vũ, cuối cùng vẫn phải đứng dậy thay đổi xiêm y, đi đến tiền viện.

Nhưng không ngờ tới, khách tới chính là hai tiểu công chúa hôm qua ở trong hoa viên gặp phải, Tịch Nhan vừa thấy các nàng, nhất thời liền nhớ tới tình cảnh ngày hôm qua, nhất thời lại đỏ mặt. Mà hai tiểu công chúa khi nhìn thấy nàng cũng nở nụ cười không có ý tốt, trong đó một người mở miệng nói: "Tiểu tẩu tử, hôm qua ở trong cung có vui không?"

Tịch Nhan miễn cưỡng cười cười, còn chưa kịp nói điều gì, đúng lúc Lâm Lạc Tuyết quay về thay đổi xiêm y cũng vừa bước vào. Sắc mặt nàng thoạt nhìn cũng không tốt lắm, ẩn chứa sự tiều tụy, nhưng trong ánh mắt lại tỏa ra thần thái sáng ngời.

Nhìn thấy Tịch Nhan, nàng ta cũng chỉ cười nhợt nhạt: "Vi Chi muội muội đây. Khó có dịp vị hai kim cho ngọc diệp Tích Văn cùng Ninh Dương hạ giá đến phủ chơi, hôm nay muội vất vả một chút, tiếp đãi các nàng một ngày được không?" Nàng đưa tay xoa xoa mặt mình, "Chỉ trách ta thân thể không chịu lượng sức, đêm qua bị nhiễm chút phong hàn, cho nên mới làm phiền muội muội."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan lẳng lặng nghe xong, mỉm cười: "Nếu tỷ tỷ đã mở miệng, muội muội đương nhiên vâng lệnh."

Lúc này, Ninh Dương công chúa bỗng vỗ tay nở nụ cười: "Nghe nói đêm qua Thất ca cùng Thất tẩu trong ngự trong hoa viên thưởng tuyết đối ẩm, chắc là Thất ca không biết thương hương tiếc ngọc, mới làm cho tẩu tử phải chịu khổ. Đợi huynh ấy trở về, chúng ta thay tẩu quở trách huynh ấy."

Nghe những lời nói ấy, Lâm Lạc Tuyết nhịn không được cúi đầu cười nhẹ, thoáng nhìn sang bộ dáng Tịch Nhan vẫn bình tĩnh không chút sợ hãi, bèn nói: "Nếu như thế, các muội cứ chơi vui vẻ, ta về nghỉ tạm một lát, nếu buổi chiều có tinh thần, sẽ cùng các muội nghe hát."

Tích Văn cùng Ninh Dương chưa bao giờ tới Anh vương phủ nên không khỏi hiếu kì đi dạo ngắm ngía chung quanh, vì lo ngại cho thân mình nên Tịch Nhan không đi theo các nàng, chỉ ở lại tiền viện thu xếp bữa trưa.

Một lúc sau, người gác cổng bỗng nhiên vào bẩm báo lại có khách đến thăm, người đó chính là Lục hoàng tử!

Tịch Nhan biết rõ mình không nên tiếp đãi vị khách này, nhưng còn chưa kịp từ chối thì ngoài cửa đã truyền đến thanh âm của Hoàng Phủ Thanh Hoành: "Xem ra tinh thần Thất đệ muội không tồi, nếu chiêu đãi thêm một người nữa cũng không phải là việc gì khó chứ?"

Tịch Nhan đứng lên nhìn hắn, hắn đã xông thẳng vào cửa ngồi xuống.

"Lục ca, Thất gia không có ở trong phủ." Tịch Nhan miễn cưỡng gọi hắn một tiếng, thản nhiên nói.

"Ta đương nhiên biết." Hoàng Phủ Thanh Hoành nhìn nàng cười,"Bằng không ta tới làm gì?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 141

Tịch Nhan trở nên cảnh giác, lui về phía sau hai bước, sau đó nàng nghĩ tới điều gì, bỗng trấn định lại, cười nhẹ: "Đúng vậy, không biết Lục ca tới làm gì?"

Hoàng Phủ Thanh Hoành đứng dậy, đi đến bên cạnh Tịch Nhan.

Lúc này Tịch Nhan không lùi lại nữa, chỉ lẳng lặng đứng yên một chỗ, tùy ý hắn đi một vòng xung quanh mình, trên mặt vẫn lộ vẻ mỉm cười như trước: "Lục ca?"

"Nhan Nhan?" Hắn bỗng nhiên gọi nàng từ sau lưng, hơi thở ấm áp phun vào sau gáy Tịch Nhan, không thèm để ý tới ánh mắt của các tỳ nữ chung quanh, "Nàng không biết được rằng sự xuất hiện của nàng làm cho ta hối hận đến mức nào đâu."

Tịch Nhan khẽ cười một tiếng, di chuyển bước chân tránh né hắn đang dựa sát vào nàng, lên tiếng: "Năm đó lúc nhìn Lục ca tông cửa chạy ra, ta cũng hối hận không thôi."

Đề cập đến sự chật vật năm đó, Hoàng Phủ Thanh Hoành không tức giận nở nụ cười, nheo mắt lại: "Hối hận cái gì?"

"Hối hận không làm mình đáng sợ hơn một chút." Tịch Nhan che miệng cười, hai mắt trong suốt thấu hiểu, "Nếu có thể thấy bộ dáng Lục ca sợ đến

https://thuviensach.vn

mức ngất xỉu đi, nghĩ đến thôi cũng cực kỳ thú vị ."

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Hoành hiện lên nét buồn bã, vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên nghe thấy từ bên ngoài truyền đến tiếng vui đùa ầm ĩ liền ngưng lại.

Tích Văn cùng Ninh Dương từ ngoài cửa chạy vào, bỗng dưng thấy Hoàng Phủ Thanh Hoành, đều ngẩn ra. Hoàng Phủ Thanh Hoành xưa nay rất âm trầm, trong cung các công chúa không tiếp xúc với hắn nhiều, lúc này đột nhiên nhìn thấy hắn liền lấy lại vẻ đoan trang ngày thường, ngượng ngùng gọi một tiếng "Lục ca" Sau đó lại nói tiếp: "Thất ca không phải không có ở trong phủ sao? Lục ca tới đây làm gì?"

Hoàng Phủ Thanh Hoành chậm rãi trở lại chỗ ngồi, nhìn chằm chằm vào Tịch Nhan cười: "Ta biết hai người các ngươi không ngoan, nếu làm mệt Thất đệ muội, thì không tốt? Nay có ta ở đây, hai người các ngươi có phải nên thu liễm một chút hay không?"

Hai tiểu công chúa đều là người có trí tuệ hơn người, nhìn thấy tình cảnh như thế sao có thể còn không biết nguyên nhân trong đó, liền nở nụ cười. Mặc dù ít giao tiếp với Hoàng Phủ Thanh Hoành, nhưng lúc này cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, cười cười nói nói vô cùng vui vẻ.

Đến lúc dùng bữa trưa, ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Hoành vẫn lưu luyến ở trên người Tịch Nhan.

Với tính tình bất hảo của Tịch Nhan từ trước tới nay, nàng nhất định sẽ không chỉ lạnh nhạt như vậy, nhưng hôm nay trước mặt hai tiểu công chúa cũng không thể không làm ra vẻ khoan dung rộng lượng nên làm như không thấy vẻ mặt không đứng đắn của Hoàng Phủ Thanh Hoành.

Đến buổi chiều, nàng lấy cớ đến thời điểm đổi xiêm y, lặng lẽ tìm đến nhónm mười hai ám vệ của Xích Diễm, bí mật phân phó vài câu.

https://thuviensach.vn

Lúc nàng trở về phòng ăn, ba người kia cũng dùng bữa xong, sau khi dùng trà tráng miệng, Ninh Dương liền đòi đi xem diễn, Tịch Nhan lên tiếng đáp ứng, nàng liền khẩn cấp kéo Tích Văn chạy tới hoa viên, hai nha đầu vừa đi vừa cười, còn không quên quay đầu nhìn Tịch Nhan cùng Hoàng Phủ Thanh Hoành, vì thế cười càng lớn tiếng hơn.

Tịch Nhan cũng chỉ bất đắc dĩ cười, hướng về phía Hoàng Phủ Thanh Hoành nói: "Lục ca thỉnh."

"Thất đệ muội thỉnh."

Tịch Nhan không hề nói thêm điều gì, xoay người đi trước, nhưng cố tình đi thật chậm. Hoàng Phủ Thanh Hoành liền đi theo phía sau nàng, trong ánh mắt không che dấu sự khát vọng cùng tà tứ.

Lúc đi đến hoa viên, Tịch Nhan đột nhiên ngừng lại, cúi đầu khẽ nhíu mi, đè lên bụng mình.

"Làm sao vậy?" Lúc này Hoàng Phủ Thanh Hoành mới vội vàng chạy đến, tiến lên thấy sắc mặt nàng không tốt, liền không chút kiêng kị vươn cánh tay ra --

"Hô" một tiếng, giống như sét đánh qua, Tịch Nhan chỉ thấy bóng người lóe lên, đợi cho đến lúc nhìn rõ đã thấy Xích Diễm ngã xuống đất, máu tươi tràn ra từ khóe miệng. Còn Hoàng Phủ Thanh Hoành, không biết từ chỗ nào xuất hiện một nam tử mặc cẩm y bảo hộ ở phía sau.

Lúc này, sắc mặt Tịch Nhan thật sự thay đổi. Nàng vốn phân phó Xích Diễm, trong lúc Hoàng Phủ Thanh Hoành ra tay chạm vào nàng liền động thủ, cũng chỉ muốn cho hắn một chút giáo huấn, nhưng không nghĩ đến bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Hoành lại có một tuyệt đỉnh cao thủ như vậy.

Khó trách lúc trước Hoàng Phủ Thanh Vũ nói, Hoàng Phủ Thanh Hoành am hiểu nhất đó chính là cướp người, bên người có cao thủ như vậy, cũng

https://thuviensach.vn

khó trách hắn lại am hiểu chuyện như vậy.

Cùng lúc đó, mười một ám vệ khác đều đồng loạt hiện thân, một người đến dìu Xích Diễm lên, mọi người còn lại đứng trước mặt Tịch Nhan để bảo vệ nàng.

Chỉ một thoáng tất cả đều giương cung bạt kiếm.

"Ha." Hoàng Phủ Thanh Hoành cười khẽ một tiếng, "Thất đệ muội, đây là có chuyện gì?"

Tịch Nhan hít vào một hơi thật sâu, mới miễn cưỡng cười nói: "Lục ca, đây chì là hiểu lầm thôi, các thị vệ này không hiểu quy củ, đụng đến Lục ca, thỉnh Lục ca đừng lấy đó mà phiền lòng."

Hoàng Phủ Thanh Hoành nhìn nàng thật sâu, cũng cười nói: "Nàng đã mở miệng như thế, đương nhiên là không sao rồi."

Nhưng đột nhiên trong lúc đó, "Phốc" một tiếng, một hòn đá nhỏ không biết từ chỗ nào bay tới, tốc độ cực kì mau, đánh thật mạnh vào chân trái của Hoàng Phủ Thanh Hoành, trong nhất thời hắn thét lớn một tiếng, liền quỳ một gối xuống đất.

Tất cả mọi người đều bị tình huống đột ngột phát sinh này làm cho ngẩn người ra, Tịch Nhan nhìn thấy bộ dáng Hoàng Phủ Thanh Hoành quỳ gối trước mặt mình, rất muốn cười, nhưng trong lòng lại rất nghi hoặc, ngước nhìn bốn phía, chỉ thấy mười hai ám vệ đều ở phía sau mình, căn bản không phải do bọn họ làm.

"Người nào?" Hoàng Phủ Thanh Hoành cảm thấy chân trái bị đau nhức nên rất giận dữ, vừa nhấc đầu lên nhìn thấy trên mặt Tịch Nhan cũng hiện rõ sự kinh ngạc, sau khi âm thầm cân nhắc một phen, liền ra hiệu cho thị vệ tỏa ra bốn phía đi tìm người khả nghi.

https://thuviensach.vn

Lúc này Tịch Nhan mới đi lên, giả bộ thân thiết nói: "Lục ca, huynh có khỏe không?"

Hoàng Phủ Thanh Hoành nỗ lực đứng dậy, lạnh lùng cười: "Không có gì đáng ngại. Nhưng xem ra bọn chuột nhắt dấu đầu lộ đuôi trong Anh vương phủ này nhiều lắm, không thích hợp cho nàng ở. Nếu nàng nguyện ý đến Lận vương phủ của ta làm khách, ta hoan nghênh bất cứ lúc nào."

Việc đã đến nước này, hắn đương nhiên sẽ không lại nơi này lâu, đợi cho thị vệ quay lại bẩm báo vẫn chưa phát hiện ra người nào khả nghi, nên hắn quở trách thị vệ một phen, cuối cùng dẫn người rời khỏi Anh vương phủ.

Mãi cho đến khi hắn ra khỏi cửa vương phủ, Tịch Nhan cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi nghĩ đến hòn đá đánh vào người Hoàng Phủ Thanh Hoành, trong lòng lại nổi lên cảm giác bất an.

Nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn chưa hồi phủ, Tịch Nhan cuối cùng kiềm chế không được bảo Thôi Thiện Duyên phái người tiến cung hỏi thăm.

Một canh giờ sau, người trong cung trở về mang đến tin tức làm cho Tịch Nhan vô cùng kinh ngạc – từ sáng sớm Hoàng Phủ Thanh Vũ đã đi lên Lăng Tiêu sơn, cũng không nói khi nào thì trở về.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 142

Đêm hôm đó, Tịch Nhan vẫn ngủ cực kỳ không yên, một mặt đó là nhớ mong Hoàng Phủ Thanh Vũ, mặt khác đó là vì hòn đá đánh vào người Hoàng Phủ Thanh Hoành ngày hôm nay.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nàng cảm thấy dường như có ai đó luôn luôn âm thầm quan sát mình.

Nhưng đó là ai? Nàng không dám nghĩ tới nữa, đồng thời cưỡng ép bản thân buông tha tất cả, miễn cưỡng đi vào giấc mộng đẹp.

Đến ngày thứ hai, vẫn không có tin tức về việc hồi phủ của Hoàng Phủ Thanh Vũ như trước.

Lúc này Tịch Nhan cảm thấy có gì đó không đúng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ là một người làm việc hết sức thận trọng, nhưng lúc này đây lại vô duyên vô cớ thậm chí cũng không thông báo với nàng một tiếng liền một mình đi Lăng Tiêu sơn hai ngày, đã vậy còn không nói khi nào thì trở về.

Nàng chỉ sợ có chuyện lớn gì phát sinh, mặt khác lại ngại ngùng vì nói cho cùng Lăng Tiêu sơn đối với nàng là một sự xấu hổ , nàng không tiện đi đến đó, bởi vậy chỉ có thể tiếp tục ở lại trong phủ chờ tin tức.

https://thuviensach.vn

Cứ tiếp tục chờ đợi như thế thẳng đến ngày thứ ba, vẫn không có tin tức gì truyền đến như trước.

Cuối cùng Tịch Nhan thật sự hoảng hốt, vừa định phái người đi mời Thập Nhất đến đây, không ngờ Thập Nhất đã giành đến trước.

"Thất tẩu." Thần sắc Thập Nhất có chút lo âu, "Tẩu theo đệ cùng đi Lăng Tiêu sơn một chuyến."

"Thất ca của đệ đâu?" Tịch Nhan vừa thấy bộ dáng của hắn, trong lòng bỗng cảm thấy bất an, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Đệ không biết!" Thập Nhất ảo não trả lời, "Tối hôm đó không biết phụ hoàng đã nói những gì với Thất ca, ngày hôm sau Thất ca liền đi lên Lăng Tiêu sơn. Hunh ấy không thể nào làm việc tùy hứng không báo trước như thế, đệ lên núi đi tìm gặp huynh ấy, nhưng huynh ấy dường như thay đổi thành người khác, tự nhốt mình trong phòng, cái gì cũng không chịu nói..... Đệ cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, dùng hết các phương pháp, nhưng Thất ca vẫn không đáp lại."

Tịch Nhan vừa nghe xong, nhất thời còn rối ren hơn so với Thập Nhất, ở trong sảnh đi qua đi lại một vòng, giống như không biết mình nên làm cái gì cho phải, sau một lúc lâu cuối cùng phân phó: "Ngân Châm, ngươi chuẩn bị cho ta hai bộ quần áo --" Nhưng lời còn chưa nói xong, nàng lại tự phủ quyết: "Không cần nữa, Thập Nhất, đệ mau dẫn ta đi, hiện tại phải đi ngay."

Đến chân núi, Thập Nhất lại lo lắng cho thân thể của Tịch Nhan: "Thất tẩu, thân thể tẩu chịu đựng nổi không? Để đệ phái người đi tìm một nhuyễn kiệu tới, nếu chẳng may tẩu xảy ra chuyện gì, đệ không mặt mũi nào nhìn mặt Thất ca nữa."

Trước mắt chính là Lăng Tiêu sơn, Tịch Nhan cuối cùng cũng cảm thấy yên tâm một chút, lại nghĩ đến đứa bé trong bụng mình nên gật đầu đáp ứng.

https://thuviensach.vn

Ngồi trên nhuyễn kiệu đi lên đến giữa sườn núi, Tịch Nhan lại đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng, bèn bảo ngừng kiệu lại. Nguồn truyện: Y

Thập Nhất quay đến bân cạnh nàng, nhìn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, bị hù nhảy dựng lên: "Thất tẩu, tẩu làm sao vậy?"

Tịch Nhan cảm thấy cả người vô lực, nhưng vẫn cố gắng lắc lắc đầu: "Thập Nhất, trong lòng ta hiện rất bất an, đệ lên núi tìm chàng trước, ta ở đây nghỉ ngơi một lát sẽ lên sau."

Thập Nhất do dự một lát, sau đó đáp ứng, để tất cả thị vệ bên người lại cho Tịch Nhan, còn mình đánh ngựa chạy thẳng lên núi.

Tịch Nhan dựa vào vách kiệu nghỉ ngơi một lát, sau khi cảm thấy khỏe hơn một chút, đang muốn xoay người phân phó tiếp tục khởi hành, bỗng thấy sắc mặt kiệu phu, thị vệ trước mắt trở nên tím tái, sắc môi trắng bệch, sau một lát, tất cả đều té trên mặt đất!

Tịch Nhan bỗng chốt cảm thấy rất hoảng hốt, không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

"Vương phi." Mười một ám vệ đột nhiên hiện thân, nhưng sắc mặt tất cả đều tái nhợt, "Lai giả bất thiện, thỉnh Vương phi nhanh chóng rời khỏi nơi đây."

"Các ngươi làm sao vậy?" Tịch Nhan thấy bộ dáng của bọn họ, trong lòng càng cảm thấy kinh hoảng hơn.

"Có người thả độc ở trên đường, Vương phi ngồi nhuyễn kiệu nên khả năng trúng độc không sâu....." Một trong số đó lên tiếng, lời còn chưa dứt đột nhiên từ hai bên đường xuất hiện một đám thị vệ, người nào cũng mặc đồ đen, dùng khăn đen che kín mặt.

https://thuviensach.vn

Kẻ cầm đầu chính là tên mặc cẩm y xuất hiện bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Hoành ngày đó.

Tịch Nhan nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, nỗi tuyệt vọng dần dần lan tràn trong lòng nàng.

Mười một ám vệ vốn đã bị trúng độc, lúc này thấy tình hình như vậy, vẫn muốn liều chết bảo vệ Tịch Nhan, chiến đấu tới cùng với đám thị vệ kia, nhưng thời gian chưa tới nửa nén hương, tất cả đều bị thương, ngã xuống đất.

Lại một cơn choáng váng đầu xuất hiện, Tịch Nhan vô lực ngã ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn về phía tên nam tử mặc cẩm y, giọng nói lạnh lùng cất lên: "Gọi chủ tử các ngươi tới gặp ta."

Tên nam tử mặc cẩm y kia cúi đầu, khom người nói: "Chủ tử đang ở trong phủ chờ cô nương."

"Ti tiện." Tịch Nhan cắn răng hừ khẽ một tiếng, cúi đầu, bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, bèn ngẩng đầu lên nhìn bốn phía.

Quả nhiên, như chứng minh cho suy nghĩ của của nàng, trong tầm mắt nàng xuất hiện vô số cây ngân châm, xuyên vào không khí, lặng yên không một tiếng động đâm vào trong cơ thể nam tử trước mặt nàng.

Trong thoáng chốc tình hình lại xoay chuyển một cách đột ngột, trong phạm vi xung quanh người nàng xuất hiện vô số ám tiễn, nhưng đều tránh khỏi không chạm vào nàng mà bay về phía những tên thủ hạ của Hoàng Phủ Thanh Hoành.

Sự khác biệt giữa sáng và tối nhanh chóng hiện ra, thuộc hạ của Hoàng Phủ Thanh Hoành phút chốc quân tan binh rã, lớp bị thương, lớp bị tử vong, còn lại, đều vội vàng quay đầu bỏ chạy xuống núi.

https://thuviensach.vn

Cực kỳ quỷ dị , dường như chỉ trong nháy mắt, nơi này chỉ còn một mình Tịch Nhan đứng tại nơi đó, còn lại, hoặc là đã tắt thở, hoặc là nằm trên mặt đất rên rỉ.

Cảm giác bị ai đó đang nhìn lại một lần nữa xuất hiện, Tịch Nhan nhìn về bốn phía cách đó không xa, cây cối um tùm, tuyết trắng phủ đầy, căn bản nhìn không thấy bóng dáng một ai.

Nàng vẫn đứng ở nơi đó, toàn thân vô lực, trong lòng vừa sợ hãi vừa lo lắng. Cắn răng đứng đó một lúc lâu, cuối cùng nàng hít vào một hơi thật sâu, nước mắt biến mất, hướng tới bốn phía hô to --

"Nam Cung Ngự, huynh đi ra cho ta!"

Trong chớp mắt, phạm vi xung quanh nàng cực kỳ im lặng, ngay cả tiếng rên rỉ của những kẻ bị thương dưới chân nàng này đều biến mất. Nàng nhìn chung quanh mình, chờ đợi thân ảnh từng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn xuất hiện.

Nhưng mà, không có một ai đáp lại nàng.

Gió núi lạnh lùng thổi qua, thổi vào mặt nàng làm nàng đau rát.

Giống như không chịu nổi sự đau đớn, nước mắt Tịch Nhan từ từ rơi xuống: "Nam Cung Ngự, ta biết là huynh, huynh đi ra cho ta!"

Trước mắt vẫn không có chút động tĩnh như trước, Tịch Nhan cười lạnh một tiếng, lui lại hai bước, vừa muốn xoay người một mình đi lên núi đột nhiên bị người từ phía sau đỡ lấy cánh tay, đồng thời nghe được giọng nói vô cùng quen thuộc từ nhỏ đến lớn:"Nhan Nhan."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 143

Trong chớp mắt, toàn thân Tịch Nhan dường như mất đi tất cả khí lực, thậm chí ngay cả hành động quay đầu đơn giản cũng làm không được.

Nhưng vẫn vô thức ôm chặt lấy cánh tay mình.

Gió núi vẫn lạnh lùng thổi qua như trước, nước mắt của nàng cũng nhịn không được đi rơi xuống, tựa hồ như làm thế nào cũng kiềm nén không được.

"Nhan Nhan." Hắn lại gọi nàng một tiếng, xoay người nàng quay lại đối diện với mình, bất ngờ nhìn thấy tư thế vô cùng phòng bị cùng với khuôn mặt đầy nước mắt của nàng.

Tịch Nhan cúi đầu, nước mắt không ngừng tuôn xuống, qua đôi mắt mông lung đẫm lệ nhìn về phía ngọc bội bên hông hắn.

Bộ y phục trên người Nam Cung Ngự rất quý giá hoa lệ nên mang theo vật trân quý cũng không có gì là ngạc nhiên. Nhưng khối ngọc bội kia không chỉ là vật quý giá thôi, chỉ có người từ nhỏ lớn lên trong cung liếc mắt một cái là nhìn ra được ngay, vật đó chỉ trong hoàng cung mới có, tượng trưng cho địa vị cao cao tại thượng cùng thân phận tôn quý.

Trong chớp mắt, Tịch Nhan ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Ngươi rốt cuộc là Nam Cung Ngự, hay là Mộc Cao Phi?"

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Nam Cung Ngự phút chốc căng thẳng, giống như là đau đớn, cũng giống nhau là hối hận, cuối cùng thấp giọng nói: "Nhan Nhan, muội hy vọng ta là ai? Nếu ở trong lòng muội, Nam Cung Ngự vĩnh viễn chỉ là sư huynh, vậy ta tình nguyện mình là Mộc Cao Phi."

Hai mắt Tịch Nhan đẫm lệ, khuôn mặt hắn trong ánh mắt mông lung của nàng lệ quang tan thành nhiều mảnh nhỏ. Nàng không nhìn rõ mặt hắn, cũng như nàng không nhìn rõ hắn là người nào.

"Ta không biết Mộc Cao Phi, chưa bao giờ biết kẻ đó." Tịch Nhan thì thào, dùng hết khí lực toàn thân tránh né hắn, "Mong ngươi về sau đừng xuất hiện ở trước mặt ta nữa."

Khuôn mặt Tịch Nhan đẫm lệ, nghiêng ngả lảo đảo đi vào ngôi chùa trên núi, tiểu sa di trong chùa nhìn thấy nàng thì cả kinh, vội chạy đi tìm Thập Nhất.

"Thập Nhất gia, không tốt, cái kia..... Vi Chi vừa khóc vừa đi vào....."

Thập Nhất đang đứng trong phòng của Hoàng Phủ Thanh Vũ, vừa nghe tiểu sa di chạy đến hàm hàm hồ hồ nói chuyện, nhất thời kinh hãi, vừa muốn xoay người đi ra thì cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra .

Bóng người trước mắt chợt lóe lên, Thập Nhất còn chưa kịp lên tiếng gọi "Thất ca", thân ảnh Hoàng Phủ Thanh Vũ đã biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

Tịch Nhan tìm kiếm Hoàng Phủ Thanh Vũ khắp mọi nơi, nhưng không biết hắn đến tột cùng đang ở nơi nào. Nàng đứng ở trong sân mờ mịt nhìn chung quanh, cuối cùng Tịch Nhan liều lĩnh khóc lớn lên.

Trong chớp mắt nàng đã nằm vào một vòng tay ôm ấp quen thuộc, thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ vang lên ở bên tai: "Nhan Nhan, làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Bỗng dưng nghe được thanh âm của hắn, nỗi bi thương trong lòng Tịch Nhan tràn đầy, đồng thời sự lo lắng cũng đầy ắp cả cõi lòng, bất chấp bản thân đang khóc không thành tiếng, liền ôm chặt lấy hắn, vừa khóc vừa nói: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, chàng làm sao vậy? Chàng làm sao vậy?"

Thập Nhất đứng ở cửa sân sườn, vẻ mặt dường như được trấn an lại nhưng cũng hiện lên sự thống khổ.

Hắn ở bên cạnh cố gắng suốt một ngày, lời hay ý đẹp đều nói ra hết, nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ không có một chút phản ứng nào, thế mà chỉ vừa mới nghe tiểu sa di kia nói Tịch Nhan khóc như mưa như bấc, hắn liền chạy nhanh ra khỏi cửa đến nơi này, dĩ nhiên trong cảnh tượng như vậy -- hai người chỉ biết hỏi đối phương đến tột cùng làm sao vậy, giống như nếu không có được đáp án, sẽ vẫn tiếp tục hỏi như vậy.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng Hoàng Phủ Thanh Vũ như vậy, đó mới chính là Thất ca mà hắn quen thuộc.

Thập Nhất cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, vội rời khỏi sân vườn đi ra ngoài.

Tịch Nhan liên tục lên tiếng hỏi Hoàng Phủ Thanh Vũ làm sao vậy, nhưng không biết chính mình rằng nước mắt mình từng giọt từng giọt thẩm thấu vào quần áo hắn.

Vạt áo trước ngực Hoàng Phủ Thanh Vũ ướt đẫm, cảm giác mát lạnh xâm nhập vào ngực làm hắn rốt cuộc không tiếp tục truy vấn nàng nữa, một tay ôm lấy Tịch Nhan lên đi về phía phòng ở của mình.

Tịch Nhan tựa vào trong lòng hắn, vẫn chỉ khóc như trước, thỉnh thoảng lặp lại câu hỏi: "Chàng làm sao vậy?"

Vào phòng, Hoàng Phủ Thanh Vũ đặt Tịch Nhan nằm trên giường nhưng nàng vẫn gắt gao nắm chặt quần áo của hắn như trước.

https://thuviensach.vn

Không phải nàng chưa từng khóc ở trước mặt hắn, chỉ là chưa bao giờ khóc nhiều như vậy, gần như là gào khóc lớn tiếng.

"Nhan Nhan." Hắn nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt của nàng, "Nhìn ta đi, ta tốt lắm, ta không có chuyện gì cả. Nhan Nhan?"

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, Tịch Nhan cuối cùng cũng nghe được những lời hắn nói, mở to đôi mắt tràn đầy hơi nước nhìn hắn, mộ lần nữa vùi vào trong lòng hắn: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, chàng không có việc gì --"

"Không có việc gì." Hắn ôm lấy nàng, một tay nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, kề sát vào bên tai nàng, "Đừng khóc, nói cho ta biết làm sao vậy?"

Tịch Nhan cắn răng nức nở khóc, cuối cùng cũng nói không ra lời, chỉ vươn tay ra ôm lấy hắn, không ngừng rơi lệ. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Chạng vạng tối, có hòa thượng trong chùa đến gõ cửa: "Thất gia, Thập Nhất gia phân phó bần tăng đưa đồ ăn chay đến đây."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn Tịch Nhan đang nằm trong lòng mình khóc thút thít, vừa muốn đứng dậy, lại bị nàng túm chặt: "Không cho phép đi....."

Ngón tay hắn nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt nàng, quay đầu về phía cửa nói: "Đặt ở nơi đó cũng được."

Người vừa tới lên tiếng đáp ứng, mang đồ ăn đặt xuống liền rời đi .

Lúc này hắn mới xoay người nhìn về phía Tịch Nhan. Nàng khóc đến mức hai mắt sưng đỏ cả lên, sắc mặt tái nhợt, bởi vì vẫn chưa ngừng khóc thút thít, đôi môi đỏ mọng cũng run nhè nhẹ .

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi vươn tay ra, dùng ngón cái đè lại môi của nàng, Tịch Nhan lại thuận thế đem tay ngón tay hắn ngậm vào trong miệng, sau đó cắn xuống thật mạnh.

Nàng dường như dùng hết khí lực toàn thân, Hoàng Phủ Thanh Vũ đau đến nhíu chặt mi, nhưng cũng tùy ý nàng.

Hồi lâu sau, ngón tay hắn bị nàng cắn cơ hồ mất hết tri giác, Tịch Nhan mới há miệng ra, không khóc thút thít nữa, chị mở to đôi mắt đỏ bừng nhìn hắn: "Hoàng Phủ Thanh Vũ....."

"Ừ?" Hắn lên tiếng.

"Chàng làm sao vậy? Chàng vì sao không trở về phủ, vì sao muốn lên trên núi này, vì sao bỏ lại một mình ta, vì sao muốn ta gặp lại hắn --"

Nói xong, dường như nàng khắc chế không được sắp sửa rơi lệ, Hoàng Phủ Thanh Vũ thấy thế, lập tức nghiêng người hôn môi nàng, kịp thời ngăn cản nàng lại khóc một lần nữa.

Nhìn bộ dáng của nàng như vậy, mặc dù hắn đoán không ra tiền căn hậu quả, nhưng hắn biết nhất định có liên quan tới một người. Người đó tháng trước đã đến Bắc Mạc, từng lẻn vào phòng của nàng, đang âm thầm bảo vệ nàng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ vốn cũng biết hắn sớm hay muộn cũng sẽ xuất hiện trước mặt Tịch Nhan, chỉ là không ngờ được Tịch Nhan sẽ có phản ứng mạnh như thế.

Nước mắt Tịch Nhan một lần nữa lại rơi xuống, cuối cùng hắn cũng buông nàng ra: "Còn muốn khóc nữa sao?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 144

Nước mắt Tịch Nhan một lần nữa lại rơi xuống, cuối cùng hắn cũng buông nàng ra: "Còn muốn khóc nữa sao?"

Nàng lắc lắc đầu, trầm mặc không nói, tiến sát vào trong ngực hắn, tâm trạng đang thắt chặt cũng dần dần thả lỏng một chút, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn, không muốn nói chuyện, cũng không muốn động đậy.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không ép nàng, chỉ lẳng lặng ôm lấy nàng như vậy, cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, sắc trời đã dần tối, Tịch Nhan cuối cùng cũng ngừng khóc thút thít, nhưng vì khóc quá lâu nên sắc mặt có chút xanh xao.

Hắn dùng lòng bàn tay dán trên mặt của nàng như muốn giúp nàng giảm bớt những lo lắng đè nặng trong lòng, suy nghĩ Tịch Nhan lại quay trở về tình cảnh xảy ra hôm nay ở sườn núi, trong lúc nhất thời, khắc chế không được bản thân, cũng không muốn đề cập đến Nam Cung Ngự, liền ủy khuất bĩu môi: "Chàng không có ở đó, ta bị Lục ca của chàng bắt đi thì làm sao bây giờ?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ phút chốc ngưng trọng lại, màu đen phủ kín đôi mắt, trầm giọng nói: "Lão Lục?"

"Ừ." Tịch Nhan dựa vào hắn, không nhìn thấy sắc mặt hắn, cũng không ý thức ngay cả bản thân mình cũng không biết đang nói những gì, "Người

https://thuviensach.vn

của hắn rất lợi hại, chặn ta lại giữa sườn núi, những người khác đều trúng độc, ta không có biện pháp, lại sợ hãi --"

"Suỵt." Hắn đè lại môi của nàng, ngăn chặn những lời nói lung tung lộn xộn nàng sắp sửa phát ra, nhẹ nhàng hôn trên trán nàng, "Không có việc gì, không sao nữa rồi."

Tịch Nhan cũng cảm thấy không còn khí lực nói thêm gì nữa, gật gật đầu, liền nhắm hai mắt lại.

Cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy một hồi lâu, hắn đặt Tịch Nhan nằm trên giường, thấp giọng nói: "Nàng ở trong này nghỉ ngơi một lát, ta đi tìm chút thức ăn đến đây, chờ ta."

Tịch Nhan lên tiếng: "Chàng mau chút trở về."

Hoàng Phủ Thanh Vũ sửa sang lại chăn đệm cho nàng, sau đó đứng dậy ra cửa.

Nhưng hắn không đi vế phía phòng bếp trong chùa, mà đi vòng vo về phía phòng của Thập Nhất.

Vừa mới đến cửa, bất giác nghe được bên trong vang lên giọng nói kinh ngạc của Thập Nhất: "Cửu ca, huynh điên rồi sao? Nếu chẳng may bị Thất ca biết --"

"Đệ cho là bằng tài trí của Thất ca, huynh ấy sẽ không biết sao?" Thanh âm Hoàng Phủ Thanh Thần lãnh đạm,"Dù cho huynh ấy muốn đoạn tuyệt tình nghĩa huynh đệ với ta cũng được nhưng ta sẽ không để một nữ nhân họa thủy ở bên cạnh huynh ấy."

"Đệ sai lầm rồi." Hoàng Phủ Thanh Vũ đẩy cửa ra, vẻ mặt lạnh như băng, ánh mắt đạm mạc xa cách nhìn Hoàng Phủ Thanh Thần, "Cho dù hôm

https://thuviensach.vn

nay nàng thật sự bị lão Lục bắt đi, cho dù thật sự xảy ra chuyện gì, ta cũng vĩnh viễn sẽ không buông tay nàng. Mà đệ, ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ!"

Thập Nhất bị dọa đứng bật dậy:"Thất ca, Cửu ca huynh ấy vẫn chưa cấu kết với Lục ca."

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ lạnh lẽo chưa từng có từ trước tới nay, Thập Nhất cảm thấy như mình đang trong một cuộc chiến đáng sợ, vẻ mặt Hoàng Phủ Thanh Thần lạnh như băng ngồi yên tại chỗ, đối diện với ánh mắt của Hoàng Phủ Thanh Vũ không có chút kiêng kị.

"Ta đương nhiên biết hắn sẽ không cấu kết với lão Lục, hắn chẳng qua chỉ động tay động chân trên người mười hai ám vệ thôi. Bọn họ vốn là người của đệ, được đệ một tay đề bạt, tự nhiên sẽ nghe lệnh của đệ, có phải hay không?"

Hoàng Phủ Thanh Thần hừ lạnh một tiếng, đứng lên đi ra ngoài, lúc đi qua người Hoàng Phủ Thanh Vũ thoáng nhìn vào mắt của hắn. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

"Đây là lần cuối cùng ta tha thứ cho đệ."

Thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ nghiêm nghị, từ phía sau truyền đến, không giận mà uy, làm cho lòng người có cảm giác kinh sợ. Bước chân Hoàng Phủ Thanh Thần chậm một chút, lập tức lại trở nên nhanh hơn, rời khỏi ngôi cổ tự.

Thập Nhất vẫn còn đứng ở trong phòng, vừa kinh ngạc vừa đau lòng, không biết Thất ca cùng Cửu ca làm sao có thể lại thành như vậy, nhìn thấy sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ trước mắt dần dần tốt lên, hắn mới dám mở miệng nói: "Thất ca, huynh đừng trách Cửu ca, mặc dù huynh ấy cực đoan một chút, nhưng cũng là vì tốt cho huynh."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ không lên tiếng đáp trả, xoay người đóng cửa lại, sau đó trầm giọng nói: "Trong khoảng thời gian này, lão Tứ bên kia đệ chú ý nhiều một chút, nếu hắn kiềm chế không được, chỉ sợ sẽ ra tay đối phó chúng ta."

Thập Nhất đương nhiên nhớ vễ nhớ đến dạ yến tiễn năm cũ, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã trở thành người nổi bật nhất đêm đó: "Lão Tứ sẽ thiếu kiên nhẫn như vậy sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười ra tiếng: "Lão Tứ quả thật là người có tài, chỉ tiếc, hắn rất thiếu kiên nhẫn. Lần trước hắn đã lật đổ được thái tử, tuy đã làm được thiên y vô phùng, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được là do hắn gây nên, phụ hoàng đối với hắn sao lại không có lòng nghi ngờ? Hắn hiện giờ càng nhúng càng sâu, sớm hay muộn cũng tự hủy chính mình."

Đề cập đến phụ hoàng, tâm thần Thập Nhất chấn động mạnh, nhìn chăm chú đánh giá thần sắc Hoàng Phủ Thanh Vũ, cuối cùng mở miệng thử thăm dò: "Thất ca, tối hôm đó phụ hoàng nói gì với huynh vậy?"

Từ đêm đó đến hôm nay, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã trở thành một người khác không phải là Thất ca hắn từ biết. Tuy nói rằng Thập Nhất chưa bao nhìn thấy hắn như vậy, nhưng cũng cảm giác được hắn hình như là bị điều gì đó đả kích, nếu không nhấy định sẽ không thất thố như thế, không bận tâm đến việc bản thân đang tránh né Hoàng tổ mẫu, ngày hôm sau liền lên trên núi một mình.

Tuy nói hiện tại hắn dường như đã khôi phục lại con người trước kia, một Thất ca thong dong, bình tĩnh, đa mưu túc trí mà hắn đã từng quen thuộc, nhưng Thập Nhất vẫn không kiềm chế được sự tò mò, đêm hôm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ chung quy vẫn là Hoàng Phủ Thanh Vũ, nghe hắn hỏi xong chỉ cười nhẹ đáp lời: "Thập Nhất, chuyện quá khứ, ta

https://thuviensach.vn

không muốn nhắc lại nữa."

Thập Nhất giật mình, lập tức gật gật đầu.

Hoàng Phủ Thanh Vũ xoay người rời đi, khi ra khỏi cửa, ánh mắt liền không tự chủ được trở nên ảm đậm, phảng phất như mây đen tụ tập đêm hôm trước nay đã hóa thành bão táp mưa sa.

Đêm hôm đó, hoàng đế nói cho hắn về những con người, những sự việc mà cả cuộc đời này hắn cũng không muốn nhắc lại nữa.

Lấy một chút thức ăn trở lại phòng, Tịch Nhan lúc hắn đi vẫn còn nằm bây giờ đang ngồi ở mép giường, bộ dáng dường như đã được giải thoát khỏi nỗi lo lắng, khổ sở lúc trước.

Thấy hắn tiến vào, nàng có chút cáu giận nhìn hắn hỏi: "Chàng đi đâu vậy?"

Trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ biết hôm nay cảm xúc của nàng nhất định phập phồng vô chừng, bởi vậy cũng không trả lời, chỉ đưa ra vài lý do rồi đưa tay kéo nàng đứng dậy: "Đến ăn vài thứ trước đã."

Tịch Nhan bình tĩnh đi tới, nắm lấy vạt áo trước ngực hắn: "Vì sao mấy ngày nay chàng không trở về phủ? Vì sao không nói một tiếng lại bỏ lên trên núi?"

"Nhan Nhan." Hắn cầm lấy tay nàng, cười khẽ, "Trước tiên ăn một chút đi được không?"

"Không ăn!" Tịch Nhan giơ tay đánh hắn, "Chàng không nói, ta sẽ không ăn, không cần chàng --"

Nghe được ba chữ cuối cùng kia, Hoàng Phủ Thanh Vũ không khỏi nheo mắt lại, ở tận nơi sau thẳm trong đôi mắt mà Tịch Nhan nhìn không

https://thuviensach.vn

thấy dần dần hiện lên một sự u ám.

Khóe miệng cực kỳ mờ mịt trễ xuống, hắn tiến đến bên tai Tịch Nhan, khẽ ngậm lấy vành tai trắng mịn như ngọc của nàng, thanh âm trầm thấp như rượu nguyên chất làm say lòng người, nhưng cũng chất chứa sự nguy hiểm: "Nàng nói lại lần nữa xem, cần hay không cần ta?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 145

Tịch Nhan vẫn chưa ý thức được câu nói vừa rồi của mình đã chạm đến điều gì, nên vẫn không thuận theo hắn, vẫn đeo bám muốn hắn nói rõ nguyên nhân, cho đến khi đột nhiên đôi môi bị người ta phủ kín, cảm giác lưỡi hắn đang cố gắng thâm nhập vào miệng mình mới giật mình hoảng hốt.

Nàng giãy dụa cố thoát khỏi hắn nhưng đã quá muộn rồi. Một tay hắn ôm lất thắt lưng của nàng, tay còn lại bắt lấy hai cổ tay của nàng, không cần tốn nhiều sức liền đẩy Tịch Nhan ngã xuống giường, nằm đè lên cơ thể nàng.

Bị hắn xâm nhập vào khoang miệng, Tịch Nhan chỉ có thể bất lực phát ra một ít thanh âm mơ hồ, hai chân đạp lung tung, nhưng nhanh chóng bị hắn ngăn chặn lại.

Ngay tại lúc nàng cảm thấy mình dường như sắp hít thở không thông nữa, hắn đột nhiên buông lỏng nàng ra, một đôi mắt đen tuyền lóng lánh như thủy tinh, nhưng cũng thâm thúy sâu không thấy đáy, ngữ khí nửa cưỡng bức nửa dụ dỗ: "Nói, cần ta hay không?"

Tịch Nhan chưa bao giờ gặp qua vẻ mặt hắn như vậy, trong nhất thời chỉ cảm thấy cảm xúc mênh mênh mông mông, cười hét toáng lên: "Không cần --"

https://thuviensach.vn

Khóe môi Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi nhếch lên, hơi thở chứa đựng một tia nguy hiểm: "Nói lại lần nữa xem, hửm?"

"Không --" Tịch Nhan vừa thốt ra được một nửa, đột nhiên mở to đôi mắt, hơi nâng lên nửa người lên liền thấy bàn tay hắn đã nhanh chóng hành động, chỉ vài ba động tác đã sắp cởi ra ngoại y của nàng, vừa động một chút liền mở được trung y của nàng..

Tịch Nhan một lần nữa hét toáng lên: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, không cho phép chàng cử động, nếu chàng đụng đến nữa ta thật sự sẽ không cần chàng nữa!"

Miệng hắn bất giác tràn ra ý cười mang theo một chút tà mị, ngữ điệu cũng ái muội vô cùng: "Nếu ta thật sự bất động, nàng sẽ cần ta như thế nào đây?"

Tịch Nhan dở khóc dở cười, khuôn mặt trắng trẻo ửng đỏ, cảm giác được tay hắn dần dần đi xuống phía dưới tìm kiếm, lúc này nàng mới cảm nhận được hắn thật sự hành động, vội vàng chịu thua cầu xin tha thứ: "Không cần, Hoàng Phủ Thanh Vũ, lạnh....."

Các căn phòng trong chùa tất nhiên là không thể so với Anh vương phủ, không chỉ nói đơn sơ thôi mà ngay cả cái bồn nước cũng không có. Da thịt trắng như tuyết của Tịch Nhan lộ ra bên ngoài không khí lạnh như băng, quả thật là cực kỳ lạnh lẽo.

Bàn tay của Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn không chịu ngừng lại động tác đang làm, cúi đầu xuống, vừa in lên đôi môi của nàng những nụ hôn khẽ khàng vừa thì thào thổ lộ: "Hôm nay nàng không uống thuốc, nếu còn không nghe lời, sẽ thật sự bị lạnh....."

Nói xong, động tác trên tay hắn phút chốc càng nhanh hơn, toàn thân Tịch Nhan cứng đờ, trong miệng bất giác phát ra những tiếng rên rỉ vô cùng

https://thuviensach.vn

ái muội, vội cắn môi dưới của mình, cố nén sự rung động của thân thể nhìn về phía hắn, vẻ mặt ai oán: "Chàng không sợ tổn thương đến đứa bé sao?"

Hắn dường như khẽ giật mình, động tác tiếp theo càng nhanh hơn, Tịch Nhan cơ hồ không chịu nổi, khó khăn lắm mới thốt ra được tên hắn trong những tiếng rên đứt quãng: "Hoàng Phủ Thanh Vũ....."

Hắn cúi đầu cười, kề sát ở bên tai nàng, trong thanh âm lộ ra sự mê hoặc, dụ dỗ: "Ngoan, ta dạy cho nàng, sẽ không thương tổn đến đứa bé ..... Hiện tại, còn không cần ta nữa không?"

Tịch Nhan cắn môi, hai gò má nàng nơi những ngón tay hắn chạm vào đã phiếm hồng, rầm rì một câu nhưng cũng không nói được thành lời.

Nhiệt độ cơ thể càng lúc càng cao, lúc nàng cơ hồ khắc chế không được muốn hét toáng lên, hắn đột nhiên dừng động tác, cúi đầu khẽ cắn chiếc cằm nho nhỏ của nàng, cười khẽ ra tiếng: "Nói, cần ta hay không?"

Tịch Nhan cắn môi nhìn hắn, một chút ủy khuất, một chút không cam lòng, nhưng đôi mắt lại càng lúc càng linh hoạt.

Cuối cùng, đôi mắt đen tuyền của nàng chợt lóe sáng mang theo ý cười pha chút động tình, sau đó vừa cười rộ lên vừa hét to: "Ta cần chàng -- ta cần chàng --"

Trên mặt hắn cũng tràn ra ý cười rạng rỡ, vươn tay ra đè xuống đôi môi của nàng, hơi trừng mắt nhìn, bỡn cợt nói: "Nhỏ giọng một chút, Nhan Nhan, nơi này không phải vương phủ, nàng lớn tiếng như vậy, sẽ bị Bồ Tát nghe được ."

Tịch Nhan vẫn khanh khách cười như trước, giống như không chút nào kiêng kỵ, thậm chí còn nghịch ngợm vươn đầu lưỡi ra quấy rối từng ngón tay hắn.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy ánh mắt hắn càng lúc càng sâu, nàng nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm mềm mại không thôi: "Nếu chàng sợ bị Bồ Tát trách tội, thì đừng tới trêu chọc ta....."

"Ta thành tâm như vậy, Bồ Tát sẽ không trách tội đâu." Thanh âm của hắn dần thấp hơn, ngay tại thời điểm hắn tiến vào nàng thân thể cũng đồng thời thành công ngăn chặn tiếng thét chói tai của nàng.

Lưu luyến triền miên cả một đêm, từ trước đến nay nàng chưa bao giờ thả lỏng thể xác và tinh thần như thế này, mà hắn lại hết sức ôn nhu, cho nàng tất cả sự yêu chiều cùng sủng ái.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tịch Nhan nằm vùi trong lòng hắn không muốn thức dậy.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không vội, tùy ý nàng nhắm mắt ngủ tiếp tục ngủ lại, một tay ôm lấy cơ thể nàng, tay còn lại nhẹ nhàng vỗ về những sợi tóc rũ xuống của nàng, nhìn dung nhan tinh thuần, động lòng người của nàng, đôi mắt đen như mực dần dần mất đi ánh hào quang ngày xưa.

"Nhan Nhan." Hắn khẽ gọi nàng một tiếng.

"Ừ." Tịch Nhan đang ngủ mơ mơ hồ hồ, đôi mắt cũng không thèm mở ra, chui chui vào trong lòng hắn, tựa hồ rất bất mãn về sự quấy rầy của hắn.

Tay hắn xuôi theo những sợi tóc đen nhánh rũ xuống của nàng, xuôi theo vành tai tinh tế nhỏ nhắn của nàng, nhẹ nhàng xoa xoa vành tai của nàng, giống như đang vỗ về nâng niu bảo vật trân quý hiếm có trên thế gian, vô cùng cẩn thận: "Ta có lời muốn nói với nàng."

Tịch Nhan bất mãn xoay người, chỉ lầu bầu một câu "Đừng phiền nữa", liền tiếp tục ngủ. Truyện Tiên Hiệp - -Y

https://thuviensach.vn

Hắn ngồi dậy, cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng, hồi lâu sau, cuối cùng cũng không nói gì thêm, tùy ý để nàng tiếp tục ngủ.

Mặt trời đã lên cao, lúc Tịch Nhan tỉnh lại một lần nữa, trong phòng đã không thấy thân ảnh Hoàng Phủ Thanh Vũ đâu.

Nàng ngồi dậy, tấm chăn nhất thời từ trên vai tuột xuống, trên người xuất hiện vô số dấu vết hoan ái đêm qua.

Nhớ tới những hành vi lớn mật của mình đêm qua giống như người bị say rượu, Tịch Nhan nhịn không được đỏ bừng mặt, ôm lấy chăn, lại bất giác nhớ tới nguyên nhân khiến mình lớn mật như thế.

Trong lòng vẫn còn chất chứa quá nhiều tâm sự nặng nề nên mới có thể mạc danh kỳ diệu muốn tìm kiếm trên người Hoàng Phủ Thanh Vũ sự an ủi như vậy.

Nhưng dù cho nàng chịu đựng khổ sở như thế nào chăng nữa cũng nhất quyết không chịu đối mặt với Nam Cung Ngự, chung quy không phải Nam Cung Ngự .

Rõ ràng không phải máu mủ tình thâm, cũng không phải sớm chiều ở chung, cũng chưa bao giờ quá thân mật khăng khít, nhưng có một ngày phải đoạn tuyệt với một người từng song hành với mình trong quá khứ, thì ra là đau như vậy.

Giống như huyết nhục chia lìa, giống như vĩnh viễn mất đi người thân cận nhất.

Hôm qua, nàng không nói với hắn câu nói kia, giờ phút này lại lặp đi lặp lại trong lòng nàng --

Nam Cung Ngự, huynh làm sao có thể chỉ là sư huynh mà thôi!

https://thuviensach.vn

Huynh cũng biết, huynh là người thân nhất của ta trên đời này !

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 146

Đợi cho đến khi Tịch Nhan sửa sang lại quần áo xong, rửa mặt đi ra khỏi phòng mới ý thức được nơi này là Lăng Tiêu sơn, có hai người nàng không thể đối mặt nhất -- Thái Hậu, Tử Ngạn.

Theo bản năng, nàng liền bắt đầu tìm kiếm Hoàng Phủ Thanh Vũ, hỏi qua vài vị hòa thượng, mới từ trong những người đó biết được hắn đã đi đến biệt viện của Thái Hậu.

Nghe đến đó, Tịch Nhan chợt cảm thấy sợ run lên, bước chân tìm kiếm hắn bỗng dừng hẳn lại, sau đó quay ngược lại đi về phía cửa chùa.

Trời đang rét đậm, cả ngọn núi đã bị tuyết trắng xóa bao phủ, chỉ có một chỗ hiện ra một màu xanh, nhưng cũng không phải là xanh biếc.

Thế nhưng điều này lại làm cho người ta cảm thấy tiêu điều.

Tịch Nhan liền tìm một chỗ sạch sẽ trước cổng chùa ngồi xuống, vừa ngắm nhìn cảnh sắc núi tuyết trước mắt, vừa chờ Hoàng Phủ Thanh Vũ đến tìm mình để cùng nhau xuống núi.

Không bao lâu sau, mặt trời dần dần lên cao ở phía đông, chiếu rọi một vùng tuyết trắng, ánh sáng phản chiếu tạo nên sắc thái rực rỡ quang mang.

https://thuviensach.vn

Nhưng Tịch Nhan chỉ cảm thấy chói mắt, vội giơ tay che mắt lại, nhưng xuyên qua khe hở của bàn tay cảm thấy được một bóng người xuất hiện trong tầm mắt mình.

Nàng không nhìn rõ bộ dáng của hắn lắm, nhưng biết được hắn đi rất chậm rãi, bước chân thong thả mà nặng nề.

Tâm Tịch Nhan cũng theo bước chân hắn dần dần trở nên nặng nề, khi hắn đến gần, nàng chỉ cảm thấy thời gian dường như đã trôi qua nhiều ngàn năm rồi.

Nàng không ngừng nâng đầu lên theo từng bước chân hắn đến gần, giờ phút này đôi mắt bất giác đau nhức không thôi, không biết là do ánh sánh chiếu vào mắy hay bị bụi bay vào mắt.

Nàng giống như không biết hắn, bởi vì nàng thật sự chưa từng gặp qua bộ dáng người nào như vậy; Nhưng rõ ràng lại có cảm giác quen thuộc như vậy, quen thuộc nhưng bất quá --

"Tử Ngạn." Nàng run giọng gọi hắn một tiếng, chậm rãi đứng dậy, vươn tay ra, muốn chạm đến sườn mặt bên trái của hắn, một vật lạnh lẽo nằm trên đó.

Tử Ngạn không cười, khuôn mặt không chút biểu tình mà Tịch Nhan chưa bao giờ gặp qua, chỉ chăm chú nhìn nàng.

Mắt phải nhìn nàng, mắt trái xuyên qua chiếc mặt nạ trên mặt, cũng nhìn nàng.

Tay Tịch Nhan cuối cùng cũng chạm vào được chiếc mặt nạ kia, chỉ một thoáng nàng cảm thấy một xúc cảm lạnh lẽo từ ngón tay truyền vào đến tận đáy lòng.

https://thuviensach.vn

"Tử Ngạn, tại sao có thể thành ra như vậy --" Thanh âm cùa nàng cố tỏ ra vui vẻ, nhưng không che dấu được nỗi lo sợ không yên cùng sợ hãi, "Tại sao lại có thể như vậy --"

Khuôn mặt Tử Ngạn vẫn không có chút biểu cảm nào như trước, thậm chí vẻ mặt, sóng mắt, hết thảy đều không hề động đậy.

Tịch Nhan cảm thấy sợ hãi. Đây không phải là Tử Ngạn, không phải là một Tử Ngạn đơn thuần thiện lương, mọi tình cảm, suy nghĩ đều biểu hiện ra mặt.

Đúng lúc này, Hoàng Phủ Thanh Vũ đi ra từ cổng chùa, nhìn thấy tình hình trước mắt, ánh mắt trở nên buồn bã.

Ánh mắt Tử Ngạn cuối cùng cũng chuyển động, nhìn về phía sau nàng, nơi Hoàng Phủ Thanh Vũ đang đứng.

Tịch Nhan theo ánh mắt hắn xoay người nhìn lại, nhìn thấy sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ có chút ảm đạm, đầu tiên là ngẩn ra, sau khi quay đầu lại liền vội muốn tháo chiếc mặt nạ trên mặt Tử Ngạn xuống --

"Đừng." Tử Ngạn vội giữ chặt tay nàng, thanh âm khàn khàn nàng chưa bao giờ nghe thấy qua, thấp đến không thể thấp hơn, "Sẽ dọa đến nàng."

Cuối cùng hắn cũng chịu mở miệng, nhưng chỉ làm cho Tịch Nhan không kiềm chế được muốn bật khóc.

"Ta không sợ." Nàng nhìn hắn, thấp giọng nói, "Huynh đã quên từ nhỏ lá gan của ta đã rất lớn hay sao?"

Khóe miệng Tử Ngạn hơi nhếch lên, trên mặt cuối cùng cũng tràn ra ý cười mỉa mai lần đầu tiên nàng nhìn thấy: "Nhưng Nhan Nhan, ta không muốn bị nàng nhìn thấy."

https://thuviensach.vn

Rõ ràng là đang cười, nhưng sao lại làm cho người ta cảm thấy đau như vậy, thảm đạm như vậy.

Tịch Nhan nói không ra lời, cùng hắn nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng chậm rãi thu tay lại.

"Ta nghe nói," Thanh âm hắn cuối cùng cũng có một chút ấm áp, "Nghe nói nàng đang có thai, chúc mừng nàng. Lão Thất, cũng chúc mừng ngươi." Dứt lời, hắn nhìn nhìn bụng Tịch Nhan,"Có đã hơn hai tháng rồi sao?"

Cả người Tịch Nhan cứng đờ. Hơn hai tháng trước là thời điểm nàng đồng ý gả cho Tử Ngạn, chỉ là khi đó, nàng căn bản không biết trong bụng mình sẽ có đứa bé này.

Thân mình cứng ngắt bị người ôm vào trong lòng, thì ra là Hoàng Phủ Thanh Vũ bước tới, dùng áo khoác trên người mình bảo vệ nàng, sau đó nhìn Tử Ngạn, mỉm cười: "Đa tạ Thập Lục thúc. Thập Lục thúc đến tìm Hoàng tổ mẫu sao? Lão nhân gia vừa mới dùng bữa sáng, hiện giờ đang rảnh rỗi, Thập Lục thúc đến vừa đúng lúc."

Tử Ngạn gật gật đầu, cuối cùng cũng không liếc mắt nhìn Tịch Nhan lấy một cái, nghiêng người đi thẳng vào chùa.

"Đi trở về thôi!" Nhìn thấy Tịch Nhan vẫn thất thần như cũ, Hoàng Phủ Thanh Vũ vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy chóp mũi của nàng. Truyện Sắc Hiệp -

Lúc này Tịch Nhan bỗng nhiên hoàn hồn lại, đẩy mạnh hắn ra: "Ta có lời muốn nói cùng Tử Ngạn, chàng chờ ta một lát."

Hoàng Phủ Thanh Vũ bị nàng đẩy ra như vậy, nhìn thấy nàng vội vội vàng vàng chạy vào bên trong đuổi theo, khóe miệng hơi trầm xuống, đường cong trên khuôn mặt trở nên đông cứng lại.

https://thuviensach.vn

"Tử Ngạn!" Tịch Nhan rốt cuộc cũng đuổi kịp Tử Ngạn, hắn đang đứng xuất thần bên cạnh bờ ao phía sau viện.

Bỗng nhiên nghe được tiếng gọi, lúc vừa quay đầu nhìn thấy Tịch Nhan, đôi mắt tưởng chừng như khô cạn nước mắt bỗng cảm thấy đau xót, nước mắt từng giọt từng giọt cứ thế rơi xuống

Tịch Nhan dừng lại cách hắn vài bước, không dám bước đến gần

Tử Ngạn xoay người, đưa lưng về phía nàng: "Nhan Nhan, còn có chuyện gì sao?"

"Tử Ngạn....." Tịch Nhan bắt buộc mình xem như không thấy chuyện vừa xảy ra, thấp giọng nói, "Tử Ngạn, ta đến nói cho huynh biết, huynh đừng quá tin tưởng Thái Hậu, bà ta không phải thiệt tình đối tốt với huynh....."

Sau một lúc lâu, nàng mới nghe được Tử Ngạn cười khẽ một tiếng: "Ta biết..... Nhưng trên đời này còn có ai thiệt tình đối đãi tốt với ta đâu? Ít nhất, mẫu hậu ăn chay niệm phận, giả vờ đối tốt với ta, cho dù chỉ là giả vờ hao tâm tổn sức, đối với ta mà nói, như vậy cũng đã đủ rồi. Trên đời này sẽ không có người thứ hai nguyện ý giả vở đối xử tốt với ta dù chỉ một chút thôi."

"Nhan Nhan, nàng cùng hắn trở về đi, về sau đừng lên trên núi nữa. Nơi này thật ra rất lạnh lẽo, nàng sẽ không thích đâu."

Dứt lời, Tử Ngạn không dừng lại nữa, đi nhanh về phía biệt viện của Thái Hậu, để lại một mình Tịch Nhan đứng ở nơi đó, nghĩ đến lời nói của hắn, thật lâu vẫn chưa hồi phục tinh thần.

"Nhưng trên đời này còn có ai thiệt tình đối đãi tốt với ta đâu?"

https://thuviensach.vn

Ngữ điệu của hắn vẫn bình thản, cuối cùng, lại trở thành nỗi đau lớn nhất trong lòng Tịch Nhan.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 147

-

Trên đường trở về Anh vương phủ, bên trong xe ngựa ấm áp, Tịch Nhan nằm trên tấm thảm nhung thật dày, từ đầu tới cuối không nói được một lời.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi ở phía đối diện, ngẫu nhiên lại ngẩng đầu nhìn nàng đang nhắm chặt hai mắt, còn lại đa số thời gian cũng chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Kết quả đến khi trở lại Anh vương phủ, hai người không ai nói với ai câu nào.

Trước khi xuống xe ngựa, Tịch Nhan vén tấm chăn mỏng đắp trên người mình ra, Ngân Châm đợi ở cửa tiến lên phủ thêm áo choàng được chuẩn bị sẵn cho nàng.

Lúc này Tịch Nhan mới nhìn đến Lâm Lạc Tuyết cũng đứng chờ trước cửa phủ, thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ từ trên xe ngựa bước xuống, nàng ta liền cười bước lên đón mừng, tiếp nhận áo khoác từ trong tay tỳ nữ, tự mình khoác lên người Hoàng Phủ Thanh Vũ : "Thất gia đã trở về rồi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ: "Đã nhiều ngày ta không ở trong phủ, vất vả cho nàng rồi?"

https://thuviensach.vn

Lâm Lạc Tuyết hơi cúi đầu, cười cười: "Thiếp thân phải làm như thế, cũng không thấy vất vả."

Phía bên này, Tịch Nhan cầm lấy phích nước nóng Ngân Châm đưa cho, nắm trong lòng bàn tay, không quay đầu nhìn lại, tiêu sái bước vào vương phủ.

Đêm hôm đó, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không quay lại Hi Vi viên. Mãi cho đến gần giờ tý, Ngân Châm mới nhớ đến nhắc nhở Tịch Nhan việc uống thuốc, trong nhất thời bỗng nhiên nhận ra có chỗ kỳ quái --

Sau khi Tịch Nhan hồi phủ liền không nói một câu, mà Hoàng Phủ Thanh Vũ thấy tình hình nàng như thế cũng không tỏ thái độ gì, dường như ngay cả Thôi Thiện Duyên cũng quên nhắc nhở Tịch Nhan uống thuốc.

Tất cả tất cả đều có vẻ quá mức bất thường.

Vì thế thừa dịp Tịch Nhan uống thuốc, Ngân Châm nhịn không được thử thăm dò: "Sườn Vương phi, người cùng Thất gia..... Giận dỗi sao?"

"Không có." Tịch Nhan Nhanh chóng lên tiếng, buông chén xuống, liếc mắt nhìn bên trong hộp thuốc một cái, thấy chỉ còn một viên thuốc, đột nhiên cảm thấy nao nao trong lòng.

Nhớ tới lúc trước, thân thể thật sự gặp phải chuyện trước nay chưa từng xảy ra, sau khi uống thuốc quả thật tình hình đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều, gần đây cũng không còn xuất hiện tình trạng thân mình hư nhuyễn nữa, nghĩ lại, chắc là có thể không cần uống thuốc này nữa.

Nhắc tới thuốc, nàng lại không thể không nhớ tới khuôn mặt của Tử Ngạn. Tâm trạng Tịch Nhan càng nặng nề hơn.

Hắn mới mười chín tuổi, đang ở giai đoạn đẹp nhất của đời người, nếu không phải bởi vì nàng, hắn có thể vẫn là thiếu niên thuần lương như lúc

https://thuviensach.vn

trước, mặc dù cô độc, mặc dù lạnh lẽo, nhưng nhất quyết không có bộ dáng như hiện nay.

Hết thảy đều là vì nàng.

Tịch Nhan thống khổ nhắm hai mắt lại, khó có thể ngăn cản nội tâm đau đớn, giằng xé từng cơn.

Ngân Châm nghĩ là nàng đã muốn ngủ nên để lại nến trên bàn, vừa muốn đi ra khỏi cửa, bỗng nhiên nghe được thanh âm Tịch Nhan: "Ngân Châm, tắt nến đi."

Ngân Châm ngẩn ra: "Sườn Vương phi, không phải người phân phó mỗi đêm đều phải để nến sáng....."

"Không cần." Tịch Nhan nằm nghiêng người, lẩm bẩm nói ,"Về sau cũng không cần."

Tử Ngạn vì nàng mà phải chịu đựng sự thống khổ như vậy, còn nàng lại dựa vào cái gì mà hưởng thụ sự an bình đây?

Tử Ngạn vì nàng mà phải trải qua sự đau khổ, nàng cũng sẽ khiến cho mình phải chịu đựng như thế.

Nàng sẽ theo hắn, cùng nhau chìm trong đêm tối.

Trong viện, trên một tàng cây xum xuê có bóng người, từ nãy giờ Nam Cung Ngự vẫn nằm trên nhánh cây nhìn về căn phòng kia, ngay sau đó, hắn nhìn thấy thị nữ hầu hạ bên cạnh lầu bầu đi ra, căn phòng chìm vào trong bóng tối, cô độc trong đêm tối yên ắng.

Dừng một lát, hắn dường như hiểu được điều gì, chậm rãi nằm trở lại nhánh cây cứng rắn lạnh lẽo kia, không bao lâu sau, từ trong người lấy ra một cây tiêu nhỏ, đưa tới bên môi, chậm rãi thổi lên.

https://thuviensach.vn

Tiếng tiêu vốn du dương, mềm mại dễ nghe, giờ phút này lại trầm thấp, trúc trắc, sâu kín trong đêm tối yên tĩnh truyền đi thật xa.

Trong phòng, trong bóng tối Tịch Nhan không thể kiềm chế được rơi lệ, bỗng nhiên nghe được tiếng sáo bên tai, phút chốc bật ngồi dậy.

Chỉ trong chớp mắt, nàng liền nghĩ ngay đến Nam Cung Ngự.

Hôm qua, lúc nàng dùng hết toàn bộ khí lực thoát khỏi hắn, hắn chỉ nói một câu: "Mặc kệ ta là Nam Cung Ngự hay là Mộc Cao Phi, từ nay về sau, bất kỳ lúc nào chỉ cần muội cần, ta nhất định sẽ ở bên cạnh muội."

Giờ này khắc này, hắn đang ở bên ngoài sao?

Mà giờ này khắc này, trong đêm khuya thanh vắng như vậy, trên đường lớn trong kinh thành xuất hiện một tuấn mã đang phi nước đại.

Xuyên qua đường lớn, sau đó đi vào một ngõ nhỏ, cuối cùng ngừng lại trước quán rượu của Mẫu Đơn. Thập Nhất xoay người xuống ngựa, không để ý cả người phủ đầy tuyết liền vọt vào trong quán.

Mẫu Đơn vừa thấy hắn đến, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, nàng ngầm làm ám hiệu cho hắn nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ đang ngồi một mình ở một góc sáng sủa, vừa uống rượu vừa thưởng tuyết.

Thập Nhất đi nhanh về phía trước, nhìn qua cửa sổ, sau đó quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Thất ca, đã trễ thế này, huynh còn ở nơi này làm gì vậy?"

Cảnh tuyết Trước mắt phút chốc biến mất, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không để ý đến, cúi đầu tiếp tục uống rượu.

https://thuviensach.vn

Thập Nhất nhìn thấy vẻ mặt run rẩy vì lạnh vủa Mẫu Đơn, có chút nóng nảy: "Thất ca, huynh muốn uống rượu đệ sẽ đi cùng huynh đến chỗ khác uống, bây giờ nên để cho Mẫu Đơn nghỉ ngơi đi?"

Lúc này Hoàng Phủ Thanh Vũ mới nhìn hắn, lại liếc mắt nhìn về phía Mẫu Đơn, mỉm cười, đứng dậy nói lời cảm ơn với Mẫu Đơn, lấy áo khoác liền đi ra ngoài cửa. Thập Nhất thấy thế, vội vàng nói đôi ba câu với Mẫu Đơn sau đó vội vàng đuổi theo.

Hoàng Phủ Thanh Vũ không cưỡi ngựa, Thập Nhất liền dắt ngựa đi bên cạnh hắn, hai nam tử đều tuấn tú nho nhã cùng nhau đi dưới trời đầy gió tuyết.

"Nàng đã gặp Thập Lục thúc." Hồi lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới chịu mở miệng, ngữ khí lãnh đạm.

"A?" Thập Nhất run lên, lập tức bình tĩnh lại ngay, "Thất tẩu? Tẩu ấy giận dỗi huynh sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lắc lắc đầu: "Không có làm loạn, thậm chí im lặng khác hẳn với ngày thường."

"Trong lòng tẩu ấy tất nhiên vẫn trách huynh." Thập Nhất âm thầm thở dài, nửa là vì Hoàng Phủ Thanh Vũ, nửa là vì đã tốn công sức cả nửa ngày đi phỏng đoán. Hắn nên sớm nghĩ đến điều duy nhất có thể làm cho thái độ Thất ca hắn khác thường như vậy, ngoại trừ Tịch Nhan thì không còn ai cả.

Dừng một chút, Thập Nhất lại nói: "Thất ca, lúc trước huynh đã từng nói sẽ cùng với Thất tẩu đi nơi khác qua đêm trừ tịch, hiện tại tính thế nào?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi nâng tay lên thủ hứng một bông tuyết trong lòng bàn tay, nhìn bông tuyết trắng lạnh lẽo dần dần hóa thành một đốm nước nhỏ, cười khẽ một tiếng, ánh mắt lạnh lùng, thản nhiên nói: "Không có dự định gì cả. Ta cho nàng thời gian, xem nàng muốn dùng thời

https://thuviensach.vn

gian bao lâu mới có thể quên đi sư huynh và Tử Ngạn của nàng, mới nhớ tới trên đời này còn có một người tên Hoàng Phủ Thanh Vũ."

Thập Nhất giật mình quay đầu lại nhìn mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ, sau một lúc lâu, cuối cùng mới gật gật đầu dù nửa hiểu nửa không.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 148

Trong đêm tối, trầm tiếng sáo một lần lại một lần vang lên. Tiếng sáo như xua đi mọi nỗi phiền muộn trong lòng người, trong bóng đêm yên tĩnh, Tịch Nhan nằm lắng nghe tiếng sáo, trong lòng không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

Chính là đau. Đau lòng và đau đầu.

Nàng không phải một kẻ tiêu sái, cho tới bây giờ cũng không phải.

Cũng như đối với chuyện của Lăng Chiếu, nàng để ở trong lòng nhiều năm như vậy, tùy ý người trong thiên hạ mắng mình là một kẻ họa thủy cũng không biện giải nửa câu. Không phải vì tha thứ mà chính là hận, hận đến tận xương tận tim nên nàng không muốn đi biện giải với bất kỳ ai, nàng thà để cho nỗi hận này càng thêm khắc sâu, hận càng thêm hận.

Hận cho đến khi tâm như tro tàn.

Nhưng người đang ở bên ngòai kia lại không giống như vậy. Trong lòng nàng hiểu rất rõ.

Hắn bất quá chỉ lừa nàng, dùng một thân phận giả lừa gạt nàng thôi, nhưng nếu chưa từng bị tổn thương thì không biết được tổn thương là như thế nào.

https://thuviensach.vn

Nhưng dù sao thì cũng là cố tình, nàng hận ai lừa gạt mình.

Tâm Tịch Nhan giống như bị tiếng sáo này thu hút, luẩn quẩn quanh nàng, làm cho nàng cảm thấy có một chút tức giận.

Suốt một đêm, nàng phải chịu đựng loại tra tấn này, không thể nào chợp mắt được.

Trời vừa sáng, tiếng sáo bên ngoài cuối cùng mới dần dần nhỏ hơn, sau đó biến mất không còn nghe thấy nữa.

Trong lòng Tịch Nhan giống như được thả lỏng, sau đó, lại không biết vì sao dường như càng thêm nặng nề. Nàng hít sâu một hơi, lập tức bước xuống giường, chạy đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, nhìn tuyết trắng tràn ngập khu vườn.

Tuyết rơi suốt cả đêm. Nếu Nam Cung Ngự ở bên ngoài thổi tiêu cả một đêm, vậy hắn tránh gió tuyết ở chỗ nào?

Trong nháy mắt, trong lồng ngực nàng không biết khí lực từ đâu tích tụ lại, hướng về khu vườn hô to một tiếng: "Nam Cung Ngự!"

Đứng trên nhánh cây to, khóe miệng nam tử chậm rãi gợi lên một nụ cười nhợt nhạt, chỉ khẽ nhếch khóe môi, nhìn nửa thân người Tịch Nhan đang nhoài ra ra cửa sổ tìm kiếm, đôi mắt lóe sáng.

Tịch Nhan còn chưa kịp nhận ra trong viện có động tĩnh gì, lại kinh động Ngân Châm trước, cô ta vội vàng vào chạy đến phòng nàng, vừa nhìn thấy Tịch Nhan đi chân trần đứng bên cửa sổ, nhất thời kinh hãi, vội lấy áo choàng phủ lên trên người Tịch Nhan: "Sườn Vương phi, người đứng ở chỗ này làm gì, cẩn thận kẻo bị cảm lạnh."

Tịch Nhan bị cô ta lôi kéo trở lại giường, vùi người trong ổ chăn ấm áp nhưng tâm nàng lại ở ngoài hoa viên, liền lấy cớ mình muốn tiếp tục nghỉ

https://thuviensach.vn

ngơi, đuổi Ngân Châm lui ra ngoài, sau đó lẳng lặng chờ đợi. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Nhưng, qua một hồi lâu sau vẫn không có động tĩnh.

Đang lúc Tịch Nhan hoài nghi Nam Cung Ngự có phải đã rời đi hay không, đột nhiên nghe được tiếng mở cửa sổ rất nhỏ, ngay lập tức nàng liền xông lên phía trước mở cửa sổ ra.

Ngoài cửa sổ, Nam Cung Ngự khoanh tay đứng ở nơi đó, sắc mặt bị lạnh trở nên xanh mét, đôi môi tái lại, toàn thân bị ẩm ướt, rõ ràng là dấu vết do tuyết bị tan ra.

Tịch Nhan nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng.

Cuối cùng, nàng bật cười, thế nhưng nước mắt lại chảy xuống.

"Nam Cung Ngự, uổng cho huynh tự xưng là thông minh cơ trí vô song, lại sao lại tự biến mình trở nên chật vật như vậy?"

Khẩu khí đùa cợt giống như trước kia họ thường trêu chọc nhau, làm cho Nam Cung Ngự giật mình, sau đó, trên mặt hắn nở nụ cười không kềm chế được: "Còn không phải bởi vì ta gặp được một kẻ điêu ngoa thiên hạ vô song, cổ quái độc nhất vô nhị Hoa Tịch Nhan sao!"

Dứt lời, hắn vẫn như trước, không chút e dè mở cửa sổ nhảy vào phòng Tịch Nhan.

Trong lòng Tịch Nhan luôn cảm thấy bất an, vội giữ chặt hắn: "Sao huynh lại tự quyết định nhảy vào đây, mau ra ngoài đi."

Hắn nhíu mày nhìn nàng: "Từ trước cũng là như vậy mà, có gì không ổn đâu?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan chỉ cảm thấy có gì đó không được tự nhiên, nhưng mà nhìn toàn thân hắn bị ướt đẫm, nên cũng không nói gì thêm: "Để ta cho người mang một bộ quần áo sạch sẽ đến cho huynh."

"Không cần. Muội làm vậy, chẳng may tướng công của muội biết được, chẳng phải là phiền toái thêm sao?"

Vừa dứt lời, bỗng nhiên lại vang lên tiếng mở cửa sổ, trong lòng Tịch Nhan mạnh cả kinh, quay đầu lại đã thấy Nam Cung Ngự có chút bất đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái, sau đó tự mình đứng dậy đi mở cửa sổ, không biết từ trong tay người nào tiếp nhận một bộ quần áo mới, đi đến sau bình phong thay đổi y phục.

Trong nháy mắt, Tịch Nhan lập tức nhớ đến hắn chính là Dự thân vương Mộc Cao Phi của Đại Sở, không phải Nam Cung Ngự, đợi hắn đi ra, nàng nhịn không được cầm lấy tấm chăn mỏng trên nhuyễn điếm ném về phía hắn.

"Nhan Nhan." Hắn không cần tốn nhiều sức liền né tránh được tấm chăn mỏng, bắt được cánh tay Tịch Nhan, vẻ mặt giận dữ nhìn nàng, "Ta là Nam Cung Ngự, ta chính là Nam Cung Ngự, được không?"

Tịch Nhan ngẩn ra, sau đó hừ lạnh một tiếng, hung hăng đá hắn một cước.

Hắn giả bộ đau nhíu mày lại, rõ ràng nhuyễn tháp ngay trước mặt hắn, nhưng hắn vừa nhìn thấy nhuyễn tháp kia, thân mình lập tức cứng đờ, sau đó xoay người đi về phía giường Tịch Nhan, nằm vật xuống giường.

Cuối cùng Tịch Nhan cũng hiểu được cảm giác bất an trong lòng mình kia từ đâu mà đến. Lúc trước, mỗi khi Nam Cung Ngự không kiêng nể gì ra vào phòng của nàng, nàng bình thản xem như không có gì; Nhưng từ khi nàng cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ viên phòng, đây là lần đầu tiên hắn theo thói quen trước đó vào trong phòng nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng vừa xấu hổ, lại vừa cảm thấy lo lắng, nghĩ nghĩ một chút rồi ngồi cách hắn xa xa .

Trong phòng nhất thời an tĩnh lại, Tịch Nhan ngồi ở ghế, trầm mặc một lát, tâm trạng dần dần thoải mái một chút, nỗi lòng cũng không còn nặng nề như trước, giống như hai ngọn núi to bị dỡ đi một ngọn, cả người cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Nhớ tới Tử Ngạn, nàng bất giác đứng dậy, đi đến bên cạnh Nam Cung Ngự, không chút khách khí lôi hắn dậy: "Nam Cung Ngự, huynh giúp ta một chuyện đi."

Nam Cung Ngự nhìn nàng, khinh thường nói: "Vừa mới nhận lại sư huynh đã nghĩ đến việc sai ta đi làm việc?"

Tịch Nhan nhất thời cảm thấy tức giận: "Nam Cung Ngự, huynh nói đi, vì sao dùng thân phận Nam Cung Ngự gạt ta lâu như vậy?"

Nam Cung Ngự lập tức đầu hàng nhận thua: "Muội nói đi, chuyện gì? Ta dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng không chối từ."

Tịch Nhan lại trầm mặc xuống, đôi mắt cũng ảm đạm không có ánh sáng, hồi lâu sau mới nói: "Mặt Tử Ngạn bị thương, mặc kệ huynh dùng phương pháp gì cũng phải chữa lành cho hắn, được không?"

"Thập Lục Vương gia sao?" Nam Cung Ngự nhíu mày, "Sao muội không nói với Hoàng Phủ Thanh Vũ? Hắn không giúp muội sao?"

Hô hấp Tịch Nhan chợt ngừng lại, cúi đầu xuống: "Nếu không phải bởi vì ta và chàng, Tử Ngạn cũng sẽ không biến thành bộ dáng như hiện nay, hơn nữa chàng cùng với Tử Ngạn luôn luôn có ngăn cách..... Còn nữa, huynh được xưng là tiểu y tiên, y thuật của chàng làm sao có thể giỏi hơn huynh?"

https://thuviensach.vn

"Muội biết hắn biết y thuật sao?" Trong mắt Nam Cung Ngự bỗng nhiên chợt lóe sáng, nhìn chằm chằm Tịch Nhan.

Tịch Nhan có chút không hiểu: "Làm sao có thể không biết chứ? Nhưng chàng lại không giống huynh..... Rốt cuộc huynh giúp hay không giúp đây?"

Nam Cung Ngự không khỏi cười khẽ một tiếng: "Được, ta đồng ý với muội."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 149

Sáng sớm ngày ba mươi tháng chạp, Tịch Nhan từ trên giường tỉnh lại, khẽ nghiêng thân mình, nhìn ngoài ánh sáng chiếu vào qua khung cửa sổ, tim đập mạnh và loạn nhịp , trong lòng tự nhiên trống rỗng, giống như mất đi gì đó.

Đêm qua ngủ cũng không an ổn, bởi vậy đôi mắt xuất hiện một vòng thâm đen. Kỳ thật không phải chỉ có đêm qua, liên tiếp vài đêm rồi, nàng ngủ không được yên giấc.

Đã ba ngày nàng chưa gặp mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ, không chỉ không gặp mặt, thậm chí ngay cả đôi ba câu nói của hắn nàng cũng chưa nghe, đến việc uống thuốc của nàng, từ hai ngày trước thuốc đã dùng hết hắn cũng không cho người mang đến nữa.

Nhưng thật ra từ hai hai ngày trước, nha hoàn trong tiền viện đến đây mang cho nàng câu đối xuân cùng chữ phúc hắn tự tay viết, lúc ấy Tịch Nhan liền mở ra xem, chỉ thấy hai câu đối bình thường: "Lâu ngoại xuân âm cưu gọi vũ, đình tiền ngày ấm điệp phiên phong", trong lòng không biết vì sao có chút thất vọng.

Bỗng dưng lúc ấy nàng như nghĩ tới điều gì đó bèn hỏi nha hoàn mang chữ đến: "Thất gia đều viết câu đối xuân cho mỗi viện sao?"

https://thuviensach.vn

"Bẩm sườn Vương phi, Thất gia dựa theo lệ thường, đều viết câu đối cho mỗi viện. Chỉ có câu đối ở cổng vương phủ là do Hoàng thượng ban thưởng thôi."

Tịch Nhan nhịn không được cảm thấy nao nao. Hắn có thời gian rãnh rỗi để viết câu đối xuân cho mỗi tiểu viện, cớ sao lại không có thời gian ghé đến tiểu viện của nàng? Tuy nói ngày từ Lăng Tiêu sơ trở về, nàng làm mặt lạnh với hắn, nhưng cũng bởi vì hắn cùng nàng làm cho Tử Ngạn biến thành bộ dáng kia thôi. Huống chi, nếu ngày đó không phải hắn bày mưu, làm cho nàng mang thai đứa bé trong bụng thì tình hình chắc chắn sẽ không như thế này.

Tuy nói như thế, nhưng dù sao nàng cũng đã không muốn so đo những chuyện ngày xưa với hắn nữa, giờ phút này nếu lại nhắc đến chuyện Tử Ngạn thì nàng có vẻ quá nhỏ nhen, kiếm cớ gây sự.

Bởi vậy mặc dù ngày đó Tịch Nhan có náo loạn một chút, nhưng thật ra nàng cũng không giận gì hắn mấy.

Không nghĩ tới ba ngày liền sau đó, nàng không nhìn thấy thân ảnh hắn nữa.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm, theo lệ cũ, trong cung sẽ có, hơn nữa dạ yến tối nay là bữa tiệc long trọng nhất trong năm. Giờ phút này Tịch Nhan đang đấu tranh với bản thân nên đi hay không, hoặc hắn có dự định cho mình đi hay không.

Đợi cho đến chiều, cuối cùng tiền viện có người đến mời nàng vào cung, nói là xe ngựa đã chuẩn bị xong đang đợi trước cửa phủ.

Trong lòng Tịch Nhan không khỏi khó chịu, nên nàng chỉ ăn mặc trang điểm giản dị, sau khi thay đổi xiêm y liền đi phía cửa phủ, thầm nghĩ đợi đến khi gặp Hoàng Phủ Thanh Vũ sẽ bắt hắn nói chuyện cho rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Không nghĩ tới khi đến trước cửa phủ, chỉ nhìn thấy một chiếc xe ngựa, nhất thời tâm Tịch Nhan nảy sinh nghi hoặc: "Thất gia đâu?"

Người gác cổng vội tiến lên nói: "Bẩm sườn Vương phi, lúc trưa Thất gia cùng Vương phi đã vào cung, đây là xe ngựa do Quý phi nương nương phái tới, đón sườn Vương phi tiến cung ."

Tịch Nhan cảm thấy chán nản, nỗi ai oán cùng ủy khuất chồng chất trong lòng mấy ngày nay rốt cuộc cũng tràn đầy, nàng ném ấm lô đang cầm trong tay, xoay người đi vào trong phủ.

Hạ nhân xung quanh chưa bao giờ gặp qua tình cảnh như vậy, chỉ một thoáng tất cả đều ngây ngẩn cả người, quay mặt nhìn nhau, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Thôi Thiện Duyên vừa mới từ bên ngoài trở về nhìn thấy tình hình như thế, vội chạy đến bên Tịch Nhan: "Xin sườn Vương phi bớt giận, Thất gia an bài như vậy nhất định Thất gia có dụng ý riêng. Sườn Vương phi có thể giận dỗi Thất gia, nhưng sẽ đặt mặt mũi của Quý phi nương nương ở đâu? Mặc dù tính tình Quý phi nương nương dịu dàng trầm tĩnh, nhưng mà cũng là người Hoàng thượng sủng ái và tín nhiệm nhất, xin sườn Vương phi đừng hành động theo cảm tính."

Hắn nói một hơi càng làm Tịch Nhan nổi giận hơn, từng câu từng chữ trong lời hắn nói rõ ràng nhắc nhở cho Tịch Nhan nên vì Hoàng Phủ Thanh Vũ mà lo lắng, không thể vì tùy hứng nhất thời của mình mà làm ra chuyện bất lợi cho tương lai của Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Tịch Nhan cảm thấy mình chưa từng tức giận như vậy bao giờ, trước kia mặc dù có tức giận, cũng có thể thuận lợi che dấu, không nói không rằng sẽ âm thầm tính kế người khác. Việc tức giận như ngày hôm nay tuyệt đối trước đó chưa từng xả ra, bộ não hay tính kế trêu chọc người khác của nàng

https://thuviensach.vn

không hiểu vì sao lại biến mất, nếu muốn bàn đến việc tính kế, cũng tuyệt đối không tính kế hắn!

Tức giận bất giác chuyển vì cáu giận, nàng cũng không tiện phát hỏa với Thôi Thiện Duyên, lập tức liền đi trở về Hi Vi viên. Nhưng mới đi được nửa đường, nàng lại cảm thấy không cam lòng, thiếu điều nghiến răng nghiến lợi, hung hăng dậm chân, sau đó xoay người lại.

Sau khi xuống ngựa ở Thanh Hoa môn, nhuyễn kiệu do Vạn quý phi phái tới đã chờ ở chỗ này từ sớm. Tịch Nhan ngồi trên nhuyễn kiệu vào cung, thầm nghĩ sau khi khôi phục lại dung mạo chân thật sẽ không tiếp xúc với các vị nương nương trong cung, không biết vì sao Vạn quý phi này lại phái người tới đón mình vào cung?

Trong lòng nàng vẫn còn đang nghi hoặc thì nhuyễn kiệu đã đến trước điện, Tịch Nhan vừa ra khỏi kiệu đã nhận ra đây không phải là nơi đãi tiệc Cảnh Hoa cung, mà là Cảnh Nhân cung nơi ở của Vạn quý phi. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Lập tức có thái giám tiến lên đón tiếp nàng: "Sườn Vương phi xin mời."

Tịch Nhan bất giác theo bước chân của hắn đi vào trong điện, trong điện không thấy bóng dáng một người, vừa xoay người định hỏi thái giám kia, nhưng chỉ nghe hắn nói: "Sườn Vương phi xin chờ một chút." Nói xong, hắn liền đi ra khỏi điện.

Tịch Nhan cảm thấy rất kinh ngạc, bỗng nhiên nghe thấy từ bên trong điện truyền đến tiếng bước chân, lập tức vòng qua bức bình phong, xuất hiện trước mắt mình là một nữ tử trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp, phong thái ung dung cao quý, nhưng tuyệt đối không phải là Vạn quý phi. Theo phía sau nàng là một tiểu thái giám mi thanh mục tú, chậm rãi đi từng bước một về phía Tịch Nhan.

Tịch Nhan bất giác cảnh giác.

https://thuviensach.vn

"Vài ngày trước Lục gia vì nàng mà mất bình tĩnh sao?" Nàng kia vẫn nhìn Tịch Nhan, đầu cũng không chuyển hỏi.

"Bẩm Vương phi, đúng vậy."

Nghe hai người đối thoại, Tịch Nhan bỗng dưng hiểu được. Nữ tử trước mắt này, nàng đã từng nghe nói qua, Hoàng Phủ Thanh Hoành vì làm vui lòng hoàng đế nên mới cưới Vương phi. Hiện giờ nàng ta xuất hiện trước mắt mình, từ nhỏ lớn lên trong cung nên làm sao Tịch Nhan lại không đoán ra nguyên nhân? Chính là không biết vị Vạn quý phi kia đang đóng vai trò gì trong vở tuồng này.

"Quả nhiên là có bộ dáng dụ dỗ đàn ông." Lục hoàng phi có chút mất bình tĩnh, "Chỉ tiếc cho dù có đẹp như thế nào thì cũng chỉ là một kẻ xuất thân từ nha hoàn mà thôi, một kẻ đê tiện, chỉ biết làm mấy chuyện xấu câu dẫn đàn ông!"

Nghe vậy, Tịch Nhan nhịn không được lạnh lùng cười, mắt đẹp vừa đảo qua, khuôn mắt tràn đầy vẻ phong tình vô hạn: "Thì ra là Lục hoàng phi đến đây để khởi binh vấn tội, ta chỉ muốn hỏi một chút, nếu Lục hoàng phi thật sự có bản lĩnh giữ được Lục gia, làm sao phải nhọc công tới tìm ta? Hoặc là, Lục hoàng phi có thể để cho các tuyệt sắc mỹ nam tử trong phủ giữ Lục gia lại, coi như là có bản lĩnh."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 150

Nghe vậy, Lục hoàng phi giống bị chạm đến chỗ đau, nhất thời giận dữ, nói với tiểu thái giám bên cạnh: "Lưu Thuận, giáo huấn nàng cho ta!"

Nhưng sau một lúc lâu không thấy động tĩnh, nàng ta vừa quay đầu đã thấy Lưu Thuận nhìn chằm chằm vào Tịch Nhan, sóng mắt lưu chuyển, giống như mất đi thần trí, nên rất căm tức, lại nhìn thấy Tịch Nhan xoay người muốn bỏ đi, liền tiến lên hai bước, giữ chặt Tịch Nhan đang muốn xoay người, giương tay giáng xuống một cái tát.

"Ba" một tiếng, như dùng hết khí lực toàn thân, tiểu thái giám đang ngây người cả kinh vội phục hồi tinh thần lại, trên mặt Tịch Nhan cũng lập tức hiện ra năm dấu ngón tay rõ ràng.

Trong điện nhất thời yên lặng lại.

Tiểu thái giám vừa phục hồi tinh thần lại thấy thế không khỏi đổ mồ hôi lạnh đầy người.

Hắn thường đi theo bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Hoành, bởi vậy đối với những chuyện xảy ra trong triều cũng có nghe thấy đôi điều, trong đó đương nhiên cũng bao gồm Thất gia lợi hại như thế nào, nếu chẳng may hắn biết Vương phi nhà mình đánh sườn phi của hắn, hậu quả chỉ sợ nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà hắn nghĩ mọi chuyện xảy ra đã không thể vãn hồi rồi.

Chuyện cũ như nước tràn về, Tịch Nhan ôm mặt mình, thật lâu không hề động đậy.

Giống như thời gian đã trôi qua trăm năm, nàng chậm rãi nâng mắt lên nhìn về phía Lục hoàng phi, khóe miệng bỗng nhiên tràn ra ý cười càng làm nổi bật những dấu ngón tay trên mặt, chỉ có vẻ dị thường sắc đẹp: "Người ra tay đánh ta vì tội dụ dỗ đàn ông, ngươi không phải là người thứ nhất, nhưng ta thề, ngươi sẽ là người cuối cùng!"

Lục hoàng phi không khỏi rùng mình. Nàng rõ ràng là cười, nụ cười tuyệt mỹ, nhưng mà trong nụ cười đó, dường như lộ ra sự quyết tuyệt cùng tàn nhẫn nào đó nhìn không thấy được.

Lưu Thuận bên cạnh nhìn thấy, nhịn không được rút lui hai bước, "Phanh" một tiếng đụng ngã một cái ghế, cả người té ngã xuống đất.

"Sao lại thế này?" Trong lúc đó đột nhiên từ ngoài điện truyền đến thanh âm của nam tử, thu hút sự chú ý của mọi người bên trong.

Nhìn thấy nam tử ngoài cửa, ánh mắt Lục hoàng phi sáng ngời, vội tiến lên hai bước, dựa vào người nam tử vừa đến: "Lục gia!"

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Hoành xanh mét, ánh mắt đặt vào dấu ngón tay trên mặt Tịch Nhan, vội đẩy nữ tử đang dựa vào mình ra, tiến lên hai bước, lạnh lùng nói: "Ai làm?"

Tịch Nhan lạnh giọng cười: "Nơi đây chỉ có vài người, Lục gia sẽ không cho rằng ta tự đánh mình chứ?"

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Hoành trở nên khó coi, cánh mũi mấp máy, quay người lại túm lấy Lục hoàng phi, tay giơ cao lên.

https://thuviensach.vn

"Lục gia!" Tịch Nhan đột nhiên gọi hắn lắn, kịp thời ngăn cản bàn tay hắn sắp hạ xuống, nhợt nhạt cười, "Chỉ là chuyện của phụ nữ với nhau thôi, sao dám làm phiền Lục gia động thủ? Chi bằng, xin mời Lục gia làm chủ, để ta tự mình xử trí, được không?"

Hoàng Phủ Thanh Hoành quay đầu nhìn nàng một cái, thần sắc bất giác căng thẳng, nhưng sau đó cũng nở nụ cười tà tứ: "Được, ta đem nàng ta giao cho nàng xử trí."

"Lục gia!" Lục hoàng phi nhất thời thất kinh,"Ta là thê tử của chàng, làm sao chàng có thể bị người đàn bà này dụ dỗ mê hoặc!"

"Thê tử?" Hoàng Phủ Thanh Hoành cười nhạo một tiếng,"Ngươi xứng sao."

Ba chữ ngắn gọn nhưng có thể làm cho người ta rơi thẳng xuống địa ngục. Lục hoàng phi đứng ở nơi đó, ngay cả giọt lệ nơi khóe mắt cũng không thể rơi xuống được.

"Xin mượn chủy thủ của Lục gia dùng một chút." Tịch Nhan nhìn bộ dáng của Lục hoàng phi, nhịn không được cười lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Thanh Hoành thật sự đưa chủy thủ qua, nàng nhẹ nhàng rút ra, nhìn lưỡi dao sắc bén, cất giọng nói thánh thót, "Thì ra ngươi là một kẻ rất đáng thương, chỉ tiếc, cuộc đời này ta hận nhất chuyện thứ hai, đó là bị người khác mắng là kẻ dụ dỗ nam nhân, hôm nay nếu ta chẳng may làm ngươi bị thương, mong ngươi đừng trách ta."

Tịch Nhan chậm rãi đem chủy thủ đặt trên khuôn mặt trắng bệch của Lục hoàng phi, nhìn bộ dáng sợ run cùa nàng ta, cười lạnh một tiếng: "Ngươi để ý nhất là gì? Khuôn mặt, ánh mắt, cái mũi, miệng, lỗ tai, hay cái gì khác?"

Lục hoàng phi nhất thời hoảng sợ nói không ra lời, liên tục lắc đầu, miệng phát không ra tiếng chỉ cố làm một khẩu hình: "Không....."

https://thuviensach.vn

Đứng bên cạnh, ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Hoành đảo qua vẻ mặt cổ quái tà tứ của Tịch Nhan, khắc chế không được cười vang lên.

Tịch Nhan nghe được tiếng cười của hắn, ánh mắt lạnh lùng, ý cười bên miệng lại càng trở nên sáng lạn như hoa: "Dù sao Lục gia cũng không thích khuôn mặt này, chi bằng, khắc hoa nơi này, được không?"

Dứt lời, trên tay nàng lập tức động đậy, chủy thủ lạnh lẽo liền dán trên mặt Lục hoàng phi, chỉ nghe một tiếng thét chói tai, chủy thủ hạ xuống, người ngã ra hôn mê bất tỉnh.

Tịch Nhan cười lạnh một tiếng: "Thật không có ý nghĩa." Dứt lời nàng đứng dậy, đem chủy thủ trả lại cho Hoàng Phủ Thanh Hoành, "Đa tạ Lục gia."

"Không chơi nữa sao?" Hoàng Phủ Thanh Hoành vươn tay ra, tiếp nhận chủy thủ đồng thời nhịn không được muốn bắt lấy tay nàng. Không ngờ nàng lại xảo quyệt, rút tay cực nhanh, sau đó liền đặt tay sau lưng mình.

Tịch Nhan vẫn không nhìn hắn nhiều, chỉ nhạt nhẽo nở nụ cười. Nàng vẫn chưa quên nam nhân trước mắt này là một nhân vật nguy hiểm như thế nào. Có điều, một lần lại một lần chỉ một mình nàng phải đối mặt với một người như vậy, nàng không khỏi cảm thấy chua xót trong lòng.

"Nàng yên tâm, nơi này là hoàng cung, ta sẽ không làm gì nàng đâu." Hoàng Phủ Thanh Hoành đi tới hai bước, cực kỳ ái muội nở nụ cười, "Bất quá nàng phải nhắc nhở Lão Thất, ra khỏi hoàng cung, tốt nhất nên bảo hộ nàng cho kỹ. Bằng không....."

Nghe vậy, nhất thời Tịch Nhan thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa mặt mình, mở miệng nói: "Có thể xin Lục gia giúp thêm một việc nữa không?"

Mắt thấy sắc trời dần tối, yến hội ở Cảnh Hoa cung cũng đến lúc sắp bắt đầu, Tịch Nhan nhìn trong gương một lần nữa khuôn mặt đã được trang

https://thuviensach.vn

điểm, dấu ngón tay trên mặt được phấn son che phủ nên cũng không hiện rõ lắm, nhưng nỗi giận tích tụ trong ngực lại khó mà tan được.

Khi nàng ra khỏi gian phòng mượn tạm, Hoàng Phủ Thanh Hoành vẫn còn đứng trước cửa, bộ dáng có vẻ như đang chờ nàng.

Vì thế nàng cùng hắn đi đến Cảnh Hoa cung, nhưng vẫn luôn duy trì khoảng cách thích hợp với hắn.

"Lúc nãy nàng nói, bị người khác mắng là kẻ dụ dỗ nam nhân, là chuyện thứ hai nàng hận nhất trên đời, vậy chuyện thứ nhất là gì?" Trên đường, Hoàng Phủ Thanh Hoành bỗng dưng hỏi những lời này.

"Lừa gạt." Tịch Nhan thản nhiên nói.

"Ah." Hoàng Phủ Thanh Hoành bỗng dưng nở nụ cười, trong tiếng cười ẩn chứa thâm ý, "Vì sao không phải là vứt bỏ?"

Vứt bỏ? Tịch Nhan chỉ cảm thấy trong lời hắn nói có ý ám chỉ điều gì đó, vừa nhấc đầu lên, mới phát hiện dụng ý hắn nói lời này --

Từ phía con đường đối diện phía trước, có hai bóng người chậm rãi đi tới, chính là hai người buổi trưa hôm nay đã tiến cung, Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Lâm Lạc Tuyết.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 151

Nàng khẽ nghiêng người nép vào một gốc cây hải đường bên cạnh, để Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Lâm Lạc Tuyết thể nhìn thấy.

Xuyên qua nhánh cây hải đường to khỏe, Tịch Nhan có thể trông thấy ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn về hướng bên này, lúc nhìn đến Hoàng Phủ Thanh Hoành tựa hồ dừng lại một chút.

Bởi vì cách quá xa, nàng không nhìn thấy rõ vẻ mặt hắn.

Sau khi hắn cùng Lâm Lạc Tuyết biến mất khỏi tầm mắt nàng, Tịch Nhan mới từ phía sau gốc cây hải đường đi ra.

Nàng cố ý không quan tâm đến ánh mắt của Hoàng Phủ Thanh Hoành, lúc này nàng đi phía trước hắn, hướng tới Cảnh Hoa cung, bước đi thong thả mà tiêu sái .

Hoàng Phủ Thanh Hoành nhanh chóng đuổi theo, sóng vai đi cùng nàng, ánh mắt tà tứ như đang đánh giá điều gì đó: "Ta đang suy nghĩ, thật ra là lão Thất không biết chừng mực, hay là nàng thật sự không có gì đáng để lưu luyến, nên mới làm cho hắn chán ghét mau như vậy?"

"Vấn đề này, Lục gia nên đến hỏi hắn." Tịch Nhan lạnh lùng đáp một câu, bất giác âm thầm nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của mình.

https://thuviensach.vn

Khi Hoàng Phủ Thanh Hoành vừa thốt ra câu nói kia, nàng cảm thấy như đã từng nghe qua rồi.

Một năm trước, Nam Cung Ngự cũng từng nói với nàng như thế.

Khi đó vẫn còn đang ở Đại Sở, bề ngoài nàng có vẻ tiêu diêu tự tại, vui đến quên cả trời đất, nhưng mỗi khi đêm về, lại luôn nhịn không được nhớ tới Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Có thời gian nàng sinh bệnh, vô tình bị Nam Cung Ngự phát hiện dưới gối của nàng cất giấu một khối ngọc bội, trong lúc nàng mê mê tỉnh tỉnh hắn đã nói với nàng như thế, nàng chỉ mơ hồ nghe được cái gì mà "Không chiếm được mới là tốt nhất, nếu một khi hắn chiếm được muội rồi, sẽ nhanh chóng chán ghét muội thôi …".

Khi đó nàng chỉ cảm thấy Nam Cung Ngự đang cố tình gây sự, nhưng hôm nay nghĩ đến lại cảm thấy không phải là không có lý.

Nhìn về phía nơi Hoàng Phủ Thanh Vũ biến mất, Tịch Nhan cảm thấy tâm mình cũng trở nên lạnh dần.

Thật sự sẽ như thế sao, bây giờ buông tay sao?

Trong chính điện Cảnh Hoa cung, lúc này đang diễn ra màn biểu diễn ca múa mừng đất nước thái bình, cảnh tượng vô cùng hoà thuận vui vẻ.

Tịch Nhan vẫn khoan thai đi tới, nhưng chỉ khác là người đi bên cạnh không phải là Hoàng Phủ Thanh Vũ. Dù là như thế, thời điểm nàng cùng Hoàng Phủ Thanh Hoành xuất hiện trong điện vẫn hấp dẫn đa số ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Tịch Nhan vừa vào cửa liền nhìn về phía chỗ ngồi của Anh vương phủ.

https://thuviensach.vn

Bộ dáng Hoàng Phủ Thanh Vũ có vẻ như vừa mới ngồi xuống, hơi nhướng mày nghiêng người nghe Thôi Thiện Duyên bẩm báo gì đó, không bao lâu liền vội đứng dậy, nháy mắt quay đầu liền thấy Tịch Nhan cùng với Hoàng Phủ Thanh Hoành phía sau nàng, ánh mắt nhất thời liền trầm xuống.

Hoàng Phủ Thanh Hoành vội đỡ lấy Tịch Nhan đưa đến chỗ ngồi, Tịch Nhan mỉm cười nói lời cảm ơn với hắn, hắn mới liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ một cái, cười cười trở về chỗ ngồi của mình.

Tịch Nhan ngồi xuống bên trái Hoàng Phủ Thanh Vũ, liếc nhìn hai người vừa đã sớm ngồi vào vị trí, hắn cùng với Lâm Lạc Tuyết, lên tiếng: "Vương gia, Vương phi."

Xưng hô dễ gọi dễ nghe như vậy, giống như nàng mới là kẻ chen vào giữa hai người bọn họ.

Nhưng mà vì sao nàng bỗng cảm thấy dường như đây mới chính là sự thật vậy?

Khóe miệng nhịn không được gợi lên một ý cười lạnh lùng, lúc nãy còn muốn tìm hắn hỏi rõ ràng mọi chuyện đã xảy ra nhiều ngày nay thế nhưng toàn bộ sự xúc động đó đều biến mất vô tung vô tích, chỉ còn lại là tay chân cũng như tâm đã trở nên lạnh lẽo. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Đúng lúc bên cạnh có người dâng trà nóng, Tịch Nhan nâng ly lên miệng, tựa hồ không sợ nóng, vội vàng nuốt xuống hai ngụm, nhưng một chút cũng không cảm giác bị nóng, buông chén trà, âm thầm chịu đựng.

Vừa nhấc đầu lên, nàng phát hiện Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn nhìn chằm chằm vào mình, thấy nàng ngẩng đầu lên, phút chốc trong mắt xuất hiện nhiều đốm lửa, bạc môi nhếch lên: "Ai đánh ?"

Tịch Nhan nao nao một lúc mới phục hồi tinh thần lại nghe hắn đang nói gì. Nàng rũ mắt xuống, lấy tay phủ lên chỗ vẫn còn phiếm đau, thản nhiên

https://thuviensach.vn

nói: "Không ai cả, mọi chuyện đã giải quyết xong rồi."

Bàn tay hắn đang đặt trên bàn đột nhiên nắm chặt lại, nhưng chưa kịp nói gì thì ngoài đại điện truyền tới thanh âm báo Thái Hậu giá lâm.

Thái Hậu quanh năm ở trên núi, trong suốt một năm hầu như chỉ có đêm trừ tịch mới hồi cung, bởi vậy tất cả mọi người trong điện đều đứng dậy, cung nghênh Thái Hậu.

Tuy nói là đêm trừ tịch nhưng Thái Hậu vẫn khoác trên người bộ quần áo trắng giản dị như trước, so với các phi tần ở chốn hậu cung nhờ phấn son và trang sức phụ trợ thêm thì phong thái của bà cao quý xuất trần không nói nên lời. Nhưng phong thái xuất trần như vậy, trong mắt Tịch Nhan chỉ là trò cười trong thiên hạ thôi.

Thái Hậu rất nhanh ra hiệu cho tất cả mọi người cùng ngồi xuống, nhìn một vòng trong điện, khi nhìn thấy Tịch Nhan cũng không có phản ứng khác thường nào, rất nhanh chuyển tầm mắt đi nơi khác.

Nhưng Vạn quý phi theo hấu bên cạnh Thái Hậu bỗng nhiên mở miệng: "Lão Thất, ngươi lại đây một chút."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười tiến lên, đầu tiên hành lễ với Thái Hậu cùng với các phi tần, sau đó mới đi đến bên cạnh Vạn quý phi; Vạn quý phi vừa nói với hắn điều gì đó vừa nhìn về phía Tịch Nhan, thấy Tịch Nhan đang nhìn sang bên này liền mỉm cười với nàng.

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng nhìn sang đây, Tịch Nhan tránh đi rất nhanh, cúi đầu xuống uống trà.

Trong lòng không phải không có nghi vấn. Hôm nay rõ ràng là Vạn quý phi phái người tiếp mình vào cung, nhưng kết quả là gặp được Lục hoàng phi, bây giờ không biết nàng lại đang nói với Hoàng Phủ Thanh Vũ về điều gì?

https://thuviensach.vn

Trong lòng nàng cảm thấy lo lắng, nên ngay cả khi hắn trở về khi nào cũng không biết được.

Mãi cho đến khi hoàng đế đi vào điện, mọi người đều hành lễ, nàng vừa xoay đầu mới nhìn thấy hắn ngay bên cạnh, vẫn nhìn chằm chằm mình như trước, nhưn ánh mắt so với lúc nãy có sự khác nhau rất lớn, nàng bất chợt hốt hoảng, cảm thấy sâu thẳm trong đôi mắt hắn chứa đựng sự ôn nhu cùng thâm tình ngày trước.

Ngay lúc nàng đang tự chế giễu mình ảo tưởng thì hắn lại đột nhiên vươn bàn tay ra, ôm lấy thắt lưng của nàng, nhìn vào khuôn mặt nàng: "Có đau không?"

Chỉ một câu nói thôi đã làm cho nỗi ủy khuất cùng những áp lực được đè nén ở tận sâu trong đáy lòng Tịch Nhan dường như muốn trào dâng hết ra ngoài, nhưng thái độ của hắn chuyển biến mau như vậy, đột ngột như vậy, ngược lại càng làm cho trái tim nàng cảm thấy băng giá. Vì thế cắn răng nén sự đau đớn cùng nỗi ghen tuông đang dâng lên, thản nhiên nói: "Không đau."

Bộ dáng nàng cắn răng chịu đựng đều lọt vào trong mắt hắn, ánh mắt hắn trong nháy mắt liền trở nên phức tạp, không thể nói nên lời có bao nhiêu cảm xúc ẩn chứa trong đó. Hắn vô thức chạm vào tay nàng, phát hiện tay nàng hoàn toàn lạnh lẽo, sắc mặt hắn bỗng trở nên trầm trọng hắn.

Tịch Nhan dùng sức có thoát khỏi tay hắn, vừa nhấc đầu lên, liền thấy ánh mắt Lâm Lạc Tuyết mang theo ý cười lạnh lùng nhìn lại đây, nhất thời trong lòng nàng chỉ cảm thấy phiền chán, cố giãy khỏi Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng lên đi về phía ngoài điện.

Bên ngoài điện có một nhóm thái giám đang cầm đèn đi vào.

Trên tay một thái giám đang cầm một chiếc chén bạch ngọc liên hoa cực kỳ tinh xảo và trân quý, bước đi vô cùng cẩn thận hướng về phía hoàng đế,

https://thuviensach.vn

không nghĩ tới Tịch Nhan lại bất ngờ đi từ trong ra như vậy, nhất thời trở tay không kịp, chiếc chén liên hoa trong tay "Ba" một tiếng rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 152

Tịch Nhan còn chưa phục hồi tinh thần lại, thì đã bị người phía sau ôm vào lòng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ không thèm quan tâm đến chiếc chén bạch ngọc liên hoa kia, xoay nàng về phía mình, chỉ lo kiểm tra toàn thân nàng từ trên xuống dưới có bị thương hoặc bị phỏng hay không.

Tịch Nhan nhìn hắn vào ánh mắt hốt hoảng của hắn, nỗi chua xót trong lòng như cỏ dại lan tràn.

Đợi cho đến khi hắn xác định nàng không bị thương, cùng nàng nhìn nhau, trong ánh mắt lại lộ ra sự lo lắng.

Lo lắng. Tịch Nhan chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của hắn.

Nàng nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nhận thấy được có điều gì đó không đúng, lúc xoay đầu nhìn quanh bốn phía, đã thấy tất cả mọi người trong điện đều nín thở ngưng thần nhìn mình, mà bọn thái giám đang cầm đèn phía sau đang run rẩy quỳ rạp xuống đất.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ôm nàng vào trong ngực, đồng nhìn về phía hoàng đế đang ngồi trên cao: "Phụ hoàng."

Sắc mặt hoàng đế đã trở nên xanh mét từ lúc nào.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan quay đầu lại nhìn chiếc chén liên hoa trên mặt đất, tuy nói là được làm từ bạch ngọc nhưng trong hoàng cung có vô số kỳ trân dị bảo nên cũng không thể xem là một vật quá quý giá. Nhưng trong giờ khắc này, tình hình trong điện lại nói cho nàng biết chiếc chén liên hoa này nhất định rất có ý nghĩa, hơn nữa, tuyệt đối không thể bị hư tổn.

Nàng tất nhiên không biết, chiếc chén hoa sen này do một người hoàng đế quý trọng nhất tự tay chế tác tặng cho, cực kỳ trân quý, mỗi năm chỉ có vào đêm trừ tịch mới lấy ra, đặt phía trên đại điện, thứ nhất là để tế đăng, thứ hai là để cầu phúc.

Trong cung, ngoại trừ Tịch Nhan lần đầu tiên tham gia dạ yến đêm từ tịch, tất cả mọi người đều biết hoàng đế đối với chiếc chén liên hoa này vừa trân vừa trọng.

Sắc mặt hoàng đế trở nên lạnh lùng, vừa ra lệnh một tiếng, liền có người vội vàng đem chiếc chén liên hoa bị vỡ trình lên.

Trông thấy sắc mặt hoàng đế khi nhìn thấy chiếc chén bị vỡ nát kia càng thêm âm u bất định, Hoàng Phủ Thanh Vũ thấp giọng nói ở bên tai Tịch Nhan "Đừng sợ", sau đó liền mang theo nàng quỳ xuống.

"Phụ hoàng, làm vỡ chén liên hoa là lỗi của nhi thần, nhi thần cam nguyện chịu khiển trách của phụ hoàng, đồng thời sẽ thỉnh tội với Phật tổ, với đăng thần."

Thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ vững vàng thong dong, không có chút kinh hoảng, sắc mặt hoàng đế vẫn không thấy khá hơn, chỉ cười lạnh một tiếng: "Sao, ngươi nguyện ý chịu khiển trách gì?"

"Nhi thần nguyện lấy máu tươi để tế, hòa với dầu đốt đèn, chế thành bấc đèn, lấy cầu Phật tổ khoan dung độ lượng, cũng cầu phụ hoàng đại lượng bỏ qua." Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi dập đầu xuống đất, trầm giọng nói,

https://thuviensach.vn

"Cũng hy vọng có thể được tự tay chế thành một chiếc chén liên hoa khác để thỉnh tội với trưởng bối."

Trong đại điện nhất thời vang lên tiếng hít vào rất nhỏ. Lấy huyết để tế, những người lấy máu tươi để chịu trừng phạt mới thể hiện được tấm lỏng thành, đủ để thể hiện linh hồn cũng bị trừng phạt, nhưng thân thể của người thụ hình sẽ bị thương tổn rất lớn.

Trong lòng Tịch Nhan rất hỗn loạn, ngầm đặt bàn tay mình vào trong lòng bàn tay hắn, ngẩng đầu nhìn hoàng đế: "Phụ hoàng, làm vỡ chén liên hoa là lỗi của thần tức, thần tức nguyện tự mình gánh vác."

Tay Hoàng Phủ Thanh Vũ chợt căng thẳng, quay đầu nhìn nàng một cái, trong ánh mắt ôn nhuận lại lộ ra ý tứ cảnh cáo.

"Ngươi làm thế nào để gánh vác đây?" Hoàng đế cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Tịch Nhan.

Tịch Nhan quay đầu cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nhau liếc mắt, trong đầu bất chợt lóe sáng, bất chấp tay chân mình giờ phút này đang lạnh lẽo, đôi môi trắng bệch, chỉ nói: "Hoa sen vốn biểu tượng của Phật giáo, là vật thánh khiết tốt đẹp, Phật tổ lập giáo cũng vì từ bi muốn phổ độ chúng sinh. Hoa sen siêu phàm thoát tục như vậy, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, nếu để cho nó bị nhiễm mùi máu tươi chẳng lẽ không phải là đầu độc nó sao? Như thế thì chiếc chén này cùng với bảo tọa liên hoa dâng lên cho các vị trưởng bối chẳng phải là tội càng thêm tội sao?"

"Thần tức cả gan đoán, ngày xưa vị trưởng bối kia sở dĩ tặng chiếc chén cùng bảo tọa liên hoa cho phụ hoàng tất nhiên mang theo một tấm lòng từ bi, hy vọng có thể cho thức tỉnh thế nhân. Cho nên hôm nay thần tức cả gan mượn tâm ý của vị trưởng bối này, xin dâng lên cho phụ hoàng một đóa hoa sen khác."

https://thuviensach.vn

Một người vui buồn không bao giờ thể hiện ra ngoài, trên mặt lúc nào cũng ôn nhuận không chút thay đổi như Hoàng Phủ Thanh Vũ khi nghe những lời này của Tịch Nhan không biết vì sao lại cảm thấy nao nao.

"Một đóa hoa sen khác?" Hoàng đế nửa tin nửa ngờ nhìn nàng, "Ngươi xác định hoa sen của ngươi có thể làm cho trẫm vừa lòng sao?"

"Thần tức không dám vọng tưởng phỏng đoán thánh ý, nhưng sẽ cố gắng hết sức, nếu may mắn làm cho phụ hoàng hài lòng, cầu xin phụ hoàng khoan thứ cho lỗi lầm của thần tức."

Sau nửa canh giờ, trong đại điện, đa số mọi người nhịn không được khe khẽ đàm luận không biết Tịch Nhan sẽ dâng lên một đóa hoa sen như thế nào cho hoàng đế. Nếu là hoa sen thật thì mùa này nhất định là không có rồi; Còn nếu nàng nghĩ đến việc lấy một bức tranh về hoa sen thì chẳng phải là quá đỗi bình thường hay sao.

Trong nhất thời, mọi người trong điện đều cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Chỉ có duy nhất một mình Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn ngồi ở chỗ kia, chậm rãi đảo đảo chén rượu trong tay, mí mắt buông xuống, nhìn rượi quỳnh không ngừng lay động trong chén, suy nghĩ quay trở về tới sáu năm về trước.

Nếu hắn không đoán sai, kế tiếp --

Bỗng nhiên, tiếng đàn, tiếng sáo đã yên lặng từ lâu đại điện lại vang lên, tiếng đàn du dương dễ nghe, tựa như gặp được tri, âm tri mang theo sự vui sướng động lòng người, chính là cầm khúc nổi tiếng "Thanh liên trạc thủy".

Hoàng Phủ Thanh Vũ nâng mắt lên nhìn về phía hoàng đế.

https://thuviensach.vn

Không ngoài dự đoán của hắn, khi nghe thủ khúc này, sắc mặt hoàng đế nhất thời xuất hiện sự biến hóa khôn lường, hắn thậm chí có thể nhìn ra được thân hình hoàng đế khẽ chấn động.

Khóe miệng bỗng dưng gợi lên một nụ cười.

Quả nhiên, chiếc chén liên hoa đó, thì ra tác giả của thủ khúc này cũng chính là mẫu thân của mình tặng cho ông ấy.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi cúi đấu xuống, uống một hơi cạn sạch chén rượu trong tay.

Trong điện, ánh sáng phút chốc phụt tắt, giống như sáu năm về trước, trong chính điện kim bích huy hoàng của hoàng cung Tây Càng, trong ánh nến mờ ảo, tình hình lúc ấy cũng giống như bây giờ.

Bên tai hắn vang lên thủ khúc quen thuộc, ánh mắt hướng về phía cửa, quả nhiên thấy được thân ảnh nhanh nhẹn nhưng không kém phần yểu điệu của nàng tiến vào, bóng dáng nhỏ bé mà mơ hồ, so với sáu năm trước còn động lòng người hơn.

Hắn ở trong bóng tối không tiếng động nở nụ cười.

Thì ra sống trên đời này cái gọi là đủ cũng chỉ bất quá là gặp được nhau gữa biển người mênh mông này mà thôi.

Sáu năm trước hắn mang thủ khúc này đến Tây Càng, không ngờ hôm nay, lại do nàng làm nó xuất hiện ở Bắc Mạc này.

Mẫu thân sáng tác thủ khúc này nhằm mục đích hóa giải khúc mắc cho phụ hoàng, quả thực là sự phối hợp tinh diệu vô song.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 153

Chính giữa đại điện tối tăm bỗng nhiên lụa mỏng bay ra từ bốn phía, phiêu lãng, tuyệt đẹp. Dưới những dải lụa mỏng đó nổi lên một khối nho nhỏ, trong ánh sáng màu xanh lam dần dần xuất hiện một bóng dáng mềm mại thướt tha của nữ tử lướt bay trên những dải lụa mỏng.

Chỉ bóng dáng thôi cũng đủ để rung động lòng người.

Trong đại điện, mọi người đều nín thở ngưng thần, lẳng lặng nhìn thân ảnh yểu điệu làm cho người ta hít thở không thông.

Tiếng đàn dần dần nhanh hơn, tay áo khẽ phất, mũi chân nhón lên, nàng bắt đầu múa.

Nàng dùng đầu ngón tay, cánh tay, vòng eo, kết hợp với chiếc váy dài nhanh nhẹn, búi tóc hoa lệ, bước đi nhỏ nhẹ, cùng với dáng người thanh thoát, từng hành động, cử chỉ đẹp nhất, lướt trên những tấm lụa mỏng, giống như đang cưỡi trên những đám mây.

Khi thì nghiêng người run rẩy, khi thì cấp tốc xoay tròn, khi thì chậm rãi di chuyển, khi thì đứng lại.....

Từng động tác trên tấm lụa mỏng kia rõ ràng tuyệt mĩ đến nỗi có thể thức tỉnh cả tiên nhân, nhưng trong mắt mọi người thậm chí còn có thể thấy

https://thuviensach.vn

sóng mắt lưu chuyển linh động của nàng, nét mặt uyển chuyển thẹn thùng, hé miệng cười nhẹ quyến rũ.....

Từng điệu múa của nàng dường như phảng phất hình ảnh một đóa hoa sen run rẩy, mông lung, thánh khiết, nhưng đủ để chấn động lòng người.

Châu anh huyễn chuyển tinh tú diêu, hoa man đấu tẩu long xà động. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Khi thủ khúc lên đến cao trào, dáng người yểu điệu trên những tấm lụa mỏng bắt đầu chuyển động nhanh hơn, mọi người trong điện cơ hồ quên cả hô hấp --

Giống nhau một đóa hoa sen, trải qua giai đoạn hé nụ, giai đoạn chờ đợi, sau đó trải qua giai đoạn giãy dụa, cuối cùng sẽ nở rộ!

"Xôn xao" một tiếng, những tấm lụa mỏng bốn phía chung quanh Tịch Nhan chỉ một thoáng bay xuống, đồng thời, ánh đèn trong đại điện nháy mắt sáng bừng lên.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào một đóa Hồng Liên đang xoay tròn ở chính giữa đại điện.

Lúc này, mọi người mới kinh hãi nhận thấy, thì ra không phải một đóa, mà là hai đóa, hai đóa hoa sen!

Thật sự là một đóa hoa sen từ trước tới nay chưa từng có, tuyệt mỹ hoa sen!

Vũ y màu đỏ của nàng là một đóa hoa sen, mà dưới đôi chân trần của nàng được phủ bởi tấm lụa mỏng màu trắng cũng nở rộ một đóa hoa sen --

Màu mực tuy nhợt nhạt nhưng đóa hoa hoa sen kia, mỗi một phiến là đều rõ ràng như vậy, thay đổi hình dạng liên tục, khi nàng xoay tròn, đó là

https://thuviensach.vn

Liên Tâm, Liên Tâm màu đỏ, Liên Tâm nở rộ!

Trên đài cao, hoàng đế phút chốc đứng dậy, nhìn tấm lụa mỏng dưới chân nàng dường như không thể tin được, hồi lâu sau, cuối cùng mới đem ánh mắt chuyển qua trên chân của nàng.

Trên chân đầy những nét mực, đủ để nói cho bất luận kẻ nào, hoa sen nở rộ trên tấm lụa mỏng là do từng điệu múc của nàng, tinh diệu như vậy, hoàn mỹ như vậy, không thể soi mói như vậy!

Cái gọi là mỗi bước nở một đóa hoa sen, thì ra là có thể lay động lòng người như thế này!

Tịch Nhan ngừng chuyển động, liền đứng chính giữa đóa hoa sen thật lớn, chậm rãi buông cánh tay, khóe miệng nở nụ cười: "Không biết đóa hoa sen này có làm cho phụ hoàng vừa lòng không?"

Bên trong đại điện hoàn toàn lâm vào im lặng, không chút tiếng động.

"Hay!" Bỗng dưng, từ trong một góc sáng sủa truyền đến âm thanh của Thập Nhị, mọi người mới giật mình bừng tỉnh.

Hoàng đế cũng phục hồi tinh thần lại, ánh mắt thâm trầm nhìn Tịch Nhan, trong thần sắc phức tạp của mọi người, hồi lâu sau, cuối cùng nhẹ vuốt cằm, phun ra một chữ ngắn gọn: "Hay."

Chỉ một thoáng, giống như có gì đó ầm ầm bùng nổ, trong đại điện vang lên tiếng vỗ tay như nước.

Tịch Nhan khẽ khép mắt lại, hít vào thật sâu. Bộ quần áo làm cho vũ khúc phấn khích tuyệt luân này vẫn không làm cho tay chân lạnh lẽo của nàng ấm áp được chút nào, ngược lại dường như càng thêm lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên trong lúc đó, trong đại điện an tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều tập trung về một hướng.

Nơi đó, trong ánh mắt của Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng lóe lên những tia sáng, trong tay cầm chiếc áo khoác lông chồn màu trắng đi về phía Tịch Nhan.

Hắn còn nghĩ rằng giống như sáu năm trước, thì ra là không giống.

Khi đó, nàng còn trong vóc dáng của một tiểu cô nương chưa trưởng thành, mặc dù có dung mạo kinh thế nhưng cũng không thể làm cho người khác nhìn ra được.

Năm ấy, trong chính điện của hoàng cung Tây Càng, chỉ với một điệu múa khuynh thành, nàng đã chiếm được sự ái mộ của toàn bộ thiên hạ, bởi vậy được danh xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Nay, nàng đã thật sự trưởng thành, nàng là nữ nhân của hắn.

Hắn còn nghĩ rằng, đẹp cũng bất quá là như thế thôi -- một điệu vũ tuyệt thế bộc lộ ra một dung mạo kinh thế.

Nhưng khi nàng làm cho dưới chân mình nở rộ đóa hoa sen mà năm đó chưa từng xuất hiện, tất cả mọi người trong điện đều nín thở ngưng thần, chỉ có hắn, một người luôn giữ bình tĩnh, bỗng nhiên tức giận, bóp nát chén rượu cầm trong tay!

Không ai chú ý tới hắn, thậm chí Lâm Lạc Tuyết cũng phải chịu tội liên đới đang ngồi bên cạnh hắn cũng chìm sâu vào nét đẹp của đóa hoa sen kia.

Hắn ngồi ở chỗ kia, thật lâu không hề cử động, khóe miệng dường như mỉm cười, nhưng dường như lại không có gì. Cho đến khi sắc mặt tái nhợt của nàng rơi vào trong mắt, hắn mới lập tức đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan vừa quay đầu, liền chìm vào đôi mắt sâu không lường được của hắn, các loại cảm xúc trong lòng chỉ một thoáng dâng lên.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn hoàng đế: "Phụ hoàng, Hoàng tổ mẫu, các vị nương nương, nhi thần xin cáo lui trước."

Hoàng đế nhìn hắn một cái, vẫn chưa nói gì.

Trước mắt bao người, Hoàng Phủ Thanh Vũ phủ chiếc áo khoác bằng lông chồn lên bộ vũ y đơn bạc trên người Tịch Nhan, sau đó, trong sự kinh hãi của mọi người, hắn ôm lấy cả người Tịch Nhan lên, không để ý đến ánh mắt kinh diễm hoặc thèm nhỏ dãi hoặc kinh ngạc hoặc ghen tị, ra khỏi đại điện.

Từ đầu đến cuối, Tịch Nhan không hề động đậy, cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng vùi vào trong lòng hắn.

Mãi cho đến khi đi vào thiên điện Minh Nguyệt cung, Tịch Nhan đang bị chiếc áo khoác bằng lông chồn bọc chặt đột nhiên nghe được thanh âm hổn hển của Thôi Thiện Duyên: "Thất gia."

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ cúi đầu lên tiếng, không nghe ra cảm xúc gì, liền ôm Tịch Nhan tiến vào trong điện, ôm nàng vào một gian phòng, đặt lên giường, sau đó quay người ra cửa tiếp nhận hộp thuốc mà Thôi Thiện Duyên đưa qua.

Đóng cửa lại, trở lại bên giường, hắn nhanh chóng lấy ra một viên thuốc, đưa tới bên môi Tịch Nhan: "Nhan Nhan, mở miệng ra."

Tịch Nhan vừa thấy hộp thuốc kia, nhất thời nhớ lại những cảm xúc vài ngày qua, nhịn không được nổi cơn tức giận, vội đẩy tay hắn ra, mím môi nói: "Không uống. Để cho ta chết đi có phải hơn không?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ nâng mắt nhìn nàng, sau đó liền quyết đoán đem viên thuốc nhét vào trong miệng mình, cúi người hôn lên môi nàng.

Từ trong miệng hắn truyền đến mùi thuốc quen thuộc, Tịch Nhan theo bản năng vội bài xích, tay chân cũng phản kháng lại, miệng còn không cẩn thận cắn bị thương hắn, nhưng vẫn không chống nổi lại hắn, cuối cùng, viên thuốc mang theo mùi máu tươi vẫn bị nàng nuốt xuống.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 154

Y - www.

Không khí gắn bó không muốn rời xa lại dần dần mang theo hương vị triền miên, Hoàng Phủ Thanh Vũ thật lâu không buông nàng ra, môi hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng, tay cũng không cam chịu cảnh tịch mịch chậm rãi di chuyển.

Nghĩ đến chuyện mới vừa xảy ra, nàng lại phô bày vẻ đẹp tuyệt mĩ nở rộ trước mặt mọi người, trong lòng hắn bỗng dưng sinh ra tức giận.

Nhưng khi vẻ đẹp tuyệt mĩ nở rộ của nàng qua đi, người có thể thân mật ôm nàng vào trong ngực như vậy, dù sao vẫn chỉ có duy nhất hắn mà thôi.

Trong lòng hắn vừa mâu thuẫn lại vừa ngọt ngào, thân thể khắc chế không được nóng lên, hận không thể muốn nàng ngay lập tức.

Bàn tay di chuyển về phía đai lưng của nàng, dùng sức lôi kéo, không ngờ lưỡi hắn lại bị nàng cắn thật mạnh một ngụm, ngay sau đó, bên hông cũng bị đạp một cước --

Hoàng Phủ Thanh Vũ trở tay không kịp, bất đắc dĩ buông nàng ra, thân mình mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã sấp xuống giường.

Tịch Nhan nhìn hắn: "Cách xa ta một chút, không nên đụng vào ta --"

https://thuviensach.vn

Những lời này nàng đã rất kiềm chế, nếu không phải từ nhỏ đã được giáo dưỡng tốt, chỉ sợ nàng đã nói ra những lời còn khó nghe hơn.

Nàng không dám nghĩ tới nếu không phải mình vừa mới múa vũ khúc kia, thì có lẽ hắn tính cả đời này không xuất hiện trước mặt mình nữa.

Theo như lời Nam Cung Ngự, tất cả những gì nàng có hắn đều đã chiếm được rồi, cuối cùng liền mất đi hứng thú. Nếu vũ khúc vừa rồi làm cho hắn phát hiện mình còn có thứ hắn vẫn chưa chiếm được, do đó lại đối với nàng tốt hơn, tốt như vậy, Tịch Nhan không thể nào chấp nhận được.

Hồi lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới chậm rãi đứng thẳng dậy, lúc nhìn về phía giường, Tịch Nhan đã dùng chăn ủng phủ lấy cả người, mặt quay vào vách tường.

Hắn đầu tiên là khẽ run một chút, lập tức nhịn không được bất giác cười rộ lên, tiến lên ôm chặt thân thể của nàng, xoay nàng để nhìn về phía mình, khẽ nhíu mày: "Nhan Nhan, nàng đang tức giận?"

Tịch Nhan nhịn không được lại đá về phía hắn, nhưng lúc này lại không thực hiện được, bị hắn bắt được mắt cá chân, nghe thanh âm của hắn mang theo ý cười: "Ta thật không biết, từ bao giờ hai chân của Nhan Nhan còn có thể vẽ được hoa sen?"

Tịch Nhan rốt cuộc không thể nhịn được nữa, bật ngồi dậy.

Hai người nhìn nhau, nàng tức giận tận trời, hắn lại vẫn có thái độ bình tĩnh không chút sợ hãi như trước mỉm cười. Đầu tiên là nhìn vết mực dưới chân nàng, sau đó ra ngoài phân phó người mang nước ấm tiến vào, rồi mới nhìn về phía nàng: "Vì sao tức giận?"

Tịch Nhan cắn răng nhìn hắn, sau một lúc lâu, cuối cùng nhận thấy được bộ dáng của hắn không hề có ý nghĩa nào, vì thế nâng tay lên thủ, khẽ vén những sợi tóc rớt xuống của mình, mỉm cười nói: "Không có gì, chỉ là nhớ

https://thuviensach.vn

tới lúc nãy Thất gia nguyện ý lấy thân nhập tế để bảo vệ cho thiếp thân, thiếp thân đau lòng cho Thất gia vì sao lại không biết quý trọng bản thân mình."

Đúng lúc này, có cung nữ mang nước ấm tiến vào hầu hạ Tịch Nhan rửa chân, hai người liền không nói gì nữa. Cung nữ tẩy sạch vết mực trên chân nàng sau khi phải thay đổi hai bồn nước, khi cung nữ kia chuẩn bị lau khô chân cho Tịch Nhan, bất ngờ nghe Hoàng Phủ Thanh Vũ nói: "Để cho ta."

Cung nữ kia kinh ngạc ngẩng đầu lên, liền thấy vị Thất gia xưa nay cao quý xuất trần, ôn nhuận như ngọc bây giờ đang vươn tay về phía mình, trong lúc nhất thời trở nên thất thần, cúi đầu xuống mới phát hiện trong tay mình chỉ có một chiếc khăn lụa là có thể đưa cho hắn, vì thế sắc mặt càng trở nên kinh dị.

Tịch Nhan vốn đang trong cơn thịnh nộ cũng ngạc nhiên nhìn hắn tiếp nhận chiếc khăn lụa, sau đó nâng chân của nàng lên, không hề cố kỵ để vào trong lòng, dùng khăn lụa lau khô những giọt nướctrên chân của nàng.

"Này!" Tịch Nhan vội giữ chặt hắn, vẻ mặt chỉ có thể dùng từ cổ quái để hình dung.

Hắn đường đường là hoàng tử, Anh Vương gia do hoàng đế sắc phong, làm sao lại có thể lau chân cho nàng?

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, vẫn thản nhiên cười như trước, sau khi phân phó cung nữ kia ra ngoài, lại chăm chú lau khô những giọt nước còn đọng lại trên chân nàng, rồi để vào trong chăn, kế tiếp mới nhìn về phía nàng: "Ngoại trừ đau lòng còn có gì khác không?"

Tịch Nhan còn đắm chìm trong hành vi khiếp sợ của hắn lúc nãy, đột nhiên nghe hắn hỏi như vậy, trong nhất thời có chút mê mang: "Cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Ngoại trừ đau lòng còn có gì khác không?" Sắc mặt hắn bỗng nhiên trở nên không hề trong sáng, nhìn nàng, trong mắt hình như có thâm ý, "Đã nhiều ngày ta chưa gặp nàng, có thương tâm hay không, có khổ sở hay không, có cảm thấy ủy khuất hay không?"

Tịch Nhan cắn môi nhìn hắn, không biết đến tột cùng hắn đang suy nghĩ gì.

"Không có?" Hắn khẽ cười một tiếng, "Nhưng mà ta có. Ta ba ngày không có gặp nàng, nàng không nghĩ sẽ tới gặp ta sao? Nàng cũng biết ta chờ ba ngày, nhưng không đợi được gì cả?"

Tịch Nhan kinh ngạc nhìn hắn: "Chàng nói cái gì?"

Hắn đang đợi nàng đi tìm hắn? Nhưng mà cho tới nay, không phải đều là hắn tìm đến mình sao? Cớ gì ? đột nhiên --

Hắn dường như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, thản nhiên nói: "Ta chỉ muốn biết, có phải ta một ngày không đi tìm nàng, nàng liền vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trước mặt ta hay không? Nếu có một ngày ta không thể tới tìm nàng thì sao đây?"

Tịch Nhan chưa bao giờ nghĩ tới có ngày Hoàng Phủ Thanh Vũ đem vấn đề này đặt trước mặt mình, nhất thời, trong lòng ngoại trừ mê mang cùng kinh ngạc, còn có sự bối rối, nàng chỉ thì thào gọi hắn một tiếng: "Hoàng Phủ Thanh Vũ....."

Nhưng hắn không nói thêm gì nữa, cũng không nhìn nàng, chỉ cầm khăn lụa trong tay ném sang một bên, nói: "Nàng vừa mới uống thuốc, hiện tại nên ở nơi này nghỉ ngơi một lát. Ta còn phải đi ứng phó dạ yến bên kia một chút."

Dứt lời, hắn liền đứng dậy, lập tức đi ra khỏi phòng, để lại Tịch Nhan vẫn còn trong cơn hoảng hốt cùng hỗn loạn, nghĩ về lời hắn nói vừa rồi.

https://thuviensach.vn

Nếu hắn thật sự không thể tới gặp mình, nàng đương nhiên sẽ đi tìm hắn, giống như ngày đó hắn bị thương, thời điểm nàng hận hắn như vậy, nhưng vẫn không khắc chế được mong muốn tìm gặp hắn.

Nhưng Tịch Nhan biết, hắn hỏi vấn đề này ra, nhất định không phải muốn một đáp án đơn giản như vậy, nhưng rốt cuộc hắn muốn gì chứ?

Hoàng Phủ Thanh Vũ ra cửa, dặn dò Thôi Thiện Duyên hai câu, sau đó lập tức đi đến Duyên Thọ cung, nơi ở của Thái Hậu mỗi khi hồi cung.

Không ngoài sự đoán của hắn, quả nhiên Thái Hậu cũng đã về tới nơi này, trong điện ấm áp, chỉ có một mình bà ngồi trên nhuyễn điếm, ngay cả một cung nữ cũng không có, giống như đang chờ hắn đến.

"Tôn nhi tham kiến Hoàng tổ mẫu." Hắn vào điện, sắc mặt thoạt nhìn vẫn bình thường, nhưng mà ở chỗ sâu trong đôi mắt bỗng nhiên ẩn dấu sự đạm mạc khó thấy.

Thái Hậu chậm rãi mở mắt ra, nhìn hắn một cái: "Ai gia biết con nhất định sẽ đến, như thế nào, con đến đòi lại công đạo cho nàng ta sao?"

Khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ nhếch lên: "Vạn quý phi chịu sự nhờ vả của tôn nhi đón nàng vào cung, lại bị Hoàng tổ mẫu triệu đến nói chuyện, rõ ràng cũng chỉ là người không biết chuyện thôi. Mà đánh nàng lại là một người ngoài khác nữa, tôn nhi sao lại dám đòi công đạo ở Hoàng tổ mẫu?"

Ánh mắt Thái Hậu vốn bình thản vô ba phút chốc ngưng trọng lại: "Lão Thất, bắt đầu từ khi nào, con nói chuyện cùng Hoàng tổ mẫu cũng phải hao tổn tâm cơ như vậy?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, đón nhận tầm mắt của bà, đạm mạc nói: "Từ khi Hoàng tổ mẫu ngài có chủ ý trên người nàng

https://thuviensach.vn

thì bắt đầu. Nếu đối với ý trung nhân của tôn nhi mà Hoàng tổ mẫu cũng muốn dùng hết tâm cơ như vậy, tôn nhi sao dám nghịch lại ý người?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 155

Nguồn:

Từ Duyên Thọ cung đi ra, ngoài trời tuyết rơi dày đặc.

Năm nay tuyết rơi dường như đặc biệt nhiều, Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn một màn tuyết trắng xoá tuyết trước mắt, trong lòng vừa vui mừng, lại vừa lo âu. Vui mừng là tuyết rơi đúng lúc sẽ giúp mùa màng bội thu, mà lo âu là người nghèo khổ làm thế nào để vượt qua một mùa đông rét mướt như vậy.

Nắm thật chặt áo khoác trên người, trong đầu hắn vẫn vang lên cuốc nói chuyện với Thái Hậu lúc nãy.

Từ sau khi mẫu thân qua đời, hắn một thân một mình sống trong cung, chịu đủ mọi khổ sở, lại còn lúc nào cũng lo lắng, đề phòng những âm mưu đen tối không ngừng nhắm vào hắn từ khi hắn ra đời. Sau khi bị rơi xuống nước, hắn giả vở trở thành một kẻ phế nhân, đó chính là phương pháp bảo hộ mình tốt nhất. Mà phương pháp này do Thái Hậu dạy cho hắn .

Phụ hoàng có nhiều con, chính vụ lại bận rộn, hắn trở thành kẻ phế nhân mà lại mồ côi mẹ, cho nên phụ hoàng càng ít nhớ tới đứa con của hòang hậu đã quá cố, chỉ có Thái Hậu là người thân nhất trên đời của hắn. Chính bà đã dạy hắn phải giấu tài, dạy hắn phải ẩn nhẫn chờ thời.

https://thuviensach.vn

Những gì của hắn cũng chính là của Thái Hậu, ngoại trừ một người -- Tịch Nhan.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nắm thật chặt áo khoác trên người, nhớ đến lúc này chỉ có một mình nàng ở Minh Nguyệt cung, nên không quay trở lại yến tiệc nữa mà xoay người đi về phía Minh Nguyệt cung.

Trên đường đi không ngờ lại gặp được Thập Nhất cùng Thập Nhị, thì ra yến tiệc cũng đã tan rồi.

Thập Nhị nói chuyện hết sức hưng phấn: "Nhìn Thất tẩu múa rồi thì có ai còn tâm tư xem tiết mục khác chứ? Hoàng tổ mẫu và phụ hoàng vừa rời khỏi, yến tiệc cũng nhanh chóng tan luôn. Thất ca, Thất tẩu đâu?"

"Thập Nhị đệ tìm ta có việc sao?" Bỗng dưng, phía sau truyền đến thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của nữ tử, Lâm Lạc Tuyết không biết từ khi nào đã đứng phía sau Hoàng Phủ Thanh Vũ, lẳng lặng nhìn ba người.

"Thất tẩu....." Thập Nhị nhất thời không biết nói gì để chống đỡ, có chút ai oán liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ một cái, lôi kéo Thập Nhất, "Thập Nhất ca, không phải huynh còn muốn đi tìm Mẫu Đơn ăn cơm tất niên sao, dẫn đệ theo với, đi mau!"

Thập Nhất vội vàng chào Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Lâm Lạc Tuyết, sau đó cùng Thập Nhị rời khỏi ngay lập tức.

Lâm Lạc Tuyết lúc này mới tiến lên, tiếp nhận chiếc ô từ trong tay thị nữ, cả hai đứng nhìn nhau một lát, sau đó nàng ta đem ô che cho cả hai người, cười nhẹ nói: "Thất gia, hồi phủ đi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ nhẹ mỉm cười, bất động thanh sắc lui về phía sau từng bước: "Trong cung còn có việc chưa xử lý xong, ta sẽ cho người đưa nàng trở về trước."

https://thuviensach.vn

Bàn tay đang cầm ô của Lâm Lạc Tuyết bỗng nhiên nắm thật chặt, hồi lâu sau mới mím môi thấp giọng nói: "Từ sau đêm đó, Thất gia vẫn lảng tránh thiếp thân, nếu buổi trưa hôm nay không phải Thái Hậu truyền thiếp thân tiến cung, thiếp thân chỉ sợ khó gặp được Thất gia một lần....." Nàng cắn cắn môi, thanh âm càng nhỏ hơn: "Do thiếp thân đêm đó làm không được tốt, để cho Thất gia không hài lòng sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thu lại nụ cười, đảo mắt liếc nhìn nàng, thản nhiên nói: "Lạc Tuyết, chuyện đêm đó ta không muốn nhắc lại."

Lâm Lạc Tuyết nhịn không được cắn môi dưới càng mạnh, giống như đang chịu đựng một sự đau khổ nào đó.

Thấy bộ dáng của nàng, Hoàng Phủ Thanh Vũ tiến lên từng bước, nâng tay xoa mặt của nàng, ngón tay chậm rãi lướt qua môi của nàng, làm cho nàng vô thức nhả môi mình ra, rồi thấp giọng nói: "Nàng rất tốt, nàng vĩnh viễn sẽ là Anh vương Vương phi, nữ chủ nhân của Anh vương phủ. Nếu ngày thường cảm thấy thật sự rảnh rỗi nhàm chán, cũng có thể lên núi nhiều hơn để bầu bạn cùng Hoàng tổ mẫu, dù sao lão nhân gia cũng thích nàng, hiểu chưa?"

Lâm Lạc Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt ngưng lệ nhìn chăm chú hắn thật lâu, cuối cùng cầm ô lảo đảo rời đi.

Khi Hoàng Phủ Thanh Vũ trở lại Minh Nguyệt cung, vừa vào cửa đã phát hiện Tịch Nhan đang ngồi trước bàn trang điểm, không biết vì sao trên người ăn mặc cực kỳ chỉnh tề, lúc này, nàng đối diện với gương trang điểm, nhất cử nhất động đều rất cẩn thận, điều này hắn chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Nhưng thấy hình ảnh người trong gương hiện lên lung linh, thần thái thản nhiên, da thịt trắng như tuyết, giương mắt nhìn hắn, giống như đang

https://thuviensach.vn

nhíu mày lại giống như đang tươi cười, vừa hờn vừa giận, sóng mắt lưu chuyển chứa đựng phong tình vô hạn.

Ánh mắt hắn bỗng nhiên thâm trầm, tiến lên, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên: "Trang điểm đẹp như vậy là muốn làm gì?"

Tịch Nhan mở to mắt, nở nụ cười lên tiếng trả lời: "Hôm nay là ba mươi tết, nhưng Tử Ngạn không tiến cung, thừa dịp còn có thời gian, ta muốn đi lên Lăng Tiêu sơn cùng hắn ăn cơm tất niên, chàng xem có được không?"

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng biến đổi, trên tay cũng vô thức nắm mạnh hơn, Tịch Nhan khẽ nhíu mi: "Chàng làm đau ta."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười lạnh một tiếng, buông nàng ra: "Được, hiếm khi nàng tình thâm ý trọng với Thập Lục thúc như vậy, đi thăm thúc ấy cũng là chuyện nên làm, ta gọi người chuẩn bị xe ngựa cho nàng."

Dứt lời, hắn nhấc chân muốn đi ra khỏi phòng.

Bỗng nhiên bị người từ phía sau ôm ngang thắt lưng, sau lưng truyền đến tiếng cười như chuông bạc của nàng.

Trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ chấn động, dường như hiểu được điều gì, nắm lấy cánh tay đang đặt bên hông mình, xoay người nhìn nàng, trưng ra vẻ mặt giận dữ: "Nàng dám đùa giỡn với ta?"

Tịch Nhan không kiềm chế được cười rộ lên, vùi vào trong ngực hắn: "Thì ra chàng thật sự đang ghen!"

Trên mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ bày ra vẻ giống như đang căm tức, lại nâng cằm dưới của của nàng lên: "Bây giờ nàng thật sự đã nghĩ thông suốt sao?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan cong cong khóe miệng: "Chàng biết rõ ta ở trước mặt chàng luôn ngu ngốc, nhưng chàng lại cất dấu quá sâu, chàng không nói, ta làm sao biết được?"

"Ngu ngốc?" Hắn cười lạnh một tiếng, "Nhưng bây giờ ta lại thực sự không nhìn ra nàng ngu ngốc đấy!"

Tịch Nhan vẫn mỉm cười như cũ, nhìn mặt sắc hắn không dịu đi chút nào, cuối cùng ôm lấy cổ hắn, kiễng mũi chân lên, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Nàng còn tưởng rằng hắn nhất định không thèm động đây, nhưng nàng vừa mới chạm vào hắn, liền bị hắn nảy sinh ý định ác độc, dùng miệng ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, lấy tốc độ nhanh như sét đánh không kịp bưng tai bị kín miệng nàng, hút vào thật sâu, Tịch Nhan cảm thấy đôi môi run lên, chiếc lưỡi đinh hương của nàng tức thì bị hắn mút vào đến phát đau, nhưng chỉ khẽ rên rỉ nói không nên lời.

Đợi đến khi nàng có thể nói chuyện được thì đã bị hắn cởi quần áo ném ra ngoài màn che.

Hắn cuối cùng cũng buông nàng ra, bắt đầu cởi quần áo của mình ra, Tịch Nhan kinh hãi, vội giữ chặt hắn: "Không phải chúng ta phải hồi phủ sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ liếc nhìn nàng một cái, trông thấy đôi môi sưng đỏ của nàng, khóe miệng bỗng nhiên tràn ra ý cười tà tứ phong lưu, trong mắt nồng đậm tình dục không thể nào che dấu.

Cúi người xuống, hắn hôn lên đôi môi nàng, đồng thời thì thào với nàng những lời chứa đựng ý cười: "Hồi phủ? Tối nay, nàng đừng mong nghĩ tới."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 156

Hắn hướng mà nói đến làm được, Tịch Nhan nguyên tưởng rằng tối nay là thật không thể hồi phủ , không nghĩ lại vẫn là không có thể làm cho hắn như nguyện.

Lúc đó, nàng bị hắn đùa đến mức vô cùng động tình, toàn thân trên dưới không chỗ nào mà không mẫn cảm, nhưng hắn lại chậm chạp không chịu thỏa mãn nàng. Tịch Nhan nhịn không được nâng thân mình lên, nhỏ giọng nức nở cầu xin hắn.

Trong lòng hắn vốn có một ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt, lúc này thấy bộ dáng của nàng như vậy cuối cùng không khắc chế được, thân dưới hạ xuống, thong thả mà kiên định tiến vào nàng.

"A --" Tịch Nhan khắc chế không được thét lên một tiếng chói tai, sau đó vội cắn vào bả vai hắn do sợ cho bị người khác nghe được, nhưng mà thần trí nàng lại mơ mơ hồ hồ -- tuy hắn chỉ mới bắt đầu nhưng nàng cũng lên đến đỉnh.

Tất nhiên hắn rất căm tức, nhưng lại dở khóc dở cười.

Nàng lui thân mình lại, động cũng không thể động, cũng làm cho hắn không thể nhúc nhích. Hắn bất đắc dĩ, chỉ có thể cúi người xuống hôn nàng, thì thào những lời âu yếm làm cho thân thể nàng thả lỏng.

https://thuviensach.vn

Đến khi Tịch Nhan cảm thấy thoải mái, nàng lại đột nhiên nảy lên ý xấu, sống chết cũng không chịu cho hắn.

Hai người cứ như vậy ở trên giường thượng kẻ đuổi người bắt, cuối cùng, Hoàng Phủ Thanh Vũ thành công bắt giữ nàng ở một góc gường, dường như để cho hả giận hắn cúi đầu cắn nàng, nhưng lại vô cùng ôn nhu, Tịch Nhan nhịn không được vừa kêu toáng lên vừa cười ha ha.

Nhưng trong lúc hai người đang cười đùa vui vẻ, lại đột nhiên vang tiếng gõ cửa không đúng lúc.

Tịch Nhan còn chưa nghe được, nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ đã vội bưng kín miệng của nàng lại, giọng nói không chút cảm xúc: "Ai?"

"A --" Lúc này Tịch Nhan mới hồi phục tinh thần lại, thẹn đến mức muốn chui xuống đất, vùi vào trong ngực hắn, nhưng cũng đồng thời nghiêng tai lắng nghe người bên ngoài trả lời.

Sau một lúc lâu, bên ngoài mới vang lên giọng nói tràn đầy ủy khuất của Thôi Thiện Duyên, dùng đầu ngón chân nghĩ hắn cũng biết mình cừa làm hỏng chuyện tốt của chủ nhân: "Thất gia, là nô tài."

"Cút!" Từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên Hoàng Phủ Thanh Vũ lớn tiếng quát lên, "Có chuyện gì sáng mai đến bẩm báo tiếp!"

Bên ngoài trầm mặc hồi lâu, thanh âm ủy khuất lại truyền đến nhưng mang theo tiếng khóc nức nở: "Thất gia, xe ngựa của Vương phi đi được nửa đường va chạm với xe ngựa của phủ Tứ gia nên bị lật, sự tình khẩn cấp, nô tài mới đến bẩm báo cho Thất gia....."

Khi nghe được hai chữ "Vương phi", thần sắc Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn không thay đổi, nhưng khi nghe được "phủ Tứ gia", ngay cả Tịch Nhan cũng thay đổi sắc mặt, đẩy đẩy hắn: "Đứng lên đi, còn thất thần gì chứ!"

https://thuviensach.vn

Đến lúc hai người ăn mặc chỉnh tề ra khỏi phòng, sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn cực kỳ âm trầm, nắm tay Tịch Nhan, cũng không thèm nhìn liếc mắt tới Thôi Thiện Duyên phía sau một cái.

Tịch Nhan lén nhìn vẻ mặt khổ không nói nổi của Thôi Thiện Duyên, vốn định trấn an hắn vài câu, nhưng cuối cùng bởi vì xấu hổ đến nỗi không nhấc đầu lên nổi, nên cũng không nói gì.

Đến khi lên xe ngựa chỉ còn lại hai người, Tịch Nhan cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, vừa xoay đầu lại phát hiện vẻ mặt hắn vẫn âm trầm, cuối cùng nhịn không được bật cười.

Hoàng Phủ Thanh Vũ liếc mắt nhìn nàng, bỗng nhiên cũng cười lên. Tuy rõ ràng hắn cười vô cùng ôn hòa, nhưng Tịch Nhan nhìn thấy lại cảm thấy kinh hãi, nhích sang bên cạnh: "Chàng có nghĩ cũng đừng nghĩ tới."

"Nàng biết ta suy nghĩ gì sao?" Ánh mắt hắn trong suốt, vẻ mặt sáng ngời.

"Ta mặc kệ chàng suy nghĩ cái gì, nếu muốn làm cho ta khó xử thì không được." Tịch Nhan xấu hổ đến nỗi mặt đỏ bừng, nàng vội che mặt mình lại, không dám nhìn hắn nữa.

Hắn cười vang lên, vươn tay ra liền kéo nàng vào trong lòng mình, không hề nói gì nữa.

Tịch Nhan ở trong lòng hắn thay đổi sang tư thế thoải mái dựa vào hắn, sau một lát im lặng, bỗng nhiên nói: "Lần này, chàng thấy thế nào?"

"Ta nhất định sẽ làm thịt cái tên Thôi Thiện Duyên không biết thức thời đó." Hắn mặt không đổi sắc nói.

Tịch Nhan xấu hổ thúc khuỷu tay vào người hắn: "Chàng biết rõ ta đang nói đến xe ngựa phủ Tứ gia mà!"

https://thuviensach.vn

"Vậy làm thịt ngựa trong phủ lão Tứ, chàng thấy thế nào?" Hắn cúi đầu xuống, mỉm cười nhìn nàng.

Tịch Nhan rốt cuộc nhịn không được lại bưng kín mặt, khổ sở nức nở một tiếng, không thèm hỏi hắn nữa.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười khẽ một tiếng, bên dưới vẻ mặt tươi cười càng thêm thâm trầm hơn.

Chuyện xảy ra lần này, rõ ràng, Tứ hoàng tử tỏ ra đã thiếu kiên nhẫn, chuẩn bị xuống tay với hắn. Nhưng dù trong triều đình xảy ra bất kỳ sóng gió nào, hắn nhất định sẽ không làm cho Tịch Nhan tham dự vào đó.

Chỗ hai cỗ xe ngựa va chạm nhau chính là trên một đường cái đông đúc trong kinh thành, thời điểm Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Tịch Nhan đến nơi, hai cỗ xe bị hư tổn khác xa nhau đang đỗ ở một bên ngã tư đường, Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Thanh Hựu đang đưa lưng về phía bọn họ, thấp giọng nói gì đó, tựa hồ đang trấn an nữ tử bởi vì chấn kinh mà không ngừng khóc trước mặt.

"Tứ ca." Hoàng Phủ Thanh Vũ mang theo Tịch Nhan tiến lên gọi hắn một tiếng, Hoàng Phủ Thanh Hựu quay đầu lại, ánh mắt trước tiên dừng lại ở trên người Tịch Nhan, đánh giá từ trên xuống dưới, sau đó mới nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, cười nói: "Thất đệ, ngươi thật sung sướng."

Tịch Nhan lúc này mới nhìn rõ thì ra trước mặt Hoàng Phủ Thanh Hựu là cơ thiếp trong phủ của hắn, không phải là Lâm Lạc Tuyết. Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ: "Không bằng Tứ ca." Dứt lời, hắn nhìn một vòng xung quang, nhưng lại không nhìn thấy thân ảnh Lâm Lạc Tuyết.

"Tìm Thất đệ muội sao?" Hoàng Phủ Thanh Hựu thấy thế, ôm lấy cánh tay chỉ chỉ vào một ngôi nhà dân gần đấy, "Nàng ta hình như bị thương, đang ở bên trong nghỉ ngơi, ngự y cũng thật sự là, đã lâu như vậy còn chưa đến."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười chắp tay bảo: "Đa tạ Tứ ca lo lắng. Xem ra vị tiểu tẩu tử này chấn kinh cũng không nhỏ, Tứ ca nên mang nàng ta hồi phủ trước đi, chuyện còn lại cứ giao cho Thanh Vũ xử lý."

Hoàng Phủ Thanh Hựu bỗng dưng nhíu mày: "Vậy làm phiền Thất đệ."

Hoàng Phủ Thanh Vũ không nói thêm gì, mang theo Tịch Nhan đi về phía ngôi nhà dân đó.

Yến nhi đang chờ ở cửa đã lâu vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhất thời đôi mắt sáng ngời, nhưng khi nhìn thấy Tịch Nhan phía sau hắn lại giận tái mặt lên tiếng: "Thất gia cuối cùng cũng đến đây! Tiểu thư bị thương không nhẹ, nhưng ngự y vẫn còn chưa đến!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Tịch Nhan vừa mới đi đến cửa phòng nơi Lâm Lạc Tuyết đang nghỉ ngơi, liền nghe được từ trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ thống khổ. Vén rèm cửa đi vào đi, Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa mới kéo màn giường mạn nhìn về Lâm Lạc Tuyết, Tịch Nhan đứng ở bên cạnh liền nghe được thanh âm của Lâm Lạc Tuyết thất thanh khóc rống lên: "Thất gia....."

"Đừng sợ." Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn cả người nàng đầy những vết thương, vươn tay ra nắm lấy tay nàng,"Ngự y sẽ nhanh tới thôi."

Tịch Nhan cũng có thể thấy bộ dáng đau đớn của Lâm Lạc Tuyết, nhịn không được kéo kéo ống tay áo Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Nàng đang khó chịu như vậy, ngự y lại chậm chạp chưa đến, chàng nên chuẩn mạch cho nàng trước đi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ liếc nhìn Tịch Nhan một cái, bộ dáng làm như vui không buồn, quay đầu lại nói với Lâm Lạc Tuyết: "An tâm nằm đây nghỉ đi, ta đã phái người đi thúc giục rồi."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 157

-

Xảy ra chuyện như vậy, thật ra cũng ngoài ý muốn của mọi người. Nhưng Tịch Nhan cũng không ngờ được Lâm Lạc Tuyết sẽ bị thương nặng như vậy, trong nhất thời chính chỉ trầm mặc đi ra gian ngoài, vừa vặn thấy một nhà năm người đều đứng trong phòng, trên bàn bày bữa cơm tối mới dùng một nửa.

Tịch Nhan dừng lại một chút, vừa muốn tiến lên, bỗng nhiên bị người từ phía ôm lấy thắt lưng.

Thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ từ đỉnh đầu nàng vang lên, cũng chính là nói với gia đình đó: "Lão bá, đại nương, các vị cứ tự nhiên dùng bữa cơm tất niên, không cần để ý đến chúng tôi."

Dứt lời, hắn mỉm cười gật gật đầu, kéo cả Tịch Nhan đi ra ngoài cửa.

Quả nhiên không bao lâu sau, trong phòng đã vang lên tiếng nói nói cười cười.

Tịch Nhan tựa vào trong lòng hắn, nghe tiếng cười bên trong, nhịn không được thở dài: "Thật tốt."

"Cái gì thật tốt?"

https://thuviensach.vn

"Không có kinh hãi, không có lo lắng, không có nguy cơ, một bữa cơm tất niên như vậy không tốt sao?"

Sống trong hoàng gia, ngay cả lễ mừng năm mới cũng phải đề phòng từng li từng tí, mỗi bước đi đều phải suy xét cẩn thận, không thể không bi ai.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ôm lấy nàng, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Gần đây tính tình phụ hoàng trở nên khó nắm bắt, ta cảm thấy..... Đây là biểu hiện của điềm xấu."

"Chàng đang nói....."

"Suỵt --" Hắn đè lại môi của nàng, ngăn lại những lời kế tiếp nàng muốn thốt ra, lại không khỏi nhớ tới kế hoạch xuất hành lúc trước, trong lòng khẽ thở dài, nhưng không để cho nàng biết.

Tìm một nơi trống trải sạch sẽ, hai người liền ngồi xuống tựa sát vào nhau. Tịch Nhan sợ lạnh nên trên người được áo khoác lông chồn vây rất chặt chẽ , dựa vào hắn, chỉ lộ ra một đôi mắt linh hoạt, bỗng nhiên nàng nhớ tới một chuyện, ngẩng đầu nhìn về phía hắn: "Vì sao chàng không xem bệnh cho Lâm Lạc Tuyết, không nên chờ ngự y đến?"

Hắn thật lâu không lên tiếng, Tịch Nhan lại hỏi lần nữa, rốt cuộc hắn thở dài, cúi đầu xuống nhìn nàng: "Nàng nghĩ rằng bất kỳ người nào ta cũng đều xem bệnh cho hay sao?"

Đôi mắt đen láy của Tịch Nhan đảo quanh, sau đó mới cảm nhận được ý tứ hàm xúc trong lời nói của hắn, trong mắt nhịn không được lóe lên ý cười, thanh âm cũng nhịn không được trở nên ngọt ngào: "Vậy..... Chàng đã từng xem bệnh cho những ai?"

Lại là một hồi trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan ngẩng đầu lên nhìn hắn, lại lấy bàn tay nhỏ bé quấy rối chơi đùa ở trên người hắn: "Nói mau, ngoại trừ ta, chàng đã từng xem bệnh cho ai?"

"Nàng lại nghịch ngợm nữa rồi, ta cam đoan nhất định nàng sẽ hối hận." Hắn một phen bắt được tay nàng, ánh mắt thâm trầm, nhìn vẻ mặt Tịch Nhan hết hồn, phẫn nộ rút tay về như vẫn dựa vào hắn như cũ.

Bất ngờ nàng bật cười thành tiếng: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, ta đoán, chàng chỉ xem bệnh cho một mình ta thôi."

Cằm hắn dựa vào đỉnh đầu mềm mại của nàng, nghe xong lời của nàng, khóe miệng cũng nở nụ cười không thành tiếng.

Đột nhiên trong lúc đó, trên trời vang lên một tiếng nổ "Phanh", Tịch Nhan bị hù giật cả mình, lúc ngẩng đầu nhìn lên đã thấy trên bầu trời tối đen giống như mọt dải lụa đen tuyền, mà mặt trên dải lụa đó nở rộ một chùm pháo cực đẹp.

Ngay sau đó, hai đóa, ba đóa, càng ngày càng nhiều ánh lửa đồng thời bay lên bầu trời, ánh toàn bộ kinh thành trên không sáng ngời giống như ban ngày.

Hộ gia đình tại ngã tư đường cũng nghe được thanh âm, nên tất cả mọi người từ trong nhà đi ra, một nhà lớn nhỏ đều hưng trí bừng bừng nhìn pháo hoa từ trong hoàng cung phát ra, khen không dứt miệng.

Ban đêm, trên ngã tư đường, mọi người đều đổ xô ra đường với vẻ hào hứng, nơi nơi đều là tiếng cười, tiếng đùa vui.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp người, Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Tịch Nhan vẫn ngồi ở một góc phố, hắn vòng tay ôm nàng vào lòng, cùng nhau xem pháo hoa.

https://thuviensach.vn

"Chúng ta xem xong mới trở về, được không?" Trong tiếng nổ thật lớn của pháo hoa, Tịch Nhan tiến đến bên tai hắn nhẹ giọng nói.

Khuôn mặt tuấn lãng của hắn trong ánh sáng cúa pháo hoa trên bầu trời cực kỳ sáng ngời, hắn cúi đầu xuống, đôi mắt xưa nay sâu không lường được cũng phát sáng động lòng người: "Chỉ là pháo hoa thôi nàng không sợ buồn chán sao?"

Tịch Nhan lắc đầu cười nhủi nhủi vào trong lòng hắn: "Không buồn đâu."

Kết quả, mãi cho đến khi màn biểu diễn pháo hoa chấm dứt, mọi người trên ngã tư đường cũng đã quay trở về nhà mình, Tịch Nhan mới lôi kéo Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng dậy, đi về phía ngôi nhà dân kia.

"Nhan Nhan." Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng nhiên từ phía sau gọi nàng.

Tịch Nhan xoay người nhìn hắn.

Hắn đứng ở nơi đó, vẫn nhìn nàng như vậy, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy nàng đã từng chứng kiến, hồi lâu sau mới mở miệng nói: "Ta có lời muốn nói với nàng."

"Cái gì?" Tịch Nhan nhịn không được nở nụ cười, ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn hắn.

"Kỳ thật....." Nhìn vào đôi mắt lấp lánh như sao của nàng, hắn chưa bao giờ cảm thấy nói chuyện lại cực kỳ khó khăn như vậy, nhịn không được lấy tay nâng chiếc gáy của nàng, vừa muốn mở miệng, khóe mắt đột nhiên thoáng nhìn thấy Thôi Thiện Duyên từ trong ngôi nhà dân đi ra, trong lòng nhất thời buông lỏng xuống, không thể nói rõ là mất mát điều gì, lại nhìn về phía nàng nở nụ cười, tiến đến nàng bên tai, thấp giọng nói: "Đêm nay nàng như vậy, đừng hy vọng ta sẽ buông tha cho nàng."

https://thuviensach.vn

"Vương gia, sườn Vương phi." Hắn vừa dứt lời, thanh âm Thôi Thiện Duyên phía sau Tịch Nhan liền vang lên, "Ngự y đã bôi thuốc xong cho Vương phi, xe ngựa cũng đã chuẩn bị xong rồi, có thể hồi phủ ."

Tịch Nhan lại lần nữa đỏ mặt, nghiến răng nghiến lợi nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ, ngẩng đầu lên vẻ mặt khiêu khích: "Chàng cũng đừng trông cậy ta sẽ buông tha chàng!"

Buổi tối mùng hai tết, Nam Cung Ngự lại đến thăm Hi Vi viên.

Khi đó Tịch Nhan đang mặt nhăn mày nhíu nhìn một món ăn không được đẹp mắt lắm trước mắt, đột nhiên kinh hãi thấy bên cạnh có người, nhất thời bị hoảng hốt, nhìn lại thì ra là Nam Cung Ngự, nàng tức giận hung hăng đánh hắn một quyền: "Huynh sao luôn xuất quỷ nhập thần như vậy chứ!"

"Là do muội quá mức chuyên chú thôi!" Nam Cung Ngự cũng vung tay về phía say gáy của nàng, nhưng lại cực kỳ nhẹ nhàng, lại nhìn về món ăn trước mặt nàng, "Thứ này có gì đẹp chứ, nhìn mặt mày nhăn nhó của muội cũng giống như nó vậy."

Trong mắt Tịch Nhan lại đột nhiên sáng ngời, đem món ăn đó để lên trước mặt hắn: "Vậy huynh mau giúp ta nếm thử xem."

Nam Cung Ngự nhìn nàng có vẻ nghi ngờ: "Muội đừng nói cho ta biết là do muội làm chứ?"

Ánh mắt Tịch Nhan lòe lòe nhấp nháy, không nói lời nào.

Nam Cung Ngự không chịu được phải lấy tay chống được đầu: "Không cần thử, nhìn bộ dạng này của muội thôi là cũng thấy không ngon rồi."

https://thuviensach.vn

Mi tâm Tịch Nhan nhíu lại, bưng dĩa thức ăn đứng dậy, đẩy cửa sổ ra, liền ném tất cả đi ra ngoài.

Quay đầu lại nàng phát hiện Nam Cung Ngự đang kinh ngạc nhìn mình, trong ánh mắt hình như có vẻ buồn buồn. Trong lòng Tịch Nhan không biết vì sao đột nhiên chấn động, vội nói sang chuyện khác: "Tử Ngạn thế nào rồi?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 158

Y - www.

Nam Cung Ngự thu hồi tầm mắt, bất giác thở dài: "Các người là thanh mai trúc mã, đừng nhìn tâm trí hắn giống như đứa trẻ, kỳ thật tính tình hắn rất quật cường."

"Huynh ấy không chịu chữa trị sao?" Tịch Nhan việc ngồi xuống bên cạnh hắn, ánh mắt tha thiết nhìn hắn chờ đợi.

Nam Cung Ngự nhíu mày: "Ta đã dùng hết mọi phương pháp rồi."

Bởi vì chịu sự nhờ vả của nàng cho nên hắn đã tận lực dùng đủ mọi cách.

Thậm chí, vào đêm ba mươi tết năm ngoài, hắn vừa uống rượu vừa quan sát tên thiếu niên gần như tự phong bế chính mình, lúc đó, tên tiểu tử này tự nhốt mình trong gian nhà tranh, nằm trên chiếc giường lạnh lẽo, trên mặt che bởi một quyển sách, làm ra vẻ như đang ngủ.

Liên tiếp mấy ngày tiếp xúc, Nam Cung Ngự đối với tên thiếu niên bướng bỉnh này cũng coi như có một chút quen thuộc, hơn nữa hôm nay trong lòng hắn cũng không có bao nhiêu cao hứng, bởi vậy tiến tới tặng cho tên tiểu tử thối Tử Ngạn một cước: "Đã chết chưa? Không chết thì đứng lên uống rượu!"

https://thuviensach.vn

Hồi lâu sau, Tử Ngạn mới chậm rãi lấy quyển sách trên mặt xuống, nghiêng đầu nhìn hắn một cái, nhưng vẫn nằm bất động như cũ.

Nam Cung Ngự bèn ngồi xuống, bắt đầu tự châm rượu rồi tự uống cạn. Xuyên qua khung cửa sổ rộng mở, nhìn bầu trời tối đen bên ngoải, khuôn mặt anh tuấn bất giác tràn đầy đau thương.

Cho đến khi hắn uống được hơn phân nửa bầu rượu, Tử Ngạn nằm trên giường vẫn không có chút động tĩnh như trước. Nam Cung Ngự cảm thấy rất không thú vị, hai chân nhấc lên,"Phanh" một tiếng đặt ở trên bàn, nhìn về phía hắn: "Ngươi rốt cuộc thích Nhan Nhan ở điểm nào? Nàng có cái gì tốt, đáng giá để ngươi vì nàng chịu khổ như vậy?"

Bên kia, thân hình Tử Ngạn bỗng cứng đờ, hồi lâu sau, cuối cùng mới chịu mở miệng nói câu đầu tiên trong suốt cả ngày hôm nay: "Không liên quan đến chuyện của ngươi."

"Ha ha, thật sự là đứa nhỏ quật cường." Nam Cung Ngự cười nhạo một tiếng, đưa tay để sau gáy, "Không bằng để ta nói với ngươi một chút vì sao ta thích nàng?"

Tử Ngạn phút chốc ngồi bật dậy, nhìn về phía hắn: "Ngươi nói cái gì?"

Nam Cung Ngự giống như không nghe lời hắn nói, ánh mắt vẫn nhìn về phía xa xa ngoài khung cửa sổ, vẻ mặt dần dần trở nên xa xăm: "Lần đầu tiên ta nhìn thấy Nhan Nhan, nàng mới mười hai tuổi, vốn thân phận tôn quý nên đáng lẽ ở tuổi đó nàng phải rất hồn nhiên, vô tư lự nhưng ngược lại nàng lại quá thông minh so với tuổi của mình, dường như có thể nhìn thấu nhân tình thế thái. Khi đó, nàng rất im lặng, giống ngươi bây giờ vậy, có đôi khi mấy ngày cũng không nói được một câu."

"Khi đó dương như nàng đối với mọi chuyện trên thế gian này đều không quan tâm, đều thờ ơ lạnh nhạt. Cho đến khi nàng không muốn làm cho bản thân phải chịu đựng sự cô tịch như thế nữa, nàng liền ép buộc chính

https://thuviensach.vn

mình tham dự vào tất cả những chuyện vô vị. Ta nhìn thấy nàng trở nên điêu ngoa, trở nên giảo hoạt, trở nên..... Mê hoặc lòng người."

Nam Cung Ngự cười cười: "Ta chưa từng gặp qua một nữ tử nào như vậy, đối với tất cả mọi người đều tốt, giống như tất cả mọi người đều là người thân của nàng, nhưng đồng thời cũng tồn tại sự cảnh giác đối với mọi người. Ta đau lòng thay cho nàng, nhưng chưa bao giờ để cho nàng biết. Nhưng nàng lại là một người trí tuệ như vậy, có lẽ nàng nhìn ra sự đau lòng của ta, cho nên dần dần buông lỏng cảnh giác đối với ta, nhưng lại giống một con nhím nhỏ thường hay thích châm chích ta."

"Nhưng con nhím nhỏ này chỉ nhìn thấy được sự đau lòng của ta còn sự thiệt tình của ta, chưa bao giờ nhìn thấy được."

Nam Cung Ngự bỗng dưng uống một ngụm rượu to: "Ngươi nói nàng rốt cuộc là người trí tuệ, hay là người ngu ngốc?"

Tử Ngạn xuống giường, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh hắn, run sợ một lúc lâu sau mới cất lời: "Nhan Nhan là người trí tuệ ..... Ít nhất, ta chưa từng gặp qua bộ dáng ngu ngốc của nàng."

"Ta đã thấy rồi." Nam Cung Ngự nheo nheo đôi mắt, cười nói "Nhưng không ngu ngốc đối với ta."

Hai người đồng loạt đều trở nên trầm mặc. Hồi lâu sau, Tử Ngạn bỗng nhiên đoạt lấy bầu rượu trong tay hắn, hung hăng rót vào mồm, nhưng lại bị nghẹn nên lớn tiếng ho khan, mặt đỏ tai hồng.

Nam Cung Ngự buồn cười nhìn hắn: "Ngươi xem ngươi kìa, bất quá cũng chỉ là một đứa trẻ không hiểu biết sự đời, làm thế nào để bảo vệ Nhan Nhan, làm thế nào tranh giành Nhan Nhan với Hoàng Phủ Thanh Vũ?"

Tử Ngạn dừng lại, trầm mặc thật lâu sau mới thấp giọng nói: "Ta đã bỏ phí thời gian. Lúc bản thân có thể phấn đấu, ta lại tránh ở trên núi này. Ta

https://thuviensach.vn

chưa bao giờ dám tin tưởng ta xứng với nàng, cho nên chưa bao giờ có ý nghĩ muốn đi tranh giành."

"Ta biết nàng thích Lão Thất, Lão Thất là người nổi tiếng như vậy, thế gian có nữ tử nào lại không thích? Cho nên, cho tới bây giờ ta cũng không nghĩ tới sẽ tranh giành với Lão Thất."

"Nhưng mà Lão Thất lại gây tổn thương cho nàng như vậy, hắn làm thế nào lại nhẫn tâm..... Nhan Nhan đem tất cả mọi thứ cho hắn, kết quả là, trong ngày đại hôn của bọn họ hắn lại cưới người khác! Ngươi từng gặp qua Nhan Nhan trầm mặc, nhưng ta thì chưa, lần đó, là lần duy nhất ta nhìn thấy bộ dáng như thế của Nhan Nhan. Cho nên ta cầu hôn với nàng. Ta không biết vì sao nàng lại đồng ý, nhưng trong lòng ta vẫn rất vui mừng, bởi vì cuối cùng ta cũng có cơ hội có được nàng."

"Nhưng mà nàng vẫn không vui vẻ, càng ngày càng trầm mặc. Tất cả đều là do Lão Thất gây ra cho nàng, đều là do hắn gây tổn thương cho nàng! Cho nên ta mới muốn trả thù. Ta biết Lão Thất muốn làm hoàng đế, các hoàng huynh đều muốn làm hoàng đế, cho nên ta gia nhập vào phe thái tử, muốn dựa vào thái tử để chống lại Lão Thất....."

Nam Cung Ngự cười khẽ một tiếng: "Nhưng ngươi đã thất bại ."

"Đúng. Thua hoàn toàn triệt để, ngay cả Nhan Nhan ta cũng thua. Hoặc là, cho tới bây giờ nàng vốn không phải là người dành cho ta." Tử Ngạn lại uống một ngụm rượu, lúc này cuối cùng cũng thuận lợi nuốt xuống, cảm thấy trong miệng lẫn trong lòng đều như lửa thiêu đốt.

"Vậy còn ngươi?" Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Nam Cung Ngự, "Ngươi vì sao không tranh giành?"

Nam Cung Ngự cầm lấy chén rượu, hồi lâu sau, ánh mắt lắng đọng lại, thấp giọng nói: "Bởi vì, vẫn còn chưa tới thời điểm."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan cắn cắn môi dưới: "Đều là do ta."

"Trách mình sao?" Nam Cung Ngự rũ mắt xuống nhìn nàng,"Nhan Nhan, muội đặt tay lên ngực tự hỏi, Tử Ngạn biến thành bộ dáng hiện nay, đầu sỏ gây nên là ai?"

Sắc mặt Tịch Nhan trở nên tái nhợt.

Nam Cung Ngự khẽ hừ nhẹ một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người nhất thời đều trầm mặc, hồi lâu sau, lại bị đột nhiên bị tiếng đập cửa làm cho giật mình.

Tịch Nhan hơi kinh hãi: "Ai?"

"Sườn Vương phi, đến giờ dùng thuốc rồi." Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Ngân Châm.

Tịch Nhan không khỏi thở phào nhẹ nhõm: "Ta biết rồi, ngươi đi đi."

Ngân Châm lui ra, ngoài cửa lại không có tiếng động nào, Tịch Nhan đứng dậy đi vào bên cạnh giường, lấy ra một hộp nhỏ.

"Tướng công của muội đâu?" Nam Cung Ngự đột nhiên mở miệng hỏi.

Tịch Nhan lấy thuốc ra, nói: "Không biết. Cũng không phải mỗi ngày chàng đều đến chỗ này."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 159

Nguồn:

Tịch Nhan lấy thuốc ra, nói: "Không biết. Cũng không phải mỗi ngày chàng đều đến chỗ này."

"Sao?" Nam Cung Ngự hơi nhíu mày, hưng trí nhìn nàng, "Hắn cũng không nói với muội một tiếng sao?"

Tịch Nhan rót chén nước, vừa muốn đem viên thuốc đặt vào trong miệng, nghe được lời hắn nói, hơi nhíu mi: "Có cái gì để nói chứ, chàng là người như vậy, chẳng lẽ còn sợ xảy ra chuyện gì bất trắc sao?"

Dứt lời, nàng đem viên thuốc cùng nước nuốt vào.

Nam Cung Ngự nhíu mày nhìn nàng: "Muội vừa uống thuốc gì vậy?"

Tịch Nhan buông chén xuống: "Loại trừ hàn khí trong cơ thể."

Ánh mắt Nam Cung Ngự thay đổi, nhưng không để cho nàng nhìn thấy, chỉ nói: "Sao trong cơ thể muội lại có hàn khí? Đưa tay ra đi."

Tịch Nhan cũng không từ chối, đưa cổ tay tới trước mặt hắn, lên tiếng: "Ta cũng không hiểu được. Chắc là lúc trước ở trên núi bị lạnh, từ khi trở về phủ luôn cảm thấy tay chân lạnh lẽo. Sau khi uống thuốc này thì tốt hơn rất nhiều, chỉ bị tái phát vào đêm ba mươi tết thôi."

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự ngưng thần bắt mạch cho nàng, sau đó bất động thanh sắc sửa sang lại cổ tay áo cho nàng, thản nhiên nói:"Thuốc này là thuốc quý, đối với thân thể muội rất có tác dụng."

Tịch Nhan nhẹ nhàng cười: "Đó là đương nhiên. Chẳng lẽ chàng có thể hại ta sao?"

Dừng một chút, Nam Cung Ngự lại nói :"Có nghĩ tới đặt tên gì cho đứa bé trong bụng chưa?"

Tịch Nhan đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức nhịn không được đỏ mặt lên: "Chỉ mới hơn hai tháng thôi, nghĩ xa như vậy làm gì."

Nam Cung Ngự chậm rãi gợi lên khóe miệng, thanh âm trầm thấp vang lên: "Nói cũng đúng, giờ phút này mà nói đến chuyện này có lẽ còn quá sớm."

Hoàng Phủ Thanh Vũ càng ngày càng bận việc, thường thường cả ngày Tịch Nhan cũng không nhìn thấy được hắn. Nhưng thật ra hắn bận rộn việc gì, hắn lại không chịu tiết lộ cho Tịch Nhan biết, có khi Tịch Nhan thật sự tò mò, nhiều lần truy vấn hắn, hắn liền trực tiếp bịt kín đôi môi của nàng, không cho nàng có cơ hội đặt câu hỏi nữa.

Tịch Nhan vốn cũng không có hứng thú đối với những việc triều chính của hắn, nhưng nàng biết huynh đệ bọn họ đang xảy ra long tranh hổ đấu, nên có đôi khi không khỏi cảm thấy lo lắng.

Hơn nữa, nàng nghe nói Hoàng Phủ Thanh Thần với hắn dường như đang có hành động gì đó.

Vào một ngày, khó có dịp ban ngày hắn ở trong phủ bèn mang theo Tịch Nhan vào thư phòng, nhưng lại chỉ để nàng ngồi ở một bên, còn mình lại tỉ mỉ xem xét, phê duyệt một đống tấu sớ trước mặt.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nhìn thấy nhiều ngày qua sắc mặt hắn càng ngày càng kém, mi tâm nhíu lại giống như bị keo dán dính chặt, cuối cùng vẫn là không đành lòng nên nàng lấy một miếng bánh đi đến bên án thư của hắn, đưa tới miệng hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn nàng một cái, cười cười, khép lại tấu chương trong tay, thuận tay ôm lấy nàng kéo vào trong lòng: "Buồn chán sao?"

Tịch Nhan tựa vào hõm vai hắn, nghĩ nghĩ rồi lên tiếng trả lời.

"Ta cũng biết mấy ngày nay bận rộn nhiều việc nên vắng vẻ nàng, đợi qua mấy hôm nữa mọi chuyện sẽ tốt hơn."

Tịch Nhan không biết chuyện hắn gọi là "tốt hơn" là chuyện gì, dừng một chút, sau đó mở miệng nói: "Chàng cùng Hoàng Phủ Thanh Thần đang làm gì vậy?"

Hắn không nghĩ nàng sẽ hỏi như vậy, bất giác nhướng mày lên nhìn vẻ mặt không hờn không giận của nàng, rồi cúi đầu bật cười: "Không có gì, tính tình lão Cửu này lạnh lùng nên ít giao tiếp với ai, nhưng cũng chưa đến nỗi làm ra những chuyện hồ đồ. Nhưng gần đây, hắn quả thực đang hỗn loạn."

"Hỗn loạn về chuyện gì?" Tịch Nhan bắt lấy cơ hội hỏi rõ căn nguyên.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thở dài một tiếng: "Có người bắt gặp Đạm Tuyết xuất hiện trong kinh thành."

Tịch Nhan nhịn không được kinh hô một tiếng: "Đạm Tuyết? Nàng đi đâu vậy? Sao lại đột nhiên xuất hiện?"

Nàng không quên tình hình lúc trước khi gặp lại Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Đạm Tuyết, cũng không quên thời điểm Hoàng Phủ Thanh Vũ ở Đại

https://thuviensach.vn

Sở tìm được mình, Đạm Tuyết là người đang mang thai. Nhưng sau khi nàng theo Hoàng Phủ Thanh Vũ trở lại kinh thành, Đạm Tuyết liền biến mất giống như chưa hề tồn tại trên thế gian này, Hoàng Phủ Thanh Thần cũng trở nên vô cùng hắc ám.

Tịch Nhan đương nhiên cũng không quên chuyện giữa Đạm Tuyết cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ, khi đó cả hai dường như không liên quan gì nhau. Lúc ấy Đạm Tuyết đang mang thai cốt nhục của Hoàng Phủ Thanh Thần đột nhiên biến mất, nay lại trở về, rốt cuộc là vì hắn, hay là vì Hoàng Phủ Thanh Thần?

Hoàng Phủ Thanh Vũ đau đầu đè lại trán, nhìn nàng thật lâu, sau đó mới lên tiếng: "Nàng ta đi nơi nào, này chỉ sợ chỉ có nàng ta mới biết; Vì sao nàng ta đột nhiên xuất hiện....." Hắn đưa tay xoa xoa mặt Tịch Nhan,"Nhan Nhan, có lẽ nàng nên đi hỏi sư huynh của nàng một chút."

Tịch Nhan ngạc nhiên nhìn hắn: "Sư huynh?"

Trong đầu giống như mây mờ được xua tan, trong nháy mắt nàng trở nên sáng tỏ. Tịch Nhan nhớ lại tình hình Trung thu năm trước nàng đào tẩu cùng Nam Cung Ngự, ngày đó, nàng đụng phải xe ngựa của Đạm Tuyết, mà Đạm Tuyết rõ ràng chưa từng gặp qua hình dáng của nàng, hơn nữa lúc ấy nàng đang cải nam trang, thế mà nàng ta không thèm hỏi nguyên do đã đưa nàng ra khỏi thành.

Tịch Nhan cũng đồng thời nhớ lại lúc ở ngoài thành nhìn thấy Nam Cung Ngự đến tiếp ứng, Đạm Tuyết không nói gì nhưng ánh mắt lại chất chứa rất nhiều điều không thể thốt thành lời. Nàng nhớ rõ lúc ấy đã hỏi Nam Cung Ngự có quen biết với Đạm Tuyết hay không, nhưng Nam Cung Ngự lại phủ nhận .

"Ý của chàng là, Nam Cung Ngự bắt cóc Đạm Tuyết sao?"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng thật sâu, lắc lắc đầu: "Xác thực mà nói, ngay từ đầu Đạm Tuyết chính là người của Nam Cung Ngự."

Tịch Nhan đang chờ đợi Nam Cung Ngự đến từng giờ từng khắc, nhưng không biết vì sao, mỗi khi nàng chờ đợi hắn thì hắn sẽ không bao giờ xuất hiện. Mãi cho đến ngày thứ ba ngày, sáng sớm khi Tịch Nhan tỉnh lại, bên gối bỗng xuất hiện một phong thư.

Vừa nhìn thấy bút tích quen thuộc kia, Tịch Nhan liền nhịn không được nổi giận đến nghiến răng nghiến lợi, khi mở ra xem, lại thoáng chốc không thể nói gì được nữa.

Trong thư Nam Cung Ngự cho hay bởi vì triều đình Đại Sở xảy ra chuyện, nên hắn phải nhanh chóng trở về xử lý, hành trình gấp rút, không kịp nói cho nàng biết, chỉ viết phong thư này để lại. Thời điểm Tịch Nhan nhìn thấy phong thư này, hắn đang trên đường trở về Đại Sở!

Buông phong thư xuống, Tịch Nhan không khỏi thổn thức, nhưng cũng không khỏi hoài nghi trong lòng -- đến tột cùng là hắn vì triều đình mà trở về Đại Sở, hay đã dự đoán được nàng sẽ hỏi hắn về chuyện Đạm Tuyết cho nên mới cố ý tránh mặt nàng?

Nàng còn đang ngây người trong phòng thì bỗng nhiên nghe từ bên ngoài báo lại, nói Thất gia mời khách về phủ, đúng lúc Lâm Lạc Tuyết vẫn bị bệnh không thể xuống giường, nên bảo nàng ra ngoài tiếp đón.

Tịch Nhan nhớ rõ Hoàng Phủ Thanh Vũ đã nói hôm nay phải ra ngoài thành có việc, sao lại có thể mời khách về phủ được?

"Có phải Mẫu Đơn cô nương hay không?" Tịch Nhan vừa chải đầu, vừa hỏi Ngân Châm đứng phía sau.

https://thuviensach.vn

"Không phải, nhưng cũng là một cô nương rất xinh đẹp, dung nhan cực kỳ đẹp, đáng tiếc lại là một mỹ nhân không nói không cười."

Tịch Nhan ngẩn ra, chỉ một thoáng trong lòng hiểu rõ mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 160

Trong Tây phòng, nữ tử vóc người yểu điệu trong bộ xiêm y màu trắng, đang đứng trong sảnh, lẳng lặng ngắm nhìn bức tranh trước mắt.

Tịch Nhan vừa mới bước vào phòng, vừa nhìn thấy bóng dáng, lập tức liền nhận ra nữ tử này: "Đạm Tuyết."

Đạm Tuyết chậm rãi quay người lại, khuôn mặt vẫn lạnh như băng tuyết, lại nhưng rõ ràng gầy đi rất nhiều. Nhìn thấy Tịch Nhan, nàng cũng không tỏ vẻ gì ngạc nhiên, chỉ khẽ gật đầu: "Đã lâu không gặp."

Nàng ta có thái độ như thế, trong nhất thời Tịch Nhan cũng không biết mình nên nói gì nữa, chỉ lên tiếng: "Mời ngồi."

Khi hai người ngồi xuống, vẻ mặt Đạm Tuyết vẫn không chút thay đổi, chậm rãi dùng nắp gạt gạt lá trà trong chén, sau một lát mới lên cất lời: "Thất gia quả thật rất tài tình, trong kinh này chỉ sợ không có người thứ hai biết hành tung của ta, thế nhưng hắn vẫn có thể tìm được ta."

Tịch Nhan vừa nghe, lập tức liền biết Đạm Tuyết không tình nguyện đến đây, vì thế cười nhẹ, lại nghĩ tới tới một chuyện: "Cửu gia cũng không biết?"

Đạm Tuyết cười lạnh một tiếng: "Lời này cô nên đi hỏi hắn, không phải sao?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan bất giác thở dài, cúi đầu cười nhẹ: "Cô tuy là người của sư huynh ta nhưng trong lòng vẫn có Cửu gia ."

Chén trà trong tay Đạm Tuyết bỗng nhiên phát ra âm thanh va chạm nhau, nhưng sau đó nàng ta chỉ cười lạnh từ chối cho ý kiến.

"Nếu cô nguyện ý đến đây, không bằng nói vì sao ngày đó phải rời khỏi Cửu gia? Có gì hiểu lầm sao?" Tịch Nhan thân thiết nhìn nàng, "Mặc dù ta không biết trong lúc đó các người đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu có nỗi khổ tâm sao không nói ra?"

Ánh mắt Tịch Nhan lướt nhìn qua cái bụng bằng phẳng của Đạm Tuyết, khẽ mím môi, nhớ tới lúc trước khi Hoàng Phủ Thanh Thần biết được chuyện mình có thai. Khi hắn hỏi nàng có phải muốn bỏ đứa bé hay không, bộ dáng nghiến răng nghiến lợi đó sợ là cả đời này Tịch Nhan không thể quên được.

Nếu nàng không đoán sai, chuyện của hai người này chắc chắn có liên quan đến việc đứa bé trong bụng Đạm Tuyết biến mất.

"Có gì đâu chứ?" Đạm Tuyết nở nụ cười châm chọc, "Ta là gian tế do Đại Sở phái tới, nếu chẳng may bị phát hiện sớm hay muộn cũng là tử tội. Lúc ấy có cơ hội nên ta liền chạy thoát, có gì phải ngạc nhiên chứ?"

"Không có gì khác sao?" Tịch Nhan tinh tế nhìn vẻ mặt của nàng, lại không nhìn ra chút sơ hở nào, suy nghĩ một lát lại thở dài, "Nghĩ đến, Cửu gia đã sớm biết thân phận của cô rồi chứ?"

Vẻ mặt giống như đóng băng của Đạm Tuyết rốt cuộc chút buông lỏng, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Trong lòng Tịch Nhan than nhẹ. Quả nhiên, Hoàng Phủ Thanh Thần căn bản đã sớm biết thân phận mật thám của Đạm Tuyết, nhưng hắn vẫn còn

https://thuviensach.vn

luyến tiếc sao? Bấtt luận vì sao đứa bé kiabị mất đi, hắn có oán có hận cũng phải thôi, nhưng cuối cùng vẫn thả Đạm Tuyết rời đi.

Đúng lúc này, Ngân Châm bỗng nhiên đi đến, nói với Tịch Nhan: "Sườn Vương phi, ngự y trong cung tới điều trị cho Vương phi, nói là cũng phụng chỉ đến bắt mạch cho sườn Vương phi để trở về bẩm báo với Hoàng thượng."

Tịch Nhan giật mình. Từ trước tới nay, mạch tượng của nàng luôn luôn do Hoàng Phủ Thanh Vũ tự mình xem xét, nàng cũng vui vẻ an tâm, đột nhiên nhắc đến ngự y nàng cũng không quen lắm. Nghĩ nghĩ một chút cuối cùng cũng gật đầu: "Nếu như thế, đợi ngự y xong việc ở Đông viện ra, ngươi mời hắn đến đây."

"Cô có thai sao?" Đạm Tuyết nghiêng đầu nhìn về phía Tịch Nhan.

Tịch Nhan cười khẽ gật gật đầu, lại vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên, nghĩ nghĩ, dùng Nam Cung Ngự để nói sang chuyện khác: "Nam Cung Ngự thật sự về Đại Sở rồi sao?"

"Ừ." Đạm Tuyết lên tiếng, "Đêm qua khởi hành trở về suốt đêm."

Nửa canh giờ sau, ngự y từ Đông viện đi đến đây, theo Ngân Châm đi vào phòng: "Vi thần tham kiến sườn Vương phi."

Tịch Nhan cũng không biết rõ các ngự y trong cung, chỉ thuận miệng lên tiếng phân phó Ngân Châm giúp đỡ hắn chuẩn bị bắt mạch.

Ngự y thật cẩn thận mượn chiếc khăn lụa của Ngân Châm phủ lên cổ tay của nàng, sau đó mới chăm chú bắt mạch cho Tịch Nhan. Tịch Nhan vốn cũng không để ý, nhưng vừa lơ đãng xoay đầu lại trông thấy ngự y mặt nhăn mày nhíu, vẻ mặt ngượng nghịu, cảm thấy không khỏi hoảng hốt: "Ngự y, có vấn đề gì sao?"

https://thuviensach.vn

Sắc mặt ngự y trở nên khó coi, trầm ngâm một lúc lâu, vừa muốn mở miệng, nhưng đột nhiên bị những tiếng ồn ào truyền từ ngoài vào chặn đứng.

Trong phòng mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía cửa, không bao lâu sau, có một một người xông vào, dĩ nhiên chính là Hoàng Phủ Thanh Thần!

Tịch Nhan thấy hắn nổi giận đùng đùng xông tới, kinh ngạc rất nhiều, nhưng cũng cảm thấy không phải chuyện ngoài dự đoán, quay đầu nhìn về phía Đạm Tuyết, đã thấy Đạm Tuyết cũng lộ ra vẻ mặt giật mình hiếm có nhìn Hoàng Phủ Thanh Thần, bất giác nắm chặt tay lại.

Hoàng Phủ Thanh Thần đi vào cửa, vốn định tìm ngự y kia, trong nháy mắt, bỗng nhiên kinh ngạc nhìn thấy điều gì đó, vừa xoay mặt, liền thấy đứng góc phòng là một nữ tử xinh đẹp lãnh đạm, hắn hoảng hốt cảm thấy như mình đang nằm mộng, giống như tình cảnh hai năm trước lần đầu gặp gỡ, trong nháy mắt liền thất thần.

Bầu không khí trong phòng nhất thời ngưng trọng lại, ánh mắt Tịch Nhan đặt trên hai người đang chôn chân tại chỗ nhìn nhau, cuối cùng lại không nhẫn tâm nói ra bất cứ điều gì, vừa định dẫn những người khác lặng yên không một tiếng động rời đi, vị ngự y kia bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, phá vỡ sự yên lặng: "Vi thần tham kiến Cửu gia."

Hoàng Phủ Thanh Thần bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, hung hăng nắm chặt nắm tay, dời tầm mắt khỏi người Đạm Tuyết chuyển sang ngự y, bỗng nhiên một cước đá ngã chiếc ghế trước mặt: "Tên lang băm, cút ngay cho ta!"

Vị ngự y kia ngạc nhiên ngẩng đầu lên, giống như không rõ hắn đang nói cái gì.

"Ta kêu ngươi cút đi!" Hoàng Phủ Thanh Thần lại rống lên giận dữ một lần nữa, thức tỉnh vị ngự y, cũng thức tỉnh Tịch Nhan.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy kia ngự y run run đứng dậy muốn rời khỏi, Tịch Nhan chợt nhớ tới một chuyện: "Đợi một chút, ngươi còn chưa nói cho ta biết, mạch tượng của ta có vấn đề gì không?"

Ngự y dừng chân lại, chần chừ nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Thần. Ánh mắt sắc bén của Hoàng Phủ Thanh Thần liếc mắt nhìn haắn một cái, hắn nhất thời không dám dừng lại nữa, lấy tốc độ cực nhanh chạy ra khỏi đại sảnh.

Tịch Nhan không hiểu liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Thần, muốn kêu Ngân Châm gọi ngự y trở lại, nhưng không ngời tới mình lại đột nhiên bị Hoàng Phủ Thanh Thần nắm lấy cổ tay, nghe tiếng hắn hét gần bên tai: "Lời nói của tên lang băm kia có gì mà muốn nghe? Nếu ngươi muốn xem bệnh, đợi Thất ca trở về sẽ tha hồ mà xem cho ngươi!"

"Ngươi --" Tịch Nhan cơ hồ không thể chấp nhận được sự lỗ mãng của hắn, nhịn không được phản kháng lại, khóe mắt lóe lên nhưng đột nhiên thoáng nhìn quan Đạm Tuyết đang đứng ở một bên, nên cố nhịn lại, không nói gì thêm, nàng giãy khỏi Hoàng Phủ Thanh Thần, mang theo Ngân Châm trở về phòng. Truyện Sắc Hiệp -

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 161

-

Hiện tại trong phòng rốt cuộc chỉ còn Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Đạm Tuyết.

Hắn đứng ở nơi đó, không nói chuyện, cũng không nhìn nàng.

Đạm Tuyết đứng ở đó một lúc lâu, thấy như vậy cũng không có gì thú vị liền ngồi xuống, nâng chung trà lên, lúc này mới phát hiện được nước trà đã sớm nguội, nhưng vẫn uống một ngụm, cảm thấy vừa đắng lại vừa chát.

Nàng cúi đầu buông chén trà trong tay xuống, lúc ngẩng đầu lên bỗng dưng nhìn thấy trước mắt bỗng xuất hiện một bóng người cùng với tiếng hô hấp mạnh mẽ.

Vừa nhấc đầu lên, khuôn mặt tuấn mỹ nhưng vô cùng phẫn nộ của Hoàng Phủ Thanh Thần ngay tại trước mắt, dường như đang nghiến răng nghiến lợi nhìn nàng: "Nàng trở về làm gì?"

Trong ánh mắt Đạm Tuyết không có một chút tia sáng nào, nàng đảo mắt trên khuôn mặt hắn, thản nhiên nói: "Ta theo hắn đến, không ngờ lại bị Thất gia biết."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Thần cắn răng, sau một lát, khắc chế không được cười lạnh nói: "Ta nghĩ làm sao nàng có thể xuất hiện ở trong này, thì ra là bởi vì Thất ca. Tốt, hiện tại không ai ngăn cản nàng, nàng có thể đi rồi."

Dứt lời, hắn đứng thẳng lên, khoanh tay lạnh lùng đứng ở một bên.

Đạm Tuyết lẳng lặng ngồi một lát, khóe miệng bỗng dưng gợi lên một ý cười không hề có độ ấm, đứng dậy đi ra ngoài.

Hoàng Phủ Thanh Thần nếu đã nói như vậy, trong phủ tất nhiên cũng không có ai dám ngăn cản nàng. Nàng không nhanh không chậm tiêu sái rời khỏi Hi Vi viên, đi qua lương đình giữa hồ, xuyên qua hoa viên, thẳng tiến qua góc hành lang thông ra cửa.

Nhưng phía sau đột nhiên có tiếng bước chân nặng nề chạy đến, ngay sau đó, trên lưng nàng bỗng căng thẳng, thắt lưng bị người ta ôm chặt, vừa xoay người lại đã bị hắn đè lên vách tường, môi bị người ta chặn lại, phả vào mặt nàng là hơi thở lạnh lùng nhưng trong trẻo của người đó.

Hoàng Phủ Thanh Thần căn bản không phải đang hôn nàng, mà gần như là đang cắn xé nàng, giống như hận không thể đem nàng cắn nát nàng thành từng mảnh nuốt vào trong bụng, có lẽ chỉ làm như vậy hắn mới xem như là vĩnh viễn sẽ có được nàng chăng?

Đạm Tuyết căn bản không có chút phản ứng nào, Hoàng Phủ Thanh Thần giống như dã thú cứ không ngừng dây dưa, quấn quýt lấy nàng, hồi lâu sau, cuối cùng cũng chậm rãi buông lỏng nàng ra, trên khuôn mặt dữ tợn không biết từ khi nào cũng đã chuyển hóa thành vẻ mặt tuyệt vọng làm người ta tan nát cõi lòng, chậm rãi mơn trớn mặt của nàng, thì thào:"Trầm Đạm Tuyết, đến tột cùng nàng có tim hay không vậy?"

Đạm Tuyết vẫn không nhúc nhích nhìn hắn, ánh mắt vẫn như lãnh đạm trước.

https://thuviensach.vn

Nỗi thống hận trong mắt hắn dần dần hóa thành mê man, cuối cùng lại trở về vẻ mặt tuyệt vọng: "Nàng đi đi, vĩnh viễn đừng xuất hiện lại ở trước mặt ta."

Hắn chậm rãi buông cánh tay đang ôm thắt lưng của nàng, từng chút từng chút một, dần dần thu hồi lại, đầu ngón tay chạm vào mái tóc đen của nàng, dường như tất cả sự lưu luyến, nuối tiếc đang tràn ngập trong lòng hắn.

"Ta nhớ chàng."

Khi cánh tay hắn dần dần lùi về phía sau, bỗng dưng nàng mở miệng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, không mang theo một chút ấm áp nào như trước.

Trong nháy mắt, sự tuyệt vọng trong mắt Hoàng Phủ Thanh Thần dường như bị một ngọn lửa lớn thiêu đốt thành tro tàn, trong đôi mắt hắn giờ đây hằn lên nữa tia máu màu đỏ tươi, cánh tay đã thu hồi một lần nữa ôm chặt lấy thắt lưng tế của nàng: "Nàng nói cái gì?"

Đạm Tuyết dường như bị hắn bóp nát, nhịn không được khẽ nhíu mày, nhắm hai mắt lại.

"Trầm Đạm Tuyết!" Một tay hắn bóp chặt chiếc cằm trắng như tuyết của nàng, hung hăng phun ra những lời áp bức từ kẽ răng, "Nàng nói lại lần nữa xem."

Hồi lâu sau, khi Hoàng Phủ Thanh Thần tưởng chừng mình đang nằm mơ, thì Đạm Tuyết cũng chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt vô cùng thanh tỉnh không nhìn thấy được một tia cảm xúc, ánh mắt băn khoăn dừng lại trên mặt hắn một lúc, rốt cuộc mở miệng gọi một tiếng: "A cửu."

Chỉ với hai chữ này trong nháy mắt đã đánh tan lý trí của hắn! Hai ngọn lửa trong mắt Hoàng Phủ Thanh Thần một lần nữa hừng hực bốc cháy lên,

https://thuviensach.vn

nhìn nàng thật lâu, cuối cùng đưa tay ôm lấy nàng đi về phía viện hắn từng ở trong trong vương phủ.

Sau khi Tịch Nhan trở về phòng, trong đầu không lúc nào là không nghĩ đến tình hình ngoài đại sảnh, vừa thấy Hoàng Phủ Thanh Thần xông ra ngoài theo Đạm Tuyết, nhất thời càng thêm khẩn trương, vội sai người đi theo thăm dò tình hình.

Đợi cho đến khi người được sai đi trở về, bẩm báo lại toàn bộ tình hình thấy được, trong lòng Tịch Nhan nhất thời buông lỏng, nhưng đồng thời lại cảm thấy buồn cười.

Đạm Tuyết, nói cho cùng cũng là tử huyệt của Hoàng Phủ Thanh Thần.

Ngồi một lát ở trong phòng, Tịch Nhan bất chợt nhớ lại chuyện mình đã quên mất -- sắc mặt ngự y lúc nãy bắt mạch cho nàng thật sự là cổ quái, nàng không dám đoán bừa nên gọi Ngân Châm tới: "Thất gia khi nào thì trở về?"

Ngân Châm giật mình: "Hôm qua Thất gia nói hôm nay sẽ ra khỏi thành, chỉ sợ chiều nay mới trở về?"

Không biết vì sao trong lòng Tịch Nhan bỗng dưng nảy sinh cảm giác vô cùng bất an, sau khi suy nghĩ cẩn thận mới nói: "Ngân Châm, ngươi đi nói với Thôi Thiện Duyên, ta thấy không thoải mái, bảo hắn tiến cung thỉnh một vị ngự y đến đây."

Ngân Châm nhất thời kinh hãi: "Sườn Vương phi không thoải mái sao? Không phải đêm qua Vương gia mới vừa xem mạch cho sườn Vương phi sao?"

https://thuviensach.vn

Đêm qua hắn mới xem mạch cho mình..... sắc mặt Tịch Nhan phút chốc biến đổi, giữ chặt Ngân Châm: "Không cần đi tìm Thôi Thiện Duyên. Lập tức nói cho người gác cổng, bảo là trong viện có nha hoàn không khoẻ, đi ra ngoài mời thầy thuốc về đây."

"Sườn Vương phi?" Ngân Châm nhìn thấy sắc mặt của nàng trở nên trắng bệch, cũng không biết đến tột cùng là vì sao, lo lắng hỏi, "Sườn Vương phi rốt cuộc làm sao vậy? Nô tỳ sai người thỉnh Thất gia trở về nhé? `"

"Không cần!" Tịch Nhan bỗng dưng đứng dậy, trong lòng rối như tơ vò, giống như có hàng trăm hàng ngàn loại ý niệm đang rong ruổi trong đầu, nhưng nàng lại không thể nắm bắt được cái nào cả, trong lòng tràn ngập nỗi bất an, "Làm theo lời ta nói, hiện tại phải đi ngay!"

Ngân Châm dường như bị dọa sợ ngây người, vội vàng lên tiếng trả lời, rồi đứng dậy chạy ra cửa.

Còn lại một mình Tịch Nhan trong phòng, nàng chậm rãi đứng lên, qua qua đi lại, trong đầu lại hiện lên tình hình lúc vừa rồi khi Hoàng Phủ Thanh Thần bước vào sảnh -- hắn vừa vào cửa, ánh mắt rõ ràng là ở trên người ngự y kia!

Nói cách khác, Hoàng Phủ Thanh Thần căn bản không phải vì Đạm Tuyết mà đến, mà vì ngự y kia, hắn đến là để ngăn cản ngự y bắt mạch cho nàng!

Tịch Nhan nhịn không được đè lên bụng mình, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, tay chân cũng trở nên lạnh lẽo. Nhớ tới hộp thuốc ở đầu giường, nàng lập tức đi qua mở hộp thuốc ra, nhưng lúc lấy thuốc ra nàng bỗng dừng tay lại .

Trên mu bàn tay lạnh lẽo trắng bệch, có thể nhìn thấy gân xanh, nhưng nàng mạnh mẽ nhịn xuống, đem thuốc bỏ lại vào hộp, còn mình lui vào góc

https://thuviensach.vn

giường, đợi Ngân Châm mời thầy thuốc đến.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 162

Y - www.

Chạng vạng tối, trongg một căn phòng ở Bắc viện, hương thơm lượn lờ, tình ý quấn quanh.

Quần áo nằm rải rác, rèm giườngbuông xuống, cùng với tiếng rên khe khẽ của nữ nhân.

Hoàng Phủ Thanh Thần chăm chú nhìn Đạm Tuyết đã bị mồ hôi thấm ướt mép tóc cùng thanh âm nghe như sức cùng lực kiệt, đưa tay mơn trớn đôi mắt của nàng, thong thả mà cẩn thận hôn nàng.

Trong ấn tượng của hắn, nàng chưa bao giờ mềm mại như vậy, phóng túng như vậy trong lòng mình.

Lần đầu tiên là ngoài ý muốn, thần trí nàng không tỉnh táo; Lần thứ hai là đêm động phòng hoa chúc, bất luận hắn cố ý lấy lòng như thế nào chăng nữa, nàng đều thờ ơ, lãnh tâm lãnh tình, ngay cả thân thể cũng lạnh lẽo; Lần thứ ba, lần thứ tư..... Về sau mỗi một lần, đều giống như đêm động phòng đó.

Ngay cả hắn cũng cảm thấy mình đang bị coi thường. Đường đường là Cửu hoàng tử lỗi lạc phong lưu, muốn nữ tử loại nào mà không có, lại cố

https://thuviensach.vn

tình si mê một nữ tử không hề đáp lại tâm ý của hắn, ngay cả thân thể của nàng cũng không hề đáp lại hắn.

Nhưng hắn không ngờ lại có một buổi chiều như hôm nay, hắn bỗng nhiên cảm thấy mọi thứ đều đáng giá -- thậm chí ngay cả khi nàng vứt bỏ đứa con chưa ra đời của nàng và hắn, hắn cảm thấy không sao cả .

"Bây giờ là giờ nào rồi?" Khi hắn rời khỏi đôi môi nàng, giọng nói nhàn nhạt của nàng phả vào bên tai hắn, không mang theo một chút cảm xúc như trước, nhưng khi hắn nghe thấy được, trong lòng lại tràn đầy vui mừng cùng nhu tình, lại ấn thêm một nụ hôn lên môi nàng, mới nói: "Giờ Dậu ."

"Ừ." Nàng lên tiếng, kéo bàn tay đang đặt trên mắt mình xuống, nhắm hai mắt, thì thào lặp lại, "Giờ Dậu."

Hoàng Phủ Thanh Thần vốn đang chăm chú ngắm nhìn nàng, nhưng khi nghe xong lời nàng vừa lặp lại, trong đầu đột nhiên hiện lên một chuyện trọng yếu, thật vất vả lắm hắn mới dời tầm mắt đi nơi khác, nhìn về phía cửa phòng đang đóng chặt, suy nghĩ trong chốc lát, bật dậy rời khỏi giường.

Hắn nhanh chóng mặc lại quần áo, Đạm Tuyết vẫn nằm không nhúc nhích, nghe được thanh âm mới mở mắt ra, đôi mắt đen trắng rõ ràng không mang theo chút tình cảm nhìn hắn.

Hoàng Phủ Thanh Thần đang mặc áo ngoài, ánh mắt mạnh đảo qua vẻ mặt đạm mạc nàng, một ý niệm đột nhiên hiện lên trong đầu, chỉ một thoáng, sắc mặt trở nên âm trầm, trừng mắt nhìn nàng một lát, cho đến khi nàng nhắm mắt lại một lần nữa, xoay người ngủ, hắn mới đột nhiên xoay người, ra khỏi phòng.

Nhưng vừa ra khỏi cửa phòng, hắn bỗng nhiên cảm thấy hai chân giống như đang đem hai khối đá to.

https://thuviensach.vn

Nếu nàng thật sự có mục đích, nếu thật sự chỉ vì giữ hắn lại, hắn làm sao chấp nhận được đây?

Không muốn tiếp tục nghĩ nhiều nữa, hắn hung hăng lắc lắc đầu, đi nhanh về phía viện của Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Vừa mới đi vào cửa, Thôi Thiện Duyên từ bên trong đi ra nhìn thấy hắn, vội tiến lên hành lễ: "Cửu gia."

"Thất gia trở về chưa?" Hoàng Phủ Thanh Thần lạnh lùng hỏi.

"Vẫn chưa." Thôi Thiện Duyên trả lời, "Cửu gia có việc gấp sao?"

Hoàng Phủ Thanh Thần lắc đầu, lại nói: "Lúc nãy ta đuổi ngự y đi rồi? Có ngự y nào khác tới không?"

Thôi Thiện Duyên lắc đầu: "Không có."

Lúc này Hoàng Phủ Thanh Thần mới khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nghĩ đến Đạm Tuyết, khóe miệng nhịn không được gợi lên ý cười. Vừa muốn xoay người đi, lại nghe thấy tiếng vó ngựa truyền đến từ tiền viện, một lúc sau Hoàng Phủ Thanh Vũ phong trần mệt mỏi xuất hiện trong tầm mắt hắn.

"Thất ca." Hoàng Phủ Thanh Thần tiến lên hai bước, đứng trước mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Đây là lần đầu tiên từ đêm giao thừa, hai huynh bọn họ mới chạm mặt riêng với nhau, cũng là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn, Hoàng Phủ Thanh Thần mới lại gọi hắn là "Thất ca".

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhịn không được khẽ nhướng mày, đánh giá Hoàng Phủ Thanh Thần từ trên cuống dưới, cuối cùng cũng không nói gì thêm, đánh một đấm thật mạnh vào ngực hắn.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Thần bỗng dưng lùi về sau hai bước, nhưng nhịn không được "Xích" bật cười ra tiếng, sau đó nghiêm túc nói: "Thất ca, cám ơn huynh."

"Tin tức của đệ thật nhanh nhạy." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt dừng lại một lúc ở dấu răng rõ rànf trên cổ hắn, khẽ gợi lên ý cười.

Hoàng Phủ Thanh Thần lúc này mới nhớ tới một chuyện: "Đệ vốn cũng không biết nàng ở trong này." Hắn nhỏ giọng nói, "Đệ nghe nói hôm nay Hoàng tổ mẫu triệu kiến Thái y viện ra lệnh thay đổi ngự y chẩn trị cho Lâm Lạc Tuyết..... Thất ca, việc này chỉ sợ giấu giếm không được nữa rồi, huynh nên sớm nói cho nàng biết đi. Nếu chẳng may bị người bên ngoài nói, không biết nàng sẽ như thế nào nữa."

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng trầm xuống: "Ta biết rồi. Đệ đi đi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ trở về viện của mình, rửa mặt, thay đổi quần áo, đúng lúc có người trong viện của Lâm Lạc Tuyết đến bẩm báo về thương thế của nàng ta, bảo là có chuyển biến tốt. Hắn chăm chú lắng nghe, sau đó dặn dò đôi câu rồi cho người đó lui, kế đến đứng dậy đi đến Hi Vi viên.

Trong phòng Tịch Nhan đèn đuốc sáng trưng, nhưng trong viện, ngoài cửa phòng không gặp được bóng dáng của một nha hoàn.

Trong lòng hắn tràn ngập nghi hoặc, đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Tịch Nhan đang ngồi ở bên cạnh bàn, hiếm hoi lắm mới nhìn thấy trong tay nàng đang cầm kim chỉ, không biết đang may vá cái gì.

Vừa ngẩng đầu lên thấy hắn, Tịch Nhan vội đứng dậy cười: "Chàng đã trở về rồi, xem ta khâu cái gì nè?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ nhướng mày tiến lên, nhìn nhìn miếng vải trong tay nàng, rốt cuộc nhịn không được bật cười thành tiếng: "Ta thật sự thực nhìn không ra đây là cái gì."

Tịch Nhan trừng mắt liếc mắt nhìn hắn một cái: "Quần áo đó, ta may quần áo cho đứa bé của chúng ta. Ngân Châm nói tay nghề của ta không tệ, chàng lại nói nhìn không ra cái gì!" Dứt lời, nàng oán hận đem miếng vải kia quăng vào người hắn.

Nét cười trên mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ chợt lóe lên, bắt lấy cái mà nàng gọi là quần áo bỏ sang một bên, vươn tay ra kéo nàng ôm vào lòng: "Nàng vốn không phải là người thích làm những việc này, cần gì phải miễn cưỡng bản thân, để cho hạ nhân làm là được rồi, tự mình làm chẳng phải là vất vả lại hao tổn tinh thần sao?"

Hắn ngồi xuống, Tịch Nhan liền thuận thế ngồi trên đùi hắn, nâng tay lấy một miếng bành đưa vào trong miệng hắn, lại giúp hắn uống một ngụm trà, sau đó đứng dậy, nhưng đột nhiên bị một trận choáng váng đầu, một lần nữa ngã vào trong lòng hắn.

"Nhan Nhan?" Hoàng Phủ Thanh Vũ vội ôm lấy nàng, để cho nàng dựa vào trong lòng mình, đưa tay xem xét mạch tượng của nàng.

Tịch Nhan chôn mặt vào gáy hắn, thấp giọng nói: "Hôm nay ta cảm thấy không thoải mái, nhưng chàng lại chưa chịu trở về."

"Ừ." Bắt mạch xong, hắn làm ra vẻ nhẹ nhàng thở ra, nhẹ nhàng hôn hôn cái trán của nàng, "Không có việc gì. Chắc là hôm nay nàng may vá nên mới hao tổn tinh thần, đêm nay đi nghỉ ngơi sớm. Đã dùng bữa tối chưa?"

Vẫn chôn mặt sau gáy hắn, đôi mắt Tịch Nhan vốn đã mất đi sự linh hoạt, chỉ còn lại sự ảm đạm không chút ánh sáng. Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười hiếm hoi: "Không có việc gì sao? Cho dù trong bụng không có đứa bé, cũng coi như là không có việc gì sao?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 163

Hoàng Phủ Thanh Vũ vội đè lại tay Tịch Nhan, nghiêng mặt nhìn về phía nàng: "Nhan Nhan?"

Cho đến giờ phút này, sắc mặt hắn vẫn bao dung, không bức bách nàng như cũ.

Tịch Nhan đặt tất cả vào trong mắt, chỉ cảm thấy buồn cười: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, chàng nói ta có phải là người ngu ngốc nhất trên đời này không? Ngốc đến nỗi một lần lại một lần bị chàng lừa, ngốc đến nỗi ngay cả trong bụng mình có đứa bé hay không cũng không biết, ngốc đến nỗi rõ ràng biết chàng có bao nhiêu nguy hiểm vẫn cứ muốn yêu chàng?"

"Nhan Nhan!" Hắn nhận thấy rõ ràng tay chân nàng trở nên lạnh lẽo, vòng tay ôm lấy nàng đặt lên giường.

Tịch Nhan lại bất động không có chút phản kháng, cũng không rơi lệ, chăm chú nhìn hắn chậm rãi lấy hộp thuốc dưới gối ra.

Khi mở ra hộp thuốc ra, trong nháy mắt sắc mặt hắn hơi đổi, Tịch Nhan lại nở nụ cười: "Không có thuốc. Buổi chiều hôm nay, chàng không ở đây, tay chân ta đều lạnh, toàn thân đều lạnh, ăn một viên cũng vô dụng, ăn hai viên cũng vô dụng, ta chỉ có..... uống hết tất cả."

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn nàng thật sâu, Tịch Nhan cười, cuối cùng lại cười ra nước mắt: "Vô dụng thôi, Hoàng Phủ Thanh Vũ, ta uống tất cả rồi, vì sao vẫn lạnh? Ta sẽ chết phải không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn không nói gì thêm, nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài cửa, nhưng mới vừa đi được hai bước liền dừng chân lại, đứng tại đó một lúc lâu, đột nhiên giơ chân lên, "Phanh" một tiếng, đá ngã bàn tròn bằng đá bên cạnh: "Thôi Thiện Duyên, lăn vào đây cho ta!"

Tịch Nhan vô lực nằm ở trên giường, nhìn hắn trở nên xa lạ như vậy, một lần nữa cười ra nước mắt.

Hoàng Phủ Thanh Vũ, từ đầu đến cuối chàng đều bày mưu tính kế ta? Trăm phương ngàn kế như vậy, đâu là thật đâu là giả? Sủng ái của chàng, yêu chiều của chàng, nụ cười của chàng, tốt đẹp của chàng, có chút nào là thật không?

Đợi đến khi Thôi Thiện Duyên dùng tốc độ nhanh nhất đưa bao ngân châm tới cho Hoàng Phủ Thanh Vũ, toàn thân Tịch Nhan đã trở nên lạnh lẽo, không có một chút ấm áp nào, chỉ cần nhẹ vén lên cổ tay áo của nàng sẽ thấy làn da trắng nhợt nhạt có thể thấy được cả huyết mạch.

Màu môi tím tái, sắc mặt xám trắng, nàng nhìn vẻ mặt hắn ngưng trọng châm kim cho mình, bỗng nhiên dùng hết khí lực toàn thân, vươn tay ra, nắm lấy vạt áo hắn, trước khi mất đi ý thức, nàng gian nan thốt lên: "Lúc này đây..... Ta tuyệt đối sẽ không tin chàng....."

Phủ Cửu gia.

Đạm Tuyết yên lặng ngồi phòng mình lật xem một quyển sách thơ ca.

https://thuviensach.vn

Lúc Hoàng Phủ Thanh Thần mang nàng về đến đây, mọi thứ trong phòng đều vẫn như lúc trước, ngay cả quyển sách này, vẫn còn giở ở trang nàng đang xem trước khi rời đi. Giờ này khắc này nhìn lại, nàng nhịn không được tâm thần bất chợt hoảng hốt.

"Phanh" một tiếng, cửa phòng dường như bị người ta đạp nát, nàng ngẩng đầu nhìn lên, Hoàng Phủ Thanh Thần đứng ở cửa, sắc mặt âm trầm, ánh mắt đỏ như máu: "Trầm Đạm Tuyết!"

Đạm Tuyết không hề động đậy.

Hoàng Phủ Thanh Thần bước đến, bàn tay to liền nắm lấy yết hầu của nàng, giữ chặt khuôn mặt của nàng: "Nói cho ta biết nàng trở về làm gì? Vì sao nàng trở về?"

Ánh mắt Đạm Tuyết không e dè nhìn thẳng hắn, bị hắn giữ như vậy nàng cơ hồ không thể hít thở nổi, nhưng sắc mặt vẫn như lúc ban đầu, hồi lâu sau mới gian nan mở miệng: "A cửu."

Thân mình Hoàng Phủ Thanh Thần cứng đờ, không tự chủ được buông nàng ra. Nhưng ngay sau đó, hắn cũng không xoay người, hung hăng đập mạnh xuống mặt bàn trước mặt, gần như nghiến răng nghiến lợi nói: "Nói cho ta biết nàng không phải vì Mộc Cao Phi mới trở về, nói cho ta biết đi!"

Hắn không thể không nghi ngờ. Một người luôn lạnh lùng như nàng, thế nhưng hôm qua lại nói với hắn, nàng nhớ hắn! Hắn tất nhiên là vừa khiếp sợ nhưng cũng rất vui sướng, thế nên đã quên đi một chuyện quan trọng liên quan đến nàng – một kẻ tên là Mộc Cao Phi, thậm chí tấm lòng của nàng đều đặt trên người Mộc Cao Phi.

Vì thế, nàng thành công giữ chặt hắn nguyên một buổi chiều, thế cho nên, giờ này khắc này Anh vương phủ lâm vào một bầu không khí vô cùng ảm đạm.

https://thuviensach.vn

Nếu nàng là vì Mộc Cao Phi mà đến đả kích Hoàng Phủ Thanh Vũ, đả kích hắn Hoàng Phủ Thanh Thần, như vậy nàng đã thắng, toàn thắng.

Lần này, ngay cả một người đa mưu túc trí như Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng bại bởi Mộc Cao Phi và nàng.

"Thì ra chàng đang hoài nghi ta." Đạm Tuyết đứng ở phía sau hắn, nhợt nhạt cười, "Như vậy giết ta đi, hoặc là để cho ta đi, tùy chàng."

Nàng vẫn đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, giống như đang chờ đợi quyết định của hắn. Truyện Sắc Hiệp -

Nội tâm Hoàng Phủ Thanh Thần hoàn toàn hỗn độn, cũng đoán không ra những lời nàng nói đến tột cùng là chân thật hay là giả nói, hồi lâu sau, mạnh mẽ xoay người lại vòng tay ôm lấy nàng, chôn mặt ở hõm vai nàng cọ cọ, thì thào: "Nếu lần này nàng lại gạt ta, như vậy hai chúng ta -- ai cũng đừng mong sống nữa!"

Sau một lúc lâu, Đạm Tuyết mới cười lạnh một tiếng: "Chàng xem, trong phủ này tràn ngập oanh oanh yến yến, còn vượt qua hậu cung của hoàng đế, chàng chết được sao?"

"Có nàng theo củng ta, cho dù là xuống địa ngục, ta cũng không tiếc." Hắn thì thào nói xong, nhanh chóng ôm lấy nàng, xiết thật mạnh như muốn khảm nàng vào tận xương tủy.

Hoàng Phủ Thanh Thần lại đến Anh vương phủ, vừa vào cửa liền từ trong miệng Thôi Thiện Duyên biết được Tịch Nhan vẫn chưa tỉnh lại. Hắn hỏi Hoàng Phủ Thanh Vũ đang ở nơi nào, lại ngoài ý muốn nghe được hắn đang ở trong viện của mình.

Hắn vội vàng đi vào thư phòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, mới gõ cửa hai tiếng, liền đẩy cửa đi vào, thì ra Thập Nhất cùng Thập Nhị đang ở bên trong.

https://thuviensach.vn

Thập Nhất đứng dựa vào cửa sổ, Thập Nhị ngồi ở bên bàn sách cao cao, thấy hắn đến khẽ gật gật đầu. Còn Hoàng Phủ Thanh Vũ lẳng lặng ngồi ở trên ghế nằm, vẻ mặt đạm mạc, ánh mắt lạnh như băng, giống như không thấy hắn đi vào.

Phòng trong cực kỳ im lặng, Thập Nhị thiếu kiên nhẫn nhất rốt cuộc nhịn không được mở miệng nói: "Thất ca, nếu thật sự không còn cách nào, chi bằng bỏ cuộc đi. Cứu không thì cứu không được thôi, dù sao trên đời cũng không thiếu nữ nhân --"

"Thập Nhị!" Thập Nhất quát chói tai một tiếng, chặn lại những lời Thập Nhị muốn nói tiếp.

Hoàng Phủ Thanh Thần liếc mắt nhìn hai người một cái, lại nhìn khuôn mặt từ đầu đến cuối không chút thay đổi của Hoàng Phủ Thanh Vũ, cuối cùng mở miệng nói: "Thất ca, huynh có thể thẳng thắn nói cho ta biết hay không, chuyện nàng giả mang thai đến tột cùng là bắt đầu như thế nào?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ không nói được một lời.

Hoàng Phủ Thanh Thần nhìn hắn: "Lúc trước nếu huynh muốn nàng trở lại bên cạnh huynh, có hàng trăm hàng ngàn phương pháp có thể dùng, hà cớ gì phải dùng đến hạ sách này, thế cho nên nay....."

Bên kia, Thập Nhất Thập Nhị cũng đồng thời nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, thấy hắn vẫn như trước giống như không nghe được bất cứ điều gì, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn dừng lại ở khung cửa.

Hồi lâu sau, thanh âm của hắn nhạt nhẽo rốt cuộc vang lên ở trong phòng: "Lần này, là ta bại bởi Hoàng tổ mẫu ."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 164

Lăng Tiêu sơn.

Toàn thân Hoàng Phủ Thanh Vũ khoác áo màu tối đi lên trên núi, lúc hắn đến trước ngôi cổ tự, một tiểu sa đang dọn dẹp tuyết đọng bên trong vừa thấy hắn, đột nhiên ngừng quết, xoay người liền chạy về phía cổng chùa.

Sau đó, cửa lớn trước mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ lập tức đóng sập lại.

Cổng chùa to như vậy, yên tĩnh giống như trên thế gian này không còn ai chỉ còn một mình hắn đứng ở nơi đó.

Hồi lâu sau, hắn cởi áo khoác trên người xuống, ném trên mặt đất, sau đó vén vạt áo bào, quỳ gối xuống đất.

Gió núi lạnh lùng thổi qua, xung quanh yên tĩnh không có tiếng động, chỉ có hình bóng hắn quỳ gối trước cổng chùa, có vẻ lạnh lẽo mà tịch liêu.

Trong biệt viện trong chùa.

Nha hoàn Tử Nhi vội vàng từ cổng khẩu chạy đến, dừng lại ở cửa trấn tĩnh một lúc, đợi đến khi hết thở dốc mới đi vào bên trong.

Trong phòng, Thái Hậu vẫn tựa vào trên nhuyễn điếm, khẽ chợp mắt.

https://thuviensach.vn

"Thái Hậu." Tử Nhi nhẹ nhàng gọi một tiếng, khẽ cắn môi dưới nói, "Thất gia đang quỳ ở trước cổng."

Ngoài dự đoán, Thái Hậu không hề có bất cứ hành động nào, chỉ khẽ gật đầu, ngay cả mắt cũng không buồn mở ra.

Tử Nhi nhất thời không dám mở miệng nhiều nói, lẳng lặng lui xuống.

Đến buổi chiều, trên núi tuyết bắt đầu rơi.

Tuyết rơi rất lớn, chỉ mới nửa canh giờ đã có tuyết đọng lại, không ngừng chồng chất ở chân tường, thân cây, cùng với đôi vai vẫn không nhúc nhích của Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Tay chân hắn đã sớm lạnh lẽo, trên mặt cũng không có chút huyết sắc nào, nhưng đôi mắt vẫn sáng như hai ngọn đuốc, chỉ nhìn chằm chằm cổng chùa đang đóng chặt.

Mặt trời dần dần lặn xuống, từ xa xa phía trên sườn núi bỗng nhiên có ánh sáng của một đội ngọn đuốc truyền đến, chưa kịp hoàn hồn, đoàn người đã xuất hiện ở phía sau Hoàng Phủ Thanh Vũ, tất cả đều đứng lại, chỉ có một bóng dáng nữ tử mảnh khảnh cầm ô trong tay, chậm rãi đi về phía hắn.

"Thất gia." Lâm Lạc Tuyết quỳ xuống bên cạnh hắn, chiếc ô cầm trong tay che trên đỉnh đầu của hắn, mi tâm nhíu lại, trong mắt hình như có ánh lệ, ôn nhu nói, "Thất gia muốn nói gì sao không đi vào nói với Thái Hậu lại ở ngoài này quỳ trong gió tuyết, tội tình gì chứ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn không nhúc nhích, sắc mặt vẫn trầm tĩnh như trước, cũng không liếc nhìn nàng một cái.

Lâm Lạc Tuyết phút chốc rơi lệ, cắn môi dưới: "Thất gia....."

https://thuviensach.vn

Nàng không biết hắn vì sao phải quỳ gối tại nơi này, chỉ mơ hồ đoán chuyện này e là có liên quan với Tịch Nhan đang lâm vào hôn mê trong Hi Vi viên, nhưng nàng không hiểu rõ nội tình trong đó. Nhưng nhìn thấy hắn, một người kiêu ngạo luôn đứng ở trên cao nhìn xuống, một nam nhân ôn nhuận như ngọc, cao quý bất phàm cứ như vậy quỳ gối trong giá rét tại nơi này, nàng cảm thất thực sự rất đau lòng.

Cửa chùa nặng nề đột nhiên mở ra, Hoàng Phủ Thanh Vũ nâng mắt lên, nhìn về phía hai nha hoàn từ trong chùa đi ra, nhưng chỉ một lát sau liền dời tầm mắt đi nơi khác.

Tử Nhi cùng Lục Nhi đi tới, hành lễ: "Tham kiến Thất vương gia, Vương phi." Dứt lời, cũng không nhìn lại Hoàng Phủ Thanh Vũ, chỉ nhìn về phía Lâm Lạc Tuyết lên tiếng: "Vương phi, thời tiết trên núi gió mạnh tuyết lớn, thân thể Vương phi vừa mới khỏi bệnh, không nên ở nơi này kẻo bị cảm lạnh. Thái Hậu mời Vương phi vào trong."

Lâm Lạc Tuyết cảm thấy rất kinh ngạc, nhìn như Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn không chút thay đổi trước mặt, lại nói: "Vậy Thất gia thì sao?"

Tử Nhi khẽ lắc lắc đầu, ý bảo nàng không nên hỏi nữa.

Lâm Lạc Tuyết suy nghĩ một lát, đưa chiếc ô cầm trong tay cho Yến nhi đứng phía sau, phân phó nàng che ô cho Hoàng Phủ Thanh Vũ, còn mình đứng dậy, đi theo hai nha hoàn kia vào trong chùa.

Cửa chùa chậm rãi khép kín lại, Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn thản nhiên nhắm chặt hai mắt, không bao lâu sau lại mở mắt ra, ánh mắt vẫn như trước, chỉ nhìn về hai cánh cửa kia.

Lúc Lâm Lạc Tuyết tiến vào phòng Thái Hậu, Thái Hậu vừa mới dùng xong bữa tối, thấy nàng vào cửa, nhất thời nở nụ cười: "Lâm nha đầu mau vào đây, đừng ở bên ngoài bị lạnh lại ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe!"

https://thuviensach.vn

Lâm Lạc Tuyết vẫn còn chần chờ ngoài cửa, nhìn thấy vẻ mặt hiền hòa của Thái Hậu giống như trước kia, nhịn không được lập tức quỳ rạp xuống đất: "Thái Hậu, nô tì bất quá cũng chỉ là một người ngoài, thế mà Thái Hậu đã đau lòng thay cho thân thể của nô tì, nhưng Thất gia là thân tôn của Thái Hậu, sao Thái Hậu lại nỡ nhẫn tâm để cho Thất gia quỳ gối trong gió tuyết trước cổng chừa chứ?"

Thái Hậu nghe thấy thế, vẫn cười như trước, cầm tay Lâm Lạc Tuyết, kéo nàng đến bên cạnh: "Nha đầu ngốc, làm sao con có thể nói mình chỉ là người ngoài? Ai gia chưa bao giờ xem con là người ngoài cả!"

"Nhưng mà Thất gia....."

Sắc mặt Thái Hậu thoáng trầm xuống, lời nói của Lâm Lạc Tuyết đúng lúc dừng ngay cửa miệng, sau đó bà cười lên, kéo nàng đến ngồi xuống nhuyễn điếm, lại dặn dò hạ nhân châm chén trà nóng cho nàng, rồi khẽ cười nói: "Ai gia nghe nói thân mình con vừa mới bình phục, thật sự không nên vất vả như vậy." Dứt lời, nàng khẽ than, "Nhưng lão Thất lại không biết quý trọng con, hắn thật sự rất không hiểu chuyện ."

Lâm Lạc Tuyết lắng nghe những lời bà nói, nàng biết trong đó nhất định là có ngụ ý khác nên trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ lẳng lặng nghe tiếp.

"Con đừng nghĩ Lão Thất ngày thường tính tình trầm tĩnh, không dễ dàng bị kích động, bất cứ chuyện gì cũng đều có thể bày mưu tính kế, nhưng nói cho cùng tuổi hắn vẫn còn trẻ, không chịu nổi dụ hoặc, ta biết hắn luôn luôn thiên vị cho con nha đầu gọi là Vi Chi kia, nhưng hắn chỉ nhất thời hồ đồ mà thôi, con ngàn vạn lần không nên oán trách hắn!"

"Nô tì hiểu được." Lâm Lạc Tuyết vội đáp lại, "Nô tì không dám oán trách Thất gia."

https://thuviensach.vn

"Con còn trẻ như vậy mà suy nghĩ như thế là điều hiếm thấy, Lão Thất cuối cùng cũng không nhìn lầm người." Thái Hậu che trán khẽ thở dài một tiếng, "Chỉ tiếc, cho tới bây giờ hắn vẫn còn khăng khăng cố chấp như vậy."

Lâm Lạc Tuyết lúc này mới hiểu được, thì ra Thái Hậu cũng bất mãn Hoàng Phủ Thanh Vũ nạp Tịch Nhan làm sườn phi, nên mới dẫn đến cục diện bà cháu mâu thuẫn như hiện nay. Trong lúc nhất thời, lòng của nàng buồn vui lẫn lộn, suýt chút nữa thì rơi lệ: "Nhưng hiện nay không phải Thất gia muốn thỉnh tội với Thái Hậu sao? Thái Hậu vì sao không chịu tha thứ cho Thất gia?"

Ánh mắt Thái Hậu bỗng tối lại, vỗ vỗ bàn tay nàng: "Con là đứa nhỏ ngoan, đương nhiên không rõ. Lão Thất này không phải đang thỉnh tội với ai gia, hắn đang kháng nghị với ai gia đó!" Thái Hậu cười lạnh một tiếng, quay đầu lại vẫn mang diện mạo ôn hòa, "Lâm nha đầu, tối nay con ở trong này, bên ngoài gió tuyết lớn như vậy, không nên đi lung tung bên ngoài, sáng mai cùng ai gia dùng bữa sáng."

Trong lòng Lâm Lạc Tuyết bất chợt chấn động, nhìn Thái Hậu vẫn duy trì nụ cười ôn hòa trên miệng, bất giác gật đầu đáp ứng.

"Những người con mang đến, hãy cho bọn họ lui xuống nghỉ ngơi đi, thời tiết như vậy, đứng ở bên ngoài làm gì!" Thái Hậu lại cười nói, quay đầu phân phó Tử Nhi vài câu.

Nửa đêm, gió tuyết càng lớn hơn, rét lạnh thấu sâu vào lòng người.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 165

Y - www.

Hôm sau, gió to tuyết lơn, lúc Thập Nhất cùng Thập Nhị khó khăn lắm mới đi đến được cửa chùa, từ xa xa chỉ nhìn thấy cổng chùa đang đóng chặt cùng với một thân ảnh đang quỳ, tuyết phủ khắp cả người, giống như cơ thể đã bị đóng băng cả rồi.

"Thất ca!" Thập Nhị thét lên một tiếng kinh hãi, vội vàng xông đến, mạng mẽ vuốt lớp tuyết đọng trên người Hoàng Phủ Thanh Vũ.

"Thất ca....." Thập Nhất quỳ xuống ở trước mặt hắn, nhìn thấy lông mi, chân mày, tóc mai của hắn đều đóng thành lớp băng mỏng, thanh âm nhịn không được trở nên run run, vươn tay ra ôm lấy khuôn mặt lạnh lẽo của Hoàng Phủ Thanh Vũ, cảm giác lớp băng mỏng hóa thành dòng nước trong lòng bàn tay mình, "Làm sao Hoàng tổ mẫu có thể nhẫn tâm như vậy....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi mở mắt ra, chậm rãi lắc lắc đầu, nhưng vẫn kiên định quỳ gối tại nơi đó như trước.

Thập Nhị nhìn thấy hắn quỳ gối trong tuyết, nửa người bên dưới cơ hồ đều bị tuyết vùi lấp, nhịn không được rống lên một tiếng, dùng sức bản thân kéo hắn lên: "Thất ca huynh đứng lên trước đi, huynh cứ như vậy sẽ làm tổn thương đến thân thể!"

https://thuviensach.vn

"Các đệ tránh ra." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên trả lời, giữ chặt tay Thập Nhị, không cho hắn dùng lực.

Thập Nhị đứng dậy, hung hăng đá một cước vào trong tuyết, căm tức quát lên: "Huynh biết rõ Hoàng tổ mẫu nhất định không bao giờ lấy thuốc đi cứu Thất tẩu! Huynh muốn cùng nàng chết như vậy, chỉ có huynh nhận phần thua thôi! Tất cả lợi thế đều ở trên tay Hoàng tổ mẫu, huynh làm sao mà thắng được! Từ khi Hoàng tổ mẫu bắt đầu cho Thất tẩu uống thuốc, bà đã nắm phần thắng trong tay rồi!"

Hắn bỗng nhiên ngồi xổm xuống, ôm lấy Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Thất ca, huynh buông tay đi, không đáng, thật sự không đáng!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ không nói một lời, chỉ đem cánh tay Thập Nhị kéo xuống, Thập Nhị ngẩn ra, còn muốn tiến lên, lại bị Thập Nhất kéo lại:

"Thập Nhị, đệ đừng quên trong đám huynh đệ chúng ta, người được Hoàng tổ mẫu sủng ái nhất chính là Thất ca, nếu đã có cơ hội, Thất ca sẽ không buông tay đâu."

"Có cơ hội gì?" Thập Nhị nổi giận đứng lên, "Chẳng lẽ đợi cho nửa người dưới của Thất ca thật sự bị phế đi, mới đoạt được cơ hội kia sao?"

Vừa dứt lời, bỗng dưng nghe thấy cửa chùa vang lên một tiếng nặng nề, cửa mở, người đi ra cũng là nha hoàn Lục nhi.

"Thất gia, Thái Hậu nói, mời Thất gia quay trở về, không cần vì vài chuyện hay vài người không xứng đáng mà phá đi sự yên tĩnh nơi chốn thanh tu trên núi này." Lục nhi chuyển đạt từng câu từng chữ trong lời nói của Thái Hậu, có chút lo lắng nhìn hai má đang tái xanh của Hoàng Phủ Thanh Vũ.

"Hoàng tổ mẫu hiện tại đang làm gì?" Thập Nhất hỏi.

https://thuviensach.vn

Lục Nhi do dự một lát: "Thái Hậu lão nhân gia đang dùng bữa sáng."

Chỉ một thoáng Thập Nhị tức giận đến đỏ cả mặt: "Thất ca, huynh có nghe thấy không? Hoàng tổ mẫu căn bản nắm chắc thắng lợi trong tay, huynh không có cơ hội đâu!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn quỳ gối nơi đó, khóe miệng bỗng nhiên gợi lên một ý cười nhợt nhạt.

Hắn nhớ tới lúc trước, thời điển cùng Tịch Nhan ngao du ở trại hoa, có một đêm, nàng đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh lại, mở mắt ra thấy hắn, đầu đầy mồ hôi lạnh dần dần tan mất, nằm ở trong lòng hắn, lòng bình tĩnh lại, bỗng nhiên tiến đến bên tai hắn thủ thỉ: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, chàng đoán xem hiện tại ta đang nghĩ đến một câu nói gì?"

Hắn tất nhiên là đoán không được, nàng liền cúi đầu nở nụ cười, giọng nói mềm mại, sinh động, chậm rãi rót vào tai hắn: "Thiên bất đoạt nhân nguyện."

"Thiên bất đoạt nhân nguyện, cố sử nông kiến lang"

Nàng vốn không phải là người cởi mở, nhưng đêm đó, nàng lại nói ra những lời như vậy với hắn, trong lòng hắn không khỏi xúc động.

Mà nay, hắn bỗng dưng nhớ lại những lời này. Hít thật sâu vào một hơi, hắn nhìn về phía chân trời mênh mông.

Nếu thật sự thiên không dứt nhân nguyện, như vậy, nàng sẽ không có việc gì.

Hắn lại tiếp tục quỳ, thoắt cái lại qua thêm nửa ngày, Thập Nhị ở một bên đau lòng đến nỗi dậm chân, nhưng rốt cuộc vẫn không lay chuyển được Hoàng Phủ Thanh Vũ, lúc nhìn về phía Thập Nhất cũng là không hề có biện pháp nào.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy sắc trời có dấu hiệu tuyết lại sắp rơi nữa, Thập Nhị không để ý đến lời khuyên can của Thập Nhất, định chạy vọt vào trong đi tìm Thái Hậu để lý luận, nhưng đột nhiên nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vàng và hỗn độn, ngoái lại nhìn, thì ra là Ngô Trung đệ tử của thái giám tổng quản Tống Đức Phúc trong cung.

Ngô Trung vừa thấy mấy người bọn họ, sắc mặt nhất thời thay đổi hẳn, vội vã tiến lên quỳ rạp xuống đất, vừa khóc vừa nói: "Thất gia, Thập Nhất gia, Thập Nhị gia, sao các ngài lại có thể ở nơi này? Hoàng thượng ở trên điện đột nhiên ngất xỉu, ngự y đến khám, nhưng lại nói....."

Ba người đồng thời thay đổi sắc mặt.

"Nói cái gì?" Thập Nhị vội giữ chặt cổ áo Ngô Trung, "Phụ hoàng có chuyện gì?"

Ngô Trung khóc lớn lên: "Nói Hoàng thượng chỉ sợ là sẽ không tỉnh lại --"

Thập Nhị đứng bật dậy, rút lui vài bước, thân mình Thập Nhất cũng cứng đờ không thể nhúc nhích, trên mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng thay đổi, vừa muốn đứng dậy, lại cả kinh khi nhận thấy hai chân mình đã sớm mất đi tri giác.

Không muốn trì hoãn Thập Nhất cùng Thập Nhị, hắn trầm giọng nói: "Các đệ về cung trước đi, ta sẽ theo sau."

Thập Nhất cùng Thập Nhị lấy lại tinh thần, lên tiếng đáp ứng, vừa xoay người liền chạy xuống núi.

Ngô Trung thấy Thập Nhất, Thập Nhị rời đi, lại nhìn sắc mặt khổ sở của Hoàng Phủ Thanh Vũ, còn đang do dự gọi: "Thất gia....."

https://thuviensach.vn

"Còn chưa mau đi vào báo tin!" Ánh mắt sắc bén của Hoàng Phủ Thanh Vũ đảo qua người Ngô Trung làm hắn sợ tới mức da đầu run lên, té ngay cửa chùa, dùng sức gõ cửa.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cắn răng quỳ gối trong tuyết, dùng hết khí lực toàn thân muốn tự mình đứng lên mau chóng hồi cung, nhưng cơ thể không còn chút lực nào, từ trước tới nay hắn chưa bao giờ tuyệt vọng đến thế, nhịn không được nhắm mắt lại nở nụ cười lạnh.

Chỉ một lát sau, từ trong chùa ùa ra một đám người đến, Thái Hậu cũng ở trong đám người đó, bỗng dưng thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ còn quỳ gối nơi đó, nhất thời tức giận đến nỗi cả người phát run, không cho thị nữ dìu đỡ, tiến lên tát thật mạnh trên mặt hắn: "Ngươi còn quỳ gối nơi này làm cái gì? Vì nữ nhân kia, ngay cả phụ hoàng của mình ngươi cũng không cần sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ không hề động đậy, vẻ mặt cũng không lộ ra nửa phần đau thương, chỉ ngưng mắt nhìn Hoàng tổ mẫu trước mặt luôn luôn ôn hòa, nay lại đột nhiên trở nên sâu không lường được.

Thái Hậu thấy hắn không có phản ứng, nhất thời càng thêm giận dữ: "Phụ hoàng của ngươi sắp đi rồi, đi như vậy thật bất ngờ, tin tưởng đám người lão Tứ, lão Bát cũng sẽ không ngồi yên mà nhìn, hiện tại ngươi trở về vẫn còn kịp, còn không mau đứng lên!"

Thần sắc đạm mạc của Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc lộ ra một chút bi ai lạnh lẽo.

Hiện giờ, phụ thân của hắn sắp qua đời, tổ mẫu của hắn dạy cho hắn nên mau chóng trở về bày mưu tính kế hòng chiếm được vị trí cao cao tại thượng kia.

Bỗng nhiên trong lúc đó hắn cảm thấy thật buồn cười, cười như điên nhưng tâm trí đồng thời lại hiện lên một điều gì đó, hắn nở nụ cười lạnh

https://thuviensach.vn

nhìn về phía Thái Hậu trước mắt: "Hoàng tổ mẫu, nếu thật sự có tâm muốn tôn nhi lên ngôi vị hoàng đế, như vậy, hãy cứu lấy nữ tử mà tôn nhi muốn đi."

"Thiên bất đoạt nhân nguyện, cố sử nông kiến lang": Trời không phụ lòng người, rốt cục cũng gặp được chàng

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 166

Huệ An năm ba mươi hai, một sự kiện chấn động Bắc Mạc xảy ra, đó là hoàng đế Hoàng Phủ Lân đột nhiên băng hà. Lục bộ lập tức ban hạ chiếu thư, cả nước để tang ba tháng.

Lúc này, trong triều lâm vào tình cảnh hoàn toàn hỗn loạn do tiên đế băng hà đột ngột, căn bản chưa từng lập di chiếu, mà các vị hoàng tử, ai cũng đều có năng lực kế thừa ngôi vị hoàng đế, trong nhất thời, người thừa kế ngôi vị hoàng đế bị cạnh tranh vô cùng gay cấn.

Thừa Kền cung, nơi đặt qua tài của hoàng đế.

Bốn phía linh đường đều tràn ngập tang phục, hậu cung phi tần cùng cung nữ anh anh khóc lớn, có vài người vì liên tục quỳ mấy ngày mà ngất đi, mỗi lúc như vậy, bên ngoài sẽ có thái giám mặc tang phục vào cửa, khiêng các nàng đi ra. Bởi vậy mấy ngày kế tiếp, trong linh đường chỉ còn vài cung nữ ít ỏi, tiếng khóc cũng gần như không còn nữa.

Trước quan tài, Hoàng Phủ Thanh Vũ trong tang phục một mình quỳ tại nơi đó, nhưng vẻ mặt của hắn vẫn trầm tĩnh như trước, nhưng vẫn không che dấu được sự tiều tụy.

Một lúc lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Thần cũng trong tang phục tương tự xuất hiện ở cửa đại điện, nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ, khẽ giật mình, nhấc chân tiến vào, quỳ xuống bên cạnh hắn, thấp giọng nói: "Thất ca, hôm

https://thuviensach.vn

nay chẳng phải đến phiên lão Lục canh giữ linh cửa sao? Huynh đã quỳ mấy ngày rồi?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ thản nhiên lắc đầu, vẫn chưa mở miệng nói gì.

Ngừng một chút, Hoàng Phủ Thanh Thần lại nói: "Thất ca, đệ cũng biết bây giờ mà nói những lời này trước linh cửu của phụ hoàng là không tốt, nhưng hiện nay lão Tứ, lão Bát, lão Thập ở trong triều cấu kết với các đại thần hơn nữa lại lui tới thân mật với vài vị hoàng thúc. Huynh lại suốt ngày quỳ gối tại nơi này..... Nhiều năm cố gắng cùng trù tính như vậy, huynh đều không cần sao?"

"Lão Cửu." Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc đã mở miệng, thanh âm khàn khàn, "Phụ hoàng vừa mới băng hà, ta không muốn nghĩ tới chuyện khác."

"Làm sao đệ không nghĩ được chứ?" Hoàng Phủ Thanh Thần cười lạnh một tiếng nói, "Huynh không gặp sắc mặt của đám người lão Tứ thôi -- Thất ca, ngày ấy phụ hoàng sau khi từ trong hôn mê tỉnh lại, chỉ gọi huynh đến, thật sự không nói gì sao?"

Khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ gợi lên một ý cười thảm đạm.

Ngày ấy, hắn từ Lăng Tiêu sơn trở về cung, trong tẩm cung hoàng đế đã sớm có nhiều người quỳ xuống, chỗ long sàn chỉ có tổng quản thái giám Tống Đức Phúc quỳ gối.

Không bao lâu sau, trên long sàn đột nhiên truyền đến một tia động tĩnh, những người quỳ phía dưới không người nào dám cử động, tất cả đều dựng lỗ tai lên. Hắn quỳ gối chỗ cuối cùng, trong lòng lại tràn đầy bi thương, thậm chí ngay cả khi Tống Đức Phúc liên tiếp gọi mình vài tiếng đều không nghe được.

Cho đến khi Thập Nhất đi đến bên cạnh hắn, thức tỉnh hắn: "Thất ca, Tống Đức Phúc đang gọi huynh."

https://thuviensach.vn

Hắn hoảng hốt ngẩng đầu lên, mới phát hiện ánh mắt mọi người cơ hồ đều tập trung ở trên người mình, cũng rốt cuộc nghe thấy thanh âm của Tống Đức Phúc: "Thất gia, Hoàng thượng gọi Thất gia."

Hắn đứng lên, đi vào quỳ xuống bên long sàn. Hôm qua người còn là một vị hoàng đế tinh thần minh mẫn, hôm nay liền suy sụp giống như một ông lão đã trăm tuổi, gần như dầu hết đèn tắt, bàn tay nắm ở mép giường.

Hắn chậm rãi vươn tay ra, lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên có thể đụng vào tay phụ hoàng, lần đầu tiên run run gọi ra hai chữ "Phụ hoàng".

Hoàng đế chỉ nhìn hắn như vậy, ánh mắt sớm đã đục ngầu tan rã, môi hơi run run, nhưng căn bản không phát ra thanh âm gì cả.

Hắn rốt cuộc rơi lệ: "Phụ hoàng..... Mẫu hậu, đang đợi người, luôn luôn chờ đợi người....."

Ánh mắt đục ngầu của hoàng đế đột nhiên thanh minh trong nháy mắt, cuối cùng, lại nhanh chóng tan rã, nhưng lúc tan rã này đây lại trở thành vĩnh cửu.

Ngự y vội tiến lên bắt mạch cho hoàng đế, nhưng thật lâu không có một chút động đậy, Tống Đức Phúc quỳ gối phía sau hắn, dập đầu thật mạnh xuống đất, gào khóc lên: "Hoàng thượng – băng hà --"

Dường như tất cả mọi người đang trong trạng thái bất động chỉ chờ đợi lúc này, chỉ vì chờ đợi câu nói kia mà thôi.

Dường như, chỉ có đợi câu nói kia vang lên, hắn mới có thể ra đi được an tâm.

Hoàng Phủ Thanh Thần nhìn sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ, cuối cùng cũng không nói bất cứ điều gì nữa, chỉ thấp giọng nói: "Thất ca, huynh đã

https://thuviensach.vn

mấy ngày không hồi phủ, nơi này để đệ canh giữ cho, huynh nên đi về trước nghỉ ngơi một lát đi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ không hề động đậy, giống như không nghe được lời hắn nói.

"Thất ca." Hoàng Phủ Thanh Thần đè lại vai hắn, "Nàng hiện nay vẫn đang hôn mê bất tỉnh, huynh nên trở về xem đi?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc chợt lóe lên, sau một lát, gật gật đầu đứng dậy, đi ra khỏi linh đường.

Toàn bộ hoàng cung chìm trong một bầu không khí cực kỳ hiu quạnh, hắn một thân một mình đi như ở nơi không người, con đường phía trước thật dài, hắn cảm thấy hơi lạnh không ngừng đánh úp lại, thâm nhập vào tận phế phủ, lạnh thấu cả nội tâm.

Phía sau có tiếng bước chân vội vã truyền đến, hắn làm như không nghe thấy, lập tức đi nhanh về phía trước.

Người kia đột nhiên chạy đến trước người hắn, quỳ mạnh xuống đất, thì ra là một tiểu thái giám: "Thất gia, Thái Hậu lão nhân gia đang ở tại Duyên Thọ cung chờ Thất gia, Thất gia xem như thương hại cho chúng nô tài, xin người đi gặp Thái Hậu!"

Hắn vẫn không có một chút phản ứng nào, thậm chí ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm nhìn tới tên tiểu thái giám kia, đi vòng qua tên tiểu thái giám, tiếp tục tiến về phía cửa cung.

Ra khỏi cung, nhảy lên ngựa, một đường chạy nhanh như bay trở về phủ, cảnh tượng trong phủ cũng lâm vào tình cảnh giống trong cung.

Thôi Thiện Duyên đang chờ hắn ở cửa, hầu hạ hắn xuống ngựa, vừa thấy hắn xoay người muốn đến Tây viện ngay, vội lên tiếng: "Thất gia, nên

https://thuviensach.vn

thay đổi y phục trước đã?"

Hắn cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện mình còn mặc đồ tang, vì thế liền trở về viện của mình thay đổi y phục hàng ngày, sau đó mới đi đến Hi Vi viên.

Trong phòng Tịch Nhan, nhiệt khí từ lò than tỏa ra rất ấm áp, hắn vừa vào cửa, liền bị luồng khí ấp áp ập vào mặt, Ngân Châm đang ở bên trong hầu hạ tuy rằng chỉ mặc váy áo mỏng manh nhưng đầu vẫn đầy mồ hôi.

Mặc dù trong phòng rất ấm áp, nhưng tay chân Tịch Nhan đang nằm trên giường vẫn lạnh lẽo như trước, trên mặt không hề có chút huyết sắc.

Ngân Châm vốn đang chà lau người cho Tịch Nhan, vừa nhìn thấy hắn, vội vàng quỳ xuống: "Thất gia."

Hắn tiến lên, tiếp nhận chiếc khăn trong tay cô ta.

Ngân Châm ngầm hiểu, đem khăn đưa cho hắn, còn mình thì rời khỏi phòng.

Hắn ngồi xuống ở bên giường, đầu tiên là tinh tế lau mặt cho nàng, sau đó đến đôi tay nàng, từng chút từng chút một, cẩn thận dụng tâm, xoa xoa lòng bàn tay lạnh lẽo của nàng.

Bỗng dưng hắn nhớ đêm ba mươi năm cũ, khi hắn lau nước trên chân nàng, vẻ mặt nàng mang theo một chút khiếp sợ, một chút không được tự nhiên. Nguồn:

Nhưng mà nay --

Hắn giương mắt nhìn về phía dung nhan trắng bệch không hề tức giận của nàng, chậm rãi đem bàn tay lạnh lẽo của nàng dán vào môi mình: "Nhan Nhan....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 167

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi ngồi ngay đầu giường, đem Tịch Nhan ôm vào trong lòng mình, làm cho nàng dựa vào trong ngực mình mà ngủ, nhìn suối tóc đen tuyền của nàng xỏa xuống, bỗng nhiên hắn trông thấy quyển sách truyền kỳ nàng chưa xem xong còn đặt ở bên gối.

Hắn vốn không bao giờ xem loại sách như thế này nhưng vì muốn cho nàng có thứ để giải trí nên mới sai người tìm về.

Hắn không khỏi nhớ tới một buổi trưa êm ấm ngày đó, nàng ngồi phía đối diện, vừa xem quyển sách trong tay vừa cười rộ lên.

Hắn nhịn không được khẽ nhếch khóe miệng, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên tóc mai của nàng, hồi lâu sau, mới cúi đầu mở miệng: "Nàng có biết hay không, Thập Nhị không chỉ một lần nói với ta nên buông tay đi. Nữ tử trên thế gian này nhiều như vậy, cho dù không có nàng, cũng còn có thể có người khác. Trước kia ta chỉ cảm thấy tính tình của hắn vẫn còn trẻ con, hay nói lung tung, nhưng hiện tại ngẫm lại, thì ra hắn nói đúng."

"Nhan Nhan....." Hắn nhẹ nhàng hôn lên vành tai của nàng, bên tai ở nàng thì thào, "Nếu không phải nàng, thì thật là tốt biết bao....."

Hắn cứ ôm nàng như vậy, vẫn không nhúc nhích, thời gian dường như ngừng trôi.

https://thuviensach.vn

Không biết trải qua bao lâu, hắn nhặt lên quyển sách truyền kỳ kia một lần nữa, lật đến trang nàng đang xem trước kia, bắt đầu nhỏ giọng đọc cho nàng nghe.

Thanh âm trầm thấp, nhu hòa, giống như có mặt trời chói chang nhô lên cao làm cả căn phòng trở nên nóng bức, mồ hôi trên trán hắn chậm rãi chảy ra, ngay cả trong mắt cũng đọng lại những giọt mồi hôi.

Đọc đến chỗ buồn cười, hắn cũng nhịn không được cười nhẹ: "Nhan Nhan, thật là..... buồn cười lắm....."

Một quyển sách truyền kỳ mỏng manh, chưa đầy một canh giờ cũng có thể xem xong, nhưn hắn đọc cho nàng nghe cũng gần hai canh giờ.

Nàng cứ như vậy tựa vào trong ngực hắn, dán sát tai vào chỗ trái tim đang đập mạnh mẽ của hắn.

Rõ ràng gần như vậy, nhưng sao lại cách xa vời vợi.....

Nếu như đây là cả đời, như vậy, đến tột cùng ai đau nhiều hơn ai?

Bình minh rồi đến hoàng hôn, ngày qua đêm xuống, trong mắt hắn cũng bất quá chỉ trong nháy mắt mà thôi. Ngày hôm sau mặt trời vẫn mọc lên ở phía đông, hắn rốt cuộc cũng chậm rãi buông nàng ra, sửa sang lại mái tóc xõa trên gối cho nàng, vén lại tấm chăn bông dày cho nàng.

Còn nàng, vẫn nhắm chặt hai mắt như trước, không hề tức giận.

Chậm rãi xoa hai má của nàng, môi hắn giật giật, nhưng chung quy cũng không nói gì thêm.

Hắn đứng dậy, rời đi.

---

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan rốt cuộc tỉnh lại.

Nhưng khi nàng tỉnh lại, không ngờ đã là chuyện một tháng sau. Thiên hạ đã có sự biến đổi rất lớn.

Lúc đó, nàng chậm rãi mở mắt ra, trước mắt có một nữ tử, mí mắt đang buông xuống, tinh tế lau rửa ngón tay cho nàng, không chút chú ý tới nàng đã tỉnh lại.

Cho đến nàng gọi lên một tiếng "Ngân châm", cô ta mới ngẩng đầu lên, chỉ một thoáng, kinh ngạc lẫn vui mừng tràn ngập hai mắt, nhịn không được lại rơi lệ: "Sườn Vương phi!"

Tịch Nhan nhìn nước mắt cô ta ràn rụa trên mặt, chậm rãi nâng tay lên, xoa mặt của nàng, cười khẽ: "Nha đầu ngốc, khóc cái gì?"

"Sườn Vương phi --" Ngân Châm quỳ xuống bên giường, nằm trong tay nàng khóc lớn, "Người đã ngủ hơn một tháng, sao bây giờ mới tỉnh --"

Hơn một tháng? Tịch Nhan kinh ngạc, vừa rồi cảm thấy cả người mình vô lực, sau đó, những chuyện xảy ra trước kia liên tiếp hiện về vào trong dầu, nàng chậm rãi xoa bụng mình, cười nhẹ một tiếng: "Mới hơn một tháng sao, ta còn tưởng sẽ là cả đời....."

Nghe những lời ấy, Ngân Châm khóc càng lớn tiếng hơn. Đợi đến khi thật vất vả lắm mới dừng lại bể nước mắt mênh mông, cô ta mới đột nhiên nhớ tới một chuyện, đứng dậy, lấy tay lau lung tung những giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt nói: "Nô tỳ sẽ đi nói cho Thôi tổng quản biết, để ông ta qua phủ đệ mới bẩm báo cho Vương gia --"

"Ngân Châm." Tịch Nhan bỗng dưng gọi nàng lại, "Ta cảm thấy vừa đói vừa khát, ngươi tìm một chút thức ăn đến cho ta, được không?"

https://thuviensach.vn

Ngân Châm bối rối quay đầu lại, nước mắt trên mặt còn chưa khô hẳn, hoảng hốt lại kinh ngạc gật gật đầu: "Nô tỳ đi ngay, sườn Vương phi đợi một chút."

Tịch Nhan cười khẽ gật gật đầu, quả nhiên không bao lâu sau Ngân Châm liền dẫn người bưng một đống thức ăn tiến vào, lại sai người dìu Tịch Nhan đứng lên rửa mặt, sau đó đưa đủ loại thức ăn đến bên giường: "Sườn Vương phi muốn ăn cái gì? Cháo nhuyễn đây, mọi thứ phòng bếp đều chuẩn bị cả..... Hôm nay phủ đệ mới bên kia còn đưa tới bí rợ do Thổ Phiên tiến cống, nghe nói rất khó kiếm, đợi sườn Vương phi dùng bữa xong nô ty sai người trình lên cho người xem."

Nằm hơn một tháng, chỉ dựa vào một ít thức ăn lỏng để chống đỡ thân thể, Tịch Nhan quả thật đói bụng, nhưng cũng không dám ăn uống quá độ, chỉ ăn một chén cháo.

Ngân Châm ở ngay một bên, từng chút một hầu hạ nàng ăn cháo xong mới nở nụ cười, trong mắt lại ẩn chứa ngấn lệ.

Tịch Nhan nhìn cô ta sau đó cho người dọn hết thức ăn xuống, nhịn không được cười cười, nhất thời lại nhìn thấy cái được gọi là bí rợ Thổ Phiên, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: "Ngươi lúc nãy vừa nói, phủ đệ mới gì?"

Đề cập đến chuyện này, Ngân Châm thoạt đầu ngẩn ra, sau đó lập tức lại rơi lệ: "Sườn Vương phi mê man hơn một tháng, không biết đã xảy ra bao nhiêu chuyện lớn. Hoàng thượng..... Không, là tiên đế gia băng hà , tân đế đăng cơ --"

Tịch Nhan bỗng dưng nắm chặt tay cô ta, vẫn không thể tin được những gì mình đang nghe là thật: "Ngươi nói cái gì? Tiên đế băng hà, làm sao có thể đột nhiên như vậy? Vậy tân đế là ai?"

https://thuviensach.vn

Ngân Châm mếu máo khóc nói: "Tiên đế đột nhiên băng hà, nô tỳ nghe nói vẫn chưa lập hạ di chiếu, sau đó, vương công đại thần đều đề cử Tứ gia trở thành tân đế. Tứ gia..... Hoàng thượng sau khi đăng cơ, Thất gia liền được phong là thân vương, còn các vị gia khác cũng đều được phong vương."

Tịch Nhan hốt hoảng nghe thuật lại cũng không lên tiếng. Truyện Sắc Hiệp -

Ngân Châm tiếp tục khóc nói: "Sau khi phong thân vương xong, Hoàng thượng liền ban thưởng phủ đệ mới cho các vị thân vương..... Người trong phủ này cơ hồ đều chuyển qua phủ đệ mới, chỉ còn lại Hi Vi viên của chúng ta thôi. Thôi tổng quản nói sườn Vương phi còn đang bị bệnh nặng, không nên hoạt động nhiều, nếu chuyển sang nơi ở mới, sợ sườn Vương phi không thích ứng được lại ảnh hưởng đến bệnh tình, nên để cho chúng ta ở lại trong phủ....."

Tịch Nhan lẳng lặng nghe xong, mân môi không nói được lời nào, hồi lâu sau, có chút hiểu ra nở nụ cười: "Thôi tổng quản nói thật có đạo lý, phủ đệ mới kia, ta chỉ sợ không thể ở được."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 168

Người đời thường nói chuyện đời thay đổi liên tục, sau khi Tịch Nhan tỉnh lại mới thật sự cảm nhận được điều ấy.

Trên thực tế, nàng chưa bao giờ nghĩ tới sau khi lâm vào hôn mê còn có thể tỉnh lại.

Lần đó, ngay cả nàng cũng cảm giác rõ ràng được sinh mệnh trong cơ thể mình đang dần dần xói mòn, nàng chưa từng có cảm giác tới gần với cái chết hơn bao giờ hết như lúc ấy. Hoàng Phủ Thanh Vũ là người, không phải là thần, trước khi hôn mê, nàng cũng không ngờ hắn còn có thể đem cứu mình sống lại.

Nhưng mà, giờ này khắc này nàng quả thật đã tỉnh lại, thậm chí, toàn thân từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài không có một chút ốm đau, tinh thần khoẻ mạnh như chưa hề bệnh bao giờ.

Nàng chậm rãi dạo bước trong hoa viên, Anh vương phủ từng đông đúc như vậy, giờ phút này, có vẻ hoang vắng tiêu điều.

Các viện vẫn trông giống như lúc trước, vẫn được dọn dẹp sạch sẽ, trong hoa viên cũng gọn gàng ngăn nắp như cũ, nên nẩy mầm thì nẩy mầm, nên nở hoa thì nở hoa, giống như không có biến quá gì cả.

Chỉ là thiếu người mà thôi.

https://thuviensach.vn

Giờ phút này trong Anh vương phủ, chỉ có trong Hi Vi viên của nàng có mười mấy tỳ nữ, bà vú, cộng thêm người gác cổng cùng hơn mười gã sai vặt, nàng không thấy một thị vệ nào. Bởi vậy, mặc dù tiểu viện vẫn đông người như cũ nhưng lại đơn độc trong một vương phủ rộng lớn nên có vẻ tịch liêu cùng châm chọc.

Tịch Nhan ngồi nửa ngày ở trong hoa viên, rốt cuộc cảm nhận được điểm này, đột nhiên bật cười, đứng lên gọi: "Ngân Châm."

Ngân Châm theo hầu bên cạnh vội tiến lên, Tịch Nhan kéo tay cô ta, lúm đồng tiền như hoa: "Ngươi cùng ta đi một vòng trong Anh vương phủ. Sống trong phủ lâu như vậy, còn có rất nhiều chỗ ta chưa từng đi qua!"

Trong lúc Ngân Châm còn đang sợ run thì đã bị Tịch Nhan kéo đi về phía Đông viện.

Nhìn Tịch Nhan ở bên trong Đông viện đi một chốc lại ngừng lại xem xét, dường như nàng rất quen thuộc với mọi thứ ở đây, trong lòng Ngân Châm không khỏi nghi hoặc. Đông viện là nơi ở lúc trước của Lâm Lạc Tuyết, nhưng không biết vì sao Tịch Nhan lại đứng ở chỗ này mơn trớn một gốc cây cổ thụ giống như đang hồi tưởng lại điều gì đó,.

Tịch Nhan mặc một bộ váy tím đơn giản, tóc đen chưa búi để xõa sau lưng, đứng dưới tàng cây du, hơi ngẩng mặt, nhìn về phía tán cây bốn mùa đều xanh tươi. Ngân Châm đứng ở cách đó không xa nhìn nàng, nhưng chỉ liếc mắt một cái liền mất thần.

Sau khi nàng tỉnh lại, cho dù là khí sắc hay là tinh thần, rõ ràng không giống như trước kia. Lúc trước nàng cử động hay bất động trên mặt không có chút huyết sắc, thế mả nay lại hồng hào mềm mại, giống như chỉ trong một đêm biến thành hồ yêu mị hoặc thế gian, xinh đẹp đến mức tận cùng, tôn quý mà thanh lịch.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Ngân Châm nhịn không được chợt thổn thức. Một nữ tử xinh đẹp như vậy, Thất gia rõ ràng phải rất quý trọng mới phải, một tháng trước, mặc dù nàng vẫn còn hôn mê, nhưng ngài đối với nàng vẫn tràn ngập nhu tình; Vì sao chỉ qua một đêm, con người giống như tay đổi hoàn toàn, không xuất hiện ở Hi Vi viên nữa, thậm chí, ngay cả lúc dời phủ, cũng bỏ một mình nàng ở lại nơi đây?

Bên này, khóe miệng Tịch Nhan vẫn mang ý cười nhợt nhạt ôn nhu như trước, trong mắt lộ ra sự sinh động cùng thông tuệ.

Nơi này, là nơi nàng từng ở từ khi lần đầu tiên được gả cho hắn, cũng là nơi nàng chứng kiến hắn là một người thâm sâu không lường được, nhưng cũng ôn nhu như nước. Nhưng sau đó viện này đổi chủ, mà hôm nay lại không còn ai.

"Sườn Vương phi." Nhìn thấy bộ dáng của nàng, thần trí đang phiêu lãng của Ngân Châm chợt quay trở về, nhịn không được tiến lên nói, "Nếu Vương phi thích viện này, vậy thì sai người chuyển mọi thứ sang đây. Dù sao nơi này ngày ngày đều có người quét tước nên cũng sẽ không tốn sức nhiều."

"Không có người ở mà vẫn ngày ngày quét tước sao?" Ánh mắt Tịch Nhan trong suốt, có vẻ như thở dài, có vẻ như đặt câu hỏi. Nhưng khi ánh mắt nàng rơi xuống góc vườn, phút chốc bỗng ngưng trọng lại.

Nơi đó, có một chậu hoa không có gì thu hút, giống như cỏ dại lại giống như hoa, đang lẳng lặng nằm ở nơi đó, dường như đã bị người ta quên đi từ ngàn năm trước.

Tịch Nhan chậm rãi tiến lên, tự mình động thủ kéo bồn hoa kia ra.

"Sườn Vương phi!" Ngân Châm vội tiến lên giúp một tay, "Đây là loại cỏ gì vậy, sao lại khó coi như thế?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nhẹ nhàng phủi phủi một phiến lá cây, mỉm cười nói: "Lục liên." Dứt lời, nàng chậm rãi đứng lên, nhìn một vòng khắp trong viện, ánh mắt lạnh lẽo: "Bảo người đem bồn hoa này về cho ta. Mặt khác, thiêu hủy tiểu viện này."

Nàng xoay người bước đi, Ngân Châm vẫn đứng nguyên một chỗ, kinh ngạc thật lâu mới phục hồi tinh thần.

Tiểu viện nơi Hoàng Phủ Thanh Vũ từng ở.

Nơi này có phòng ngủ cùng thư phòng Tịch Nhan quen thuộc nhất, tất cả mọi thứ đều là của người đó .

Từ trong phòng ngủ thanh nhã nhưng lạnh lùng đi ra, nàng đi vào thư phòng bên cạnh. Nơi này vẫn có giấy và bút mực, thư hương bốn phía như trước, thế nhưng trong thư phòng này, nàng quen thuộc nhất không phải là những thứ này mà là chiếc giường kia.

Lần đầu tiên, đó là ở trong này, nàng hiến dâng bản thân mình cho hắn. Từ đó về sau, đến trước thời điểm nàng bỏ trốn, nơi này không ít lần chứng kiến cảnh hai người triền miên.

Tịch Nhan vẫn cười như trước, chậm rãi mơn trớn từng chi tiết trên bàn học, giá bút.

Ngân Châm nhắm mắt đi theo phía sau nàng, nhìn thấy thần sắc của nàng, trong lòng co rút lại, bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ, lo lắng cho Đông viện đang chìm trong ngọn lửa hừng hực. Nếu ngay cả nơi này cũng không thể may mắn thoát khỏi --

"Thiêu nơi này."

Quả nhiên, nàng còn chưa nghĩ xong, thanh âm nhàn nhạt của Tịch Nhan đã vang lên, không mang theo một chút đau khổ cùng lưu luyến nào.

https://thuviensach.vn

Trong một ngày, phủ đệ cũ của anh vương phủ đã chìm trong biển lửa ngút trời. Theo những lời đồn đãi trên phố, tòa phủ đệ đã bị thiêu hủy gần một nửa, mọi người nghe nói đều không khỏi thở dài.

Ngân Châm chưa bao giờ cảm thấy Tịch Nhan xa lạ như vậy, nhưng đến ngày hôm sau, khi cùng ngồi chung trong chiếc xe ngựa ra ngoài với một Tịch Nhan thanh lịch, diễm lệ, bình tĩnh thong dong, cô ta mới giật mình ý thức được, có lẽ không phải Tịch Nhan xa lạ, mà là từ trước tới giờ cô ta chưa bao giờ thật sự hiểu biết về nữ tử tuyệt sắc đủ sức khuynh đảo chúng sinh trước mắt này.

Xe ngựa một đường đi tới cửa thành phía đông mới ngừng lại.

Khi Ngân Châm bước xuống xe ngựa mới phát hiện trước mặt mình là một y quán. Cô ta vội quay người dìu Tịch Nhan bước xuống, không khỏi nghi hoặc nói: "Sườn Vương phi tới nơi này làm gì?"

Tịch Nhan cười nhẹ: "Đi gặp cố nhân." Dứt lờ liền vén váy đi vào trong y quán. -

Lúc này là ban ngày, trong y quán chỉ có ít ỏi vài bệnh nhân như cũ, cậu học việc thoáng nhìn người đang vào cửa vội tiến lên đón tiếp: "Cô nương muốn xem bệnh, mời --"

Câu nói kế tiếp ngừng bặt, hắn nhìn Tịch Nhan, trên khuôn mặt của cậu thiếu niên còn trẻ bỗng chốc đỏ ửng, thất thần.

Cho đến khi đại phu trong y quán tiến lên, thấy Tịch Nhan, sau một thoáng nao nao, mới cười khẽ một tiếng: "Thì ra là phu nhân, thật sự là khách quý."

Dứt lời, ánh mắt hắn lơ đãng đảo qua bụng Tịch Nhan, bỗng nhiên khẽ nhướng mày, nhìn về phía Tịch Nhan.

https://thuviensach.vn

"Tiên sinh, ta lại đến đây quấy rầy ông." Tịch Nhan lãnh đạm cười một tiếng, khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 169

Trong căn phòng được ngăn cách khỏi sự ồn ào bên ngoài, mùi thuốc tràn ngập, Tịch Nhan chậm rãi đưa cổ tay cho đại phu Hứa Mạt An trước mặt.

Hứa Mạt An ngưng mi xem mạch, Tịch Nhan khẽ cười: "Ngày đó tiên sinh chưa biết được thân phận của ta, lại gọi ta là "Phu nhân", đó là bởi vì xem mạch cho ta. Nay, ta đến xin thỉnh giáo tiên sinh, ngày đó đến tột cùng là xảy ra chuyện gì."

Sau một lúc lâu, Hứa Mạt An mới chậm rãi rút tay về, thở dài một tiếng: "Lão hủ làm nghề y hơn hai mươi năm, không ngờ thì ra y thuật vẫn chưa tinh, trên đời này, đúng là núi cao còn có núi khác cao hơn."

Tịch Nhan nhìn hắn, lẳng lặng đợi câu nói kế tiếp.

"Mặc kệ nói như thế nào, ngày đó mạch tượng của phu nhân đúng thật là hỉ mạch. Mà nay nghĩ lại, nhất định là ngày đó, có người dùng thuốc khống chế thân thể phu nhân thậm chí thay đổi mạch tượng tạo thành những biểu hiện giả hỉ mạch. Nhưng loại thuốc này rất âm độc, đối với thân thể nữ tử gây thương tổn vô cùng nghiêm trọng." Thần sắc Hứa Mạt An ngưng trọng, nhìn về phía Tịch Nhan, "Phu nhân chắc là đã phải trải qua một quãng thời gian thực vất vả rồi?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan chậm rãi rút tay lại, nhẹ giọng cười: "Đúng vậy, ở quỷ môn quan dạo chơi một vòng, thiếu chút nữa ngay cả mệnh cũng không còn."

"Phát bệnh bao lâu rồi?"

Tình trạng tay chân lạnh lẽo thỉnh thoảng xuất hiện, nhưng dùng thuốc để khống chế, cho đến tháng trước, thuốc này dường như không còn tác dụng."

Hứa Mạt An gật gật đầu: "Thì ra vẫn có người dùng thuốc giúp phu nhân khống chế bệnh tình, cũng khó trách – hiện nay thân mình phu nhân đã hoàn tòan bình phục, chắc là đã tìm được thuốc hay, chúc mừng phu nhân."

Chúc mừng. Tịch Nhan lẳng lặng nghe hai chữ này, trong lòng một chút xúc động cũng không có, chỉ thản nhiên bày ra khuôn mặt tươi cười: "Đa tạ Hứa tiên sinh."

Rời khỏi y quán, Tịch Nhan đột nhiên không muốn lên xe ngựa, bèn nói với Ngân Châm: "Chúng ta đi vòng quanh một chút đi."

"Dạ." Ngân Châm lên tiếng, trong lòng nhịn không được âm thầm kêu khổ, nhìn chung quanh, ánh mắt của mọi người bắt đầu tập trung trên người Tịch Nhan, trong lòng càng âm thầm lo lắng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Tịch Nhan lại xem như không thấy, chỉ đi về phía trước không chủ đích, bước đi thật nhẹ nhàng.

Nàng vẫn chưa búi tóc, mái tóc đen nhánh vẫn thả sau lưng, quần áo đơn giản màu hồng nhạt, bộ dáng giống như là một tiểu thư trong phủ nào đó chưa lấy chồng, làm cho nhưng người đi lại trên đường đều thèm nhỏ dãi.

Tịch Nhan không phải chưa từng đi dạo ngoài phố xá, chỉ là chưa từng đi dạo trên phố xá Bắc Mạc, càng chưa từng dùng hình dáng như vậy thoải

https://thuviensach.vn

mái xuất hiện ở trên đường phố đông đúc trong kinh thành.

Dẫn theo Ngân Châm tiến vào một cửa hàng bán son phấn, Tịch Nhan không chút do dự liền đi vào.

Ông chủ cửa hàng vừa thấy bộ dáng của Tịch Nhan, lập tức tiến lên tiếp đón, chỉ kém không có hành đại lễ: "A, đây là vị tiểu thư trong phủ nào mà lão chưa từng gặp qua vậy chứ? Tiểu thư muốn chọn lựa thứ gì?"

Tịch Nhan cười nhưng không nói, chậm rãi mở một hộp son trước mặt, thoa thử một ít lên mu bàn tay, lắc lắc đầu: "Không đủ hồng."

Ông chủ thấy nàng không nói là người trong phủ nào, chỉ nói là không tiện cho biết, lập tức đánh giá nàng chắc hẳn là công chúa hay cung nữ trong cung chuồn ra ngoài chơi, nhất thời trở nên ân cần, sai người mang lên các loại hàng hóa cho Tịch Nhan chọn lựa.

Ngân Châm đi theo bên cạnh Tịch Nhan bấy lâu nay chưa bao giờ nhìn thấy Tịch Nhan để ý đến các thứ son phấn này nọ, nay thấy tình hình như vậy, không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Nhưng dù sao cô ta cũng là thân nữ nhi, nhìn thấy trước mắt đủ loại son phấn, cuối cùng cũng không khỏi nổi lên hưng trí, quên mất thân phận chủ tớ, cùng với Tịch Nhan hưng phấn bừng bừng chọn chọn lựa lựa.

Đến cuối cùng, hai người dường như chọn lựa hết các món trong cửa hàng, thanh toán bạc xong, sai người đem những thứ mua được thảy lên xe ngựa, sau đó đi sang một cửa hàng khác.

Ngân Châm làm tỳ nữ nhiều năm, chưa bao giờ được làm càn cùng tận hứng như vậy, sau khi từ trong cửa hàng thứ ba đi ra, cô ta thiếu chút nữa trở thành tỷ muội của Tịch Nhan.

Nhưng vẫn còn xảy ra chuyện.

https://thuviensach.vn

Lúc đó, Ngân Châm đang rất cao hứng nói với Tịch Nhan về cửa hàng may quần áo vừa rồi, Tịch Nhan chậm rãi đi về phía trước, mỉm cười nghe cô ta nói, nhưng khi cô ta vừa lui lại liền đột nhiên đâm sầm vào lòng một người.

Nghe bên tai vang lên tiếng cười có ý khinh bạc, Ngân Châm sợ tới mức co rụt thân mình lại, vội quay trở về bên cạnh Tịch Nhan, nhìn về phía người mình vừa mới đụng vào.

Đó là một công tử trẻ tuổi trong y phục hoa lệ đắt giá, tuổi cũng không quá hai mươi lăm hoặc hai mươi sáu, dáng vẻ thuộc con cái gia đình giàu có, đi theo phía sau là vài người có vẻ là gia đinh.

"Bất ngờ, bất ngờ!" Ánh mắt tên công tử đó đảo qua mặt Tịch Nhan, nhất thời la lên, "Ta thấy ả tỳ nữ này đã xinh đẹp rồi, không ngờ chủ tử lại tuyệt sắc như vậy!"

Ngân Châm vừa nghe cảm thấy không ổn, liền quay đầu định gọi thị vệ đến, nhưng lại bị Tịch Nhan kéo lại.

Chỉ thấy Tịch Nhan mỉm cười nắm lấy tay Ngân Châm, sau đó liền vòng qua đám người kia tiếp tục đi về phía trước.

"Đợi chút!" Tên công tử kia bỗng dưng ngăn cản nàng lại, cúi đầu xuống, ngữ khí giống như lấy lòng lại giống như dụ dỗ, "Nàng là thiên kim trong phủ nào, vì sao ta chưa bao giờ gặp qua nàng?"

Tịch Nhan nâng mắt liếc nhìn hắn một cái, mắt đẹp đảo quanh, hé miệng khẽ cười nói: "Mỗi vị thiên kim ở các phủ trong kinh thành này, công tử đều biết hết sao?"

Tên công tử kia vừa nhìn thấy vẻ mặt của nàng, bỗng thấy thần hồn điên đảo, vội la lên, "Nàng đến tột cùng là cô nương nhà ai, nói cho ta biết, ta sẽ đến quý phủ cầu hôn!"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan quét mắt liếc hắn một cái, bỗng nhiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đẹp như tơ nhìn hắn: "Ngươi, trong nhà có rất nhiều tiền sao?"

Tên công tử kia vừa nghe thấy, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nở nụ cười ngầm hiểu: "Thì ra là đòi tiền , ta còn nghĩ đến là tiểu thư nhà ai! Bất quá với bộ dáng này của nàng cũng tuyệt đối có giá trị, nói, nàng muốn bao nhiêu?"

"Ngươi có bao nhiêu?" Trong nháy mắt nàng trở nên dịu dàng, cong miệng nhìn nam tử lỗ mãng trước mặt.

Tên công tử kia nhất thời cứng người lại, ngay sau đó, bảo một tên gia đinh đến gần, lấy ra một đống ngân phiếu trong người tên gia đinh kia, đưa tất cả tới trước mặt Tịch Nhan: "Theo ta đi, tất cả đều là của nàng."

Người qua đường đều sợ hãi tham thầm trong bụng, có thể thấy được số lượng ngân phiếu lớn bao nhiêu.

Tên công tử kia nhất thời dào dạt đắc ý, thế nhưng Tịch Nhan lại chỉ khẽ bĩu môi, tiếp nhận ngân phiếu, ngượng ngùng nói: "Vậy để ta đếm xem sao?" Nàng cầm lấy đống ngân phiếu thổi thổi, bỗng nhiên quay đầu lại gọi một gã sai vặt đi theo phía sau đến: "Lâm Bình, cầm lấy đống ngân phiếu này phân chia cho các huynh đệ ngươi uống trà."

Người qua đường lại thêm một trận kinh hãi, Lâm Bình khiếp sợ tiếp nhận đồng ngân phiếu, nhưng chỉ biết đứng yên tại chỗ, động cũng không dám động.

Tên công tử kia vừa sợ vừa giận: "Khẩu khí thật lớn!"

Tịch Nhan khẽ thở dài một tiếng, lại cười nói: "Có biện pháp nào khác đâu, ta đã từng tiêu tiền như nước, công tử không phải để ý đến chuyện này chứ?"

https://thuviensach.vn

Tên công tử kia nhịn không được hít vào một hơi, định tiến lên nói thêm điều gì, bỗng nhiên trong lúc đó, không biết từ chỗ nào hiện ra một thân ảnh nam tử, đánh một chưởng thật mạnh vào ngực hắn, đồng thời gầm lên một tiếng: "Giỏi cho tên lãng tử lỗ mãng, cũng không nhìn xem là ai đứng trước mặt ngươi, còn dám vô lễ như thế!"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 170

Tịch Nhan chưa phục hồi tinh thần lại, liền thấy tên công tử kia đã bị đánh một chưởng té xuống đất, "Phốc" một tiếng, máu tươi từ trong miệng tràn ra. Mà trước mặt của nàng chính là thân ảnh cao ngất của Thập Nhị đang ngạo nghễ đứng đó.

Tịch Nhan không biết một chưởng của Thập Nhị dùng bao nhiêu khí lực, nhưng nhìn khuôn mặt tên công tử kia nháy mắt trắng bệch như tờ giấy, nhịn không được chậc chậc thở dài, che miệng lại cười khẽ.

Gia đinh bên cạnh tên công tử kia không cam lòng, muốn tiến lên gây hấn kiếm chuyện, bỗng nhiên lại có thanh âm lãnh liệt của nam tử từ phía sau truyền đến: "Ta cũng muốn nhìn một chút là tên nô tài nào không có mắt mà lớn mật như vậy?"

Tịch Nhan quay đầu lại, không ngoài dự đoán nhìn thấy Thập Nhất từ trên tửu lâu bên cạnh đi xuống, đi ở phía sau Thập Nhất là Hoàng Phủ Thanh Thần, vì thế, nàng nở nụ cười lộ má lúm đồng tiền như hoa.

Đám người tự động tránh đường, Thập Nhất tiến lên, che miệng ho khan một tiếng, rồi mới nói: "Thất tẩu, không có việc gì chứ?"

Tịch Nhan khẽ cong khóe môi: "Không phải tốt lắm sao?"

https://thuviensach.vn

Bên kia, tên công tử thống khổ té trên mặt đất nhìn thấy đột nhiên xuất hiện ba người, bỗng dưng mở to hai mắt, cơ hồ nói không ra lời, nhưng vẫn cố gắng lên tiếng: "Cửu gia, Thập Nhất gia..... Thập Nhị gia....."

Thập Nhị bỗng dưng cười lạnh một tiếng: "Thập Nhất ca, thì ra hắn vẫn còn có mắt, vẫn còn nhận ra chúng ta."

"Tha mạng..... Tha mạng....." Hắn nhìn Tịch Nhan, gia đinh bên cạnh đều quỳ rạp xuống đất, "Tiểu nhân có mắt không thấy được..... Thái Sơn, xin cô nương tha mạng....."

Tịch Nhan dùng khăn tay che mặt, quay về phía Thập Nhất, cười nói: "Nếu ta thay hắn cầu tình, có thể bỏ qua cho hắn được không?"

"Không thể." Lên tiếng cũng là Hoàng Phủ Thanh Thần đứng phía sau Thập Nhất, ánh mắt đảo qua khuôn mặt của Tịch Nhan, biểu tình lạnh lẽo đạm mạc.

Tịch Nhan khẽ cười một tiếng, hướng về tên công tử trong mắt tràn ngập sự tuyệt vọng ôn nhu nói: "Nói như thế thì ta cũng bất lực rồi. Công tử tự giải quyết cho tốt đi."

"Thất tẩu, ta sẽ phái người đưa tẩu trở về." Thập Nhất mở đường đồng thời quay đầu sai người chuẩn bị kiệu.

"Không cần." Tịch Nhan thản nhiên vỗ vỗ tay, "Ta có xe ngựa, kiệu của đệ nên để cho người khác ngồi đi."

Dứt lời, nàng cũng không nhìn tới bất kỳ kẻ nào, kéo tay Ngân Châm, lập tức đi về phía chỗ xe ngựa đang dừng.

Ngân Châm sợ tới mức đầu đổ mồ hôi lạnh: "Sườn Vương phi, mới vừa rồi nguy hiểm thật, cũng may Thập Nhị gia ở đây." Dứt lời, nàng dường như đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội quay đầu lại, nhìn ba nam tử tuấn mỹ,

https://thuviensach.vn

cao quý vẫn đang đứng tại chỗ kia như trước, khẽ lẩm bẩm, "Kỳ quái, Cửu gia, Thập Nhất gia, Thập Nhị gia đều ở đây, vậy Thất gia đâu....."

Tịch Nhan làm như chưa nghe được lời của nàng, đến trước xe ngựa, nhẹ nhàng gõ đầu cô ta: "Còn không mau lên xe, lẩm bẩm gì đó?"

Lúc này Ngân Châm mới ý thức được chuyện gì, mím môi gật gật đầu, sau khi lên xe bỗng tiếc hận thở dài: "Sườn Vương phi, về sau chúng ta có ra phủ nữa không?"

Tịch Nhan thản nhiên nhìn nàng một cái, cười nói: "Ngươi cũng thích ra ngoài chứ?"

Ngân Châm do dự một lát, gật gật đầu.

"Vậy thì không có vấn đề gì." Tịch Nhan tựa vào vách xe mềm mại, ánh mắt nhìn xuyên qua tấm màn lụa mỏng trên cửa sổ, nhìn về phía con đường phồn hoa náo nhiệt bên ngoài, mím môi cười, "Lần sau chúng ta lại ra ngoài, sẽ đi đến những nơi mà hôm nay chúng ta chưa kịp đi."

Tại chỗ đám người đang tụ tập, Thập Nhị ra lệnh cho hạ nhân dẫn tên công tử kia cùng đám gia đinh của hắn đi, còn Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Thập Nhất vẫn đứng bên cạnh, nhìn thấy xe ngựa Tịch Nhan từ từ rời đi, sau đó mới xoay người trở vào gian tửu lâu lúc nãy.

Trong gian phòng trên lầu hai, một nam tử tuấn mỹ trong bộ quần áo nguyệt sắc quý giá nghiêng người tựa vào khung cửa sổ, lẳng lặng nhìn xuống ngã tư đường phía dưới, uống một hơi cạn sạch chén rượu cầm trong tay.

Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Thập Nhất nhất thời không lên tiếng, lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh. Thập Nhất ngẫu nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ một cái, sau đó thấp giọng than nhẹ một tiếng.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi Thập Nhị "Phanh" đẩy cửa ra, mới phá vỡ sự yên lặng trong phòng.

Hắn đến bên cạnh bàn ngồi xuống, khuôn mặt thiếu niên vì phẫn nộ mà đỏ bừng lên, bỗng nhiên đứng bật dậy, hung hăng nện một quyền trên mặt bàn. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc chậm rãi quay đầu lại, nhìn nhìn Thập Nhị, khóe miệng bỗng dưng gợi lên nụ cười, đi tới, tự mình châm một chén rượu cho Thập Nhị: "Làm sao vậy?"

Thập Nhị tức giận đến nổi lại nện xuống mặt bàn: "Cho dù là đại nghịch bất đạo, đệ cũng muốn nói! Thật là quá nghẹn khuất mà, cho dù bà ta là Hoàng tổ mẫu thì thế nào? Nói cho cùng thì cũng chỉ là nữ nhân thôi, dựa vào cái gì mà tính kế như vậy, mà lại sử dụng trên người Thất ca? Nay lão Tứ đã ngồi lên ngôi vị hoàng đế rồi, Thất ca không còn gì nữa, bà ta còn --"

"Thập Nhị, đừng nói nữa." Thanh âm ôn nhu của Thập Nhất truyền tới.

Hoàng Phủ Thanh Thần đạm mạc ngồi ở một bên, cầm lấy chén rượu đưa lên môi không nói một lời.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nâng chén rượu bị ngã lên, lại rót đầy, vẫn cười nhẹ: "Đệ yên tâm đi, Thất ca của đệ tất nhiên sẽ không để cả đời bị người nắm giữ yết hầu như vậy."

Nghe vậy, ba người bên cạnh đều mở mắt ra đến, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ.

"Thất ca!" Thập Nhị nhảy dựng lên, "Đệ biết mà, tất nhiên huynh sẽ có biện pháp, có phải hay không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu, chậm rãi rót đầy chén rượu cho ba người bọn hắn: "Ta làm sao dám phụ lòng các huynh đệ của mình chứ?"

https://thuviensach.vn

Thập Nhất nhìn động tác của hắn, bỗng nhiên ảm đạm mở miệng nói: "Vậy Thất tẩu thì sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi nâng chén rượu của mình lên, cúi đầu nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong chén, không nói gì.

Hoàng Phủ Thanh Thần uống một hơi cạn sạch chén rượu của mình, đứng lên nói: "Nếu ta là huynh, ta sẽ tình nguyện cùng chết với nàng." Dứt lời, hắn lập tức đi ra khỏi phòng.

Thập Nhị ngạc nhiên nhìn về phía Thập Nhất: "Thập Nhất ca, vậy còn huynh?"

Thập Nhất liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ một cái, trầm tư một lát, chậm rãi lắc đầu: "Ta không biết." Dứt lời, hắn cũng đứng lên: "Thất ca, ta đi trước."

"Huynh lại đến chỗ của Mẫu Đơn sao?" Thập Nhị tiếp tục truy vấn.

Thập Nhất hung hăng cầm áo choàng trong tay khoác lên người, xoay người ra cửa.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ: "Thập Nhị, vậy còn đệ."

"Đệ?" Thập Nhị giật mình, lắc đầu, "Đệ cũng không biết."

"Chờ đệ biết đáp án, thì Thập Nhị gia lúc đó đã thật sự trưởng thành." Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu, hương thơm của rượu vẫn quanh quẩn trong chóp mũi, thản nhiên nói.

"Vậy ý tứ của huynh là Thập Nhất ca cũng chưa trưởng thành sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ dựa vào lưng ghế dựa, thản nhiên nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Thập Nhất chỉ còn chưa biết người kia đối với hắn mà nói rốt cuộc có bao nhiêu trọng yếu."

https://thuviensach.vn

Thiếu niên vẫn ngây thơ như trước: "Vậy Thất tẩu đối với huynh mà nói có bao nhiêu trọng yếu?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên gợi lên khóe miệng, đứng lên: "Đi thôi."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 171

Nguồn:

Kinh thành tháng ba, tơ liễu tung bay đầy trời, trước quán rượu nhỏ của Mậu Đơn, một gốc cây lê hoa trắng noãn như ngọc, gió thổi qua, những cánh hoa bay lả tả giống như truyết rơi.

Hôm nay, Thập Nhất từ trong cung trở về, theo thường lệ lại đến khu ngõ nhỏ này.

Nhưng vừa vào cửa, hắn liền dừng lại.

Trong quán có hai vị công tử mặc áo bào màu trắng, ngồi đưa lưng về phía hắn, nhưng hiện giờ ánh mắt khóa chặt trên người Mẫu Đơn, một bàn tay mềm mại của nàng đang đặt trong tay một vị công tử!

Thập Nhất nhất thời thay đổi sắc mặt, tiến lên nắm lấy vai vị công tử mặc áo bào trắng công tử, không cần tốn nhiều sức đã lôi được hắn đứng dậy, nắm tay giơ cao lên sắp sửa đánh xuống.

Đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi của nữ tử vang lên, rõ ràng không phải thanh âm của Mẫu Đơn, Thập Nhất giật mình nhìn về phía người phát ra âm thanh, chỉ cảm thấy người đó trông rất quen mắt, lại cúi đầu nhìn người bị mình khống trong tay, sắc mặt nhất thời trở nên cổ quái, hồi lâu sau, cất tiếng gọi với vẻ mặt không thể tin được: "..... Thất tẩu?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan giãy ra khỏi hắn, ngồi xuống để cho Ngân Châm cũng đang cải nam trang xoa một bên vai bị Thập Nhất xiết chặt sinh đau, cô ta nhịn không được liếc hắn một cái: "Thập Nhất gia, ra tay thật mạnh mẽ!"

Thập Nhất đỏ mặt, xấu hổ đứng chôn chân tại chỗ: "Ta chỉ nghĩ là kẻ nào lỗ mãng như vậy, làm sao đoán được là Thất tẩu."

Mẫu Đơn cười khẽ một tiếng, kéo hắn ngồi xuống, nói: "Chàng xem bộ dáng của nàng kìa, rõ ràng là một tiểu sinh tuấn tú, sao lại nhìn thành một tên lãng tử lỗ mãng chứ?."

Thập Nhất lúc này mới tinh tế quan sát Tịch Nhan, thấy nàng mặc dù cải nam trang không tô son điểm phấn, nhưng mặt hoa da phấn, môi đỏ như son, mắt ngọc mày ngài như có thể giam cầm người khác, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều tiêu sái phóng khoáng, khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ không có gì tô điểm thêm, nhưng lại không thấy một chút nữ mị thái nhi gia, mà lại giống như một nam tử phong lưu trời sinh.

Thập Nhất không khỏi nở nụ cười: "Thất tẩu tốt nhất đừng nên đi ra khỏi cửa. Nếu không, các cô nương trong kinh thành sẽ bị bệnh tương tư chết mất."

Mẫu Đơn cười châm chén trà Thập Nhất: "Chàng nói những lời này đã quá trễ, các cô nương đã sớm bị bệnh tương tư rồi."

Thập Nhất đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức nhớ tới chuyện gì, lại nhìn về phía Tịch Nhan.

Hai ngày trước hắn đã nghe Thập Nhị nói qua, gần đây trong kinh thành phồn hoa đô hội này đột nhiên xuất hiện một công tử tuấn mỹ, y phục đơn giản khoác thêm áo bào trắng, ra tay rộng rãi hào sảng, làm điên đảo kia một đám nữ tử yên hoa, trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ cần ra vào bất kỳ một thanh lâu nào cũng đều nghe được những câu chuyện đàm luận từ

https://thuviensach.vn

trong miệng các nữ tử nơi đây, những câu chuyện đó đều là về vị thiếu niên tuấn mỹ đó.

Mà điều càng khiến người kinh hãi là vị thiếu niên này lại xưng tên của mình chín là Hoa Quân Bảo!

Trong dân gian có nhiều người không biết, đó chính là những bá tánh bình dân nhưng trong triều đa số mọi người đều biết đây là tên của hoàng đế Tây Càng!

Thập Nhất giờ phút này mới nhớ tới chuyện đó, không khỏi khiếp sợ, thử nói: "Thất tẩu, gần đây có tên Hoa Quân Bảo thường lui tới thanh lâu, không phải là tẩu chứ?"

Tịch Nhan nhìn Mẫu Đơn, uống chén rượu tiếp theo, bỗng nhiên bật cười: "Mẫu Đơn, Thập Nhất gia bản lĩnh thật lớn, tất cả các thanh lâu hắn đều biết hết. Ta thấy vị tướng công này, tốt nhất cô nên trông coi cho kỹ."

Mẫu Đơn cũng mỉm cười, Thập Nhất lại xấu hổ: "Thất tẩu, những nơi như thế cho dù chúng ta đi cũng đều là vì chính sự, tẩu đừng nên vu oan cho đệ trước mặt Mẫu Đơn."

"Sao, đi thanh lâu làm chính sự." Tịch Nhan khẽ nhếch khóe môi, khuôn mặt tràn ngập sự khiêu khích.

Thập Nhất bất đắc dĩ thở dài: "Vậy Thất tẩu đi những chỗ như thế này làm gì?"

"Tìm chuyện vui ." Ánh mắt Tịch Nhan sáng ngời không chút nào kiêng kị nhìn hắn, cười nói, "Xuân hoa thu nguyệt, nhân tình ấm lạnh, ta xem thật sự rất đã nghiền!"

Ánh mắt Thập Nhất bỗng dưng buồn bã: "Thất tẩu."

https://thuviensach.vn

Hắn vừa định nói gì, Tịch Nhan Nhanh chóng đứng dậy, cười nói: "Buổi tối hôm nay ta có hẹn với người ta rồi, ta xin đi trước. Ngân Châm, chúng ta đi."

Tịch Nhan xoay người đi ra cửa quán, Thập Nhất lại bỗng dưng gọi Ngân Châm lại: "Đêm nay các ngươi còn muốn đi chỗ nào?"

Ngân Châm thè lưỡi nói: "Công tử hẹn cô nương Sở Sở ở Túy Hoa lâu."

Thập Nhất hít vào thật sâu, sau một lúc, chỉ phất phất tay, để cho Ngân Châm đi theo hầu Tịch Nhan.

Túy Hoa lâu trong kinh thành là thanh lâu nổi tiếng sánh ngang với Bách Hoa lâu, ngoài các đại quan còn có không ít văn nhân nho sĩ thường xuyên lưu luyến đến thăm. Mà tên tuổi bảo chứng cho nơi này chính là Sở Sở cô nương nổi danh gần xa.

Mà giờ phút này, vị này Sở Sở cô nương động lòng đang nằm dựa nửa người trong lòng Tịch Nhan, bàn tay thon nhỏ mịn màng cùng Tịch Nhan gảy đàn.

"Hoa công tử....." Âm thanh ngọt ngào mềm mại vang lên, nàng bỗng nhiên đẩy đàn ra, cuộn tròn nửa người trong lòng Tịch Nhan, ôm lấy cổ Tịch Nhan, mềm giọng nỉ non, hơn thở phảng phất mùi thơm như hoa lan, "Hoa công tử, đàn đủ rồi, uống với thiếp một chén được không?"

Khuôn mặt Tịch Nhan đỏ ửng, rõ ràng đã uống không ít, nhưng vẫn cười to, ngón tay lướt qua trên mặt nàng ta: "Có gì mà không thể?"

Dứt lời, nàng chậm rãi cúi đầu, uống cạn chén rượu Sở Sở dâng lên.

Sau khi nàng uống xong, Sở Sở liền ném chén rượu trong tay qua một bên, thuận thế kéo cổ Tịch Nhan xuống, dán môi mình lên đôi môi của nàng.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan muốn trốn tránh đôi môi của nàng, đột nhiên bật cười ha hả: "Nàng đừng vội, ta đi nhà xí cái đã, sau đó sẽ yêu thương nàng thật tốt!"

Sở Sở nở nụ cười quyến rũ, Tịch Nhan đứng lên, lại cúi đầu, ấn một nụ hôn trên trán nàng, rồi mỉm cười đi ra ngoài.

Nhưng nàng vừa mới đi ra khỏi cửa phòng, đột nhiên có một người đàn ông cao lớn không biết từ chỗ nào đi ra, hung hăng đụng phải Tịch Nhan. Tịch Nhan cảm thấy choáng váng đầu hoa mắt, thật vất vả mới đứng vững lại, nhưng đột nhiên bị một chiếc khăn tay bịt kín miệng mũi, chỉ một lát sau liền mất đi tri giác.

Tên đàn ông cao lớn kia thu hồi khăn tay, nâng Tịch Nhan dậy, nói với tên chạy bàn đang đi tới: "Công tử nhà ta uống rượu say, mau tránh đường."

Lúc này, cửa phòng bên cạnh đột nhiên mở ra, tên đàn ông kia quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử áo xanh đứng ở cửa, khí độ cao ngạo, tuấn dật như tiên, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo: "Buông nàng ra."

Tên đàn ông cao lớn nhíu mi, lập tức chân mày giãn ra: "Thì ra là Anh Vương gia. Thế nào, Vương gia cũng hứng thú đến nơi này vui vẻ sao?"

Vẻ mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ lạnh lùng chưa từng có, cũng không nói thêm gì với tên đó, liền đánh ra một chưởng.

Tên đàn ông cao lớn chấn kinh lui về phía sau từng bước, ngay lúc đó, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã giành lấy Tịch Nhan trở về, ôm vào trong lòng. Khi cúi đầu, nhìn thấy hai má trơn mịn của nàng phiếm hồng, chỉ một thoáng, ánh mắt hắn bỗng trở nên thê lương.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 172

Tịch Nhan bị mùi hương cực độ gay mũi làm cho tỉnh lại, còn chưa mở mắt ra hắn đã nhịn không được bịt mũi ho khan.

"Tỉnh." Bên cạnh truyền đến thanh âm trầm thấp của nam tử.

Tịch Nhan mở mắt ra một cách khó khăn, đập vào mắt trước tiên chính khuôn mặt quen thuộc, sắc mặt xanh mét của nam tử vẫn chưa chuyển biến tốt hơn khi nàng tỉnh lại, cơ hồ đang trợn to mắt nhìn nàng.

Đợi đến khi Tịch Nhan nhìn rõ bộ dáng của hắn, bỗng dưng cười ha hả trong ánh mắt càng lúc càng tối sầm lại của nam tử, cười đến nước mắt đều rơi xuống: "Hoa Quân Bảo, ngươi thật sự đến đây."

"Hoa Tịch Nhan!" Hoa Quân Bảo thân là đế vương, giờ phút này trong y phục bình thường, xiết chặt nắm tay nhìn nàng, "Ngươi chơi đùa vui vẻ quá hả?"

Tịch Nhan không nhịn được cười, sau khi đứng thẳng dậy lại cảm thấy trong mũi vẫn tràn ngập mùi hương gay mũi, nhịn không được nhíu mày, đánh thật mạnh một quyền trên người hắn: "Người của ngươi thủ đoạn cũng quá ti tiện, sao lại dùng loại phương pháp này mời ta tới gặp ngươi?"

"Thủ đoạn của ngươi quang minh chính đại hơn sao?" Hoa Quân Bảo xiết chặt nắm tay, "Giả chết sao? Dám dùng tên của ta đi thanh lâu? Hoa

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan, ta sớm nên biết tiểu yêu nữ như ngươi sẽ không dễ dàng chết như vậy!"

Nhìn thấy bộ dáng hắn giận đến mức nổi gân xanh, Tịch Nhan nhịn không được nở nụ cười: "Biểu ca, muội sẽ làm rõ lấy lại trong sạch cho huynh nha!"

"Đa tạ!" Hoa Quân Bảo hừ lạnh một tiếng, bỏ nắm tay ra .

"Huynh đường đường là thiên tử, sao lại nhỏ mọn như vậy, đã mang thù còn thiếu kiên nhẫn!" Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng, xuống giường, lập tức liền cảm giác được mình đang ở trên thuyền.

Hoa Quân Bảo hận không thể vươn tay ra bóp chết nàng, Tịch Nhan nhìn thấy bộ dáng nghiến răng nghiến lợi của hắn, lại cười ha hả.

Nàng tất nhiên là biết, vị biểu huynh đế vương này là một người trầm tĩnh, ôn hòa nhưng chỉ độc ở trước mặt nàng, luôn bày ra một bộ dáng nổi trận lôi đình, theo như lời hắn nói thì đó do không thể chấp nhận nổi tính tình yêu nữ của Tịch Nhan.

Đi ra khoang thuyền, Tịch Nhan mới phát hiện thì ra mình đang ở trên một con thuyền hoa, neo ở bờ sông. Nhìn ra phía xa xa, chính là mặt sông mờ mịt.

Tịch Nhan tìm một chỗ sạch sẽ trên khoang thuyền ngồi xuống, nhìn mặt sông nơi xa xa, cảm giác được có người ngồi xuống bên cạnh, bỗng nhiên nhíu mày: "Ta hi vọng chiếc thuyền sẽ đi về Tây Càng."

Hoa Quân Bảo thản nhiên liếc nhìn nàng một cái: "Ngươi muốn về Tây Càng sao?"

Tịch Nhan tà mị liếc nhìn hắn, ánh mắt bỗng nhiên ảm đạm, khẽ cong miệng, thấp giọng nói: "Biểu ca, huynh cho ta dựa vào một chút, được

https://thuviensach.vn

không?"

Hoa Quân Bảo ngẩn ra, trong cảm nhận của hắn tiểu yêu nữ này chưa từng có vẻ mặt như thế này. Nam nhân kia đến tột cùng có thương nàng sâu đậm không?

Trong lúc hắn còn đang kinh sợ, Tịch Nhan đã nhích lại gần, thân hình mỏng manh dựa vào trong lòng hắn, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Từ nhỏ đến lớn tình cảm của hai người xưa nay không tính là quá thân thiết, Hoa Quân Bảo tránh nàng còn không kịp, mà Tịch Nhan cũng chỉ ngẫu nhiên mới quấy rối hắn. Nhưng hiện nay, tha hương nơi đất khách quê người, nàng trải qua rất nhiều nỗi khổ không nói nên lời, còn hắn dù sao cũng là huynh trưởng của nàng.

"Nhan Nhan, đau không?"

Tịch Nhan nhắm chặt hai mắt, lông mi như hai cánh bướm bỗng nhiên nhẹ nhàng rung động, sau một lát, từ đôi mắt tràn ra một giọt lệ trong suốt: "Đau, toàn thân đều đau, làm sao không đau cơ chứ."

Thân mình Hoa Quân Bảo cứng đờ.

Sau đó, Tịch Nhan mở mắt ra, ngoại trừ giọt lệ vẫn còn vương trên má, vẻ mặt giảo hoạt cùng đùa cợt: "Hoa Quân Bảo, ngươi vẫn si ngốc như vậy!"

Dứt lời, nàng nâng tay lau đi nước mắt, đột nhiên lại duỗi cánh tay ra, kẹp cổ Hoa Quân Bảo, nhưng không có chút khí lực nào, dùng uy hiếp khẩu khí nói: "Mang ta về Tây Càng!"

"Không mang." Hoa Quân Bảo nhún nhún vai, nói rõ chi tiết, "Ta đã thử qua, bằng không hiện tại ngươi cũng sẽ không ở nơi này."

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tịch Nhan hơi kinh hãi. Nàng biết bên cạnh Hoa Quân Bảo cao thủ nhiều như mây, hơn nữa hoàn toàn không thua kém gì cao thủ của Bắc Mạc, nhưng bây giờ hắn nói không mang nàng đi.

Đôi mắt chợt lóe, Tịch Nhan liền nổi giận, lại dựa vào hắn, hừ lạnh nói: "Nếu không mang đi, lúc trước đưa ta đến đây làm gì?"

Hoa Quân Bảo cũng hừ lạnh: "Do ngươi vâng lời Hoàng tổ mẫu mà."

"Vậy Ngoại tổ mẫu vì sao phải đưa ta đến đây?" Tịch Nhan cũng không ngờ vấn đề đáng lẽ nên hỏi hai năm trước hiện tại nàng mới hỏi đến.

Có lẽ, trong lòng thật sự hối hận sao?

Sau hồi lâu trầm mặc, Hoa Quân Bảo mới thấp giọng nói: "Chuyện này, ta cũng không rõ ràng. Bất quá ta cũng từng tìm ra được một chút....."

"Cái gì?" Tịch Nhan ngẩn đầu lên, nhìn về phía khuôn mặt trầm tĩnh của vị hoàng đế trẻ tuổi.

"Lúc trước, rất có thể Hoàng tổ mẫu cùng người nào đó của Bắc Mạc giao dịch gì đó." Hoa Quân Bảo trầm giọng nói, "Nhưng đối phương là ai, đến tột cùng là giao dịch gì, ta không thể nào biết được."

Tịch Nhan thật sự chưa từng nghĩ đến, chỉ là một cuộc hoàn thân, thế nhưng trong đó lại chứa đựng nhiều chuyện bí ẩn như vậy, trong nhất thời chỉ cảm thấy kinh hãi, lấy tay đè lại ngực mình: "Lấy ta làm lợi thế giao dịch sao? Bằng vào tài cán của ta thì giúp bà đổi được thứ gì?"

Cảm giác như bản thân đang mắc vào một cái bẫy một lần nữa lại xâm chiếm nàng, trong đầu Tịch Nhan trở nên hỗn loạn, cảm giác khiếp sợ mà mê mang giống như lúc trước uống xong chén rượu hợp cẩn cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ, cùng với lúc biết Mẫu Đơn ngay từ đầu là người của hắn.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều, Tịch Nhan một mình quay trở về phủ.

Hoa Quân Bảo dù sao cũng là vua của một nước, nói thẳng ra không thể mang nàng đi, Tịch Nhan đương nhiên cũng sẽ không cưỡng cầu gì hắn. Hắn thân là quốc chủ, có thể từ Tây Càng xa xôi lập tức đến đây sau khi nghe thấy một ít tin tức khả nghi, đối với nàng mà nói đã quá đủ rồi, đây được cho là trời ban ân huệ lớn, nên có thể nào hi vọng xa vời mong hắn bỏ lại triều chính thêm mấy ngày nữa chứ?

Hiện nay, Nam Cung Ngự không hề có tin tức, tình hình hiện nay nàng vẫn chưa thích ứng được, Hoa Quân Bảo đến lúc này đúng là đã trấn an Tịch Nhan một chút.

Trở lại trong viện, Ngân Châm lo lắng đến nỗi hoang mang không biết gì, vừa thấy nàng, thiếu chút nữa rơi lệ: "Sườn Vương phi, người làm sao vậy? Cả một đêm hôm qua đến bây giờ, người hù chết nô tỳ!"

Tịch Nhan cười ở trên mặt cô ta vỗ nhè nhẹ: "Nha đầu ngốc, không phải ta đã trở lại sao? Có cái gì mà sợ chứ?"

Ngân Châm lau nước mắt, ủy khuất lầu bầu: "Nô tỳ thiếu chút nữa bảo tất cả mọi người trong viện đi tìm sườn Vương phi, sau đó người bên phủ đệ mới đến đây nói sườn Vương phi vẫn an toàn, nô tỳ còn nghĩ sườn Vương phi được Vương gia đón sang phủ bên kia. Hôm nay nô tỳ nhở tỷ muội hỏi thăm mới biết được sườn Vương phi căn bản không có đi qua đó, làm sao nô tỳ có thể không lo lắng được chứ?"

Tịch Nhan nắm tay nàng, cười nói: "Ta biết ngươi là cô nương tốt, về sau nếu ta lại biến mất, khẳng định sẽ sớm nói với ngươi, để ngươi đỡ phải lo lắng, được không?"

Ngân Châm gật đầu, lại nói thêm: "Nô tỳ sẽ gọi người vào hầu hạ người rửa mặt chải đầu."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan gật gật đầu, nhìn nàng đi ra ngoài, mới gợi lên một nụ cười lạnh.

Quả nhiên, nhất cử nhất động của nàng vẫn còn bị người ta giám thị .

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 173

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Bước vào tháng Bảy, đây là tháng nóng nhất trong năm. Trong tháng nóng như lửa thế này, trong kinh bỗng dưng truyền miệng một vị thần bí thiếu niên được xưng là "Tiêu dao khách", Hoa công tử.

Lời đồng rằng thân phận thật sự của vị thiếu niên này không người nào biết được tường tận, hành tung cũng cực vì bí ẩn, nhưng hành động lại cực kỳ càn rỡ. Cái gọi là "Tiêu dao", đơn giản là sống phóng túng, nhưng mà người này lại làm ra những việc oanh động kinh thành.

Tỷ như một tháng trước, hắn bao gần hết Tần lâu quán trong kinh thành để tập trung các hoa khôi tuyệt sắc, chỉ để cho các nàng khảy một cho mình thưởng thức; Nửa tháng trước, hắn dùng bữa ở một tửu lâu, chỉ vì bất mãn hương vị rượu, trong cơn giận dữ liền sai người hỏa thiêu tòa tửu lâu kia; Hiện tại, lạc thú của hắn bỗng nhiên lại chuyển sang du ngoạn trên hồ, nhưng điều làm người ta tán dương là thời điểm hắn du ngoạn trên hồ, nhất quyết không cho phép những con thuyền khác đồng thời xuất hiện trên hồ, chỉ trừ bỏ một chiếc thuyền hoa tề tựu các hoa khôi trong kinh thành gãy đàn cho hắn nghe.

Trong nhất thời, dân chúng bên trong kinh thành đều nói về vị thiếu niên phong lưu này.

https://thuviensach.vn

Trong lúc này, trên mặt hồ có hai chiếc thuyền thuyền hoa đang lững lờ trôi, một chiếc thuyền phát ra những tiếng nhạc du dương, rất náo nhiệt, mà một chiếc thuyền khác lại yên tĩnh thanh nhã, không nghe thấy tiếng người.

Trong khoang thuyền, trên chiếc giường cực kỳ lạnh, Tịch Nhan trong bộ quần áo lụa mỏng, chiếc yếm xanh nhạt nửa nằm nửa ngồi ngủ trưa, khuôn mặt ửng hồng, kiều diễm ướt át.

Ngân Châm từ gian ngoài không một tiếng động tiêu sái đi vào, vừa nhìn thấy bộ dáng Tịch Nhan, vội xoay người đi ra ngoài, một lúc sau mang chiếc khay vào, trong khay toàn là mật sa băng [những viên đá nhỏ có tẩm mật], chỉ cần liếc mắt nhìn một cái cũng có thể làm cho người ta cảm thấy lạnh.

"Sườn Vương phi?"

Nàng nhỏ giọng một tiếng, trên chiếc giường lạnh Tịch Nhan đã tỉnh lại, thấy sa băng trong tay cô ta liền chậm rãi ngồi dậy, đưa tay lên lau mồ hôi chảy đầu đâu. Thở dài tiếp nhận chiếc khay, lấy một chiếc muỗng bạ ra, chậm rãi thưởng thức, lúc này nàng mới cảm thấy thư thái một chút.

Nàng xưa nay không phải là người sợ nóng, nhưng mà đến mùa hè năm nay, không biết vì sao dù không làm gì cả người cũng nóng lên, người đầy mồ hôi, thế cho nên vào tháng Bảy, không thể cứ mãi ngây ngốc ở trong phủ được, chỉ có thể tránh nóng trên hồ này. Nhưng mà mặc dù gió lạnh luôn thổi đến, nhưng vẫn khó có thể khắc chế loại khô nóng này như cũ, mỗi ngày đều phải ăn những món ngọt ướp lạnh hiếm có làm cho người ta cả líu lưỡi.

Ngân Châm thấy nàng khổ sở như thế, cũng không khỏi lo lắng, trước đó vài ngày có ý định mới ngự y đến xem mạch cho nàng, Tịch Nhan lại cự tuyệt, sau đó liền mang theo Ngân Châm tránh nóng ở nơi này, từ đó đến

https://thuviensach.vn

nay đã mười ngày, mỗi ngày đều có người trên bờ đưa tới những khối băng lớn, như vậy mới chống đỡ được.

Nhưng ở trên thuyền nhiều ngày như vậy, tình hình nóng trong người nàng không có chút nào giảm bớt, trong lòng Ngân Châm lo lắng càng ngày càng nhiều.

Từ hai tháng sau khi Tịch Nhan từ trong hôn mê tỉnh lại, thân thể tốt hơn so với trước kia, nhưng bản nhân nàng lại trở nên sợ thầy thuốc, luôn giấu giếm tình trạnh bản thân, nếu ngẫu nhiên trong phủ có nha hoàn không thoải mái, mời thầy thuốc đến xem bệnh, nàng lại trốn tránh rất xa. Mặc dù cho đến nay, nàng không thể ăn uống được gì nhiều, chỉ có thể dùng những thứ đồ uống lạnh, nhưng nàng vẫn không chịu chạy chữa.

Dùng xong một mâm sa băng, khô nóng trên người rốt cuộc dường như tan đi một chút, nhưng Tịch Nhan lại cảm thấy không đủ: "Mang thêm một mâm nữa đến đây."

"Sườn Vương phi!" Ngân Châm lập tức phản đối, "Không thể ăn nữa. Mâm này nữa đã là mâm thứ tư trong ngày hôm nay rồi."

Tịch Nhan nao nao, rồi mới lên tiếng đáp ứng, sau đó lại nằm trên chiếc giường lạnh, cánh tay vô lực che lên mắt, lại nói: "Được, ngươi đi ra ngoài trước đi, nói với các nàng bên kia không cần đàn nữa, trờiquá nóng tát cả đều tạm nghỉ đi."

Ngân Châm nghe vậy, vén bức rèm che đi ra khoang thuyền, đứng trên mui thuyền, vừa đưa mắt nhìn, bỗng nhiên liền thấy xa xa một con thuyền hoa sang trọng chậm rãi đi tới nên nhất thời ngẩn ra. Tuy rằng Ngân Châm cũng không hiểu được Tịch Nhan làm được điều này như thế nào, nhưng trên mặt hồ lúc này ngoại trừ chiếc thuyền cô ta đang đứng tuyệt đối sẽ không có chiếc thuyền hoa nhà khác xuất hiện. Lúc này Ngân Châm nhìn

https://thuviensach.vn

thấy chiếc thuyền hoa sang trọng kia thật lớn, e là của nhà quan nào đó, nhất thời liền do dự có nên đi vào bẩm báo cho Tịch Nhan hay không.

Nàng ở bên này còn đang do dự, chiếc thuyền hoa kia đã dùng tốc độ cực nhanh đến gần rồi, khi chiếc thuyền hoa của Tịch Nhan và chiếc thuyền hoa bên kia gần tiếp giáp nhau, một thân ảnh nữ tử yểu điệu từ trong lầu hai hoa lệ đột nhiên đi ra, thì ra là Đạm Tuyết!

"Cửu Vương phi?" Ngân Châm kinh ngạc, đồng thời trong lòng lại dâng lên sự vui mừng, rốt cuộc có người có thể tới khuyên Tịch Nhan lên bờ. Tuy rằng, cô ta cũng không biết quan hệ giữa vị Cửu Vương phi xưa nay luôn lãnh đạm này với Tịch Nhan đến tột cùng là như thế nào, nhưng bằng trực giác cô ta cảm thấy có hi vọng.

Chiếc thuyền hoa bên kia lập tức có người đem hai chiếc thuyền tiếp xúc một chỗ, Đạm Tuyết được người dìu đến trước mặt Ngân Châm, khuôn mặt vẫn lạnh lẽo như băng tuyết như trước, thản nhiên nói:" Chủ tử nhà ngươi đâu?"

"Sườn Vương phi đang ngủ trưa ở bên trong."

Đạm Tuyết lên tiếng, nhìn về phía chiếc thuyền hoa thượng sau đó mới nói: "Vì sao các người đi lại trên hồ nhiều ngày nay mà không chịu lên bờ? Hay là, trong hồ này có bảo bối gì khiến cho chủ tử nhà ngươi luyến tiếc như vậy?"

Ngân Châm khổ sở nói: "Nếu thật sự có bảo bối gì cũng còn tốt. Cửu Vương phi, thật không dám đấu diếm, thân thể sườn Vương phi hình như có vấn đề gì đó, tự nhiên cả người đổ đầy mồ hôi. Nhưng người lại không chịu lên bờ, nô tỳ rất khổ sở đây!"

Nghe vậy, khóe miệng Đạm Tuyết nhịn không được gợi lên một ý cười giống như lạnh lẽo trào phúng, ánh mắt bất giác lại nhìn sang chiếc thuyền

https://thuviensach.vn

hoa phía sau mình, sau đó mới đi theo Ngân Châm vào trong khoang thuyền.

Trong phòng, Tịch Nhan tựa hồ đã nghe được gì, chậm rãi ngồi dậy, vừa thấy Đạm Tuyết phía sau Ngân Châm, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó tâm thần chấn động mạnh, đợi đến khi Ngân Châm lui ra ngoài liền mở miệng: "Nam Cung Ngự bảo cô đến sao?"

Đạm Tuyết bất động thanh sắc ngồi xuống, rồi cười lạnh một tiếng: "Ta hiện nay là này Cửu Vương phi của Bắc Mạc, nói như vậy, sao cô có thể nói lung tung như vậy được?"

Tịch Nhan nhíu mày nhìn nàng, trong lòng đoán không ra nữ tử này đến tột cùng là đứng ở bên nào, vì thế liền tránh đề tài kia, mỉm cười nói: "Vậy cô tới làm gì? Chẳng lẽ là vì có lòng tốt đến thăm ta?"

Đạm Tuyết không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà, âm thanh lạnh lùng nói: "Ta không phải kẻ hảo tâm. Chỉ là có người đã hai ngày nay không gặp được cô, e sợ cô xảy ra chuyện gì. Ta được người ta nhờ vả đến xem cô rốt cuộc thế nào. Dù sao thì người đó cũng có thể nắm trong tay mọi chuyện, ngay cả nhất cử nhất động của cô đều nằm trong lòng bàn tay của hắn."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 174

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Nghe xong lời nói của Đạm Tuyết, trong lòng Tịch Nhan bỗng nhiên sáng tỏ như gương, khẽ nhếch khóe miệng một cái, lại nằm lại trên giường, nở nụ cười hé lộ lúm đồng tiền như hoa: "Vậy nay đã nhìn thấy được rồi, cô vừa lòng chưa?"

Đạm Tuyết cười lạnh một tiếng:"Ta đương nhiên là vừa lòng, chỉ sợ có người không hài lòng."

Chỉ mới nghe đến câu nói này, cả người Tịch Nhan liền cảm thấy khô nóng trở lại, toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa, cơ hồ thấm ướt cả mép tóc. Nhưng nàng vẫn cười, cầm lấy chiếc quạt phe phẩy: "Ai? Nếu không hài lòng có thể tự mình tới hỏi ta, sau lại mai danh ẩn tính như vậy, còn phải nhờ vả người khác là sao đây?"

Nghe vậy, Đạm Tuyết nở nụ cười hiếm hoi: "Cô muốn gặp người đó sao?"

Tịch Nhan cười lạnh một tiếng, bỏ cây quạt trịch xuống: "Ta không muốn biết "Người đó là ai?" Dứt lời, nàng cũng không đợi Đạm Tuyết trả lời, liền mở miệng gọi Ngân Châm.

https://thuviensach.vn

Nhưng gọi liên tiếp hai tiếng, vẫn không thấy ai lên tiếng trả lời, Tịch Nhan thở dốc, hơi thở trở nên dồn dập, cảm thấy thân mình vô cùng nặng nề, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Đạm Tuyết nhìn thấy bộ dáng của nàng như vậy, sắc mặt hơi biến đổi. Tịch Nhan dùng hết sức đứng dậy, xốc lên bức rèm che đi về mũi thuyền, lại gọi to: "Ngân Châm."

Lúc này Ngân Châm giống như mới nghe được lời gọi của nàng, vội vàng từ khoang đi ra, liền nhìn thấy sắc mặt Tịch Nhan ửng hồng kỳ lạ, chỉ một thoáng cô ta cảm thấy kinh hãi, nhanh chóng đi qua dìu nàng: "Sườn Vương phi, làm sao vậy?"

Tịch Nhan dựa vào trong lòng cô ta, thân thể chịu không được mềm nhũn xuống, ngã ngồi ở trên thuyền, thở phì phò từng ngụm từng ngụm, trong đầu hoàn toàn hỗn độn, trước mắt cũng mông mông lung lung.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, nàng chỉ nghe thanh âm hoảng sợ của Ngân Châm vang ở bên tai: "Vương gia, ngài mau tới a, sườn Vương phi đã xảy ra chuyện....."

Toàn thân Tịch Nhan vô lực, nhưng vẫn cố nắm giữ tay cô ta lại, muốn hỏi một câu cô ta gọi Vương gia là ai, nhưng mà vừa định mở miệng, cổ họng bất chợt có cảm giác ngọt ngọt, một mùi máu tươi dâng lên, còn chưa phục hồi tinh thần lại, một ngụm máu tươi đã phun thẳng ra.

"Nhan Nhan!"

Trong lúc hoảng hốt, nàng nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc, dường như luôn quanh quẩn trong giấc mộng của nàng bấy lâu nay.....

Tịch Nhan mệt mỏi mở mắt ra, đã bị người nào đó ôm vào trong lòng, nàng dùng hết sức lực ngẩng đầu lên, muốn thấy rõ mặt người đó, nhưng

https://thuviensach.vn

trước mắt lại giống như bị ngăn cách bởi một lớp lụa mỏng, chỉ có thể nhìn thấy được một bóng dáng mà thôi.

Bóng dáng như vậy giống như đã từng quen biết.

Nhưng cũng không nhìn rõ được.

Tịch Nhan nhắm mắt lại, chìm vào trong bóng tối.

Sáng sớm trời mưa, ngay cả chim chóc trên cây cũng ngừng hót, trong viện hoàn toàn vắng vẻ, mà trong phòng cũng im lặng như tờ, chỉ có các khối băng đặt ở bốn góc phòng đang tan ra, thanh âm của giọt nước mưa rơi xuống từng giọt từng giọt, thỉnh thoảng tí tách một tiếng, nhưng cũng cực kỳ nhỏ.

Trên giường, ý thức Tịch Nhan chậm rãi được khôi phục, mí mắt nặng nề chậm rãi mở ra, nhìn hồi lâu mới phát hiện mình đã trở về căn phòng trong Hi Vi viên.

Chậm rãi ngồi dậy, nàng bỗng nhiên cảm thấy cái gì đó không đúng, ngẩng đầu lau trán mình, nhưng thấy có giọt mồ hôi nào, lại sờ sờ thân thể của mình, nhưng cũng không có một chút cảm giác khô nóng.

Sau khi nao nao, Tịch Nhan phút chốc nhớ lại sự việc trước khi hôn mê, nhìn thoáng qua bốn phía, liền mở miệng gọi người: "Ngân Châm?"

Cửa chậm rãi bị đẩy ra, Tịch Nhan ngẩng đầu nhìn ra, chỉ một thoáng kinh hài đến mức tỉnh táo hoàn toàn.

Người đó đứng ở cửa, quần áo đơn giản, thân hình cao to, ánh mắt thâm thúy ôn nhu đang nhìn về phía nàng, thời gian dường như đã trải qua ngàn năm.

https://thuviensach.vn

Ngàn năm? Tịch Nhan dời tầm mắt, ôm lấy ngực mình, khẽ nhíu mày, khóe miệng ra một tia cười lạnh lẽo.

Làm sao có ngàn năm đây? Sau khi tỉnh lại như đã qua một đời người, cũng bất quá chỉ mới bảy tháng mà thôi.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi đi tới, đặt chén thuốc cầm trong tay trên bàn bên cạnh giường, thản nhiên nói: "Cảm thấy khỏe hơn thì uống thuốc ngay đi."

Tịch Nhan cúi đầu, lẳng lặng xoa huyệt thái dương của mình, khóe miệng vẫn cười lạnh như trước: "Ngươi đã cứu ta sao? Đa tạ." Dứt lời, nàng lại ngẩng đầu lên, hướng về phía ngoài cửa gọi Ngân Châm.

Hồi lâu sau vẫn không có ai đáp lại, Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc thở dài một tiếng: "Ngân Châm không ở nơi này."

Tịch Nhan cảnh giác nhếch mày lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hắn: "Vậy cô ta ở nơi nào?"

"Ở phủ cũ bên kia, phải đợi thu dọn xong tất cả mọi thứ, ngày mai mới có thể đến đây."

"Phủ cũ?" Tịch Nhan phút chốc đứng bật dậy, đi một vòng ở trong phòng, rõ ràng là phòng mình trong Hi Vi viên, sao lại nói Ngân Châm đang ở phủ cũ?

Hoàng Phủ Thanh Vũ lẳng lặng ngồi bên cạnh giường, nhìn nàng đi một vòng ở trong phòng, bạc môi khẽ nhếch lên nhưng lại biến mất cực nhanh.

Tịch Nhan rốt cuộc ý thức được có cái gì không đúng – hương thơm trong phòng này, mùi thơm quanh quẩn ở trong không khí chính là nàng mùi hương nàng hay dùng trước kia, mùi thơm nhẹ nhàng mà ngọt ngào. Nhưng loại hương thơm này nàng đã không dùng từ nửa năm trước.

https://thuviensach.vn

Thản nhiên liếc mắt nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Hoàng Phủ Thanh Vũ một cái, nàng tiến lên mở cửa sổ ra, ập vào mắt cũng là một hoa viên xa lạ.

Dưới mái hiên, vài nha hoàn nhìn không quen mặt đang tụ tập một chỗ nhỏ giọng nói gì đó, bỗng nhiên thấy nàng mở cửa sổ ra, tất cả các ánh mắt tò mò đều tập trung về phía bên này.

Tịch Nhan Nhanh chóng đóng cửa sổ lại, đứng ở bên cửa sổ cảm thấy cả người vô lực.

Thì nơi này gọi là Anh thân vương phủ, cũng chính là phủ đệ mới sau khi tân đế đăng cơ ban thưởng cho.

Chỉ là, giờ này khắc này, Tịch Nhan đứng ở căn phòng này giống như đúc căn phòng trong phủ cũ, trong lòng không khỏi cảm thấy châm chọc.

Nhìn làm khói chậm rãi tỏa ra từ trong lò xông đặt trên bàn, Tịch Nhan khẽ cười lạnh một tiếng, lấy một ly trà đi đến, cổ tay nghiêng qua, nước trà nhất thời đều chảy vào trong lò xông, một thanh âm rất nhỏ vang lên, dập tắt mùi thơm trước kia nàng rất yêu thích.

Sau đó, nàng mới xoay người, cười nhìn về phía hắn: "Sao vậy, không ai nói cho ngươi biết, nửa năm nay ta đã không còn thích mùi thơm này sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi rũ mắt xuống, khóe miệng lại cong lên: "Nhan Nhan, đây là phòng của ta."

Tịch Nhan cười nhạo ra tiếng, chén trà cầm trong tay ngưng lại: "Như vậy là ta làm phiền rồi."

Dứt lời, nàng nhấc tới váy lên đi thẳng về phía cửa, không ngờ vừa mới đi được hai bước liền dừng lại, cúi đầu nhìn về xuống bộ đồ mỏng manh trên người mình, khẽ cứng thân mình lại.

https://thuviensach.vn

Phía sau có tiếng bước chân chậm rãi tới gần, Tịch Nhan không hề cử động, cho đến khi Hoàng Phủ Thanh Vũ đem một chiếc áo choàng mỏng manh khoác lên đôi vai của nàng, bàn tay lại thuận thế đi xuống, vòng quanh chiếc eo mảnh khảnh của nàng.

Chiếc cằm của hắn chậm rãi đặt trên đỉnh đầu mềm mại của nàng, thanh âm trong trẻo của hắn như truyền xuống từ trên trời cao: "Đây cũng là phòng của nàng....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 175

Y - www.

Khóe miệng Tịch Nhan nở nụ cười, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn: "Ngươi không biết sao, con người có thói quen có mới nới cũ, một căn phòng dù rất thích nhưng ở lâu như vậy cũng sẽ có lúc chán ghét. Chỉ dựa vào sự phỏng đoán chủ quan của ngươi, làm sao biết được ta sẽ yêu thích chứ?"

Nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ không cười, chỉ là chậm rãi cúi thấp xuống, in dấu môi trên sườn mặt trắng nõn non mềm của nàng, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng ngữ khí cũng vô cùng khẳng định: "Bởi vì, ta biết rõ."

Môi hắn chậm rãi di chuyển trên sườn mặt của nàng, hôn giống như không hôn.

Tịch Nhan đột nhiên xoay đầu lại, lập tức in môi mình lên môi hắn, lưu luyến trằn trọc. Khi hắn còn chưa phục hồi tinh thần lại, nàng đã bắt đầu nhẹ nhàng dùng răng nanh nhay nhay môi dưới của hắn, khi thì dùng chiếc lưỡi thơm tho khẽ liếm trên môi hắn. Sau đó, lại chủ động đem chiếc lưỡi mình thâm nhập vào trong miệng hắn.

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ sâu thẳm, tùy ý cho nàng thong thả mà mềm nhẹ quấy rối trong miệng mình, không ngăn cản nhưng cũng hùa theo nàng.

https://thuviensach.vn

Hồi lâu sau, nàng mới chậm rãi rời khỏi miệng hắn, ngẩng mặt lên, ánh mắt mềm mại như tơ lụa nhìn về phía hắn: "Ngươi thích không?"

Thần sắc Hoàng Phủ Thanh Vũ mờ mịt nhìn nàng, cũng không mở miệng nói gì.

Tịch Nhan khẽ nhếch mày: "Sao, thì ra ngươi không thích. Đây là tài nghệ ta học được từ một số sư phụ vài ngày trước đó, các nàng cũng hầu hạ nam nhân như vậy, ta còn tưởng rằng nam nhân trong thiên hạ đều thích, nhưng không nghĩ hôm nay lại gặp được một Liễu Hạ Huệ!"

Nàng vỗ tay nở nụ cười, sau đó liền lập tức trở về giường, bưng bát thuốc hắn đặt ở đầu giường lên, giống như có một tiếng trống cổ vũ làm tinh thần hăng hái thêm uống cạn một hơi. Kế tiếp lại tự mình đi chiếc bàn phía tây, tìm được hộp mứt hoa quả yêu thích, bỏ một viên vào trong miệng, làm tiêu tan cảm giác cay đắng trong miệng.

Nàng cứ tới tới lui lui như vậy, từ đầu đến cuối hắn dùng tư thái ung dung đứng ở cửa nhìn nàng, ngay cả chân mày cũng không chút biến hóa.

Thời gian trước, cơ thể nàng luôn bị nóng, cái nóng này cứ tra tấn làm nàng quá mức thống khổ, giờ khắc này đây, khi cơ thể nàng không còn bị khô nóng nữa, tinh thần theo đó cũng tốt hơn rất nhiều. Bất giác nhìn đến những khối băng đặt trong phòng, nàng bỗng nhiên nảy ra ý khác: "Ta muốn ăn sa băng."

Hắn thản nhiên rũ mắt xuống, khẽ cười một tiếng: "Vừa mới uống thuốc, không được ăn linh tinh."

Vừa dứt lời, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa, có tỳ nữ mang một chén thanh cháo bước vào.

Tịch Nhan cảm thấy rất ngán, chỉ nhìn thoáng qua liền tiếp tục ăn hộp mứt hoa quả.

https://thuviensach.vn

"Thời gian trước nàng ăn nhiều thức ăn lạnh đến nỗi làm tổn thương đến thân thể, trong khoảng thời gian này chỉ nên ăn cháo trắng dưỡng vị, nếu cảm thấy nhạt, thì bảo phòng bếp làm thêm hai món thanh đạm để ăn sáng cũng được." Hắn vừa nói, vừa múc một muỗng cháo đưa tới bên miệng nàng.

Mi tâm Tịch Nhan nhíu lại, không kiên nhẫn đẩy tay hắn ra, chén cháo bị nghiêng đổ ra ngoài, vấy bẩn cổ tay áo của hắn.

"A." Tịch Nhan kêu sợ hãi lên một tiếng, nhưng trong đôi mắt thể hiện rõ sự vui mừng không chút nào che dấu được, "Làm sao bây giờ, dơ rồi?"

Tỳ nữ bên cạnh vừa dâng lên chiếc khăn bông sạch sẽ lau vết cháo dính trên quần áo cho Hoàng Phủ Thanh Vũ, vừa cực kỳ thật cẩn thận liếc mắt nhìn Tịch Nhan một cái, ánh mắy có vẻ bất mãn.

Vẻ mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ không có chút thay đổi ngay cả ánh mắt cũng như lúc trước, chỉ bình thản tiếp nhận chiếc khăn bông trong tay tỳ nữ, xoa xoa trong lòng bàn tay, đồng thời lên tiếng phân phó: "Mang một chén cháo khác đến đây."

"Vương gia nên thay đổi quần áo trước đi" Tỳ nữ thật cẩn thận nói.

Tịch Nhan lấy tay chống cằm, bộ dáng giống như đang xem kịch vui: "Vị tỷ tỷ này thật cẩn thận. Hiện giờ ngươi không chỉ danh vị cao hơn, phủ đệ lớn hơn, ngay cả người bên cạnh cũng tiến bộ hơn. Cô nương tốt như vậy, sao không thu làm thiếp thất luôn?"

Chỉ một câu nói đã làm cho tỳ nữ kia chỉ một thoáng trắng bệch, cúi thấp người nói: "Nô tỳ đi mang cháo đến." Dứt lời, vội vàng phóng nhanh ra khỏi cửa phòng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới xoay đầu nhìn Tịch Nhan, đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy không biết khi nào bỗng nhiên trở nên dị thường

https://thuviensach.vn

thanh minh trong trẻo.

Đây rõ ràng là dấu hiệu báo sắp có chuyện không hay xảy ra, trực giác Tịch Nhan mách bảo nàng nên tìm đường lui, nhưng ngay sau đó, đã bị hắn ôm chầm vào trong lòng. Một tay hắn vòng qua thắt lưng của nàng, một tay vỗ về chiếc gáy của nàng, cứ như vậy mà hôn xuống.

Hắn hôn môi luôn luôn ôn nhu, nhưng mà lúc này đây hoàn toàn không như thế, đôi môi của nàng bị hắn cắn mút sinh đau, nhịn không được khẽ nhíu mi. Chỉ trong thoáng chốc, bỗng chủ động đón ý nói hùa thuận theo hắn, chồm lên ngồi ở trên người hắn, chậm rãi đưa tay về phía đai lưng của hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng mở mắt ra, ánh mắt nóng bỏng gần như muốn bốc cháy, nhìn thấy một tia đắc ý hiện lên trong mắt Tịch Nhan, tay nàng càng trở nên lớn mật.

Cho đến khi bị hắn nắm tay giữ lại, Tịch Nhan mới ngừng động tác, rời khỏi môi hắn, khẽ cười trừng mắt nhìn: "Cơn giận của ngươi thật lớn."

Khóe môi hắn cong cong, đợi nàng nói tiếp.

"Nhưng hiện thân mình ta không thoải mái, hơn nữa, ta cũng không nguyện ý....." Nàng cắn môi dưới, ánh mắt linh động nhìn hắn, "Ngươi sẽ bắt buộc ta sao?"

Thần sắc Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn như lúc ban đầu, thậm chí ngay cả ý cười nơi khóe miệng cũng không thay đổi, cánh tay đang ôm lấy thắt lưng của nàng chậm rãi buông ra.

Tịch Nhan vừa được tự do, lập tức đứng dậy từ trong lòng hắn, đi xuống giường ngồi xuống cạnh bàn.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc cửa phòng bị gõ hai tiếng, thanh âm nha hoàn ngoài cửa truyền vào: "Vương gia, Thôi tổng quản báo lại, Cửu gia đã đến đây."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lên tiếng trả lời, rồi đứng lên, nhìn Tịch Nhan nói: "Lát nữa ăn cháo xong thì nghỉ ngơi một lát đi."

Tịch Nhan nhấc mắt lên, liếc nhìn hắn, không thèm trả lời.

Hắn xoay người đi ra ngoài, Tịch Nhan cũng xoay người trốn vào trong giường. Đợi đến lúc tỳ nữ lúc nãy mang cháo đến, nhưng gọi như thế nào cũng không thể gọi nàng dậy, chỉ có thể đặt cháo ở trong phòng, đứng hầu một bên.

Trong hoa viên, Hoàng Phủ Thanh Thần sóng vai cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi đi tới. Nhìn thấy vẻ mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn chưa giãn ra, rốt cuộc nhịn không được mở miệng nói: "Rốt cuộc huynh thiếu kiên nhẫn như vậy sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ dừng bước lại, thuận tay bẻ một đóa hoa không biết tên gì: "Tình hình hôm qua thật sự quá mức nguy hiểm, ta không thể để một mình nàng ở lại phủ cũ."

"Vậy Hoàng tổ mẫu bên kia huynh tính sao bây giờ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ đem đóa hoa kia đặt trên hòn giả sơn, cười nhẹ một tiếng: "Không phải còn có thời gian hai năm sao? Có lẽ, ngay từ đầu ta không nên chịu thua. Hai năm, cũng đủ phát sinh rất nhiều chuyện."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 176

Nguồn truyện: Y

Dọn vào phủ mới đã mấy ngày, nhưng Tịch Nhan vẫn ăn không vô thứ gì như trước, mỗi ngày chỉ chờ mong dưa và trái cây hoặc thức uống ướp lạnh, còn Hoàng Phủ Thanh Vũ lại cố tình phân phó phòng bếp không được chuẩn bị những thứ kia, giằng co mấy ngày, Tịch Nhan cơ hồ chỉ có thể uống nước cầm hơi mà thôi.

Mỗi ngày trôi qua, nhìn thấy Tịch Nhan càng ngày càng gầy yếu, Ngân Châm lo lắng đến nỗi không biết phải làm gì, nhưng cũng không có biện pháp nào. Bởi vì nàng biết vị giác Tịch Nhan bị tổn thương nghiêm trọng, nếu vẫn chưa khôi phục lại bình thường thì tuyệt đối không thể chạm vào những đồ ăn thức uống lạnh.

Cô ta nhớ mình lúc ấy không khuyên can Tịch Nhan ăn ít những thứ lạnh, nhất thời cảm thất tự trách, liền đến thư phòng của Hoàng Phủ Thanh Vũ thỉnh tội.

Vào thư phòng của Hoàng Phủ Thanh Vũ, cô ta mới phát hiện bên trong rất lộn xộn, các loại sách thuốc phân tán chung quanh, những quyển sách nghiêng ngả xiêu vẹo trên giá sách cũng không có ai thu dọn lại, điều này hoàn toàn khác hẳn thói quen sạch sẽ, ngăn nắp xưa nay của Hoàng Phủ Thanh Vũ. Lúc đó, chủ nhân của thư phòng đang ngồi ở sau án thư, vừa nhìn một quyển sách thuốc, vừa cúi đầu viết gì đó.

https://thuviensach.vn

Qua một lúc lâu hắn mới lưu ý đến Ngân Châm vừa mới xin phép được đi vào phòng, đôi mày bỗng nhiên càng thêm nhíu chặt lại: "Có chuyện gì xảy ra với nàng gì sao?"

Ngân Châm khẽ cắn môi, quỳ xuống: "Sườn Vương phi vẫn ăn không vô thứ gì cả, nô tỳ tới thỉnh tội với Vương gia, do nô tỳ không chăm sóc cho sườn Vương phi chu đáo, thỉnh Vương gia trách phạt."

Ngân Châm cúi đầu, đợi Hoàng Phủ Thanh Vũ giáng tội, nhưng đợi cả nửa ngày cũng không thấy động tĩnh gì, nhịn không được ngẩng đầu lên, nhìn thấy chủ tử ngồi sau ở án thư nắm chặt cán bút trong tay, ánh mắt như phiêu lãng tận nơi nào, giống như đang run sợ.

"Vương gia?" Ngân Châm thử gọi thăm dò một tiếng.

Lúc này cô ta mới nghe được lời than nhẹ: "Không liên quan đến ngươi, là do ta không chăm sóc nàng chu đáo."

Ngữ khí vẫn đạm mạc không sợ hãi như từ xưa đến nay, nhưng Ngân Châm lại nhận thấy rõ ràng lộ ra sự thê lương nào đó.

Hồi lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới lên tiếng: "Ngươi đi về trước đi, cố gắng khuyên nàng ăn một chút gì đó, buổi chiều ta sẽ đi thăm nàng."

Ngân Châm vốn dĩ nghĩ mình sẽ bị trách phạt, không ngờ chủ nhân lại có phản ứng như vậy, nhất thời có chút kinh ngạc, hồi lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, trả lờ một tiếng, đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Ra khỏi thư phòng, vòng qua góc hành lang, cô ta liền nhịn không được đứng dựa vào phía sau cây cột, thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó liền đứng xuất thần.

Bảy tháng trước, tính tính Tịch Nhan vốn đặc biệt, luôn tùy hứng, bất hảo, giảo hoạt, mội một tính cách của nàng đều làm người ta giận sôi lên.

https://thuviensach.vn

Nhưng không biết vì sao kể từ khi dọn vào phủ mới, nhìn thấy bộ dáng hiện nay của nàng, trong lòng Ngân Châm rất đau.

Cô ta cứ đứng yên ở nơi đó, hồi lâu sau, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ từ chỗ gấp khúc hành lang truyền đến. Nàng nhất thời vẫn chưa thể phục hồi tinh thần lại, vẫn đứng ở nơi đó, cho đến khi thanh âm nói chuyện của hai người kia truyền tới rõ ràng.

"Chỉ vì thỏa mãn việc ăn uống của Thất tẩu, Thất ca còn tự mình đi cầu xin lão Tứ, nhìn thấy như vậy thật làm người ta tức nghẹn mà chết mất!" Thập Nhị bất mãn lầu bầu.

Thập Nhất thản nhiên nói: "Vì Thất tẩu, chuyện gì mà huynh ấy không dám làm chứ?"

"Nhưng hôm nay huynh ấy giữ Thất tẩu lại bên cạnh, Hoàng tổ mẫu có thể lấy giải dược ra sao? Ba năm..... Hiện tại chỉ còn hơn hai năm, Thất tẩu không phải chỉ còn đường chết!"

Thập Nhất khẽ thở dài một tiếng, thanh âm trở nên nhỏ xuống: "Bằng không thì sao? Trực tiếp nói với tẩu ấy, hai năm sau tẩu ấy sẽ chết, cho nên không cần làm gì hết hay sao?"

Trong không khí bỗng dưng vang lên âm thanh nặng nề hít vào.

Chỉ một thoáng, sắc mặt Thập Nhất, Thập Nhị thay đổi hẳn, Thập Nhị tìm kiếm tiếng động đó, tìm thấy Ngân Châm đứng ở phía sau cây cột, sắc mặt trắng bệch, cả giận nói: "Sao nha đầu kia có thể ở đây được?"

Ngân Châm vốn đã hết sức sợ hãi, lại bị hắn rống như vậy, phút chốc rơi lệ, nắm lấy cổ tay áo hắn: "Thập Nhị gia, vì sao sườn Vương phi sẽ chết?"

Thập Nhị nhất thời nghẹn lời, trả lời cũng không được, rống giận cũng không xong, chỉ đành nghiêm mặt đứng ở nơi đó.

https://thuviensach.vn

Ngân Châm lại đem ánh mắt hướng về phía Thập Nhất, nước mắt càng rơi xuống mãnh liệt: "Thập Nhất gia, ngài nói cho nô tỳ biết, vì sao sườn Vương phi sẽ chết?"

Thập Nhất nhanh chóng phục hồi tinh thần, vội giữ chặt Thập Nhị, sau đó đỡ lấy Ngân Châm cơ hồ đứng không nổi, trầm giọng nói: "Ngân Châm, ngươi nghe đây, hôm nay những lời nghe được ở nơi này, một chữ cũng không được để lộ với người khác, nhất là sườn Vương phi của ngươi."

Ttâm trí Ngân Châm đã sớm hỗn độn, chỉ có khóc không ngừng.

"Ngân Châm!" Thập Nhất lại gọi nàng, "Thân mình Thất tẩu vốn đã không tốt, nếu ngươi vẫn còn như thế này, bị tẩu ấy biết, ngươi không phải muốn chủ tử của mình hiện tại tuyệt vọng mà chết chứ?"

"Không phải....." Ngân Châm cúi đầu khóc thút thít, vội vàng lau nước mắt trên mặt, "Thập Nhất gia, vì sao hai năm sau sườn Vương phi sẽ chết?"

Thập Nhất trầm mặc một lát, cùng Thập Nhị liếc nhau, rốt cuộc vẫn mở miệng nói: "Bởi vì lúc trước tẩu ấy bị trúng độc, chỉ mới uống một nửa viên thuốc giải, nếu ba năm sau không có nửa viên thuốc giải nữa, tẩu ấy sẽ chết."

Ngân Châm khiếp sợ nhìn hắn, không thể tin được những lời mình vừa nghe thấy là sự thật: "Ai hạ độc sườn Vương phi?"

"Việc đó không quan trọng!" Thập Nhị nổi trận lôi đình, "Hiện tại ngươi phải nhớ kỹ chính là trăm ngàn lần không thể nói cho chủ tử của ngươi biết!"

Ngân Châm vốn đã ngừng rơi lệ nhưng bị rống lần nữa nên không nhịn được lại khóc nức nở, Thập Nhất liếc xéo Thập Nhị một cái, lại nói: "Ngân Châm, Thập Nhị gia nói đúng, bất luận như thế nào, ngươi cũng không thể cho Thất tẩu biết. Huống chi, hiện tại Thất gia đang cố gắng tìm ra thuốc

https://thuviensach.vn

giải giải độc cho chủ tử của ngươi, hơn nữa rất hy vọng có thể tìm được, đến lúc đó, chủ tử nhà ngươi còn có thể cứu, biết không?"

Ngân Châm bỗng dưng nhớ lại sách thuốc trong phòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, sau hồi lâu trầm mặc, rốt cuộc gật gật đầu: "Nô tỳ đã biết, nô tỳ sẽ không nói cho sườn Vương phi ."

Lê tấm thân mệt mỏi cả về thể xác và tinh thần, Ngân Châm trầm mặc trở về tiểu viện cũng được gọi là Hi Vi viên.

Tịch Nhan vẫn không chịu ăn cơm, buồn chán nằm dài trên bàn, thưởng thức mấy viên kẹo ngọt, nhìn thấy Ngân Châm bước vào, chân mày cũng không thèm nâng lên một chút: "Nha đầu kia, ngươi lại chạy đi đâu ?"

Ngân Châm lên tiếng trả lời qua loa, nhìn nhìn chiếc giường lộn xộn bèn tiến lên sửa sang lại.

Không bao lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, Tịch Nhan thản nhiên liếc mắt nhìn một nha hoàn đi vào, liền cúi đầu xuống, nhưng bỗng giật mình cảm thấy mình vừa nhìn thấy gì đó, lại đem ánh mắt đảo lại, quả nhiên nhìn thấy trong tay nha hoàn kia đang cầm một dĩa nho, thoáng chốc mừng rỡ.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 177

Tịch Nhan cơ hồ chờ không kịp nha hoàn kia mang dĩa nho đến, đã tự mình tiến lên, tiếp nhận nho trong tay cô ta, vội vàng ăn ngồm ngoàm, nha hoàn kia nhìn thấy cũng trợn mắt há hốc mồm.

Ngân Châm ra hiệu ý bảo nha hoàn kia đi ra ngoài trước, nhìn thấy Tịch Nhan hưng phấn bừng bừng, nhịn không được mím môi, sau đó mới mỉm cười: "Sườn Vương phi, người ăn từ từ thôi."

Tịch Nhan chỉ lo ăn chùm nho đang cầm trong tay, nàng cảm thấy từ trước tới nay chưa từng có trái nho nào có hương vị ngọt ngào như vậy, làm sao nghe được những lời của Ngân Châm, cho đến khi nàng dùng tốc độ cực nhanh ăn xong cả dĩa mới nhìn về phía Ngân Châm, cười nói: "Nha đầu ngoan, ngươi đi tìm nho này về có phải hay không?"

Ngân Châm thấp giọng nói: "Trong phủ này, ngoại trừ Thất gia, nô tỳ không nghĩ ra còn ai khác có bản lĩnh lớn như vậy, dám lấy mấy thứ này cho sườn Vương phi ăn."

Nghe vậy, Tịch Nhan chỉ thản nhiên bỏ qua chiếc dĩa, liếm liếm môi, khẽ cười nói: "Vậy ngươi đi tìm hắn, bảo hắn cho ta thêm một mâm đi."

"Không còn nữa." Từ cửa truyền đến thanh âm ôn hòa của nam tử, rèm cửa được vén lên, Hoàng Phủ Thanh Vũ đi vào.

https://thuviensach.vn

Ngân Châm vội cúi đầu lui ra, Tịch Nhan khẽ hừ lạnh một tiếng, xoay người về giường nằm. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

"Ngân Châm, đi phòng bếp mang cháo đến đây." Ngân Châm thối lui đến cửa, thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ truyền tới, nàng nhanh chóng lên tiếng, sau đó đóng cửa phòng lại cho hai người.

"Ta muốn ăn nho lúc nãy." Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi xuống bên cạnh Tịch Nhan, nàng đột nhiên vươn tay ra, ôm lấy cổ hắn, thuận thế ngồi vào trong lòng hắn, ánh mắt tà mị câu hồn, "Dù sao cũng đã ăn một dĩa lớn như vậy, giờ ăn thêm một chút thì có sao đâu?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười vuốt nhẹ mi tâm của nàng: "Nho này sinh trưởng ở Tây Vực, bởi vì sinh trưởng trong hoàn cảnh đặc thù nên thân cây có tinh chất bổ dưỡng, nàng ăn lại nhiều cũng không hại gì. Nhưng nho này là cống phẩm của Tây Vực, phải dùng ngựa chạy không ngừng nghỉ đưa đến kinh thành, vốn đã không nhiều, đã vậy trên đường còn bị hư hao, nên chỉ còn lại hai ba chùm, làm sao còn có thêm nữa?"

Nghe vậy, Tịch Nhan chậm rãi buông lỏng cổ hắn ra, đúng lúc Ngân Châm bưng một chén cháo hoa tiến vào, thấy tình hình hai người lúc này, hơi đỏ mặt, mang cháo đưa tới tay Hoàng Phủ Thanh Vũ xong liền rời khỏi phòng.

Hắn vẫn tự tay đưa cháo đến bên môi nàng, Tịch Nhan dừng lại một chút, rốt cuộc không đẩy tay hắn ra giống như trước nữa, mà chậm rãi mở miệng ra, nuốt xuống ngụm cháo một cách khó khăn.

Nhìn miệng hắn bất giác khẽ gợi lên ý cười vừa lòng, khóe miệng Tịch Nhan cũng cong lên: "Tứ gia đăng cơ ngôi vị hoàng đế, có phải ngươi thực không cam lòng hay không?"

"Đây là thiên mệnh, không phải do ta không cam lòng." Hắn thản nhiên nói, lại đưa thêm một ngụm cháo đến bên môi nàng.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan cười khẽ một tiếng: "Thiên mệnh? Cũng chỉ là xem tranh thua ai thắng mà thôi. Như thế nào, dựa thủ đoạn của ngươi, sao có thể đấu không lại hắn? Ta còn tưởng rằng ngôi vị hoàng đế này nhất định là vật trong lòng bàn tay ngươi."

"Nói như vậy, ta làm cho nàng thất vọng rồi?"

Tịch Nhan vẫn duy trì ý cười như trước, ánh mắt dị thường trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn thẳng ánh mắt hắn, gằn từng chữ: "Chưa bao giờ hi vọng thì làm sao thất vọng?"

Một chén cháo ăn vô cùng khổ sở, qua nửa canh giờ, cũng chỉ mới ăn non nửa chén, Tịch Nhan liền không chịu mở miệng ra nữa, đẩy chén ra trốn vào ổ chăn.

"Còn chưa uống thuốc, không được ngủ." Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa tay vỗ nhè nhẹ vào ổ chăn, cuối cùng cũng thành công làm cho Tịch Nhan lội đầu ra.

"Thân thể ta không còn nóng nữa rồi." Nàng thản nhiên nói.

"Điều trị cho kỹ cũng tốt mà." Hoàng Phủ Thanh Vũ quay đầu muốn phân phó nha hoàn bên ngoài mang thuốc tiến vào.

Bỗng dưng bị người nào đó níu giữ cổ tay áo, vừa quay đầu lại, liền có một cánh môi mềm mại tiếp đón, nhẹ nhàng trằn trọc trên môi hắn.

Hắn vội vàng ôm lấy thắt lưng của Tịch Nhan, khiến cho nàng rời khỏi môi mình, ánh mắt trở nên u ám.

"Ôi." Tịch Nhan dường như là bị hắn làm đau, la lên một tiếng. Hắn vội buông lỏng tay ra, Tịch Nhan lại vùng lên, ôm lấy cổ hắn, nhẹ nhàng cắn cắn cằm hắn, "Ngươi làm thuốc cho ta không được sao?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng nắm chiếc cằm của nàng: "Thân thể nàng không tốt, đừng quậy nữa."

Tịch Nhan bỗng dưng cười lạnh một tiếng: "Thân thể ta không tốt, sao lúc trước cũng không thấy ngươi nói lời này?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ trở nên thâm trầm: "Nàng xác định chính mình chịu được sao?"

Tịch Nhan chậm rãi vén suối tóc đen tuyền lên, không nhanh không chậm đảo qua trên mặt hắn, nói rõ ràng từng từ bên tai hắn: "Vậy phải xem ngươi có bản lãnh làm cho ta chịu không nổi mới được chứ."

Nàng quả thật là thay đổi hoàn toàn.

Lúc trước nàng hay xấu hổ và không dễ dàng ưng thuận, nhưng giờ phút này lại không thấy đâu nữa, nàng nở rộ ở dưới thân hắn, không chỉ mị nhãn như tơ, mà là mị hoặc đến tận xương tủy.

Hắn trằn trọc hôn lên cánh môi đỏ bừng của nàng, tiến vào thật mạnh.

Nàng **, nàng thở dốc, nàng đón ý nói hùa, cả người mềm mại làm người ta phải mất hồn.

Trong lúc này, cả căn phòng nóng đến cực hạn.

Ngoài phòng, đến canh giờ này, không thấy bóng dáng của bọn nha hoàn hay tụ tập bên dưới mái hiên nữa, chỉ còn lại ánh trăng sáng trên cao hắt những tia sáng trong trẻo xuống khu vườn không người.

Sau một hồi triền mien cực hạn, Tịch Nhan nằm trong khuỷu tay hắn thở dốc, nâng tay lau đầu đầy mồ hôi, gian nan lật người lại.

https://thuviensach.vn

Hắn lại lập tức chồm người lên, từ phía sau nhẹ nhàng hôn lên khóe môi của nàng, thấp giọng nói: "Ta không dùng quá sức chứ?"

Tịch Nhan nhắm mắt, nhẹ nhàng cười: "Ta chịu được, không phải sao?"

"Lời này, nói ra còn quá sớm ..... Nhan Nhan....." Hắn một bên gọi tên của nàng, một bên xâm nhập thân thể của nàng lần nữa.

Tịch Nhan nhịn không được thở hổn hển một hơi, nắm chặt mặt gối mềm bên dưới.

Chưa từng thay đổi tư thế như vậy, thân mình nàng trở nên rất mẫn cảm, cơ hồ chỉ cần hắn nhất chạm vào liền nhịn không được run run.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười, lật người sang bên cạnh nàng, đón nhận ánh mắt vẫn còn mê ly của nàng: "Nhan Nhan, còn chịu nổi không?"

Nghe vậy, đôi mắt mê ly của Tịch Nhan dường như lập tức trở nên thanh minh, nhìn hắn, khẽ nâng cằm: "Có gì mà không thể?" Nàng lại lần nữa ôm lấy cổ hắn, đôi mắt long lanh quyến rũ: "Hưng phấn như vậy, ngươi có vẻ..... Thật lâu chưa từng chạm vào nữ nhân? Bao lâu?"

Hắn cũng nhìn thẳng vào mắt nàng, nhưng không trả lời, chỉ bất ngờ đè thân thể của nàng xuống, che kín đôi môi của nàng, tiến vào thật sâu một lần nữa.

Lúc Tịch Nhan khắc chế không được rốt cuộc cũng ngất xỉu ở trong lòng hắn, hắn mới chậm rãi vỗ về khuôn mặt của nàng, thấp giọng nói: "Không lâu, mới bảy tháng mà thôi."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 178

Đợi đến khi Tịch Nhan cuối cùng cũng khôi phục lại việc ăn uống bình thường đã là chuyện hơn một tháng sau, những chén thuốc làm cho nàng phản cảm cũng có thể dừng lại. Từ khi uống thuốc Hoàng Phủ Thanh Vũ kê toa, thân thể quả thật chưa xuất hiện hiện tượng quá nóng trở lại, hiện nay mặc dù là nắng gắt cuối thu bất ngờ ập xuống, nàng ở trong phòng cũng cảm thấy mát mẻ không còn đổ mồ hôi.

Nàng chưa bao giờ hỏi qua hắn, vì sao thân mình lại vô duyên vô cớ nóng lên, mà hắn, dường như cũng chưa từng có nghĩ tới sẽ nói cho nàng biết.

Tịch Nhan lẳng lặng mân uống tiếp ngụm trà, khóe miệng khẽ cong lên.

Không nói cũng chẳng sao cả.

Nhưng lại còn có chuyện kỳ quái đó là ánh mắt nha đầu Ngân Châm kia khi nhìn nàng. Từ một tháng trước, mỗi khi Ngân Châm nhìn nàng, trong mắt tựa hồ luôn mang theo vài phần do dự, vài phần sầu lo, thậm chí còn có vài phần đồng tình.

Tịch Nhan thấy rõ rõ ràng ràng mọi chuyện, nhưng cũng chỉ giả vờ như mình không biết. Giống như giờ này khắc này, Ngân Châm vốn đang ngồi thêu thùa đối diện với giường của nàng, nhưng ánh mắt lại không hề chớp lấy một cái, cứ nhìn chằm chằm vào mỹ nhân Tịch Nhan đang nằm trên

https://thuviensach.vn

giường, ngay cả bản thân thất thần cũng không hay biết. Mà Tịch Nhan vẫn trấn định, lẳng lặng xem quyển sách truyền kỳ trong tay.

Hoàng Phủ Thanh Vũ gần đây dường như bận rộn rất nhiều việc, đã liên tiếp mấy ngày không bước vào viện này. Từ sau đêm Tịch Nhan chủ động cầu hoan, mỗi khi hắn đến, Tịch Nhan luôn miệng cười lạnh, chỉ nói vài lời khách sáo lấy lệ, sau đó tìm cớ thoái thoát để bản thân nghỉ ngơi.

Có lẽ là hắn rốt cuộc cũng chán ghét nàng, tìm vui nơi khác sao? Trong đầu Tịch Nhan thản nhiên đảo qua ý tưởng này, nhưng nhanh chóng vứt bỏ đi, đắm chìm vào những trang sách.

Mà Hoàng Phủ Thanh Vũ gần đây cũng thật sự bận rộn nhiều việc.

Tân đế đăng cơ hơn nửa năm, mọi việc trong triều cơ bản đã sẵn sàng, nhưng điều duy nhất không ổn định đó là tân đế đối với người gọi là thân vương rất chướng mắt nên thường ra tay chèn ép. Lão Bát vì những chuyện nhỏ mà bị tân đế trước mặt triều thần không chút lưu tình chê trách vài lần, lão Cửu cũng bởi vì tính tình âm trầm mà bị chèn ép vài lần, ngay cả người luôn làm việc chu toàn như Thập Nhất cũng không thể thoát được, luôn được giao phó những nhiện vụ mà lực bất tong tâm.

Nhưng tất cả những việc làm cho lão Cửu, lão Thập Nhất khó xử, đều nhằm mục đích nhắm vào hắn, Hoàng Phủ Thanh Vũ mà thôi.

Trong triều, phần đông triều thần đều là những cựu thần hiểu rõ nội tình, mà những người giao hảo tốt với hắn luôn ra mặt bênh vực, huống hồ tân đế vốn tính trời sanh đa nghi, khó tránh khỏi sinh tâm nghi ngờ lo lắng.

Nếu dùng phương pháp cá chết lưới rách để tranh ngôi vị, quả thật cũng ngồi không lâu, huống chi, lão Tứ là người như vậy.

Sau khi Hoàng Phủ Thanh Vũ tan triều trở về, liền lập tức vào thư phòng, vùi đầu vào những quyển sách thuốc trong phòng, tìm kiếm như mò

https://thuviensach.vn

kim đáy bể nhưng vẫn không thôi nuôi một tia hi vọng.

Lại nhịn không được nghĩ tới Tịch Nhan ở Hi Vi viên.

Nàng tựa hồ thật sự thay đổi.

Trước đây, dù sao nàng vẫn còn nhỏ tuổi, hắn luôn lo lắng nàng không đủ thành thục, không thể gánh vác trên lưng những trách nhiệm cùng những chuyện tranh đấu trong cung.

Nhưng hiện nay, tình thế lại không còn giống như trước kia nữa rồi.

Nàng trở thành một người ngay cả hắn cũng nhìn không thấu, đoán không ra nàng đang suy nghĩ gì. Trên mặt nàng dường như vĩnh viễn luôn mang theo nụ cười, nụ cười đó rõ ràng là giả dối, nàng chưa bao giờ cố ý che dấu, hắn làm sao có thể nào nhìn không ra chứ? Thế như đằng sau vẻ mặt giả cười kia cất giấu cảm xúc như thế nào, hắn lại thật sự đoán không ra được.

Trước đây, ở trước mặt hắn có thể nói nàng hoàn toàn trong suốt, mà nay, nàng cuối cùng cũng biết cách tự phong bế chính mình.

Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nở lên ý cười giả dối, ánh mắt nhìn thẳng về phía hắn, giống như đang tuyên chiến với hắn, làm cho hắn phải tốn công suy đoán đến tột cùng nàng suy nghĩ cái gì.

Hắn luôn tự nhận mình có thể đọc thấu tâm tư của mọi người khắp thiên hạ, nhưng trong tình hình dầu sôi lửa bỏng như hiện nay, hắn làm sao còn có thời gian để đoán suy nghĩ trong lòng nàng chứ? Thế nhưng vẫn là không bỏ xuống được, mỗi khi nhàn hạ, trong đầu lại luôn hiện lên nụ cười của nàng.

Canh ba, trong thư phòng, dưới ánh nến, bên trong hoàn toàn yên lặng, bỗng nhiên vang lên tiếng đẩy cửa rất nhỏ.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng mở mắt ra, mới phát hiện mình cũng đã ngủ gật không biết tự bao giờ, vừa nhấc đầu lên nhìn về phía người mới tới, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức cười nhẹ: "Nhan Nhan, sao nàng lại tới đây?"

Tịch Nhan đứng ở cửa thổi tắt đèn lồng trong tay mình, đặt ở bên ngoài, sau đó mới đóng cửa lại, đôi mắt đẹp như hờn như oán: "Không phải ngươi nói sao? Khi ngươi không đến tìm ta, ta cũng có thể tới tìm ngươi." Nàng đi đến trước thư án, cúi đầu lật quyển sách thuốc trên bàn, bất chợt nhớ tới một chuyện, ngẩng đầu nhìn về phía hắn, "Hay là, ngươi đã quên những lời mình đã từng nói rồi?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ không nói lời nào, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Tịch Nhan lúc này mới tỏ vẻ thở phào nhẹ nhõm: "Ngươi nhớ rõ là tốt rồi, đỡ cho ta phải tốn công một chuyến làm trò cười cho người ta." Nàng cúi đầu đọc sơ vài trang sách thuốc, lại nói: "Năm trước ngươi nói cho ta biết đọc sách thuốc sẽ làm hao tổn tinh thần, nay khắp phòng đều là sách thuốc, còn lại nhằm lúc nửa đêm mà xem, sẽ không hao tổn tinh thần sao?"

Hắn từ đầu đến cuối vẫn nhìn nàng, nghe được nàng mở miệng hỏi như vậy, mới chậm rãi vươn tay về phía nàng. Đôi mắt đẹp của Tịch Nhan vừa đảo qua, khẽ mím môi cười, đặt bàn tay mình vào trong lòng bàn tay hắn, vòng qua thư án, ngồi vào trong lòng hắn.

"Nghe nói ngươi còn chưa dùng bữa tối?" Tịch Nhan xoay đầu nhìn hắn hỏi.

Hơn một tháng qua, hai người khó có được những phút giây thân mật như vậy, cũng hiếm khi nàng không nói những lời khách sáo vô nghĩa. Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ nhếch mày: "Nàng muốn ăn cùng ta sao?"

Tịch Nhan trừng mắt nhìn, ánh mắt mị hoặc nhìn về phía hắn lên tiếng: "Nhưng ta lại muốn ăn ngươi, làm sao bây giờ?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ bất động thanh sắc mỉm cười, sau một lát mới đáp: "Ta đây nhất định sẽ làm như nàng mong muốn."

Hắn nghiêng người tới gần muốn ôm lấy nàng, Tịch Nhan giành trước một bước vội nhảy ra khỏi sự ôm ấp của hắn, vỗ tay cười to: "Ta cũng không nói qua sẽ cho ngươi ăn."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không tức giận, vẫn mỉm cười nhìn nàng, thấy nàng cầm lấy một quyển sách thuốc lắc la lắc lư đọc, bỗng nhiên quay đầu lại, ném quyển sách thuốc tới trước mặt hắn: "Ngươi xem nhiều sách thuốc như vậy để làm gì?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ bình tĩnh dọn dẹp đống sách phân tán lung tung trước mặt, mỉm cười nói: "Xem sách thuốc đơn giản là muốn cho y thuật tiến bộ hơn."

"Y thuật của ngươi còn chưa đủ dùng sao?" Tịch Nhan lật lung tung các quyển sách thuốc khác, "Có lẽ so với Nam Cung Ngự thấp hơn một chút, nhưng muốn giỏi y thuật như vậy để làm gì?"

Hắn vẫn cong cong khóe miệng như cũ, dường như cũng không muốn trả lời.

Tịch Nhan bỗng nằm sấp trên thư án, để sát mặt vào mặt hắn: "Y thuật của ngươi là do ai truyền thụ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ giương mắt nhìn nàng, bỗng nhiên nhớ lại từ sau khi tiểu nữ nhân này trở lại bên cạnh hắn, đối với hắn vẫn không xưng hô một cách chính thức. Tuy từ trước cũng không có, nhưng mà khi đó lúc nàng thương tâm khổ sở sẽ gọi hắn là "Hoàng Phủ Thanh Vũ", lúc tức giận sẽ gọi hắn là "Thất gia", đa số thời điểm chỉ đơn giản kêu một tiếng "Này". Nhưng mà hiện tại, đột nhiên chỉ còn lại có chữ "Ngươi" không mang theo một chút tình cảm nào cả.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 179

Bất thình lình nhận ra điều này, Hoàng Phủ Thanh Vũ ngưng mắt nhìn nàng, hồi lâu sau mới rốt cuộc nói:"Mẫu hậu của ta."

"Sao." Tịch Nhan lên tiếng, bỗng cảm thấy có chỗ nào không đúng,"Mẫu hậu của ngươi....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng nhanh chóng đứng dậy, chỉ trong nháy mắt đã chạy tới phía sau Tịch Nhan, một tay ôm lấy nàng vào trong lòng, cúi đầu chôn mặt vào sau gáy của nàng, hít thật sâu mùi thơm nhè nhẹ trên người nàng, thấp giọng nỉ non: "Lúc ta còn nhỏ, mẫu hậu đã dạy ta nhận biết các loại thảo dược, sau khi bà qua đời đã để lại toàn bộ sách thuốc trong phòng cho ta."

"Thì ra là như vậy." Tịch Nhan khẽ cong cong khóe môi, nhưng sau đó cũng cảm giác được rõ ràng hơi thở nóng bỏng của hắn phả vào sau cổ của mình, đôi mắt vừa đảo qua, trên mặt nở nụ cười lộ ra lúm đồng tiền tươi như hoa, xoay người về phía hắn: "Ngươi..... Lại muốn làm chuyện xấu sao"

"Ừ." Hắn nhíu mày, rành rọt đáp.

Tịch Nhan nhẹ nhàng cắn môi, ánh mắt lộ vẻ giảo hoạt: "Nhưng mà ta chỉ tới cùng dùng bữa tối với ngươi thôi."

https://thuviensach.vn

"Vậy mới vừa rồi ai muốn ăn ta, hả?" Hắn khẽ há miệng, ngậm lấy vành tai non mềm của Tịch Nhan nhay nhay, tiếng nói trầm thấp say lòng người giống như dụ dỗ người ta say mê sa vào trầm luân.

"Ta." Nàng thuận thế in một nụ hôn trên mặt hắn, "Nhưng mà hiện tại ta càng muốn ăn cơm trước."

Trong lúc hai người dùng bữa, khẩu vị nàng hiếm khi tốt như vậy nên húp một chén cháo, và dùng thêm một chén nhỏ cơm tẻ. Hắn ngồi ở bên cạnh, ăn cũng không nhiều, nhưng ánh mắt vẫn không dời khỏi người nàng.

Tịch Nhan từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh tự nhiên, chuyên chú gắp thức ăn trước mặt hắn bỏ vào trong chén với vẻ rất thích thú, cho đến khi cơm no rượu say mới dừng bát buông đũa, nhìn hắn một cái: "Ta ăn được."

"Ừ." Hắn mỉm cười lên tiếng, cũng buông đũa xuống, "Có muốn ăn khuya không?"

Tịch Nhan cũng cười to, vừa muốn nói điều gì bỗng nhiên nghe tiếng bước chân vang lên, vừa quay đầu đã nhìn thấy Thôi Thiện Duyên đang đi vào trong phòng ăn.

Sau khi hành lễ với hai người, hắn đứng lên nói: "Thất gia, Vương phi có việc cầu kiến Thất gia."

"Sao?" Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nói, "Nàng đang ở nơi nào?"

"Thiếp thân gặp qua Vương gia." Vừa dứt lời, thanh âm mềm mại, nhỏ nhẹ của Lâm Lạc Tuyết liền vang lên ở cửa, làm cho Tịch Nhan quay đầu nhìn lại.

Từ khi nàng dọn vào phủ mới cho đến nay, đây là lần đầu tiên đối mặt với Lâm Lạc Tuyết. Nàng ta vẫn như lúc trước, xinh đẹp động lòng người, trên người khoác áo choàng mỏng manh dường như mới từ bên ngoài trở

https://thuviensach.vn

về. Nếu nói nàng có gì thay đổi, thì đó chính là ánh mắt kia, không còn vẻ sắc bén như trước nữa, mỗi khi nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ đều tràn đầy ôn nhu.

Lâm Lạc Tuyết cũng thấy Tịch Nhan, có một chút nao nao nhưng nhanh chóng biến mất, khẽ vuốt cằm, ngược lại Tịch Nhan lập tức hé nụ cười sáng như ngọc.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên liếc mắt nhìn Tịch Nhan một cái, lại nhìn về phía Lâm Lạc Tuyết: "Nàng mới từ bên ngoài trở về sao?"

Lâm Lạc Tuyết gật gật đầu, nói: "Thiếp thân trở về Thừa Tướng một chuyến, trở về chậm trễ, thỉnh Vương gia thứ lỗi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ giọng cười: "Về nhà mẹ đẻ thôi, cho dù nàng ở lại mấy ngày cũng không có gì là quá đáng, còn nói gì tha thứ với không tha thứ chứ."

Tịch Nhan lẳng lặng ngồi một chỗ, khóe miệng vẫn tràn đầy ý cười nhưng ánh mắt lại lạnh lùng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại quay đầu nhìn về phía nàng: "Có mệt mỏi không? Muốn về Hi Vi viên nghỉ ngơi hay muốn nghỉ ở chỗ của ta?"

Trong lời nói mang theo nhiều ẩn ý, Tịch Nhan làm sao nghe mà không hiểu được, vì thế nàng khẽ nhếch mày, đứng dậy: "Ta đây không quấy rầy nữa, các người cứ tự nhiên."

Nàng đứng dậy, lúc đi qua người Lâm Lạc Tuyết bỗng nhiên dừng chân, nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Lạc Tuyết cười nói: "Đã lâu không gặp, Vương phi càng ngày càng xinh đẹp ."

Lâm Lạc Tuyết cười nhẹ: "Nói về đẹp, có ai dám so với sánh với muội muội chứ? Huống hồ..... Mấy tháng không gặp, muội muội càng ngày càng

https://thuviensach.vn

yểu điệu." Ánh mắt của nàng khẽ di chuyển xuống, không cao không thấp dừng lại ngay chỗ thắt lưng mảnh khảnh của Tịch Nhan.

Sắc mặt Tịch Nhan khẽ thay đổi, nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Thanh Vũ, vừa cười vừa nói: "Vương phi tới thật đúng lúc, Vương gia vừa dùng bữa xong, còn muốn ăn khuya. Vậy mời Vương phi cùng Vương gia chậm rãi thưởng thức, cáo từ."

Đi ra ngoài hành lang, Tịch Nhan liền lập tức đi về phía cửa viện. Mới vừa đi tới cửa, chợt nhớ tới một chuyện, vội xoay người đi về phía thư phòng của Hoàng Phủ Thanh Vũ để lấy đèn lồng lúc nãy đặt trước cửa phòng, thắp sáng nến trong đèn.

Lúc ngẩng đầu lên, trong nháy mắt nàng liền nghĩ tới những quyển sách thuốc trong phòng, trong lòng không khỏi thắt chặt lại.

Lúc nãy Lâm Lạc Tuyết nàng yểu điệu, mảnh mai, Tịch Nhan không biết nàng ta đang ngầm ám chỉ đứa bé trong bụng mình đã biến mất hay là xuất phát từ thật tâm, nhưng trong chớp mắt, nàng lại nhớ tới đêm nóng bỏng một tháng trước, người nào đó cũng gầy đi rất nhiều.

Khi quần áo của hắn được thoát ra hết, trong đầu nàng nhảy ra ba chữ duy nhất, đó là -- hắn rất gầy. Vào thời khắc cả hai đang triền miên, nàng không tự chủ được đã ôm lấy thắt lưng gầy gò của hắn, cuối cùng nhịn không được cắn vào vai hắn để khắc chế nỗi xúc động nhịn không được sẽ dâng lên trong nội tâm.

Mang theo đèn lồng, nàng lập tức ra khỏi viện, không quay đầu lại một lần. Xuyên qua hành lang gấp khúc, đi vào hoa viên, men theo lan can quanh co uốn khúc đi đến bên hồ Bích Thủy trong viện.

Hồ Bích Thủy quả thật xứng với tên Bích Thủy, bởi vì nước được dẫn từ bên ngoài vào phủ, được ánh trăng chiếu xuống càng trong trẻo, lung linh động lòng người.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan đứng ở bên hồ, hồi lâu sau, khóe miệng bỗng nhiên gợi lên một ý cười nhẹ, đôi mắt lóng lánh, không thể nhìn ra được cảm xúc nào trong đó. Nguồn:

Đèn lồng trong tay phút chốc được thả ra, bay thẳng tắp xuống mặt hồ, sau đó chậm rãi chìm xuống, cho đến khi ánh lửa yếu ớt, mỏng manh hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa, chỉ còn lại màu trắng của giấy làm đèn lồng còn trôi bập bềnh trên mặt hồ mà thôi.

Nửa đêm, bên trong hoa viên yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một tiếng âm thanh nặng nề "Phù phù", phá tan sự yên tĩnh trong hồ cũng như phá tan sự yên tĩnh của toàn bộ Anh vương phủ.

"Người đâu mau tới, có người rơi xuống hồ --" Tiếng la không biết từ nơi nào truyền đến, vang vọng lên trong trời đêm yên tĩnh.

Liên tiếp có mấy thị vệ vội vàng nhảy vào hồ, lặn xuống đáy tìm kiếm người. Các nha hoàn, người hầu trong phủ cũng liên tiếp xuất hiện, đừng gần hoặc xa xa, cố ngóng cổ nhìn về phía hồ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ vốn đang nói chuyện với Lâm Lạc Tuyết trong phòng ăn, đột nhiên nghe được tiếng ồn ào từ bên ngoài vọng vào, sau đó Thôi Thiện Duyên tiến vào bẩm báo, đầu tiên hắn bất động một lát, động nhiên đứng bật dậy, chạy về phía hoa viên.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 180

Lâm Lạc Tuyết cũng chạy theo phía sau Hoàng Phủ Thanh Vũ, lúc vội vàng chạy đến hồ Bích Thủy chỉ thấy được chung quanh đều là người, đợi cho đám người đó tản ra, nàng ta mới nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng ở ven hồ.

Hắn chỉ đứng ở nơi đó, trong tay nắm chặt một chiếc giày thêu, cơ hồ muốn bóp nát chiếc giầy hồng nhạt, sắc mặt trầm trọng, ánh mắt thê lương nhìn mặt hồ.

Hắn vốn là người không dễ dàng lộ cảm xúc ra bên ngoài, nhưng mà giờ này khắc này, trên người hắn tản mát ra sự phẫn nộ cùng đau thương đủ để thổi quét mỗi người ở đây.

Không ai dám tiến lên, bao gồm cả Thôi Thiện Duyên, đều lặng yên không một tiếng động thối lui vài bước.

"Tìm có được không?" Trong hồ bỗng dưng truyền đến một câu hỏi, nghe tiếng nói chính là người vừa mới từ đáy hồ đi lên đang hỏi những người bên kia.

"Không có....."

Lời người bên kia còn chưa dứt, đột nhiên trong lúc đó --

https://thuviensach.vn

"Phù phù!"

"Vương gia --"

Cùng với một tiếng kinh hô, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã mạnh mẽ nhảy vào trong hồ nước.

"Vương gia bơi không giỏi!" Thôi Thiện Duyên lấy lại tinh thần, vội hô to, chạy vọt tới bên hồ, nhưng chỉ nhìn thấy mặt hồ gợn sóng mà thôi. Hắn gấp đến độ dậm chân hô to: "Cứu Vương gia lên, mau!"

Lúc này, Lâm Lạc Tuyết sợ tới mức dưới chân như nhũn ra, dựa vào tỳ nữ bên cạnh mới không bị ngã xuống đất.

Trong hồ, toàn bộ thị vệ nhanh chóng theo lời Thôi Thiện Duyên, đều nhảy xuống chỗ mà Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa chìm xuống, nhưng ở đáy hồ tìm nửa ngày vẫn không phát hiện bóng dáng của hắn. Truyện Sắc Hiệp -

"Vương gia --" Lâm Lạc Tuyết tới bên hồ hô to một tiếng, rốt cuộc khắc chế không được ngã xuống đất.

Hồi lâu sau, trong lúc mọi người vô cùng lo lắng chờ đợi ở trên bờ, giữa hồ chỗ đột nhiên truyền đến "tiếng nước Rầm", như có ai trồi lên mặt nước.

"Nhan Nhan --"

Đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên, tất cả mọi người đang cả kinh trên bờ cũng tỉnh lại, nhưng cũng không ai nghe ra đượv đó là thanh âm của ai, cũng không có ai biết được người đó đang gọi ai.

Có thị vệ nhanh chóng bơi về hướng phát ra âm thanh, cuối cùng rõ ràng truyền đến tiếng kinh hô: "Vương gia!"

Trên bờ hoàn toàn lâm vào trạng thái yên lặng và kinh ngạc, ai cũng thật không ngờ, tiếng kêu vừa rồi kia lại xuất phát từ Vương gia nhà mình, một

https://thuviensach.vn

người ngày thường bình tĩnh ôn hòa, dù cho trời có sập xuống cũng không sợ hãi!

Cùng với sự khiếp sợ như con sóng trào dâng trên bờ, trên mặt hồ lại dần dần bình tĩnh trở lại.

Hoàng Phủ Thanh Vũ đang ở chính giữa hồ, nhìn chung quanh chỉ thấy mặt hồ rất yên ắng, có cơn gió lạnh thổi qua mặt hồ, trên người hắn lạnh như băng, nhưng ánh mắt mãnh liệt, u lãnh dần dần lắng đọng lại nhìn về phía trên bờ.

Trên bờ, có một thân ảnh nữ tử yểu điệu bỗng nhiên từ sau một tảng đá lớn đi ra, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chậm rãi đi đến bờ hồ, đứng trong gió lạnh, nhìn hắn trong hồ chỉ mỉm cười: "Ngươi ở nơi đó làm gì vậy?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lẳng lặng nhìn nàng, hồi lâu sau, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh, lội bì bõm lên bờ.

Thấy thế, Thôi Thiện Duyên vội đuổi những kẻ còn đang vây quanh hồ đi, thị vệ trong hồ cũng lên bên kia bờ, không một tiếng động biến mất trong hoa viên.

Đợi cho đến khi Hoàng Phủ Thanh Vũ cả người ướt đẫm lên tới nơi, bên bờ chỉ còn lại một mình Tịch Nhan đứng ở nơi đó, mỉm cười nhìn hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu nhìn chân của nàng, nhìn thấy chiếc chân bó lộ ra một nửa là một chiếc giày thêu màu xanh. Miệng hắn bất giác nhếch lên, nhìn nàng thật sâu: "Không có việc gì."

Dứt lời, hắn liền xoay người đi về tiểu viện của mình.

"Thôi tổng quản nói ngươi không giỏi bơi lội phải không?" Tịch Nhan vẫn đứng ở chỗ cũ, nhìn bóng dáng hắn, nghiêng đầu mở miệng nói.

https://thuviensach.vn

Hắn dừng bước chân một chút, nhưng không có trả lời, lại tiếp tục đi về phía trước.

Tịch Nhan nhìn bóng dáng hắn, bất tri bất giác, hai mắt bỗng nhiên đỏ ửng: "Ta sẽ không chết phải không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ mạnh mẽ xoay người lại, bước về phía nàng, nắm lấy đôi vai của nàng, khí lực mạnh đến nỗi làm cho người ta sợ hãi, thanh âm cũng vô cùng lạnh lẽo và cứng rắn: "Nàng nói cái gì?"

"Xích" Tịch Nhan lại bật cười, đưa tay hươ hươ trước mặt hắn, như muốn làm tan đi cơn nóng giận đang sôi trào của hắn, trong phút chốc bỗng rơi lệ: "Chàng làm đau ta."

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng chốc trở nên ủ dột, ánh mắt sâu thẳm, chỉ chăm chú nhìn nàng.

Tịch Nhan dừng một chút, chờ nước mắt trên mặt khô đi, lại ngẩng đầu nhìn hắn.

Bộ dáng hắn hiện tại vô cùng chật vật, nước hồ trên đầu thậm chí còn không ngừng nhỏ từng giọt xuống, trên khuôn mặt tuấn lãng của hắn vẫn còn lưu lại dấu vết trầy xước.

Nhưng Tịch Nhan không cười nữa, mà là chậm rãi xoa khuôn mặt hắn, thấp giọng nói: "Ta nói cho chính mình rằng, nếu chàng không nhảy xuống nước, ta sẽ thật sự nhảy xuống đó."

Ánh mắt hắn phút chốc trở nên hung hãn, sức lực trên tay bất giác lại càng mạnh hơn, hồi lâu sau mới cười lạnh nói: "Như vậy hiện tại nàng vừa lòng rồi chứ?"

Tịch Nhan khẽ nhíu nhíu mày, hồi lâu sau mới khẽ cười lên, bàn tay vẫn đặt ở trên mặt hắn vỗ về như cũ, bỗng nhiên kiễng mũi chân lên, nhẹ nhàng

https://thuviensach.vn

hôn lên môi hắn từng chút từng chút một: "Cám ơn chàng đã nhảy xuống nước, nhưng mà ta vẫn sẽ không tha thứ cho chàng."

Thân mình Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên cứng đờ.

Tịch Nhan lại kéo tay hắn, chậm rãi đặt lên bụng mình.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Quả nhiên, Tịch Nhan mỉm cười: "Ta có thai rồi. Chàng nói cho ta biết, lúc này đây, không ai dùng thuốc khống chế cơ thể của ta, khống chế mạch đập của ta đi."

Trong chớp mắt, tâm Hoàng Phủ Thanh Vũ vối đang lạnh lẽo, bỗng nhiên kinh hoàng, lấy tay kéo nàng gần lại mình: "Nàng nói cái gì?"

Tịch Nhan vẫn mỉm cười nhìn hắn như cũ: "Ta nói, ta có thai rồi. Hiện tại chàng nên nói cho ta biết."

Trong đôi mắt sâu thăm thẳm của hắn hiện lên đủ loại cảm xúc, cuối cùng bắt lấy cổ tay nàng, xem xét mạch đập của nàng.

Quả thật là hỉ mạch! Hắn giống như còn chưa phục hồi tinh thần lại, xem xét thật lâu, không tin được đấy chính là sự thật.

"Là thật sự có thai, đúng hay không?" Tịch Nhan nâng mắt lên, nhìn về phía hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc chậm rãi gật đầu.

Tịch Nhan rút tay về, cúi đầu sửa sửa cổ tay áo, mỉm cười thở phào nhẹ nhõm: "Thật tốt."

Nàng lại nhìn về phía hắn, hắn vẫn chăm chú nhìn nàng, trong mắt vẫn không hiện rõ cảm xúc gì.

https://thuviensach.vn

"Ta nghĩ chuyện này đến thật là tốt, nếu chúng ta không cách nào làm một đôi phu thê tốt, như vậy không bằng buông tha lẫn nhau. Chúng ta nên làm đôi phụ mẫu tốt, có được không? Chàng là phụ thân, ta là mẫu thân, chờ đến khi đứa bé được sinh ra, nó sẽ rất hạnh phúc."

Tịch Nhan nhìn hắn, nụ cười mềm mại như nước.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 181

Từ đó về sau, trong đầu Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc nào cũng nhớ đến câu nói kia của nàng -- nếu chúng ta không cách nào làm đôi phu thê tốt, như vậy sẽ làm một đôi phụ mẫu tốt.

Kỳ thật, cho đến ngày hôm nay, không phải là hắn chưa từng phiền não.

Dù sao nàng cũng chỉ là một nữ tử, nhưng sao lại suy nghĩ quá phức tạp như vậy, hiện nay nàng đã có cốt nhục của hắn, thái độ lại càng quyết liệt hơn.

Từ đó mới biết, thì ra trên đời khó nhất cũng chỉ một chữ "Tình" mà thôi.

Mười lăm tháng Tám, lại thêm một Trung thu nữa.

Trên trời, mặt trăng tròn vành vạch, mà giờ này khắc này trong quán rượu nhỏ, Tịch Nhan ngồi cùng Mẫu Đơn nâng chén đối ẩm với nhau.

Bởi vì trong cung có dạ yến, trước đó Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng đã cho người đến hỏi qua nàng, nhưng Tịch Nhan không muốn đi. Trung thu đối với hai người bọn họ mà nói dù sao cũng là một mối khúc mắc, bởi vậy nàng lựa chọn ra phủ cùng

https://thuviensach.vn

Mẫu Đơn trải qua buổi tối này, ngoài dự đoán là Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng dễ dàng đồng ý với nàng.

Vì thế, giờ này khắc này Tịch Nhan xuất hiện ở nơi này, hưng phấn thưởng thức tay nghề nấu ăn của Mẫu Đơn.

Trên bàn toàn những món nàng thích, nóng rượu bên cạnh, cả bàn thức ăn rất nhanh được hai người xử lý xong, nàng vung đôi đũa nhìn về phía Mẫu Đơn: "Còn nữa hay không?"

Mẫu Đơn nhìn thấy nàng muốn đưa chén rượu lên bên môi, vội giữ nàng lại, nói: "Rượu này tuy rằng bổ cho thân thể, nhưng cô đang mang có thai cũng không nên uống nhiều. Hạt đậu khấu này chỉ còn mỗi một đĩa, Thập Nhất gia không ngừng ta giữ lại cho hắn, hiện tại lại tiện nghi cho cô rồi."

Dứt lời, nàng đứng lên đi vào trong phòng bếp, bưng một mâm ra, Tịch Nhan hưng phấn hô to, bật cười khanh khách: "Vậy cô cứ nói thẳng với Thập Nhất, thức ăn của hắn đã bị ta ăn hết rồi, xem hắn dám làm khó ta hay làm khó dễ ngươi."

Mẫu Đơn liếc mắt nhìn nàng một cái: "Hắn đương nhiên là làm khó ta, có Thất gia làm chỗ dựa cho cô, dù cho cô muốn hái trăng sao trên trời, chỉ sợ mấy người huynh đệ bọn họ cũng không dám nói một lời từ chối."

Tịch Nhan vẫn cười như cũ, bất động thanh sắc nói sang chuyện khác: "Cô cùng Thập Nhất khi nào thì thành thân?"

Mẫu Đơn dừng một chút, cười nhẹ một tiếng, trong giọng nói mang theo ý trào phúng: "Thành thân? Ta lấy tư cách gì mà thành thân với hắn?"

Tịch Nhan ngậm một miệng thức ăn, ngẩng đầu nhìn hướng nàng: "Sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Mẫu Đơn cười nhẹ, nhanh chóng lấy lại ngữ khí thoải mái: "Cô sẽ không hiểu được đâu. Nói những chuyện vô dụng này làm gì, cô ăn nhanh đi, sau đó chúng ta đi ngắm trăng."

Tịch Nhan nhìn vẻ mặt của nàng, dường như hiểu được điều gì, quả thực cũng không nhiều lời nữa.

Rất nhanh nàng đã ăn no, sau đó liền theo Mẫu Đơn đi vào sau viện, lúc này nàng mới biết trong hoa viên nho nhỏ này lại có vài gốc hoa quế, giờ phút này đang tỏa hương thơm ngát.

Tịch Nhan hít vào một hơi thật sâu, nằm xuống chiếc ghế dựa mà Mẫu Đơn đã chuẩn bị từ trước: "Mẫu Đơn, nơi này của cô thật tốt, còn cầu mong gì hơn nữa chứ?"

"Cô chính là ở trong phúc mà không biết phúc thôi." Giọng nói của thản nhiên Mẫu Đơn vang lên.

Tịch Nhan ngẩng mặt nhìn lên vầng trăng sáng trên bầu trời cao cao, cười nói: "Là phúc sao? Sao ta lại cảm thấy đó là số kiếp vậy?"

Hai nữ tử đều tràn đầy tâm sự, đều nhìn lên ánh trăng trên trời cao, không muốn nhắc đến nữa. Bởi vì uống rượu nhiều nên Tịch Nhan liền cảm thấy không thoải mái, kéo tấm chăn mỏng trên người, nghiêng đầu bất giác chìm vào giấc ngủ.

Mẫu Đơn vẫn ngồi ở chỗ cũ một lát, thấy nàng đang ngủ liền đứng dậy đi vào trong phòng lấy một tấm chăn đi ra, nhẹ nhàng phủ lên người Tịch Nhan, còn mình đi vào trong quán thu dọn chén dĩa lộn xộn khắp cả bàn.

Vừa mới dọn dẹp được một nửa, nàng đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có thanh âm vang lên, vừa quay đầu bắt gặp Thập Nhất, không khỏi có chút kinh ngạc: "Không phải chàng vào cung dự tiệc sao, sớm như vậy đã trở về rồi?"

https://thuviensach.vn

Thập Nhất không để ý, đi vào phòng ngồi xuống: "Thôi đừng nói nữa, buổi dạ yến này quả thật làm cho người ta nghẹn khuất muốn chết."

Mẫu Đơn cũng ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng cầm tay hắn: "Hoàng thượng lại gây phiền toái cho chàng sao?"

Thập Nhất giận giữ lên tiếng: "Hắn còn có thể gây phiền toái cho ta gì nữa, đơn giản là tìm vài chuyện nho nhỏ quở trách ta vài câu, nhưng Thất ca -- lúc trước hắn phái ta đến Phụng Tiên điện làm việc, Thất ca thấy ta nhiều việc liền tiếp nhận đi làm. Nhưng hôm nay hắn liền mượn chuyện đó để kiếm cớ gây sự, tìm một đống lý do để quở trách Thất ca, rồi sau đó mắng Thất ca bất hiếu với tổ tông, bất hiếu với phụ hoàng, phạt Thất ca đi Phụng Tiên điện quỳ xám hối."

Mẫu Đơn nhịn không được đổ hít vào một hơi:"Vậy Thất gia....."

"Ta đoán Thất ca sớm đã đoán được lão Tứ sẽ gây chuyện, cho nên hôm nay mới để cho Thất tẩu đến nơi này với nàng." Thập Nhất thấp giọng nói, lại nhìn về bốn phía chung quang, "Thất tẩu đâu?"

"Ở phía sau viện." Mẫu Đơn nhìn về phía hắn, "Chàng muốn nói cho cô ấy sao?"

Thập Nhất giật mình, sau đó chậm rãi lắc lắc đầu: "Thất ca luôn mãi dặn dò, Thất tẩu hiện nay đang có thai, thân thể không chịu nổi kích thích."

Mẫu Đơn khẽ gật gật đầu, lại nói: "Chàng không cần quá lo lắng, Thất gia có bản lĩnh như vậy, tất nhiên sẽ hóa hiểm thành an."

"Ta đây cũng rất tin tưởng." Thập Nhất bất đắc dĩ cười, "Nhưng tâm trạng gần đây của Thất ca thật sự làm cho người ta lo lắng. Ta đoán hơn nửa là có liên quan với Thất tẩu. Hiện nay, trên đời này nếu còn có ai có thể ảnh hưởng đến Thất ca, thì chỉ có mỗi tẩu ấy thôi."

https://thuviensach.vn

"Nhưng không phải cô ấy đang có thai sao? Vì sao lại cùng Thất gia biến thành như vậy chứ?"

Thập Nhất lắc đầu, trở tay cầm lấy tay Mẫu Đơn, thấp giọng nói: "Giữa hai người bọn họ xảy ra rất nhiều chuyện, người ngoài không thể hiểu hết được." Dừng một chút, hắn cầm tay nàng thật chặt, đôi mắt đen tuyền nhìn nàng không hề chớp mắt: "Vũ nhi, bất cứ chuyện gì ta cũng không giấu giếm nàng, nàng cũng không cần gạt ta bất kỳ chuyện gì, có chuyện gì cũng phải nói với ta, được không?"

Mẫu Đơn ôn nhu cười, không lên tiếng.

Thập Nhất cho rằng nàng đã đáp ứng rồi, nhoẻn miệng cười, lại nhịn không được khẽ nhếch môi, trầm ngâm một lát, rồi nói: "Vũ nhi, chúng ta thành thân đi."

Giống như đã chờ đợi những lời này từ rất lâu rồi, trong một khắc, tâm Mẫu Đơn không thể khắc chế được trở nên mềm mại, nhìn nam tử ôn hòa thuần lương trước mắt, cuối cùng cũng khó khỏi trốn kiếp nạn này: "Thanh Dung."

Lần đầu tiên nàng gọi nhũ danh của hắn, Thập Nhất thoạt đầu là ngẩn ra, sau đó lập tức không kìm hãm được nỗi vui mừng, ôm lấy mặt của nàng trong tay: "Gọi một tiếng nữa đi."

"Thanh Dung." Nàng quả thực nghe lời hắn lại gọi thêm một tiếng. Truyện Sắc Hiệp -

Thập Nhất mừng rỡ, vừa muốn nói gì đó, Mẫu Đơn lại chậm rãi kéo bàn tay hắn đang đặt trên mặt mình xuống, nhẹ giọng nói: "Chúng ta cứ như vậy, không phải cũng tốt lắm sao?"v

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 182

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Nghe vậy, Thập Nhất nhất thời thay đổi sắc mặt: "Nàng nói gì?"

Mẫu Đơn vẫn duy trì bộ dáng bình tĩnh như trước, ngồi xuống trước mặt hắn, cười yếu ớt: "Thanh Dung, chúng ta hiện tại không phải cũng ở chung một chỗ sao? Cần gì phải thành thân?"

Thập Nhất bỗng đứng bật dậy: "Cái gì kêu là không nên thành thân? Nam hôn nữ gả là chuyện thiên kinh địa nghĩa, vì sao nàng không chịu gả cho ta?"

Mẫu Đơn cũng chậm rãi đứng dậy: "Bởi vì ta đã tuyên thệ cuộc đời này sẽ không lập gia đình."

"Lời thề chó má gì thế này!" Từ trước tới nay Thập Nhất chưa từng phẫn nộ như thế này, "Có phải nàng đối với ta còn có gì nghi ngờ hay không? Nàng nói cho ta biết, ta sẽ giải thích với nàng!"

"Không có. Ta chỉ là sẽ không lập gia đình, cho dù người đó là chàng."

Trong mắt Thập Nhất bỗng dưng nổi lên lửa giận, nhìn nàng một cái, bỗng nhiên xoay người ném cái bàn trước mặt ra xa.

https://thuviensach.vn

"Rầm" Một tiếng vang lên, cái bàn ngã xuống đất, chén dĩa trên mặt bàn cũng rơi xuống đất vỡ nát.

Trong hậu viện, Tịch Nhan chậm rãi tỉnh lại, có chút nghi hoặc ngồi dậy, khi nàng đi gần đến bên trong quán, nhìn thấy Thập Nhất đang tức giận ngút trời còn Mẫu Đơn đứng đó vẫn bình tĩnh ung dung, một bên mãnh liệt như muốn cuốn trôi tất cả, một bên lại lãnh đạm, bỉnh chân như vại.

"Thập Nhất?" Tịch Nhan gọi hắn một tiếng, "Đệ đang làm gì vậy?"

Thập Nhất nhìn nàng một cái, lại liếc mắt nhìn Mẫu Đơn một cái, đột nhiên xoay người, phẩy tay áo bỏ đi.

Mẫu Đơn cả người mất hết sực lực ngã ngồi xuống ghế, cúi đầu không nói được lời nào.

Tịch Nhan tiến lên, cầm tay nàng: "Làm sao vậy? Thập Nhất xưa nay không phải là người xấu tính, các người giận dỗi sao?"

Mẫu Đơn hít vào một hơi thật sâu: "Chàng muốn ta gả cho chàng."

Tịch Nhan nhìn nàng: "Nhưng mà cô không chịu. Đến tột cùng là vì sao?"

Kỳ thật trong lòng nàng cũng đoán được một chút, nhưng vẫn muốn đợi Mẫu Đơn tự mình nói ra.

Trầm mặc hồi lâu sau, Mẫu Đơn thản nhiên lên tiếng: "Có thể vì sao? Từ ngày đầu tiên gặp gỡ chàng, ta đã biết ta không thể gả cho chàng. Khi đó chàng là hoàng tử, nay, chàng là thân vương. Mặc kệ như thế nào thì thân phận chúng ta cũng chênh lệch quá xa, ta biết chàng một khi chàng kết hôn với ta, nhất định sẽ không để ta phải chịu ủy khuất, nhưng cô cho rằng những người trong hoàng thất sẽ chấp nhận một kẻ xuất thân thấp hèn như ta là dâu con sao? Huống chi hiện nay, quan hệ giữa bọn họ và Hoàng

https://thuviensach.vn

thượng là thủy hỏa bất dung, Hoàng thượng hết lần này đến lần khác chèn ép bọn họ, ai biết hắn ta lại dùng thủ đoạn gì chứ? Chàng muốn cưới ta, chỉ sợ Hoàng thượng cũng không dễ dàng đáp ứng, nếu ta đồng ý chàng sẽ gây xung đột với Hoàng thượng, tội gì phải vậy chứ?"

Tịch Nhan cũng từng nghĩ đến lý do xuất phát từ môn không đăng hộ không đối, nhưng còn lý do liên quan đến đương kim Hoàng thượng này, Tịch Nhan nghe qua hết sức kinh ngạc: "Ngay cả chuyện này hắn cũng nói với cô sao?"

"Ngẫu nhiên sẽ nói một chút."

Tịch Nhan trầm mặc một lát mới nói: "Cô tội tình gì phải nghĩ nhiều như vậy, Thập Nhất một khi đã nói ra thì hắn sẽ có cách giải quyết, làm sao đến phiên cô lo lắng chứ?"

Mẫu Đơn chậm rãi lắc lắc đầu: "Ta không thể nào không nghĩ tới, tóm lại vô luận như thế nào, gả cho chàng là điều không có khả năng." Nàng đứng dậy, rất nhanh lảng sang chuyện khác: "Đêm nay Thất gia có khả năng sẽ không tới đón cô, cô muốn hồi phủ hay ở lại chỗ ta?"

Tịch Nhan chớp chớp đôi mắt: "Ta ở chỗ này của cô."

"Cô không hỏi Thất gia vì sao không đến đón cô sao?" Mẫu Đơn quay đầu nói.

Tịch Nhan cúi đầu cười: "Có một số việc, hắn muốn nói thì đã nói, nếu đã không nói, chẳng lẽ ta ép buộc hắn sao?"

Đến nửa đêm, hai người vừa mới nằm xuống, lúc Tịch Nhan còn muốn nói với Mẫu Đơn về chuyện của Thập Nhất, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

https://thuviensach.vn

Mẫu Đơn đứng dậy đi mở cửa, Tịch Nhan theo phía sau nàng, cửa vừa mở ra liền nhìn thấy vài người mặc y phục thị vệ trong cung, ngoài ra còn có hai tên thái giám cùng Thôi Thiện Duyên đứng ở cửa.

Thôi Thiện Duyên vừa thấy nàng, vội tiến lên: "Sườn Vương phi, người của Thái Hậu nói là muốn đón sườn Vương phi vào cung. Nhưng Vương gia từng phân phó không thể để cho bất luận kẻ nào đón sườn Vương phi đi."

Tịch Nhan thản nhiên liếc mắt nhìn vài tên thị vệ kia một cái, khóe miệng nhếch lên: "Người của Thái Hậu sao? Ta đi."

Sắc mặt Thôi Thiện Duyên thay đổi hẳn: "Sườn Vương phi....."

"Thôi tổng quản không cần lo lắng, Thái Hậu cũng không phải người ngoài, nếu ta đi, nhất định cũng sẽ trở về." Tịch Nhan thản nhiên nói những lời này xong, chia tay với Mẫu Đơn rồi khom người lên xe ngựa.

Nửa đêm, trên đường thực im lặng, chỉ nghe tiếng bánh xe lăn đều trên đất, Tịch Nhan chậm rãi vỗ về bụng mình, dựa vào vách xe mềm mại, trong lòng nổi lên trùng trùng lớp lớp suy nghĩ.

Vừa xuống xe ngựa, liền có người dẫn nàng đi thẳng đến Duyên Thọ cung.

Tịch Nhan đi rất chậm, cũng rất đề phòng, xa xa nhìn thấy Duyên Thọ cung đèn đuốc sáng trưng, khóe miệng nổi lên ý cười lạnh lùng.

Vào cửa điện, nàng liền nhìn thấy Thái Hậu đang ngồi dựa vào nhuyễn tháp, mắt khẽ nhắm hờ, dáng người vẫn cao quý tao nhã như trước.

"Nô tì bái kiến Thái Hậu." Tịch Nhan khẽ cúi người hành lễ.

Thái Hậu lúc này mới mở mắt ra: "Ngươi đã đến rồi."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan mỉm cười nhợt nhạt: "Không biết Thái Hậu muốn gặp nô tì là vì chuyện gì?"

Thái Hậu chậm rãi đứng dậy, đưa tay ra cho mama bên cạnh dìu đi về phía Tích Nhan, đi qua bên người nàng, tiếp tục đi về phía cửa: "Ngươi theo ta đến đây, ta có thứ này muốn mang ngươi đi xem."

Tịch Nhan cười lạnh một tiếng, xoay người đuổi theo bà ta.

Thái Hậu đi một đường đến Văn Âm các, trong lòng Tịch Nhan không khỏi nổi lên nghi ngờ -- nơi này là nơi lưu giữ cầm phổ

cùng nhạc khí, bà ta mang nàng tới nơi này làm gì?

Cho đến khi lên đến đỉnh Văn Âm các, Thái Hậu dừng lại một chỗ, sau đó vẫy tay ra hiệu cho mama kia lui xuống, Tịch Nhan mới chậm rãi tiến lên, đi đến phía sau bà ta.

"Ngươi tiến lên đây." Thanh âm Thái Hậu nhẹ nhàng, mềm mại.

Tịch Nhan theo lời tiến lên hai bước, tầm mắt bỗng dưng trở nên trống trải.

Thì ra nơi này có thể nhìn thấy Phụng Tiên điện cùng toàn bộ không gian phía trước điện, mà giờ này khắc này, dưới ánh trăng sáng trên cao, chỗ bậc thang dẫn lên điện có một thân ảnh rất quen thuộc với nàng đang quỳ!

Trong lòng Tịch Nhan bỗng dưng chấn động, thật lâu sau cũng không thể dời tầm mắt.

Nàng không biết vì sao hắn phải quỳ, cũng không biết hắn quỳ đã bao lâu rồi, nhưng nhìn thân mình hắn vẫn thẳng như trước, trong lòng nàng đột nhiên co rút lại, nỗi đau đớn trào dâng.

https://thuviensach.vn

"Thấy không?" Thanh âm Thái Hậu lạnh lùng vang lên, "Hôm nay, trong buổi dạ yến, lão Tứ mắng hắn bất trung bất hiếu, phạt hắn tới nơi này quỳ tự mình sám hối. Ngươi cũng biết, nếu là trước đây, Lão Thất tất nhiên có thể bất động thanh sắc hóa giải những phong ba như thế này, nhưng hôm nay, lúc lão Tứ quở trách hắn, hắn lại không hề phản ứng, liền lẳng lặng nghe lẳng nghe, ngay cả lúc phạt hắn, hắn cũng chỉ lẳng lặng khấu tạ hoàng ân, sau đó liền đi đến nơi này."

Tịch Nhan khẽ cau chóp mũi, cảm thấy lạnh không khí xâm nhập tận phế phủ: "Thất gia là một người chu toàn như vậy, mỗi bước đi đều có chủ ý của mình, Thái Hậu cần gì phải lo lắng?"

"Nếu như hắn là vì ngươi mới biến thành bộ dạng ngày hôm nay, ngươi còn có thể yên tâm thoải mái như vậy sao?" Thái Hậu lạnh lùng đặt câu hỏi.

Tịch Nhan bỗng dưng cười khẽ một tiếng: "Vì ta mới biến thành bộ dạng như ngày hôm nay sao? Thái Hậu, sao bà không tự hỏi chính mình một chút, là ai làm cho chàng biến thành bộ dạng như ngày hôm nay!"

Thái Hậu dường như chưa từng nghĩ tới sẽ nghe được những lời này, nhịn không được khẽ nhíu mày nhìn về phía Tịch Nhan: "Ý của ngươi là gì?"

"Thái Hậu đừng biết rõ mà còn cố hỏi?" Tịch Nhan cười lạnh một tiếng, "Từ ngày Thái Hậu bỏ thuốc ta, đã khống chế thân thể của ta, đã khống chế mạch đập của ta, làm cho mọi người khắp thiên hạ biết ta có thai, tất cả mọi chuyện không phải đều ở trong sự khống chế của Thái Hậu sao?"

Thái Hậu bỗng dưng trầm mặc xuống, một lúc lâu sau mới thản nhiên nói: "Ngươi thực thông minh, sao ngươi không nghĩ do Lão Thất gây nên."

Ánh mắt Tịch Nhan chậm rãi nhìn về phía thân ảnh đang quỳ dưới kia, khóe miệng khẽ nở nụ cười: "Có lẽ ta cũng từng nghĩ như vậy. Nhưng sau khi ta tỉnh lại, chàng liền biến mất vô tung vô tích như vậy, khi đó ta đã

https://thuviensach.vn

biết, không phải là chàng. Mọi người trong khắp thiên hạ sẽ làm tổn thương ta, nhưng chàng sẽ không, chàng sẽ không bao giờ tổn thương tới ta."

"Ta đương nhiên không biết bà lấy gì để uy hiếp chàng, làm cho chàng bảy tháng không xuất hiện ở trước mặt ta, ta cũng không biết bà muốn kéo dài tới bao lâu, ta cho bà biết bà thua rồi, chàng sẽ không bao giờ nghe lời bà nói nữa."

Thái Hậu cười lạnh một tiếng: "Nếu cái gì ngươi cũng biết, tại sao còn xảy ra mâu thuẫn với hắn như vậy chứ?"

Tịch Nhan vẫn nhìn xuống phía dưới như cũ, nhìn bóng dáng cô độc, thê lương của Hoàng Phủ Thanh Vũ, thản nhiên nói: "Bởi vì ta trách chàng, oán chàng, cái gì cũng đều giấu ở trong lòng, chưa bao giờ nói cho ta biết một câu."

Mãi cho tới khi hắn thật lòng nói với nàng một câu lúc hắn đang bị thương, trước khi lâm hôn vào mê, thấp giọng nói ra câu nói kia --"Nhan Nhan, sao nàng lại ngốc như vậy, ta làm nhiều như vậy, vì sao nàng còn không nhìn thấu ta là vì ai?"

Hắn làm nhiều như vậy, nàng biết đều là vì nàng, đều là vì nàng, nhưng nàng cũng muốn biết hắn thật ra đã làm những gì! Nàng không nghĩ hắn sẽ phơi bày tất cả mọi chuyện với nàng, nhưng nàng hy vọng nàng với hắn có thể là thẳng thắn thành khẩn đối xử với nhau như đôi vợ chồng chân chính!

Thái Hậu vẫn cười lạnh như trước: "Thì ra ngươi muốn là điều này, nhưng với tính tình của Lão Thất, chỉ sợ rất khó khăn."

"Ta biết." Tịch Nhan hít vào một hơi thật sâu nói, "Cho nên ta chưa từng buộc chàng, cũng chưa từng nghĩ tới bỏ chàng mà đi."

"Nếu ta buộc ngươi bỏ hắn mà đi thì sao?" Thái Hậu bỗng dưng nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

"Bà làm không được." Tịch Nhan nhìn bà ta, "Không phải bà đã cố gắng lâu như vậy sao? Cái gì mà cưới Lâm Lạc Tuyết, cái gì mà giả mang thai, hoặc là buộc chàng bỏ ta mà đi, nhưng chàng vẫn không buông tha cho ta. Mà ta, cũng tuyệt đối sẽ không buông tha cho chàng."

Nói cho ta biết, ngươi hận Lão Thất sao?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 183

Tịch Nhan nhợt nhạt cúi đầu xuống, nhìn về chiếc bụng bằng phẳng của mình, trong ánh mắt trong suốt lấp lánh ẩn ẩn có sương mù. Thanh âm của nàng rất thấp, nghe qua lại vô cùng ngọt ngào: "Huống chi, hiện nay, ta thật sự có đứa bé rồi."

Thái Hậu cũng thản nhiên liếc nhìn bụng của nàng một cái: "Có đứa bé thì đã sao? Nếu người thật sự muốn đối xử tốt với hắn thì cũng nên suy nghĩ cho hắn mới đúng. Ngươi có biết vì sao hắn một lòng muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế không?"

"Ta không biết. Có lẽ xuất phát từ khát vọng nhất thống thiên hạ của hắn, nhưng điều đó với ta không quan hệ." Tịch Nhan thản nhiên nói.

Thái Hậu cũng nhìn về phía trước Phụng Tiên điện, dáng người Hoàng Phủ Thanh Vũ quỳ thẳng tắp, mỉm cười: "Lão Thất từ nhỏ chính là đứa bé ngoan, trời sinh thông minh, hơn nữa lại là con của hoàng hậu, đáng lẽ được hưởng ngàn vạn sủng ái. Hắn có khát vọng nhất thống thiên hạ cũng là điều tự nhiên, nhưng hắn muốn ngồi trên ngôi vị hoàng đế, lý do chính là muốn vì lấy lại công đạo cho mẫu hậu mình."

Hoàng hậu Khu Nhân Tuệ, mẫu thân của Hoàng Phủ Thanh Vũ, là một vị hoàng hậu Bắc Mạc ít được nhắc đến trong lịch sử.

https://thuviensach.vn

"Công đạo?" Ánh mắt Tịch Nhan bị kiềm hãm, ngẩng đầu lên nhìn về phía bà ta.

Thái Hậu cười lạnh một tiếng: "Bởi vì hắn oán phụ hoàng của mình, đối với mẫu hậu hắn bất công. Thật ra Nhân Tuệ là người được sủng ái nhất trong hậu cung, địa vị cũng cao nhất, nhưng đến cuối cùng, lại bị đuổi ra khỏi hoàng cung, sau đó lại qua đời trong một căn nhà nhỏ trong chốn dân gian."

"Vô tình nhất là đế vương." Khóe miệng Tịch Nhan nhếch lên, lúc nhìn về phía bóng dáng người đó, trong mắt không khỏi hiện lên một nỗi đau xót.

Thái Hậu lại bật cười: "Ta sở dĩ yêu thương Lão Thất như vậy, hy vọng hắn có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế, chính là bởi vì mẫu hậu hắn. Nhân Tuệ thật sự là một đứa bé hiếm có."

Tịch Nhan dường như đã nhận ra điều gì, không thể tin nhìn bà ta: "Là do bà động tay động chân sao?"

"Khi đó, tiên đế còn tuổi trẻ, gặp được một nữ tử dịu dàng lại xinh đẹp như Nhân Tuệ vậy, khó tránh khỏi sẽ yêu thích. Nhưng nếu chỉ là thích thôi cũng chẳng sao, nhưng hắn lại mang muôn vàn sủng ái dành cho Nhân Tuệ, phong nàng làm hoàng hậu, hơn nữa từ đó về sau, cơ hồ làm cho Nhân Tuệ trở thành một người chuyên sủng trong chốn hậu cung."

Tịch Nhan dường như cảm nhận được điều gì, khóe miệng hé ra một chút ý cười: "Cho nên, điều đó tuyệt đối không thể xày ra?"

"Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống chi thân là vua của một nước, làm sao có thể để cho một nữ tử ràng buộc như vậy?" Thanh âm của Thái Hậu tiếp tục vang lên.

"Cho nên thế nào?"

https://thuviensach.vn

Thái Hậu bỗng chốc cười lên: "Không có thế nào cả. Nhân Tuệ là một đứa bé thông minh, biết lấy đại cục làm trọng, ta chỉ nói chuyện với nàng một buổi chiều, nàng liền biết mình nên làm như thế nào."

Tịch Nhan nhịn không được cắn răng: "Cho nên bà ta buông tay ngôi vị hoàng hậu, buông tay những vinh sủng, buông tay tình ý của tiên đế? Thái Hậu nói đường hoàng như thế, nhưng không biết sau lưng lại sử dụng thủ đoạn gì?"

"Thủ đoạn, ai gia rất hiếm khi dùng đến, cũng không muốn sẽ nói với ngươi." Lời Thái Hậu thánh thót vang lên. Truyện Tiên Hiệp - -Y

"Đúng, những chuyện xấu xa dơ bẩn như thế này, ta cũng không muốn biết." Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng, xoay người muốn rời đi.

"Nếu là chuyện liên quan đến ngươi thì sao?" Tiếng cười lạnh của Thái Hậu truyền tới, "Nếu ta nói cho ngươi biết, qua một năm sau khi ngươi sinh hạ đứa bé này sẽ chết đi thì sao? Ngươi vẫn kiên trì giống hiện nay, muốn ở lại bên cạnh Lão Thất, nhất quyết không buông tha cho hắn sao?"

Ánh trăng sáng rực rỡ trên cao phủ kín toàn bộ hoàng cung, ánh sáng nhảy nhót trên đường thật lạnh lùng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn còn quỳ gối trước Phụng Tiên điện như trước, vạt áo của bộ triều phục phủ trên mặt đất, bị ướt đẫm bởi những giọt sương đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Phía sau có tiếng bước chân ung dung truyền đến, tiếng bước chân này rất đỗi quen thuộc với hắn. Hắn khẽ nhướng mày lên, quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy là Tịch Nhan, vẻ mặt vốn bình tĩnh cùng lãnh đạm thường ngày nhất thời đều biến mất không thấy: "Nhan Nhan, làm sao nàng có thể ở nơi này?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan mặc trên người bộ quần áo đơn giản màu xanh nhật, bên ngoài khóac chiếc áo choàng cùng màu, dưới ánh trăng bỗng trở nên tinh tế, cười lạnh lên tiếng: "Chẳng phải chàng cũng biết chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm sao? Nay chàng bị phạt quỳ ở trong này, nếu ta biết được thì sao có thể không đến nhìn xem chứ?"

Khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ nhếch lên, lại quay đầu đi, nhìn ánh sáng u ám trong Phụng Tiên điện: "Ta vốn không muốn để cho nàng biết. Xem ra Thập Nhất vẫn không thể giữ được mồm miệng rồi."

Tịch Nhan đứng ngay phía sau hắn, cách hắn hai bước, lẳng lặng nhìn bóng dáng hắn, cảm thấy trong lòng vừa chua vừa xót, bất giác hốc mắt liền đỏ ửng. Thừa dịp hắn không nhìn thấy, nàng nhanh chóng lau đi giọt lệ từ trong khóe mắt chảy xuống, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng trên trời cao.

Ánh trăng tròn tròn, cao cao, rơi xuống mái điện cong cong trong hoàng cung, vừa tròn lại vừa to. Tịch Nhan nhịn không được khẽ cười một tiếng: "Không thể tưởng được Trung thu lại ở trong này ngắm trăng, cũng thật là có ý nghĩa."

"Ừ." Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ một tiếng, không nói gì thêm.

Hai người cứ như vậy người đứng người quỳ, hồi lâu sau, mới nghe thấy hắn trầm giọng nói: "Nhan Nhan, trở về đi. Đêm dài giá lạnh, cho dù là vì con của chúng ta, nàng nên trở về nghỉ ngơi đi. Nàng không phải đã nói, phải làm một mẫu thân tốt sao?"

"Không." Thanh âm Tịch Nhan nhẹ nhàng vang lên, "Số lần trong cuộc đời ta có thể ở chỗ này ngắm trăng chỉ sợ không nhiều lắm? Chàng nói đúng, vì đứa bé, hiện tại không phải ta đang mang theo đứa bé ở trong này ngắm trăng sao?"

Mang theo đứa bé, chúng ta cùng chàng, ba người cùng nhau ngắm trăng.

https://thuviensach.vn

Nàng đứng yên bất động ở nơi đó, nhìn trời cao, trong lòng hoàn toàn hỗn loạn.

Nàng rất muốn nói cho hắn biết kỳ thật nàng không chỉ muốn làm một mẫu thân tốt, nàng còn muốn làm một người vợ tốt, nhưng tất cả những thứ đó đối với nàng hiện nay đều trở thành vô vọng rồi .

Hoàng Phủ Thanh Vũ than nhỏ một tiếng, cảm giác bản thân đã dần dần mất đi cảm giác ở hai chân, liền cố gắng muốn đứng lên.

"Chàng không cần đứng lên." Tịch Nhan đột nhiên tiến lên, từ phía sau ôm lấy cổ hắn, tựa đầu dựa trên vai hắn, đem áo choàng trên người mình chia xẻ cho hắn, "Chàng có lạnh không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩn ra, trong mắt mang theo sự chần chờ, nghiêng đầu nhìn về phía nàng: "Nhan Nhan?"

Nàng sẽ không thân thiện như vậy với hắn, cho nên hắn hoài nghi :"Ai đón nàng tiến cung ?"

Tịch Nhan biết nhất định không thể gạt được hắn, liền nhoẻn miệng cười: "Là Thái Hậu."

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ phút chốc biến đổi: "Bà ta nói với nàng --"

"Ta cũng không biết bà ta đến tột cùng là muốn làm gì, biết chàng không muốn ta gặp mặt bà, cho nên nghe nói chàng bị phạt quỳ ở trong này, ta liền lại đây tìm chàng. Chàng có thể không để cho ta đi gặp bà, đúng hay không?" Tịch Nhan trừng mắt nhìn hắn, trong mắt mang theo ba phần giảo hoạt, ba phần bất hảo, ba phần quyến rũ, một phần vui sướng khi người khác gặp họa nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng một lát, rốt cuộc cũng yên lòng, thản nhiên nói:"Được, nếu nàng không muốn đi gặp bà ta, ta sẽ cho người đưa nàng hồi phủ."

"Đừng." Tịch Nhan bám vào bên tai hắn thấp giọng cười nói, "Chàng không thể đứng dậy được, lúc ta vừa mới tới đấy, nhìn thấy bên Duy An điện có hai tên tiểu thái giám chân tay lạnh cóng đang quan sát chàng, nếu chàng đứng lên, hoàng đế Tứ ca của chàng sẽ giết chàng để trị tội. Chúng ta phải làm một đôi phụ mẫu tốt, không thể để cho đứa bé nhìn thấy những chuyện như thế này."

Hoàng Phủ Thanh Vũ im lặng một lúc lâu, cuối cùng cũng chỉ là cười nhẹ: "Được, ta không đứng dậy."

Hai người vẫn duy trì tư thế như vậy, một hồi lâu qua đi cũng không cử động, cũng không nói chuyện. Trên người Hoàng Phủ Thanh Vũ dần dần ấm lên, khẽ nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tịch Nhan một cái, trông thấy nàng đã nhắm mắt lại, bộ dáng buồn ngủ. Trong mắt hắn nhịn không được hiện lên một tia đau đớn, sau đó biến mất cực nhanh, không thấy tung tích.

"Nhan Nhan, nàng có lạnh không? Hồi phủ đi thôi."

Thanh âm trầm thấp của hắn vang lên bên tai, Tịch Nhan nhắm chặt hai mắt lại cố nén nước mắt, rốt cuộc nhịn không được mở mắt ra, trong phút chốc, những giọt lệ chảy xuống mặt hắn, từng giọt từng giọt.

"Nhan Nhan?" Hoàng Phủ Thanh Vũ lập tức thay đổi sắc mặt, cũng bất chấp mình còn đang quỳ, xoay người ôm lấy thân thể của nàng tửthuận thế ngồi trên mặt đất, "Làm sao vậy, có chỗ nào không thoải mái sao?"

Tịch Nhan vùi vào hắn trong ngực, tùy ý nước mắt tràn ra.

Hắn không hề nghĩ đến nàng đã biết hết mọi chuyện, có một số việc, hắn vĩnh viễn sẽ không, cũng không thể nói cho nàng biết, cho nên mặc dù nàng

https://thuviensach.vn

nói hai người không thể làm một đôi phu thê tốt, hắn cũng chỉ có thể chấp nhận; Mà nàng hiện nay cũng không thể nói rõ mọi chuyện với hắn được nên những lời đã nói ra ngày đó vĩnh viễn không thể thu hồi lại.

Nhưng cũng chỉ có thể mượn cơ hội như hiện tại, để cho cả hai nương tựa vào nhau, thân mật như như lúc ban đầu.

"Ta vừa mới..... Hình như nhìn thấy Lăng Chiếu ....." Tịch Nhan không thể nghĩ được lý do khác, chỉ có vừa khóc vừa cắn răng thấp giọng nói.

Hoàng Phủ Thanh Vũ bất động thanh sắc nhẹ nhàng thở ra, nàng ôm thật chặt, một tay vòng qua đầu của nàng: "Đừng sợ, chỉ là nằm mơ thôi mà."

Tịch Nhan ở hắn trong lòng nức nở khó, mà hắn cũng thừa cơ hội hiếm có này gắt gao ôm lấy nàng, thấp giọng thì thào ở nàng bên tai: "Đừng sợ, đừng sợ....."

Hồi lâu sau Tịch Nhan mới bình tĩnh trở lại, ở trong lòng hắn cọ cọ, dường như đột nhiên ý thức được điều gì, ngẩng mặt lên nhìn hắn một cái, sau đó nhanh chóng rời khỏi vòng tay ôm ấp của hắn.

Trong lòng chợt trống không, tâm Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng đột nhiên trống rỗng, nhìn nàng nhanh chóng đứng thẳng dậy, trên miệng hắn hiện lên một nụ cười khổ. Cúi đầu xuống nhìn vạt áo mình cơ hồ đã ướt đẫm, hắn nhịn không được khẽ thở dài một tiếng: "Nhan Nhan, nhanh chóng trở về đi, không cần đứng ở nơi này. Về phía Hoàng tổ mẫu, ta sẽ nói với bà."

Tịch Nhan khẽ thở phào nhẹ nhõm:"Được, vậy ta trở về."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu lên tiếng, sau đó lại quay về phía Phụng Tiên điện, quỳ thẳng người lên.

Tịch Nhan quay lưng về phía hắn, không quay đầu lại, bước từng bước một rời đi.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 184

Trung thu qua đi, thời tiết càng ngày càng lạnh, thời cuộc càng ngày càng yên tĩnh.

Việc Hoàng Phủ Thanh Vũ bị phạt cũng không phải là chuyện lớn gì, sang hôm sau đi thỉnh tội với hoàng đế, bị răn dạy một phen, cũng không còn việc gì nữa.

Trong Hi Vi viên, cuộc sống của Tịch Nhan cũng trôi qua từng ngày từng ngày rất an bình. Mỗi ngày, Thôi Thiện Duyên đều tự mình đưa thuốc dưỡng thai tới, mãi cho đến khi nàng ngoan ngoãn uống xong mới có thể rời đi; Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng cách mỗi hai ngày sẽ đến đây một lần, bắt mạch cho nàng, hai người không mặn không nhạt nói vài câu với nhau, sau đó hắn liền lại đứng dậy rời đi.

Nhưng hôm nay, hắn tự mình mang thuốc đến, Ngân Châm từ xa xa nhìn thấy nên đã cẩn thận đứng ở cửa, đợi hắn đến gần mới cung kính thỉnh an: "Nô tỳ tham kiến thất gia."

Hoàng Phủ Thanh Vũ để ý thấy ánh mắt cô ta vừa kinh ngạc vừa vụng trộm liếc nhìn về phía hộp thuốc trong tay mình, khóe môi hắn khẽ nhếch lên: "Ngươi lui xuống đi, hôm nay không cần ngươi hầu hạ sườn Vương phi dùng thuốc."

https://thuviensach.vn

Trong lòng Ngân Châm nhất thời buông lỏng, không ngừng dập đầu tạ ơn.

Liên tiếp nhiều ngày thuốc được đưa tới, Tịch Nhan vẫn uống rất ngoan ngoãn, nhưng hôm qua lại không biết vì sao đột nhiên giống như không thể nhịn được nữa, uống thuốc được một nửa liền quăng ngã bát, than đắng, cũng không chịu ăn mứt hoa quả, khiến cho Ngân Châm không có biện pháp nào để ứng phó.

Nhưng cũng không ngờ hôm nay Hoàng Phủ Thanh Vũ lại tự mình đến đây, trong lòng cô ta khó tránh khỏi vui mừng nên vội đứng dậy lui xuống.

Hoàng Phủ Thanh Vũ đẩy cửa bước vào phòng, lúc này Tịch Nhan đang dựa vào nhuyễn tháp chợp mắt.

Vừa mới bước vào 10 tháng, trong phòng đã được trải thảm thật dày, lò sưởi cũng được đốt liên tục, cũng may độ ấm rất thích hợp. Hắn chậm rãi đi trên thảm, cơ hồ không phát ra một chút tiếng động nào, cho đến khi đặt hộp thuốc trong tay lên bàn, một tiếng động nhỏ vang lên, bên kia Tịch Nhan cũng mở mắt ra.

Nhìn thấy hắn, trong lòng Tịch Nhan không khỏi khẽ rung động, nhưng trên mặt lại vẫn không có chút biểu tình nào như trước, cũng không đứng dậy, chỉ mím môi nhìn hắn thả hộp thuốc trên tay xuống bàn.

Thấy thế, Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ, mở hòm lấy ra chén thuốc, đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống, dùng muỗng bạc khuấy đều trong chén, phát ra tiếng vang thanh thúy, sau đó giọng nói trầm thấp dễ nghe của hắn vang lên: "Hôm nay ta đặc biệt sai người bỏ thêm hai vị cam thảo trong thuốc, chắc hẳn không còn đắng nữa đâu."

Tịch Nhan thở một hơi thật dài: "Cho dù là bỏ thêm cam thảo gì đó, đắng cũng vẫn là đắng thôi."

https://thuviensach.vn

Tuy nói như thế, nhưng nàng vẫn tiếp nhận chén thuốc trong tay hắn, cũng không dùng muỗng bạc, nín thở ngửa đầu lên, uống một hơi hết chén thuốc.

Hoàng Phủ Thanh Vũ không nghĩ nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời như vậy, nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp. Cho đến khi thấy nàng cau mày nuốt ngụm thuốc cuối cùng mới khẽ cười lên: "Tốt lắm."

Tịch Nhan nhìn hắn thật sâu, bỗng nhiên nghiêng người sang bên trái, nằm gối đều trên đùi hắn, ánh mắt quyến rũ linh hoạt, liếc nhìn hắn: "Còn có biện pháp nào khác chứ, ai kêu ta đồng ý phải làm mẫu thân tốt, đó là vì đứa bé trong bụng, ta khuôn muốn uống cũng phải uống."

Bộ dáng này của nàng cũng làm cho thân mình Hoàng Phủ Thanh Vũ cứng đờ. Sau đó, hắn lại mỉm cười như trước, thuận tay cầm lấy vài lọn tóc đen của nàng trong tay thưởng thức: "Nàng phải ngoan ngoãn, qua một tháng nữa là có thể không cần uống thuốc đắng này nữa."

"Thật sao?" Nghe vậy, trong mắt Tịch Nhan chỉ một thoáng ngời sáng, tính khí trẻ con lại trỗi dậy, "Nếu được vậy thì thật tốt quá."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, bàn tay chậm rãi mơn man theo mái tóc đen của nàng, ánh mắt lại hướng về hoa văn trên tấm thảm cách đó không xa phía trước..

Tay hắn rốt cuộc cũng chạm vào mặt của nàng, nhưng chỉ mới vừa chạm vào liền rời đi rất nhanh.

Nhưng đột nhiên bàn tay của hắn bị nàng bắt lấy, hắn nhìn về phía nàng, mới phát hiện ánh mắt của nàng thì ra vẫn đang nhìn mình. Sau đó, nàng cầm lấy tay hắn chậm rãi đưa lên, di chuyển trên mặt mình, dán sát vào, cọ cọ, cười duyên với hắn: "Tuy rằng chúng ta không thể làm đôi phu thê tốt nhưng ta vẫn còn là vợ của chàng."

https://thuviensach.vn

Chỉ một câu nói thôi nhưng trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ lại tràn ngập nỗi bi thương, tay kia nắm chặt thành quyền mới có thể khắc chế phần nào nỗi xúc động của mình.

Tịch Nhan nhìn vẻ mặt vẫn thong dong như trước của hắn, bỗng nhiên nâng tay còn lại của mình lên, xoa xoa mặt hắn: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, vì sao chàng luôn ôn nhu như vậy chứ?"

Nếu như là lúc trước, hắn không ôn nhu như nước như vậy, làm sao nàng lại để cho bản thân mình chìm sâu vào trong đó, không thể tự thoát ra được chứ?

"Chàng đối với ai cũng đều ôn nhu như vậy sao? Đối với mỗi nữ tử đều ôn nhu như vậy sao?" Nàng xoay đầu nhìn hắn, khẽ nhướng mày lên giống như một loại khiêu khích, lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lẳng lặng nhìn nàng, sắc mặt cùng ánh mắt vẫn trầm tĩnh, dường như không có ý định trả lời câu hỏi này của nàng. Truyện Sắc Hiệp -

Tịch Nhan dường như cũng không chờ mong hắn trả lời, tiếp tục nói: "Nếu người mang thai là Lâm Lạc Tuyết, chàng cũng sẽ đối xử tốt với nàng ta như vậy sao?"

Tay Tịch Nhan tiếp tục di chuyển tự do trên mặt hắn, tiếp theo đó lại đột nhiên ôm chầm lấy hắn, nàng bỗng nghe thấy thanh âm trầm thấp, trong trẻo mang theo một chút áp lực phẫn uất của hắn vang lên: "Ta sẽ lấy lễ đối xử như người ngoài thôi."

Tịch Nhan ha ha nở nụ cười: "Nói như vậy, ta là khác biệt phải không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng nở nụ cười vô cùng lãnh đạm, thế nhưng cũng đủ phá tan vẻ mặt trầm tĩnh từ nãy đến giờ của hắn: "Nhan Nhan, chuyện đã biết rõ mà còn cố hỏi thật sự là không có ý nghĩa gì."

https://thuviensach.vn

"Được, như vậy ta sẽ hỏi chuyện ta không biết." Khóe miệng Tịch Nhan vẫn duy trì ý cười như cũ, hơi dùng sức rút tay mình trong tay hắn ra, thuận thế trượt đến chỗ ngực trái của hắn, nửa thật nửa giả hỏi, "Nếu Lâm Lạc Tuyết cũng sinh hạ đứa con, nhưng đứa con của nàng tài giỏi hơn rất nhiều so với đứa con của ta, chàng sẽ yêu thương đứa nào?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc của nàng, chỉ nhẹ giọng cười: "Chuyện vô vị như thế này, nàng nghĩ nhiều như vậy làm gì? Nếu thật sự nghĩ cho đứa bé, nên ổn định tâm thần, đừng suốt ngày miên man suy nghĩ. Quá mức hao tâm tốn sức, đối với đứa bé sẽ không tốt."

Nghe vậy, Tịch Nhan cũng không nói gì thêm, chậm rãi ngồi dậy, dựa vào chiếc gối mềm như cũ, vuốt vuốt lại những sợi tóc đen xõa tán loạn: "Được, không nghĩ nữa."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không nói thêm gì nữa, ngồi lại một lát, liền đứng dậy đi về phía cửa.

Sau lưng bỗng dưng truyền đến thanh âm tất tất tác tác, bước chân của hắn chậm lại, không ngờ Tịch Nhan ở phía vội vã đứng dậy mang hài tiến lên ôm lấy thắt lưng của hắn, vùi mặt vào ngực hắn, thanh âm tuy nhỏ nhưng lại đánh thật mạnh vào trong lòng hắn --

"Không chỉ làm một đôi phụ mẫu tốt, chàng phải hứa với ta, mặc kệ con của nữ nhân khác tài giỏi như thế nào, chàng cũng không thể không thương con của ta, không thể bỏ mặc nó....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ giật mình cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng thanh âm của nàng giống như mang theo tiếng khóc nức nở vang lên, tâm thần hắn không khỏi trở nên rối loạn, vội xoay người lại, nâng mặt của nàng lên, quả nhiên nhìn thấy hốc mắt của nàng đỏ ửng, hắn nhịn không được nhíu mày: "Nhan Nhan, nàng làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan ngửa đầu lên, hai mắt mông lung đẫm lệ nhìn hắn, thật lâu sau, bỗng nhiên lại đẩy hắn ra, xoay người lau những giọt lệ còn vương nơi khóe mắt, lẩm bẩm nói: "Ta không biết, ta không biết mình làm sao lại như vậy, thực là kỳ lạ, thực là mạc danh kỳ diệu....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết phụ nữ có thai cảm xúc dao động lên xuống là chuyện bình thường, bởi vậy liền tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy nàng: "Ta đã nói nàng không nên suy nghĩ bậy bạ, phải chú ý dưỡng thai cho tốt." Dừng một chút, hắn lại nói: "Gần đây nàng cảm thấy rất buồn phải không? Mấy ngày nữa là sinh nhật nàng, trong phủ có lẽ đã lâu không có việc vui, ta sẽ bảo bọn Thập Nhất đến đây náo nhiệt một phen?"

Tịch Nhan cúi đầu đứng ở nơi đó, không nói được một lời.

"Cũng mời luôn Mẫu Đơn đến đây, lão Thập Nhất gần đây dường như đang giận dỗi nàng ta, đến lúc đó chúng ta sẽ xem hai người bọn họ thế nào." Dừng một chút, hắn lại nói, "Nếu nàng muốn mời ai, hãy nói cho ta biết."

Ngữ khí chu đáo, nhân nhượng như vậy, nhưng lại không giống với Hoàng Phủ Thanh Vũ thường ngày.

Tịch Nhan hít vào một hơi thật sâu, mới miễn cưỡng đẩy tay hắn ra: "Tại Bắc Mạc này, ta còn có thể biết người nào nữa? Tùy chàng làm chủ thôi."

Nhìn nàng đi về phía giường, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nói: "Cũng được."

Đầu tháng mười, trời đất bước vào mùa thu, thời tiết hiếm khi lại tốt như vậy, không khí trong lành, không có chút mây.

Tịch Nhan vốn chỉ nghe Hoàng Phủ Thanh Vũ nói sẽ mời bọn Thập Nhất đến làm khách, cũng không thể tưởng tượng ra được quang cảnh trước

https://thuviensach.vn

mắt – trong phòng khách của Hoàng Phủ Thanh Vũ bày ra mười bàn tiệc để nghênh đón khách mời các phủ, trước cửa vương phủ xe ngựa như nước, tình cảnh này quả thực là đem sinh nhật của nàng biến thành tiệc mừng đại thọ.

Sáng sớm, Tịch Nhan ngồi ở trước gương, nhìn dung nhan tái nhợt của nữ tử trong gương cười nhẹ.

Nàng tự nhủ với mình, cũng tốt thôi, hôm nay sẽ náo nhiệt một phen, giống như thịnh thế cuồng hoan. Có lẽ, đây là sinh nhật cuối cùng nàng còn ở bên cạnh hắn.

Gọi Ngân Châm đến trang điểm cho mình, Tịch Nhan tự chọn lựa trang sức, sau khi trang điểm xong xuôi, trong gương hiện lên hình ảnh một nữ tử thanh lịch mà không mất đi bản chất tôn quý, giống như tiên nữa hạ phàm lay động lòng người.

Khi Hoàng Phủ Thanh Vũ vèn rèm cửa đi vào, vừa nhìn thấy bộ dáng Tịch Nhan nhịn không được gợi lên ý cười: "Ta bắt đầu hối hận hôm nay đã mời nhiều khách như vậy."

Tịch Nhan chậm rãi đứng dậy, đi về phía hắn, lúm đồng tiền nở rộ trong nắng mai, phong tình vô hạn: "Chàng đã tốn nhiều tâm tư như vậy, ta đương nhiên không dám phụ lòng. Như vậy chàng sẽ không thể hối hận được!"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 185

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Trên đường đi đến tiền sảnh, Hoàng Phủ Thanh Vũ và Tịch Nhan cùng nắm tay nhau, chậm rãi mà đi.

Tiền sảnh vô cùng náo nhiệt, nhưng trong hậu viện vẫn yên lặng, thanh tĩnh như trước .

Hắn không nói gì, Tịch Nhan liền nhắm mắt lại, tùy ý để hắn nắm tay mình đi về phía trước.

Nàng ôm trong lòng hy vọng thời khắc này có thể kéo dài vĩnh viễn.

Nhưng vĩnh viễn dù sao cũng chỉ là giấc mộng, mong muốn không thể chạm tới, xa xỉ quý giá đến nỗi chỉ cần chạm vào liền tan biến ngay. Bên tai dần dần truyền đến thanh âm náo nhiệt ồn ào, Tịch Nhan chậm rãi mở mắt ra, phòng khách đã hiện ra ngay phía trước cách đó không xa, đứng ở đây có thể thấy được người lui kẻ tới.

Độ ấm trong lòng bàn tay hắn cũng càng ngày càng tăng lên, Tịch Nhan khẽ mím môi, theo hắn tiến lên.

Ngay lập tức liền có đại thần trong triều cùng gia quyến đi lên chào đón: "Chúc mừng Vương gia, chúc mừng sườn Vương phi! Chúc sườn Vương

https://thuviensach.vn

phi phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn."

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười, chỉ đơn giản giới thiệu: "Đây là Vương đại nhân."

Tịch Nhan hơi cúi đầu cười nhẹ: "Tạ Vương đại nhân."

Sau đó nàng liền cùng hắn đi vào trong phòng khách, phòng khách vốn đã rất náo nhiệt hiện tại càng trở nên ồn ào hơn, khắp phòng đều vang thanh âm chúc thọ.

Tịch Nhan từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười đáp lại, đưa mắt nhìn đi nhìn lại, chỉ thấy toàn những gương mặt quen thuộc.

Thập Nhất cùng Thập Nhị ngồi ở vị trí dựa vào cửa sổ, một người cúi đầu uống rượu, một người buồn chán nhìn nhìn xung quanh.

Đúng lúc bên này có một vị Tống đại nhân nào đó đang nói với Hoàng Phủ Thanh Vũ một ít việc triều chính, Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ nhíu mày, nhưng nhanh chóng trở về dáng vẻ thường ngày, trên mặt vẫn giữ ý cười ôn nhuận như ngọc.

Cũng chỉ có Tịch Nhan nhìn ra được biến hóa trên mặt hắn, vì thế nàng rời khỏi tay hắn, nói: "Ta đi qua bên kia một chút."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới gật gật đầu, nhìn nàng ngồi xuống bên bàn Thập Nhất mới thu hồi tầm mắt, chuyên tâm nghe Tống đại nhân nói chuyện.

"Thập Nhất, Mẫu Đơn đâu?" Tịch Nhan vừa ngồi xuống, liền đè chén rượu trên tay Thập Nhất lại, nhìn về phía thiếu niên đã uống đỏ bừng cả mặt khi tiệc còn chưa bắt đầu.

https://thuviensach.vn

"Không biết." Thập Nhất thản nhiên đáp một câu, cuối cùng lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, cười nói, "Còn chưa chúc mừng Thất tẩu, chúc Thất tẩu hàng năm đều như ngày hôm nay, trẻ mãi không già."

Thập Nhị cũng phụ họa chúc mừng Tịch Nhan, một bên nói khẽ với Tịch Nhan nói: "Thất tẩu, trong khoảng thời gian này, Thập Nhất ca cơ hồ không có ngày nào tỉnh táo cả, suốt ngày ngâm mình trong men rượu, ai cũng không có biện pháp với huynh ấy."

Tịch Nhan khẽ nhếch khóe miệng lên: "Muốn tháo nút phải tìm người thắt nút."

Vừa dứt lời, chỉ thấy Thập Nhất trước mắt đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng về phía cửa, sau đó nhanh chóng thu hồi tầm mắt lại.

Tịch Nhan quay đầu nhìn lại, quả nhiên liền trông thấy thân ảnh mảnh mai của Mẫu Đơn đang đứng ở cửa, nàng vội tiến lên giữ tay nàng lại: "Sao giờ này cô mới đến?"

Mẫu Đơn liếc mắt nhìn Thập Nhất bên kia một cái, mỉm cười nói: "Cô sợ ta không đến sao?"

"Ta không sợ, nhưng có người sợ nha!" Tịch Nhan cười rộ lên, kéo nàng đến bàn Thập Nhất ngồi xuống.

Đúng lúc này Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng đã đi tới, nhẹ nhàng ôm vai Tịch Nhan, liếc mắt nhìn Thập Nhất một cái, sau đó quay lại ra hiệu với Thập Nhị.

Thập Nhị thấy thế, vội đoạt lấy chén rượu của Thập Nhất nói: "Thập Nhất ca, lần đầu tiên Mẫu Đơn đến phủ đệ mới của Thất ca, huynh mang nàng đến hoa viên dạo đi."

https://thuviensach.vn

Thập Nhất dừng một chút, cúi đầu không nói, liếc mắt nhìn Mẫu Đơn một cái, liền đứng dậy đi ra ngoài. Tịch Nhan vội đẩy đẩy Mẫu Đơn, lúc này Mẫu Đơn mới đứng lên, theo sau thân ảnh của Thập Nhất rời khỏi phòng khách.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới nói khẽ với Tịch Nhan: "Đừng ngồi ngay đầu gió ở chỗ này nữa, đi sang bàn bên kia ngồi đi, ta đã cho người chuẩn bị lò sưởi rồi."

"Thời tiết tốt như vậy, chuẩn bị lò sưởi làm gì? Chàng cho ta là giấy sao?" Tịch Nhan liếc nhìn hắn một cái, sau đó đi về phía vị trí hắn yêu cầu, liền nhìn thấy Lâm Lạc Tuyết cũng đang ở một khác bàn bên cạnh, cùng với vài vị Vương phi nói chuyện, bộ dáng tự nhiên hào phóng, cùng các vị Vương phi bên cạnh tạo nên một phái đoàn mỹ nữ duyên dáng, cao quý.

Kỳ thật, nữ tử này cũng không tệ. Trong lòng Tịch Nhan thầm nghĩ, ít nhất, nàng ta và nàng có một điểm chung là từ nhỏ quen với cảnh hai nữ nhân cùng chung một phu quân, hai người bọn họ coi như là có thể chung sống hòa bình với nhau, vẫn chưa xảy ra những chuyện gọi là âm mưu ngươi tranh ta đoạt.

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười: "Hôm nay tuy rằng nàng là thọ tinh, nhưng vì đứa nhỏ, vẫn nên nghe nghe lời ta ."

Tịch Nhan hừ một tiếng, nhưng vẫn đi đến ngồi ở vị trí chủ tọa, bên cạnh quả nhiên không bao lâu sau hỏa lò cũng được đốt lên, độ ấm cũng rất thích hợp, tay chân nàng đều thực ấm áp.

Trong phòng vẫn náo nhiệt như trước, mọi người nói chuyện phiếm với nhau, trêu chọc nhau, nhưng tầm mắt nàng vẫn xoay quanh thân ảnh Hoàng Phủ Thanh Vũ, do những người xung qianh chưa gây sự chú ý cho nàng hay nói một cách khác chỉ có thân ảnh của hắn làm cho nàng chú ý mà thôi.

https://thuviensach.vn

Nàng thật sự rất thích nghe theo lời an bài của hắn, vĩnh viễn luôn đâu vào đấy, hợp lý hợp tình như vậy, nắm trong tay toàn cục, giống như thời điểm mới quen biết nhau, hắn vĩnh viễn là một ẩn số, nhưng vĩnh viễn luôn luôn có thể nhìn thấu nội tâm của nàng.

Mặc dù cho tới bây giờ nàng cũng không biết hắn vì sao ngay từ đầu đã đối xử với mình tốt như vậy, giờ phút này nghĩ lại, chỉ cảm thấy nàng đã bước vào một cạm bẫy thực sự rất ấm áp. Dù cho thời gian có quay ngược trở về, để cho nàng có thể lựa chọn một lần nữa, chỉ sợ nàng vẫn sẽ lựa chọn trầm luân trong sự ôn nhu của hắn mà thôi.

Nghĩ rằng sẽ trầm luân cả đời, nhưng không ngờ cả đời ngắn ngủi như vậy.

Trong đám người vây quanh, Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẫu nhiên đưa ánh mắt nhìn về phía nàng, chỉ thấy nàng ngồi ở chỗ kia, thất thần nhìn chính mình, trong lòng hắn bỗng dưng chấn động, nhưng chỉ một lát sau liền thoát khỏi đám đại thần trong triều, đi đến bên cạnh Tịch Nhan, cầm lấy tay nàng, đỡ nàng đứng dậy.

Trong ánh mắt kinh ngạc của các khách mời, hắn lập tức kéo nàng đi ra phòng khách.

Toàn thể khách mời đang trợn mắt há hốc mồm nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, tất cả các ánh mắt đều hướng về vị chủ nhân duy nhất còn lại là Lâm Lạc Tuyết, thấy nàng ta vẫn duy trì ý cười khéo léo như trước, thản nhiên ngồi đó, nói nói cười cười.

"Nói." Hoàng Phủ Thanh Vũ kéo Tịch Nhan đi vào trong Noãn các, đè nàng lên cửa, thanh âm dồn dập, khàn khàn vang lên, căn bản không giống giọng nói bình thường của hắn.

Tịch Nhan bỗng dưng trợn to mắt nhìn hắn: "Nói cái gì?"

https://thuviensach.vn

Hắn giữ chặt tay nàng, đem tay nàng đặt trên chỗ ngực trái của nàng: "Đem những chuyện nàng cất giấu trong lòng, toàn bộ nói ra."

Tịch Nhan bật cười, sau đó lại lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn: "Chàng nghĩ rằng ta và chàng còn ngốc nghếch giống lúc trước như vậy sao?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ thâm trầm, sắc mặt cũng trở nên tối tăm.

Bộ dáng cùa nàng gần đây chứa đầy tâm sự, hắn không phải là nhìn không ra, nhưng nàng đã không còn là tiểu cô nương lúc trước hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấu nữa, nhưng hiện tại dù cho hắn hao hết tâm lực cũng vẫn không thể biết được những suy nghĩ trong lòng nàng.

Nhưng rất nhanh , sự lạnh lùng trong mắt Tịch Nhan lại tản ra, nàng cười duyên vươn tay ra chậm rãi ôm lấy cổ hắn: "Hôm nay là sinh nhật của ta, chàng bày ra sắc mặt như vậy là để cho ta xem sao?"

Hắn nhìn nàng thật sâu, ánh mắt lại dần dần mê man, giống như có gì ở bên trong thiêu đốt, đợi cho ánh mắt nóng bỏng đó gần như thiêu như đốt nàng, hắn vội nắm lấy thắt lưng của nàng: "Nhan Nhan, ta --"

"Ta biết." Tịch Nhan lập tức liền ngắt ngang lời hắn.

Nàng biết hắn định nói điều gì, chỉ nhìn vào ánh mắt hắn nàng đã biết, nàng rốt cuộc có thể đợi được câu nói mà nàng hằng mong muốn và chờ được. Nàng biết muốn hắn nói ra câu nói kia có bao nhiêu khó khăn, cho nên từ sau lần tỉnh lại đó, nàng liền toàn bộ sự kiên nhẫn của mình để chờ đợi, vừa oán trách hắn, lại vừa chờ đợi hắn.

Nhưng mà nay, nàng đã buông tay rồi, thậm chí, ngay cả dũng khí để nghe hắn nói cũng không còn nữa.

Tịch Nhan nhìn hắn, vẫn cúi đầu cười như cũ, tỏ vẻ vô tâm vô phế: "Chàng muốn nói, chàng làm này tất cả mọi việc đều là vì tốt cho ta có phải

https://thuviensach.vn

hay không? Ta biết, ta đương nhiên biết....." Nàng dừng một chút, nghiêng đầu nhìn hắn: "Nhưng sao chàng không nghĩ tới ta chưa chắc đã muốn lòng tốt của chàng?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ trong phút chốc liền lắng đọng xuống, bạc môi nhếch lên, hồi lâu sau mới nói: "Nàng không cần sao?"

Tịch Nhan thở phào nhẹ nhõm: "Không nghĩ tới, mệt mỏi..... Không phải đã nói sẽ buông tha lẫn nhau sao? Cứ giống như trước là đủ rồi, hôm nay nói như vậy, không phải dư thừa sao?"

Cánh tay đang vòng qua bên hông nàng chậm rãi buông ra, ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ trở nên u ám, không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng rời khỏi thân thể nàng, mở cửa Noãn các ra.

"Chàng cười lên đi." Tịch Nhan ôm lấy khuỷu tay hắn, "Cười giống như lúc nãy vậy, ở trước mặt các quan khách, diễn thật là hay, không phải sao?"

Trở lại trong phòng khách, cả hai nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Đạm Tuyết cũng đã đến đây, đang ngồi cùng Thập Nhị.

Tịch Nhan "Di" một tiếng, liền buông Hoàng Phủ Thanh Vũ ra, hắn vừa cười vừa tiến lên tiếp đón Hoàng Phủ Thanh Thần, còn nàng lại ngồi xuống gần Đạm Tuyết.

Đạm Tuyết vẫn giữ nguyên bộ dáng lạnh lùng thản nhiên như trước, thấy nàng ngồi xuống cũng chỉ khẽ gật đầu một cái, thản nhiên nói: "Sinh nhật vui vẻ."

"Đa tạ." Tịch Nhan cười lên tiếng, lại nói, "Còn nhớ rõ lúc trước, khi lên thuyền hoa của ta, cô rất coi trọng cây quạt kia sao? Hôm nay không dễ dàng gì gặp nhau ở đây, ta sẽ quay về viện lấy cho cô."

Đạm Tuyết khẽ nhíu mày: "Cây quạt?"

https://thuviensach.vn

"Ta thật tốn rất nhiều công sức mới kiếm được cái thứ hai cho cô, thế nhưng cô lại quên mất, khó trách lâu như vậy cũng không tới lấy." Tịch Nhan thở dài một tiếng.

"Ừ." Đạm Tuyết khẽ lên tiếng, "Một chút nữa ta sẽ theo cô đi lấy."

Hoàng Phủ Thanh Thần khẽ nhíu mày: "Thời tiết như vậy còn muốn cây quạt làm gì. Hơn nữa, nàng muốn loại quạt nào mà trong phủ không có, phải tới đây lấy về."

"Cửu gia, chẳng phải có câu ngàn vàng cũng khó mua được từ mình vừa ý hay sao? Cây quạt mà Vương phi nhà ngươi vừa ý, tất nhiên cũng không phải món đồ tầm thường." Tịch Nhan nói xong nở bụ cười lộ lúm đồng tiền như hoa.

Hoàng Phủ Thanh Thần liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó nhanh chóng cầm tay Đạm Tuyết, bất động thanh sắc kéo về phía mình.

Tịch Nhan đều đặt tất cả những hành động của hắn ở trong mắt, cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy rời khỏi bàn tiệc. Quay người lại, lại bỗng dưng nghênh đón tầm mắt của người nào đó, lạnh lẽo mà trầm trọng. Tịch Nhan còn chưa nghĩ phải nên ứng đối như thế nào thì Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng đã xoay mặt qua, cùng người trước mặt tiếp tục nói chuyện với nhau.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 186

Nguồn:

Mãi cho đến khi khai tiệc, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới lại ngồi xuống bên cạnh Tịch Nhan, mà Lâm Lạc Tuyết cũng ngồi bên trái hắn. Đợi đến lúc mọi người đều đồng loạt hướng thọ tinh chúc mừng xong, không khí ồn ào tạm lắng xuống nhường lại không gian cho mọi người thưởng thức món ngon. Lúc này, sân khấu kịch đối diện cũng bắt đầu khua chiêng gõ trống rất náo nhiệt.

Tại vị trí chủ tọa, ba vị chủ nhân lạnh lùng ngồi cạnh nhau.

Tịch Nhan không buồn chú ý đến đồ ăn thức uống trước mặt, ánh mắt chỉ hoảng hốt nhìn ra cửa. Nàng tự nói với bản thân là mình đang chờ Thập Nhất cùng Mẫu Đơn trở về, nhưng trên thực tế, nàng biết rõ ràng mình chỉ đang tìm cớ trốn tránh nỗi thống khổ được che dấu mà thôi.

Bên cạnh, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng trầm mặc, chỉ có Lâm Lạc Tuyết bên cạnh hắn ngẫu nhiên sẽ gắp thức ăn cho hắn và nói đơi ba câu. Nhưng hơn phân nửa thức ăn hắn không buồn động đũa, chỉ chú tâm uống rượu một ly lại tiếp một ly, ánh mắt tối sầm, vẻ mặt đạm mạc.

Đúng lúc này, Lâm Lạc Tuyết khẽ cười nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ nói: "Đúng rồi, hôm qua Vương gia cho người đưa tới tơ lụa Giang Nam, thiếp

https://thuviensach.vn

thân rất thích, cảm thấy có loại rất tốt nên muốn đưa qua cho mẫu thân hai sấp, thỉnh Vương gia cho biết ý kiến.".

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhìn nàng một cái, lúc này mới mở miệng: "Vật đã tặng cho nàng, nàng tự mình quyết định đi."

"Dạ." Lâm Lạc Tuyết cười ra tiếng, lại nhìn về phía Tịch Nhan nói, "Ta thấy còn có một loại tơ hồng nhạt rất thích hợp Vi Chi muội muội, nhân tiện hôm nay, ta sẽ cho người đưa đến trong viện của muội muội viên nhé."

Tịch Nhan lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nở nụ cười sáng ngời như ngọc: "Đa tạ."

Khóe mắt đảo qua sườn mặt lạnh lẽo đạm mạc của Hoàng Phủ Thanh Vũ, nàng cảm thấy trong lòng như sụp đổ, khổ sở cơ hồ không thở nổi, vì thế liền buông đũa xuống nói: "Ta đi vào viện một chút, thuận tiện nhìn xem bọn Thập Nhất đang ở nơi nào."

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn không nhìn nàng như cũ, cũng không nói gì cả, ngược lại Lâm Lạc Tuyết mỉm cười vuốt cằm nói: "Muội muội nên cẩn thận, kêu Ngân Châm tới hầu hạ đi."

Tịch Nhan mang theo Ngân Châm ra khỏi phòng khách, đi vào trong hoa viên, tùy ý tìm một chỗ trong lương đình ngồi xuống, lẳng lặng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngân Châm nhận thấy tính tình gần đây của nàng có một chút cổ quái, bởi vậy Ngân Châm cũng không có nói thêm gì, chỉ lẳng lặng đứng ở phía sau nàng, buồn chán nhìn xung quanh.

Xa xa, cô ta nhìn thấy một thân ảnh đang từ từ đi tới, nhưng thấy người đó khoác trên người y phục hoa lệ, quý giá, rõ ràng cũng là một vị thân vương, nhưng khổ nỗi Ngân Châm cũng không nhận ra được đến tột cùng

https://thuviensach.vn

đây là vị Vương gia nào, chỉ có thể quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Vương gia."

Đôi mắt đào hoa của Hoàng Phủ Thanh Hoành chỉ nhìn chằm chằm vào Tịch Nhan đang yên lặng nhắm mắt, khóe miệng khẽ mỉm cười: "Đứng lên đi."

Khi câu nói nảy vang lên, Tịch Nhan phút chốc mở mắt ra nhìn về phía hắn, mi tâm nhíu lại: "Lục gia?"

Không phải là không sợ hãi, trước kia, nam tử này dùng mọi thủ đoạn nhất định phải đoạt lấy nàng, nhưng vô duyên vô cớ hắn không xuất hiện một thời gian dài, dài đến nỗi làm cho Tịch Nhan cũng quên đi trên đời còn có người này tồn tại.

Hoàng Phủ Thanh Hoành đi vào trong lương đình, đặt một hộp gấm cầm trong tay cái lên trên bàn đá, ngồi xuống, vuốt cằm nhìn Tịch Nhan: "Ta có cần cảm thấy may mắn khi nàng còn nhận ra ta không?"

Tịch Nhan khéo léo nở nụ cười: "Sao Lục ca lại nói vậy."

Hoàng Phủ Thanh Hoành đem chiếc hộp kia đặt trước mặt Tịch Nhan, nhướng mày nói: "Ta chỉ có thể nói, trong một năm qua, Lão Thất thật sự bảo hộ nàng quá kỹ. Nàng cũng biết ta hao tổn tâm cơ, nhưng cũng không thể tiếp cận nàng nửa bước? Phải đợi đến một ngày như hôm nay mới có cơ hội gặp mặt người ta ngày nhớ đêm mong."

"A." Tịch Nhan lập tức không quan tâm tới câu nói cuối cùng của hắn, chỉ cười khẽ một tiếng, "Ta thật sự không biết chàng lại bảo hộ ta tốt như vậy."

Nàng thuận tay mở hộp gấm trước mặt ra, nhìn thấy hai viên Đông Hải minh châu to như quả trứng gà, ánh sáng thật chói mắt, liền nhếch khóe môi nói: "Thật là bảo bối quý hiếm."

https://thuviensach.vn

"Không thích sao?" Hoàng Phủ Thanh Hoành khẽ nheo mắt lại, vươn tay ra cầm lấy vật trong tay Tịch Nhan.

Tịch Nhan cũng bất động thanh sắc rút hai tay lại, cười nói như cũ: "Bảo bối trân quý như vậy, sao ta có thể không thích chứ? Đa tạ Lục ca." Dứt lời, Tịch Nhan đem hộp gấm đưa cho Ngân Châm dặn dò, "Ngân Châm, cầm cho cẩn thận."

Ngân Châm vội tiếp nhận hộp gấm, nhất thời có chút không hiểu -- vì sao vị Lục gia trước mắt này cứ nhìn chằm chằm sườn Vương phi như vậy, nhưng cũng không thấy sườn Vương phi phản cảm chút nào?

Tịch Nhan nhìn Hoàng Phủ Thanh Hoành, nói: "Lục ca đã nói xong rồi sao không tiếp tục đi dự tiệc? Nơi đó mới thật náo nhiệt."

"Yến tiệc mặc dù náo nhiệt, nhưng thọ tinh còn ở nơi này, ta về bên kia thì có nghĩa gì chứ?" Hoàng Phủ Thanh Hoành nói xong, sắc mặt cũng thay đổi, không ngờ hắn liều lĩnh vươn tay ra cầm tay Tịch Nhan, "Nhan Nhan, chỉ tiếc là Lão Thất tựa hồ không hiểu được đạo lý này."

Tịch Nhan dùng sức tránh né, hắn lại nắm càng chặt, Tịch Nhan không khỏi lạnh mặt lại, khẽ hừ một tiếng: "Không biết Lục ca đang đề cập đến đạo lý gì?"

"A." Ngón tay Hoàng Phủ Thanh Hoành nhẹ nhàng vuốt ve lưng bàn tay trắng mịn của nàng, "Đạo lý gì ư, Nhan Nhan, sao nàng lại không biết chứ? Ta nói cho nàng hay, Lão Thất hiện nay không làm nên chuyện gì đâu, lòng nghi ngờ của Hoàng thượng đối với hắn rất mạnh, tốt hơn hết nàng nên sớm hồi tâm chuyển ý theo ta đi, ít nhất, ta còn có thể ở trước mặt Hoàng thượng nói tốt vài câu."

Tịch Nhan cười lạnh một tiếng: "Thì ra Lục ca nay hiện nay thật có bản lĩnh, nhưng sao lại không nghĩ đến tình cảm huynh đệ, giúp đỡ cho Thất gia nhà ta một phen?"

https://thuviensach.vn

"Tình cảm huynh đệ ư?" Hoàng Phủ Thanh Hoành cười nhạo một tiếng, nhìn chằm chằm vào mặt Tịch Nhan nói, "Ta bây giờ đang hoài nghi, lúc trước hắn đã dùng thủ đoạn gì làm cho nàng cuối cùng phải gả cho hắn? Mối hận đoạt thê này ta làm sao có thể bỏ qua được chứ?"

Ngân Châm đứng phía sau nhìn thấy tình hình như vậy chỉ cảm thấy kinh hãi, đồng thời nghe những lời nói đáng sợ này lại rất bối rối, thấy bộ dáng Tịch Nhan vẫn lạnh nhạt thản nhiên, cô ta cũng không biết nên làm thế nào cho phải, đang hết sức lo lắng, vừa quay đầu bỗng nhiên liền thấy một thân ảnh quen thuộc chậm rãi đi tới lương đình, trong lòng đầu tiên là buông lỏng, sau đó là cảnh giác cao độ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ tiêu sái đi từng bước đến gần, sắc mặt vô cùng trầm tĩnh, toàn thân lại tản ra hơi thở lạnh lẽo, Ngân Châm nhìn thấy mà trong lòng phát run.

Hoàng Phủ Thanh Hoành cũng nhìn thấy hắn, nhưng vẫn chỉ cười, không chịu buông tay Tịch Nhan ra.

Không ngờ, Hoàng Phủ Thanh Vũ lập tức tiến lên, liền nắm lấy cổ tay của Hoàng Phủ Thanh Hoành, xoay đầu lại nhìn Tịch Nhan: "Nơi này gió lớn, nàng vào nhà nghỉ ngơi đi."

Hoàng Phủ Thanh Hoành bị đau, liền buông lỏng Tịch Nhan ra, nhìn thấy bàn tay Hoàng Phủ Thanh Vũ đang nắm tay mình hiện rõ cả gân xanh, không biết đã dùng bao nhiêu khí lực, trong lòng nhất thời chấn động, quát to: "Lão Thất, ngươi điên rồi, buông ta ra!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn đối mặt với Tịch Nhan như trước, khóe môi duy trì nụ cười.

Tịch Nhan nhìn thấy sâu trong đôi mắt hắn hiện lên sự buồn bã, trong lòng nàng nhất thời cả kinh, còn chưa kịp phản ứng gì đã thấy hắn đột nhiên

https://thuviensach.vn

xoay người, đồng thời tay kia đã nắm chặt thành quyền, đánh thật mạnh về phía Hoàng Phủ Thanh Hoành!

"A --" Ngân Châm chưa bao giờ gặp qua Hoàng Phủ Thanh Vũ như vậy, chỉ cảm thấy sợ hãi, nhịn không được hét lên một tiếng, kéo Tịch Nhan tránh sang một bên.

"Bùm" Một tiếng, cùng với tiếng rên, một âm thanh nặng nề vang lên, Hoàng Phủ Thanh Hoành té thật mạnh trên mặt đất, nhất thời cảm thấy choáng váng, chỉ thấy bóng người lay động trước mắt, nhưng không nhìn rõ ai là ai.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lạnh lùng nhìn hắn, một khác lại nói: "Ngân Châm, đưa sườn Vương phi trở về."

Ngân Châm cuống quít lên tiếng, liền kéo Tịch Nhan ra khỏi lương đình. Tịch Nhan rất lo lắng, tránh khỏi tay cô ta, tiến lên kéo Hoàng Phủ Thanh Vũ lại: "Sao chàng có thể động thủ, chàng điên rồi sao?"

Nghe ngữ khí của Hoàng Phủ Thanh Hoành, quan hệ giữa hắn với đương kim hoàng đế tất nhiên là hòa thuận, ít nhất so với Hoàng Phủ Thanh Vũ là mối uy hiếp của đương kim hoàng đế, hoàng đế nhất định sẽ đứng về phía Hoàng Phủ Thanh Hoành. Bên cạnh đó, bây giờ hai vị thân vương lại ra tay đánh nhau, bất luận như thế nào chuyện này cũng sẽ đến tai hoàng đế, đến lúc đó, người chịu thiệt tất nhiên sẽ là Hoàng Phủ Thanh Vũ!

Hoàng Phủ Thanh Vũ quay đầu lại, ánh mắt u ám nhìn nàng, lạnh lùng cười: "Ta không chỉ là động thủ, ta còn muốn phế đi bàn tay hắn đã chạm qua nàng!"

"Hoàng Phủ Thanh Vũ!" Tịch Nhan gấp đến độ dậm chân, "Chàng điên rồi có phải hay không?"

https://thuviensach.vn

Ý cười trên khóe miệng hắn bỗng dưng càng đậm hơn: "Nhan Nhan, cho dù ta điên, nhưng vẫn đối với nàng tốt như cũ." Dứt lời, hắn lại tiến lên hai bước, một cước liền đá lăn Hoàng Phủ Thanh Hoành nằm ngửa trên mặt đất, đặt một chân lên ngực hắn, hung hăng dùng sức đè xuống.

Hoàng Phủ Thanh Hoành hô hấp vô cùng khó khăn, kinh hãi nhận ra mình bị đánh đến nỗi máu mũi giàn giụa, nhất thời giận dữ, vừa muốn đứng dậy, thế nhưng chân của Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng đã đạp xuống, hắn thở hổn hển, trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Lão Thất, ngươi dám đối đãi như thế với ta, ngươi cũng biết hậu quả như thế nào chứ?"

"Mặc kệ hậu quả như thế nào, hôm nay, ta nhất định muốn một bàn tay của ngươi." Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ âm trầm chưa từng có, trên chân lại dùng thêm một chút lực, Hoàng Phủ Thanh Hoành lập tức đau đớn gào lên.

"Hoàng Phủ Thanh Vũ!" Tịch Nhan gấp đến độ thiết chút nữa là rơi lệ, "Chàng buông hắn ra, chàng mau buông hắn ra!"

"Nhan Nhan, hắn không đáng cho nàng cầu xin cho hắn." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nói, một bên phân phó cho Ngân Châm lúc này bị dọa đến choáng váng, "Sai người mang kiếm đến đây!"

Ngân Châm hoang mang rối loạn gật đầu, bước chân xiêu vẹo liền đi ra ngoài.

Tịch Nhan nóng nảy, nói những lời trái với lòng: "Sao hắn không đáng? Ít nhất hắn chân thật, hắn thành khẩn, hắn sẽ không cất giấu bí mật, người như vậy, dù cho đốn mạt cũng còn hơn ngụy quân tử thâm tàng bất lộ!"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 187

Đợi đến khi Tịch Nhan ý thức được mình đang nói gì, sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng bên kia bỗng dưng trầm xuống, hắn nhìn nàng, trong đôi mắt thâm thúy dần dần hình thành lốc xoáy, như muốn nhấn chìm người khác làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Nàng chưa bao giờ gặp qua bộ dáng này của hắn, nhất thời không biết nên làm thế nào, không kiềm chế được rút lui hai bước.

Hoàng Phủ Thanh Vũ như vậy thật sự rất xa lạ .

"Lão Thất....." Bên kia, Hoàng Phủ Thanh Hoành vẫn còn bị dẫm dưới chân Hoàng Phủ Thanh Vũ bất chợt mở miệng, "Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi....."

Đúng lúc này, Thôi Thiện Duyên dẫn theo thị vệ vội vàng chạy tới, Hoàng Phủ Thanh Vũ cười lạnh lên: "Được, ta chờ ngươi biến thành quỷ tới tìm ta! Thôi Thiện Duyên, lấy kiếm đến đây!"

"Thất gia....." Thôi Thiện Duyên lùi lại phía sau, thật lâu cũng không dám tiến lên.

"Thất ca!" Đột nhiên, Thập Nhất cũng vội vàng chạy tới, phía sau còn có Mẫu Đơn chạy thở hổn hển đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Thập Nhất liền không quan tâm đến bất cứ ai vội tiến lên, kéo cánh tay Hoàng Phủ Thanh Vũ lại, trầm giọng nói: "Thất ca, huynh làm cái gì vậy, sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy chứ?"

"Lấy kiếm đến đây!" Hoàng Phủ Thanh Vũ giống như không nghe được lời hắn nói, sắc mặt âm trầm nhìn Hoàng Phủ Thanh Hoành dưới chân mình, ánh mắt trở nên tàn nhẫn.

Thập Nhất trong lòng lo lắng, ánh mắt thoáng nhìn Tịch Nhan đứng bên cạnh, dường như hiểu được điều gì, vội hỏi: "Thất ca, hôm nay là ngày sinh của Thất tẩu, vốn là ngày tốt, sao huynh lại xúc động như vậy, chẳng may gây ra đại họa, huynh bảo Thất tẩu làm sao chịu nổi đây?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn chỉ bất động như cũ.

Thập Nhất lại nói: "Huống chi, hiện nay Thất tẩu đang mang cốt nhục của huynh, huynh muốn Thất tẩu chính mắt thấy huynh giết người sao? Coi như tích phúc vì Thất tẩu cùng đứa bé trong bụng Thất tẩu, Thất ca, huynh đừng xúc động!"

Những lời này rốt cuộc cũng có một chút tác dụng.

Chân Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi rời khỏi người Hoàng Phủ Thanh Hoành, Hoàng Phủ Thanh Hoành phút chốc xoay người ngồi dậy, nghiêng đầu "Thối" một tiếng, phun ra một ngụm máu, vừa trừng mắt nhìn sắc mặt ủ dột của Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa nói: "Lão Thất, chuyện hôm nay, ngươi đừng nghĩ có thể dễ dàng quên đi như vậy."

Dứt lời, hắn đứng dậy, lảo đảo đi ra khỏi lương đình, khi đi ngang qua người Tịch Nhan thì dừng lại, nghiêng đầu nhìn Tịch Nhan, cười: "Nhan Nhan, nàng nhìn thấy không, hắn đã bị điên rồi, có xứng đáng để nàng bên cạnh hắn như vậy không?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan vốn đang nhìn bóng dáng cứng ngắc của Hoàng Phủ Thanh Vũ, lúc này mới quay sang nhìn đến hắn, cười nhẹ: "Đa tạ Lục ca nhắc nhở."

Hoàng Phủ Thanh Hoành hừ lạnh một tiếng, xoa cái mũi bị thương, chậm rãi đi ra lương đình, rời khỏi hoa viên.

Bàn tay của Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi tạo thành nắm đấm trong cổ tay áo, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh.

Thập Nhất thấy thế, cũng bất chấp chính mình cùng Mẫu Đơn nay tình hình, chỉ nói: "Vũ nhi, nàng theo giúp Thất tẩu về viện nghỉ ngơi trước đi."

Mẫu Đơn khẽ gật đầu, kéo Tịch Nhan đi. Sắc mặt Tịch Nhan không tốt lắm, miễn cưỡng nhìn nàng một cái, lên tiếng đáp ứng, lại nhìn thoáng qua bóng dáng Hoàng Phủ Thanh Vũ, rồi mới cùng nàng ta đi ra lương đình.

"Bộ dáng mới vừa rồi của Thất gia cũng thật sự đáng sợ." Trên đường đi, Mẫu Đơn cúi đầu hít một tiếng.

Tịch Nhan cười khổ, ánh mắt phiêu lãng về phương xa: "Đúng vậy, thật sự là rấtđáng sợ."

Trong lương đình, Thập Nhất thật vất vả mới kéo được Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi xuống, trong mắt tràn ngập lo lắng: "Thất ca, rốt cuộc huynh làm sao vậy?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lấy tay đè cái trán, ánh mắt rốt cuộc trầm tĩnh lại, nhưng lại chất chứa sự lạnh lẽo tuyệt vọng nào đó.

"Có phải độc trên người Thất tẩu hay không, có gì ngoài ý muốn sao?"

Ánh mắt lạnh lẽo, đạm mạc của Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi chuyển hướng ra ngoài lương đình, hồi lâu sau mới cười lạnh một tiếng: "Ta thật sự

https://thuviensach.vn

hy vọng đây là một chuyện ngoài ý muốn, thời gian ba năm gì đó, cũng là một chuyện ngoài ý muốn, vậy thì thật tốt biết bao."

"Thất ca....."

"Thập Nhất, thời gian ba năm rõ ràng còn chưa tới, nhưng ta lại cảm thấy nàng giống như sẽ bỏ ta đi."

Lúc Đạm Tuyết đi vào Hi Vi viên, Tịch Nhan đang nằm ở trên giường, mặc dù trong phòng rất ấm áp nhưng sắc mặt cũng không hồng nhuận nổi làm cho người ta vô cùng đau lòng.

Mẫu Đơn ngồi cạnh bên chiếc giường ấm áp, thấy nàng tiến vào, khẽ gật gật đầu. Đạm Tuyết cũng không khách khí, lập tức tiến lên ngồi ở bên cạnh nàng, còn chưa lên tiếng gọi Tịch Nhan, đã nhân tiện nói: "Lúc ta tới đây, Thập Nhất nhờ ta nói với cô một tiếng, hắn chờ đưa cô trở về."

Mẫu Đơn cúi đầu lên tiếng, nhìn về phía Tịch Nhan: "Ta đây đi trước nhé."

Tịch Nhan chống cái trán, toàn thân vô lực, nghe nói nàng ta phải rời đi, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, mở mắt ra nói: "Mẫu Đơn, cô không nên sẽ giận dỗi Thập Nhất, một nam nhân tốt như vậy, đối với cô là độc nhất vô nhị trên thế gian này, huống hồ hiện tại nỗi lo lắng của cô vốn chưa xuất hiện, tội gì tự mình tước đoạt đi hạnh phúc của bản thân như thế?"

Mẫu Đơn ngập ngừng một chút, sau một lúc lâu chỉ nói: "Cô làm cho ta vọng tưởng rồi."

Tịch Nhan nhịn không được bật cười: "Lời này cô hãy nói cùng Thập Nhất đi."

https://thuviensach.vn

Mẫu Đơn bất đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái, dời bước đi ra khỏi phòng, Tịch Nhan lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đạm Tuyết nâng mắt lên, thản nhiên liếc nhin nàng một cái: "Hôm nay là ngày sinh của cô, sao lại biến thành bộ dáng như vậy?"

Tịch Nhan chậm rãi cúi đầu rũ mắt xuống, khẽ cười một tiếng: "Ông trời đang muốn tra tấn ta, biết làm sao được?"

"Như thế thì ta không giúp được." Đạm Tuyết thản nhiên nói, "Ta chỉ tới lấy cây quạt của ta."

Tịch Nhan vẫn mỉm cười nhìn nàng như trước, rốt cuộc cũng không vòng vo nữa: "Cô thành thật nói cho ta biết, cô cùng Nam Cung Ngự còn giữ liên hệ không? Vì sao lâu như vậy, một chút tin tức huynh ấy cũng không cho ta biết?"

Đạm Tuyết chậm rãi gợi lên một tia cười lạnh:"Tịch Nhan quận chúa, mọi người trên thế gian này, không phải người nào cũng phải thời thời khắc khắc vây quanh cô. Huynh ấy cũng có thân phận địa vị của mình, cũng có những thứ khác cần phải để ý. Huống chi gần một năm nay, hắn bận rộn nhiều việc."

Tịch Nhan nhìn nàng ta với vẻ thấu hiểu. Quả nhiên, nàng ta cùng Nam Cung Ngự vẫn giữ liên hệ với nhau, nói cách khác, nàng vẫn là người của Nam Cung Ngự như trước.

"Vậy vì sao cô trở lại bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Thần? Đến tột cùng là vì Nam Cung Ngự hay là vì Hoàng Phủ Thanh Thần?"

"Không liên quan tới cô." Đạm Tuyết rũ mắt xuống, lẳng lặng nhìn ngón tay mình, bỗng ngẩng đầu lên liếc nhìn nàng một cái, "Sao cô không nghĩ là ta vì Thất gia nhà cô?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan bày ra khuôn mặt tươi cười thản nhiên: "Ta từng cho rằng cô cùng chàng có gì đó mờ ám, nhưng sau này nhìn thấy ánh mắt của cô nhìn Nam Cung Ngự, cùng ánh mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Thần, ta liền biết ta sai lầm rồi. Tuy rằng ta không biết các người đến tột cùng có bao nhiêu khúc mắc, nhưng chắc hẳn không phải quan hệ tình yêu nam nữ."

"Đến bây giờ cô mới thật sự hiểu ra rồi." Đạm Tuyết khẽ hừ nhẹ.

Tịch Nhan dừng một chút, lại nói: "Cô có thể tiện đó giúp ta nhắn cho Nam Cung Ngự hay không, ta muốn gặp huynh ấy."

"Hiện nay hắn bận rộn nhiều việc, không thể phân thân được." Đạm Tuyết thản nhiên nói.

"Ta tin tưởng điều đó." Tịch Nhan mỉm cười nói, nếu không phải Nam Cung Ngự thật sự có việc quan trọng, tất nhiên sẽ không thể nào lâu như vậy mà không xuất hiện, "Ta chỉ nhờ cô truyền lời giúp, về phần tới hay không, tùy hắn quyết định."

Lúc Đạm Tuyết rời đi, trời cũng mới quá trưa một chút, Tịch Nhan chỉ cảm thấy mệt mỏi, phân phó Ngân Châm vài câu, liền nằm xuống nghỉ trưa. Ngân Châm thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, suy nghĩ muốn thỉnh đại phu đến đây xem một chút, nhưng Tịch Nhan lại lắc đầu: "Ta nghỉ ngơi một lúc thì sẽ khỏe ngay, ngươi đừng cho những người khác vào quấy rầy là được."

Kết quả là giấc ngủ trưa lại vô cùng nặng nề, Tịch Nhan mơ mơ màng màng cảm thấy không mở mắt ra được, sau khi giãy dụa một trận, liền ngủ lại. Mãi cho đến khi miệng khô lưỡi đắng mới tỉnh lại, nàng giật mình nhìn thấy ánh nến trong phòng mới biết trời đã sẩm tối.

Mí mắt vẫn rất nặng nề, nàng khẽ nhíu mi, chớp mắt một chút, lúc này mới nhìn thấy một người đang ngồi bên cạnh giường đưa lưng về phía

https://thuviensach.vn

mình, nên rất kinh hãi, mới vừa cử động, người đó cũng đã quay người lại.

"Tỉnh rồi sao?" Hắn thản nhiên lên tiếng, trong giọng nói không tìm thấy chút tàn nhẫn nào của ngày hôm nay, làm cho Tịch Nhan cảm thấy rất kinh ngạc.

Hồi lâu sau, nàng mới khẽ "Ngô" một tiếng, chợt thấy hắn vươn tay ra, lập tức đặt lên trán nàng một chiếc khăn ướt.

"Nàng phát sốt rồi." Hắn đứng dậy, đi mang một chiếc khăn ướt khác lại đặt lên trán nàng, ngữ khí vẫn lãnh đạm như cũ, "Cũng may bây giờ không có vấn đề gì nữa."

Nghe vậy, Tịch Nhan lẳng lặng xoa bụng mình, ánh mắt nhìn về phía đỉnh màn, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Tỉnh là tốt rồi. Uống thuộc xong rồi thì nhanh chóng nghỉ ngơi, sáng mai sẽ khỏe lại thôi." Dứt lời, hắn chậm rãi đứng dậy, đi về phía cửa.

Lúc này, Tịch Nhan mới thu hồi tầm mắt nhìn về phía hắn, tim đập mạnh và loạn nhịp dõi theo bóng dáng hắn, cảm thấy trong lòng tràn ngập đau đớn, nhưng cũng chỉ có cắn răng cố nén lại, lẳng lặng xoay người vào bên trong nhắm mắt ngủ.

Cửa mở ra, hắn đi ra ngoài biến mất khỏi tầm mắt nàng, Tịch Nhan nhắm mắt, nắm chặt áo mình.

Một lúc lâu sau, cửa phòng đột nhiên lại mở ra, Tịch Nhan vốn tưởng rằng Ngân Châm mang thuốc vào, nhưng nàng chỉ nghe tiếng bước chân quen thuộc dần dần tới gần bên giường, trong lòng vô cùng kinh ngạc, cuộn người lại nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ lại xuất hiện lần nữa ở bên giường.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn thản nhiên nhìn nàng, sau một lát mới từ trong tay áo lấy ra một cây ngọc trâm, thân cây trâm làm băng ngọc trong suốt, trắng bóng, hiển nhiên là được làm từ ngọc tốt nhất.

"Cũng may thời gian vẫn còn kịp." Thanh âm của hắn vẫn lãnh đạm như cũ, "Mặc dù không phải vật hiếm có gì, nhưng tốt xấu cũng được coi như một lễ vật mừng sinh thần."

Hắn lại rời đi lần nữa, trong phòng bỗng nhiên trở nên trống rỗng, chỉ còn mỗi Tịch Nhan, trong ánh nến lập lòe lúc sáng lúc tối, nàng nắm cây ngọc trâm trong tay, yên lặng cúi đầu rơi lệ.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 188

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Hôm sau, trong hoàng cung.

Lúc thượng triều, hoàng đế giận không thể kiềm chế được, ném tấu chương cầm trong tay vào người Hoàng Phủ Thanh Vũ, cười lạnh: "Đường đường là một vị thân vương, nhưng lại ở trong phủ đệ của mình làm ra chuyện xấu hổ như vậy trước mặt mọi người, ngươi quả nhiên thật là tốt!"

Hoàng Phủ Thanh Thần, Thập Nhất cùng Thập Nhị đều nhịn không được khẽ thay đổi sắc mặt, nhưng sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ lại trầm tĩnh, vén áo choàng, quỳ xuống, cũng không nói một lời nào.

"Lão Lục đâu?" Hoàng đế cũng không thèm nhìn tới hắn, chỉ mở miệng hỏi thái giám bên cạnh.

"Hồi Hoàng thượng, Lục Vương gia sáng nay cáo bệnh xin vắng mặt, nói là nằm trên giường không dậy nổi."

"Nhìn xem chuyện tốt ngươi làm đi!" Hoàng đế lại nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, ánh mắt như hai ngọn lửa, "Không chỉ có mất thể diện của mình, còn mất thể diện của tiên đế, thể diện của hoàng gia! Trẫm thật sự lấy làm hổ thẹn thay cho ngươi!"

https://thuviensach.vn

Thập Nhị kiềm chế không được định tiến lên nói chuyện, nhưng bị Thập Nhất gắt gao giữ lại. Hoàng Phủ Thanh Vũ nghe được động tĩnh phía sau, rốt cuộc chậm rãi cúi đầu: "Thần đệ biết sai, thỉnh Hoàng thượng trách phạt."

"Trách phạt?" Hoàng đế hừ lạnh nói, "Trẫm cảm thấy không có thể diện trách phạt ngươi, nếu truyền ra ngoài sẽ chỉ làm người ta chê cười!"

"Hoàng huynh!" Lần này, Thập Nhất cũng nghe không lọt tai, liền tiến lên, quỳ xuống cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ nói, "Hoàng huynh, chuyện xảy ra hôm đó ở Anh vương phủ, cũng không phải hoàn toàn do lỗi của Thất ca! Do Lục ca trêu ghẹo một gã sai vặt thần đệ mang đi theo, thần đệ nhớ tới di huấn của tiên hoàng, không khỏi đau lòng, bởi vậy mới động thủ đánh Lục ca! Việc này vốn không liên quan tới Thất ca, chỉ vì Thất ca là chủ nhân buổi tiệc nên mới đứng ra thay thần đệ ghánh vác chuyện này!"

Những lời này quả thật rất thông minh, vì ai cũng biết tiên hoàng ghét nhất thói yêu thích nam nhân của Hoàng Phủ Thanh Hoành, Thập Nhất vừa nói những lời này ra, trong điện không ít đại thần đều lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Lửa giận trong mắt Hoàng đế càng tăng lên: "Thì ra còn có liên quan đến chuyện của ngươi!"

"Thỉnh hoàng huynh trách phạt thần đệ, không liên quan đến Thất ca."

"Được, được!" Hoàng đế cười lạnh, "Đã làm ra chuyện sai lần còn có can đảm dạy trẫm làm việc như thế nào!"

"Thần đệ không dám." Thập Nhất cúi đầu nói.

Hoàng đế lạnh lùng nhìn hai người quỳ gối trước điện, hồi lâu sau mới mở miệng: "Truyền ý chỉ của trẫm, Thất vương gia, Thập Nhất Vương gia gây chuyện đánh nhau, không để ý thể diện hoàng gia, không để ý di huấn

https://thuviensach.vn

tiên hoàng, phạt Thất vương gia làm nội giám bình thường, đến Hàn Lâm viện làm việc một tháng, phạt Thập Nhất Vương gia làm thị vệ bình thường, giữ cửa thành một tháng!"

Nếu không bởi vì qui định trong triều vô cùng nghiêm cẩn, chỉ sợ giờ phút này trên điện đã vang lên những tiếng xôn xao ồn ào -- trách phạt như vậy, đối với hai vị Vương gia mà nói, mới thật sự là vũ nhục, hơn nữa, cũng thật sự là mất thể diện hoàng gia.

Nhưng tất cả mọi người bao gồm Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Thập Nhị không ai dám đề suất ý kiến gì khác. Hoàng đế cười lạnh một tiếng, nhìn hai người: "Còn không tiếp chỉ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Thập Nhất đồng thời dập đầu nói: "Tạ hoàng huynh ân điển."

Trong Duyên Thọ cung, Thái hoàng Thái Hậu tức giận không thôi, ném thật mạnh chén trà trong tay xuống đất, do chưa hết giận, rốt cuộc đứng dậy đi đến trước mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ đang quỳ, giơ tay lên, dùng hết sức đánh tiếp một bạt tai: "Ngươi là tên nghiệp chướng!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ yên lặng chịu trận, đôi mắt lạnh nhìn bà ta, không nói một lời.

"Vì một nữ tử, ngươi quả nhiên là cái gì cũng không thèm để ý? Không nghĩ đến phải lấy lại công đạo, lấy lại thân phận hoàng hậu cho mẫu thân mình sao? Không thèm để ý đến khát vọng của mình sao? Không thèm để ý đến bách tính trong thiên hạ này sao?" Thái hoàng Thái Hậu tức giận đến nỗ cả người phát run, từng lời từng chữ, cơ hồ phải dùng hết khí lực toàn thân.

"Tôn nhi không dám." Hoàng Phủ Thanh Vũ cuối cùng cũng mở miệng, "Tôn nhi chỉ xin hoàng tổ mẫu ban cho thuốc giải, tôn nhi nguyện tuân thủ

https://thuviensach.vn

lời hứa ba năm."

"Chậm rồi!" Thái hoàng Thái Hậu cười lạnh một tiếng,"Ngươi nay vì nàng, là ngay cả chính mình tánh mạng cũng không để ý, ngươi cho là ai gia còn có thể tin tưởng ngươi sẽ giữ lời buông tay nàng ta ra sao? Nếu sẽ dàng buông tay nàng ta như vậy, ngươi sẽ không phải là Lão Thất! Đúng, thuốc giải kia là mẫu thân ngươi để lại cho ngươi, nhưng là để ngươi dùng trong lúc nguy cấp chứ không phải cho ngươi dùng để cứu mệnh nữ tử kia! Dù sao thì một nửa viên thuốc giải còn lại ta sẽ không cấp, về phần kế tiếp nên làm cái gì, chính ngươi suy nghĩ rõ ràng đi!"

"Hoàng tổ mẫu." Hoàng Phủ Thanh Vũ ảm đạm mở miệng, "Tôn nhi sẽ cho người mang nàng đi khỏi đây, thỉnh Hoàng tổ mẫu ban thuốc giải cho Tôn nhi."

"Lão Thất, ngươi để tay lên ngực tự hỏi xem, cho dù là hôm nay ngươi đưa nàng đi khỏi đây, ngươi có thể cam đoan tương lai sẽ không dùng mọi thủ đoạn làm cho nàng trở lại bên người mình không? Ta chưa bao giờ hoài nghi năng lực của ngươi, ngươi cũng không nên mang những lời này lừa gạt Hoàng tổ mẫu."

"Tôn nhi không dám lừa gạt Hoàng tổ mẫu." Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi nhắm hai mắt lại,"Chỉ là hiện tại, Tôn nhi đã không thể giữ nàng được nữa rồi."

"Cái gì?" Thái Hậu tỏ vẻ kinh ngạc, "Nàng không phải có mang sao? Nay lại gây chuyện với ngươi nữa?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ mở mắt ra, lẳng lặng nhìn vị tổ mẫu trước mắt này, nhưng thấy trên mặt bà ta tràn đầy vẻ kinh ngạc, rõ ràng không có một chút nào giả dối, chỉ một thoáng, nghĩ đến Tịch Nhan trong phủ, trong lòng bất chợt run lên.

https://thuviensach.vn

Thái Hậu thấy vẻ mặt hắn, trong lòng cũng biết hắn đang thử mình mà thôi, muốn biết mình có nói cho Tịch Nhan chân tướng sự việc hay không. Nhưng bà ta không lộ ra chút sơ hở nào, tiến lên đỡ lấy bả vai Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Lão Thất, nếu những lời con nói với Hoàng tổ mẫu là sự thật, đợi đến khi nàng sinh con xong, con muốn đưa nàng rời khỏi đây, ta sẽ đưa cho nàng thuốc giải, được không?"

Thật lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi cúi đầu: "..... Tôn nhi, tạ ơn Hoàng tổ mẫu."

Ở trong vương phủ, lúc Tịch Nhan nghe được chuyện hoàng đế hạ chỉ trừng phạt Hoàng Phủ Thanh Vũ đã là chuyện của ba ngày sau đó, chỉ vì tất cả mọi người đều cố ý gạt nàng, sau đó nàng phải hỏi thăm nhiều nơi mới biết kết quả như vậy, bỗng chốc giống như sét đánh giữa trời quang, hôm đó nàng liền nằm trên giường cả một ngày.

Hắn luôn là một người cao ngạo như vậy, thế nhưng bị giáng xuống làm những việc lặt vặt của một thái giám thấp bé, hơn nữa còn phải chịu đựng ánh mắt châm chọc cười nhạo của tất cả viện sĩ Hàn Lâm viện. Tịch Nhan không thể tưởng tượng nổi hắn làm thế nào để vượt qua được.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 189

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Thập Nhị đi ra cửa, lớn tiếng hỏi các thị vệ và kiệu phu đang chờ hắn

"Vừa nãy các ngươi có thấy người nào từ đằng kia lao ra không?" Thập Nhị cố gắng không nghĩ đến bộ dạng của Thập Nhất, giữ thái độ bình tĩnh thong dong để tra hỏi.

Một kiệu phu tiến lên trả lời: "Bẩm Thập Nhị gia, sự việc xảy ra đột ngột, mà tốc độ của người đó lại vô cùng nhanh, tiểu nhân không thấy rõ lắm"

Thập Nhịn nhịn không được, thấp giọng chửi một tiếng, sau lại nói: "Ngươi nhớ lại cho thật cẩn thận, nếu nhớ được điều gì, thì nhất định phải báo ngay cho Thất gia hoặc là ta"

"Vâng"

Thập Nhị xoay người đi vào bên trong quán ăn nhỏ, vừa vào đã thấy Thập Nhất đột nhiên cúi xuống ôm Mẫu Đơn lên

"Thập Nhất!" Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng cất tiếng gọi: "Đệ đi đâu vậy?"

https://thuviensach.vn

Gương mặt Thập Nhất vẫn trống rỗng như cũ, xoay người nhìn về phía Tịch Nhan đang dựa vào lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, bỗng nhiên bước lên hỏi: "Thất tẩu, tẩu nói cho ta biết đi, Mẫu Đơn nàng ấy đã nguyện ý gả cho đệ rồi, phải không?"

"Thập Nhất ....." Tịch Nhan nghẹn ngào, mắt đầy lệ, cũng không biết nên trả lời thế nào

"Thất tẩu, đệ xin tẩu nói cho đệ biết" Trên mặt Thập Nhất vẫn không thấy được một chút bi thương nào, còn những người bên cạnh thì trong lòng đều đau xót.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi xoa tay Tịch Nhan, nhờ vậy mà lòng Tịch Nhan cũng bình tĩnh được đôi chút, nàng gật đầu: "Đúng, Mẫu Đơn cô nương nguyện ý gả cho đệ, nhưng cô ấy sợ sẽ mang đến cho đệ nhiều phiền phức .... "

Bỗng dưng Thập Nhất nở nụ cười, ôm Mẫu Đơn càng thêm chặt, lên tiếng với vẻ trào phúng: "Nhưng mà bây giờ, chính đệ mới là người đem phiền phức đến cho nàng"

Hắn ôm Mẫu Đơn, xoay người đi về phía cửa quán, nhưng vừa bước đến cửa lại bị va vào cánh cửa liền đổ gục xuống, cả người Mẫu Đơn cũng bị ngã theo.

"Thập Nhất ca!" Thập Nhị đứng kế bên hắn, nhanh nhẹn chạy đến đỡ

"Đừng đụng vào ta!" Đột nhiên Thập Nhất gầm lên giận dữ, Thập Nhị sợ đến mức rút tay lại, đứng yên tại chỗ không dám làm gì

Thập Nhất đứng dậy, tìm được thi thể của Mẫu Đơn, lại ôm nàng vào lòng, lấy tay thay nàng sửa lại chỗ tóc mai bị rối, bỗng nhiên lúc đó hắn vừa khóc vừa bước ra: "Vũ nhi, tỉnh lại, nàng mau tỉnh lại đi, chúng ta có thể thành thân rồi, ta đưa nàng trở về thành thân ...."

https://thuviensach.vn

Đó thực sự là bộ dạng thương tâm muốn chết, dường như tất cả nỗi buồn và đau thương trước đó, toàn bộ đều bộc lộ ra bên ngoài, khó mà kiềm nén được nữa: "Vũ nhi ... "

Từ sau khi mẫu thân qua đời, đã nhiều năm trôi qua Tịch Nhan không hề cảm nhận được thì ra cái chết lại gần mình đến như vậy

Mẫu Đơn là một cô nương tốt, thế mà lại chết đi một cách không minh bạch như vậy, nàng cảm thấy trong lòng tràn đầy đau khổ nhưng không thể cho ai biết.

Không chỉ đau khổ cho Mẫu Đơn và Thập Nhất còn đau khổ cho bản thân mình và hắn nữa.

Giờ này khắc này, ở trong phòng hắn, khắp nơi đều tràn ngập mùi hương của hắn, nhưng trong lòng Tịch Nhan lúc này, chưa bao giờ nàng lại quyến luyến thế gian này như thế

Nàng không muốn chết, thật sự không muốn chết, cũng không muốn rời xa hắn, khôngmuốn hắn cũng giống như Thập Nhất vậy, đau khổ khi nàng rời đi.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía bức bình phong trước mặt nơi Hoàng Phủ Thanh Vũ đang thay quần áo, trong lòng tràn ngập đau đớn, nhưng lại không thể nào nói nên lời.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhanh chóng thay đổi y phục xong đi ra, hắn kinh ngạc khi thấy nàng ngồi thất thần ở bên kia, liền tiến lên nói: "Ta sẽ ngủ ở đây, nếu nàng thấy buồn, phía sau có một vườn hoa nhỏ có thể tản bộ giải sầu, người bên ngoài không thể vào được"

Tịch Nhan nhìn hắn, thản nhiên lên tiếng đáp ứng.

https://thuviensach.vn

"Chuyện của Mẫu Đơn, nàng không cần phải thương tâm quá" Tay hắn chậm rãi vươn ra, dường như muốn ôm trọn trên gương mặt nàng, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại, thay vào đó lại chạm vào vùng bụng hơi nhô ra của nàng: "Coi như là vì đứa bé, nàng đừng nghĩ đến nữa"

"Ta biết rồi" Tịch Nhan không được tự nhiên gạt tay hắn ra, đứng dậy ngồi bên mép giường.

Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng yên tại chỗ một lúc lâu, sau đó mới nhấc chân đi ra khỏi phòng.

Tịch Nhan cứ ngồi yên mà dõi theo bóng dáng hắn, cho đến khi cửa khép lại, mới không nhịn được cắn môi dưới, ánh mắt tràn ngập nỗi bi thương

Lúc Hoàng Phủ Thanh Phủ đi đến phủ của Thập Nhất, Hoàng Phủ Thanh Thần và Thập Nhị đang ngồi trong sảnh, cả hai đều trầm mặc không nói gì.

"Thập Nhất đâu?"

" ... Huynh ấy tự nhốt mình trong phòng ở cùng với Mẫu Đơn " Thập Nhị ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái , bỗng nhiên cả kinh nói: "Thất ca, sắc mặt huynh sao khó coi vậy?"

Hoàng Phủ Thanh Thần nghe thế mới giương mắt nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Thanh Vũ, trông thấy thần sắc ảm đạm của hắn, ngay cả đôi môi cũng biến sắc, không khỏi nhíu mày lại: "Thất ca, không phải huynh sợ chuyện này chứ? Nếu hôm nay Hoa Tịch Nhan tiến thêm vài bước nữa, chỉ sợ nàng ta sẽ cùng chết với Mẫu Đơn"

Hoàng Phủ Thanh Vũ không đáp lời, ngồi xuống uống một ngụm trà, rồi mới nói: "Sự việc hôm nay, các đệ thấy thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Rõ ràng là nhắm vào Thập Nhất, quá rõ ràng rồi mà" Hoàng Phủ Thanh Thần nhíu mày nói "Lần này lão Tứ cũng thật quá bỉ ổi"

"Hắn tất nhiên là bỉ ổ rồi! Bằng không ngày đó, phụ hoàng vừa băng hà, hắn liền kêu gọi quần thần dâng tấu, cố gắng giao thiệp rộng rãi để được ngồi lên ngôi vị hoàng đế! Lão Bát không bỉ ổi bằng hắn nên mới bị hắn hất đổ. Cũng may lúc trước Thất ca không tranh chấp với hắn, bằng không chỉ sợ kết cục cũng sẽ như lão Bát". Thập Nhị cắn răng nói: "Thất ca, bọn đệ đều đang chờ lệnh của huynh, khi nào thì mới hành động? Nay lão Tứ lại đạp lên đầu chúng ta, luôn lấy danh nghĩa của tiên hoàng để áp bức huynh! Nhưng thật ra hắn đã quên, lúc trước huynh đã cực nhọc liên tiếp mấy ngày không ăn không ngủ canh giữ ở trước linh cữu của phụ hoàng, còn hắn thì làm được gì chứ!"

"Thất ca, chúng ta còn phải tiếp tục nhịn hắn nữa sao?" Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Thần cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên "Nếu còn tiếp tục nhún nhường, chỉ sợ thủ đoạn của lão Tứ sẽ ngày càng thâm độc hơn"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu, lẳng lặng mà thưởng thức tách trà trong tay, thấp giọng nói: "Hiện nay triều chính trên dưới chỉ vừa mới ổn định, do đó phải chờ đợi cơ hội đến"

"Huynh rốt cuộc đang đợi điều gì?" Hoàng Phủ Thanh Thần nghiến răng nói "Nay thống lĩnh của đại doanh Giang Bắc vừa mới trở thành người của ta, hơn nữa với sức ảnh hưởng của huynh trong triều và Hổ phù trong tay Lâm thừa tướng, đệ không tán thành việc huynh chờ đợi!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn không hề ngẩng đầu lên: "Đợi thêm nửa năm nữa".

"Nửa năm?" Hoàng Phủ Thanh Thần bất an, không biết vì sao lúc này lại liên tưởng đến một chuyện khác, trong phút chốc sắc mặt liền thay đổi: "Đến nay mà huynh vẫn nghĩ cho cô ta sao? Huynh định chờ đến khi cô ta

https://thuviensach.vn

sinh đứa bé ra rồi mới hành động tiếp phải không? Trong nửa năm này có thể sẽ phát sinh thêm bao nhiêu chuyện, huynh có biết không?"

"Ta biết" Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩng đầu lên, đôi mắt đầy kiên quyết: "Nửa năm sau, ta cam đoan mọi việc sẽ đâu vào đấy".

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 190

Cuối cùng kết quả là, cả ba huynh đệ Hoàng Phủ Thanh Vũ không thể nào giương mắt nhìn Thập Nhất như vậy. Tính tình Thập Nhị vội vàng, dễ xúc động, lo lắng Thập Nhất sẽ làm chuyện gì đó thiếu suy nghĩ, nhất thời nóng vội muốn phá cửa xông vào phòng, cũng may được Hoàng Phủ Thanh Vũ giữ chặt lại, khuyên vài câu mới trấn an hắn được đôi chút, sau đó tất cả cùng nhau rời khỏi phủ đệ của Thập Nhất

Chia tay hai người kia thì sắc trời cũng đã tối khuya, chỉ còn một mình Hoàng Phủ Thanh Vũ lang thang trên đường lớn, dường như hắn cũng không muốn về phủ

Thật ra, hắn cũng không nghĩ sẽ về vì lúc này chắc hắn nàng vẫn chưa ngủ

Mãi cho đến giờ Tý, hắn mới trở về phủ, nhưng phát hiện trong phòng vẫn còn ánh nến. Hắn nhất thời quên mất Tịch Nhan mỗi khi ngủ phải luôn để nến thắp sáng, hắn chỉ nghĩ nàng vẫn còn chưa ngủ, nên không nhịn được bước nhanh đến gần cửa. Đứng trước cửa hồi lâu hắn mới nhớ đến thói quen của Tịch Nhan, bất giác nhẹ nhàng thở ra, đẩy cửa bước vào phòng.

Trong phòng cực kỳ im lặng, hô hấp của nàng từ trước đến nay vẫn luôn nhẹ nhàng, cơ hồ khó có thể nghe thấy được.

https://thuviensach.vn

Màn che trên giường buông xuống, nàng lui vào phía trong mà ngủ, hắn nhìn đến vị trí còn lại không biết có phải nàng vẫn luôn dành cho hắn hay không.

Hắn chậm rãi ngồi xuống bên giường, hồi lâu sau, hình như nghe được âm thanh khác. Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi nhăn mày, quay đầu nhìn bóng dáng của nàng, thử thăm dò gọi nàng một tiếng: "Nhan Nhan?"

Thân mình Tịch Nhan hơi run lên, quả nhiên là nàng chưa ngủ

Đợi nàng xoay người lại, hắn mới nhìn rõ ràng hơn, phát hiện nàng vẫn còn khóc, ánh mắt đã sưng đỏ đến mức tưởng như không nhìn ra hình dạng gì nữa

Trầm mặc giây lát, sau đó hắn ôm nàng vào lòng, thấp giọng an ủi: "Đừng khóc nữa, nàng đau buồn như vậy, dưới suối vàng Mẫu Đơn mà biết được cũng sẽ không an tâm đâu."

"Vì cớ gì mà bắt Mẫu Đơn chết chứ ..." Tịch Nhan cắn môi, ở trong lòng hắn khóc nức nở: "Thập Nhất đâu, đệ ấy sao rồi?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thở dài một hơi, nhưng không trả lời, chỉ vỗ nhẹ lưng nàng, giúp nàng an tâm hơn

Hy vọng nàng không nhớ nhiều về chuyện này. Trong lúc nhất thời, hai người đều lâm vào trầm tư suy nghĩ.

Hồi lâu sau, hắn mới hạ tầm mắt xuống, liền nhìn thấy Tịch Nhan dựa vào ngực hắn, mí mắt buông xuống, để lộ ra đôi môi anh đào run run, trong phút chốc tất cả những đau đớn tận sâu trong lòng đều dâng trào lên, những áp lực được đè nén bấy lâu nay không thể kìm chế lại được nữa.

Hắn cúi đầu thật nhanh, in dấu lên đôi môi nàng

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt ánh mắt Tịch Nhan trở nên mê man, nhìn thẳng vào mắt hắn, có chút thất thần, nhưng mà chỉ trong giây lát, lưỡi của hắn đã tiến sâu vào dò xét bên trong, mang theo hơi thở ôn nhu và triền miên, như bão tố lướt qua, như muốn nuốt lấy hết tất cả những gì thuộc về nàng.

Hô hấp Tịch Nhan trở nên khó khăn nhưng lại không biết nên đáp lại hắn như thế nào

Nàng biết hắn rất đau, nàng cũng rất đau, nàng cũng lo lắng cho hắn. Nhưng mà nếu cứ tiếp tục khiến hắn lún sâu, về sau khi nàng rời đi, hắn phải làm sao bây giờ?

Chứng kiến Thập Nhất đau khổ như hiện nay, nàng không dám tưởng tượng về sau hắn sẽ phải làm thế nào để vượt qua cảm giác đau đớn đây. Nhưng mà, nhìn thấy Thập Nhất và Mẫu Đơn nghìn thu vĩnh biệt, bỗng nhiên nàng lại cảm thấy thời gian hai năm đối với bản thân mà nói đã là đặc ân quá lớn.

Trong lòng vẫn còn nhiều suy nghĩ mông lung, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã dần dần buông lỏng đôi môi của nàng, nhìn thấy bộ dạng tim đập mạnh và loạn nhịp của nàng, ánh mắt hắn hiện lên vẻ ảm đạm, hắn khẽ vuốt ve mặt nàng: "Nàng nghỉ ngơi đi, ta còn phải vào cung nữa"

Lúc này Tịch Nhan mới nhớ đến hắn vẫn còn đang công tác ở Hàn Lâm viện, chỉ một thoáng cảm giác đau lòng dâng lên trong tim không thể kiềm nén được, thân mình mềm nhũn, ngã vào lòng hắn. Truyện Sắc Hiệp -

"Ở lại với ta ...." Tịch Nhan nhắm mắt lại, thấp giọng nỉ non.

Chỉ những từ đơn giản vậy thôi, kiên quyết nhưng cũng gần như tuyệt vọng.

Nàng đã không còn chống đỡ được nữa, mặc dù biết rõ, sau khi nói ra điều này, tương lai có thể để mang lại cho hắn những tổn thương lớn hơn,

https://thuviensach.vn

nhưng mà giờ khắc này, tình cảnh này, khiến nàng muốn ích kỷ một lần.

Hoàng Phủ Thanh Vũ không hề đáp lại, đến khi Tịch Nhan mở mắt ra, hắn mới chậm rãi vòng quanh eo nàng: "Được"

Suốt đêm, nàng quay lưng dựa vào trong ngực hắn, tay hắn vòng quanh bụng nàng, hai người cùng nhau cảm nhận ba nhịp tim đập.

Sáng hôm sau, một cơn đau đầu nhỏ kéo đến khiến Tịch Nhan tỉnh giấc, nhớ đến đêm qua hình như mình đã khóc rất lâu, bỗng nhiên cảm nhận được hô hấp vững vàng của nam tử phía sau, trong lòng hơi chấn động, lẳng lặng quay đầu, bắt gặp gương mặt ngủ say của Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Không biết đã bao lâu rồi hắn chưa được nghỉ ngơi đàng hoàng, trước kia hắn luôn là người tỉnh giấc trước, nhưng hôm nay, ngay cả động tác quay người lại nhìn hắn của nàng hắn cũng không hề phát hiện.

Nửa tháng không gặp, dường như hắn đã đã gầy hơn trước, ngay cả sắc mặt cũng thêm vài nét phong trần. Tịch Nhan nhìn sự mệt mỏi không cách che dấu được trên khuôn mặt hắn mà lòng đau như có mũi giáo đâm vào

Nhưng bên cạnh đó, nghe thấy hô hấp của hắn ngay bên cạnh, con tim nàng mặc dù đau đớn, khổ sở, nhưng vẫn luôn cảm thấy an bình

Tịch Nhan chậm rãi nâng tay lên, ngón tay mơn trớn khuôn mặt hắn, dừng lại nơi đôi môi, nhẹ nhàng lướt qua

Lông mày Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi cử động, giây tiếp theo liền mở mắt ra, ánh mắt thanh tỉnh nhìn khắp gương mặt nàng, cuối cùng lại nở một nụ cười nhạt nhẽo, sau đó hắn ngồi dậy, phán đoán giờ giấc, lại nhăn mày nhăn mặt

Tịch Nhan ngồi dậy theo hắn, nhịn không được khẽ thở dài một tiếng.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhanh chóng xoay người đỡ lấy cánh tay nàng: "Làm sao vậy?"

"Chỉ đau đầu thôi" Tịch Nhan cúi đầu, thấp giọng nói.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lập tức bắt mạch cho nàng, xong xuôi mới nhẹ nhàng thở ra, lại hướng ra ngoài phòng gọi: "Thôi Thiện Duyên!"

"Thất gia, có nô tài" Rất nhanh, lời đáp của Thôi Thiện Duyên đã vang lên

"Lập tức chuẩn bị bữa sáng, bảo phòng bếp nấu trước một bát canh đem đến đây, ngoài ra chuẩn bị ngựa cho ta, ta muốn vào cung ngay". Hoàng Phủ Thanh Vũ phân phó đâu vào đấy ổn thỏa, mới quay đầu nhìn Tịch Nhan: "Không có gì đáng ngại cả, lát nữa nàng uống canh an thần xong, ngủ một giấc là khỏe ngay thôi"

Dứt lời, hắn đứng lên, sau đó gọi tỳ nữ vào hầu hạ rửa mặt thay xiêm y. Đến khi mọi việc đều hoàn tất đâu vào đấy, nhìn thấy Tịch Nhan vẫn kinh ngạc ngồi bên giường, hắn lập tức bước qua, ôm nàng vào lòng trấn an: "Chuyện của Mẫu Đơn, nàng đừng nghĩ nhiều nữa, cũng đừng sợ, ta đã điều thêm người bảo vệ nàng, không có việc gì đâu"

Dựa vào vai hắn. Tịch Nhan chỉ trầm mặc, hồi lâu sau mới nói: "Chàng vẫn nên phái người bảo vệ tốt cho Lâm Lạc Tuyết đi, ta nghĩ cho dù có người muốn đối phó chàng, người đầu tiên hắn nhắm đến hắn là nàng ta"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 191

Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

"Việc này nàng không cần quan tâm đâu, cứ nghĩ ngơi cho tốt, ta đi đây" Giọng nói của Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng khôi phục lại sự thản nhiên như trước, buông Tịch Nhan ra, rồi đi ra ngoài.

Cho đến bây giờ, mỗi khi nhắc đến việc trong triều, hắn luôn làm ra vẻ không muốn cho nàng biết, thật ra, Tịch Nhan đã sớm hiểu điều này, vì thế cũng không để tâm lắm, nhìn bóng dáng hắn sắp ra đến cửa, bỗng nhiên lên tiếng: "Buổi tối, chàng nhớ về sớm nhé." Hoàng Phủ Thanh Vũ đi thêm vài bước, sau đó lại xoay người, đi về hướng nàng.

Tịch Nhan bị hắn nhìn có chút sợ sệt, nhấp nháy môi: "Sao thế, chàng không định trở về sao?"

"Nàng nói nghiêm túc chứ?" Hắn cúi xuống tựa vào vai nàng, đôi mắt ngập tràn sự chờ mong.

Tịch Nhan nhìn thẳng vào hắn: "Chàng nghĩ sao?"

Hồi lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới hơi cong khóe miệng trả lời: "Đều theo ý nàng muốn"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan đứng dậy, nhìn canh giờ, lại nói: "Hôm nay chàng đi muộn thế này, không sao chứ?"

"Không sao cả" Hắn nhẹ nhàng hôn vào trán Tịch Nhan "Hàn Lâm viện ấy cũng phải nể mặt ta một chút chứ. Huống chi, khó có được giấc ngủ ngon, không phải sao?"

"Ừ" Tịch Nhan hơi khép mắt, lặp lại câu nói đó, "Khó có được giấc ngủ ngon"

Ra vườn, lúc đi qua cửa phủ, bỗng dưng Hoàng Phủ Thanh Vũ thấy Lâm Lạc Tuyết tay cầm theo chiếc giỏ đứng ở cửa.

"Vương gia" Lâm Lạc Tuyết vừa thấy hắn liền bước đến, đưa chiếc giỏ đựng đồ ăn đang cầm cho gã sai vặt của hắn rồi nói: "Thiếp nghe Thôi tổng quản nói Vương gia hôm nay dậy muộn, nên đoán là Vương gia nhất định chưa dùng bữa sáng, ở đây có chút điểm tâm, Vương gia mang theo đến Hàn Lâm viện phải nhớ dùng"

"Ừ, phiền nàng lo lắng" Hoàng Phủ Thanh Vũ lên tiếng, lại nói tiếp: "Nhớ rõ lời ta dặn, nên ít ra ngoài, bên cạnh nàng tuy nhiều thị vệ, nhưng cũng khó tránh khỏi việc gặp nguy hiểm"

Lâm Lạc Thuyết cười nhẹ: "Đa tạ Vương gia quan tâm."

Chỉ một lát sau, trong mắt nàng ta chợt lóe sáng, nhìn về phía sau lưng của Hoàng Phủ Thanh Vũ. Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng xoay người nhìn theo, thấy Tịch Nhan đang đi về hướng này, hai tay để đằng sau, không biết là đang giấu thứ gì.

Hắn nhịn không được, khẽ cười hỏi: "Nàng cầm gì thế?"

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, Tịch Nhan cũng trông thấy Lâm Lạc Tuyết, lại nhìn sang gã sai vặt, cố gắng không nhìn đến giỏ thức ăn kia, chỉ lắc đầu: "Không có gì, chàng đi nhanh đi."

Hắn không nói gì thêm, chỉ dặn dò Thôi Thiện Duyên đưa Tịch Nhan và Lâm Lạc Tuyết vào trong, còn mình thì xoay người lên ngựa phóng đi

Tịch Nhan xoay người, vừa bước vào cửa, thì đột nhiên giọng nói Lâm Lạc Tuyết từ sau truyền đến: "Rất nhiều người nói ngươi là yêu nữ, ngay cả cha ta cũng nói vậy."

Tịch Nhan bỗng dưng bật cười, quay lại nhìn nàng ta: "Ngươi đúng ra không nên nói cho ta biết, nếu không, yêu nữ ta đây sẽ tìm phụ thân ngươi trả thù."

Lâm Lạc Tuyết cũng cười lạnh một tiếng: "Ngươi không có bản lãnh đó đâu. Ngay cả Vương gia và Hoàng thượng cũng phải kiêng kỵ cha ta ba phần."

"Chuyện này thì ta biết" Tịch Nhan hơi nhướng mày, xoay người tiếp tục đi.

"Ta nghe chàng gọi ngươi là Nhan Nhan" Âm thanh lạnh như băng của Lâm Lạc Tuyết lại truyền đến, "Ngươi rốt cuộc là Lăng Vi Chi, hay là ai khác?"

Khóe môi Tịch Nhan hơi nhếch lên: "Hoặc là ta chẳng là ai trong hai người đó cả?"

"Không đúng" Lâm Lạc Tuyết đột nhiên tiến lên đứng chắn trước mặt nàng, nhìn thẳng vào Tịch Nhan, "Ngươi là quận chúa Tây Càng Hoa Tịch Nhan, cũng chính là Hoàng tử phi trước kia."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan mỉm cười: "Phải hay không thì có gì quan trọng đâu, đúng không?"

Lúc này sắc mặt Lâm Lạc Tuyết thoáng trở nên trắng bệch, hồi lâu sau nàng ta mới thấp giọng nói: "Nếu đúng thế, vậy thì ngươi chính là đồ yêu nữ, loại yêu nữ chuyên đi mê hoặc người!"

Buổi tối, quả thật Hoàng Phủ Thanh Vũ trở về rất sớm, đúng lúc Tịch Nhan đang dùng bữa tối.

Tịch Nhan vẫn không dám nhìn vào mắt hắn như cũ, bởi vì dù sao trong lòng nàng cũng còn khúc mắc, mà đôi mắt thâm thúy của hắn lại nhiều lần dò xét nàng.

Quả nhiên, nàng bất thình lình thay đổi như vậy, hắn làm sao có thể không nghi ngờ chứ?

Tận đáy lòng Tịch Nhan bất động thanh sắc thở dài, giương mắt nhìn hắn: "Thập Nhất thế nào rồi?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ dường như đoán được nàng sẽ hỏi điều này, nói: "Đệ ấy không chịu chôn cất Mẫu Đơn, nói là ngày mai muốn kết hôn với Mẫu Đơn"

"Ngày mai ta đi thăm đệ ấy" Trong lòng Tịch Nhan trở nên khổ sở.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng một cái, nói: "Chuyện này cứ giao cho ta, nàng không cần lo lắng nhiều"

"Nhưng người đó là Thập nhất" Tịch Nhan bất ngờ đứng dậy, hốc mắt ửng đỏ: "Mẫu Đơn đã chết oan uổng là chuyện đã rồi, điều nàng ấy ngàn vạn lần không nên làm là gây ra khúc mắc với Thập nhất! Nhưng Thập nhất

https://thuviensach.vn

đã làm sai điều gì chứ, sao phải đương đầu với chuyện này! Ta chẳng qua chỉ muốn đến thăm đệ ấy thôi, vậy mà cũng không được sao?"

Tịch Nhan chưa từng nghĩ rằng mình có thể xúc động đến vậy, nhưng chỉ khi nàng nghĩ đến tình cảnh hôm nay Thập nhất chịu đựng đau khổ, hai năm sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng sẽ giống như thế. Nhưng khi đó, nàng đã không thể nhìn thấy nữa rồi. Nàng không biết lúc đó, Hoàng Phủ Thanh Vũ có giống Thập nhất lúc này hay không, nhưng nàng có thể xác định là hắn tuyệt đối sẽ khổ sở không ít hơn Thập Nhất.

Thật ra nàng chỉ muốn thông qua Thập nhất, đem những lời nói đó nói cho hắn nghe.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này cũng đứng dậy, ôm nàng vào lòng: "Ngày mai ta cùng nàng đi là được, sao phải khóc chứ?"

Tịch Nhan tựa vào lòng hắn, bỗng nhiên mở miệng, cắn thật mạnh vào ngực hắn, cơ hồ là hết toàn bộ sức lực, đến khi nghe hắn rốt cuộc cũng kêu đau, nàng mới buông lỏng, hơi giãy ra, uất ức nói: "Chàng cứ hay bắt nạt ta ....."

Hắn lại càng ôm chặt nàng hơn, cũng trầm mặc hơn, thấp giọng nói: "Về sau sẽ không thế nữa"

Chỉ một câu này, tâm Tịch Nhan chấn động mạnh, sợ không kìm nén được sẽ rơi lệ nên liền cắn chặt môi mới có thể khắc chế nội tâm đang xao động, lạnh lùng nói: "Chàng nhớ giữ lời đó!"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 192

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

"Ngươi cuối cùng rồi cũng phải chết! Ngươi chẳng còn nhiều thời gian đâu! Ngươi chẳng thể làm được gì để ở cùng hắn mãi mãi đâu! Ngươi sẽ chỉ mang lại đau khổ cho hắn thôi! Ngươi chỉ khiến hắn thêm thương tâm! Sao ngươi có thể ở bên hắn? Ngươi dựa vào điều gì để ở bên hắn!"

Nửa đêm, Tịch Nhan từ trong mộng tỉnh lại, hoảng hốt thét lên

Thế nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ còn chưa ngủ, vẫn luôn ngồi cạnh nàng, ngồi xem một quyển sách về thảo dược, chợt thấy bộ dạng nàng tỉnh lại, nhất thời bỏ sách xuống, liền ôm lấy nàng: "Nhan Nhan, nàng sao vậy?"

Sắc mặt Tịch Nhan hơi nhợt nhạt, nằm trong lòng hắn, thân mình run run.

Giấc mơ thế này thật ra đã xuất hiện nhiều lần. Trong mơ, thời gian đều là đêm Trung thu đó, lúc đó Thái Hậu đã nói với nàng những lời này. Sắc mặt tuy ôn hòa nhưng khí thế bức người của bà luôn làm Tịch Nhan bừng tỉnh từ trong mơ.

"Gần đây ta .... luôn mơ thấy ác mộng ...." Tịch Nhan nhẹ cắn môi, bất lực nói.

https://thuviensach.vn

"Nàng mơ thấy gì?" Hắn buông màn, ôm lấy nàng cùng nằm xuống.

"Không biết, nó rất hỗn độn ...." Tịch Nhan nâng tay lên xoa trán, bỗng nhìn về phía hắn. "Con của chúng ta ..."

"Đứa bé rất khỏe mạnh, nàng đừng lo lắng lung tung" Hắn tức khắc chặn ngay lời nói của nàng, lấy tay mình thay thế cho tay nàng, lau mồ hôi lạnh trên trán nàng, lại nói: "Ta ở ngay đây, nàng sẽ không thấy ác mộng nữa đâu"

"Ừ" Tịch Nhan lên tiếng, gối đầu lên khuỷu tay hắn, nhắm mắt lại, bỗng lại mở ra, miễn cưỡng cười nói: "Chàng nói xem, con chúng ta sẽ tên là gì?"

Trong mắt hắn bỗng hiện lên điều gì đó, cũng bật cười: "Nàng muốn con tên gì?"

Đôi mắt Tịch Nhan vòng vo: "Không biết, ta không xem sách nhiều, vẫn nên để chàng nghĩ đi."

Miệng hắn bất giác phát ra tiếng cười, nhẹ nhàng vuốt sợi tóc rũ xuống hàng chân mày của nàng, nói: "Thật ra ta đã nghĩ sẵn rồi, con sẽ tên Bất Ly".

Đôi mắt Tịch Nhan bỗng sáng ngời: "Bất Ly?"

"Đúng. Mạc thất mạc vong, bất ly bất khí."(*) Hắn nhìn nàng, "Được không?"

Tịch Nhan gật đầu: "Ta thích tên này, vậy thì gọi là Bất Ly."

"Được" Hoàng Phủ Thanh Vũ lên tiếng, nói "Ta đã đặt tên cho đứa con đầu tiên rồi, đứa thứ hai sẽ do nàng đặt."

Tịch Nhan bỗng giật mình: "Sao.... Đứa thứ hai?"

https://thuviensach.vn

Nàng còn có thể sinh thêm đứa thứ hai cho hắn sao?

"Nàng không muốn sao?" Hắn hạ tầm mắt nhìn nàng, "Nay ta đã hai mươi ba rồi, mà vẫn chưa chính thức làm cha, ta muốn ba năm ôm hai đứa."

Tịch Nhan bị giọng điệu hắn chọc cho bật cười, sau liền giả vờ như cẩn thận suy nghĩ: "Thế ... con sẽ tên là Bất Khí nhé?"

" Bất Khí?" Ánh mắt hắn bỗng nhiên sâu không lường được "Nàng nghĩ thật hay, hử?"

Môi hắn dời đến bên tai nàng, xấu xa mà ngậm vành tai Tịch Nhan, Tịch Nhan nhịn không được bèn cười ha hả, lại không dám cử động mạnh, mà tay hắn lại không yên phận, tham lam tiến vào vạt áo trong của nàng, Tịch Nhan thở mạnh không ngừng cầu xin tha thứ: "Ta còn muốn, ta lại ...."

Lời còn chưa dứt, nhưng chẳng thể nghe thấy được nữa, hắn cúi mặt ngăn lời nói ngay trên môi nàng.

Tịch Nhan run rẩy một chút, hắn trằn trọc ở bên môi nàng một chút, sau đó lưỡi lập tức tiến vào, dây dưa với lưỡi của nàng. Tịch Nhan bị hơi thở nóng bỏng cùng nụ hôn ôn nhu nghiêng trời lệch đất của hắn làm cho thần hồn điên đảo, đôi mắt trở nên mê man, nhanh chóng đáp lại hắn

Ban đêm yên tĩnh, không khí trong phòng tràn ngập ái muội làm cho người ta trầm luân. Tịch Nhan chỉ nghe được thanh âm thân mật của hai người vang lên, thân thể nàng dán chặt vào người hắn, sa vào trong sự thân mật cùng triền miên, cả người nàng mềm nhũn ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy, mặc hắn ta cần ta cứ lấy

"Nhan Nhan, dậy nào"

Cũng không biết đã qua bao lâu, hắn buông nàng ra, nhìn bộ dạng mê ly của nàng, thấp giọng gọi nàng.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn nụ cười như có như không trên mặt hắn, chỉ một thoáng tai nàng liền đỏ ửng, xấu hổ che mặt lại.

Tất nhiên là hắn không cho nàng trốn, lại tìm đến bờ môi nàng, Tịch Nhan tất nhiên không chịu thuận theo, rốt cuộc thẹn quá hóa giận: ""Chàng cần thì đọat lấy, không cần thì không quan tâm, như vậy là có ý gì?"

Vừa dứt lời, nàng mới giật mình ý thức được những gì mình nói, thoáng chốc mặt đỏ lên, cắn môi không nói thêm lời nào, không biết sao trước mặt hắn, nàng không khắc chế được lại làm chuyện buồn cười như thế.

Tịch Nhan chưa bao giờ thấy bộ dáng hắn cười thản nhiên, thoải mái như thế, lúc này nàng lại không có tâm tư nào thưởng thức, chỉ cảm thấy xấu hổ, vừa như có vị ngọt ngào lan vào tim, dần dần lan ra, thế nên hai mắt liền đỏ ửng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thấy nàng như thế, rốt cuộc không cười nữa, ngón tay để lên mắt nàng: "Nhan Nhan, ta chỉ sợ làm nàng bị thương .... "

Tịch Nhan nức nở một tiếng: "Ta biết."

Nàng đương nhiên biết, hắn sợ làm nàng bị thương, hắn không muốn khiến nàng có bất cứ thương tổn gì.

Hai người ở trên giường, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, vừa muốn ôm nhau ngủ, trong đêm khuya thanh vắng bỗng nhiên nghe được động tĩnh bất thường bên ngoài.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhanh chóng xoay người ngồi dậy, cùng lúc đó, đã nghe tiếng la từ ngoài vườn vọng vào: "Có thích khách ..."

Tịch Nhan cả kinh, cũng muốn bước xuống giường, nhưng bị Hoàng Phủ Thanh Vũ đè lại: "Nàng ngoan ngoãn ở trong phòng, dù có chuyện già

https://thuviensach.vn

xảy ra cũng không được ra ngoài."

Nhìn thấy hắn nhanh chóng mặc quần áo, lấy kiếm chạy ra ngoài cửa, nàng thấy tim đập rất mạnh, tai nghe bên ngoài âm thanh càng lúc càng hỗn độn, nhưng nàng cũng chỉ có thể ôm lấy chăn, lẳng lặng lui vào góc giường, đợi Hoàng Phủ Thanh Vũ trở về.

Thật lâu sau, bên ngoài mới dần yên tĩnh lại, Tịch Nhan nghiêng tai lắng nghe, đột nhiên cửa phòng mở ra, Ngân Châm đi vào.

"Sườn Vương phi, Vương gia sai nô tỳ vào đây với người, thích khách đã đi rồi, người không cần lo lắng." Ngân Châm nói.

"Vương gia có bị thương không?" Tịch Nhan vội hỏi

Ngân Châm lắc đầu: "Vương gia không sao, nhưng mà Vương phi thì bị thương, thích khách đó từ trong viện Vương phi chạy ra. Vương gia rất nóng giận, nên đang xử trí thị vệ canh gác trong viện."

"Nàng ta bị thương có nặng không?" Tịch Nhan hơi giật mình, không nghĩ đến thật sự sẽ có người đối phó với Lâm Lạc Tuyết, nhưng mà mục đích lại quá rõ ràng, nhất định là muốn ly gián Hoàng Phủ Thanh Vũ và Lâm thừa tướng.

"Nô tỳ không rõ, chỉ thấy Vương gia rất giận, liền cho người đi mời ngự y, lại còn gọi nô tỳ vào với người, nói là người cứ ngủ trước, đừng chờ Vương gia."

Tịch Nhan nhất thời cũng thấy mệt, nói vài câu liền nằm xuống, nhưng trong lòng vẫn không thể an tâm.

(*)"Mạc thất mạc vong, bất ly bất khí" lần lượt là hai câu trên viên ngọc của Giả Bảo Ngọc và chiếc khóa vàng của Tiết Bảo Thoa (hai nhân vật trong Hồng Lâu Mộng).

https://thuviensach.vn

Trên chiếc khóa vàng của Tiết Bảo Thoa là tám chữ: "bất ly bất khí, phương linh vĩnh kế" (không xa lìa, không rời bỏ, tuổi thơm được lâu bền mãi), hợp với tám chữ trên viên ngọc của Giả Bảo Ngọc: "mạc thất mạc vong, tiên thọ hằng xương" (đừng đánh mất, đừng bỏ quên, tuổi tiên được khoẻ mạnh mãi) thành một câu đối, vì vậy mà có thuyết kim ngọc lương duyên

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 193

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Mãi cho đến sáng sớm Hoàng Phủ Thanh Vũ mới trở về phòng, thần sắc ngưng trọng, bộ dáng một đêm chưa ngủ của hắn làm Tịch Nhan không yên tâm, từ trên giường ngồi dậy: "Cô ta bị thương nghiêm trọng lắm sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ đi đến bên giường, vừa lúc nàng ngước mặt lên, hắn liền thuận thế cúi đầu hôn xuống, sau một lát mới buông nàng ra: "Không đáng bận tâm đâu."

Tịch Nhan lúc này cũng không thuận theo, nắm chặt vạt áo hắn: "Ta càng muốn biết, chàng không nói sao?"

Khóe môi Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi nhếch lên, rồi nói: "Thì cũng chỉ là vết thương ngoài da thôi."

"Vậy vì sao bộ dạng chàng lại như vậy? Không phải thích khách đã bị bắt rồi sao? Là người của ai vậy?" Tịch Nhan nghiêm túc hỏi: "Là người của Hoàng Thượng sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ để tay phủ lên trán: "Tên thích khách đó là một tử sĩ, lúc bị bắt liền tự sát. Về phần hắn do ai phái đến, nàng không cần lo lắng hay suy nghĩ đâu."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan giận dữ buông tay ra, cúi mắt, uất ức ngồi bên mép giường: "Chàng đã nói về sau sẽ không bắt nạt ta, giờ lại thất hứa sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi do dự, lúc sau mới ngồi bên giường, nắm tay nàng, thở dài một tiếng: "Là người của lão Tứ"

"Vậy chàng tính đối phó hắn thế nào?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ không nề hà mà nở nụ cười: "Hắn là vua, ta còn có thể đối phó thế nào với hắn chứ? Chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến thôi."

Hai người trò chuyện hồi lâu, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới đứng dậy thay quần áo để vào cung, mà Tịch Nhan thì vẫn ở lại trong phòng hắn. Dùng xong bữa trưa, nàng đi qua đi lại kiếm chuyện để làm giết thời gian, bỗng nhiên nghe người ngoài báo: Thái hoàng Thái hậu giá lâm.

Trong lòng Tịch Nhan hốt hoảng, nhất thời lại do dự không biết có nên ra ngoài tiếp giá hay không. Nhưng Ngân Châm không hiểu rõ lý do, nên không ngừng đỡ nàng ra ngoài: "Sườn Vương phi, người nhanh chút, Thái hoàng Thái hậu giá lâm không phải là việc nhỏ đâu ạ!"

Trong đầu Tịch Nhan giờ hoàn toàn hỗn loạn, dường như được Ngân Châm dìu ra đến cửa, vừa bước ra, liền bắt gặp cỗ xe hoa lệ vừa ngừng lại, có cung nữ tiến đến vén mành xe lên.

Trong Vương phủ tất cả mọi người đều quỳ xuống, Tịch Nhan được Ngân Châm chậm rãi đỡ quỳ xuống, những người bên cạnh cùng đồng thanh cung nghênh Thái hoàng Thái Hậu, trong đầu nàng chỉ vang lên những tiếng ong ong, mở miệng cũng không thể thốt nên lời.

Thái hoàng Thái hậu được vài cung nữ đỡ xuống xe ngựa, điều đầu tiên bà ta chú ý là nơi Tịch Nhan đang quỳ, nhưng chỉ lạnh lùng nhìn thoáng

https://thuviensach.vn

qua, sau đó đi đến phía sau Tịch Nhan, nhìn tất cả người trong Anh vương phủ nói: "Tất cả bình thân"

Bởi vì bà nhìn về phía trước mà hạ lệnh, nhưng bà lại đứng phía sau Tịch Nhan, cho nên nàng có vẻ rất bối rối, cảm thấy mình đứng lên cũng không được mà không đứng cũng không xong.

Đúng lúc này, bỗng nhiên lại có thêm một người xuất hiện trước mặt nàng, Tịch Nhan ngẩng đầu lên nhìn, thì nhìn thấy một người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi, mặc quan phục màu tím, vạt áo phía trước có thêu mãng văn, trên đầu đội mũ cánh chuồn, thì ra là Thừa tướng đại nhân!

Đây là phụ thân của Lâm Lạc Tuyết. Tịch Nhan chậm rãi cúi đầu, ánh mắt ông ta nhìn bụng của nàng, lẳng lặng chờ đợi điều gì đó.

Quả nhiên, Lâm thừa tướng trước mặt đã mở miệng: "Thái hoàng Thái hậu, dù sao sườn Vương phi cũng đang mang thai, quỳ lâu chỉ sợ không tốt cho thân thể, vì thế vẫn nên cho sườn Vương phi đứng lên"

Lúc này, Thái hoàng Thái hậu mới xoay người, vẫn là cái nhìn thoáng qua và thản nhiên, bỗng nhiên cười nói: "Sao nãy giờ ta lại không nhìn thấy ngươi, ta biết ngươi là một đứa nhỏ hiểu rõ quy củ, biết lúc nào nên tiến lúc nào nên lùi, làm sao có thể không ra tiếp giá, thì ra là ngươi quỳ gối nơi này. Đứng lên đi, không khéo lại bị thương, thì lão Thất sẽ oán ai gia."

Tịch Nhan khẽ cắn môi, được Ngân Châm đỡ dậy, quay lại hành lễ: "Tạ Thái hoàng Thái Hậu". Cuối cùng, lại nhìn về phía Lâm thừa tướng: "Tạ Lâm thừa tướng."

Ánh mắt băn khoăn của Lâm thừa tướng dừng lại trên người nàng một lát, lúc sau khóe môi hơi nhếch lên: "Sườn Vương phi khách khí quá, vi thần không dám nhận."

https://thuviensach.vn

"Vi Chi." Thái hoàng Thái Hậu bỗng nhiên mở miệng gọi nàng: "Nghe nói đêm qua phủ các ngươi có thích khách, còn làm cho Lạc Tuyết bị thương, bởi vậy ai gia mới cùng Lâm thừa tướng đến thăm, ngươi cũng theo chúng ta luôn đi."

"Vâng" Tịch Nhan lên tiếng, được Lâm thừa tướng nhường đường cho đi trước, nàng cũng không khách sáo nhường lại theo lễ nữa mà đi theo sau Thái hoàng Thái Hậu.

Vào Vương phủ bấy lâu nay, đây là lần đầu tiên nàng bước vào tiểu viện của Lâm Lạc Tuyết, cảm thấy nơi này thanh u yên ắng lạ thường, vườn cũng rộng hơn rất nhiều, xung quanh lại có nhiều hoa lan, vừa thấy là biết là những giống hoa quý giá.

"Con bé Lạc Tuyết tính tình thật tốt, ngay cả khu vườn bố trí cũng đẹp như vậy, Lâm thừa tướng à, khanh thật khéo dạy." Thái hoàng Thái hậu bỗng nhiên mở miệng, cười nói

Lâm thừa tướng ở phía sau Tịch Nhan, giọng nói vẫn vững vàng như trước: "Tạ Thái hoàng Thái hậu khen thưởng. Thật ra từ nhỏ Tuyết nhi đã không ở bên cạnh thần, nếu nói đến việc dạy dỗ, thần thật sự xấu hổ. Nhưng mà, thần lại biết nữ nhi thích hoa lan, nên mới sai người đưa đến cho con bé một ít, nghe nói nơi này cũng có nhiều loại là do Vương gia tìm về"

"Ha ha. Lão Thất ấy à, thằng bé này luôn sắp xếp mọi thứ cẩn thận chu đáo"

Tịch Nhan đi giữa hai người, bà một câu ông một câu, dường như xem Tịch Nhan là người vô hình, dường như cố ý nói cho nàng nghe

Tịch Nhan bỗng nhiên hiểu ra, mình cũng không nên phụ lòng tốt của hai người, vì thế dừng bước, đưa ánh mắt có chút ghen tị nhìn các loại hoa lan ở bốn phía.

https://thuviensach.vn

Phía sau, Lâm thừa tướng cũng dừng lại gọi một tiếng: "Sườn Vương phi?"

Tịch Nhan giật mình hoàn hồn trở lại, cúi đầu thấp giọng lên tiếng, lại đi theo Thái hoàng Thái hậu vào phòng.

Phòng Lâm Lạc Tuyết thanh lịch, lộng lẫy lạ thường, mỗi một ngỏ ngách đều toát lên sự cao quý. Từ trước đến nay, Tịch Nhan chỉ quanh quẩn trong phòng mình, hoặc ở trong phòng của Hoàng Phủ Thanh Vũ, nên không hề biết trong vương phủ lại có một căn phòng xa hoa như vậy.

Lâm Lạc Tuyết vẫn còn nằm trên giường, nhìn thấy Thái Hậu bước vào, liền cố gượng dậy. Thái Hậu bước nhanh đến, đè nàng ta lại: "Con cứ nằm yên đi, ai gia biết con bị thương, không cần đa lễ đâu"

Lâm Lạc Tuyết cúi đầu lên tiếng, ánh mắt lướt qua Tịch Nhan, nhìn về Lâm thừa tướng phía sau nàng, bỗng nhiên mắt nàng ta ứa lệ: "Phụ thân ... "

Lâm thừa tướng cũng tiến lên vài bước, cầm tay con gái, tận tình hỏi han thương thế của nàng ta, sau khi biết được nàng ta bị thương trên vai, đã được đắp thuốc cũng không còn lo ngại, vừa nhẹ nhàng thở ra, vừa cẩn thận dặn dò hằng ngày phải chú ý đến vết thương, Lâm Lạc Tuyết gật đầu lắng nghe.

Thái Hậu ngồi một bên, bỗng nhiên quay đầu nhìn Tịch Nhan ở ngoài xa, nói: "Châm cho Lạc Tuyết một chén trà"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 194

Nguồn truyện: Y

Tim Tịch Nhan đập mạnh và loạn nhịp một lát, lúc này nàng mới ý thức được Thái hoàng Thái hậu đang nói với mình, bất chợt ngẩng đầu lên, Lâm thừa tướng và Lâm Lạc Tuyết cũng cùng nhìn lại đây. Tịch Nhan khẽ cười: "Vâng"

Vì thế nàng đi đến cạnh bàn, rót chén trà nóng, tự mình đưa đến bên giường, nở nụ cười lộ ra lúm đồng tiền như hoa: "Tỷ tỷ, mời uống nước."

Lâm thừa tướng thấy thế liền đưa tay nhận thay: "Đa tạ sườn Vương phi". Quay đầu tự mình giúp cho Lâm Lạc Tuyết uống nước, thấp giọng, dặn dò: "Coi chừng, nóng đó."

Lâm Lạc Tuyết nhẹ nhàng nhấp một ngụm: "Đa tạ phụ thân."

Nhìn thấy cảnh cha con thâm tình, Tịch Nhan hơi cắn môi, lui về một bên, nhìn ra cửa sổ

Nhưng cảnh bên ngoài xem còn chưa xong, bỗng nhiên nghe Thái hậu gọi mình, Tịch Nhanh quay đầu về phía bà ta, liền nghe bà ta nói: "Ngươi qua đây, theo ta ra hoa viên một chút, để cha con họ ngồi nói chuyện."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan lên tiếng đáp ứng, vừa bước đến, Thái hậu thuận thế liền cầm tay nàng, hai người cùng nhau ung dung đi ra khỏi cửa.

Lúc này Lâm thừa tướng mới nhìn về phía Lâm Lạc Tuyết hỏi: "Khi con bị thương, Vương gia có thái độ gì?"

"Hôm qua, chàng ở bên cạnh con cả đêm", Lâm Lạc Tuyết thấp giọng nói: "Thị vệ ở trong viện không có năng lực đều bị chàng trị tội"

Lâm thừa tướng nhịn không được thở dài một tiếng: "Chỉ trách phạt thị vệ thôi sao? Hắn thật có lòng, để bên cạnh nữ tử kia toàn những cao thủ, lại không thể phái vài người cho con, thế này là sao?"

"Phụ thân?" Sắc mặt Lâm Lạc Tuyết thoáng chốc trắng bệch.

Đôi mắt đen của Lâm thừa tướng sâu không lường được: "Những người âm thầm bảo vệ nữ tử kia, đều là cao thủ nhất đẳng."

Tịch Nhan theo Thái Hậu đi đến hoa viên, vốn nghĩ Thái Hậu sẽ buông mình ra, không ngờ bà ta vẫn cứ nắm tay mình, đến lúc tới hậu viện, dần dần tách khỏi những cung nữ và nha hoàn theo sau, bà ta cuối cùng cũng mở miêng: "Ta nghĩ, ngươi đã quyết định lựa chọn như thế nào rồi."

Tịch Nhan nhẹ nhàng nở nụ cười: "Ta làm người thất vọng rồi."

Thái hậu thản nhiên liếc mắt nhìn nàng: "Việc ta thất vọng quan trọng lắm sao? Quan trọng là, sau này ngươi sẽ không được hối hận. Ta cũng biết trong lòng ngươi, người đó chiếm vị trí rất quan trọng, nhưng vẫn không quan trọng hơn bản thân ngươi, có phải hay không?"

Tịch Nhan vẫn cười đáp: "Ta không biết sau này mình có hối hận không, ta cũng không biết lựa chọn của mình là đúng hay sai, Thái hậu, người từng

https://thuviensach.vn

trải như người lại đẩy ta vào hoàn cảnh khó xử thế này -- ta luyến tiếc chàng, ta muốn hàng ngày vui vẻ bên chàng, nhưng con tim ta vẫn rất sợ hãi, sợ rằng hai năm sau chàng sẽ không chấp nhận được. Ta hiểu rõ, bắt đầu càng hạnh phúc, vui vẻ bao nhiêu, thì khi kết thúc sẽ càng đau khổ và tổn thương nhiều hơn."

"Nhưng ngươi vẫn chọn lựa sẽ khiến hắn về sau một mình phải chịu đựng đau khổ, không phải sao?"

"Không phải" Tịch Nhan cúi đầu đáp một tiếng, "Đau khổ hay hạnh phúc, ta sẽ cùng chàng trải qua, bất ly bất khí."

Đôi mắt của Hoàng thái hậu cuối cùng trở nên lạnh lùng, đầy vẻ chế nhạo, đứng dậy phẩy tay áo tức giận bỏ đi.

Lúc Lâm thừa tướng rời đi liền đối mặt với Tịch Nhan.

Sau khi Thái Hậu rời khỏi, Tịch Nhan đã ngủ trưa được một lát, sau đó đứng dậy đi dạo quanh hoa viên, vừa đụng mặt nàng liền muốn tránh xa Lâm thừa tướng.

Nhưng Tịch Nhan vẫn mỉm cười đón nhận ánh mắt lão ta, Lâm thừa tướng thập phần lễ độ: "Sức khỏe của sườn Vương phi vẫn tốt chứ?"

"Tạ Lâm thừa tướng quan tâm, ta vẫn tốt lắm." Tịch Nhan cười nói: "Sức khỏe của Vương phi, cũng không có gì đáng ngại nữa chứ?"

Lâm thừa tướng gật đầu, vẫn như cũ đứng yên tại chỗ: "Hình như Sườn Vương phi có chuyện muốn nói với thần?"

Tịch Nhan hạ mắt, cười: "Quả thật không thể qua mắt Lâm thừa tướng. Có chút chuyện, ta cảm thấy nói với Lâm thừa tướng sẽ tốt hơn là để chính tai Vương phi nghe. Ta biết tình cảnh hiện nay của Vương phi, và cũng hiểu được là Vương phi rất đau khổ."

https://thuviensach.vn

Lâm thừa tướng nở nụ cười châm biếm, giống như không thể tin được lời nói này: "Người hiểu sao?"

"Ta hiểu được" Tịch Nhan gật đầu khẳng định. Tâm tình của Lâm Lạc Tuyết lúc này, có lẽ cũng giống ngày đó nàng cô đơn trên núi Lăng Tiêu chăng? Hơn nữa khi đó, trong lòng nàng chỉ toàn là tuyệt vọng, mà Lâm thừa tướng đây, chắc chắn sẽ không để Lâm Lạc Tuyết lâm vào hoàn cảnh như vậy. Bởi thế, dù hiện tại Lâm Lạc Tuyết đau khổ, cũng sẽ không bằng nỗi đau ngày đó của nàng trên núi Lăng Tiêu.

"Lâm thừa tướng, Vương phi là thê tử được Vương gia cưới hỏi theo nghi lễ, điều này, bất luận là thế nào cũng không thay đổi được. Chỉ mong Lâm thừa tướng nói lại với Vương phi, sau khi hồi phục chỉ cần tĩnh tâm chờ đợi, sau cơn mưa trời sẽ sáng. Rồi sẽ có một ngày, Vương phi sẽ là thê tử duy nhất của Vương gia, dù sao thì người ngoài không thể sánh được với vợ mình."

Lâm thừa tướng không nghĩ đến nàng sẽ nói với mình những lời này, hơi nhướng mày nhìn nàng, nhưng cũng rất thức thời không hỏi rõ nguyên do, chỉ nói: "Vậy tiểu nữ phải chờ bao lâu?"

"Hai năm. Nhiều nhất là hai năm."

Lâm thừa tướng khẽ cười một tiếng: "Thời gian hai năm, lâu vậy sao, Sườn Vương phi lấy gì cam đoan? Dựa vào đâu mà người bắt tiểu nữ chờ tận hai năm?"

"Ý của thừa tướng là?" Tịch Nhan nghe được ẩn ý trong lời lão ta nói

Tầm mắt lão chậm rãi dời về phía bụng nàng, thản nhiên nói: "Nếu Ttiểu nữ có thể giống sườn Vương phi, vì Vương gia mà sinh con nối dõi, thời gian hai năm, hắn sẽ nhanh chóng trôi qua."

https://thuviensach.vn

Thân mình Tịch Nhan hơi chấn động, trán bất giác nhăn lại, nhìn về phía người đàn ông tung hoành nhiều năm trong triều đình, nhẹ nhàng cắn môi.

Thật ra, hôm nay Hoàng Phủ Thanh Vũ không đi thăm Thập Nhất, thế nhưng Tịch Nhan vẫn sốt rột chờ hắn, mãi cho đến dùng bữa tối cũng chưa thấy hắn trở về, rốt cuộc hết kiên nhẫn, liền bảo muốn đi nghỉ ngơi trước.

Ngân Châm thấy nàng hôm nay thấp thỏm không yên, liền sai người đem một chén thuốc an thai đến, khuyên can mãi Tịch Nhan mới chịu uống.

Vừa mới uống được một nửa, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã trở về, nhìn thấy Tịch Nhan uống thuốc, hơi nâng mày: "Nàng sao vậy, thân mình không thoải mái sao?"

Vừa thấy hắn, Tịch Nhan lập tức đem nửa chén thuốc còn lại đẩy ra, bĩu môi: "Bọn họ quên thêm cam thảo vào rồi."

Nghe vậy, Hoàng Phủ Thanh Vũ nhịn không được khẽ cười, bước lên ôm nàng vào lòng: "Vậy bảo bọn họ làm lại một chén khác nhé?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 195

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng nở nụ cười, đưa tay xem xét mạch tượng của nàng rồi mới nói: "Thôi được rồi, ngại đắng thì không uống nữa. Ngân Châm, dọn chén xuống đi"

Từ nãy giờ, Ngân Châm đã xấu hổ đến đỏ cả mặt, nghe được lời đó, nhanh chóng bước lên thu dọn, rồi rời khỏi phòng

Tịch Nhan lúc này mới nhìn về phía hắn: "Chàng nói hôm nay cho ta đi thăm Thập Nhất, chàng lại nuốt lời"

"Không phải. Hôm nay thật sự ta ở Hàn Lâm viện rất bận, nàng yên tâm, có lão Cửu và Thập Nhị trông chừng đệ ấy mà." Dừng một chút, hắn lại nói "Hôm nay, Hoàng tổ Mẫu đến phủ, có nói gì không?"

Tịch Nhan đè nén sự tức giận: "Cũng chỉ nói những chuyện không đâu thôi, ta lười nghe."

"Ừ, không nghe cũng được" Hắn thản nhiên nói: "Bữa tối nàng đã ăn gì chưa?"

Tịch Nhan liền nói hết tên đồ ăn trên bữa tối cho hắn nghe, lại nói: "Chàng ăn không?"

https://thuviensach.vn

"Ta đã ăn ở chỗ của Lạc Tuyết rồi." Hắn đứng dậy, thay đổi quan phục trên người ra.

"Thì ra chàng từ bên kia trở về." Tịch Nhan thấp giọng nói "Chàng và nàng ta cùng nhau ăn à? Chắc là chàng đút cho nàng ta ăn đúng không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi trở lại bên cạnh nàng, chôn mặt vào gáy nàng, hít mùi thơm trên người nàng một chút mới nói: "Nàng không phải đã tắm rồi sao? Sao có mùi chua như như vậy?"

"Trước giờ ta vẫn thế! Sao nào, bây giờ chàng mới ngửi được sao?" Tịch Nhan tức giận đẩy hắn ra.

"Thật ra ta mới biết đây thôi." Khóe môi Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi nhếch lên, ánh mắt toát lên vẻ u ám.

Tịch Nhan vừa nhìn thấy ánh mắt hắn thì hơi chột dạ, dừng lại một lát, mới lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào hắn: "Đừng cho là ta không biết chàng nghĩ gì! Chàng đang suy nghĩ sở dĩ thái độ của ta đối với chàng đột nhiên thay đổi chắc hẳn là có ý đồ gì! Ta nói cho chàng biết, Hoàng Phủ Thanh Vũ, chàng đừng tưởng ta đã tha thứ cho chàng, ta vẫn nhớ rõ chàng kê đơn cho ta, gạt ta, lừa ta, giấu giếm ta, ép buộc ta. Hiện nay, khi ta nhìn thấy Thập Nhất và Mẫu Đơn vĩnh viễn bị ông trời chia cách, ta không muốn chúng ta cũng sẽ bị giống như hai người họ mà thôi! Ta chưa từng tha thứ cho chàng ngày đó chàng đã lừa dối ta!"

Tịch Nhan vốn định làm bản thân có thêm dũng khí, lý do khác là hy vọng có thể mượn đều này để đánh tan lòng nghi ngờ của hắn, nhưng không nghĩ đến khi nói xong những lời này cũng trở nên kích động, không kìm nén được khiến hốc mắt đỏ lên.

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ có chút ngưng đọng, liền nhanh chóng ôm nàng: "Nàng lại suy nghĩ miên man rồi phải không? Ta nói nghi ngờ

https://thuviensach.vn

nàng khi nào chứ? Nàng đã muốn cùng ta hòa hợp, ta vui còn không kịp, chẳng phải sao?"

"Trong lòng chàng chắc chắn có nghi ngờ!" Tịch Nhan nức nở, hơi đánh vào ngực hắn, "Chàng không nói gì, tức là có nghi ngờ rồi!"

Hắn cầm tay nàng, hôn nhẹ tóc mai của nàng: "Không có đâu, cho dù có, thì giờ cũng không còn nữa."

Tịch Nhan vẫn giữ bộ dáng uất ức như cũ: "Về sau chàng còn gạt ta nữa không?"

"Không."

"Cũng phải hứa là không ép buộc ta nữa?"

"Ta hứa"

"Cho dù có xảy ra chuyện gì, chàng cũng phải nói rõ với ta?" Tịch Nhan bắt đầu được một tấc lại muốn thêm một thước.

Hắn do dự một lát, lại hàm hồ đáp ứng nàng.

Tịch Nhan chăm chú lắng nghe, ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt sắc bén lạ thường: "Chàng từng có bao nhiêu nữ nhân rồi?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩn ra, không hề nghĩ đến nàng bất thình lình sẽ đưa ra vấn đề này, mà chuyện này hai người cũng đã từng nói qua.

"Chàng nói sẽ không gạt ta nữa mà" Tịch Nhan bĩu môi, bày ra bộ dáng muốn uất ức bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu.

Hắn sao có thể không nhìn ra là nàng đang cố ý làm ra bộ dáng khoa trương chứ, nhưng mà lại cố tình hùa theo. Dừng một lát, hắn ho nhẹ một tiếng, ra vẻ mất tự nhiên liền quay mặt đi.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan không hề bỏ sót bất kỳ cử chỉ nào, đột nhiên phát hiện, Hoàng Phủ Thanh Vũ, chàng... mà lại biết đỏ mặt.

Nàng dường như không thể khống chế nội tâm kinh ngạc và vui mừng về điều này, nhưng lại vẫn làm bộ dạng vẫn mất hứng: "Thực sự nhiều vậy sao, đếm đi đếm lại cũng không xong sao?"

"Không phải"

Rốt cuộc, Hoàng Phủ Thanh Vũ thấp giọng, không tình nguyện trả lời

"Chàng nói gì?" Tịch Nhan không thể ngờ được, hô lên một tiếng, "Không có sao?" Chợt nghi ngờ nhìn hắn, buồn bã nói: "Chàng lại gạt ta!"

Một tay Hoàng Phủ Thanh Vũ lại kéo nàng vào lòng, chân mày hiện lên một tia chán nản, hơi dùng sức nắm chặt tay nàng, trả lời không được tự nhiên: "Ta ngồi xe lăn hai mươi năm, làm sao có nữ nhân được? Nếu thật sự có, thì lúc nàng vào phủ phải nhìn thấy thị thiếp chứ, đúng không?"

"Chàng cũng không phải thật sự ---" Tịch Nhan cắn môi, không nói gì thêm nữa

Chỉ vì hắn trước mắt, thật sự là .... quá mức chân thật

Nếu bình thường Hoàng Phủ Thanh Vũ luôn là người thâm tàng bất lộ, thì giờ khắc này, Tịch Nhan lại nhìn thấy, sắc mặt hắn ửng đỏ, ánh mắt ảo não, tuyệt đối là một Hoàng Phủ Thanh Vũ hoàn toàn chân thật.

Trong nháy mắt, trong lòng nàng dâng lên những cảm xúc khó tả, rõ ràng là muốn tin điều hắn nói là sự thật, nhưng theo bản năng lại muốn tìm ra lý do để phản bác một chuyện không thể tin nổi này ---

".... Nhưng mà khi đó, chàng như vậy, như vậy .... thuần thục ...." Tịch Nhan cắn môi, nội tâm lại giãy giụa, thẹn thùng, chỉ hận không thể tìm một

https://thuviensach.vn

cái lỗ để chui xuống.

Hoàng Phủ Thanh Vũ dừng một chút, chậm rãi xoa môi nàng, sau đó, nhẹ nhàng hôn lên, đem câu trả lời thì thào trên môi nàng: "Bởi vì, ta luôn chờ nàng, chờ nàng lớn lên .... "

Trong đầu Tịch Nhan lâm vào một mảnh mơ hồ, đương nhiên không nghe được điều hắn nói, đợi khi lý trí khôi phục lại, bỗng dưng nhớ đến mục đích mình hỏi hắn việc này!

Nàng chậm rãi đưa ra vấn đề này, bởi vì trong lòng luôn nhận thức rõ ràng, đó là -- chỉ cần lúc nàng ở bên cạnh hắn, nàng chưa bao giờ nghe hắn nói đến chỗ của Lâm lạc Tuyết, mà trong ba năm nay, trong phủ cũng chưa bao giờ có thêm nữ nhân khác, cho dù là một cơ thiếp.

Thật ra nàng muốn nói cho hắn biết, không cần vì nàng mà vất vả chịu đựng. Mỗi một việc làm, một khi đã trở thành thói quen, sẽ trở nên thâm căn cố đế, khó có thể thay đổi. Nàng chỉ sợ hai năm sau, lúc nàng không còn ở trên cõi đời này nữa, không lẽ hắn sẽ không chấp nhận một nữ nhân khác sao?

Nhưng nay, hắn lại nói với nàng rằng, từ trước khi lấy nàng hắn không có nữ nhân nào!

Trong lòng Tịch Nhan đến tột cùng không rõ là vui sướng hay vẫn là chua xót, nằm trong lòng hắn thật lâu không muốn đứng dậy. Cũng không biết đã qua bao lâu, nàng mới nghĩ đến nữ tử có thể bầu bạn với hắn cả đời, thấp giọng nói: "Ngoài ta ra, thì giờ cũng chỉ có Lâm Lạc Tuyết, phải không?"

Qua hồi lâu, hắn mới cúi đầu lên tiếng, xem như trả lời.

Nhưng Tịch Nhan lại không có chút chua xót khổ sở nào, ngược lại trong lòng đều là sự xúc động: "Vậy vì sao giờ chàng không qua chỗ của

https://thuviensach.vn

nàng ta? Chàng biết không, ta không mong chàng vì ta mà không chạm vào nữ tử khác."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, khóe môi giật giật, nhưng không nói gì cả, mà thần sắc hắn, lại biểu hiện rõ ràng suy nghĩ của mình

Tịch Nhan kiên nhẫn chờ hắn, cho đến khi hắn kéo tay nàng áp vào nơi trái tim hắn, mới trầm giọng nói: "Bởi vì, tim ta không ở nơi đó"

Chỉ một câu vậy thôi, nàng chỉ cần câu nói này, thế là Tịch Nhan lại nhịn không được mà khóc lớn lên, vùi vào trong lòng hắn, cuối cùng cũng không nói nên lời. Nguồn:

Mà Hoàng Phủ Thanh Vũ, trong nháy mắt thấy nàng vùi mặt vào lòng mình, liền thở phào nhẹ nhõm.

Hắn từng nghĩ sẽ mãi mãi không bao giờ nói ra câu này, nhưng vẫn chỉ vì nàng mà thốt ra thành lời.

Hắn thong thả, nhẹ nhàng ôm nàng, sợ đứa bé trong bụng sẽ bị thương, một tay vỗ về mái tóc nàng, thấp giọng khuyên giải, an ủi: "Nhan Nhan, đừng khóc, sẽ không tốt cho sức khỏe đâu."

Tịch Nhan cũng biết mình đã thất thố, nếu kinh động đến thân mình lại càng không tốt, nàng cũng nghĩ sẽ kìm nén được, nhưng lại không có cách nào, nàng hoàn toàn bất lực thừa nhận sự thật mới vừa biết được và cả câu nói kia của hắn.

Từ lúc bắt đầu, đã khó có thể thừa nhận, mà huống chi bây giờ, nàng sẽ phải chết.

Bên tai vang lên giọng nói của hắn ôn nhu đôn hậu, nước mắt Tịch Nhan lại càng tuôn ra dữ dội – hắn là người như vậy, vì sao lại cố tình làm thế với nàng chứ!

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tịch Nhan, không nhịn được mà vô cùng oán hận Thái hoàng Thái hậu cao cao tại thượng trong Duyên Thọ cung kia.

Dựa vào gì mà bà ta lại tỏ ra tư thái chính nghĩa hiên ngang lẫm liệt như vậy, chia rẽ phụ hoàng và Mẫu hậu của Hoàng Phủ Thanh Vũ đã đành, nay lại muốn làm điều tương tự với bọn họ?

Bà ta dựa vào đâu mà khẳng định nàng ở bên Hoàng Phủ Thanh Vũ sẽ là họa thủy, mà không thể cùng hắn kề vai sát cánh chứ?

Lại dựa vào đâu mà nói tất cả tội lỗi đều do nàng gây ra, lại để hắn một mình gánh chịu hết sự trừng phạt và thống khổ kia chứ?

Tịch Nhan vẫn cứ khóc, khóc ướt đẫm cả áo của hắn, khóc đến tận giữa đêm mới dừng.

Nhìn thấy nàng khóc đến như vậy, trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không khỏi chấn động, hồi lâu sau, vẫn không cách nào khuyên được, chỉ có thể ôm nàng đến bên giường, nhìn vào bụng nàng, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve, thấp giọng nói: "Nhan Nhan, nàng khóc thế này, con cũng sẽ khóc. Có người mẹ nào nhẫn tâm vậy chứ, làm cho con phải khóc theo?"

Có người mẹ nào nhẫn tâm ... bỏ lại đứa con chưa đầy một tuổi, mà rời bỏ nhân gian cơ chứ?

Trong lòng Tịch Nhan cảm giác bi ai cực kỳ mãnh liệt, nhưng mà tiếng khóc lại dần dần nhỏ đi, đến khi chỉ còn tiếng thút thít, nàng bắt lấy vạt áo choàng của hắn, gọi tên hắn nhiều lần: "Hoàng Phủ Thanh Vũ ..."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 196

-

Chắc là đêm qua Tịch Nhan thật sự đã khóc rất nhiều, thế nên ngay buổi sáng hôm sau thức dậy, mắt sưng lên không mở ra được

Cũng may hàng năm băng thất đều có trữ sẵn đá, nên Hoàng Phủ Thanh Vũ sai người lấy một chút đến chườm trên mắt nàng, sau đó lại sai người bào chế thuốc mỡ, dặn dò Tịch Nhan sau khi chườm đá xong thì phải thoa thuốc.

Sau khi sắp xếp mọi việc xong xuôi, giờ giấc cũng không còn sớm nữa, hắn mới vội vàng tiến cung, Tịch Nhan liền hối thúc hắn đi nhanh, dù sao hiện nay hoàng đế đã thể hiện rõ ràng là đang bắt đầu đối phó hắn. Nếu như vậy, thì cho dù là sai lầm nhỏ, chỉ sợ hắn cũng sẽ bị chỉ trích nặng nề.

Kết quả là khi Ngân Châm hầu hạ Tịch Nhan, mở miệng hỏi nàng: "Sườn Vương phi, đêm qua .... Vương gia bắt nạt người sao?"

Tịch Nhan bỗng dưng đỏ mặt: "Đừng nói bậy"

Ngân Châm dừng một chút, nói: "Đêm qua, chúng nô tỳ đều nghe tiếng sườn Vương phi khóc, Vương gia và người không biết chứ, mọi người trong viện đều đổ xô ra xem, chỉ sợ là xảy ra chuyện, nhưng nghe tiếng sườn Vương phi khóc, nên không dám vào quấy rầy."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan tưởng tượng đến cảnh đó, nhịn không được khóe môi hơi gợi lên, cuối cùng, thần sắc lại trở nên ảm đạm: "Vương gia không bắt nạt ta, là ta bắt nạt chàng ấy chứ."

"Ồ?" Ngân Châm kinh ngạc hô lên một tiếng, nhưng thấy thần sắc Tịch Nhan không rạng ngời như trước, nên cũng không có ý hỏi thêm, nói thầm với bản thân vài câu, sau đó lui xuống để Tịch Nhan trong phòng nghỉ ngơi.

Tịch Nhan lại nằm trong chốc lát, thuốc mỡ trên mắt đã dần có tác dụng, không còn đau nữa, rốt cuộc cũng có thể mở mắt ra. Hơi khát nước, cũng không muốn gọi người vào, liền tự mình đứng dậy, đến bên cạnh bàn, sờ sờ ấm trà, thấy vẫn còn ấm, sau đó rót một ly chuẩn bị uống.

Phía sau đột nhiên có tiếng động lạ vang lên, sau đó là một cánh tay vươn ra, chặn chén trà trên môi nàng, trong lời nói mang theo ý trêu đùa: "Ngay cả loại trà tốt nhất mà ngâm lâu như vậy, thì vị cũng đã biến đổi mất rồi, muội uống vào không sợ đắng hay sao?"

Trong lòng Tịch Nhan thoáng chấn động, giật mình quay đầu, người trước mắt không phải là Nam Cung Ngự đã biến mất từ lâu rồi thì còn là ai?

Nàng lấy tay che miệng, chỉ sợ bản thân không ngăn được sẽ sợ hãi hét lên, đợi cho tâm tình ổn định lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn: "Nam Cung Ngự, huynh rốt cuộc cũng chịu lộ diện rồi sao?"

Nam Cung Ngự trước mắt vẫn là bộ dáng phong lưu lỗi lạc, nhìn qua rất ung dung tự tại, nhất thời Tịch Nhan chỉ cảm thấy cáu giận, uất ức, ánh mắt còn sưng đỏ, nhịn không được chỉ muốn khóc.

Nam Cung Ngự nâng tay xoa đầu nàng: "Đừng khóc mà, không phải ta đã đến rồi sao? Nghe Đạm Tuyết nói muội muốn gặp ta, ta đến đây ngay. Sao một năm không gặp, mà muội lại thích khóc rồi? Tịch Nhan quận chúa vừa xinh đẹp vừa cứng đầu trước kia đâu mất rồi?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nhìn hắn, sụt sùi, cuối cùng không khóc nữa, thấp giọng nói: "Bởi vì ta sẽ chết"

Nam Cung Ngự giật mình, nắm lấy cổ tay chẩn mạch cho nàng, chỉ một thoáng sắc mặt thay đổi, trầm giọng nói: "Sao có thể như vậy?"

Tịch Nhan bỗng dưng nhớ lại một năm trước, hắn đã từng chẩn mạch cho mình, với y thuật của hắn, không thể không biết khi đó mình vẫn chưa mang thai, nhưng sao hắn lại không nói cho nàng biết!

"Nam Cung Ngự!" Tịch Nhan lại lần nữa tức giận nhìn hắn, "Lúc trước vì sao không nói cho ta biết, ta thật ra không hề mang thai?"

Nam Cung Ngự dừng một chút, mới nói: "Dù sao đó cũng là chuyện tướng công của muội, ta cứ nghĩ là hắn sẽ nói cho muội nghe, bởi vậy ta mới không nói gì." Cuối cũng sắc mặt hắn ngưng trọng: "Muội còn chưa nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mạch tượng của muội sao lại kỳ quái vậy? Hay là bị người ta hạ thuốc mới thế?"

Tịch Nhan thở dài, mím môi gật đầu: "Là do người ta hạ thuốc"

Nam Cung Ngự nắm chặt tay lại thành quyền, thấp giọng rủa một tiếng, xoay người định ra ngoài.

Tịch Nhan giữ chặt hắn, thấp giọng nói: "Không phải là lỗi của Hoàng Phủ Thanh Vũ, không phải do chàng hạ thuốc ta."

Nam Cung Ngự kinh ngạc xoay người: "Vậy do ai?"

"Thái hậu" Tịch Nhan hít một hơi sâu nói "Từ đầu là do chính Thái hậu kê đơn cho ta, còn chàng vẫn cố gắng hết sức bảo toàn cho ta."

Chân mày Nam Cung Ngự nhăn lại: "Thuốc đó -- hắn là tự chế, nhưng sao mụ ta lại biết được y thuật chứ?"

https://thuviensach.vn

"Ta không biết" Tịch Nhan thấp giọng thì thào "Có lần ta bị độc phát, bà ta đã cho ta nửa viên thuốc giải, có thể kéo dài tính mạng thêm ba năm."

Nhất thời Nam Cung Ngự giận xanh cả mặt: "Mụ ta mà tốt vậy sao? Ba năm cơ à? Vậy nửa viên còn lại đâu?"

"Đúng là bà ta không tốt như vậy. Nửa viên còn lại là điều kiện trao đổi, bắt Hoàng Phủ Thanh Vũ không được quan tâm ta nữa, cũng không cho chàng gặp ta." Khóe môi Tịch Nhan hơi run lên: "Hoàng Phủ Thanh Vũ nghĩ là nếu không có được nửa viên thuốc giải còn lại từ Thái hậu, thì chàng cũng có thể tự bào chế ra được. Cho dù là không chế ra được, thì trong ba năm này cũng có thể phát sinh nhiều việc, có lẽ đến ba năm sau, là có thể tìm được nửa viên thuốc giải khác. Nhưng mà ...."

"Nhưng sao?"

Tịch Nhan bỗng cắn môi mình, ánh mắt lại trầm lại lạnh: "Nhưng mà chàng không biết rằng, nửa viên thuốc giải kia thật ra không có. Trên đời này, căn bản là không có nửa viên thuốc giải đó!"

Nam Cung Ngự cảm thấy vừa sợ vừa giận, dù có dốc lòng cứu chữa nhưng không cách nào khỏi hẳn, lại lần nữa nắm cổ tay Tịch Nhan, cẩn thận tỉ mỉ mà bắt mạch.

Tịch Nhan nhìn hắn, bỗng nhiên thở dài: "Vô dụng thôi sư huynh, huynh không thể nào cứu ta đâu. Tuy rằng ta biết y thuật của huynh tài giỏi, nhưng mà ..... Trừ phi là có nửa viên thuốc giải kia, nếu không, độc này không có thuốc nào giải được"

Nam Cung Ngự đột nhiên buông tay nàng ra, ngay sau đó, không kìm nén được mà quát to một tiếng, hung hăng chưởng một nhát, chiếc bàn tròn gãy làm đôi.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan hơi hoảng hốt, mà bên ngoài Ngân Châm nghe được cũng kinh hãi không thôi, chỉ trong chớp mắt đã đẩy cửa chạy vào: "Sườn Vương phi?"

Thanh âm nghẹn lại ở cổ họng, bởi vì nàng thấy một nam tử lạ mặt trong phòng của Vương phi, nhất thời sợ tới mức hét ầm lên: "Người đâu, có thích khách ....."

Tịch Nhan quýnh lên, định ngăn Ngân Châm lại, nhưng mà chỉ trong nháy mắt, những thị vệ đang ngầm bảo vệ quanh phòng đã phá cửa xông vào, nhìn Nam Cung Ngự đứng trong phòng, chỉ một thoáng sắc mặt đều cảm thấy thất bại -- bọn họ canh gác cẩn thận mà vẫn không hề hay biết đã có nam nhân xông vào phòng, hơn nữa lúc này họ phải bảo vệ sườn Vương phi chu đáo! Không cần biết hắn có làm hại sườn Vương phi không, riêng việc hắn âm thầm đột nhập, nếu Vương gia biết được, chắc chắn sẽ là tội lớn!

"Không cần hoảng sợ!" Tịch Nhan tiến lên giải thích, nhìn sắc mặt đại biến của mọi người, lên tiếng nói: "Đây là sư huynh của ta, không phải là người ngoài, các ngươi đều ra ngoài hết đi."

"Nhưng thưa sườn Vương phi ...." Thị vệ thống lĩnh nghe vậy, tảng đá trong lòng dường như được nhấc xuống, nhưng vẫn lo lắng đề phòng: "Nhưng người này tự tiện xông vào, nếu Vương gia biết được, nô tài không biết trả lời ngài ấy thế nào. Vẫn nên mời vị công tử này rời khỏi phòng của sườn Vương phi trước được không?"

Tay Nam Cung Ngự vẫn nắm thành quyền, đứng cúi đầu bên cạnh Tịch Nhan, rốt cuộc chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng đảo qua tất cả thị vệ, chỉ một thoáng đã làm cho lòng mọi người đều lạnh lên. Lại nghe thấy bạc môi hắn khẽ động, phát ra tiếng cười lạnh làm người ta phải run sợ: "Chỉ bằng sức của các ngươi mà muốn ta ra ngoài sao?"

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt, ngay cả Tịch Nhan cũng kinh ngạc, quay sang nhìn hắn, nhất thời sắc mặt liền thay đổi ....

Nam Cung Ngự trước mắt dường như không phải là Nam Cung Ngự mà nàng biết. Trên mặt hắn là sự cao ngạo tuyệt đối, đôi mắt lạnh lẽo khiếp người, những điều đó đều nói cho nàng biết, hắn là Mộc Cao Phi, được người đợi xưng tụng "Chiến thần" Dự thân vương!

"Nam Cung Ngự ...." Tịch Nhan đè nén giọng nói của mình đến mức thấp nhất, nàng chỉ cảm thấy sắc mặt mình chắc là cũng rất khó coi, bởi vì Nam Cung Ngự trước mặt, chỉ trong phút chốc khi hắn dời tầm mắt về phía nàng, ánh mắt bỗng trở nên bình tĩnh lạnh lùng

Lát sau, hắn như không để ý đến mọi người ở đây, tiến lên từng bước, đưa tay kéo nàng vào lòng, đặt cằm trên mái tóc nàng, giọng nói đầy bi thương: "Nhan Nhan, đều do ta hại muội."

Tịch Nhan ngẩn người ra, sau đó lại không nhịn được mà cảm thấy rất hoảng loạn.

Ánh mắt của Ngân Châm cùng bọn thị vệ giống như một thanh kiếm nhọn hoắc đâm vào lưng nàng, thế nhưng cái tên Nam Cung Ngự đang ôm nàng trong ngực trung cũng không thèm để ý tới, giống như trên đời này chỉ còn nàng, còn nỗi đau đớn và hối hận thấu đến tận tâm can của hắn mà thôi.

Nhưng mà, đột nhiên trong lúc đó, Tịch Nhan nhìn thấy tất cả thị vệ chuyển hướng nhìn về phía cửa, đồng loạt quỳ xuống: "Tham kiến Vương gia"

Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng ở cửa, ánh mắt lạnh lùng nhìn tình hình trong phòng, Tịch Nhan đang đưa lưng về phía hắn, lưng nàng bỗng cứng đờ, mà Nam Cung Ngự lại chậm rãi nâng mắt lên, nghênh đón ánh mắt hắn, cả hai đều lạnh lùng nhìn nhau

https://thuviensach.vn

"Các ngươi đều ra ngoài cả đi." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên hạ lệnh, nhấc chân đi vào phòng, ngồi xuống nhuyễn tháp. May thay, trên đường gặp được lão Cửu nghiến răng nghiến lợi báo cho hắn biết Mộc Cao Phi đã tới kinh thành, hắn mới có thể thúc ngựa nhanh chóng hồi phủ. Không nghĩ đến, Mộc Cao Phi lại đến nhanh như vậy

Cả đám thị vệ nhất thời đều mang theo tâm trạng lo lắng rời khỏi phòng, Ngâm Châm cắn răng nhìn tình hình trong phòng, rồi cũng cùng lui ra ngoài.

Trong phòng rốt cuộc chỉ còn ba người, Tịch Nhan lúc này mới nhớ đến việc đẩy Nam Cung Ngự ra, trở lại bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 197:

Truyện Tiên Hiệp - -Y

"Nhan Nhan, lại đây" Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi trên nhuyễn tháp, ánh mắt trầm tĩnh, như chỉ nhìn Tịch Nhan, không hề để ý đến Nam Cung Ngự đang ở trong phòng

Tịch Nhan hơi cắn môi, quay đầu nhìn về phía Nam Cung Ngự, liếc mắt ý bảo hắn mau rời khỏi đây

Nam Cung Ngự cũng đáp lại ánh mắt nàng, khẽ cười lên, ngay sau đó, ánh mắt chuyển về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Vương gia, đã lâu không gặp."

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn như trước chỉ nhìn Tịch Nhan, nàng quay đầu lại liền đón nhận ánh mắt đó, trong nhất thời nàng lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, đi qua bên kia cũng không phải, mà ở lại bên này cũng không xong, thế là nàng ngồi xuống giường, tức giận, không để ý đến hai người đàn ông trong phòng nữa.

Lúc này, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới nhìn về phía Nam Cung Ngự, cũng mỉm cười: "Dự Thân vương là thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ sợ ta đây muốn gặp cũng không gặp được."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan ngồi ở bên gường, lại chợt nhớ đến khi nãy nàng không nói với Nam Cung Ngự là Hoàng Phủ Thanh Vũ không biết chuyện giữa nàng và Thái hậu, nếu Nam Cung Ngự lỡ lời .....

Tịch Nhan không dám nghĩ đến hậu quả, lại đứng dậy, lần này nàng đi về phía Nam Cung Ngự, kéo cổ tay hắn, không ngừng trao đổi ánh với hắn: "Sư huynh, sư huynh tốt của muội, huynh đến nhanh thì cũng đi nhanh được không?"

"Không phải muội muốn gặp ta sao, mới đây mà lại đuổi đi rồi?" Nam Cung Ngự nhướng hàng chân mày đẹp, ôm lấy cánh tay hỏi nàng

Hắn quả thật lo thiên hạ không đủ loạn! Nhìn thấy cảnh đó, ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ dần trở nên thâm trầm.

Tịch Nhan tức giận đến nỗi hốc mắt lại đỏ lên, nhìn hắn với ánh mắt "huynh tới số rồi": "Ta muốn huynh đi, huynh đi ngay đi!"

Nam Cung Ngự vẫn cứ bất động, ánh mắt lướt qua Hoàng Phủ Thanh Vũ, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, trao đổi trong im lặng

Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng lên, bước từng bước đến, đứng phía sau Tịch Nhan, bắt lấy hai tay nàng, thấp giọng nói vào bên tai: "Nhan Nhan, khó có dịp sư huynh của muội đến đây, cũng nên mời huynh ấy ở lại phủ chơi, đúng không?"

Tịch Nhan ngước lên nhìn hắn: "Không cần, huynh ấy có nơi cần đến, không muốn làm phiền chàng đâu, phải không?"

Nam Cung Ngự phía sau thở dài một tiếng, cười nói: "Nhan Nhan à, không may là lần này, huynh không có chỗ nào để đi cả."

Tịch Nhan hít một hơi thật sâu, mới không để bản thân ngất đi, cuối cùng, liếc Nam Cung Ngự một cái, liền quay sang Hoàng Phủ Thanh Vũ

https://thuviensach.vn

nói: "Không phải chàng nói vào cung sao? Sao mới được nửa đường lại trở về? Nếu Hoàng thượng biết được thì làm thế nào đây?"

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn thâm trầm, khóe môi toát ra vẻ lạnh lùng, nhưng lại không trả lời.

Tịch Nhan thấy sắc mặt hắn thì biết hắn có vẻ không hài lòng, lại nói: "Chàng vào cung trước đi, để sư huynh ở lại đây, ta cùng huynh ấy ra ngoài trò chuyện"

Nói xong, Tịch Nhan không để ý đến Hoàng Phủ Thanh Vũ nữa, xoay người kéo Nam Cung Ngự ra ngoài.

Mãi cho đến khi ra đến hoa viên trong viện, Nam Cung Ngự mới thấp giọng nói: "Nhan Nhan, muội đi chậm một chút, để ý thân mình chứ."

Nghe thế Tịch Nhan bỗng dưng dừng lại, xoay người nhìn hắn: "Huynh sợ thiên hạ sẽ không loạn sao, ở lại đây làm gì chứ?"

Nam Cung Ngự thấy gió thổi qua làm tai nàng có chút phiếm hồng, vươn tay đến che cho nàng, trầm giọng nói: "Nhan Nhan, để ta ở lại đây, có lẽ còn có thể giúp muội."

"Ta đã nói huynh không giúp được đâu!" Tịch Nhan thấp giọng nói: "Chàng đã phiền lòng vì chuyện này nhiều rồi, ta không muốn khiến chàng lại lo lắng thêm."

"Muội sợ hắn biết muội biết rất nhiều chuyện, hay vẫn sợ hắn nghi ngờ ta với muội?" Nam Cung Ngự cúi đầu hỏi, "Nếu đến lúc này mà hắn vẫn còn ý ghen tuông này nọ, Nhan Nhan, hắn không xứng có được muội."

"Huynh không hiểu!" Tịch Nhan không biết nên nói với hắn như thế nào, lại cảm thấy không thể nào nói nên lời, tâm trí nàng hỗn loạn, qua hồi

https://thuviensach.vn

lâu mới nhìn về phía hắn "Huynh ở lại đây, được thôi, nhưng mà không được khiêu khích chàng, được chứ?"

Nam Cung Ngự nhìn nàng, hồi lâu sau, cuối cũng gật đầu chấp nhận

Lúc hai người trở lại trong viện thì gặp được Thôi Thiện Duyên. Tịch Nhan nghĩ hắn vừa mới tiễn Hoàng Phủ Thanh Vũ ra ngoài, liền phân phó hắn sắp xếp chỗ ở cho Nam Cung Ngự. Hai người cùng nhau dùng cơm trưa, sau đó Tịch Nhan trở về phòng ngay.

Nhưng không ngờ đến, Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn còn ở lại trong phòng!

Hắn đưa lưng về phía nàng, đứng ở giữa phòng, không giống đang suy nghĩ việc gì, nhưng hắn vẫn cứ đứng yên không nhúc nhích

Tịch Nhan vừa đẩy cửa phòng ra, tiến lên vài bước, cố gắng thuyết phục bản thân phải tươi cười, sau đó tiến lên ôm lấy hắn, để mặt vùi vào ngực hắn: "Chàng sao còn chưa đi?"

"Ta không muốn đi." Hồi lâu sau, giọng nói hắn lạnh nhạt truyền tới.

Tịch Nhan nghe được vẻ không hài lòng trong giọng nói của hắn, ngước lên nhìn mặt hắn, quả nhiên hắn đang cau mày, sau đó bật cười: "Chàng không nhỏ mọn vậy chứ, ăn dấm chua với cả Nam Cung Ngự sao?"

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn rất khó coi, trong lòng Tịch Nhan khẽ run lên: "Chàng đừng như vậy, huynh ấy chỉ là sư huynh ta mà thôi, hơn nữa, huynh ấy cũng có ý trung nhân rồi, chàng còn ăn dấm chua bậy bạ nữa sao?"

Nghe vậy, Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi nhướng mày, khó tin hỏi: "Ý trung nhân?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan gật đầu, nói: "Chỉ là cô ấy đã gả cho người khác rồi, thật đáng tiếc. Trước kia Nam Cung Ngự muốn đưa cô ta đi, nhưng cuối cùng lại buông tay."

"Sao nàng biết rõ như vậy?" Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn trong trẻo và lạnh lùng.

Tịch Nhan cười: "Huynh ấy cũng không nói rõ với ta, nhưng vào ngày cô ta thành thân, huynh ấy vượt qua chuyện này có chút khó khăn, thế là mới tâm sự cho ta biết. Huống chi, huynh ấy thường xuyên xuất quỷ nhập thần, ta còn không gặp được, làm sao mà biết thêm gì nữa chứ?"

"Bây giờ nàng thật sự không còn trách chuyện hắn đã lừa nàng sao?"

Tịch Nhan khẽ cắn môi, con ngươi trong trẻo vòng vo: "Bởi vì ta là người khoan dung rộng lượng! Chàng nghĩ.... Ta cũng không tha thứ cho chàng sao?"

Nói xong, nàng hơi kiễng mũi chân, dán môi mình lên môi hắn.

Ở cùng nàng trong không khí thân mật như thế này, hắn bỗng dưng gầm nhẹ một tiếng, một tay ôm lấy nàng trở về giường, sau đó thuần thục cởi bỏ hết váy áo trên người nàng xuống.

Ý thức được việc hắn muốn làm, Tịch Nhan xấu hổ: "Đừng mà, ban ngày ban mặt đó!"

Hắn vừa cởi quần áo vừa hôn vào môi nàng: "Nàng sợ gì chứ, cũng không phải chúng ta chưa từng thế này?"

Tịch Nhan không chịu được thở hổn hển một tiếng.

Kỳ thật, nàng cũng rất nhớ hắn . Nhưng mà, bây giờ là ban ngày ban mặt, tuy nói trước kia cũng đã từng xảy ra, nhưng dù sao cũng không giống

https://thuviensach.vn

với hiện tại -- nàng cúi đầu, nhìn xuống vòng bụng nhô cao của mình, thân thể đột nhiên trở nên rất mẫn cảm.

Ngay khi hắn hạ thân xâm nhập vào cơ thể của nàng, Tịch Nhan nhíu mày khẽ cắn môi, cố gắng kiềm chế không hét lên, nhưng vẫn không thể nén lại được, nên xoay mặt vào trong chăn nệm, bật ra những thanh âm rên rỉ quyến rũ giống mèo con.

Thanh âm ngọt ngào, mềm mại của nàng thật mê người, huống chi vào giờ phút này, hắn e sợ mình khắc chế không được sẽ làm tổn thương nàng, vội xoay người nàng lại, nghiêng mặt nàng qua, che kín đôi môi của nàng.

Hắn vẫn thực ôn nhu, cho đến thời điểm cuối cùng mới nhịn không được hơi tăng thêm lực đạo.

Tịch Nhan khắc chế không được đưa tay ôm lấy cổ hắn, cắn vào sau gáy hắn để lại dấu răng chảy máy máu khá sâu.

Cuối cùng, nàng nằm ở trong lòng hắn thở hào hển, nhưng trong lòng vẫn lo lắng hắn dùng sức khá mạnh nên sẳng giọng: "Chàng không sợ thương tổn đến đứa bé sao?"

Hắn lại đặt thêm một nụ hôn lên môi nàng: "Yên tâm, ta biết chừng mực."

Tịch Nhan khẽ hừ một tiếng, lại nằm thêm một lát, bỗng nhiên nghe được tiếng gõ cửa, giọng nói của Ngân Châm từ ngoài truyền vào: "Bẩm sườn Vương phi, ngọ thiện đã chuẩn bị xong, giờ người dùng luôn chứ ạ?"

Tịch Nhan ngồi dậy: "Ngươi đi mời Nam Cung công tử trước, ta sẽ ra ngay"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn cứ nằm bất động, Tịch Nhan mặc quần áo chỉnh tề, ngồi nhìn hắn: "Đứng lên nhanh nào, chàng không dùng ngọ thiện

https://thuviensach.vn

sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng: "Ta vừa mới ăn uống no nê rồi."

Chỉ một thoáng mặt Tịch Nhan đỏ lửng cả ên, liếc mắt nhìn hắn, không nói được lời nào

Đợi đến khi Tịch Nhan vào phòng ăn, Nam Cung Ngự đã ngồi sẵn một chỗ, đang thưởng thức ly rượu nhỏ, lẳng lặng chờ nàng

Tịch Nhan cho tất cả mọi người lui xuống, mới ngồi vào ghế bên cạnh: "Huynh còn chưa nói ta biết, một năm qua huynh đã đi đâu?"

Nam Cung Ngự xoay đầu nhìn nàng, bỗng dưng nhìn thấy trên làn da trắng như tuyết trắng sau gáy nàng một vết màu hồng tím, chỉ một thoáng vẻ ảm đạm bao trùm lên đôi mắt, hắn dựa lưng vào ghế: "Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn còn ở trong phủ phải không?"

Tịch Nhan ngẩn ra, rồi mới gật đầu: "Hôm nay chàng không được khỏe, nên không vào cung."

"Ừ" Nam Cung Ngự lên tiếng, cầm đũa lên, gắp vài món Tịch Nhan thích vào trong chén cho nàng.

Thật ra Tịch Nhan cũng đang đói lắm, đưa đũa gắp thức ăn, nhưng vẫn không quên nhìn về phía hắn: "Huynh còn chưa trả lời vấn đề ta hỏi."

Nam Cung Ngự thản nhiên nói: "Ta luôn ở Đại Sở. Cả năm nay, bệnh cũ của hoàng huynh tái phát, ta phải luôn ở cạnh người, một tấc cũng không rời, vì thế bấy lâu nay ta không đến tìm muội

"Hoàng huynh của huynh bệnh gì thế, sao lại phải cần huynh một tấc cũng không rời?" Tịch Nhan nghi hoặc hỏi

https://thuviensach.vn

"Từ nhỏ sức khỏe của hoàng huynh đã không tốt, sinh bệnh rất kỳ lạ, nói muội cũng không biế" Nam Cung Ngự uống một chén rượu rồi tiếp: "Muội tìm ta, không phải chỉ để nói chuyện trúng độc chứ?"

Tịch Nhan dừng một chút, rồi mới nói: "Ban đầu ta .... muốn chàng hận ta, nếu vậy khi ta chết, chàng sẽ không quá khổ sở."

Nam Cung Ngự lại châm một chén rượu: "Vậy hiện nay thì sao? Bây giờ lại thay đổi ý định à?"

Giọng nói Tịch Nhan ngày càng thấp: "Ta cũng không biết là đúng hay sai, nhưng mà, ta thật sự không cam lòng....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 198:

Nam Cung Ngự thở dài một tiếng, bỗng nhiên hắn ném chén rượu trong tay đi, giữ chặt mặt Tịch Nhan: "Nhan Nhan, hãy theo ta về Đại Sở, ta sẽ không để muội có việc gì đâu!"

Tịch Nhan nhìn hắn, ánh mắt trong trẻo, hồi lâu sau mới mỉm cười: "Nam Cung Ngự, huynh không cứu được ta, chi bằng, huynh cứ để ta ở cùng chàng. Hai năm rồi sẽ chóng qua, tuy rằng ta không cam lòng, nhưng cũng chẳng dám cưỡng cầu gì hơn"

Hai người nhìn nhau, ánh mắt cực kỳ đau thương: "Nếu biết có ngày hôm nay, lúc trước, ta sẽ không để muội đi cùng hắn"

Tịch Nhan biết hắn đang nhớ đến lần đó, bỗng nhiên bật cười: "Nếu vậy, ta có thể sẽ hận huynh rất lâu, khi đó huynh đã gạt ta mà!"

"Cho dù muội hận ta cũng được, ít nhất sẽ không .... như bây giờ ...." Giọng nói Nam Cung Ngự trầm thấp lạ thường "Nhan Nhan, nếu trên đời này không có nàng .... "

Nếu trên đời này không có nàng, nàng bảo ta phải làm sao bây giờ?

Hắn không nói ra nửa câu còn lại. Bởi vì giờ phút này, những lời này đã không còn thích hợp nữa

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan vẫn cười: "Ta biết huynh rất tốt với ta, trên đời này huynh cũng là người thân nhất của ta! Lúc ta chết, huynh nhất định cũng phải ở bên cạnh ta, nếu không, ta chết cũng sẽ không nhắm mắt!"

Nam Cung Ngự hít một hơi thật sâu, hung hăng gõ vào đầu nàng: "Chưa đến lúc cuối cùng, thì vẫn còn hy vọng, không được nói những lời không may."

"Là do huynh bày ra vẻ mặt đau thương trêu chọc ta trước mà!" Tịch Nhan bất mãn hừ một câu "Không cho phép ai nói hết, giờ thì ăn cơm đi!

Nửa đêm, trong thư phòng của Hoàng Phủ Thanh Vũ đèn đuốc vẫn sáng trưng

Lúc Nam Cung Ngự đẩy cửa vào, Hoàng Phủ Thanh Vũ đang dựa vào bàn, ghi chép gì đó

Nghe thấy tiếng động, Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thì ra là Nam Cung Ngự, vẻ mặt trở nên ảm đạm cúi đầu tiếp tục viết, lạnh lùng nói: "Thư phòng của ta, mà so với ta ngươi còn có vẻ quen thuộc hơn"

"Có sao" Nam Cung Ngự vào đến cửa thì khóa lại, chậm rãi đi đến giá sách đối diện, lấy tay mơn trớn một loạt khắp sách y thuật, nói: "Thư phòng trước kia của vương phủ, ta càng quen thuộc hơn"

Hoàng Phủ Thanh Vũ gác bút, dựa lưng vào ghế, cười lạnh một tiếng: "Đáng tiếc, căn phòng đó đã bị Nhan Nhan thiêu rồi, cho dù ngươi muốn trở về tham quan, thì cũng không thể nữa."

Bỗng dưng, Nam Cung Ngự lấy ra một quyển sách y, dùng bàn tay nổi đầy gân xanh, sau đó, với tốc độ chớp nhoáng đã ném quyển sách cầm trong

https://thuviensach.vn

tay về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhanh chóng nghiêng đầu né tránh, nhưng quyển sách vẫn trúng vào mép tai hắn, chỉ một thoáng có cảm giác máu nóng bốc lên, nhưng khi hắn quay đầu, vẫn dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Nam Cung Ngự.

Nam Cung Ngự bước nhanh đến, liền nắm cổ áo của Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Ngươi cứ trăm phương nghìn kế đối tốt với Nhan Nhan, vậy sao không bảo vệ nàng cho tốt, vì sao để nàng lâm vào hoàn cảnh như bây giờ?" Hắn cúi đầu, liếc xuống trang giấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đang ghi chép, cười lạnh: "Chỉ với vài vị thuốc giải độc mà ngươi viết là có thể cứu nàng sao?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ càng ngày càng trầm, lúc Nam Cung Ngự nói xong câu đó, hắn dùng lực thật mạnh đánh một quyền vào mặt Nam Cung Ngự, cảm giác đau khiến hắn hít vào một hơi, sắc mặt càng thêm cáu giận.

"Ít nhất, ta vẫn không ngừng cố gắng" Hoàng Phủ Thanh Vũ thu tay lại, lạnh lùng liếc hắn một cái, ngồi xuống, tiếp tục viết những dược liệu có thể có công hiệu, lại vẫn không quên thản nhiên mà châm chọc một câu: "Chẳng lẽ Dự thân vương nghĩ, với y thuật của người có thể chữa khỏi cho Nhan Nhan sao?"

"Đúng, luận y thuật ta không cao thâm bằng ngươi, luận dược lý cũng không tinh thông như ngươi" Nam Cung Ngự thản nhiên thừa nhận, nhưng bỗng nhiên khóe môi chậm rãi cong lên: "Nhưng ngươi cũng đừng quên, trong tay ta có một quyển Kì thư dược phổ, ngươi thì không."

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu xuất hiện vài gợn sóng: "Có câu quân tử không đoạt vậy yêu thích của người khác,

https://thuviensach.vn

bất luận là do ngươi thật sự yêu thích y thuật hay là vì lý do khác, không tự hỏi bản thân mình làm vậy là đúng sao."

"Mộc Cao Phi ta đây chưa bao giờ quan tâm đến cái gọi là đạo đức thánh nhân, mà ngươi, Thất ca, chính nhân quân tử cũng chẳng hơn gì ta" Nam Cung Ngự thản nhiên nhướng mày nói

Thất ca. Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ phút chốc ngưng đọng, lạnh lùng quay đầu nhìn về phía Nam Cung Ngự.

Nam Cung Ngự nở nụ cười: "Xưng hô thế này, bảy năm rồi, nghĩ lại, cuối cùng cũng có thể gọi ngươi một lần"

Hoàng Phủ Thanh Vũ khóe môi cũng hơi gợi lên: "Tốt, ta cũng không thể không thừa nhận ngươi là người có bản lĩnh. Nhiều năm trôi qua, ngươi là người đầu tiên ta không nhìn lầm."

"Tạ Anh vương gia tán thưởng" Nam Cung Ngự thản nhiên nói "Tuy rằng, y thuật của ta là do người chỉ dạy, hắn là ta nên cảm tạ người, nhưng mà nay, để cứu Nhan Nhan, ta sẽ không tiếc thứ gì."

"Trong Kì thư dược phổ, không thể nào có phương thuốc giải độc." Hoàng Phủ Thanh Vũ trầm giọng nói

"Làm sao ngươi biết được?" Nam Cung Ngự thản nhiên đưa mắt nhìn hắn: "Ngươi chưa từng xem qua nó, luôn xem nó là bảo bối mà cất giữ cẩn thận. Nhưng mà ngươi đừng quên, độc mà Nhan Nhan trúng, xuất xứ thuốc giải của nó và cả quyển sách này đều từ cùng một người. Sao ngươi lại biết, hoàng hậu nương nương không đem phương thuốc giải viết vào sách chứ?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ thâm thúy vô cùng, con ngươi đột nhiên sắc bén, ánh mắt ngưng kết thành băng, hung hăng phóng về phía Nam Cung Ngự.

https://thuviensach.vn

"Để Nhan Nhan đi, cho nàng theo ta về Đại Sở, ta sẽ chữa khỏi nàng." Nam Cung Ngự cuối cùng cũng phải nói ra lời này, bộ dáng vẫn thản nhiên như cũ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn hắn, . rốt cuộc lại mỉm cười: "Ngươi nằm mơ. Còn chưa biết chắc phương thuốc mà ngươi nói là thật hay giả, cho dù là thật, rồi cũng sẽ có ngày ta sẽ tìm ra để cứu Nhan Nhan. Huống chi, ngươi cho là chỉ với sức ngươi, thì có thể đưa Tịch Nhan rời khỏi ta sao?"

"Không thể sao?" Nam Cung Ngự nghiêng đầu nhìn hắn, cười lạnh: "Nếu Nhan Nhan biết được chuyện này không biết sẽ phản ứng thế nào nhỉ?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ đã dần thả lỏng, bỗng nhiên, lúc này lại ngưng trọng lần nữa.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 199:

Y - www.

"Mộc Cao Phi" Giọng nói của Hoàng Phủ Thanh Vũ cực kỳ nhẹ nhàng: "Nếu ngươi dám để Nhan Nhan biết chuyện này, cho dù đánh đổi tất cả, ta nhất định cũng sẽ khiến ngươi hối hận."

"Chỉ với sức ngươi sao?" Nam Cung Ngự cười lạnh một tiếng: "Một vị thân vương bị hoàng đế chèn ép, thật ra ta cũng muốn mở mang tầm mắt, xem ngươi có bản lĩnh gì khiến ta hối hận."

"Ngươi có thể thử xem" Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng cười lạnh "Để xem ta dùng thủ đoạn gì là được."

Hắn dứng lên, khép lại trang sách trước mặt, để qua bàn, đi đến cửa thư phòng.

Phía bên kia, đột nhiên Nam Cung Ngự lại cầm một quyển sách mà ném qua, Hoàng Phủ Thanh Vũ cực kỳ tức giận, một tay tiếp được quyển sách, liền ném ngược về hướng Nam Cung Ngự, nhân lúc hắn nghiêng đầu né tránh, ngay lập tức vung quyền đánh thẳng vào mặt hắn.

Trong lòng Nam Cung Ngự đã phẫn uất, muốn tìm cơ hội để trút giận, giờ phút này lại quá thích hợp, thế là hắn liền vung quyền đáp trả lại.

https://thuviensach.vn

Hai nam nhân, ngay tại thư phòng mà ra tay nặng nề với nhau.

Dù sao, thuở nhỏ Nam Cung Ngự đã vào quân ngũ, lại mang binh xuất chiến nhiều năm trên chiến trường nên sớm thể hiện ưu thế của mình. Hoàng Phủ Thanh Vũ bị hắn đánh một quyền thật mạnh vào ngực, có vị ngọt trào lên cổ họng, suýt thì phun ra máu. Nhưng mà hắn lại nhịn xuống, đảo chân qua, Nam Cung Ngự bị té xuống.

Cửa phòng bị đẩy ra, hai người trong phòng cùng nhau nhìn về phía cửa.

Tịch Nhan đứng ở cửa, tim đập mạnh và loạn nhịp khi nhìn tình cảnh trước mắt – nàng nhìn thấy Nam Cung Ngự nằm dưới đất, mặt có chỗ bị đỏ, mắt trái sưng lên, mà người còn lại là Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng bên kia lại bình an không bị thương chút nào.

Tinh thần nàng cuối cùng cũng phục hồi lại, bước lên đỡ Nam Cung Ngự dậy, cẩn thận xem xét vết thương: "Huynh không sao chứ?"

Tay nàng đụng tới chỗ sưng đỏ ở hàm dưới, Nam Cung Ngự rên lên, hít sâu: "Muội nhẹ tay thôi."

Tịch Nhan hơi cắn môi, quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Vì sao chàng lại động thủ với sư huynh?"

Nàng đã từng thấy việc tương tự trước đây, ngày ấy là sinh nhật của nàng, thái độ của hắn đối với Hoàng Phủ Thanh Hoành trong hoa viên, Tịch Nhan nghĩ đến mà sợ, nếu tới trễ một bước, không biết có phải Nam Cung Ngự sẽ bị một kiếm của hắn giết chết không.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng thật sâu, ánh mắt trở nên âm trầm, lại không nói gì, phất tay áo ra khỏi thư phòng.

Nhìn hắn rời đi, môi Tịch Nhan hơi run run, cuối cũng không gọi hắn lại, quay đầu nhìn Nam Cung Ngự, ảo não nói: "Huynh lại khiêu khích

https://thuviensach.vn

chàng rồi phải không? Huynh đã đồng ý với ta thế nào?"

Nam Cung Ngự hơi nhướng mày: "Hắn đã hận ta sẵn rồi, ta cùng lắm chỉ nói có vài câu, hắn rat ay cũng thật ác độc."

Tịch Nhan vừa tức vừa giận, nhìn bộ dáng của hắn lại có chút đau lòng -- trong ký ức của nàng về Nam Cung Ngự, đã bao giờ nhìn thấy hắn chật vật như vậy? Dừng một lúc, Tịch Nhan rốt cuộc giơ tay đánh một đấm vào ngực hắn: "Đáng đời huynh! Nửa đêm rồi, không nghỉ ngơi cho tốt, chạy đến đây làm gì chứ?"

"Rồi rồi rồi, ta lập tức về nghỉ ngơi đây." Nam Cung Ngự bật dậy đi đến cửa, bỗng xoay người lại nhìn nàng: "Muội cho người mang cho vài vị thuốc đến đi, ta cũng không muốn bị người khác nhìn thấy bộ dạng này."

"Biết rồi" Tịch Nhan tức giận đáp lại, đẩy người hắn ra, đi về phía phòng nghỉ.

Tuy nhiên, nàng ngạc nhiên khi đẩy cửa phòng ra, trong phòng không có ai cả.

"Ngân Châm!"

Ngân Châm nhanh chóng chạy vào: "Sườn Vương phi, có chuyện gì thế ạ?"

"Vương gia đâu rồi?" Trong lòng Tịch Nhan bỗng dưng có chút hốt hoảng hỏi.

Ngân Châm kinh ngạc nhìn vào phòng: "Nô tỳ không thấy Vương gia về phòng, sườn Vương phi vào thư phòng không gặp Vương gia sao?"

Tịch Nhan lắc đầu, đi đến bên giường ngồi xuống, tim đập mạnh và loạn nhịp, một lúc sau mới lên tiếng: "Thôi được rồi. Ngươi cho người chuẩn bị

https://thuviensach.vn

nước để ta tắm, ta muốn nghỉ ngơi sớm."

Trong Tuyết viên, dù đang là nửa đêm thế nhưng đèn đuốc vẫn sáng trưng. Dưới hành lang, Yến Nhi kiễng chân hy vọng nhìn thấy một bóng dáng.

Cuối cùng, từ xa bỗng xuất hiện một bóng dáng cao lớn, Yến Nhi không kìm được vui mừng, bèn chạy về phòng.

Lúc này Lâm Lạc Tuyết vẫn chưa ngủ, tựa vào đầu giường, lẳng lặng xem sách, bỗng nhiên thấy Yến Nhi chạy vào, trong mắt nhất thời sáng lên.

"Tiểu thư ơi, Vương gia đến đây" Yến Nhi vui mừng vỗ tay "Nô tỳ đã nói rồi, hai đêm trước Vương gia cũng đến vào giờ này."

Lúc này Lâm Lạc Tuyết cũng cười khẽ một tiếng, lát sau, ánh mắt lại có chút ảm đạm, nghi hoặc hỏi: "Vì sao người luôn chờ đến lúc ta ngủ rồi mới đến thăm ta?"

"Không phải quá đơn giản sao? Vương gia sợ quấy rầy tiểu thư dưỡng thương đó mà!" Yến Nhi cực kỳ vui mừng nói, lại lùi về cửa chuẩn bị nghênh đón.

Vừa tới cửa, đúng lúc thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ, bèn cúi người thi lễ: "Nô tỳ khấu kiến Vương gia."

Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa mắt nhìn đèn đuốc sáng trưng trong phòng, trong giọng nói mang theo ý trách cứ: "Vương phi còn chưa ngủ sao?"

"Vương gia!" Từ trong phòng truyền ra tiếng của Lâm Lạc Tuyết "Thiếp thân vẫn chưa ngủ."

Hoàng Phủ Thanh Vũ đẩy cửa vào, đi đến bên giường ngồi xuống, nhìn sắc mặt Lâm lạc Tuyết, mỉm cười, nói: "Xem ra nàng bình phục tốt lắm,

https://thuviensach.vn

hôm nay đã trễ vậy rồi sao còn chưa ngủ?"

Lâm Lạc Tuyết nhìn hắn, hốc mắt có chút ửng hồng: "Nếu thiếp thân ngủ rồi, chẳng phải sẽ không gặp được Vương gia sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, không nói gì.

Đúng lúc Lâm Lạc Tuyết hạ tầm mắt: "Thiếp thân cũng biết Vương gia bận việc, muốn gặp mặt người cũng không dễ dàng gì, thế nên thiếp thân cũng không dám cưỡng cầu. Lần này gặp chuyện .... Vương gia chắc sẽ không biết, thiếp thân cảm kích chuyện lần này bao nhiêu đâu, nếu không phải nhờ chuyện này, thiếp thân cũng không được Vương gia chú ý .... "

"Đừng nói vậy" Hoàng Phủ Thanh Vũ vươn tay ra, nắm lấy bàn tay đang cầm sách, nói: "Lần này nàng xảy ra chuyện, đều do ta sơ sẩy, nàng không oán ta là tốt rồi. Sớm đi ngủ đi, giữ sức khỏe cho tốt rồi nói sau."

Lâm Lạc Tuyết vâng lời nằm xuống, Yến Nhi đang bưng bình trà vào, đi đến đằng sau Hoàng Phủ Thanh Vũ, bỗng nhiên thấy trên tai hắn có một mảng đỏ sẫm, nhất thời lên tiếng: "Vương gia, ngài bị thương sao?"

Nghe vậy, Lâm Lạc Tuyết cũng cuống quít ngồi dậy, lảo đảo đi đến chỗ Yến Nhi nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, sắc mặt nhất thời thay đổi: "Vương gia, người nào mà to gan vậy?"

"Không có việc gì, bị thương ngoài da mà thôi." Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn thản nhiên đáp, "Không phải bảo nàng ngủ sớm sao, không cần quan tâm đâu."

Lúc này lòng Lâm Lạc Tuyết loạn như ma nhưng vẫn nằm xuống, nhìn đến chén trà trong tay Yến Nhi, lại nói: "Yến Nhi, quá nửa đêm rồi, ngươi còn phụng trà làm gì, sao lại không hiểu chuyện như vậy?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 200:

Yến Nhi nở nụ cười, nói: "Thưa tiểu thư, đây không phải là trà, mỗi ngày trước khi ngủ tiểu thư đều phải uống sữa, nô tỳ cũng thấy đêm đã khuya, nên mới mời Vương gia một ly. Vương gia vì nước làm việc vất vả, uống xong sẽ ngủ ngon hơn"

Quả nhiên, Hoàng Phủ Thanh Vũ liền nhận lấy, hời hợt nhấp một ngụm nói: "Quả thật rất ngon."

Lúc Lâm Lạc Tuyết nhìn hắn, lại vẫn không khỏi lo lắng, quay sang Yến Nhi nói: "Yến Nhi, đi lấy thuốc mỡ trị thương lúc trước phụ thân cho ta qua đây." Rồi nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Vương gia bị thương, sao lại không bôi thuốc? Nếu vết thương bị nhiễm trùng thì sẽ phiền phức hơn."

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi bên kia, ánh mắt trầm tĩnh, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Cũng được."

Rất nhanh Yến Nhi đã đem thuốc mỡ đến, cô ta dùng khăn sạch thấm nước ấm rửa sạch miệng viết thương, rồi chậm rãi bôi thuốc mỡ lên.

Thật ra vết thương nhỏ thế này hắn không để tâm lắm, nhưng khi thuốc mỡ lạnh lẽo được thoa lên vành tai, bỗng dưng hắn lại cảm thấy đau.

Không phải đau vì vết thương, mà là đau lòng.

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Yến Nhi phút chốc vang lên: "Vương gia, xong rồi ạ"

Hắn phục hồi lại tinh thần, nhìn thân thể xanh xao của Lâm Lạc Tuyết ở trước mặt, rướn người về trước: "Để ta xem."

Hơi thở dịu dàng của nàng ta phảng phất bên tai, Hoàng Phủ Thanh Vũ đột ngột cau mày, bắt được cánh tay nàng ta, giúp nàng ta trở về trên giường, thản nhiên nói: "Nếu đã uống thuốc xong sẽ không còn có việc nữa, nàng nghỉ ngơi sớm đi."

Sau đó, hắn đứng dậy, đi ra ngoài.

"Vương gia!" Cuối cùng Lâm Lạc Tuyết không nhẫn nhịn được liền mở miêng gọi hắn, thấy hắn dừng lại, hơi cắn môi dưới: "Vương gia, người cứ cự tuyệt thiếp như thế sao? Mặc dù, thiếp thân không hề oán giận đã vì Vương gia đã làm nhiều như vậy, trái tim của Vương gia không cảm nhận được điều gì sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ dừng một chút, nhưng không nói gì, vẫn bước nhanh ra ngoài.

"Vương gia!" Lâm Lạc Tuyết bị ngã từ trên giường xuống, khóc lên, "Vị Tịch Nhan quận chúa ngoại trừ dung mạo tuyệt trần kia, cuối cùng là có điều gì tốt, mà sao người không thể buông tay được chứ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ xoay người, thấy cảnh nàng ôm chăn ngã trên sàn, trong khi đó Yến Nhi bị dọa đến choáng váng không biết phải làm gì, cuối cùng hắn bước đến đỡ nàng ta lên giường.

Ngay sau đó, Lâm Lạc Tuyết liền nắm chặt cổ tay áo hắn không buông, như không thể nào để hắn đi. Nguồn:

Yến Nhi đứng ở một bên bèn tỏ ra khôn khéo, nhẹ nhàng đi thật nhanh ra khỏi phòng, đóng cửa lại

https://thuviensach.vn

"Vương gia!" Lâm Lạc Tuyết khóc lên, nhào vào lòng hắn: "Người không yêu thiếp thân, thiếp đành chịu, cho dù người chỉ lợi dụng thiếp thân cũng được, thiếp thân không dám mong gì hơn là được Vương gia chú ý .... Xin Vương gia, cho thiếp một đứa con, cứ xem như là để thiếp thân cả cuộc đời này đều nhớ về người, Vương gia ....."

Ánh mắt của Hoàng Phủ vẫn lạnh lùng nhìn nàng ta.

Lâm Lạc Tuyết đang khóc, lấy hết dũng khí, bỗng nhiên vươn tay ôm lấy cổ hắn, hôn vào môi hắn.

Môi hắn, lạnh, rất lạnh lẽo.

Cả đêm qua, Tịch Nhan ngủ không ngon, sáng sớm hôm sau tỉnh lại chỉ cảm thấy cực kỳ đau đầu, ngay cả lúc ngồi trước gương chải tóc cũng không yên lòng, còn bất cẩn để cây trâm đâm vào tay

Ngâm Châm kinh hãi: "A, sườn Vương phi cẩn thận!" Sau đó tìm kim sang dược và băng vải đến, cẩn thận băng bó vết thương cho Tịch Nhan.

Tịch Nhan không khỏi cười cô ta: "Vết thương nhỏ xíu, không cần phải hốt hoảng thế đâu."

"Vết thương tuy nhỏ, nhưng Vương gia thấy thì vẫn cảm thấy đau lòng!" Ngâm Châm lý lẽ hùng hồn đáp, lại tiếp tục chải tóc cho nàng.

Trong lòng Tịch Nhan bỗng dưng cứng lại, sau một lúc lâu mới nói: "Ngân Châm, nửa đêm hôm qua Vương gia cũng không trở về sao?"

Ngân Châm lên tiếng: "Nô tỳ vẫn canh giữ ở bên ngoài, nhưng không gặp Vương gia. Nhưng sáng hôm nay nô tỳ thấy Thôi quản gia tiễn Vương gia ra ngoài."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan cúi đầu ậm ừ, nhớ đến hôm qua lúc ánh mắt hắn khi nàng rời khỏi thư phòng, lòng chợt nhói đau --- hắn vì nàng lo lắng cho Nam Cung Ngự mà tức giận sao?

Đến buổi tối, Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn chưa hồi phủ, Tịch Nhan có chút không yên lòng, nói với Ngân Châm: "Ngân Châm, em đi tìm Thôi quản gia, bảo ông ta phái người vào cung hỏi xem Vương gia khi nào trở về."

Ngâm Châm trả lời, rồi đi ra ngoài.

Một canh giờ sau mới có tin tức, hôm này Hàn Lâm viện công việc bề bộn, Hoàng Phủ Thanh Vũ muốn làm cho xong việc nên ở lại cung, không về phủ.

Tịch Nhan không biết vì sao trong lòng dâng lên cảm giác mất mát, vẻ mặt cũng trở nên có chút cô đơn.

Không nên như thế sao? Nàng chỉ còn thời gian hai năm, sao giờ lại để thời gian trôi đi lãng phí như thế?

Đêm qua hắn không trở về phòng, không phải nàng không quan tâm hắn ở lại nơi đâu, nhưng cũng không dám hỏi. Lý trí nói cho nàng biết, hắn ở lại chỗ của Lâm Lạc Tuyết là một việc tốt, nhưng khi nghĩ đến, trong lòng vẫn cảm thấy đau.

Tịch Nhan nằm một mình khoảng một canh giờ, trong tâm trí đều là ánh mắt đêm qua của hắn, rốt cuộc nhịn không được liền ngồi dậy, khoác áo xuống giường, gọi Ngân Châm vào: "Ta muốn viết chữ, ngươi lấy cho ta nghiên mực."

Ngân Châm đã theo Tịch Nhan lâu rồi, nhưng chưa từng thấy nàng viết chữ, trong lúc nhất thời quả thật rất tò mò, đem nghiên mực tốt nhất mở ra.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan trải giấy ra trước mặt, rồi lại cắn đầu bút, không biết nên viết gì.

Thuở nhỏ nàng không chú tâm học hành, không có tài hoa gì, thế nên những thứ mà người đời ca ngợi cầm kỳ thi họa gì đó, nàng không am hiểu gì cả, trước đây mỗi khi đến lớp học đều làm thầy giáo tức giận đến phẫn nộ, giờ muốn hạ bút, mới cảm thấy thật khó khăn.

Ngân Châm đang chờ ở bên cạnh thì ngáp liên tục, Tịch Nhan rất buồn bực bèn cho cô ấy lui xuống nghỉ ngơi, còn mình thì tiếp tục ngồi suy tư với chỗ giấy trắng này, chỉ cảm thấy nội tâm giãy dụa không thôi -- không viết thì không biết hắn sẽ còn giận dỗi bao lâu nữa; Viết, lại sợ hắn hai năm sau sẽ đau khổ nhiều hơn.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cắn răng quyết định hạ bút viết một hàng chữ, rồi đem tờ giấy gấp lại, gọi Ngân Châm đến, bảo cô ấy đi tìm phong thư bỏ vào, sau đó cho người đem vào cung đưa tận tay Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Làm xong mọi việc, Tịch Nhan cảm thấy có chút mệt, cũng không nghĩ nhiều, liền nằm nghỉ ngơi ngay.

Trong lúc nàng ngủ mơ mơ màng màng, bỗng nhiên cảm thấy có đôi tay lạnh lẽo của ai đó xoa xoa mặt mình, Tịch Nhan sợ hãi kêu một tiếng rồi mở mắt ra, đứng trước mặt nàng không phải Hoàng Phủ Thanh Vũ thì là ai?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 201:

Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng bên giường, áo choàng trên người vẫn chưa thay ra, cùng với dáng vẻ mệt mỏi phong trần, nhưng vẫn nở nụ cười nhẹ như nước nhìn nàng.

Tịch Nhan vừa bất ngờ vừa vui mừng, sau đó ngồi dậy, liền bị người trước mặt ôm lấy, hắn ngồi vào bên giường, bế nàng đặt lên đùi mình, chỉ nhìn nàng thôi, ánh mắt lúc đó chứa đựng vô vàn bí mật.

Tịch Nhan kìm lòng không đậu tiến sát vào lòng hắn, nhẹ giọng nở nụ cười: "Còn nói là ở lại trong cung, sao chàng lại về?" Nói xong, nàng bỗng nhiên quay đầu nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ nước trong phòng, rồi nói: "Không phải đã qua giờ được ra khỏi cung sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, chậm rãi cúi đầu, chạm vào mũi nàng: "Nàng cho người vào hỏi, lại cho người đưa thư đến, sao ta có thể không trở về chứ? Cho dù là cửa cung đã đóng, ta cũng có thể vượt tường trở về."

Tịch Nhan không kìm được bèn nũng nịu cười rộ lên, vừa ngước mắt đã nhìn thấy trong tay hắn đang cầm lá thư mình mới viết, nàng muốn lấy lại ngay, nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ lại đưa tay cao lên, không cho nàng với tới, rồi nói với nàng: "Nói một lần nữa cho ta nghe."

Tịch Nhan cố ý giả ngốc nhìn hắn: "Nói cái gì?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ liền cúi đầu, hôn lên môi nàng, đến khi nàng không thở nổi mới buông ra, giọng nói trầm thấp như rượu nguyên chất: "Nàng không biết nói gì sao?"

Tịch Nhan nằm trong lòng hắn thở dốc: "Là do chàng nói, lúc chàng không đến tìm ta, ta có thể đi tìm chàng. Tối hôm qua chàng cứ như vậy mà rời đi, ta cũng không biết chàng làm sao, đến sáng hôm nay chàng lại vào cung ..... Chàng còn nói là thời gian này không được tùy ý ra ngoài, chàng nói xem ta làm sao tìm chàng đây?"

Trầm mặc hồi lâu, mới nghe được Hoàng Phủ Thanh Vũ than nhẹ một tiếng: "Nhan Nhan....."

Tịch Nhan chỉ nghĩ là hắn gọi mình, bèn ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy vẻ mặt hắn sâu thẳm, ánh mắt mơ hồ. Trong lúc nhất thời, ánh mắt Tịch Nhan cũng trở nên ảm đạm, rũ mắt xuống, vẫn cứ tựa vào lòng hắn, nhẹ nhàng đọc những câu thơ trên giấy:

Thanh thanh tử khâm

Du du ngã tâm

Túng ngã bất vãng

Tử ninh bất tự âm? (*)

Dịch nghĩa:

Cổ áo chàng xanh xanh

Vẫn vơ em nghĩ

Nếu em không đến

Sao chàng chẳng hỏi thăm? (**)

https://thuviensach.vn

Chú thích: (*) Đây là 4 câu thơ đầu tiên trong bài ca dao phong tục số 17 của nước Trịnh (Trịnh phong 17), và là bài thứ 91 trong Kinh Thi.

(**) Nguồn: Thụy Khuê - Cấu trúc thơ

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại chỉ trầm mặc ôm nàng sát vào long, ánh mắt toát lên sự yên tĩnh sâu thẳm

Nhan Nhan, đến tột cùng là do ta quá mức để ý, hay do nàng vô tình không để ý đến?

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Tịch Nhan tỉnh lại, Hoàng Phủ Thanh Vũ quần áo đã chỉnh tề chuẩn bị ra cửa.

Tịch Nhan vừa thấy hắn vận áo xanh quần trắng, rõ ràng không phải là vào cung, nên ngồi dậy hỏi: "Chàng đi đâu vậy?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ không nghĩ là nàng dậy sớm như vậy, cũng không muốn mang nàng theo trong những trường hợp như hôm nay, nhưng nàng đã mở miệng hỏi, hắn chỉ có thể ngồi xuống giường, nói: "Hôm nay là ngày hạ táng Mẫu Đơn."

Nghe vậy, Tịch Nhan dường như bất chấp thân thể mình, lập tức bước xuống giường: "Vậy sao chàng không nói ta biết?"

"Nhan Nhan" Hoàng Phủ Thanh Vũ bất đắc dĩ nhìn nàng, "Ta hy vọng nàng ở lại phủ nghỉ ngơi cho tốt."

"Chàng thật ích kỷ!" Tịch Nhan đáp lời nhưng không quay đầu lại, vừa bắt đầu tự thay quần áo, lại vừa gọi Ngân Châm vào hầu hạ rửa mặt chải tóc, lúc này mọi thứ trở nên vô cùng rối ren.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng biết không ngăn được nàng, nên chỉ nói: "Nàng làm chậm một chút, ta chờ nàng."

Tịch Nhan đồng ý, nhưng vẫn chỉ tốn thời gian một nén nhang để hoàn tất tốt mọi việc, rồi theo hắn ra ngoài. Hoàng Phủ Thanh Vũ lo lắng xe ngựa xóc nảy, nên gọi để nàng ngồi vào kiệu, còn mình thì cưỡi ngựa đi bên cạnh.

Đến lúc Tịch Nhan ý thức được đây là đường đi về nghĩa trang ngoài vùng ngoại ô phía đông, thì kiệu đã ra khỏi cửa thành, nàng vén tấm mành lên, nhìn về người đi bên cạnh cỗ kiệu

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng nhìn nàng, ánh mắt ám trầm.

Tịch Nhan cắn môi, lại buông mành xuống, dựa vào nhuyễn điếm, trong lòng cực kỳ hỗn loạn.

Tịch Nhan không biết Thập Nhất đã dùng cách gì, để có thể an táng Mẫu Đơn vào viên lăng của hoàng thất. Cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ đi thẳng vào khu vực phía tây của nghĩa trang, từ xa xa, đã có thể thấy một lăng mộ mới, và vài thân ảnh tiêu điều và cô đơn

Hoàng Phủ Thanh Thần, Đạm Tuyết, cả Thập Nhị đã đến, mọi người đều đứng phía sau Thập Nhất, nhìn bóng dáng gầy yếu của Thập Nhất

Tịch Nhan có chút sốt ruốt, bất giác bước đi nhanh hơn, Hoàng Phủ Thanh Vũ đi phía sau kéo nàng lại, nhắc nhở nàng đi chậm một chút. Tiếng bước chân vừa nhanh vừa chậm, cuối cùng làm vài người quay đầu nhìn, ngoại trừ Thập Nhất. -

Tịch Nhan chưa bao giờ nghĩ đến, khi gặp lại Thập Nhất, người thiếu niên ấm áp và lương thiện kia, giờ này lại có dáng vẻ như vậy, hai má hốc hác, hai mắt lõm sâu xuống, không còn một chút tinh thần nào, không khí đau buồn phảng phất, tóc mai bay bay, vì gầy yếu đi nhiều mà xương gò má

https://thuviensach.vn

lộ hắn ra ngoài, hai má hóp lại như thể chỉ còn mỗi da dán vào xương đủ để thuyết minh nam tử này trải qua mấy ngày nay như thế nào.

"Thập Nhất ....." Lòng Tịch Nhan run lên, gọi hắn một tiếng.

Thập Nhất vẫn như ban đầu, cứ ngồi xổm xuống nhìn vào mộ phần của Mẫu Đơn, không hề nhúc nhích.

Tịch Nhan không nhịn được muốn bước đến, lại bị Hoàng Phủ Thanh Vũ giữ lại, ở bên tai nàng thấp giọng thì thầm: "Đừng quấy rầy đệ ấy, chúng ta đến tiễn Mẫu Đơn, có tấm lòng là được rồi."

Tịch Nhan lại không nén được khóc nấc lên, xoay người vùi mặt vào lòng hắn, trái tim dường như khép chặt lại.

Nếu hôm nay Mẫu Đơn gặp chuyện không may, Thập Nhất đã trở thành bộ dạng như thế này, vậy hai năm sau khi nàng chết đi, Hoàng Phủ Thanh Vũ sẽ trở thành bộ dạnh như thế nào chứ?

Dán vào ngực hắn, cảm giác được nhịp đập của con tim hắn, Tịch Nhan lại càng khóc nhiều hơn.

Hắn không bao giờ bộc lộ tình cảm của mình, sao có thể giống Thập Nhất, thể hiện hết cảm xúc bi thương, đau lòng ra mặt, nghĩ vậy Tịch Nhan cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhưng mà, nàng chỉ sợ hắn đem tất cả cảm xúc kia giấu trong lòng, không ai biết được hắn buồn, hắn đau, nếu như vậy, con tim hắn sẽ càng khổ sở hơn.

Tịch Nhan siết chặt vạt áo hắn mà nức nở.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ôm lấy nàng, ánh mắt lại nhìn về Thập Nhất, chân mày cau lại.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 202:

Hai canh giờ trôi qua, Thập Nhất vẫn ngồi trước mộ phần như trước, không hề nhúc nhích.

Nhiều ngày qua, Thập Nhị đã quen với dáng vẻ này của hắn, tuy đau lòng, nhưng thật sự không có cách nào để giúp hắn. Hoàng Phủ Thanh Thần nhìn Đạm Tuyết bên cạnh, rồi trao đổi ánh mắt với Thập Nhị, sau đó nói với Đạm Tuyết: "Chúng ta về phủ trước đi, hai ngày trước không phải nàng bảo là đau đầu sao? Nơi này lạnh đấy."

Đạm Tuyết nhìn về mộ phần trước mặt cùng Thập Nhất một cái, rồi thản nhiên thở dài: "Được."

Xoay người, Tịch Nhan vẫn còn nằm trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, hai người đều không cử động. Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên chuyển lại đây, trong ánh mắt là sự lạnh nhạt và trong trẻo vô cùng.

Sau đó, Đạm Tuyết tránh tầm mắt hắn, nói: "Thất gia vẫn nên đưa Thất tẩu về sớm, tẩu ấy có thai, ở lại đây lâu thì không tốt đâu."

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên gật gật đầu, xem như đồng ý.

Đợi cho Hoàng Phủ Thanh Thần và Đạm Tuyết đã đi xa, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới cúi xuống bên tai Tịch Nhan, thấp giọng nói: "Đi thôi."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan im lặng hồi lâu, rồi mới thấp giọng nói: "Ta muốn cùng Thập Nhất trò chuyện .... Trước kia Mẫu Đơn tâm sự với ta rất nhiều, ta muốn nói cho đệ ấy nghe. Chàng và Thập Nhị ra cửa trước đi, ta cam đoan sẽ thuyết phục được Thập Nhất cùng ra, được không?"

Hồi lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới mỉm cười: "Được."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Thập Nhị rời đi, bốn phía trở nên im lặng.

Thập Nhất không hề phát ra âm thanh nào, Tịch Nhan chậm rãi bước đến, dựa vào phần mộ của Mẫu Đơn ngồi xuống, đầu tựa vào mộ bia lạnh lẽo kia, nhìn Thập Nhất trước mắt, bỗng nhiên nàng cười khẽ, lẩm bẩm nói: "Mẫu Đơn này, cô xem nam nhân trước mặt vì cô mà biến thành bộ dạng này, cô chắc sẽ không hối hận lúc trước không đồng ý gả cho hắn nhỉ?"

Vẻ mặt Thập Nhất vẫn không chút gợn sóng, bỗng nhiên lúc này hơi kích động một chút, nâng mắt lên nhìn nàng.

Tịch Nhan nhìn hắn, cười cười: "Thập Nhất, Mẫu Đơn, cô ấy không hề nhìn lầm đệ, đệ vì cô ấy mà trở nên khổ sở thế này, cũng không uổng cô ấy vì đệ mà chết."

Thập Nhất vẫn không nói lời nào, quay đầu đi, chỉ chăm chú nhìn vào mộ bia của Mẫu Đơn

"Thập Nhất, đệ cũng không thể nói cho ta biết sao, Mẫu Đơn đi rồi, đệ cuối cùng là khổ sở đến nhường nào?" Tịch Nhan nói

Trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc Tịch Nhan mới nghe được Thập Nhất mở miệng, nhưng giọng nói lại bi thương, nghẹn ngào, không giống như Thập Nhất của lúc trước: "Đệ rất muốn... cùng nàng đi .... Vũ nhi, nàng ấy sợ cô độc, tuy rằng nàng chưa bao giờ nói, nhưng đệ biết nàng sợ .... "

https://thuviensach.vn

"Nhưng đệ vẫn không đi cùng cô ấy." Tịch Nhan thản nhiên thay hắn nói câu tiếp theo, "Bởi vì đệ biết, trên đời này còn rất nhiều chuyện quan trọng hơn việc đệ muốn làm, đúng không?"

Thập Nhất vẫn bất động, ánh mắt có chút mờ mịt. Hắn sở dĩ sống đến bây giờ, là vì nhiều ngày nay, Hoàng Phủ Thanh Thần và Thập Nhị thay phiên nhau ở bên cạnh hắn một tấc không rời, nếu không, hắn chỉ sợ từ ngày cùng thân xác nàng thành thân, đã cùng nàng nắm tay nhau xuống hoàng tuyền."

Hắn lắc lắc đầu, mờ mịt đáp: "Trên đời, không còn chuyện gì đối với đệ là quan trọng nữa ..... Không có Vũ nhi, không có gì là quan trọng cả."

"Vậy còn quốc gia thiên hạ, giang sơn xã tắc thì sao?"

Thập Nhất vẫn lắc đầu như trước: "Chuyện đó, cho tới nay cũng không phải là điều đệ muốn."

"Nhưng chuyện này đối với Thất ca của đệ mà nói là chuyện rất quan trọng." Tịch Nhan thản nhiên nói.

Thập Nhất rốt cuộc cũng nhìn nàng: "Tẩu nói sao?"

Tịch Nhan cười cười: "Thập Nhất này, chúng ta giao dịch với nhau được không? Hai năm sau, tẩu sẽ thay đệ xuống đó làm bạn với Mẫu Đơn, còn đệ, thì cùng với Thất ca vượt qua những ngày khó khăn nhất."

Đôi mắt của Thập Nhất ở chỗ sâu nhất dường như có chút gợn sóng: "Tẩu đang nói gì vậy?"

"Đệ biết hai năm sau ta sẽ chết mà" Tịch Nhan thấp giọng cười nói.

Thập Nhất phút chốc đứng dậy, cắn răng, những tơ máu che kín hai mắt dường như muốn bùng nổ: "Ai nói với tẩu điều đó? Ngân Châm, Thập Nhị

https://thuviensach.vn

phải không? Hay là Cửu ca?"

"Không, Thập Nhất, điều này không quan trọng." Tịch Nhan chân thành nhìn hắn, lại nhìn về mộ của Mẫu Đơn, nói: "Mẫu Đơn đã đi, ta cuối cùng cũng phải đi thôi, để ta và Mẫu Đơn cùng nhau nhìn huynh đệ các người sống tốt, được không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Thập Nhị ra cửa lăng viên, Thập Nhị thật sự mệt mỏi, thấy cỗ kiệu Tịch Nhan, bèn nói vài câu với Hoàng Phủ Thanh Vũ rồi nhanh chóng chui vào, cơn buồn ngủ cũng ập đến. Hoàng Phủ Thanh Vũ tựa lưng vào một bên kiệu, cúi đầu xuống nhìn mặt đất, ánh mắt thâm thúy, nhưng vẫn có chút đăm chiêu.

Xa xa, có hai người cầm tay nhau đến, bước tới trước mặt hắn, một giọng nữ dễ nghe dịu dàng gọi: "Lão Thất."

Hắn giật mình ngẩng đầu lên, mỉm cười đứng thẳng thân mình: "Cô" Sau đó lại nhìn về phía nam tử phía sau bà: "Dượng."

Tấn Dương công chúa và Lăng Chiếu đồng thời mỉm cười gật gật đầu, vẻ mặt Lăng Chiếu có chút hoảng hốt, không ngừng nhìn vào bên trong kiệu xem xét. Thấy thế, Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nói: "Nhan nhan và Thập Nhất đệ đang ở trong nghĩa trang, chắc là sẽ nhanh ra đây thôi."

Lăng Chiếu nhẹ nhàng thở ra, sau đó, trên mặt lại lộ ra vẻ rối rắm. Tấn Dương công chúa nhìn gương mặt trượng phu của mình, thở dài một tiếng, bước lên khuyên giải: "A Chiếu, nếu hôm nay không tiện thì để hôm khác chúng ta lại đến thăm Lam nhi cũng được."

Lăng Chiếu do dự một lát, ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ lạnh nhạt: "Dượng, Nhan Nhan có thai rồi, con không muốn nàng chịu kích thích gì."

Lăng chiếu hơi giật khóe môi, trên mặt giống như bi giống như hỉ, rốt cuộc cũng thốt ra lời: "Con bé có thai sao? Mấy tháng rồi?"

"Bốn tháng ." Hoàng Phủ Thanh Vũ nói,"Chờ đứa bé ra đời, cô và dượng cùng đến phủ cháu chơi."

Tấn Dương công chúa nở nụ cười: "Chúc mừng cháu, Lão Thất. A Chiếu, chàng lên chức ông ngoại rồi."

Lúc này trên mặt Lăng Chiếu mới nở ra cười có chút khó khăn, cuối cùng nói: "Nếu thế thì, Tấn Dương, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây trước."

Tấn Dương công chúa lên tiếng, tạm biệt Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhưng vừa định xoay người, thì Tịch Nhan và Thập Nhất cùng nhau đi ra.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 203:

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ lộ vẻ vừa khó tin vừa kinh ngạc, hắn không nghĩ đến nàng có thể khiến Thập Nhất chịu đi ra, nhất thời trong lòng lại có ngàn vạn suy nghĩ, hắn bèn che dấu tất cả vào sâu trong tâm trí, nhìn hai người họ từng bước lại gần.

Vừa ra khỏi lăng viên, Tịch Nhan liền nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng cùng với hai thân ảnh, nàng ngẩn người trong chốc lát, nhưng lại cố gắng khiến bản thân như không trông thấy gì, bước đến kéo cánh tay Hoàng Phủ Thanh Vũ, cười nói: "Ta đưa Thập Nhất ra rồi này, chúng ta hồi phủ đi."

Lăng Chiếu và Tấn Dương công chúa đứng một bên sắc mặt cực kỳ xấu hổ, Thập Nhất thấy thế, bèn kêu khởi kiệu, đá Thập Nhị ở bên trong, ách giọng nói: "Đứng lên, đi rồi kìa"

Thập Nhị đang ngủ, bỗng nhiên bị giật dậy, trợn mắt nhìn, vừa thấy đó là Thập Nhất, nhất thời vừa mừng vừa sợ: "Thập Nhất ca!"

Sau đó, khi ra khỏi kiệu hắn mới phát hiện không khí xung quanh bất thường, lúc này mới hiểu dụng ý của Thập Nhất, bèn cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ chào tạm biệt, rồi cùng Thập Nhất đi đến bãi thả ngựa gần đó.

Rất nhanh, hai người nhảy lên ngựa phóng đi.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ trước mặt, nói: "Đi hay không đi, chàng thật là nhiều chuyện! Chàng không đi, ta đi trước." Sau đó, nàng xoay người gọi kiệu phu, tự mình khom người ngồi vào. Nguồn:

Ánh mắt Lăng Chiếu bi thương lạ thường lúc nhìn vào cỗ kiệu kia.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng chỉ cười nhẹ: "Nếu như thế, cô, dượng, chất nhi xin cáo từ trước."

Bên trong kiệu, Tịch Nhan nghe xưng hô của hắn với Lăng Chiếu, bỗng nhiên phì cười ra tiếng.

Khi trở về phủ đã qua buổi trưa, đến cửa phủ, Tịch Nhan xuống kiệu, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng nhanh chóng xuống ngựa.

Nghênh đón mọi người là một con ngựa cao to, đi đến trước mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ mới dừng lại. Nam Cung Ngự lập tức cười cười, còn Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn giữ dáng vẻ mỉm cười như trước.

Nam Cung ngự xoay người xuống ngựa, đi đến trước mặt Tịch Nhan: "Muội đi đâu vậy? Muội đang có thai mà cũng không kiêng kỵ chút nào, chạy loạn xung quanh làm gì!"

Tịch Nhan bĩu môi nói: "Ta cũng chưa từng hỏi huynh đi đâu, huynh quản nhiều vậy làm gì?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ bước đến, hơi ôm Tịch Nhan vào lòng, nói: "Sáng sớm trời nổi gió lớn, đừng đứng ở đây. Trở về dùng ngọ thiện đi, rồi nghỉ ngơi một chút." Cuối cùng lại nhìn về phía Nam Cung Ngự, cười nói: "Nam Cung Ngự, ngươi đã dùng ngọ thiện chưa, chưa thì cùng nhau ngồi ăn chứ?"

Tịch Nhan nghe xong chỉ cảm thấy kỳ lạ, ngữ khí nói chuyện của Hoàng Phủ Thanh Vũ, dường như đã cùng Nam Cung ngự quen biết lâu hơn bình

https://thuviensach.vn

thường.

Nam Cung Ngự hơi gợi lên khóe miệng: "Được, đa tạ."

Vừa mới vào cửa phủ, đúng lúc Lâm Lạc Tuyết mang theo nha hoàn đến nghênh đón, mọi người đồng loạt dừng chân.

"Thiếp thân gặp qua Vương gia." Lâm Lạc Tuyết bước lên, cúi đầu theo khuôn phép

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng ta, chân mày nhướng lên: "Vết thương hồi phục tốt không? Nàng muốn đi đâu vậy?"

Lâm Lạc Tuyết mỉm cười: "Dù sao cũng chỉ là vết thương ngoài da, lại được Vương gia tìm được thuốc tốt, nên cũng mau khỏi. Nghe nói phụ thân bị nhiễm phong hàn, nên thiếp thân muốn hồi phủ Thừa tướng một chuyến."

Hoàng Phủ Thanh Vũ ậm ừ một tiếng, lại nói, "Thay ta chuyển lời hỏi thăm, mong Thừa tướng đại nhân chóng khỏe."

Lâm Lạc Tuyết nhìn hắn, lại nhìn Tịch Nhan, dừng một chút, dường như lấy hết dũng khí bèn nói: "Không biết Vương gia có thể cùng thiếp thân đi chuyến này không? Trước đó vài ngày phụ thân có nói, đã lâu rồi Vương gia không đến phủ Thừa tướng làm khách."

Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa muốn mở miệng nói điều gì đó, thì bên kia Tịch Nhan đã giành nói: "Chàng đi cùng Vương phi một chuyến đi, cùng nhau đi thăm Thừa tướng đại nhân. Chỉ gửi lời chúc đại nhân chóng khỏe, dù sao cũng không có thành ý gì cả!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng thật chăm chú: "Nàng muốn ta đi ư?"

Những lời này, dường như đang hỏi ý của kiến Tịch Nhan. Trong phút chốc, không khí có chút ngượng ngập. Bọn hạ nhân bên cạnh mặc dù đều

https://thuviensach.vn

biết Hoàng Phù Thanh Vũ sủng ái Tịch Nhan, nhưng lại không ngờ ngay cả đi đến phủ Thừa tướng mà cũng phải xin "chỉ thị", nên đều kinh ngạc đứng yên tại chỗ. Sắc mặt Lâm Lạc Tuyết có chút tái nhợt, nhìn Tịch Nhan.

Tịch Nhan không biết Hoàng Phủ Thanh Vũ suy nghĩ gì nữa, mà lại đứng trước mặt nhiều người như vậy hỏi ý kiến mình, dưới ánh nhìn của mọi người mới phát giác khi nãy mình nói câu kia cũng là có vấn đề, trong lúc nhất thời ảo não không thôi, nhưng cũng khó mà giải thích được ngay, nên chỉ nói: "Vương gia vẫn cứ nên đi thôi, trên đường cẩn thận một chút."

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn cứ nhìn nàng, hồi lâu sau mới dời tầm mắt, ánh mắt hơi lướt qua Nam Cung Ngự ở phía sau Tịch Nhan, sau mới nhìn đến Lâm Lạc Tuyết nói: "Được, ta cùng nàng đi thăm."

Hai người lại quay ra cửa, ngồi chung trên một chiếc xe ngựa mà đi.

Bên trong phủ, Tịch Nhan đứng tại chỗ hồi lâu, mãi cho đến khi xe ngựa đã khuất xa tầm mắt, nhưng nàng vẫn chưa hoàn hồn lại.

Nam Cung Ngự đột nhiên thở dài bên tai nàng: "Nhân lúc xe còn chưa đi xa, nếu muội hối hận, vậy thì đi kéo hắn về là được."

Tịch Nhan hơi trừng mắt liếc hắn: "Ta có gì mà phải hối hận"

Nam Cung Ngự bỗng nhiên lại thở dài, nói: "Nhưng mà, vị Vương phi nhà muội thật là biết thứ bậc lễ nghĩa, so với nàng ta, muội quả thật là chẳng biết phân rõ tôn ti trật tự lớn nhỏ gì hết. Hoàng Phủ Thanh Vũ chọn nàng ta làm Vương phi, cũng không phải là không có lý."

Tịch Nhan chẳng hề để ý mà "Ừ" một tiếng, rồi lại trừng mắt liếc hắn: "Sư huynh, người như huynh thật sự vô nghĩa quá."

Sau đó, nàng nhấc chân hậm hực đi về phía phòng ăn.

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự lại bước lên chắn trước mặt nàng, trừng mắt lên: "Thật sự là, muội một chút khổ sở cũng không có sao?"

Tịch Nhan mím môi nhìn hắn, rốt cục dời tầm mắt đi: "Đó là giả tạo thôi. Nhưng ta biết rõ thời gian của bản thân còn ít, chẳng lẽ còn muốn ích kỷ giữ chàng ở bên cạnh sao? Dù sao, về sau, người bên cạnh chàng sẽ không còn là ta nữa, chi bằng cho chàng làm quen từ từ vậy."

Nghe vậy, Nam Cung ngự phút chốc thở dài một tiếng: "Nhan Nhan à --- nếu như, chi bằng bây giờ muội tàn nhẫn hơn, để ta mang muội đi, được không?"

"Không!" Tịch Nhan lại lập tức trợn to mắt nhìn hắn, phục hồi lại tinh thần, rồi mới chậm rãi, nhẹ nhàng xoa bụng mình, nói: "Bất kể thế nào, ta cũng phải sinh đứa bé này ra, đây là trách nhiệm của một người mẹ, và ta cũng phải có trách nhiệm với chàng."

"Thế thì sinh đứa bé xong rồi đi phải không?" Nam Cung ngự lại đặt câu hỏi lần nữa

Tịch Nhan hơi hơi cắn môi dưới: "Ta còn chưa nghĩ đến. Dù sao thời gian còn dài, để ta suy nghĩ kỹ hơn, được không?"

Nam Cung Ngự biết rõ nàng đang bị vây quanh tâm lý rất hỗn loạn, nên cũng chỉ hơi gật đầu: "Giờ thì chưa biết thế nào, đến lúc quyết định, hãy đến tìm ta biết chưa?"

Tịch Nhan hít một hơi thật sâu, gật đầu

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 204:

Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Tịch Nhan biết lòng tham của bản thân mình.

Thời gian khi ở bên Hoàng Phủ Thanh Vũ thật sự là quá tốt đẹp, những lúc hắn đối tốt với nàng rất nhiều, tất cả đều khiến nàng không kìm lòng đến nỗi không nghĩ đến tương lai, hoặc là nói, nàng thật sự không muốn nghĩ đến tương lai.

Cái gọi là tương lai kia, là vẫn nắm tay hắn đi hết cuộc đời, đó chính là vĩnh hằng.

Một tháng qua đi, mọi chuyện lại khôi phục như trước. Chuyện Hoàng Phủ Thanh Vũ và Thập Nhất bị Hoàng đế trừng phạt rồi cũng qua đi không còn ai nhắc đến nữa, nhưng cũng từ đó về sau, bọn họ và Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Thập Nhị lại không còn thường xuyên gặp gỡ, riêng Thập Nhất cuối cùng cũng vượt qua được nỗi buồn mất đi Mẫu Đơn, trở về làm cậu thiếu niên hiền lành, nhưng ở sâu trong đôi mắt vẫn còn nét ưu thương, cuối cùng thì vẫn không thể nào như xưa.

Mỗi khi Thập Nhất ngẫu nhiên đến thăm Tịch Nhan mà có mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ thì chỉ thản nhiên quan tâm hỏi thăm đôi chút, còn lúc không có hắn, thì hai người sẽ nói về ước định kia.

https://thuviensach.vn

Thời gian quá tốt đẹp, cũng chỉ lúc nhìn thấy Thập Nhất, Tịch Nhan mới có thể nghĩ về sau này, nghĩ đến tương lai.

Nàng có chút bất hòa với Nam Cung Ngự, ngược lại có thể nói chuyện vui vẻ với cậu thiếu niên hiền lành, chân thành trước mắt.

"Nếu để Thất ca của đệ hận ta, sau khi ta chết, chàng có thể vượt qua dễ dàng hơn không?" Vấn đề này luôn giằng xé trong lòng nàng, rốt cục cũng nói được với Thập Nhất.

Thập Nhất dừng một lúc lâu, rồi mới nói: "Khó mà nói trước được. Tính tình của Thất ca, chúng ta không ai đoán ra cả"

Chỉ một câu như vậy, Tịch Nhan do dự rồi vẫn do dự, dằn vặt rồi vẫn giãy dụa.

Những lúc ở cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ, thì nàng lại dễ dàng quên đi nội tâm mình đang giằng xéo.

Thời gian hạnh phúc lại luôn trôi qua quá nhanh.

Sáng sớm hôm nay, lúc Tịch Nhan mở mắt ra, bất ngờ khi thấy mình vẫn còn gối đầu lên khuỷu tay hắn, mà trước mặt, hắn vẫn đang ngủ, nhưng không có vẻ ôn nhuận và bình thản như mọi khi, chân mày đang cau lại.

Nhìn thấy vậy, Tịch Nhan mới nhớ đến đêm qua hắn dự tiệc cưới ở phủ Lễ bộ Thượng thư, lúc trở về hình như đã uống không ít rượu, sau khi rửa mặt sạch sẽ, là ngã đầu ngủ ngay.

Nhìn chân mày của hắn, nàng vươn tay lên, xoa giúp hắn một chút.

Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa mở mắt ra, lại cau mày hít vào một hơi, rõ ràng là biểu hiện của đau đầu.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nở nụ cười: "Đáng đời! Ai bảo đêm qua chàng uống rượu nhiều như vậy chứ!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhanh nhẹn ôm lấy nàng, nói: "Những ly rượu đêm qua, không thể từ chối được, bởi vì tất cả đều chúc mừng ta sẽ được làm cha."

Tịch Nhan ngẩn ra, sau đó vùi lòng hắn, cúi đầu nở nụ cười.

Tiếng cười của nàng làm lòng hắn có chút xao động, nàng còn chưa phục hồi tinh thần thì hắn đã nhanh chóng cúi đầu, che môi nàng lại bằng nụ hôn gắn bó và triền miên.

Bởi vì e ngại thân thể mang thai của nàng, hai người dường như đã lâu không thân mật như vậy. Tịch Nhan nhẹ nhàng đáp lại, nhắm mắt hưởng thụ khoảnh khắc thân mật này.

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau thật lâu, hắn đột nhiên buông nàng ra, nhìn quần áo bản thân mình và nàng ở trong lòng hắn đều hỗn độn, hắn có chút ảo não gầm nhẹ một tiếng, kéo trung y của nàng chỉnh lại cho đàng hoàng, còn mình thì nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo vào.

Tịch Nhan vừa từ trong ngọt ngào phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc quay đầu, không ngờ hắn đã thay quần áo, đứng ở bên giường nhìn mình: "Nàng không muốn dậy thì nghỉ ngơi tiếp đi, ta sẽ cho người chuẩn bị bữa sáng mang vào phòng cho nàng, được không?"

Đôi mắt hắc bạch phân minh của Tịch Nhan xoay chuyển, bỗng nhiên lắc đầu nở nụ cười, vươn tay về phía hắn, rõ ràng là dáng vẻ muốn được ôm: "Giờ ta dậy luôn đây, cùng ăn sáng với chàng."

Đôi mắt của Hoàng Phủ Thanh Vũ rõ ràng là đang toát ra một chút đen tối, còn Tịch Nhan lại vẫn hào hứng: "Chàng giúp tay thay áo đi."

https://thuviensach.vn

Hắn đành bất đắc dĩ làm theo, vươn tay bế nàng lên, rồi tự mình lấy một bộ quần áo ra, cẩn thận mặc vào cho nàng

"Váy dường như lại nhỏ hơn rồi, Ngâm Châm không chú ý đến sao?" Hắn nhìn phần bụng nhô cao đang hở ra, khẽ nhíu mày.

Tịch Nhan nhìn phần bụng đã gần tám tháng của mình, đột nhiên lại giật mình --- quả thật thanh nhàn quá cũng không biết là thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ một thoáng, đứa bé đã gần tám tháng, rất nhanh sẽ chào đời!

Đây chính là việc vui, nhưng trong lòng nàng lại vừa vui vừa buồn, lúc dùng bữa sáng, cũng có vẻ không yên lòng,

Hoàng Phủ Thanh Vũ bất động thanh sắc nhìn nàng, rồi tự mình múc cho nàng một chén cháo nếp đưa đến trước mặt nói: "Nàng suy nghĩ gì vậy?"

Tịch Nhan hồi phục lại tinh thần, cười cười: "Không có gì, đang nghĩ xem khi nào Nam Cung Ngự trở về."

Hai tháng trước Nam Cung Ngự có nói là phải về Đại Sở một chuyến, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy tin tức gì. Thật ra, Tịch Nhan cũng không lo lắng đến việc đó lắm, lúc nãy chỉ vì thuận miệng mà trả lời Hoàng Phủ Thanh Vũ thôi. Nhưng mà vừa nói xong thì nàng mới ý thức được điều gì đó, liền vụng trộm liếc mắt quan sát sắc mặt của hắn, khi thấy hắn vẫn bình thường, nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

"Nàng đừng quên, hắn không chỉ là sư huynh của nàng, hắn vẫn là Dự thân vương của Đại Sở." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên tiếp một câu, "Một vị thân vương như hắn mà lại có bộ dạng nhàn hạ thế này, cũng không dễ dàng gì đâu."

Tịch Nhan nghĩ nghĩ, không nhịn được nở nụ cười: "Cũng đúng, hắn chính là một tên Vương gia nhàn rỗi liêu lổng!"

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng cười kéo dài quen thuộc ----

"Ta đường đường là "Chiến thần" Dự thân vương, qua miệng muội mà lại thành vị Vương gia nhàn hạ, Nhan Nhan, muội muốn sư huynh cảm thấy thế nào đây?"

Cùng với âm thanh vang dội kia, Nam Cung Ngự đẩy cửa bước vào, tư thế oai hùng bừng bừng, tuấn lãng như được điêu khắc, cả người từ trên xuống chẳng có chút gì là phong trần mệt mỏi.

Hắn cười nhẹ, liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ, hơi gật đầu, rồi lại lập tức đi đến chỗ ngồi bên cạnh Tịch Nhan, không kìm được ý cười bên khóe môi: "Ta biết là muội đang nhắc đến ta, cho nên chạy về đây ngay, thế này có tính là "tâm linh tương thông" không nhỉ?"

Chân mày Tịch Nhan dựng ngược lên, ảo não nói: "Huynh nói chuyện đàng hoàng đi!" Sau đó, lấy chén cháo Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa mới đưa qua, thuận tay đưa đến trước mặt Nam Cung Ngự: "Sao huynh trở về gấp vậy?" Nam Cung Ngự cũng không khách khí, nhận chén cháo kia, húp từng ngụm từng ngụm đến hết, cuối cùng mới nói: "Vừa mới vào cửa thành là về gặp muội liền"

Tịch Nhan tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, quay đầu thì thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đã đặt chén cháo khác đến trước mặt nàng từ bao giờ, mà bản thân hắn lại chẳng động đũa tí nào, bèn nói: "Sao chàng không ăn?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ: "Ta đến giờ vào cung rồi, nàng từ từ ăn đi. Hôm nay là sinh thần của Thừa tướng phu nhân, buổi tối ta qua phủ Thừa tướng, nàng không cần chờ ta đâu."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 205

Dùng xong bữa sáng, Tịch Nhan cùng Nam Cung Ngự đi dạo trong hoa viên

Gần đây, hai chân nàng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu phù thũng, tuy rằng không nghiêm trọng lắm, nhưng mà lúc này mỗi lần đi đứng đều phải thật cẩn thận. Nam Cung Ngự thấy nàng như vậy, thật sự là có chút lo lắng, nên thường vươn tay đỡ nàng.

Tịch Nhan lúc này mới hỏi hắn: "Huynh đi tận hai tháng, là do sức khỏe của hoàng huynh có vấn đề gì sao?"

"Thật ra, sức khỏe của huynh ấy đã tốt hơn, chẳng qua là hai tháng trước bệnh tình tái phát. Nhưng nay cũng không có gì đáng ngại." Nam Cung Ngự nói.

Tịch Nhan hơi nhíu mày, nhìn về phía hắn: "Thật vậy sao? Hay là hoàng huynh của huynh lo lắng huynh ở bên ngoài gây chuyện, nên cố ý nghĩ cách kêu huynh về?"

Nam Cung ngự nhất thời cười lớn lên: "Nhan nhan, muội đúng là thông minh."

"Vậy còn huynh?" Tịch Nhan hơi nóng vội, "Hoàng huynh đồng ý thả huynh đi sao?"

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự hơi nhướng mày: "Huynh ấy không cho, ta cũng còn nhiều cách để đi mà. Muội quên ta là ai sao? Huống chi, ta biết Nhan Nhan muội cần ta, sao ta có thể không về chứ?"

Tịch Nhan dừng bước, hơi cắn môi, không dám nhìn vào mắt hắn: "Nếu ta nói với huynh, là ta còn chưa nghĩ đến bây giờ nên làm gì, huynh có thể đừng trách ta không?"

Ánh mắt nàng trong trẻo, ngữ khí cẩn thận.

Nam Cung Ngự chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu, đồng thời cũng có có một chút phiền chán: "Muội cứ do dự như vậy, chi bằng để ta giúp muội quyết định, được không?"

Trong lòng Tịch Nhan bỗng dưng hốt hoảng, có chút run sợ nhìn hắn: "Ý của huynh là giúp thế nào?"

"Làm theo dự định ban đầu của muội, làm cho hắn ta hận muội." Nam Cung Ngự cầm bàn tay nàng, cúi đầu, nhìn vẻ mặt nàng có chút thất kinh, trầm giọng nói.

Đôi chân Tịch Nhan bỗng mềm nhũn, bất giác ngã vào lòng hắn. Hồi lâu sau, nàng mới tìm lại được giọng nói của mình: ".... Việc này rất tàn nhẫn ....."

Tàn nhẫn với hắn, và cũng tàn nhẫn với nàng.

Nam Cung Ngự ôm lấy nàng, giọng nói vẫn trầm tĩnh như trước: "Nếu không, muội cứ chờ đến hơn một năm sau, ngày muội độc phát, nhìn hắn sẽ thế nào."

Tịch Nhan không biết nói gì để chống chế. Trước mặt có hai lựa chọn, nhưng cuối cùng thì phải làm thế nào để Hoàng Phủ Thanh Vũ chịu tổn

https://thuviensach.vn

thương ít nhất, nàng không tài nào biết được. Hỏi Thập Nhất, Thập Nhất cũng không biết. Còn Nam Cung Ngự lại lựa chọn cách đầu tiên.

Trong lòng nàng trở nên mơ hồ, cúi đầu nghẹn ngào.

"Ồ, người này không phải là sườn Vương phi của chúng ta sao? Sao lại ở cùng nam nhân khác đứng trong này ôm ấp thế?"

Bỗng dưng, phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc, Tịch Nhan đang ở trong lòng Nam Cung Ngự liền thẳng lưng lên, quay đầu lại nhìn, thì thấy Lâm Lạc Tuyết mang theo Yến Nhi đứng ở bên kia, mà giọng nói khi nãy, chính là của Yến Nhi.

Xưa nay, Yến Nhi luôn cảm thấy bất công vì Lâm Lạc Tuyết phải chịu tổn thương, hơn nữa trước đây lại chất chứa oán hận với Tịch Nhan, giờ phút này thấy tình cảnh như vậy, sao còn có thể ngăn được miệng mình: "Sườn Vương phi, nếu người muốn vui đùa, thì cũng nên chú ý thời gian chứ, đang giữa ban ngày, ở trong hoa viên, ở cùng nam nhân đã là điều cấm kỵ, đã vậy còn ôm ấp nữa chứ, còn gì là thể thống? Bụng đã lớn như vậy, còn không giữ phận nữ nhi! Cũng không biết là đứa bé trong bụng có phải là con của Vương gia hay không nữa!"

"Yến Nhi!" Lúc này Lâm Lạc Tuyết thản nhiên gọi cô ta một tiếng, Yến Nhi thức thời im miệng, nhưng vẫn nhìn Tịch Nhan với vẻ phẫn nộ. Sau đó Lâm Lạc Tuyết mới nhìn về phía Tịch Nhan, nói: "Vương giá sủng ái muội muội, thì muội cũng nên chú ý một chút, đừng làm ra việc có lỗi với Vương gia mới tốt!"

"Tiểu thư, lời này của người chỉ sợ là đã chậm rồi." Yến Nhi hừ lạnh một tiếng: "Thân mật đến như vậy rồi, chỉ sợ là đã làm ra việc có lỗi với Vương gia từ lâu! Mà Vương gia chẳng hề biết gì, luôn tin tưởng cô ta, đến khi tin đồn truyền khắp thành thì còn mặt mũi gì nữa chứ!"

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên Tịch Nhan nghe thấy những điều chói tai như vậy, chỉ một thoáng đã cảm thấy cõi lòng chấn động. Từ sau khi có thai, nàng đã lâu không nổi giận, nhưng hôm nay cũng là lần đầu tiên. Nhưng cũng không biết vì sao, bản thân không còn nhanh mồm nhanh miệng như trước kia nữa, đối mặt với sự nhục nhã thế này, nàng cũng không hề đáp lại chữ nào.

Có lẽ bởi vì đứa bé sắp chào đời, nàng không muốn xảy ra một cuộc khắc khẩu vô bổ. Có lẽ vì thời gian của nàng chẳng còn bao lâu, nên không muốn nói những lời nhỏ mọn, ích kỷ. Có lẽ bởi vì trước mặt là Lâm Lạc Tuyết, là người sẽ bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ suốt quãng đời còn lại .....

"Sư huynh, chúng ta trở về thôi." Toàn thân Tịch Nhan không còn chút sức lực nào, cúi đầu, thấp giọng nói với Nam Cung Ngự.

Nam Cung Ngự do dự: "Muội nói gì vậy?"

Lời nói của Yến Nhi khó nghe vậy, hắn đều nghe hết, nhưng mà hắn biết, Tịch Nhan sẽ vì bản thân mà "xử lý", hơn nữa lại xử lý rất tốt, bởi thế nên hắn đợi. Nhưng lại không ngờ, Tịch Nhan lại nhẹ nhàng thản nhiên nói ra câu đó, điều đó khiến tim hắn đập mạnh và loạn nhịp.

"Không cần nhiều lời với những người đó, chúng ta đi thôi." Giọng nói của Tịch Nhan càng ngày càng thấp.

Nam Cung Ngự cuối cùng không đành lòng, nhưng vẫn dìu nàng, chậm rãi đi từng bước trở về.

Lúc đi ngang qua Lâm Lạc Tuyết và Yến Nhi, giọng nói của Yến Nhi lại lần nữa truyền tới: "Còn luyến tiếc hay sao mà không tách ra nhỉ? Ta nghĩ chắc các ngươi không biết xấu hổ, chuyện này mà truyền ra ngoài, cũng không biết để mặt mũi của Vương gia và danh tiếng của vương phủ ở đâu!"

https://thuviensach.vn

Thân mình Tịch Nhan cứng đờ, cuối cùng chậm rãi đẩy Nam Cung Ngự ra, giữ vững thân mình, ánh mắt lãnh khốc nhìn thẳng vào Yến Nhi.

Yến Nhi có chút kinh ngạc, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Nhìn ta như vậy làm gì? Người làm ra việc không biết xấu hổ kia cũng không là ta -----"

Một tiếng "Chát" vang lên, Tịch Nhan rốt cục cũng ra tay cho Yến Nhi một tát tai.

Thanh âm cũng không lớn, xuống tay cũng chẳng nặng, trên người Tịch Nhan chung quy cũng chẳng có bao nhiêu sức lực.

Yến Nhi lại khóc ầm lên, bổ nhào dưới chân Lâm Lạc Tuyết: "Tiểu thư, người phải đem chuyện hôm nay nói với Vương gia, xin làm chủ cho Yến Nhi ."

Lúc này Lâm Lạc Tuyết hơi nhíu mày, ngưng mắt nhìn về phía Tịch Nhan.

Tịch Nhan cười nhẹ: "Vương phi, người là người tốt, hơn nữa nhất định là người có tấm lòng nhân hậu. Nhưng bên cạnh lại có một nha hoàn như vậy thật sự làm cho người ta chán ghét. Ta khuyên Vương phi một câu, nên dạy bảo lại nha hoàn của người, tự tích phúc cho bản thân đi."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 206

"Cô ---" Lâm Lạc Tuyết muốn mở miệng nói gì đó, ánh mắt nhìn qua bụng của Tịch Nhan thì ngừng lại, rồi thản nhiên nói: "Đa tạ cô đã nhắc nhở, nhưng mà, dù sao cô cũng là người trong phủ Vương gia, cũng sắp vì Vương gia sinh con nối dõi tông đường, những hành vi như thế này, cô cũng cần phải xem xét lại đi."

Tịch Nhan hơi nhướng mày lên, lạnh lùng cười: "Vương gia còn chưa lên tiếng, về chuyện này không cần Vương phi lo lắng đâu."

Sắc mặt Lâm Lạc Tuyết bỗng dưng biến đổi, nhìn thoáng qua người Nam Cung Ngự: "Nói như vậy là cô vẫn không biết hối cải sao?"

Tịch Nhan cười lạnh một tiếng: "Hối cải? Ta sai chỗ nào sao?"

Lâm Lạc Tuyết cắn răng nhìn Tịch Nhan: "Vương gia đối xử với cô tốt như vậy, tốt đến thế .... Sao cô có thể đối xử với người như vậy"

"Chàng đối xử với ta rất tốt, mà ta tự thấy mình chẳng làm gì có lỗi với chàng cả." Tịch Nhan nhìn nàng ta, trong mắt toát lên một tia khinh miệt, "Nếu không, Vương phi cứ đem chuyện hôm nay nói cho chàng biết, xem chàng sẽ tin cô hay vẫn tin ta?"

Lúc này Lâm Lạc Tuyết tức giận đến không nói được gì, hung hăng dậm chân, cùng Yến Nhi rời khỏi đây.

https://thuviensach.vn

Mà từ đầu đến cuối, Nam Cung Ngự vẫn khoanh tay đứng một bên như đang xem một vở hài kịch, đợi cho trò hay kết thúc, mới mở miệng nói: "Nhan Nhan, xem ra muội đã quyết định rồi?"

Trong nháy mắt, hai chân Tịch Nhan lại sưng lên không thể đứng dậy, lui hai bước, thì được Nam Cung Ngự đỡ lấy. Nguồn:

Mặt nàng có chút tái nhợt, ngẩng đầu, nhìn hắn gượng cười: "Chuyện này có được xem là tận dụng thời cơ không? Chỉ tiếc là phải kéo huynh cùng xuống nước rồi."

Nam Cung Ngự nhìn nàng, hồi lâu sau mới nói: "Vì muội, ta cam tâm tình nguyện."

Một ngày sau, tin đồn giữa Tịch Nhan và Nam Cung Ngự lại lần nữa truyền khắp vương phủ.

Lý do của từ "lần nữa" là vì hai tháng trước, lúc Nam Cung Ngự còn chưa rời đi đã nổi lên tin đồn, khi đó Tịch Nhan chẳng có tí cảm kích nào dành cho hắn. Sau Nam Cung Ngự rời đi được hai tháng, tin đồn cũng dần dần chìm xuống, nhưng ngày hôm nay, sóng gió lại nổi lên.

Buổi tối, lúc Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Lâm Lạc Tuyết từ phủ Thừa tướng trở về đã gần giờ Tý.

Sau khi xuống xe ngựa, Hoàng Phủ Thanh Vũ đi phía trước, còn Lâm Lạc Tuyết có chút trầm mặc đi phía sau. Hoàng Phủ Thanh Vũ cuối cùng cũng dừng bước, xoay người nhìn về phía nàng ta: "Cả đêm nay nàng đều mất hồn mất vía, có tâm sự gì sao?"

Lúc này Lâm Lạc Tuyết hơi cắn môi, khóe mắt dần nhòe đi: "Vương gia ----"

https://thuviensach.vn

Vừa mới nói xong hai chữ này, phía trước Thôi Thiện Duyên đã đi lên tiếp đón, Lâm Lạc Tuyết vội lau nước mắt.

Nhìn thấy Thôi Thiện Duyên đứng một bên hành lễ, Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên mở miệng nói: "Sườn Vương phi đã nghỉ ngơi chưa?"

Thôi Thiện Duyên có chút khó xử trầm ngâm một lát, cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Hoàng Phủ Thanh Vũ, hắn kiên định nói: "Sườn Vương phi còn chưa nghỉ ngơi. Nam Cung công tử không biết đem từ đâu về rất nhiều đồ chơi, giờ này sườn Vương phi còn cùng Nam Cung công tử đi ngắm cảnh trong vườn."

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên lên tiếng, lại quay đầu nhìn về phía Lâm Lạc Tuyết: "Khi nãy nàng muốn nói gì?"

Lâm Lạc Tuyết cúi đầu, thấp giọng nói: "Không có gì, thiếp thân chỉ cảm thấy mệt mỏi, nên muốn đi nghỉ ngơi trước thôi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại nhìn về phía Thôi Thiện Duyên: "Đưa Vương phi trở về nghỉ ngơi đi."

"Vâng" Thôi Thiện Duyên trả lời, rồi đưa Lâm Lạc Tuyết trở về Tuyết viên.

Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng tại chỗ một lúc lâu, đúng là cơn gió mùa xuân se lạnh, giờ đã là nửa đêm, phía sau một gã sai vặt đột nhiên hắt hơi.

Chân mày của Hoàng Phủ Thanh Vũ bất giác cau lại, gã sai vặt lập tức quỳ xuống thỉnh tội.

"Các ngươi trở về nghỉ ngơi hết đi." Giọng nói của hắn cực kỳ nhạt nhẽo, không mang theo một chút cảm xúc gì.

https://thuviensach.vn

Sau khi tất cả tản đi, hắn mới để ý đến chiếc áo choàng trên người, đi đến tiểu viện của Nam Cung Ngự.

Xa xa, đã có thể nhìn thấy đèn đuốc trong viện vẫn còn sáng trưng, bước vào cửa, liền thấy Ngân Châm đang dựa vào hành lang mà ngủ.

Bên trong, đột nhiên truyền ra tiếng cười của Tịch Nhan, Ngân Châm khẽ run người, vừa tỉnh lại đột nhiên nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ, liền đứng dậy: "Vương gia!"

Khuôn mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn trầm tĩnh như trước: "Sao đã trễ thế này, còn không hầu hạ Vương phi về nghỉ ngơi?"

Ngân Châm có chút uất ức, bĩu môi: "Nô tỳ đã mời sườn Vương phi nhiều lần, nhưng mà người vẫn không đi."

Cửa phòng phút chốc mở ra, bóng dáng cao to, tuấn mỹ của Nam Cung Ngự đứng ở cửa, nhìn về phía hắn, mỉm cười: "Vương gia đến đây sao?" Sau đó, hắn lại xoay người nhìn vào trong phòng, Tịch Nhan vẫn đang dựa vào bàn chơi ngoạn cửu liên hoàn, "Vương gia đến đón muội này, muội nên về đi."

"Đừng làm ồn, ta sắp giải ra rồi." Tịch Nhan không thèm quay đầu lại, nói: "Nam Cung Ngự, bây giờ, ta khẳng định sẽ giải nhanh hơn huynh"

Nam Cung Ngự trở lại bên cạnh bàn, ngồi xuống, cười nói: "Ta cũng muốn xem muội có khả năng đó không."

Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng ở cửa một lúc lâu, rồi mới bước vào khóa cửa lại, đứng ở phía sau Tịch Nhan, nhìn nàng đang chăm chú với chuỗi cửu liên hoàn kia.

Thật ra cũng rất đơn giản, chỉ cần vài bước là có thể tháo ra rồi, nhưng mà nàng cứ xoay đi xoay lại, cứ như thế sẽ không giải được. Hoàng Phủ

https://thuviensach.vn

Thanh Vũ rốt cục không nhịn được bèn vươn tay ra giúp nàng.

"Không cần chàng đụng vào đâu!" Tịch Nhan bỗng dưng hét ầm lên, "Tự ta làm được, ta có thể tháo ra được!"

Nghe thế, Hoàng Phủ Thanh Vũ liền rút tay về, lẳng lặng quan sát động tác của nàng.

Một nén nhang sau, nàng rốt cục đại công cáo thành tháo được chuỗi cửu liên hoàn kia ra, nhưng vẫn cảm thấy nhụt chí, bất mãn nhìn về phía Nam Cung Ngự: "Vẫn thua huynh!"

Nam Cung Ngự cười khẽ một tiếng, véo nhẹ mũi nàng: "Muội muốn thắng ta, đó mới là chuyện lạ đó!"

Tịch Nhan bất mãn gạt tay hắn ra, sau lại xoay người nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, cười nói: "Chàng đã về rồi!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười: "Trễ thế này rồi còn không chịu nghỉ ngơi, còn để bản thân tùy hứng, không thèm nghĩ đến đứa bé!" Hắn vươn tay, lấy áo choàng của Tịch Nhan từ tay Ngân Châm, khoác lên cho nàng.

Tịch Nhan lè lưỡi, lấy hai tay xoa bụng: "Ta quên mà, cứ nghĩ sẽ không nguy hiểm đến đứa bé!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi dừng tay một chút, cẩn thận khoác áo choàng cho nàng, rồi mới nắm tay nàng: "Đi thôi." Cuối cùng, lại nhìn về phía Nam Cung Ngự: "Nam Cung công tử cũng sớm nghỉ ngơi đi."

Lúc xoay người rời đi, Tịch Nhan lại quay đầu liếc mắt nhìn Nam Cung Ngự: "Ngày mai ta sẽ so tài với huynh nữa, xem ai thắng ai!"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 207:

Trên đường trở về, Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn nắm chặt tay nàng, nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn trầm mặc.

Dáng vẻ Tịch Nhan vẫn còn rất hào hứng, đi được một đoạn không xa, chân lại đột nhiên không đi được nữa.

Nàng dừng bước, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng ngừng lại, nhìn xem bộ dáng của nàng, lại cúi đầu nhìn chân nàng, đột nhiên hắn ngồi xuống, lấy tay xoa bóp phần phù thũng dọa người trên chân cho nàng, đồng thời trầm giọng nói: "Chắc chắn là hôm nay nàng đã ngồi rất lâu, nên chân mới phù lên thế này đây."

Tịch Nhan khẽ hừ nhẹ một tiếng, nhưng không đáp lại.

Sau đó, Hoàng Phủ Thanh Vũ lại đứng lên lần nữa, bế nàng lên, nhưng vẫn không nói lời nào, vẫn cứ bước về phía trước.

Tịch Nhan tựa vào cổ hắn, vụng trộm đưa mắt đánh giá khuôn mặt lạnh lẽo của hắn dưới ánh trăng, trong lòng bỗng dưng đau xót, bèn miễn cưỡng hắt hơi một cái, nói với giọng lười biếng: "Mệt mỏi quá."

Tay Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng nắm chặt lại, nhưng không hề nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Mà thật sự là Tịch Nhan rất mệt mỏi, bắt buộc bản thân không được suy nghĩ lung tung nữa, rồi dựa vào hắn, giả bộ nặng nề đi vào giấc ngủ.

Mãi cho đến khi trở lại phòng, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng chẳng nói câu nào, đưa nàng đến giường, rồi sửa chăn kỹ lưỡng giúp nàng, còn bản thân lại vẫn cứ không cử động mà ngồi bên giường nhìn nàng.

Dường như Tịch Nhan đã ngủ sau, nhẹ nhàng lầu bầu câu gì đó, quay đầu, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Còn Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn lẳng lặng ngồi một mình.

Đêm, đột nhiên trở nên quá dài.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tịch Nhan nghe được rõ ràng thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ rời khỏi phòng, mới mở mắt ra, nhìn về phía bên giường trống rỗng bên kia.

Nơi đó, bởi vì hắn đã ngồi rất lâu, nên hơi lõm xuống.

Tịch Nhan lại nhắm mắt lại lần nữa --- nàng đúng là vẫn khiến hắn khổ sở.

Hôm nay, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng trở về rất sớm, đến cuối buổi trưa đã về đến phủ.

Lúc Tịch Nhan biết được tin này, nàng vẫn đang ở trong viện của Nam Cung Ngự, nhưng cũng chẳng vội vã về phòng, ngược lại vẫn cứ ở mãi nơi đó, cho đến lúc dùng bữa tối, mới cùng Ngân Châm chậm rãi trở về.

Trở lại tiểu viện, trong nhà ăn không chỉ có một mình Hoàng Phủ Thanh Vũ, mà còn có Thập Nhất ngồi phía bên kia, thấy nàng, đứng dậy gọi một tiếng: "Thất tẩu"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan gật gật đầu, cười nói: "Sao không ai nói ta biết là đệ đến đây?"

Thập Nhất bật cười: "Chỉ sợ Thất tẩu bận quá, cho dù có người báo cho tẩu, tẩu cũng không để ý đâu nhỉ?"

Tịch Nhan vẫn cười, rồi ngồi xuống bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ dường như không tốt lắm, thấy nàng ngồi xuống liền bắt đầu dùng bữa, cầm đũa gắp thức ăn cho nàng, còn mình thì không ăn gì cả.

Tịch Nhan cố ép bản thân ăn này nọ, còn bọn họ thì tiếp tục chủ đề lúc trước.

Chỉ nghe Thập Nhất nói: "Lần này, tuy bề ngoài hắn không nói gì đến đệ, nhưng nếu hắn muốn hạ chỉ, thì ai có thể ngăn được chứ? Huống hồ, Mẫu Đơn là do hắn hại chết, đệ quyết định quay lại là vì muốn báo thù cho nàng."

Cổ họng Tịch Nhan bỗng dưng nghẹn lại, thức ăn trong cổ họng lại khó nuốt xuống được, ngẩng đầu lên nhìn Thập Nhất hỏi: "Ý chỉ gì vậy?"

Thập Nhất nhìn nàng, rồi mới thản nhiên nói: "Chỉ hôn."

Tịch Nhan nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh: "Là cô nương nào thế?"

Thập Nhất nói: "Là tiểu thư phủ Tiết tướng quân. Mẫu thân của nàng ta là dì của lão Tứ."

"Biểu muội của Hoàng thượng sao?"

Thập Nhất gật gật đầu, liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ một cái.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ vươn tay cầm lấy tay Tịch Nhan, nói: "Việc này nàng không cần hỏi nhiều đâu."

Tịch Nhan hơi nhíu mày, rút tay về, có chút phẫn uất nói: "Không hỏi thì không hỏi." Sau đó, nàng đứng dậy, ra khỏi phòng ăn, đi về phòng mình.

Thập Nhất có chút kinh ngạc, nhưng cũng đoán được chút ít, vừa ngẩng đầu, lại phát hiện ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ đang chăm chú nhìn mình, trong lòng nhịn không được chợt có chút lạnh.

Dừng một chút, rồi mới nói: "Đệ quyết định tiếp chỉ."

Trên mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ hiện lên sự ủ dột: "Đó là lựa chọn của đệ."

Khi Hoàng Phủ Thanh Vũ trở lại trong phòng, thì Tịch Nhan đã nằm lên giường, vẫn là dáng vẻ rầu rĩ.

Hắn bước lên ngồi xuống, nói: "Nàng sao vậy? Sao gần đây tâm trạng lại không tốt thế?"

Tịch Nhan quay mặt không trả lời.

Hắn cũng không chú ý, lại nói: "Bữa tối chỉ gắp được vài đũa, ta sai phòng bếp nấu cháo rồi, ngồi dậy ăn một chút đi."

Qua hồi lâu Tịch Nhan mới quay đầu, nhìn hắn: "Có phải Thập Nhất đã đáp ứng hôn sự kia rồi phải không?"

Hắn hơi nhướng mày, nói: "Đúng"

Tịch Nhan bỗng dưng mở to hai mắt: "Vậy Mẫu Đơn làm sao bây giờ? Không phải ngày đó đệ ấy đã cùng Mẫu Đơn bái đường thành thân sao?"

"Nhưng nàng ta đã chết rồi" Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nói.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan rũ mắt xuống, hồi lâu sau, thở dài một tiếng:"Cũng đúng. Lòng người cuối cùng rồi cũng sẽ thay đổi."

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ chợt thâm trầm, cười yếu ớt, rồi nhấn mạnh một câu: "Lòng người cuối cùng rồi cũng sẽ thay đổi?"

Tịch Nhan vẫn cứ cúi mắt, bỗng nhiên nở nụ cười: "Không phải sao? Ta cảm thấy lần này Nam Cung Ngự trở về thay đổi rất nhiều, nếu so với trước kia, thì giờ rất tốt. Đương nhiên, trước kia hắn cũng đã tốt lắm rồi."

"Vậy sao?" Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên lên tiếng, nhưng không nói thêm gì.

Đúng lúc Ngân Châm đưa cháo vào, Hoàng Phủ Thanh Vũ lại đứng lên, nói với Tịch Nhan: "Nàng ăn trước đi, ăn xong rồi thì ngủ liền. Ta qua thư phòng xử lý tấu sớ một chút."

Tịch Nhan không trả lời, chỉ gọi Ngân Châm vào, bắt đầu ăn cháo.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ra khỏi phòng, liền đi vào thư phòng. Nhìn sách thuốc khắp phòng, bỗng dưng nhớ đến câu nói lúc nãy của nàng: " Lòng người cuối cùng rồi cũng sẽ thay đổi", khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh

Nam Cung ngự rất nhanh đi vào thư phòng, nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ dựa vào bàn, liền nhịn không được cười lạnh một tiếng: "Xem ra Anh Vương gia muốn nhanh chóng đuổi ta đi?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không ngẩng đầu lên, chỉ thản nhiên nói: "Ngươi muốn nói gì cứ nói đi?"

Nam Cung Ngự tùy ý tìm một chiếc ghế ngồi xuống, nói: "Ta vừa mới nhận được bồ câu đưa thư của hoàng huynh, huynh ấy báo tin là Bắc Mạc sẽ cử sứ thần sang viếng thăm Đại Sở, muốn ta trở về tiếp đón. Mà vị sứ thần kia là La đại nhân, nếu ta

https://thuviensach.vn

nhớ không lầm thì, năm đó hắn đã tham gia vào việc gian lận trong khoa cử, chính Anh Vương gia đã đứng ra xin Hoàng thượng suy xét, điều tra rõ sự thật, hóa ra là hắn trong sạch. Nói cách khác, ngươi là đại ân nhân của vị La đại nhân này rồi, không phải sao?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 208:

Hoàng Phủ Thanh Vũ đạm mạc nở nụ cười: "Hai nước bang giao, có thể làm theo ý mình. Sao ngay cả đạo lý này mà Dự thân vương cũng không hiểu? Nước ta phái sứ thần đi, còn quý quốc thì tiếp đãi, đó là chuyện hết sức bình thường, Dự thân vương đã quá đa tâm khi nghĩ tại hạ thần thông quảng đại rồi."

Nam Cung Ngự cũng cười khẽ lên: "Sự thật là Anh Vương gia, người quả thật rất thần thông quảng đại, chẳng qua là người khiêm tốn quá mà thôi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn giữ nụ cười kia: "Dự thân vương nói như thế, hình như không phải là khen ngợi."

"Sao nào?" Nam Cung Ngự lông mày hơi nhướng lên: "Cứ xem như đây là lời khen đi, Ha ha, chẳng qua, Anh Vương gia tuy thần thông quản đại, nhưng có những thứ người không thể nào kiểm soát được."

Bàn tay cầm bút của Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng ngừng một chút. Một giọt mực theo ngòi bút, thấm vào giấy, một bức thư pháp tuyệt đẹp đã bị hủy.

Theo như lời của Nam Cung Ngự --- thì lòng người, không thể kiểm soát.

https://thuviensach.vn

Cúi đầu cười lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nói: "Lần này, ta muốn mọi chuyện đều có thể kiểm soát."

Lúc Hoàng Phủ Thanh Vũ trở lại phòng, Tịch Nhan vẫn chưa ngủ, dựa vào giường không biết đang ngắm thứ gì, thấy hắn bước vào, nở nụ cười rồi đem cất vào.

Hoàng Phủ Thanh Vũ bước đến, ngồi vào giường, dáng vẻ mỉm cười ôn hòa: "Giấu gì thế, cho ta nhìn chút đi."

Tịch Nhan chần chờ một lát, vẫn nở nụ cười, đưa cây trâm vàng đang cầm trong tay cho hắn: "Chàng xem, ta chưa bao giờ thấy cây trâm có thủ công tinh xảo như vậy, có thể nói là kỹ xảo điêu luyện. Sáng mai ta cài nó, chàng thấy đẹp không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngắm nghía cây trâm trong tay, cười nhẹ. Tuy hắn không hiểu gì về trang sức, nhưng cũng nhìn ra được để làm ra cây trâm này phải tốn bao nhiêu tâm huyết. Cầm cây trâm trong tay, trong đầu lại chợt nhớ đến cây ngọc trâm hắn tặng cho nàng hôm sinh thần.

Hắn chưa bao giờ thấy nàng cài qua lần nào.

Dừng một lát, hắn đem cây trâm trả lại nàng: "Thật là tinh xảo. Là Nam Cung Ngự tặng nàng sao?"

Tịch Nhan cười: "Ừ. Cho nên ta mới nói huynh ấy đã thay đổi, trước kia huynh ấy sẽ không bao giờ mua mấy thứ này cho ta."

"Vậy sao?" Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên lên tiếng, đứng dậy đi đến phía sau bình phong thay áo.

https://thuviensach.vn

Tim Tịch Nhan đập mạnh và loạn nhịp khi nhìn bóng dáng hắn, đột nhiện nói: "Ta có chuyện muốn nói với chàng."

"Chuyện gì?" Giọng nói hắn nghe qua rất bình thản, như đã sớm đoán được điều nàng muốn nói, hoặc là hắn căn bản không để ý đến chuyện nàng muốn nói.

Tịch Nhan hơi cắn môi: "Nay tình hình đã ổn định, ta nghĩ nên về Hi Vi viên thôi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ thay áo đi ra, ánh mắt thâm thúy nhìn nàng cười: "Nàng ở đây không tốt sao?"

Tịch Nhan cau chóp mũi: "Không phải là không tốt, nhưng dù sao đây cũng là viện của chàng, ta cứ mãi ở đây, đối với vị Vương phi kia của chàng mà nói, thì thật sự là không có quy củ"

"Ta đã bao giờ nói quy củ với nàng sao?" Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi xuống bên giường, cởi giày ra.

Tịch Nhan cảm thấy có vẻ không đúng --- Ánh mắt của hắn, có điều không ổn

Rốt cục, hắn quay đầu nhìn nàng, lại khẽ cười: "Nhan Nhan, nàng không thấy mệt mỏi sao?"

Tịch Nhan nao nao: "Chàng nói gì?"

Hắn vẫn giữ nụ cười kia, ánh mắt toát lên vẻ sắc lạnh: "Miễn cưỡng cười vui, hao tổn tâm trí để quanh co. Nàng muốn nói gì với ta đây?"

Nhìn vẻ mặt và dáng vẻ của hắn, Tịch Nhan bỗng cứng họng: "Ta....."

"Để ta giúp nàng nói." Hắn vươn tay ra, chậm rãi xoa mặt Tịch Nhan, sắc mặt bình tĩnh đáng sợ: "Nàng muốn nói ta biết, trong lòng nàng không

https://thuviensach.vn

có ta, trong lòng nàng dần dần đã không có ta. Nàng bắt đầu phát hiện ra Nam Cung sư huynh của nàng rất tốt, nàng bắt đầu.... động lòng với hắn, có phải không?"

Tịch Nhan nhìn hắn, hơi cắn môi, sắc mặt có chút trắng bệch: "Chàng nói bậy."

"Quả thật là nói bậy." Dáng vẻ mỉm cười của hắn phảng phất ý trách cứ: "Những lời này, chỉ là lời nói vô nghĩa, lời nói dối, lời nói suông. Nhưng những lời này, trong lòng nàng lại sớm hình thành, chỉ cần tìm cơ hội để nói cho ta biết thôi, đúng không?"

Trên mặt và cả trong lòng nàng đều rối loạn!

Hắn biết hết suy nghĩ trong lòng nàng, hắn đã nhìn thấu tâm tư trong lòng nàng! Nhưng mà hắn đã xác định được điều gì chứ, hay đây chỉ là lời nói để dò xét nàng?

Tịch Nhan không cách nào biết được, chỉ nhìn hắn, ánh mắt trở nên ngờ vực nhìn hắn, cũng không biết nên phản ứng ra sao!

"Chàng nói bậy!" Hồi lâu sau, nàng vẫn chỉ lặp lại ba chữ này

"Nhan Nhan, ta rất hy vọng là ta nói bậy!" Tay hắn vẫn di chuyển ở trên mặt nàng. Nàng vẫn đẹp như trước vậy, đẹp khuynh đảo non sông, nhưng mà, nàng lại dần dần trở nên xa vời. Tuy rằng hắn không xác định sự xa vời ấy từ đâu mà đến, nhưng hắn biết suy nghĩ trong lòng nàng ---

Trong lòng nàng có hắn, trong lòng nàng tất nhiên có hắn!

Ánh mắt hắn ủ dột, trở nên thâm sâu không lường được, bàn tay chậm rãi vuốt ve xuống cằm nàng, giọng nói cực kỳ trầm thấp: "Nhan Nhan, nói cho ta biết, nàng đã biết được điều gì?"

https://thuviensach.vn

"Cái gì?" Tịch Nhan nhanh chóng trấn định lòng mình, sau đó bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắn. Khi hắn nói ra những lời này, trong lòng nàng tuy rằng đột nhiên chấn động, nhưng trên mặt lại bày ra vẻ kinh ngạc rất thích hợp với hoàn cảnh.

"Nói cho ta biết, ai đã nói gì với nàng ..." Hắn chậm rãi hỏi tiếp, đôi môi lạnh lẽo sát bên tai nàng, cũng thốt ra những thanh âm lạnh lẽo: "Từ Trung thu năm trước, nàng đã bắt đầu thay đổi thất thường, nói cho ta biết, có phải có ai đó đã nói gì với nàng không? Mà nàng, đã biết được điều gì rồi? Nói hết toàn bộ cho ta biết."

Hắn giống như đang thì thầm nhưng lại giống như đang rít lên. Nhưng giọng nói đạm mạc đến mức trở nên rất lạnh lẽo, điều đó khiến đáy lòng Tịch Nhan cũng cảm thấy lạnh đến rùng mình.

Trung thu năm trước, Thái Hậu đã nói cho nàng biết còn bao lâu nữa nàng sẽ chết! Từ đó trở đi, nàng trở nên thay đổi thất thường.

Tịch Nhan bỗng xúc động muốn khóc lên. Hắn đã có thể nhìn ra sự thay đổi của nàng từ lúc đó, nhưng lại không hề nói gì, mãi cho đến hôm nay, mãi cho đến lúc nàng đã hạ quyết tâm, chính là hôm nay, hắn lại nói hết toàn bộ với nàng!

Nàng nên sớm đoán được, với một người tinh tế như hắn, mà nàng lại cố tình đóng kịch một cách vụng về trước mặt hắn.

Nàng làm sao có thể giấu giếm được hắn chứ?

Nhưng mà, nàng có thể thật sự thẳng thắn nói với hắn tất cả sao?

==========

(*) Phiên âm: An đắc dữ quân tương quyết tuyệt, miễn giáo sinh tử tác tương tư

https://thuviensach.vn

Dịch nghĩa: Đồng ý cùng người đoạn tuyệt, sẽ không phải sống chết nhớ nhung

Câu này được trích trong bài từ Thập Giới Thi của Thương Ương Gia Mục Thố (1683-1706)_Đạt Lai Lạt Ma Tây Tạng đời thứ sáu, đây là bài thơ đứng đầu miêu tả về nỗi thống khổ thê lương mà mỹ lệ của ái tình, miêu tả tâm tình nam nữ rơi vào cảnh trầm luân lưu luyến, ưu tư cũng như sự biến hóa phức tạp trong tâm lý rất chân thật, ái tình càng đau khổ thì lại càng khiến người ta nát ruột nát gan.

Nguồn: quan4.net

Tác giả tách phần cuối của câu (miễn giáo sinh tử tác tương tư) để làm tựa đề các chương, từ chương này trở đi.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 209

Tịch Nhan lo sợ không yên, cả người cứng ngắc, hồi lâu sau, xoay đầu nhìn hắn, trong mắt có kinh ngạc, có mê mang, có thương tâm, thậm chí còn mang theo sự chán ghét: "Vậy chàng nói cho ta biết, ta nên biết chuyện gì?"

Đôi môi Hoàng Phủ Thanh Vũ lướt qua vành tai nàng, sau đó, hắn giữ chặt khuôn mặt của nàng, lặng yên chăm chú nhìn nàng.

Sự mê man cùng thương tâm trong mắt Tịch Nhan rốt cuộc càng ngày càng thêm sâu: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, đến tột cùng chàng muốn ta biết chuyện gì?"

Trong chớp mắt, Hoàng Phủ Thanh Vũ thật sự không xác định được suy nghĩ trong lòng mình có phải thật sự hay không!

Hắn nhìn nàng, nàng cũng nhìn hắn, không có lảng tránh, thậm chí còn có sự vội vàng: "Chàng nói cho ta biết, có chuyện gì mà ta không biết? Chàng đã nói sẽ không khi dễ ta, sẽ không có chuyện gạt ta, nhưng chàng --"

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng cúi đầu, che lại môi của nàng.

Tịch Nhan cố giãy dụa, thậm chí cắn nát môi hắn.

https://thuviensach.vn

Nhưng vì nàng đang mang thai, cuối cùng hắn không dám có hành động gì khác, nhanh chóng liền buông lỏng nàng ra, thở hào hển, không để ý môi mình bị chảy máu, lại lần nữa ôm lấy mặt của nàng, để cho nàng nhìn thẳng vào mình --

"Nàng biết không, với ta mà nói, trên đời này không có ai quan trọng hơn nàng!"

Thanh âm trầm thấp như rượu ngon, nhưng lại mang theo hàm ý ngoan tuyệt, sẵn sàng "đập nồi dìm thuyền" chứ quyết không buông tay!

Quả thật! Đối với Hoàng Phủ Thanh Vũ hắn mà nói, cho dù là yêu đến tận sau trong tâm, thương đến tận sâu trong tâm và đau đến tận sâu trong tâm, chỉ sợ đến chết cũng không thể nói ra những lời này! Nhưng khi đối mặt với nàng, hắn lại cứ thế mà nói ra miệng không chút e dè.

Trong lòng Tịch Nhan chấn động thật mạnh, nhưng ánh mắt nhìn về phía hắn vẫn mang theo sự mê man như trước, nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu: "Ta biết. Chàng đã nói, tâm của chàng không ở nơi Lâm Lạc Tuyết, không phải là ở nơi này của ta sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, đột nhiên nở nụ cười: "Nàng không biết, nàng chưa bao giờ biết cả!"

Vẻ mặt của hắn rõ ràng vẫn bình tĩnh, nhưng Tịch Nhan cảm nhận được, nghe thấy được ngữ khí của hắn, đột nhiên cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra làm cho cả hai người sẽ đều bị tổn thương!

Quả nhiên, những lời kế tiếp của hắn --

"Hoa Tịch Nhan, nhìn ta!" Hắn gần như ra lệnh cưỡng chế ép buộc nàng phải đón nhận ánh mắt của mình, "Hãy vứt bỏ hết những ý nghĩ bát nháo trong lòng nàng đi, hãy dùng con người thật của nàng đối diện với ta! Nói

https://thuviensach.vn

cho ta biết, nếu có một ngày, nàng buộc phải lựa chọn giữa ta và sư huynh của nàng, nàng sẽ chọn như thế nào?"

Hô hấp của Tịch Nhan có chút khó khăn, nhìn hắn, dung nhan của thảm đạm đến cực điểm.

Dùng con người thật của nàng đối diện với hắn -- lựa chọn giữa hắn và sư huynh – sự mê man trong mắt Tịch Nhan bỗng nhiên càng thêm sâu hơn.
-

Nàng chọn không được! Hai người bọn họ, đối với nàng mà nói, đều là những người quan trọng nhất trên đời! Nàng không thể nào lựa chọn được!

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng thấy sự mê man trong mắt nàng càng lúc càng rõ ràng, nỗi bi thương trong hắn cũng vô cùng rõ ràng, nhưng vẫn cười như cũ: "Nàng do dự, nàng khó xử, có phải hay không? Nàng chọn không được, có phải hay không?"

Tay hắn giữ chặt mặt của nàng, khí lực chợt mạnh hơn, Tịch Nhan khổ sở rơi lệ, cảm giác có chút sợ hãi.

Một Hoàng Phủ Thanh Vũ điên cuồng như vậy, cho tới bây giờ nàng chưa từng nhìn thấy!

Hoàng Phủ Thanh Vũ phút chốc cười to lên: "Quả nhiên là thế."

Sau đó, hắn thu lại nụ cười, lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt cũng lắng đọng xuống, dùng thanh âm bình thản nhất, nói ra những lời Tịch Nhan vĩnh viễn cũng không thể quên được --

"Nhưng Nhan Nhan, nàng có biết hay không, nếu chẳng may ông trời muốn ta chọn lựa giữa nàng và Hoàng tổ mẫu, thậm chí chọn lựa giữa nàng và phụ hoàng, ta sẽ chọn nàng." Ánh mắt hắn thanh minh, không biểu lộ

https://thuviensach.vn

cảm xúc gì nhìn chằm chằm vào nàng, "Cho dù bị thiên lôi giáng xuống, ta cũng chọn nàng."

Trong nháy mắt, Tịch Nhan nghe được trái tim mình vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ.

Nàng biết hắn yêu nàng, nàng xác định hắn yêu nàng, nhưng nàng chưa bao giờ biết hắn lại yêu điên cuồng như vậy, nồng cháy như vậy, làm cho nàng không thể trốn chạy như vậy!

"Nhan Nhan, còn nàng thì sao?" Hắn nhìn nàng, "Vì sao giữa ta và Nam Cung Ngự, nàng không thể chọn được?"

Tịch Nhan hô hấp khó khăn, nước mắt rơi đầy mặt, khuôn mặt hắn trong mắt nàng tan thành từng mảnh nhỏ.

Nàng rơi lệ, nhưng lại khóc không được. Nàng không biết đến tột cùng đã đẩy hắn vào hoàn cảnh tuyệt vọng như thế nào, hắn mới nói ra những lời này. Nàng đã trải qua hơn mười tháng mới hạ được quyết tâm, nhưng vào lúc này lại bắt đầu dao động.

Hoàng Phủ Thanh Vũ như người đang lạc lối trong giấc mộng, quên đi tất cả mọi chuyện, mong muốn đạt được câu trả lời của nàng cho bằng được, hắn muốn được trả lời: "Nhan Nhan, nói cho ta biết nàng sẽ chọn ta, nói cho ta biết đi, nàng nhất định sẽ chọn ta....."

Trong lòng Tịch Nhan chấn động mạnh, nhưng vẫn không nói được lời nào. Mỗi một nơi trên thân thể đều cảm thấy rất đau, đau đến mức tận cùng, đau đến tâm chết lặng, thế nhưng nàng dường như không cảm giác đau, chỉ nắm chặt cánh tay hắn, bất giác dùng sức.

"Nhan Nhan, nói mau." Hắn kề sát vào bên tai nàng, thấp giọng nói, "Ta chờ nàng nói."

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tịch Nhan bỗng nhiên trống rỗng, nhưng cùng lúc đó, nỗi đau đớn trên thân thể càng lúc càng rõ ràng, rốt cuộc --

"A --" Tịch Nhan kêu lên thảm thiết, "Hoàng Phủ Thanh Vũ, đau --"

Hoàng Phủ Thanh Vũ giật mình bừng tỉnh từ trong mộng, nhìn sắc mặt Tịch Nhan tái nhợt như tờ giấy, vội kiểm tra mạch tượng của nàng, một lát sau, hắn đột nhiên quay đầu hướng về phía ngoài cửa rống lên: "Người đâu, mau vào cung mời bà đỡ lại đây -- lập tức đi ngay --"

Tịch Nhan cảm thấy thân thể đau đớn càng lúc càng rõ ràng, cơn đau giống như muốn quật ngã người ta, cố gắng khắc chế không được nên la to lên mới có thể giảm bớt sự sợ hãi trong lòng.

Thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ mơ hồ vang ở bên tai: "Nhan Nhan, không có chuyện gì đâu..... Đừng sợ, ta ở đây....."

"Hoàng....." Tịch Nhan gian nan thốt ra một chữ, lại nhanh chóng bị tiếng thét chói tai thay thế, đợi đến khi có một chút ý thức rõ ràng, vẫn đi tìm hắn, "Hài..... Tử, đứa bé....."

Giờ này khắc này, chuyện gì nàng cũng không nghĩ đến, chỉ biết mình sớm muộn gì cũng sẽ chết đi, nàng muốn bảo vệ sự an toàn cho đứa bé, muốn bình an sinh đứa bé cho hắn -- mặc dù nàng còn có thể tiếp tục ở lại bên cạnh hắn, nhưng nàng sẽ không đủ thời gian cùng hắn nuôi dưỡng đứa bé --

Đây chính là kết tinh của bọn họ, là đứa con duy nhất của bọn họ.

"Nhan Nhan!" Hắn cầm tay nàng, nhưng lại phát hiện tay hai người đều hoàn toàn lạnh lẽo, "Nhan Nhan, không có chuyện gì đâu, nàng cùng đứa nhỏ sẽ không có chuyện gì....."

https://thuviensach.vn

"Muốn..... Đứa nhỏ....." Tịch Nhan khó khăn thốt ra vài chữ giữa những cơn đau làm cho nàng muốn ngất đi,"Giữ lại đứa bé....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 210

Y - www.

Bà đỡ trong cung tới rất nhanh. Sau khi Thôi Thiện Duyên được báo tin, hắn không dám trì hoãn dù chỉ một khắc, vội cho người vung roi thúc ngựa chạy vào cung, Hoàng Phủ Thanh Vũ từ sớm đã chỉ định bà đỡ, cùng ngự y giỏi nhất của Thái y viện, tất cả mọi người không ai dám vắng mặt, toàn bộ đều được mời trở về phủ.

Bà đỡ vội vàng chạy theo Thôi Thiện Duyên, bên cạnh đó còn phân phó cho nha hoàn làm việc. Đến tiểu viện, bà đỡ bước vào phòng, còn ngự y thì đứng ở bên ngoài.

Vào phòng, bà đỡ nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ, bỗng chốc cảm thấy kinh hãi, vội tiến lên: "Ôi gia của nô tỳ, sao ngài còn đứng ở đây, mau đi ra ngoài! Sườn Vương phi sinh nở ở trong này, ngài không thể ở lại chỗ này!"

"Ít nói nhảm đi!" Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng rống lên một tiếng, "Ngươi chú tâm đỡ đẻ cho ta, những chuyện khác ngươi không cần để ý! Đứa bé còn chưa đủ tháng, ta đã sai người dùng đương quy để trợ sản, hiện tại ngươi mau nhìn xem tình hình của nàng đi!"

Bà đỡ có chút chấn động, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, vội không ngừng trả lời vài tiếng, tiến lên xem xét tình hình của Tịch Nhan.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan đau bụng sinh từng cơn lại từng cơn, trong lúc mơ mơ hồ hồ nghe được hai người nói chuyện, thế nhưng hoàn toàn không thể hiểu được điều bọn họ nói là có ý gì, chỉ có cơn đau đớn cứ kéo đến liên tục làm cho nàng cơ hồ muốn ngất đi.

"Vương gia, không thể để cho sườn Vương phi ngất xỉu!" Bà đỡ thấy thế vội nói, "Vốn đã sinh non, nếu chẳng may ngất xỉu đi, chỉ sợ sẽ khó sanh, đến lúc đó rất nguy hiểm !"

Trái tim Hoàng Phủ Thanh Vũ đập mạnh và loạn nhịp một lát, mới kề sát vào tai Tịch Nhan nói: "Nhan Nhan, chờ ta trở lại."

Vừa đi ra khỏi phòng, mới phát hiện trong viện đã tụ tập rất nhiều người. Nam Cung Ngự liền ôm cánh tay đứng dưới hàng hiên, vừa nhìnthấy hắn đi ra, lập tức chặn trước mặt hỏi: "Nhan Nhan thế nào rồi?"

Ánh mắt sắc bén của Hoàng Phủ Thanh Vũ đảo qua, nhưng không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ tìm Thôi Thiện Duyên ra lệnh: "Thôi Thiện Duyên, mang tham phiến đến đây."

Nam Cung Ngự bỗng dưng sờ vào tay áo, một hộp tham phiến xuất hiện ở trước mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn hắn một cái, rốt cuộc đưa tay nhận lấy, xoay người lại đi vào trong phòng.

Đúng lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng thông báo --

"Thái hoàng Thái Hậu giá lâm --"

Tất cả mọi người trong viện nhất thời quỳ rạp xuống để tiếp giá, chỉ có Nam Cung Ngự vẫn nhíu chặt mày đứng ở dưới mái hiên như cũ, nghe tiếng la của Tịch Nhan ở bên trong, trong lòng giống như bị ai đảo lộn hết cả lên.

https://thuviensach.vn

Thái hoàng Thái Hậu được Lâm Lạc Tuyết dìu đi vào trong viện, khi vào đến bà ta đảo mắt một vòng, ánh mắt dừng lại một lát ở trên người Nam Cung Ngự, liền chuyển hướng sang Thôi Thiện Duyên, ngữ khí không tốt: "Vương gia của ngươi đâu?"

Thôi Thiện Duyên vội hỏi: "Bẩm Thái hoàng Thái Hậu, Vương gia ở trong phòng."

"Vớ vẩn!" Thái hoàng Thái Hậu đập mạnh quải trượng trong tay, "Hắn làm sao có thể đi vào căn phòng máu me như vậy!" Dứt lời, bà ta hướng về vài mama phía sau: "Đi mời Vương gia ra ngoài, không thể để cho hắn tự ý làm càn được!"

Vài mama tuân lệnh đi vào trong phòng, vừa vào cửa liền nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ canh giữ ở bên giường, cùng Tịch Nhan mười ngón tay giao nhau. Trong miệng Tịch Nhan ngậm tham phiến, thần trí có chút thanh minh, rên lên từng cơn.

"Vương gia!"

Vài mama lập tức tiến lên, mỗi người một lời cùng nhau khuyên nhủ:

" Vương gia, đây là phòng sanh, Vương gia không thể ở lại chỗ này được!"

"Vương gia, Thái Hậu lão nhân gia đến đây, lệnh cho Vương gia lập tức đi ra ngoài!"

"Vương gia, sườn Vương phi để cho chúng nô tỳ chiếu cố là được, người đi ra ngoài trước đi....."

Bên tai ồn ào không chịu nổi, trên người đau đớn khó chịu được, Tịch Nhan khắc chế không được gào to một tiếng, Hoàng Phủ Thanh Vũ nhất

https://thuviensach.vn

thời thay đổi sắc mặt, xoay người nhìn về đám mama: "Tất cả câm miệng lại cho ta! Nếu ai còn dong dài nữa, lập tức cút ra ngoài!"

Vẫn có mama không cam lòng, còn muốn tiến lên khuyên bảo, Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên đứng dậy, rút kiếm treo trên đầu giường ra chỉ vào cổ mama đó, quát to một tiếng: "Cút ra ngoài!"

Mama kia nhất thời sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, té nhào ra cửa, gục ở dưới chân Thái Hậu: "Thái Hậu, nô tài khuyên Vương gia không được, Vương gia muốn giết nô tài!"

Thái Hậu nhíu mày lại, lạnh lùng nói: "Một đám vô dụng!"

Ánh mắt Lâm Lạc Tuyết tràn đầy lo lắng: "Thái Hậu, nếu không nô tì đi vào khuyên nhủ Vương gia?"

"Nói bậy!" Thái Hậu không hờn không giận nhìn nàng một cái, "Con còn chưa sinh nở lần nào, cũng không thể đi vào phòng sinh." Cuối cùng, lại thở dài nói: "Thôi, ta thấy lúc này không có ai khuyên được Lão Thất đâu."

Sắc mặt Lâm Lạc Tuyết khẽ đổi, ngữ khí của Thái Hậu nhanh chóng chuyển biến, nhìn nàng ta nói: "Con cũng đừng trách ai gia khẩn trương cho đứa bé này, dù sao cũng là lần đầu Lão Thất làm cha. Nhưng con yên tâm, nha đầu trong kia vừa thấy là biết không có phúc, mặc dù sinh ra đứa bé này nhưng cô ta cũng không thể có ở bên cạnh bao lâu đâu. Con vẫn là cháu dâu tốt nhất trong cảm nhận của ai gia như cũ, chờ đến khi con có thai, đó mới là lúc ai gia khẩn trương nhất."

Một câu nói này làm cho sắc mặt Lâm Lạc Tuyết lại càng thêm khó coi.

Thái Hậu nhìn nàng một cái, lại nói: "Lão Thất ở lại trong phòng con mấy lần?"

https://thuviensach.vn

Lâm Lạc Tuyết phút chốc đỏ mặt, nhưng ánh mắt lại tràn đầy khổ sở, chỉ thiếu không khóc ra, thấp giọng nói: "Thất gia..... Chưa bao giờ ngủ lại trong phòng con....."

Thái Hậu bỗng dưng thay đổi sắc mặt: "Cái gì? Nói cách khác ngoại trừ đêm giao thừa năm đó, hắn cố ý không cho con đứa con thừa tự ư?"

Lâm Lạc Tuyết nhịn không được che mặt, cúi đầu bật khóc nức nở.

"Khóc cái gì!" Thái Hậu vừa oán vừa hận, "Con cũng thật là, Lão Thất hắn không đến, thì con không sử dụng vài thủ đoạn sao? Nói như vậy nếu đêm giao thừa năm đó, ai gia không giúp con, đến bây giờ chẳng phải con vẫn cón nguyên vẹn sao? Con như vậy cũng không trách Lão Thất đặt toàn tâm toàn ý trên người tiểu yêu nữ kia!"

"Nô tì biết sai rồi." Lâm Lạc Tuyết cố nén nước mắt, ẩn nhẫn nói.

Thái Hậu lại nhịn không được thở dài, hồi lâu sau sắc mặt mới chuyển biến tốt hơn một chút: "Thôi, cũng may con cùng Lão Thất còn nhiều thời gian, cũng không cần phải nóng lòng nhất thời."

Dứt lời, bà ta nhìn về hướng Nam Cung Ngự từ đầu đến cuối vẫn bất động đứng yên bên kia, cũng bất chấp Lâm Lạc Tuyết bên cạnh vẫn còn rơi nước mắt, nhân tiện hỏi: "Đó là ai?"

Lâm Lạc Tuyết lau khô nước mắt, nhìn nhìn nói:"Nghe nói đó là sư huynh của cô ta, gọi là Nam Cung Ngự."

Khi nói chuyện, tầm mắt Nam Cung Ngự phút chốc hướng lại đây, đối diện với ánh mắt của Thái Hậu, rét lạnh thấu xương. Trong nháy mắt, Thái Hậu cảm thấy trong lòng chợt lạnh, thấp giọng nói: "Người này nhất định không phải người thường, sau này con nên tìm người thăm dò lai lịch của hắn cho rõ ràng."

https://thuviensach.vn

Lâm Lạc Tuyết thấp giọng lên tiếng: "Vâng."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 211

Tịch Nhan bị từng cơn đau bụng sinh càn quét qua tưởng như chết đi sống lại, từ trước tới nay nàng không nghĩ sẽ buông tha cho bản thân mình nhưng lúc này đây nàng chỉ muốn buông xuôi tất cả, bên tai nàng đột nhiên vang lên thanh âm của Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Nhan Nhan, đừng sợ, đứa bé không có chuyện gì."

Nàng nhất thời giật mình -- đứa nhỏ! Đúng rồi, nàng phải sinh đứa bé ra để nó bên cạnh hắn, tuyệt đối không thể buông xuôi như vậy! Trong lúc ý thức gần như mê ly, Tịch Nhan dùng sức nắm chặt tay Hoàng Phủ Thanh Vũ, bắt buộc mình phải giữ vững sự thanh tỉnh.

"Nước ối vỡ rồi, nước ối vỡ rồi!" Thanh âm mừng rỡ của bà đỡ truyền tới, "Sườn Vương phi, người phải dùng sức, mau dùng sức! Thai đầu tiên sẽ sinh khó một chút, chỉ cần qua cơn đau này, sau này những thai sau sẽ sinh nhanh hơn!"

Sau này..... Sau này.....

Tịch Nhan cảm thấy những từ này cứ lặp đi lặp lại trong mình, nhưng nàng lại muốn mở miệng -- không có sau này, làm sao có sau này?

Nhưng, còn có đứa nhỏ, còn có hắn.....

Nàng không có sau này, đứa nhỏ cùng hắn còn có sau này.....

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan cùng hắn nắm tay nhau, tay còn lại gắt gao nắm lấy gối mềm dưới đầu, làm theo lời bà đỡ, dùng hết toàn thân khí lực, phải sinh ra đứa bé.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, đầu đổ đầy mồ hôi, chậm rãi kéo tay nàng đưa lên bên môi, thấp giọng nói: "Nhan Nhan, chúng ta đời đời kiếp kiếp cũng không tách ra."

Tịch Nhan dường như nghe được, lại dường nhau không nghe được, nhắm chặt hai mắt không ngừng thở dốc, làm hắn cảm thấy vô cùng đau lòng.

Trên đời này, hắn là người không muốn nàng phải chịu khổ nhất, nhưng không ngờ vẫn là hắn làm cho nàng bị khổ nhiều như vậy.

Tịch Nhan không biết thời gian trôi qua bao lâu, nàng chỉ biết mình đã dùng hết toàn lực, bà đỡ kia lại còn không ngừng bảo nàng dùng sức, nhưng nàng lại dần dần không còn khí lực nữa --

"Sườn Vương phi, người không thể bỏ cuộc! Tiếp tục đi, đứa bé sẽ được sinh ra !"

Thanh âm bà đỡ tựa hồ ở gần bên tai Tịch Nhan, nhưng ngay cả khí lực trợn mắt nàng cũng không có, ý thức cũng dần dần trở nên hỗn loạn.

"Nhan Nhan?" Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ chất chứa sự bối rối, gọi tên của nàng, mặt khác lại thay đổi tham phiến.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên đi vào một mama đưa cho hắn một cái hộp nhỏ, mở ra bên trong là một viên thuốc không biết tên: "Vị kia Nam Cung công tử bên ngoài bảo nô tỳ trình cho Thất gia, nói là đến lúc khẩn yếu quan trọng mới có thể cho sườn Vương phi uống vào."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi lấy viên thuốc đưa tới chóp mũi, sau một lát, rốt cuộc quyết định thật nhanh, ôm lấy đầu Tịch Nhan, mạnh mẽ đút cho nàng uống.

Nam Cung Ngự mặc dù cùng hắn đối lập với nhau nhưng sẽ không bao giờ làm hại đến nàng.

Hắn chỉ cảm thấy bi thống. Tại thời điểm mấu chốt, hắn lần này đến lần khác lại rối loạn cả lên, ngược lại còn phải nhận sự trợ giúp từ người khác để cứu nàng.

Cảm giác vô lực như vậy, chỉ xuất hiện một lần ở nhiều năm về trước, khi hắn nhìn mẫu hậu dần dần đã không còn hơi thở, nay, hai mươi năm sau, lại một lần nữa xuất hiện.

"Nhan Nhan, nàng phải cố gắng." Hắn thấp giọng thì thào, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Ách --" Trên giường, Tịch Nhan vốn đã không còn ý thức, đột nhiên trong lúc đó lại phát ra thanh âm, sau đó chậm rãi mở mắt, đầu đầm đìa mồ hôi như trước, nàng nhìn chăm chú Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Hắn rõ ràng gần ngay trước mắt, nhưng nàng cảm thấy bọn họ giống như bị ngăn cách bở muôn sông nghìn núi.

"Chàng đáp ứng ta....." Nàng gian nan mở miệng, " Chàng đáp ứng ta....."

Nghe được thanh âm của nàng, Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn nhắm chặt đôi mắt như trước. Thanh âm suy yếu của nàng giống như mũi nhọn đâm vào trái tim hắn, hắn không mở mắt ra được, hắn không dám mở mắt ra.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc hắn cũng mở miệng:"Được, ta đáp ứng nàng."

https://thuviensach.vn

Không hỏi yêu cầu của nàng là gì, hắn cũng đã đáp ứng rồi.

Cơn đau bụng sinh lại một lần nữa ụp lại, Tịch Nhan lại một lần nữa trong ý thức thanh minh nghe được thanh âm của bà đỡ: "Sườn Vương phi, cố dùng sức, rất nhanh, rất nhanh --"

"A --" Tịch Nhan lại dùng hết khí lực toàn thân, hét to một tiếng, sau đó đột nhiên nghe thấy được tiếng khóc nỉ non của trẻ con rõ to --

"Oa --"

Chỉ một thoáng, thế giới dường như lại sáng bừng lên lần nữa.

Bên ngoài, mọi người bởi vì chờ lâu mà lộ ra vẻ mệt mỏi, giờ khắc này trên mặt ai cũng tỉnh táo lại.

Nam Cung Ngự nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài, vừa quay đầu lại nhìn thấy vị Thái hoàng Thái Hậu kia đã nhanh chóng tiến lên, hỏi người đứng cạnh cửa sổ trong phòng: "Tiểu thế tử hay là tiểu quận chúa?"

Trong phòng, rốt cuộc Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng chậm rãi mở mắt ra, đối diện với ánh mắt của Tịch Nhan.

Sau khi nàng dùng hết toàn lực, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, nhưng trong mắt lại lộ rõ sự tỉnh táo, vô cùng thanh tĩnh. Tuy đang trong cơn suy yếu nhưng nàng vẫn nhớ rõ lời thỉnh cầu với hắn khi nãy: "..... Nhớ rõ chàng đã đáp ứng ta rồi....."

Bà đỡ đem đứa bé được tắm rửa sạch sẽ, bao bọc cẩn thận tiến lên hướng về Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Tịch Nhan chúc: "Chúc mừng Vương gia, chúc mừng sườn Vương phi, là một tiểu quận chúa!"

Tịch Nhan nhẹ nhàng nở nụ cười, Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa tay tiếp nhận đứa bé, ôm vào trong ngực, nhìn đứa bé nhỏ không thể nhỏ hơn trong

https://thuviensach.vn

tay, cảm thấy trong lòng tràn đầy vui mừng -- nữ nhi, nữ nhi của bọn họ -- Bất Ly.

Hắn chậm rãi đưa đứa bé nằm cạnh bên gối Tịch Nhan, Tịch Nhan nhìn đứa bé thật sâu, hồi lâu sau mới dời mắt đi, chậm rãi nhắm hai mắt lại, khóe mắt tràn ra hai giọt lệ trong suốt. Nguồn truyện: Y

Trong phòng, bà đỡ đã rảnh tay, vội vã đi ra ngoài báo tin vui: "Chúc mừng Thái Hậu, chúc mừng Vương phi, là một tiểu quận chúa, dù chưa đủ tháng, nhưng mà vô cùng khỏe mạnh. Mẹ con bình an!"

Nam Cung Ngự nghe xong, rốt cuộc chậm rãi gợi lên khóe miệng.

Nhưng lúc này sắc mặt của Thái hoàng Thái Hậu cùng Lâm Lạc Tuyết lại không được tốt lắm. Lâm Lạc Tuyết vẫn còn đang thương tâm bởi những lời trách cứ lúc nãy của Thái Hậu, bây giờ bỗng nghe được Tịch Nhan sinh hạ được nữ nhi, trong nhất thời chỉ còn lại cảm giác thổn thức không thôi -- tuy là nữ nhi, nhưng mà có thể được Hoàng Phủ Thanh Vũ yêu như vậy, cũng đủ rồi.

Tâm tư Thái Hậu lại không giống nàng ta, vốn trong lòng bà ta tràn đầy mong muốn nhìn thấy đứa con thừa tự của Hoàng Phủ Thanh Vũ, không nghĩ lại là một nữ nhi, trong lòng bà ta khó tránh khỏi thất vọng, không được thoải mái, dừng một chút, liền xoay người đi ra khỏi viện.

Lâm Lạc Tuyết cũng vội đi theo phía sau.

Nhưng bỗng nghe thanh âm không hề chứa đựng một chút cảm xúc nào của Thái Hậu truyền tới: "Con thấy chưa? Ta nói rồi cô ta không có phúc khí gì, nay liều mạng mà cũng chỉ sinh hạ được một nữ nhi, con phải cố nắm chắc cơ hội. Nếu con sinh hạ được con trai, thì con không chỉ là một Vương phi mà còn là thân mẫu của trưởng tử của nó. Về sau con của con vừa là con trai trưởng vừa là con thừa tự, thân phận muốn bao nhiêu tự phụ sẽ có bấy nhiêu tự phụ!"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 212

Thời điểm Tịch Nhan từ trong mê man tỉnh lại, cảm thấy như vừa trải qua một giấc mộng, nàng cố mở hai mắt nhìn một vòng ở trong phòng, thì ra vẫn ở trong phòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhưng không thấy một ai.

Bên cạnh giường không biết từ đâu xuất hiện một sợi dây, Tịch Nhan có chút chần chờ, vươn tay ra huých nhẹ một cái.

Cửa phòng lập tức đã bị đẩy ra, Ngân Châm vô cùng tiêu sái tiến vào: "Sườn Vương phi tỉnh rồi! Chúc mừng sườn Vương phi!"

Tịch Nhan bây giờ mới biết thì ra sợi dây kia là do Hoàng Phủ Thanh Vũ thiết lập bên cạnh giường, nếu nàng muốn gọi người, chỉ cần chạm vào sợi dây, bên ngoài sẽ nghe thấy động tĩnh, không cần phí chút sức lực nào cũng sẽ có người tiến vào hầu hạ.

"Vương gia còn phân phó phòng bếp chuẩn bị rất nhiều thức ăn, chỉ chờ sườn Vương phi tỉnh lại." Ngân Châm cười hì hì nói xong, liền muốn đi ra cửa truyền lệnh. -

"Ngân Châm, đứa bé đâu?" Tịch Nhan lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo, gọi cô ta lại vội vàng hỏi.

"Sườn Vương phi yên tâm, tiểu quận chúa ở ngay phòng bên cạnh, vừa mới bú xong, lúc này đang ngủ." Ngân Châm cười nói, "Vương gia chỉ hận

https://thuviensach.vn

không thể đem hai gian phòng nối thong nhau, như vậy có thể trực tiếp đi qua xem tiểu quận chúa, nhưng lại sợ ầm ỹ đến sườn Vương phi cho nên mới từ bỏ ý định."

Tịch Nhan nghe những lời của nàng, cảm thấy trong lòng tràn ngập ấm áp, nhưng cũng chất chứa một nỗi bi thương: "Vương gia đâu?"

"Hôm nay tiền viện có rất nhiều người đến đây chúc mừng, Vương gia bận tối mày tối mặt, chỉ hận không thể dứt ra để trở về nhìn sườn Vương phi cùng tiểu quận chúa một chút, sau đó lại phải đi ra ngoài. Tiếc là sườn Vương phi không nhìn thấy bộ dáng vui mừng của Vương gia, nô tỳ cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy Vương gia cười như vậy." Ngân Châm nói.

Tịch Nhan đương nhiên cũng đoán được đứa bé sinh ra sẽ làm Hoàng Phủ Thanh Vũ rất cao hứng, ngày thường nụ cười của hắn luôn chất chứa rất nhiều ý tứ sâu xa, cho dù là thực sự cười, cũng tuyệt đối không biểu lộ ra rõ ràng, hôm nay, không biết đến tột cùng vẻ mặt của hắn trông như thế nào.

Nghĩ đến hắn, trong lòng Tịch Nhan cũng không khỏi cảm thấy đau xót, nhìn Ngân Châm nói: "Ngươi đi kêu vú nuôi mang đứa bé lại đây cho ta xem."

Không bao lâu sau, Ngân Châm liền mang theo vú nuôi bế đứa bé tiến vào.

Tịch Nhan nhìn thấy vú nuôi chỉ mới hơn hai mươi tuổi, mặt mày linh lợi, bộ dáng sạch sẽ làm cho người ta thoạt nhìn cũng cảm thấy rất hài lòng, trong nhất thời cũng yên tâm rất nhiều. Suy nghĩ lại, nàng cười thầm mình cũng thật đa tâm, ngay cả một việc nhỏ như vậy sao Hoàng Phủ Thanh Vũ có thể làm không tốt?

https://thuviensach.vn

Trên người nàng không còn bao nhiêu khí lực nên không dám ôm đứa bé, chỉ kêu vú nuôi đem đứa bé đặt bên gối của mình, lúc này mới miễn cưỡng nhỏm dậy, tinh tế nhìn đứa bé.

Nàng chưa từng gặp qua đứa bé nào nhỏ như vậy. Trước kia, khi còn ở Tây Càng, những đứa bé của các phi tần trong hậu cung của Hoa Quân Bảo mà nàng nhìn thấy ít nhất cũng hơn mấy tháng; Sau đó ở Đại Sở, nhìn thấy Duệ Nhi của một vị sư tỷ cũng đã đầy tháng.

Nhưng trước mắt nàng, đứa bé của hắn và của nàng vừa mới sinh ra, vẫn chưa đủ tháng đã được sinh ra.

Nhưng đứa bé lại trông thật khỏe mạnh. Giờ này khắc này, tiểu cô nương này đang nhắm mắt lại ngủ, nhưng chỉ riêng khuôn mặt nhỏ nhắn, sáng bóng, phấn nộn kia thôi cũng đã đủ để cho người ta yêu thích không buông tay. Huống chi, nàng là mẫu thân của đứa bé này.

Tịch Nhan nhẹ tay khẽ vuốt ve cái trán của đứa bé, nhớ tới lời Hoàng Phủ Thanh Vũ từng nói qua về sau con của hai người nhất định là có thể khuynh đảo sơn hà. Tịch Nhan nhịn không được khẽ cười, nhưng trong nụ cười lại mang theo nước mắt, thì thào gọi ra tên đứa bé: "Bất Ly, Bất Ly của mẹ....."

Khi Hoàng Phủ Thanh Vũ đẩy cửa đi vào, đập vào mắt là cảnh tượng này, khóe miệng gợi lên nụ cười, cho Ngân Châm cùng vú nuôi lui ra, lúc này mới đi vào bên cạnh giường.

Tịch Nhan lúc này mới hiểu được điều mà Ngân Châm gọi là chưa từng nhìn thấy bộ dáng Hoàng Phủ Thanh Vũ cười như vậy là ý gì, bởi vì giờ này khắc này, hai mắt hắn thật sự là quá mức sáng ngời, chỉ cần liếc nhìn một cái thôi cũng d8ủ làm cho người ta đui mù.

Nhưng Tịch Nhan dần dần thu lại ý cười, không hề nhìn hắn, chỉ chuyên tâm nhìn đứa nhỏ.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi vươn tay ra, cầm lấy tay nàng, ánh mắt không hề sáng ngời như lúc nãy nữa, nhưng vẫn mỉm cười như cũ: "Nhan Nhan, Bất Ly của chúng ta."

Tịch Nhan nhẹ nhàng lên tiếng, đôi môi hắn liền rơi xuống trên trán của nàng: "Vất vả cho nàng ."

Tịch Nhan thoáng chốc mất tự nhiên quay đầu đi, tránh được đôi môi hắn.

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ phút chốc buồn bã, ngay sau đó, một bàn tay đã chuyển qua sau gáy của Tịch Nhan, giữ chặt chiếc cổ của nàng, cúi đầu ngăn chận đôi môi của nàng.

Đó gần như là tham lam đoạt lấy, điên cuồng trước nay chưa từng có.

Tịch Nhan toàn thân không có chút khí lực, lại bị hắn giữ chặt, cho nên động cũng không thể động, chỉ có thể vô lực mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Nhưng khí lực của hắn lại càng lúc càng lớn, Tịch Nhan cảm thấy mình sắp hít thở không thong đến nơi, cổ họng chỉ có thể phát ra thanh âm ngắt quãng: "Này....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ trong chớp mắt liền buông lỏng nàng ra, Tịch Nhan hít thở phì phò từng ngụm từng ngụm, khẽ nhíu mi lại nhìn hắn.

Lúc này, hơi thở của hắn cũng hỗn loạn, nhìn nàng, lại khẽ cười lên, nhẹ nhàng vuốt vuốt những sợi tóc rũ xuống bên tai nàng, trong thanh âm trầm thấp dường như chất chứa muôn muôn vạn vạn ẩn nhẫn: "Nhan Nhan, Bất Ly đã được sinh ra, chúng ta đều đã là cha mẹ, không nên gây náo loạn nữa."

https://thuviensach.vn

Hô hấp của Tịch Nhan dần dần bình ổn, chậm rãi cúi thấp đầu, hồi lâu mới lên tiếng: "Ta không có gây náo loạn."

Thanh âm lãnh đạm xa cách, từng chữ từng chữ đánh vào lòng hắn, hắn lại mỉm cười như cũ: "Nàng nghĩ rằng ta và nàng sẽ tin tưởng sao?"

Tịch Nhan cười khẽ lên, thản nhiên nói: "Ta vốn không có nói bất cứ điều gì cả, chỉ do chàng đoán lung tung thôi, có gì mà tin hay không tin chứ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ nhíu mi, nhìn nàng: "Nói như vậy, tất cả đều là do ta vọng tưởng, căn bản không phải là sự thật?"

"Không biết." Trong nháy mắt, trong đầu Tịch Nhan hiện lên trăm ngàn ý niệm, nhưng một cái cũng bắt giữ không được chỉ có thể lãnh đạm phun ra một câu như vậy.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu nhìn đứa bé đang trong giấc ngủ say bên cạnh, khẽ cười lên: "Ta miên man suy nghĩ cũng tốt, nàng miên man suy nghĩ cũng thế, sau này không cần thế nữa. Nàng nên nghỉ ngơi cho tốt đi."

Hắn xoay người muốn đi ra cửa, Tịch Nhan nâng mắt dõi theo bóng dáng hắn, trong lòng bỗng nhiên chấn động mạnh, cắn răng, lạnh lùng nói: "Chàng đã đáp ứng ta rồi đó."

Hoàng Phủ Thanh Vũ dừng chân một chút: "Điều này còn quan trọng sao?"

"Chàng muốn nói mà không giữ lời sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn không xoay người như cũ, thanh âm cũng lãnh đạm không chứa một chút cảm xúc nào: "Nói đi."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan cắn răng hồi lâu, rốt cuộc mới thản nhiên lên tiếng: "Không nên ép ta. Đây là chuyện ta muốn chàng đáp ứng."

Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc cũng xoay người lại, nhìn nàng, một lần nữa nở nụ cười: "Thật có lỗi, Nhan Nhan. Nếu là yêu cầu này, như vậy ta thu hồi hứa hẹn của ta."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 213

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Không phải không từng nghĩ qua nàng sẽ nói ra yêu cầu gì, thậm chí hắn còn nghĩ đến khả năng nàng muốn hắn thả nàng đi.

Bất luận nàng có thật sự biết trên người mình trúng độc hay không, hoặc nàng có thật sự động tâm với Nam Cung Ngự hay không, hắn đều cân nhắc những khả năng nàng sẽ đưa ra yêu cầu, thế nhưng bản thân hắn từ đầu đến cuối lại không tìm được đáp án -- lúc ấy hắn chỉ bật thốt lên câu đáp ứng nàng như vậy, đến tột cùng là nên hay không nên.

Nhưng mà trăm tính vạn tính, hắn cũng thật không ngờ, nàng yêu cầu là -- không nên ép nàng!

Không nên ép nàng!

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhịn không được bật cười ha ha.

Có lẽ ngàn loại vạn loại yêu cầu hắn đều đáp ứng rồi, nhưng hôm nay, nàng lại muốn hắn không nên ép nàng?

Nếu hắn không bức nàng, nàng sẽ gả cho hắn sao?

Mã nếu hắn không bức nàng, nàng sẽ yêu thượng hắn sao?

https://thuviensach.vn

Nếu hắn không bức nàng, bọn họ sẽ có Bất Ly sao?

Vốn ngay từ đầu, những thứ hắn lấy được từ trên người nàng đều là ra tay bức nàng mà thôi. Hắn quả thật đã quen dùng thủ đoạn, thậm chí trong tình yêu cũng không tiếc rẻ, nhưng mà tất cả đều bởi vì người đó là nàng mà thôi, nếu đổi lại là người khác, hắn chỉ sợ ngay cả hứng thú liếc mắt một cái cũng không có.

Không bức nàng? Làm sao hắn có thể đáp ứng không bức nàng đây?

Trong quá rượu Như ý quán, ca vũ nhộn nhịp, không khí thật thanh bình.

Sau khi Hoàng Phủ Thanh Vũ liên tiếp uống hai bầu rượu, rốt cuộc Thập Nhất không chịu được nữa, vươn tay ra chặn hắn, "Không nên uống nữa. Bất Ly đã được sinh ra, huynh cao hứng cũng là bình thường, tội gì lấy bản thân mình làm tình làm tội chứ."

"A." Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ một tiếng, lại nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Thần sắc mặt tối tăm, "Lão Cửu, sao đệ lại không uống?"

Trên mặt Hoàng Phủ Thanh Thần khẽ co rút lại một chút, bỗng nhiên vươn tay ra, cầm lấy một bầu rượu trên bàn hung hăng ném xuống đất: "Còn muốn uống bao lâu nữa? Nam Cung Ngự, hay là Mộc Cao Phi, ta mặc kệ hắn là ai, huynh nói cho ta biết hắn còn muốn ở lỳ trong phủ huynh bao lâu nữa?"

Tên nam nhân kia, hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi tên nam nhân kia, đó chính là tên nam nhân mà thê tử của hắn ngày nhớ đêm mong!

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ cười lên: "Sao đệ lại thiếu kiên nhẫn như vậy? Đạm Tuyết nói với đệ cái gì ?"

Hoàng Phủ Thanh Thần hừ lạnh một tiếng.

https://thuviensach.vn

Đạm Tuyết chưa từng nói với hắn bất cứ điều gì cả, chuyện về Nam Cung Ngự càng không bao giờ đề cập qua. Nhưng càng như vậy, hắn mới càng cảm thấy trái tim băng giá. Nàng có thói quen đem mọi chuyện giấu ở đáy lòng, dù là hắn, cũng tuyệt đối không thể thâm nhập vào tâm của nàng. Hắn cũng không để ý, thậm chí chỉ cần nàng ở lại bên cạnh hắn, trong lòng nàng nghĩ cái gì hắn cũng không để ý, cho dù nàng đang tính kế hắn, hắn cũng không để ý!

Nhưng mà vì sao, nàng lại nghĩ đến nam nhân khác? Nam Cung Ngự có thật sự tốt đến vậy không? Mọi người trên thế giann này đều nhìn ra được hắn vốn không thương nàng, hắn một lòng một dạ đều đặt trên người Hoa Tịch Nhan. Mà hắn, đường đường cũng là thân vương Hoàng Phủ Thanh Thần, yêu nàng như vậy, thậm chí cam tâm tình nguyện đặt trái tim trước mặt nàng để mặc nàng giẫm lên --

Nhưng mà vì sao, nàng vẫn không thương hắn chứ?

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn thần sắc Hoàng Phủ Thanh Thần, cười một tiếng: "Lão Cửu, sao đệ lại không thể buông tay vậy?"

Hoàng Phủ Thanh Thần hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: "Huynh đừng chỉ biết nói với ta như vậy!"

"Đúng vậy." Hoàng Phủ Thanh Vũ lãnh đạm nở nụ cười, "Ta thật sự là không có tư cách." Cuối cùng, hắn nhìn về phía Thập Nhị:"Thập Nhị, đệ đưa Cửu ca trở về đi. Nếu tiếp tục ngồi ở trong này, ta sợ hắn sẽ hủy đi Như ý quán của người ta."

Hoàng Phủ Thanh Thần bỗng dưng liều mạng vỗ cái bàn trước mặt, hai mắt đỏ ngầu nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Thất ca, huynh là thất ca của ta! Ta kính huynh trọng huynh, nhưng Hoa Tịch Nhan cùng Nam Cung Ngự, ta không thể nhẫn được! Huynh nhìn xem huynh để nữ nhân kia biến thành bộ dáng gì đi? Huynh vẫn là thất ca của ta trước kia sao? Về phần Nam Cung

https://thuviensach.vn

Ngự, lúc trước hắn phản bội huynh như vậy, sao huynh lại nhân từ không xuống tay giết hắn đi? Nếu huynh không ra tay được, ta sẽ giúp huynh! Dù sao gần đây ta thật sự nhàn rỗi, vẫn còn dư dả thời gian để giết người, chỉ cần huynh không chê ta làm dơ phủ đệ của huynh!"

Ngoài cửa có thân ảnh nữ tử nhanh nhẹn bước vào.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn Đạm Tuyết mỉm cười, Đạm Tuyết cũng cúi người chào, mới đi đến phía sau Hoàng Phủ Thanh Thần, lấy áo choàng trong tay quản gia phủ lên vai hắn, rồi nhẹ giọng nói: "Buổi tối đẹp trời như vậy, chàng nói đánh đánh giết giết làm gì chứ?"

Thân mình Hoàng Phủ Thanh Thần đông cứng lại, sắc mặt cũng vô cùng cứng ngắc, đột nhiên vươn tay hung hăng đẩy Đạm Tuyết ra.

Đạm Tuyết bất ngờ nên mất thăng bằng, cứ như vậy mà té trên mặt đất.

Thập Nhất, Thập Nhị đều sợ tới mức đứng bật dậy, Thập Nhị vội tiến lên đỡ Đạm Tuyết đứng lên.

Đạm Tuyết đứng lên, bình tĩnh phủi phủi váy áo hỗn độn, nhìn Thập Nhị mỉm cười: "Đa tạ đệ, Thập Nhị đệ."

"Cửu ca!" Vẻ mặt Thập Nhất chợt lạnh xuống, "Có chuyện từ từ nói, sao huynh lại động tay với Cửu tẩu?"

Đạm Tuyết vẫn mỉm cười như cũ: "Thôi, xem ra ta đến đây không phải lúc." Dứt lời, nàng xoay người, mang theo quản gia rời khỏi nơi này.

Thập Nhị nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Hoàng Phủ Thanh Thần, lại nhìn Đạm Tuyết, hung hăng đứng dậy: "Đệ hộ tống Cửu tẩu trở về trước."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Thần lại ngồi xuống, đoạt lấy Vũ bầu rượu trước mặt Hoàng Phủ Thanh, từng ngụm từng ngụm trút vào miệng, cuối cùng mới hung hăng đặt bầu rượu xuống bàn, đôi mắt phượng hẹp dài không che dấu được lửa giận đang bốc lên.

"Cửu ca!" Thập Nhất rốt cuộc không thể nhịn được nữa, đứng dậy, "Cửu tẩu có tâm ý đối xử tốt với huynh, huynh còn miên man suy nghĩ làm gì nữa?"

"Tâm ý?" Hoàng Phủ Thanh Thần cười lạnh một tiếng, "Đệ làm sao có thể biết cảm giác một nữ nhân ở bên cạnh đệ nhưng tâm lại lúc nào cũng đặt trên người của nam nhân khác chứ?"

"Đúng, đệ không thể biết cảm giác này." Thanh âm Thập Nhất bỗng dưng lạnh xuống, "Dù cho Vũ nhi chết hoặc là không chết, đệ không thể biết cảm giác này."

Trên mặt Hoàng Phủ Thanh Thần co rút mạnh, rốt cuộc vươn tay ra, châm một chén rượu cho Thập Nhất, sau đó đứng dậy rời đi.

Thập Nhất lặng im hồi lâu, mới vươn tay bưng chén rượu kia lên, uống một hơi cạn sạch, thở dài một hơi.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn hắn, vỗ vỗ vai hắn, mỉm cười nói: "Tính tình Lão Cửu này thật nóng nảy, đúng là chỉ có đệ mới có biện pháp với hắn."

Thập Nhất khổ sở kéo kéo khóe miệng: "Thất ca, vậy còn huynh? Vì sao huynh lại không buông tay? Huynh biết rõ Thất tẩu còn hơn một năm nữa sẽ....."

"Ta còn có cơ hội." Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ.

"Huynh thật sự tin tưởng mình có thể điều chế ra một nửa viên thuốc giải khác sao?" Vẻ mặt Thập Nhất tràn đầy đau xót, thấp giọng nói.

https://thuviensach.vn

"Ta chế không được sao?" Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn hắn, vẫn mỉm cười, "Thập Nhất, ai nói với đệ ta chế không được ? Hoàng tổ mẫu, hay là nàng?"

Trong lòng Thập Nhất bỗng dưng cả kinh: "Thất ca....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 214

Truyện Sắc Hiệp -

"Nói cho ta biết, Thập Nhất." Thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ cực kỳ bình thản, "Nàng đã nói với đệ chuyện gì, những chuyện ta biết hay không biết, toàn bộ đều nói cho ta biết đi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cứ như vậy nhìn hắn không hề chớp mắt, giống như bất luận như thế nào hắn cũng phải cho đáp án.

Thập Nhất không lảng tránh tầm mắt hắn Hoàng Phủ Thanh Vũ nhưng trong đầu lại hiện lên rất nhiều ý niệm, trong lúc nhất thời trở nên do dự, bồi hồi, cũng không biết đáp lại như thế nào.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn hắn, bỗng nhiên cười: "Ta nghĩ ta đã biết đáp án ."

Dứt lời, hắn bỗng nhiên đứng dậy đi ra ngoài cửa.

"Ta không muốn để chàng phải chịu đựng quá nhiều đau khổ," Thanh âm của Tịch Nhan bỗng dưng vang lên ở bên tai Thập Nhất, ngày ấy, trong mắt nàng mặc dù tràn ngập nước mắt nhưng vẫn mỉm cười, "Thập Nhất, chàng đối xử với ta thật quá tốt, nhưng chàng đối xử càng tốt, ta thiếu chàng càng nhiều. Ta sẽ không cho chàng biết ta đã biết được mệnh ta kéo dài không còn bao lâu nữa, bởi vì chuyện này sẽ làm chàng mang thêm

https://thuviensach.vn

nhiều gánh nặng hơn. Nhưng đến tột cùng có biện pháp nào có thể giảm bớt thống khổ của chàng, Thập Nhất, ta không nghĩ ra được..... Ta sợ ta còn không thể chấp nhận được mình phải chết."

"Có lẽ, nếu chàng không hề yêu ta, lúc ta chết đi, chàng sẽ không phải khổ sở."

"Thất ca!" Thập Nhất bỗng dưng đứng bật dậy, nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ đang đi ra cửa, "Huynh không cần lừa mình dối người, Thất tẩu sắp chết, nếu huynh có thể điều chế ra được nửa viên thuốc giải kia thì Hoàng tổ mẫu sẽ không làm như vậy. Dù sao Thất tẩu cũng phải chết, chi bằng, huynh buông tay đi....."

"Làm sao buông tay đây?" Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi xoay người lại nhìn hắn, khóe miệng dường như mang theo ý cười, lại dường như trầm xuống .

Trong ánh nến lập lòe lúc sáng lúc tối, Thập Nhất cảm thấy mình chẳng phân biệt được sáng tối, nhưng thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ lại rõ ràng lạnh nhạt: "Nếu nàng sớm đã biết toàn bộ chân tướng từ Hoàng tổ mẫu, nhưng lại muốn ở trước mặt ta làm bộ như không biết gì cả, ta làm sao mà buông tay cho được? Ta làm sao có thể buông tay để cho nàng một mình phải chịu đựng sự thật như vậy chứ?"

"Tẩu ấy không phải một mình!" Thập Nhất bước đi về phía hắn, trong ánh mắt lộ ra sự lãnh liệt, "Thất tẩu có biết chân tướng hay không đệ không rõ lắm, nhưng đệ biết tẩu ấy cho tới bây giờ cũng không phải một mình, tẩu ấy còn có Nam Cung Ngự, Nam Cung Ngự mới là người ở bên cạnh tẩu ấy lâu nhất, mới là người quan trọng nhất đối với tẩu ấy!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn hắn, ở chỗ sâu trong đôi mắt dường như có mạch nước ngầm bắt đầu khởi động.

https://thuviensach.vn

Thập Nhất nhìn hắn, nói tiếp: "Đúng, tẩu ấy đối với Thất ca huynh cũng không phải là vô tình. Nhưng Thất ca huynh là người như thế nào? Lúc trước vì cưới nàng, huynh đã mất nhiều tâm tư, càng không nói đến huynh vì để mang niềm vui đến cho nàng đã làm nhiều chuyện! Thế gian này có nữ tử nào không động tâm chứ? Nhưng Thất ca, tình ý của tẩu ấy đối với huynh không thể so với huynh đối với tẩu ấy, tẩu ấy sẽ dao động, tẩu ấy sẽ thay đổi, trong lòng tẩu ấy còn có khả năng dung nạp được người thứ hai!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lui ra phía sau từng bước, dựa mình vào cánh cửa, vẻ mặt cũng lúc sáng lúc tối, nhìn không ra cảm xúc gì.

"Thất ca, huynh tội gì đối xử với tẩu ấy tốt như vậy? Lòng huynh đều tràn ngập hình bóng tẩu ấy, nhưng ở trong lòng tẩu ấy, có lẽ ngay cả Nam Cung Ngự huynh cũng không thể so sánh được, ngay cả một nửa vị trí cũng không chiếm được!" Thập Nhất cố nén đau khổ tràn ngập trong lòng xuống, tiếp tục nói, "Không phải huynh muốn biết ngày đó ở trước mộ phần của Vũ nhi tẩu ấy nói với đệ chuyện gì sao? Tẩu ấy nói, tẩu ấy với Vũ nhi muốn cùng nhau đi du ngoạn khắp nơi, nay Vũ nhi không còn nữa, tẩu ấy nói tẩu ấy nên thay Vũ nhi đi khắp nơi, đến thật lâu thật lâu về sau, khi xuống hoàng tuyền gặp lại Vũ nhi mới không hổ thẹn. Nhưng sau đó, khi đệ nói, huynh không bao giờ nhàn hạ để cùng tẩu ấy du ngoạn núi sông, tẩu ấy chỉ cười đáp một câu, không có huynh còn có Nam Cung Ngự."

Khuôn mặt của Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc hoàn toàn chìm trong bóng tối, Thập Nhất không thấy rõ vẻ mặt hắn, cũng nghe không thấy hắn đáp lại, rốt cuộc thấp giọng nói tiếp: "Thất ca, trước sau gì tẩu ấy cuối cùng cũng phải chết, huynh sớm hay muộn cũng phải buông tay, chi bằng từ giờ trở đi, nên quên tẩu ấy đi."

Sau khi Tịch Nhan hoàn toàn bình phục hắn, gian phòng của Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng gian phòng cách vách của tiểu Ly rốt cuộc cũng được nối

https://thuviensach.vn

thông, có một cánh cửa có thể trực tiếp đi từ phòng này sang phòng kia, như vậy, Tịch Nhan có thể không cần ra cửa hứng gió mà cũng có thể tự mình đi sang thăm nữ nhi.

Vì thế, cơ hồ toàn bộ thời gian nàng đều dùng đặt trên người nữ nhi, thậm chí ngay cả công việc may vá thêu thùa nàng vốn không quen giờ cũng tập tành làm thử, dưới sự trợ giúp của Ngân Châm, nàng muốn tự mình may quần áo cho nữ nhi.

Ngân Châm nhìn nàng tự mình cắt vải, nhịn không được nở nụ cười: "Sườn Vương phi, tiểu quận chúa còn nhỏ như vậy, sao phải dùng nhiều vải như thế?"

Tịch Nhan nhẹ nhàng vỗ về tấm vải, trong mắt tràn đầu ngấn lệ: "Không phải làm cho bé mặc bây giờ. Đợi đến khi bé được ba tuổi may một bộ, khi sáu tuổi may một bộ, khi mười hai tuổi may một bộ, ngươi nói được hay không?"

Ngân Châm ngạc nhiên: "Làm nhiều như vậy sao? Đợi đến lúc đó làm không được sao? Vì sao hiện tại phải làm?"

Tịch Nhan nghiêng đầu nhìn về phía nữ nhi đang ngủ say bên cạnh, khóe miệng chậm rãi gợi lên: "Ta sợ đến về sau --"

"Nô tỳ biết!" Ngân Châm bỗng nhiên nở nụ cười, "Sườn Vương phi sợ sau này lại có thêm tiểu quận chúa hay tiểu thế tử thứ hai, thứ ba, đến lúc đó, nhiều đứa bé như vậy, làm sao may kịp có phải hay không?"

Đứa thứ hai, đứa thứ ba..... Ánh mắt Tịch Nhan trở nên xa xăm, bỗng nhiên cả cười: "Đúng vậy, đến lúc đó, làm không được ."

Ngân Châm cười cười, cầm lấy kéo cắt một sợi chỉ, lại nói: "Đến lúc đó cho dù sườn Vương phi muốn làm, Vương gia cũng không nỡ để cho sườn Vương phi làm, những chuyện may vá thêu thùa linh tinh, nói chung cũng

https://thuviensach.vn

rất hao tổn tinh thần. Về phần sườn Vương phi nói gì mà ba tuổi một bộ sáu tuổi một bộ hay là thôi đi, bây giờ sườn Vương phi còn ở cữ, không nên mệt nhọc nhiều. Nô tỳ nghe mama trong viện nói thời gian ở cữ nhất định phải điều dưỡng cho tốt, bằng không sẽ tạo thành bệnh về sau không tốt."

Tịch Nhan nhẹ nhàng đẩy đẩy chiếc của tiểu Ly, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Không có bệnh về sau."

Ngân Châm giống như không nghe thấy, lại nói: "Sườn Vương phi, nếu không thì như vậy đi, nô tỳ sẽ may những bộ quần áo này thành hình trước, sau đó Vương phi chỉ cần khâu mấy mũi, cũng xem như sườn Vương phi làm cho tiểu quận chúa, có được không?"

Tịch Nhan hơi thất thần, dừng hồi lâu mới nói tiếp: "Ta muốn tự mình làm, đến lúc đó, nếu ta không làm xong, ngươi sẽ giúp ta làm. Quan trọng nhất là lúc Bất Ly lớn lên, nhất định phải mặc quần áo mẫu thân may cho."

Ngân Châm nghe những lời này như lọt vào trong sương mù, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 215

Sau khi hết thời gian ở cữ, Tịch Nhan rốt cuộc cũng từ trong miệng ngự y cùng các mama nghe được mình có thể ra khỏi cửa phòng, liền gọi vú nuôi ẵm Bất Ly cùng đi dạo trong hoa viên.

Trước đó vài ngày, trong phủ vừa làm tiệc mừng đầy thánh cho Bất Ly, vì trong hoàng gia từ trước đến nay trọng nam không trọng nữ, bởi vậy nữ nhi được mọi người chúc mừng rình rang như vậy thật sự là trước nay chưa từng có. Tịch Nhan cũng từ trong miệng Ngân Châm biết được ngày đó thật rầm rộ, nào là tiệc mừng náo nhiệt, chúc tụng không ngớt, bất luận thứ gì cũng đều là tốt nhất, long trọng nhất. -

Lúc đó, Tịch Nhan nghe xong chỉ cảm thấy thổn thức, nhìn đứa bé trong lòng, thản nhiên nói: "Ta chỉ hy vọng Bất Ly bình bình thường thường là tốt rồi."

Nhưng Ngân Châm lại cười nói: "Vị tiểu quận chúa này của chúng ta nhất định là bình thường không được, trước hết không nói đến Vương gia sủng ái nàng như thế nào, chỉ nhìn đơn giản nhìn tướng mạo của Vương gia cùng Vương phi, cũng biết tiểu quận chúa ngày sau nhất định khuynh quốc khuynh thành. Mỹ nhân như vậy, làm sao có thể bình thường được?"

Tịch Nhan cười nhẹ: "Có đôi khi có được quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt."

https://thuviensach.vn

Trong lúc đi dạo trong hoa viên, bỗng dưng nghe được tiếng sáo ngọc cách đó không xa truyền đến, trong lòng Tịch Nhan hiểu rõ, quả nhiên là người đã nhiều ngày không gặp, Nam Cung Ngự.

Đem nôi để vào lương đình, vú nuôi cùng Ngân Châm đều đứng hầu rất xa, trong đình chỉ còn hai người Tịch Nhan cùng Nam Cung Ngự.

Khi Tịch Nhan ở cữ, ước chừng hơn một tháng, chưa từng nhìn thấy hắn, lúc này mới thời gian hơn một tháng vừa rồi hắn đã trở về Đại Sở, hôm qua đoán chừng nàng có thể ra cửa mới quay lại.

"Bất Ly, tiểu Bất Ly....." Lần đầu tiên Nam Cung Ngự nhìn thấy đứa bé, bộ dáng phấn điêu ngọc mài, ngón tay nho nhỏ làm cho hắn cảm thấy rất thích thú, cúi người không ngừng trêu đùa nàng, tiểu Bất Ly không ngừng cùng hắn vui cười.

Tịch Nhan nhìn thấy cũng nở nụ cười, vươn tay ra sửa sang lại chiếc chăn nhỏ trên người Bất Ly, nhưng sau đó, động tác trên tay lại dừng một chút, những giọt lệ rơi xuống.

Nam Cung Ngự có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên liền thấy khuôn mặt nàng đầy nước mắt, trong lòng khe khẽ thở dài, cầm lấy tay Tịch Nhan.

Tịch Nhan khẽ lắc lắc đầu ý bảo mình không có việc gì, rút tay về, dùng khăn tay lau lau nước mắt, trầm mặc hồi lâu bỗng nhiên lại thấp giọng nói: "Ta đã không gặp chàng một tháng rồi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỗi ngày đều đến thăm Bất Ly, nhưng mỗi ngày đều đến lúc nàng và tiểu Bất Ly không ở cạnh nhau.

Nam Cung Ngự thản nhiên "Ừ" một tiếng, không nói thêm gì.

Nước mắt Tịch Nhan vẫn chưa khô, cười khổ lên: "Rõ ràng hy vọng sẽ có kết quả như vậy, nhưng tâm tâm niệm niệm không bỏ xuống được."

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự khẽ nhướng mày: "Mới nghĩ đến hắn mà đã khóc như vậy? Thời gian chỉ còn hơn một năm, làm sao bây giờ?"

Tịch Nhan mím môi, không nói gì thêm.

Nam Cung Ngự lại cúi đầu, một bên trêu đùa tiểu Bất Ly, một bên thấp giọng nói: "Hoàng Phủ Thanh Vũ chắc hẳn đang có hành động. Ta nhận được tin tức, hai đại doanh Giang Nam Giang Bắc đều có động tĩnh khác thường."

Tịch Nhan vốn không để ý đến chuyện triều chính, lúc này nghe xong không khỏi mê man: "Động tĩnh khác thường gì chứ?"

Nam Cung Ngự vẫn không ngẩng đầu lên, nói tiếp: "Chủ soái hai đại doanh Giang Nam Giang Bắc, rất có khả năng đều là người của hắn. Huống chi, hắn còn có hổ phù trong tay Lâm tướng. Đến lúc đó, Lâm tướng chỉ cần không xuất ra hổ phù, hoàng đế cũng không thể điều động binh mã, hoán vị là chuyện rất dễ dàng."

Trong lòng Tịch Nhan chấn động. Nàng đã sớm biết hắn hùng tâm chí lớn, nhưng lại không biết thì ra hắn có nhiều tính toán như vậy, thậm chí, đã bắt đầu hành động .

Hồi lâu sau, nàng mới thấp giọng nói: "Chàng muốn làm gì tùy chàng, chỉ cần chàng đối xử tốt với Bất Ly, những chuyện khác ta cũng không để ý..... Cũng không tới phiên ta đi để ý."

Nam Cung Ngự khinh miệt nở nụ cười: "Cái tên đang ngồi trên ngôi vị hoàng đế kia thật sự là một tên ngu xuẩn, ngay cả hai tên thống lĩnh đại doanh có phải người của mình hay không cũng không biết."

Tịch Nhan cảm thấy có chút đau đầu: "Vậy còn huynh? Hành động của huynh chuẩn bị tốt chưa?"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Nam Cung Ngự ám trầm, nói: "Ngày hắn động thủ cũng chính là ngày ta động thủ. Chỉ còn không đầy một tháng nữa. Nhan Nhan, thừa dịp còn có thời gian, muội cũng có thể chiếu cố tiểu Bất Ly cho tốt."

Ánh mắt Tịch Nhan trướng đau, thấp giọng lên tiếng: "Ta còn muốn đi dạo chung quanh một chút, không thể ngồi ở nơi này. Cho vú nuôi ôm Bất Ly trở về đi, đến lúc bé cần nghỉ ngơi rồi."

Dứt lời, nàng đứng dậy, chỉ dẫn theo Ngân Châm, hốt hoảng đi đến chỗ khác trong hoa viên.

Nam Cung Ngự ngồi trong lương đình, nhìn bóng dáng của nàng, bất động thanh sắc khẽ thở dài.

Bất tri bất giác, Tịch Nhan lại đi đến Hi Vi viên.

Tự sau khi Mẫu Đơn gặp chuyện không may, nàng liền chuyển qua tiểu viện của Hoàng Phủ Thanh Vũ, sau đó chưa từng trở về nơi này, không ngờ lúc này lại thấy có người đang quét tước trong viện, nhất thời cảm thấy có chút kỳ quái, liền đi thẳng vào.

Bọn nha trong viện hoàn nhìn thấy nàng đều hành lễ. Nàng chỉ ở trong viện này mấy tháng nên chỉ nhận biết được hai ba người, nhân tiện hỏi: "Thúy nhi, các ngươi vẫn còn ở lại tiểu viện này sao?"

Nha hoàn được gọi là Thúy nhi nói: "Dạ phải, sau khi sườn Vương phi chuyển ra ngoài, Vương gia không cho người khác động đến viện này." Nàng vừa nói, vừa đưa Tịch Nhan đi vào trong phòng, đẩy cửa ra, nói: "Vương gia còn thường xuyên đến ở nơi đây."

Cửa vừa mới mở ra, ập vào mũi nàng là hương thơm thanh nhã của Hoàng Phủ Thanh Vũ, trong lúc Tịch Nhan còn đang kinh ngạc, bỗng nhiên nghe thấy câu nói kia của Thúy nhi, lại càng kinh ngạc hơn: "Chàng thường xuyên đến ở nơi đây?"

https://thuviensach.vn

Thúy nhi nghĩ nghĩ, sau đó nói: "Cả tháng nay, Vương gia đều ở lại nơi này. Trước đó chỉ ngẫu nhiên đến một lúc, đếm được trên đầu ngón tay."

Tịch Nhan bỗng dưng hiểu được một chuyện. Thì ra trước khi nàng sinh Bất Ly, hắn ở trong phủ nhưng chưa từng xuất hiện ở trong phòng vào ban đêm, ra là hắn ở nơi này! Khi đó, nàng còn có chút ghen tuông nghĩ rằng nếu hắn qua đêm ở chỗ của Lâm Lạc Tuyết cũng tốt, dù sao nữ tử kia mới có thể làm bạn hắn cả đời.

Nhưng không có ngờ đến, thì ra là nơi này, thế nhưng lại ở chỗ này!

Chỉ một thoáng, Tịch Nhan đau lòng như bị ai cào xé, nói không ra một chữ nào, chỉ đứng ở cửa, nhìn căn phòng vẫn bài trí như trước, lệ ẩm ướt cả khóe mắt.

Sau một lúc lâu trầm mặc, nhưng rốt cuộc không có tiến vào phòng, lau đi nước mắt, Tịch Nhan chỉ nói: "Không cần phải nói cho Vương gia ta đã tới đây."

Dứt lời, nàng xoay người mang theo Ngân Châm rời khỏi nơi này.

Còn lại Thúy nhi cùng tất cả nha hoàn hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao đưa nàng rời đi.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 216

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Tịch Nhan dẫn theo Ngân Châm, theo đường cũ trở về, đi qua hoa viên, đi qua hành lang gấp khúc, xuyên qua vách tường, trở về tiểu viện đang ở.

Tịch Nhan đi nhanh như bay, Ngân Châm cảm thấy mình sắp đuổi theo không kịp, lại nhận thấy Tịch Nhan có điểm không thích hợp, nhịn không được gọi một tiếng: "Sườn Vương phi!"

Tịch Nhan dường như không nghe thấy, dưới chân vẫn đi nhanh như cũ.

Ngân Châm cũng bất chấp thân phận chủ tớ, vội chạy nhanh tiến lên, giữ chặt tay áo của Tịch Nhan: "Sườn Vương phi, ngài đi chậm một chút."

Lúc này Tịch Nhan mới dừng chân lại, có chút hoảng hốt quay đầu nhìn nàng: "Cái gì?"

Ngân Châm thở hổn hển nói: "Sườn Vương phi, vừa mới tròn tháng, thân thể người yếu đuối nên đi chậm một chút."

"Ừ." Tịch Nhan cúi đầu lên tiếng, lại ngẩng đầu nhìn sắc trời, nhưng thấy trời âm âm u u, có vẻ như sắp mưa, nhân tiện nói, "Trở về đi, Bất Ly cũng đến lúc bú sữa rồi, ngươi đi về trước nhắc nhở vú nuôi một tiếng."

https://thuviensach.vn

Ngân Châm cảm thấy kỳ quái, vú nuôi kia tuy còn trẻ tuổi, nhưng là người rất có chừng mực, đến giờ tự nhiên sẽ cho tiểu quận chúa bú sữa, làm sao cần mình phải đi nhắc nhở? Nhưng nghe Tịch Nhan nói như vậy, cô ta cũng không thể không theo, sau khi hành lễ liền vừa chạy vừa đi về tiểu viện.

Tịch Nhan vẫn đứng tại chỗ như vậy, mất hết khí lực toàn thân, giống như rốt cuộc không thể nhấc chân nổi.

"Thất tẩu?"

Không biết trải qua bao lâu, phía sau bỗng dưng truyền đến một thanh âm quen thuộc, Tịch Nhan phục hồi tinh thần lại, xoay người, không khỏi nở nụ cười: "Thật đúng là thần, ta còn có dự cảm hôm nay sẽ gặp đệ."

Thập Nhất thấy nàng mặc dù đang cười, nhưng mà sắc mặt lại thập phần khó coi, không khỏi hơi ninh mi: "Thất tẩu, thân mình không thoải mái sao?"

"Không có." Tịch Nhan lắc lắc đầu nói, "Các người gần đây bề bộn nhiều việc sao?"

Thập Nhất nhìn nàng thật sâu một cái: "Vâng."

Tịch Nhan cười lên: "Khó trách."

"Thất tẩu." Thập Nhất bỗng nhiên gọi nàng lại.

Tinh thần Tịch Nhan vẫn còn có chút hoảng hốt như cũ, ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy nỗi đau xót trong đôi mắt vị thiếu niên ôn nhuận này, sau một lát kinh ngạc nàng nở nụ cười: "Đệ làm sao vậy?"

Thập Nhất đột nhiên vén vạt áo choàng, hai đầu gối khụy xuống, cứ như vậy quỳ gối trước mặt Tịch Nhan: "Thanh Dung đa tạ Thất tẩu, cũng xin lỗi

https://thuviensach.vn

Thất tẩu." Dứt lời, bỗng nhiên dập đầu thật mạnh trước mặt Tịch Nhan.

"Thập Nhất!" Tịch Nhan vội tiến lên đỡ hắn, "Đệ làm cái gì vậy, nếu bị người bên ngoài nhìn thấy, chẳng phải lại thêm chuyện thị phi sao?"

Trong mắt Thập Nhất tràn ngập nỗi bi thương, nói: "Đến hôm nay mới có thể nói với Thất tẩu, Thanh Dung đã nói với Thất ca một ít chuyện, làm ô uế sự trong sạch của Thất tẩu, miệt thị thâm tình hậu ý của Thất tẩu đối với Thất ca, vì vậy, muốn thỉnh tội với Thất tẩu."

Trong Tịch Nhan hình như có lệ nóng, khóe miệng vẫn nhếch lên như cũ: "Ta cũng đoán được đệ nói với chàng chuyện gì đó. Lúc trước chàng đối với ta nảy sinh lòng nghi ngờ, nhất định chàng sẽ đi tìm đệ rồi. Làm sao đệ phải thỉnh tội với ta, là đệ giúp ta mà."

Thập Nhất rốt cuộc đứng dậy, Tịch Nhan nhìn hắn, như phảng phất thấy được Hoàng Phủ Thanh Vũ, không khỏi rơi lệ: "Tính tính toán toán, có lẽ đây là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta. Thập Nhất, Thất ca của đệ, ta giao cho đệ."

"Tẩu đã dự tính ra đi rồi sao?" Thanh âm Thập Nhất rất thấp, có ngàn loại trăm loại cảm xúc ẩn chứa bên trong, nhưng khi tựu chung một chỗ lại không thể nói được là cảm xúc gì.

Tịch Nhan gật gật đầu, nói tiếp: "Còn có Bất Ly, đệ cũng là thúc thúc của nó, cũng nhớ rõ phải giúp ta chiếu cố nó cho tốt."

"Thất tẩu....." Cổ họng Thập Nhất nghẹn lại, không thốt được nên lời.

Khóe miệng Tịch Nhan vẫn duy trì ý cười như cũ, nghĩ nghĩ lại nói tiếp: "Về sau nếu nhà ai có cô nương tốt, ôn nhu hiền thục, xinh đẹp hơn người, đệ cũng đừng nên chỉ lo cho bản thân mình, nên nghĩ nhiều hơn cho Thất ca của đệ. Vị Lâm tiểu thư kia ta thấy chàng không vừa ý, nếu đệ có thể giúp

https://thuviensach.vn

chàng tìm được một người đem niềm vui đến cho chàng, hãy tận lực đi tìm."

Dừng một chút, ý cười trên khóe miệng Tịch Nhan càng sâu hơn: "Đương nhiên, thê thiếp sau này của chàng sẽ có con, chúng nó cũng sẽ thực giỏi giang, nhưng đệ nhất định phải giúp ta nhắc nhở chàng, vạn vạn chớ quên Bất Ly, đừng để cho Bất Ly phải chịu ủy khuất. Đệ có biết, đứa bé không có mẫu thân bên cạnh sẽ luôn bị người bên ngoài bắt nạt. Ta cũng không cầu mong Bất Ly đại phú đại quý, có thể thản thản nhiên nhiên, cả đời bình bình an an, ta đã mãn nguyện rồi."

Chỉ một thoáng Thập Nhất đỏ cả hốc mắt, đường đường là một nam nhi cao to, suýt chút nữa thì rơi lệ. Nghẹn ngào hồi lâu, Thập Nhất mới nói: "Lời của Thất tẩu, Thanh Dung đều nhớ kỹ."

Tịch Nhan gật gật đầu, cuối cùng lại nói: "Có huynh đệ như đệ, là phúc khí của chàng. Thập Nhất, các người nhất định phải sống thật tốt."

Vào buổi chiều, quả thực trời mưa như trút nước, sấm sét ầm ầm.

Tiểu Bất Ly vừa mới được cho bú no nê, đang ngủ, đột nhiên bị một tiếng sấm làm cho bừng tỉnh, chỉ một thoáng oa oa khóc lớn lên.

Vú nuôi không ngừng vừa ôm vừa dỗ, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Tịch Nhan đẩy cửa ra đi vào phòng, từ trong lòng vú nuôi tiếp nhận bé, nhưng vẫn không có tác dụng. Bất Ly vốn bình thường rất ngoan ngoãn, nhưng tối nay vì một tiếng sấm, giống như kích phát sự không ngoan của bé, ở trong lòng Tịch Nhan không ngừng khóc to.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan đau lòng không chịu được, bỗng nhiên nhớ tới lần trước có xem qua một quyển sách định kinh cho trẻ mới sinh, nhưng nàng chỉ xem được một nửa, bây giờ còn đặt trong thư phòng, liền đem đứa nhỏ đưa cho vú nuôi, còn mình đi đến thư phòng.

Sau một lúc lâu tìm trên giá sách, nàng vẫn không tìm được quyển sách kia. Nàng rõ ràng nhớ rõ lần trước sau khi xem xong đã đặt cạnh giá sách gần cửa sổ, nay lại tìm không thấy.

Đột nhiên trong lúc đó, cửa phòng "Chi nha" một tiếng bị đẩy ra, Tịch Nhan quay đầu nhìn lại, chỉ một thoáng cả người cứng ngắc.

Toàn thân Hoàng Phủ Thanh Vũ bị mưa làm ướt đẫm, trên đầu còn có vài giọt nước mưa không ngừng rơi xuống. Hắn vẫn đứng ở nơi đó, dáng vẻ thong dong như trước, không có chút chật vật, sắc mặt không có chút biểu cảm nhìn nàng.

Tịch Nhan chỉ cảm thấy toàn thân mình bắt đầu vô lực, tay không tự giác nắm chặt giá sách bên cạnh, chống đỡ để mình không ngã xuống.

Cuối cùng, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng đi vào cửa, lập tức đến sau thư án, mở ngăn kéo phía bên tay phải, lấy ra một quyển sách đi đến trước mặt nàng, trầm giọng nói: "Có phải tìm quyển này hay không?"

Tịch Nhan gian nan nâng mắt nhìn, nhưng trước mắt nàng chỉ là một mảnh mơ hồ, làm thế nào cũng không thấy rõ trong tay hắn đang cầm vật gì, chỉ có thể lên tiếng qua loa, đưa tay ra tiếp nhận.

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng giương tay lên mở quyển sách kia, thản nhiên nói: "Không cần, lúc ta tới Bất Ly đã ngủ lại rồi."

"Ừ." Tịch Nhan cúi đầu lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Hắn lại chậm rãi bước đến gần nàng, lại tới gần nàng hơn, cho đến khi Tịch Nhan không thể không dán sát vào giá sách, hắn mới dừng lại, dùng hai tay chống giá sách, đem nàng vây lại giữa hắn và giá sách, chậm rãi đưa môi tiến đến bên tai nàng, thanh âm trầm thấp như cũ, làm cho người ta say mê --

"Nhan Nhan, nàng có từng nhớ đến ta không?"

Cho đến lúc này, Tịch Nhan không biết vì sao hai mắt đang mông lung mới khôi phục bình thường, có thể nhìn rõ hoa văn nho nhỏ chìm trên quần áo của hắn, một đóa, hai đóa, ba đóa.....

Nàng cũng không biết vì sao mình phải đi đếm những bông hoa trên áo hắn, chỉ biết là trong đầu mình chỉ lặp đi lặp lại một thanh âm --

Nàng có từng nhớ đến ta không.

Hắn dường như luôn chấp nhất vấn đề này, hắn luôn thích hỏi nàng, nàng có từng nhớ đến ta không.

Nhớ, rất nhớ. Mỗi một lần nàng đều trả lời từ chỗ sâu nhất dưới đáy lòng.

Nhớ đến đau cả đầu, nhớ đến đau cả lòng, nhớ đến ngay cả hô hấp đều đau.

Ta nhớ chàng.

Đôi môi lạnh như băng của hắn chậm rãi dán lên vành tai của nàng, dần dần di chuyển xuống dưới, dao động tới cằm, lại chậm rãi buông ra, cùng nàng nhìn nhau, dùng ánh mắt cùng ngữ khí hướng dẫn từng bước: "Nói, nhớ."

https://thuviensach.vn

"Nhớ." Tịch Nhan quả thực nói ra, trong mắt dường như thanh minh, lại giống như mê man.

"Có bao nhiêu nhớ, hả?" Hắn chậm rãi xoa xoa mặt của nàng, ngón tay di chuyển qua lại trên mặt nàng, "Nhớ đến ta nhiều hơn, hay nhớ đến hắn nhiều hơn?"

Chỉ một thoáng, trong đầu Tịch Nhan hoàn toàn sáng tỏ!

Thì ra là thế! Thì ra, hơn một tháng này hắn không xuất hiện trước mặt nàng nhằm muốn biết kết quả như vậy -- Nam Cung Ngự bao lâu không xuất hiện, hắn liền bao lâu không hiện ra, cho đến hôm nay, nàng nhìn thấy Nam Cung Ngự, hắn cũng rốt cuộc tới gặp nàng!

Tịch Nhan nhìn hắn, trong đầu tuy tỉnh táo lại nhưng trong mắt hóa thành mê man, thì thào lặp lại câu nói của hắn: "Nhớ đến chàng nhiều hơn, hay nhớ đến hắn nhiều hơn....."

"Đúng." Hắn bảo trì tính nhẫn nại vô cùng tốt, thấp giọng nói, "Nói cho ta biết, nhớ đến ai nhiều hơn?"

"Không, không biết....." Tịch Nhan hạ mắt xuống, không nhìn hắn chỉ lắc đầu.

"Nàng phải biết rõ!" Hắn bỗng nhiên đưa tay nắm cằm của nàng, khiến cho nàng phải ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt của mình, rồi lại mỉm cười, "Nhan Nhan, nàng còn nhớ rõ trước khi Bất Ly được sinh ra, ta đã hỏi nàng điều gì sao? Nam Cung Ngự, với ta, chỉ có thể có một, nàng chọn ai? Hiện tại nói cho ta biết, đến tột cùng, nàng chọn ai?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 217

Truyện Sắc Hiệp -

Nam Cung Ngự với hắn, chỉ có thể chọn một, chọn ai?

Tịch Nhan rốt cuộc không còn sức lực chịu đựng ánh mắt nóng rực của hắn, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng nói: "Chàng tội gì bức ta như vậy?"

"Nàng biết ta muốn là thứ gì." Khí lực trên tay hắn mạnh hơn, một lần nữa khiến cho Tịch Nhan phải mở mắt ra.

Tịch Nhan chỉ nhìn vào đôi mắt tối đen như mực, sâu không thấy đáy của hắn, cảm thấy từng cơn lạnh buốt ập đến trên người, dường như truyền đến từ trên người hắn, xuyên thẳng vào tim người khác.

Nàng bỗng nhiên bật cười, nhưng nụ cười lại hết sức lãnh đạm, sắc mặt cũng lãnh đạm, giống như chỉ cần một thoáng vô ý sẽ vỡ tan từng mãnh: "Chàng muốn đơn giản chỉ là ta mà thôi, người của ta tâm của ta, chàng đều đã chiếm được rồi."

"Không đủ." Thanh âm của hắn giống như trên người hắn đều phát ra hàn ý, "Nàng biết không đủ mà."

https://thuviensach.vn

"Sao, còn muốn như thế nào nữa?" Tịch Nhan nhịn không được hơi đề cao thanh âm, "Nam Cung Ngự là sư huynh ta, huống hồ..... Hắn theo ta nhiều năm như vậy, ta sẽ không buông tay hắn."

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ phút chốc ngưng lại, trong lúc đó Tịch Nhan trở nên hoảng hốt, cảm thấy giống như có một mũi nhọn đâm thẳng vào chỗ sâu trong trái tim của nàng, đau đến không thể hô hấp.

Hồi lâu sau, hai người đều không nói thêm gì nữa. Ngoài phòng, giông tố vẫn mãnh liệt như trước, cuồng phong thổi vào qua cánh cửa khép hờ trong thư phòng. Ngọn nến trên bàn "Phốc" bị dập tắt.

Tịch Nhan xưa nay luôn sợ hãi bóng tối, kia trong chớp mắt, nàng bất giác liền vươn tay ra kéo tay áo của hắn lại. Dừng một chút, lại chậm rãi buông ra.

Trong bóng tối, hắn chỉ nghe thanh âm của nàng mang theo nỗi bi thương cùng mâu thuẫn nồng đậm: "Vì sao chàng bắt ta phải chọn, ta vốn là của chàng mà, không phải sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cảm thấy có bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo mềm mại kéo tay hắn lại, sau đó, mang theo tay hắn, chậm rãi chuyển qua thắt lưng của nàng, đặt trên đai lưng của nàng. Kế đó, nàng buông lỏng tay ra, hai tay lại đặt lên vai hắn, thì thào bên tai hắn: "Ta là của chàng..... Chỉ cần chàng không bức ta....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ không hề động.

Đôi môi Tịch Nhan học theo tư thế trằn trọc của hắn lúc trước, lướt qua cằm hắn, phủ lên đôi môi hắn --

Đột nhiên, Tịch Nhan cảm thấy trên lưng bị người ta hung hăng đẩy ra, sau đó nàng bị đập vào giá sách, trên lưng xuất hiện một cơn đau nhức, nhịn không được chật vật cúi gập thắt lưng xuống.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ xoay người, bước đi không ngừng ra khỏi thư phòng.

Trong bóng tối, Tịch Nhan dựa vào giá sách, chậm rãi trượt xuống mặt đất, chôn mặt vào hai đầu gối, tùy ý để nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Lúc nàng trở về phòng, tiếng sấm đã nhỏ rất nhiều, Bất Ly cũng đang ngủ.

Ngân Châm thấy nàng tiến vào, vội hỏi: "Sườn Vương phi, lúc nãy Vương gia tới đã dỗ tiểu Quận chúa ngủ rồi. Người tìm được quyển sách kia không?"

Tịch Nhan lắc đầu, nhìn Bất Ly đang ngủ say, rồi nói: "Chuẩn bị nước cho ta tắm. Tối nay mưa lớn như vậy, chúng ta cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Tắm rửa xong, ngoài trời mưa vẫn còn rất lớn, Tịch Nhan để lại Ngân Châm thu dọn mọi thứ, một mình nàng lên giường nằm, nhắm hai mắt lại bắt buộc mình phải ngủ.

Trong lúc mông mông lung lung, dường như đột nhiên có hơi thở quen thuộc đánh úp lại, mãnh liệt, dây dưa nhất quyết không bỏ qua cho nàng.

Tịch Nhan vừa mới mở mắt ra, đôi môi bỗng dưng ngưng lại.

Nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ trước mắt, trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng, lúc đầu lưỡi hắn thâm nhập vào trong khoang miệng mình, nàng mới giật mình hoảng hốt phát hiện -- hắn đã uống rượu.

Dưới ánh nến lúc sáng lúc tối trong phòng, vẻ mặt hắn cũng lúc sáng lúc tối, không thể nắm bắt được.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan còn chưa phục hồi tinh thần lại, tay hắn liền thâm nhập vào trong quần áo mình, chậm rãi di động, nhẹ nhàng ma sát, những động tác hai người đều rất quen thuộc.

Hắn thật sự là quá mức quen thuộc thân thể của nàng, Tịch Nhan nhịn không được cúi đầu thở hổn hển một tiếng, sau đó quay đầu đi nơi khác.

"Nhìn ta." Thanh âm của hắn trầm thấp, giống như tiếng nói dụ dỗ của yêu ma.

Thế nhưng Tịch Nhan quả thực quay đầu lại, đón nhận ánh mắt chăm chú của hắn, ngẩng đầu lên thở dốc.

Hắn lại áp phủ lên đôi môi của nàng, mạnh mẽ cắn mút, Tịch Nhan cảm thấy trên người bất chợt lạnh lẽo, bấy giờ mới phát hiện thân thể không còn một mảnh vải che thân đang nằm ở dưới thân hắn.

Da thịt tiếp xúc thân mật như vậy đã lâu rồi chưa xảy ra. Từ khi nàng trở lại bên cạnh hắn, hai người chỉ có hai lần hoan ái cùng nhau, một lần là trước khi nàng có mang, một lần khác là lúc hắn ghen với Nam Cung Ngự.

Trong lòng Tịch Nhan vừa lạnh lẽo vừa đau đớn, rốt cuộc vẫn kìm lòng không đậu hôn trả lại hắn, đồng thời đặt quàng tay ôm lấy hắn.

Đợi cho đến khi hai người đều thở hổn hển tách ra, Tịch Nhan vẫn cảm giác được độ ấm của thân thể hắn vẫn bao phủ nàng, trong đêm tối lạnh lẽo, nhiệt độ cơ thể hắn như lửa nóng kinh người.

Nàng không biết bản thân mình đang nghênh đón hắn, hay rốt cuộc vẫn nhịn không được thấp giọng nói: "Chàng nhẹ một chút, ta sợ --"

Lời còn chưa dứt, môi nàng bỗng nhiên một lần nữa bị người ta phong kín lại, sau đó liền cảm giác được hắn tiến quân thần tốc, mạnh mẽ tiến thẳng vào nàng.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan dùng hết toàn lực để theo kịp tiết tấu của hắn, nàng cảm thấy hắn thật hung hăng. Những chỗ bị hắn xâm chiếm địa vừa nóng lại vừa đau, nhưng đồng thời lại làm cho người ta có cảm giác như rơi vào vực sâu không đáy, hồn xiêu phách tán.

Trong lòng nàng hoàn toàn mê loạn, chỉ có một nỗi sợ hãi càng ngày càng rõ ràng, rốt cuộc nhịn không được bật khóc.

Hắn đột nhiên liền ôn nhu lại, động tác cũng trở nên mềm nhẹ, rời khỏi môi của nàng, hôn lên những giọt lệ lăn trên mặt nàng, thấp giọng thì thào: "Nhan Nhan, ngoan....."

Hắn ôn nhu, nhưng nàng vẫn sợ.

Tịch Nhan một mặt khóc thút thít, một mặt nhịn không được khẽ rên lên, hai chân đạp lung tung, muốn rời khỏi vòng tay ôm ấp của hắn.

Hắn bỗng nhiên thở dốc, mạnh mẽ nắm cằm của nàng, nhưng ánh mắt lại ôn nhu khác thường: "Ngoan, đừng lộn xộn, ta sẽ nhẹ nhàng hơn."

Tịch Nhan đột nhiên trở nên mê man, quả thật làm theo lời hắn không giãy dụa nữa, chỉ mềm người lại mặc cho hắn bài bố.

Hắn vừa nhẹ nhàng hôn nàng, vừa thong thả mà ôn nhu thẳng tiến vào cơ thể nàng.

Trong cơ thể, cảm giác vui thích không ngừng đột kích đến, Tịch Nhan nhịn không được cắn tay mình, đem thân mình cuộn lại thành một đoàn, khẽ run run.

Hắn nhẹ nhàng lấy tay nàng ra, lấy môi mình thay thế.

Nháy mắt Tịch Nhan đã lên đến đỉnh, đột nhiên trong lúc lệ rơi đầy mặt nàng sáng tỏ -- hắn quả nhiên vẫn không thể buông tay được.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 218

-

Trận hoan ái này hết sức triền miên nhưng cũng vô cùng ôn nhu.

Ngay từ khi bắt đầu, hắn cố gắng khắc chế bản thân, e sợ sẽ làm nàng bị thương. Đến phút cuối cùng, lại không chịu buông nàng ra, cúi thấp đầu xuống, nhẹ nhàng hôn nàng. Tịch Nhan quả thật "muốn mà còn tỏ vẻ kháng cự".

Bởi vì nàng thật sự không có cách nào chạm đến tâm tư của hắn, nên chỉ có thể đảo loạn tâm tư của mình. Nếu ngay cả bản thân nàng cũng không thể biết chính mình đang suy nghĩ cái gì, như vậy, nàng cũng hy vọng lần này hắn nhìn không thấu bản thân nàng.Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn thanh âm hai người hô hấp giao hòa cùng một chỗ.

Đột nhiên, căn phòng cách vách lại đột nhiên vang lên tiếng khóc trẻ con rõ to, thân thể hai người đều cứng đờ, vội vàng tách ra.

Không biết Bất Ly vì sao giờ này lại khóc nháo lên, trong lòng Tịch Nhan có chút lo lắng, Hoàng Phủ Thanh Vũ phản ứng nhanh hơn, bắt đầu mặc quần áo trước nàng, nàng cũng vội vàng nhặt quần áo đang phân tán trên mặt đất mặc vào.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ mặc quần áo với tốc độ cực nhanh, Tịch Nhan vừa mới mặc vào quần lót, hắn đã đi đến cánh cửa phân cách giữa hai gian phòng. Nhưng vừa mới đi tới cửa, hắn đột nhiên dừng chân lại.Tiếng khóc của Bất Ly vẫn còn vang lên xen lẫn với âm thanh dỗ dành nhỏ nhẹ của vú nuôi.

Hoàng Phủ Thanh Vũ phút chốc xoay người lại, đi về phía nàng.Tịch Nhan vừa mới khoác thêm áo ngoài, hắn đã đi đến trước mặt nàng, đưa tay đỡ lấy vai của nàng."Nhan Nhan, nếu giữa Bất Ly và Nam Cung Ngự, nàng sẽ chọn như thế nào?"

Hắn cúi đầu, thanh âm vang lên giống như không mang theo cảm xúc gì, nhưng lại làm cho Tịch Nhan cảm thấy rùng mình.Nàng bỗng chốc hiểu được, hắn đang nhượng bộ, hắn đã thể hiện ra rằng hắn có thể thoái nhượng.Trong lòng Tịch Nhan tràn ngập đau khổ, trong lúc đó vẻ mặt nàng bắt đầu hiện lên sự chần chờ cùng bồi hồi, hồi lâu sau, rốt cuộc thốt lên hai chữ: "Bất Ly."Hồi lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn không có phản ứng gì.

Cho đến khi tiếng khóc của Bất Ly từ gian phòng bên kia đã dần dần nhỏ lại, không còn nghe thấy nữa, hắn mới nở nụ cười: "Được."Hắn rõ ràng là đang cười, rõ ràng là nói được, nhưng Tịch Nhan lại cảm thấy trên người hắn tản mát ra hàn khí khiếp người, áp bức tâm thần người khác.

Nếu không phải nàng sắp chết, chỉ sợ cũng sẽ bị loại khí thế này của hắn làm cho kinh hãi?Tịch Nhan ngẩng đầu lên nhìn hắn. Hắn là nam tử có mỹ mạo tuyệt sắc, hắn là người trong hoàng tộc thâm sâu không lường được, hắn có khí thế đủ để cả thiên hạ phải kinh sợ, hắn tuyệt đối có năng lực ngồi trên vị trí cao nhất kia.

Nhưng đối với nàng mà nói, hắn chỉ là phụ thân của Bất Ly do nàng sinh ra, là nam tử duy nhất mà nàng yêu.Tịch Nhan biết, đối với hắn mà nói, ngay khi nàng do dự chọn lựa giữa hắn và Nam Cung Ngự đủ để cho hắn

https://thuviensach.vn

phát cuồng, như vậy, ngay khi nàng do dự chọn lựa giữa Bất Ly và Nam Cung Ngự cũng đủ để cho hắn tuyệt vọng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ không thèm liếc nhìn nàng một cái, xoay người liền ra khỏi cửa phòng.Tịch Nhan đứng lặng một chỗ hồi lâu, rốt cuộc mới nhớ tới một chuyện vội vàng tiến lên, đẩy cánh cửa ngăn cách hai gian phòng ra.

Vú nuôi vừa mới dỗ Bất Ly ngủ lại, nhìn thấy nàng vội thấp giọng giải thích: "Tiểu quận chúa không biết bị cái gì làm cho bừng tỉnh, nhưng hiện tại đã không có việc gì nữa rồi, xin sườn Vương phi yên tâm."

Tịch Nhan gật gật đầu, lại nói: "Ngươi lui xuống đi, ta ở trong này với bé."Vú nuôi đẩy cửa đi ra ngoài, Tịch Nhan mới ngồi xuống bên cạnh chiếc giường trẻ con của Bất Ly, nhìn đứa bé đang ngủ say bên trong, khóe miệng khẽ nhếch lên, hồi lâu sau nhẹ nhàng mở miệng: "Bất Ly, Bất Ly....."

Nàng cũng chỉ nhỏ giọng gọi tên đứa bé, khóe miệng mang theo ý cười thản nhiên, cuối cùng thấp giọng nói: "Bất Ly của ta, về sau chỉ còn con có thể thay mẫu thân ở bên cạnh phụ thân thôi. Bất Ly, nhất định phải làm đứa con ngoan ngoãn nhất thiên hạ nhé."

Tịch Nhan nằm mơ cũng không có nghĩ đến sự tình lại đột nhiên biến hóa bất ngờ như vậy.Đêm hôm đó, khi Nam Cung Ngự lặng yên lẻn vào phòng nàng, nàng liền nhận ra có chuyện gì không bình thường. Quả nhiên, những lời nói kế tiếp của Nam Cung Ngự --"Nhan Nhan, Hoàng Phủ Thanh Vũ chuẩn bị ra tay, ngay tại tối nay."

"Tối nay?" Tịch Nhan khiếp sợ, cùng lúc sự lo lắng cùng bi thương tràn ngập trong lòng nàng, lo lắng là không biết hắn có thành công hay không, mà bi thương là, nàng sẽ rời khỏi hắn, rời khỏi Bất Ly."Đúng."

Nam Cung Ngự gật gật đầu, "Tối nay là ngày đại hôn của Thập Nhất Vương gia, tất cả triều thần đều đã đi đến vương phủ chúc mừng, hơn phân

https://thuviensach.vn

nửa thủ vệ trong hoàng cung sẽ có sự lơi lỏng. Có hôn lễ của Thập Nhất Vương gia ngụy trang, thật sự rất dễ dàng thành công.""Vậy chàng....."

Tịch Nhan cắn môi, "Có thể có nguy hiểm hay không?"Nam Cung Ngự bỗng dưng cười khẽ một tiếng, tựa hồ mang theo vẻ khinh thường, lại tựa hồ mang theo sự bội phục: "Nàng cho rằng hắn sẽ để cho bản thân lâm vào nguy hiểm sao?"

Tịch Nhan á khẩu không trả lời được, cảm thấy toàn thân bắt đầu rét run, đứng chôn chân tại chỗ, giống như máu trong người đều ngừng chảy."Nhan Nhan, thủ hạ, binh mã của Thập Nhất Vương gia chỉ sợ đã đã khống chế toàn bộ kinh thành, toàn thành đều trong lệnh giới nghiêm.

Khi hắn thành công, trong cung sẽ có tín hiệu bắn lên, tất cả binh lính sẽ hoan hô vui mừng, đến lúc đó, chính là thời cơ tốt nhất cho chúng ta rời đi." Nam Cung Ngự nhìn nàng, trầm giọng nói, "Chắc là không quá hai canh giờ."Tịch Nhan cảm thấy trong đầu "Ông" một tiếng, ngay sau đó, bước đi gần như nghiêng ngả, lảo đảo đến phòng của Bất Ly.

Bất Ly, Bất Ly. Đã có Bất Ly sao vẫn còn muốn chia lìa.Nàng nằm bên cạnh Bất Ly, nhìn nữ nhi nằm bình yên bên trong, nhịn không được khóc thành tiếng.Bất Ly vốn đang cười, đôi mắt đen lúng liếng chuyển động vòng vo, nhưng khi nhìn thấy Tịch Nhan khóc, đầu tiên là trố mắt một lát, sau đó cũng theo nàng bật khóc to.

Tịch Nhan vội vươn tay ra, ôm bé vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về bé: "Bất Ly không khóc, Bất Ly đừng khóc....."

Nàng vừa nói, nước mắt không ngừng rơi ở trên mặt đứa bé, rốt cuộc không thể khắc chế được bèn đem mặt chôn ở trên người đứa bé, khóc rống lên.

Bất Ly, xa con, cách chàng, ta lấy gì để chống đỡ cho bản thân mình, để sống thêm một năm nữa đây? Nam Cung Ngự đứng ở cửa nhìn nàng, trong

https://thuviensach.vn

lòng có chút không đành lòng, muốn tiến lên, nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống. Hắn đi ngược ra cửa phòng, đến hoa nhỏ trong hậu viện, ẩn thân phía trên một cây đại thụ, lấy tiêu ngọc ra, chậm rãi thổi lên.Ở trong phòng, khi Tịch Nhan nghe thấy tiếng tiêu của hắn, nàng một lần lại một lần rơi lệ đầy mặt.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 219

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Một lúc lâu sau, trong hoàng cung.

Bên ngoài thành, không có từ nào khác để hình dung ngoài từ náo nhiệt phi phàm, ngược lại giống như thường ngày, vào ban đêm, hoàng cung luôn quỷ dị và lạnh lẽo .

Trời đất hoàn toàn chìm trong màn đêm yên tĩnh.

Trong màn đêm yên tĩnh đó, có một người trong bộ quần áo nguyệt sắc khoác áo choàng bên ngoài, dưới ánh trăng màu ngân bạch, một mình bước đi những bước mạnh mẽ qua cửa cung, hướng về phía đại điện Thừa Kiền cung.

Tất cả những lực cản dường như đều biến mất, hắn giống như thần tiên giáng thế, không ai có thể kháng cự lại nổi.

Tiến vào đại điện phía trước, có hai cái thị vệ kinh ngạc nhìn hắn, có một gã muốn bước lên hỏi điều gì nhưng bị một ánh mắt lạnh lùng của hắn đánh trở về, chỉ một thoáng hai tên thị vệ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, không hẹn mà cùng nhau cúi đầu: "Khấu kiến thất gia."

https://thuviensach.vn

Vào đại điện, bên trong không có một bóng người, chỉ có tiếng cười của nữ tử từ Noãn các bên cạnh truyền ra.

Khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ gợi lên một ý cười lạnh lùng, liếc nhìn giá nến hoa mỹ bên cạnh, chậm rãi vươn tay ra, nhẹ nhàng đẩy là giá nến rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Hắn khẽ nhắm mắt, nghe thấy tiếng cười của nữ tử bên trong Noãn các bỗng dưng biến mất, sau đó truyền đến một tiếng quát chói tai của vị hoàng đế Tứ ca của: "Người nào?"

Lúc này Hoàng Phủ Thanh Vũ lại mở to mắt ra, nâng mắt nhìn về vị hoàng đến cao cao tại thượng đang đi từng bước một ra phía trước.

Chiếc long ỷ vàng óng ánh uy nghiêm kia dường như được làm riêng dành cho hắn.

Rốt cuộc, hắn chậm rãi ngồi xuống.

Cửa Noãn các bên cạnh nháy mắt cũng được mở ra, Hoàng Phủ Thanh Hựu quần áo chưa chỉnh tề đi ra, trong nháy mắt khi nhìn thấy hắn, rõ ràng thay đổi sắc mặt, sau đó nắm chặt đầu quyền, lạnh lùng nói: "Lão Thất, ngươi muốn tạo phản sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ nghiêng mặt, tà tứ liếc mắt nhìn hắn một cái, nở nụ cười vô hại, thản nhiên thốt ra một chữ khẳng định: "Đúng."

"Ngươi thật to gan!" Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Hựu trở nên xanh mét, đột nhiên gào to một tiếng, "Người đâu!"

Ngoài điện lập tức đám thị vệ hung dũng tiến vào, Hoàng Phủ Thanh Hựu cười lạnh một tiếng: "Đem tên thần tử phạm thượng, không biết tự lượng sức mình, ngỗ nghịch bất đạo bắt lại cho trẫm!"

https://thuviensach.vn

Một đám thị vệ lập tức cầm kiếm chờ phân phó.

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng cười khẽ một tiếng, dựa vào long ỷ, thản nhiên nhìn đám thị vệ phía dưới, nói với Hoàng Phủ Thanh Hựu: "Tứ ca, cần gì phải làm như vậy? Vốn cũng là huynh đệ ruột thịt với nhau, đệ cũng không muốn vì cái ghế này mà cùng với Tứ ca tranh giành đến đầu rơi máu chảy."

"Ngươi là cái thá gì, có tư cách cùng trẫm tranh giành sao?" Hoàng Phủ Thanh Hựu cả giận nói, "Bây giờ ngươi là tên loạn thần mưu phản!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhìn về Noãn các nơi hắn đi ra lúc nãy, nhẹ giọng nói: "Ta nhìn thấy Tứ ca làm dơ chỗ của phụ hoàng nên đến dọn dẹp sạch sẽ cho Tứ ca thôi."

"Câm miệng!" Hoàng Phủ Thanh Hựu quát lạnh một tiếng, lập tức nhìn về thị vệ phía sau, "Bắt giữ tên phản tặc này cho ta, trẫm sẽ trọng thưởng!"

Tất cả các thị vệ nghe vậy đều nắm chặt kiếm trong tay, muốn xông lên phía trước lại đột nhiên nghe được một tiếng quát uy dũng, chói tai từ phía sau truyền đến: "Toàn bộ cho ta lui ra!"

Mọi người quay đầu nhìn lại, thì ra là ngự tiền thị vệ thống lĩnh Lý Khiếu! Hắn bước lên phía trước, nhưng lại hướng về Hoàng Phủ Thanh Vũ đang ngồi trên long ỷ hành đại lễ: "Thần cứu giá chậm trễ, làm cho Hoàng Thượng chấn kinh, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội."

Sắc mặt tất cả bọn thị vệ chỉ một thoáng liền biến đổi, không biết làm như thế nào cho phải.

Sắc mặt của Hoàng Phủ Thanh Hựu trở nên âm trầm: "Lý Khiếu, ngươi cũng muốn tạo phản?"

https://thuviensach.vn

Lý Khiếu chậm rãi đứng dậy, vẫy đám thị vệ lui về phía sau, trầm giọng nói: "Tứ gia, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, huống hồ Hoàng Thượng nhớ kỹ tình huynh đệ nhiều năm với Tứ gia nên cũng sẽ không làm khó dễ Tứ gia. Tứ gia cần gì phải tự mình chuốc lấy cực khổ?"

Hoàng Phủ Thanh Hựu đột nhiên rút lui hai bước, nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ, lại nhìn đám thị vệ bị Lý Khiếu vẫy lui, chỉ một thoáng hắn có cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh, nhưng vẫn không cam lòng hét lên: "Người đâu, hộ giá! Mau tới đây!"

Bên ngoài đại điện phút chốc lại có bóng người tiến vào, hai người vốn phải là tân lang tối nay, Thập Nhất cùng Thập Nhị, đều một thân áo giáp, tiến lên quỳ lạy: "Bẩm Hoàng Thượng, cấm quân trong cung đã tập kết xong, trong thành năm vạn Ngự Lâm quân cũng đã ở ngoài cung đợi mệnh, ngoài thành ba mươi vạn đại quân Giang Nam Giang Bắc cũng đã chỉnh quân xong đang chờ phân phó!"

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Hựu chỉ một thoáng trở nên vô cảm, quát to: "Không có khả năng, các ngươi làm sao có thể có hổ phù điều động đại quân?"

Thập Nhất cùng Thập Nhị đều cười khẽ một tiếng, từ trong tay áo lấy ra nửa khối hổ phù, ráp lại thành một khối, đưa cho Hoàng Phủ Thanh Hựu xem: "Vật Tứ ca nói có phải là cái này không?"

Hoàng Phủ Thanh Hựu rốt cuộc nhịn không được té ngã xuống đất. Hổ phù, một nửa trong tay hắn, một nửa trong tay Lâm thừa tướng, không biết tự khi nào, bọn họ đã lấy được nửa khối hổ phù trong tay hắn!

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới khẽ thở dài một tiếng: "Tứ ca, đệ cũng không muốn gây chiến như vậy, nếu Tứ ca xua đuổi khỏi đầu ý nghĩ vọng tưởng, trở về làm một vị quận vương, cũng vui vẻ tiêu dao, không phải sao?"

https://thuviensach.vn

"Hoàng Phủ Thanh Vũ! Ngươi đây là kẻ mưu phản! Ngươi là kẻ ngỗ nghịch! Ngay cả tổ tông tiên đế ngươi cũng sợ không sao?" Hoàng Phủ Thanh Hựu chậm rãi đứng dậy, liếc mắt thấy bội kiếm trên người một thị vệ đứng gần mình nhất, đột nhiên mạnh mẽ đoạt lấy kiếm của hắn ta, nhắm ngay Hoàng Phủ Thanh Vũ, "Trẫm sẽ không nhận thua, ngôi vị hoàng đế là của trẫm, ngươi không có tư cách ngồi đó!"

Mọi người đều nhịn không được khẽ thay đổi sắc mặt, nhưng chỉ có Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn cực kỳ lạnh nhạt như cũ, ánh mắt lạnh lùng: "Thật không?"

"Thánh chỉ đến --"

Đột nhiên trong lúc đó, ngoài điện truyền đến thanh âm già nua quen thuộc, trong điện ngoại trừ Hoàng Phủ Thanh Vũ, tất cả mọi người đều kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Đúng là tổng quản thái giám Tống Đức Phúc bên cạnh tiên đế!

Trong tay hắn đang cầm thánh chỉ tiến vào trong điện, hắn quét mắt liếc nhìn mọi người ở đây một cái, bỗng nhiên giương thánh chỉ, cao giọng nói: "Chư vị Vương gia nghe chỉ --"

Trong nháy mắt, tất cả mọi người hiểu được đó là ý chỉ của tiên hoàng, tất cả không hẹn mà cùng quỳ xuống.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Trẫm tuy mang bệnh nhẹ nhưng vẫn còn minh mẫn, sơ tật nhưng hạ lị nhĩ, sau chuyển tạp hắn bệnh, đãi không tự tế. Năm mươi tuổi không cảm thấy ngắn, sáu mươi không cảm thấy dài, không còn yêu hận, không còn luyến tiếc. Trong số các con, duy có con thứ bảy Thanh Vũ nhân phẩm đáng quý trọng, tài đức nhiều mặt, đặc biệt truyền ngôi cho Thất hoàng tử --"

https://thuviensach.vn

Ngoài Hoàng Phủ Thanh Vũ, những người bên dước trong phút chốc đều hút một ngụm khí lạnh.

Chỉ một thoáng, Hoàng Phủ Thanh Hựu giống như kẻ phát cuồng, giơ kiếm lên nhằm về phía Tống Đức Phúc: "Chiếu chỉ giả!

Ngươi *** làm sao tạo ra chiếu chỉ giả! Tiên đế băng hà đã hơn một năm, tại sao còn di chiếu --"

Thập Nhị vội đẩy Tống Đức Phúc ra phía sau mình, rút kiếm từ bên hông ra, đỡ lấy nhát kiếm của Hoàng Phủ Thanh Hựu, chỉ vài ba chiêu liền đánh bại hắn.

Tống Đức Phúc lúc này mới nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, hơi hơi vuốt cằm: "Thất gia, tiếp chỉ đi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi đi xuống, đến trước mặt hắn, quỳ gối trước thánh chỉ.

"Thất gia, Hoàng Thượng từng nói qua, thiên hạ này chỉ cần Thất gia muốn, thì nhất định là của Thất gia ." Tống Đức Phúc thấp giọng nói.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 220

Truyện Sắc Hiệp -

Nguyên An năm thứ hai, cung đình Bắc Mạc lại truyền ra tin tức chấn động, Thất hoàng tử Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên tìm thấy di chiếu của tiên đế, đăng cơ làm vua, sửa niên hiệu thành Thành Đức, sắc phong Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Thanh Hựu làm thân vương. Nhưng theo dã sử ghi lại, sau cơn chính biến, Thất hoàng tử phản huynh đoạt vị, giả nhân giả nghĩa, phong

Tứ hoàng tử làm vương kì thực là chèn ép vô hình mà thôi.

Chân tướng đến tột cùng như thế nào, chỉ những người trong đại điện ngày ấy mới biết được.

Sắc trời cũng dần sáng, sau khi đã thu xếp ổn thỏa mọi việc trong cung, Thập Nhất cùng Thập Nhị đi đến phía sau Hoàng Phủ Thanh Vũ đang đứng ở trên đài cao đón gió: "Thất ca, tất cả đều nằm trong kế hoạch."

Hoàng Phủ Thanh Vũ khoanh tay đứng đó, ánh mắt cao thâm mà xa xăm. Hồi lâu sau, cả hai người mới nghe hắn lên tiếng: "Ừ, vất vả cho các đệ."

Thập Nhất thấy thế lại nói: "Thất ca, Khâm An điện đã sửa sang lại rồi, huynh đã một đêm không ngủ, đi nghỉ ngơi trước đi. Đệ sẽ đi đón Thất tẩu

https://thuviensach.vn

cùng Bất Ly tiến cung."

"Không cần đâu." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nói, "Bất Ly, ta sẽ tự mình đi đón."

Thập Nhất nghe ngữ khí của hắn lãnh đạm, nhịn không được nao nao, chỉ trong giây lát, trong lòng dường như đã hiểu được chuyện gì, lên tiếng đáp ưng rồi lui ra phía sau vài bước.

Lúc Hoàng Phủ Thanh Vũ trở về phủ, trong phủ có rất nhiều người bán tín bán nghi, còn không rõ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe nói chủ tử nhà mình đã đăng cơ làm hoàng đế, trong nhất thời tất cả đều kinh hãi, khi nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ xuất hiện, tránh không được đều quỳ xuống, nhưng lại không biết nên sửa đổi xưng hô với chủ tử nhà mình như thế nào.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lập tức đi về tiểu viện của mình, vào đại sảnh, mới phát hiện trong sảnh mọi người đã quỳ đầy đất, chỉ có Thôi Thiện Duyên đang đứng đưa lưng về phía hắn, nén không được tiếng thở dài.

Không biết là ai không chú ý ngẩng đầu lên phát hiện Hoàng Phủ Thanh Vũ đang đứng ở cửa, kinh hãi hô to một tiếng: "Thất gia!"

Thôi Thiện Duyên cuống quít xoay người lại, sắc mặt dĩ nhiên sợ tới mức biến đổi hoàn toàn, vội tiến lên hành lễ: "Thất..... Hoàng Thượng."

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ lãnh đạm liếc mắt nhìn những người trong phòng một cái, trầm giọng nói: "Tất cả quỳ gối nơi này làm gì? Vú nuôi đâu?"

Nghe được truyền triệu, vú nuôi vội bế Bất Ly từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ định quỳ xuống, nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ đã ngăn cô ta lại, thật cẩn thận tiếp nhận Bất Ly từ trong lòng cô ta, nhìn nữ nhi vẫn đang ngủ say, khóe miệng hắn gợi lên một ý cười cực đạm.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, hắn mới nhìn về phía những người đang quỳ trong phòng, không nói thêm bất cứ điều gì nữa, chỉ nói với Thôi Thiện Duyên: "Thôi Thiện Duyên, ngươi đi thu xếp mọi chuyện trong phủ, người nào nên vào cung, người nào nên ở lại, toàn bộ làm cho tốt."

Trong lòng Thôi Thiện Duyên dường như hiểu được điều gì, vội lên tiếng: "Nô tài tuân mệnh."

Lúc này Hoàng Phủ Thanh Vũ mới ôm Bất Ly xoay người rời khỏi tiểu viện, đi thẳng một đường ra cửa phủ, cúi đầu bước vào cỗ kiệu, lại đột nhiên phát hiện Bất Ly trong lòng không biết tự khi nào đã thức tỉnh, giương đôi mắt đen tuyền không hề chớp nhìn hắn, chỉ trong nháy mắt, bỗng nhiên liền khóc rống lên.

Tâm hắn dĩ nhiên chết lặng, nhưng đồng thời lại sinh ra cảm giác đau đớn, chậm rãi ôm chặt nữ nhi vào trong lòng, cúi đầu nói: "Ly nhi, con ngoan nhé."

Giờ này khắc này, khi hắn vừa rời đi trong viện lại lâm vào không khí tĩnh mịch như cũ. Hồi lâu sau, rốt cuộc có người lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên nhìn về phía Thôi Thiện Duyên: "Thôi tổng quản, vì sao Vương gia không hỏi sườn Vương phi nơi nào?"

Thôi Thiện Duyên đang tức giận, nghe vậy, lại càng căm tức: "Chuyện của Vương gia đến phiên hạ nhân như ngươi hỏi đến hay sao, ngươi muốn toàn bộ những người ở đây đầu rơi xuống đất mới vừa lòng phải không?"

Người nọ sợ tới mức co người lại, không dám nói thêm gì nữa.

Hồi lâu sau, Thôi Thiện Duyên mới vò đầu bức tóc nói: "Từ nay về sau, bất cứ ai cũng không được phép nhắc đến chuyện của sườn Vương phi! Nếu ta còn nghe ai bàn tán chuyện này, thì người đó sẽ không còn ngày lành tháng tốt nữa đâu!"

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, tại một nơi cách kinh thành hai mươi dặm, có một chiếc xe ngựa chạy như bay về phía Nam.

Bên trong xe ngựa, Tịch Nhan cuộn người thành một đoàn, nằm ngủ trên chiếc tháp mềm mại rộng rãi, nhắm chặt hai mắt, từ đầu đến cuối vẫn không nhúc nhích.

Nam Cung Ngự rốt cuộc nhịn không được kéo nhẹ tấm chăn mỏng trên người nàng, thấp giọng nói: "Nhan Nhan, ngồi dậy ăn một chút gì đó đi. Muội đã không ăn cơm vài canh giờ rồi."

Tịch Nhan không hề đáp lại.

Nam Cung Ngự vội đưa tay giúp đỡ nàng ngồi dậy, để nàng dựa vào trong lòng mình, lại gọi nàng hai tiếng, mới giật mình phát hiện nàng đã ngất đi.

Hắn bỗng dưng cứng cả người, ánh mắt cũng dần dần lắng đọng lại, cứ như vậy ôm nàng một lúc lâu cũng không hề động đậy.

Qua thật lâu sau, Tịch Nhan mới tỉnh lại, chậm rãi mở to mắt, nhìn hắn một cái, lẩm bẩm nói: "Nam Cung Ngự....."

Nam Cung Ngự thản nhiên nở nụ cười: "Nhan Nhan, muội tỉnh rồi, ăn một chút gì đó rồi ngủ tiếp."

Đôi môi của Tịch Nhan tái nhợt, lắc đầu như trước, cuối cùng muốn nằm trên tháp ngủ lại: "Ta không đói bụng, ta....."

"Nhan Nhan!" Nam Cung Ngự lại gọi nàng một tiếng, Tịch Nhan làm ra vẻ không nghe thấy, xoay người lại liền lâm vào mê man.

https://thuviensach.vn

Mãi cho đến khi trời tối, xe ngựa ngừng lại tại dịch trạm, Tịch Nhan mới tỉnh lại trong tay Nam Cung Ngự, nàng có chút mơ mơ màng màng nhìn hắn một cái: "Đến chỗ nào rồi?"

"Chúng ta đã cách kinh thành hơn trăm dặm, với tốc độ như vậy, không đến mười ngày chúng ta có thể tới Đại Sở."

Tịch Nhan lên tiếng, theo hắn xuống xe, trên người không còn chút khí lực, được hắn nửa dìu nửa kéo nàng đi vào bên trong dịch quán.

Nơi này vốn là địa phương hẻo lánh, mỗi ngày cũng chỉ có hai ba người ghé vào dịch quán uống rượu trò chuyện. Thấy khách đến, ông chủ đứng lên, dọn dẹp một chiếc bàn cho bọn họ.

"Mang một chén cháo đến đây, mặt khác lấy vài món điểm tâm, chuẩn bị hai gian phòng thượng hạng." Nam Cung Ngự thản nhiên phân phó cho ông chủ, sau đó quay đầu nhìn Tịch Nhan, bắt gặp nàng đang bị hấp dẫn bởi câu chuyện của hai người ở bàn bên cạnh.

"Ngươi nói có ngạc nhiên hay không chứ, tiên đế băng hà đã hơn một năm, thế nhưng đến lúc này lại không biết từ đâu xuất hiện ra một bản di chiếu, cũng không biết là thật hay là giả!"

"Theo ta thấy, căn bản chính là Thất gia vì muốn ngồi trên ngôi vị hoàng đế nên cho người giả mạo chiếu thư, để danh chính ngôn thuận lên ngôi, tránh dân chúng đàm tiếu!"

"Vô cùng có khả năng. Nghe nói vị Thất gia này quả thật rất thủ đoạn, làm ra chuyện này cũng không có gì là lạ!"

"Chỉ mong Bắc Mạc chúng ta đừng biến động một lần nữa! Uống rượu, uống rượu!"

https://thuviensach.vn

Hai người kia phục lại cúi đầu uống rượu của mình, Tịch Nhan chậm rãi rũ mắt xuống, nằm úp sấp trên bàn.

Đúng lúc này, tiểu nhi mang cháo lên, Nam Cung Ngự đưa tay tiếp nhận, nói: "Nhan Nhan, mau ăn cháo đi. Muội đã đói bụng một ngày một đêm rồi, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp."

Hồi lâu sau, Tịch Nhan mới gật gật đầu, tiếp nhận cháo, húp từng ngụm một vào miệng.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 221

Ban đêm, tiếng tiêu du dương vang vọng toàn bộ dịch quán.

Nam Cung Ngự ngồi trên bệ cửa sổ trong phòng của mình, lẳng lặng thổi tiêu, vẻ mặt xa xăm.

Từ lúc ăn cơm chiều đến bây giờ, Tịch Nhan vẫn rất im lặng, một sự im lặng khác thường.

Nhưng hắn biết, chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, một lát sau, phòng cách vách truyền đến động tĩnh -- là thanh âm mở cửa đóng cửa.

Nam Cung Ngự vẫn lẳng lặng thổi tiêu như cũ, cho đến khi tiếng bước chân dần dần biến mất ở cửa cầu thang, hắn đoán nàng chắc hẳn đã đi được khá xa, mới chậm rãi buông cây tiêu xuống. Giây lát sau, hắn nhảy lên, nhẹ nhàng dừng ở phía sau dịch quán.

Sau lưng dịch quán này là một ngọn núi lớn.

Tuy rằng đêm đã khuya, nhưng Tịch Nhan toàn thân áo trắng nên dễ dàng bị nhìn ra được.

Nam Cung Ngự đi rất chậm, bất động thanh sắc đi theo phía sau nàng.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan cũng đi thật chậm rãi, giống như là có mục đích, lại giống như lòng tràn đầy mờ mịt, chỉ men theo con đường hẹp quanh co dưới chân, tiếp tục đi về phía trước.

Rốt cuộc, trước mặt nàng xuất hiện một sơn cốc trống trải. Tiếng nước chảy róc rách vang lên, xuất hiện ở trước mặt nàng một hồ nước yên ả.

Tịch Nhan chậm rãi ngồi xuống bên hồ, sương khuya rơi xuống làm ướt đẫm quần áo của nàng, nhưng nàng chỉ nhìn mặt hồ trước mắt, không hề nhúc nhích.

Trong cơn hoảng hốt, nàng tựa hồ chỉ nhìn thấy gương mặt người đó phản chiếu trên mặt hồ.

Hắn vĩnh viễn tốt như vậy, vĩnh viễn ôn nhuận như ngọc, vĩnh viễn mỉm cười như nước.

Hắn tốt như vậy, nàng cũng không thể không rời hắn mà đi.

Tịch Nhan chậm rãi đứng dậy, ánh trăng trên cao, hồ nước phía trước, áo trắng tung bay trong gió.

Chậm rãi nhắc váy lên, đón ánh trăng sáng lung linh, trên khuôn mặt trắng như ngọc của nàng bỗng nhiên nở ra nụ cười tuyệt mỹ, sau đó, nàng đi từng bước một hướng về hồ nước kia.

Hồ nước lạnh lẽo dần dần không quá lưng bàn chân, bắp chân, đùi, phần eo.....

Mỗi bước đi, khuôn mặt người đó giống như càng gần với nàng một chút.

Tịch Nhan vẫn mỉm cười như cũ, bước đi không nhanh không chậm, nhưng kiên định, chấp nhất phải đi đến giữa hồ nước kia bằng được.

https://thuviensach.vn

"Nhan Nhan!" Phía sau bỗng dưng truyền tới tiếng gọi quen thuộc, ngay sau đó là tiếng nước ào ào, bất chợt phá tan sự yên tĩnh trong sơn cốc!

Ngay giữa hồ nước, khuôn mặt khắc thật sâu ở trong lòng đột nhiên liền biến mất .

Tịch Nhan hoảng hốt, rối loạn, nước mắt lăn dài trên hai má. Nàng điên cuồng nhào ra như muốn tìm cho được khuôn mặt kia.

Nam Cung Ngự chỉ nghe "Phù phù" một tiếng, thân thể của nàng trước mắt nhoáng một cái nhào về phía chỗ sâu nhất trong hồ nước, chỉ một thoáng trong lòng hắn chấn động mạnh, hít vào một hơi rồi trầm mình xuống nước.

Hắn phải mất thật nhiều khí lực mới tìm được nàng, lúc kéo nàng lên khỏi mặt nước, nàng rõ ràng rất thanh tỉnh, thế nhưng lại dùng sức cào cấu hắn: "Buông ra, huynh buông ra....."

"Nhan Nhan!" Nam Cung Ngự gào to một tiếng, "Muội tỉnh táo một chút đi!"

Tịch Nhan dường như tim đập mạnh và loạn nhịp một lát, sau đó lại khắc chế không được bật khóc lên: "Ta thanh tỉnh, ta rất thanh tỉnh!"

Nam Cung Ngự bỗng dưng cảm thấy rất đau lòng, ôm nàng vào lòng mình: "Nhan Nhan....."

Tịch Nhan dựa vào hắn, lớn tiếng khóc lên: "Vì sao ta phải rời khỏi? Không phải là vì không muốn chết ở bên cạnh chàng, mà là không muốn để cho chàng phải nhìn thấy ta chết, nay ta không còn ở bên cạnh chàng nữa, chàng sẽ không nhìn thấy ta chết, vì sao ta còn phải sống? Dù sao sớm hay muộn đều phải chết, vì sao ta còn phải sống?!"

https://thuviensach.vn

Nàng vừa khóc, vừa muốn cố sức thoát khỏi hắn: "Huynh để cho ta đi được không? Ta không rời khỏi chàng, ta không rời khỏi Bất Ly, sớm hay muộn ta cũng sẽ chết, huynh để cho ta đi, được không?"

Nam Cung Ngự nao nao, bỗng nhiên túm lấy cổ tay nàng kéo lên trên bờ, sau khi kéo được nàng lên bờ, rốt cuộc hắn nhịn không được rống to: "Muội không rời đi, vậy hiện tại muội trở về đi! Dù sao sớm hay muộn đều là chết, tội gì ép buộc bản thân mình như vậy!"

Tịch Nhan không còn chút khí lực dán người vào đám cỏ trên bờ, nghe vậy, tiếng khóc dần dần nhỏ lại. Rốt cuộc, nàng cũng ngưng khóc, nhưng lệ vẫn không ngừng tuôn rơi, đôi mắt ẩm ướt, giọng nói khắc chế không được nỗi bi thương: "Ta trở về không được, ta rốt cuộc trở về không được....."

Nam Cung Ngự giật mình ý thức được điều gì, vội nâng nàng dậy, dựa vào trong lòng mình, mới phát hiện nàng đã gần như ngất đi, trong miệng luôn thì thào: "Ta trở về không được..... Thái Hậu, không thể chịu đựng ta được nữa..... Bà ta đã ra tối hậu thư cho ta..... Ta không thể quay về....."

Trong chớp mắt, Nam Cung Ngự cũng hiểu rõ được nguyên nhân khiến nàng rốt cuộc dứt khoát, kiên quyết đi với mình, chỉ một thoáng lòng hắn đau như ai cào cấu, chậm rãi ôm chặt nàng đang lâm vào hôn mê vào lòng, thấp giọng nói: "Nhan Nhan, ta sẽ không cho muội chết."

Khi hắn toàn thân ướt đẫm ôm Tịch Nhan cũng ướt đẫm toàn thân trở lại dịch trạm, đột nhiên phát hiện dịch trạm vốn đã tắt đèn đóng cửa giờ lại mở ra, bên trong là một nữ tử dáng người yểu điệu, duyên dáng yêu kiều vừa nói chuyện xong với ông chủ.

Ông chủ lướt qua vai của nữ tử nhìn thấy hắn cả người chật vật, nhất thời la hoảng lên: "Công tử, các vị làm sao vậy?"

Nữ tử cũng quay đầu lại, trong nháy mắt khi nàng ta nhìn thấy hắn, vẻ mặt đạm mạc chợt khẽ giật mình: "Công tử?" Sau đó, nàng ta mới nhìn đến

https://thuviensach.vn

người hắn đang ôm trong lòng, vì thế trong mắt bỗng dưng hiện ra một tia thấu hiểu.

Nam Cung Ngự cũng có chút kinh ngạc: "Đạm Tuyết, làm sao nàng có thể ở nơi này?"

Đạm Tuyết cười nhẹ: "Lúc này, công tử nên phân phó ta giúp đỡ thay quần áo trên người nàng mà không phải hỏi ta làm sao lại ở nơi này."

Đạm Tuyết giúp Tịch Nhan lau khô thân thể, sau đó thay đổi quần áo sạch sẽ, lại sửa sang đệm chăn cho Tịch Nhan, rồi mới tới phòng Nam Cung Ngự, nàng nhìn thấy hắn bày giấy bút ở trên bàn, cắn cán bút trầm ngâm, chậm chạp không thể hạ bút xuống.

"Công tử muốn viết cái gì?" Nàng ngồi xuống ở vị trí đối diện với hắn, thản nhiên hỏi.

Sắc mặt Nam Cung Ngự trầm tĩnh, rốt cuộc chậm rãi buông bút xuống, nhìn nàng, chỉ nói: "Nàng còn không nói cho ta biết vì

sao nàng lại xuất hiện ở nơi này?"

Đạm Tuyết cười nhẹ: "Cùng công tử giống nhau, đi ngang qua, ở trọ thôi."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 222

Truyện Sắc Hiệp -

Nam Cung Ngự bỗng dưng nhíu nhíu mày đầu:"Nàng lại cùng Hoàng Phủ Thanh Thần náo loạn nữa sao?"

Đạm Tuyết từ chối cho ý kiến cười nói: "Việc này, thật sự không dám nói ra để cho công tử phải quan tâm. Công tử vẫn nên ngẫm lại phương thuốc này nên kê như thế nào đi."

Nam Cung Ngự nhìn nàng, nữ tử này, vĩnh viễn luôn đạm mạc mà bình tĩnh, ngay cả đôi mắt của nàng, dường như đều có công hiệu làm cho người ta trầm tĩnh lại. Trong lòng hắn hoàn toàn lâm vào hỗn độn nhưng bỗng nhiên sáng tỏ lên, sau đó hạ bút viết ra mấy vị thuốc.

Đạm Tuyết chồm người qua, khẽ liếc mắt một cái, nhịn không được nao nao, ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Công tử, người....."

Nam Cung Ngự không ngẩng đầu, từ đầu đến cuối chỉ nhìn phương thuốc trên tay mình, hồi lâu sau, mới thấp giọng nói: "Ta cũng không biết như vậy là đúng hay sai."

Đạm Tuyết cũng trầm mặc thật lâu, sau đó rốt cuộc khẽ cười: "Công tử luôn là người cơ trí, ta tin tưởng công tử sẽ có đáp án của mình."

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự vẫn nhìn phương thuốc trong tay không nhúc nhích, thật lâu sau, rốt cuộc gấp phương thuốc lại, bỏ vào trong tay áo, ngẩng đầu nhìn về phía nàng: "Hiện tại nói cho ta biết, Hoàng Phủ Thanh Thần cùng nàng, lại làm sao vậy?"

Đạm Tuyết chậm rãi rũ mắt xuống, cười nhẹ: "Không có gì, chỉ là rốt cuộc cũng đến lúc ta hoàn toàn rời khỏi cuộc đời của chàng thôi."

Nam Cung Ngự khẽ ninh mi, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi: "Đạm Tuyết, nàng có từng hối hận ngày đó đã theo ta đến Bắc Mạc không?"

Đạm Tuyết lúc này mới chậm rãi nâng mắt lên, trong mắt không hề có một chút cảm xúc, nhưng lại mơ hồ có một tia hoảng hốt: "Công tử."

"Mặc kệ là đối với Hoàng Phủ Thanh Thần, hay là đối với ta, nàng có hối hận hay không?"

Hồi lâu sau, Đạm Tuyết mới chậm rãi nở nụ cười, mang theo vẻ giảo hoạt hiếm thấy: "Về công tử, ta thật sự hối hận. Năm đó nếu không phải tuổi còn trẻ không hiểu biết, làm sao ta lại một lòng say mê người?"

Nam Cung Ngự rốt cuộc cũng nhịn không được nở nụ cười: "Như vậy hiện tại đã tỉnh ngộ sao?"

"Tỉnh ngộ rồi." Đạm Tuyết thản nhiên tiếp lời.

"Chỉ tiếc, Hoàng Phủ Thanh Thần có vẻ như không biết sự tỉnh ngộ của nàng." Nam Cung Ngự nói, "Có từng trách ta làm cho nàng gặp gỡ hắn không?"

Đạm Tuyết chậm rãi gợi lên ý cười: "Rất lâu về trước, là trách. Nhưng nay, không trách. Chỉ trách mệnh mình không tốt, gặp được một tên oan gia như vậy, thế nhưng còn muốn đâm đầu vào."

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự thấy nàng phóng khoáng, cũng nở nụ cười: "Hoàng Phủ Thanh Thần tính tình mặc dù nóng nảy, nhưng mà đối xử với nàng thật tâm, ai cũng có thể thấy được. Nàng động tâm đối với hắn, thật sự không ngoài ý muốn của ta."

"Nhưng ngoài ý muốn của ta." Đạm Tuyết thấp giọng nói, bỗng dưng nở nụ cười, "Nhưng tất cả đều trôi qua rồi."

"Biết rõ mình đang đâm đầu vào, nhưng vẫn nhất định không chịu quay đầu sao?" Nam Cung Ngự hơi nghiêng đầu, cười nói.

Đạm Tuyết vẫn cười như trước: "Công tử, người biết ta là người chưa bao giờ hiểu được quay đầu là gì. Vì chàng, ta đã phá lệ một lần, cuộc đời này, sẽ không có lần thứ hai."

Nghe vậy, Nam Cung Ngự bỗng dưng hít vào một hơi: "Đạm Tuyết, bản tính của nàng, thật sự là thế gian hiếm có."

"Công tử chỉ đơn giản muốn nói Đạm Tuyết cổ quái thôi." Đạm Tuyết cười nói, "Nhưng bất quá ta chỉ buông tay một nam nhân nhất định sẽ làm cho ta rối rắm cả đời, nhưng còn vị bên cạnh người lại buông tay một nam nhân mà nàng ta yêu, một danh vị hoàng hậu dễ như trở bàn tay, chẳng lẽ cái này không cổ quái sao?"

Nam Cung Ngự chậm rãi thu lại ý cười, lắc lắc đầu: "Không trách nàng được, thật sự là chẳng trách nàng được."

Mặc dù Đạm Tuyết không hiểi rõ nguyên nhân bên trong, nhưng cũng không truy vấn, chỉ nói: "Như vậy công tử muốn mang nàng ta về Đại Sở sao?"

Nam Cung Ngự gật đầu, lại nhìn về phía nàng: "Còn nàng thì sao? Theo chúng ta trở về được không?"

https://thuviensach.vn

"Có người làm bạn, đương nhiên là tốt." Đạm Tuyết mỉm cười.

Nam Cung Ngự nở nụ cười, nhưng chỉ miễn cưỡng hé ra một nửa, liền thu trở về.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đạm Tuyết thức dậy liền đến phòng Tịch Nhan, mới phát hiện Tịch Nhan vẫn chưa tỉnh, còn Nam Cung Ngự đang đứng dựa vào cửa sổ, trong tay vẫn cầm phương thuốc đêm qua.

Lúc này nàng mới thật sự cảm nhận được nam tử này hiện giờ có bao nhiêu rối rắm, nhịn không được thở dài đi lên, đoạt lấy phương thuốc trong tay hắn: "Công tử, ta đi giúp người lấy thuốc về."

Nam Cung Ngự dừng một chút, mặc dù vẫn không ngăn cản, nhưng khi nhìn về phía ngoài cửa sổ, thần sắc đã trở nên ngưng trọng hẳn.

"Công tử luôn luôn phóng khoáng, nhưng không biết sao, vì nàng ta lại luôn luôn do dự mãi." Đạm Tuyết mỉm cười nói, "Nếu công tử cho rằng phương thuốc này thật sự là vì tốt cho nàng ta thì có cái gì không được đâu?"

Nam Cung Ngự không quay đầu lại, hồi lâu sau mới thản nhiên nói: "Là vì tốt cho nàng, nhưng nói cho cùng cũng quá mức tàn nhẫn. Nếu có ai muốn đối với ta như vậy, ta sẽ không nguyện ý."

"Tuy rằng ta không biết vì sao công tử phải lo lắng khi dùng phương thuốc này, nhưng mà mọi chuyện đã đi đến bước này, ta tin tưởng công tử quyết định nhất định là chính xác." Đạm Tuyết nhìn thoáng qua Tịch Nhan đang hôn mê bất tỉnh trên giường, khẽ nhếch khóe môi: "Nếu ta là nàng ta, ta nhất định sẽ uống thuốc của công tử."

Nam Cung Ngự lại xoay người sang chỗ khác, tựa vào phía trên bệ cửa sổ, cúi đầu trầm tư thật lâu, sau đó ánh mắt mơ hồ rốt cuộc cũng lắng đọng lại.

https://thuviensach.vn

Chạng vạng tối, lúc Tịch Nhan tỉnh lại, trong phòng không có một bóng người.

Nàng lắc đầu ngồi dậy, cảm thấy trong đầu hoàn toàn trống rỗng, nhìn nhìn gian phòng xa lạ, nhịn không được khẽ nhíu mày. Sau một lát, rốt cuộc mới nhớ tới việc mang hài xuống giường, ra khỏi cửa phòng.

Dưới lầu, trong đại sảnh, Nam Cung Ngự đang cùng một nữ tử ngồi chung bàn, hai người nói nói cười cười, không biết là nói cái gì.

Tịch Nhan hơi nhướng mày, chậm rãi tiến lên phía trước.

Ánh mắt Nam Cung Ngự rốt cuộc cũng hướng về phía nàng, tà mị cười: "Tỉnh rồi sao?"

Tịch Nhan ngồi xuống theo hướng hắn chỉ, quay đầu nhìn nữ tử cốt cách như băng tuyết, thanh nhã nhưng lạnh lùng động lòng người đang ngồi đối diện hắn, giây lát sau nở nụ cười: "Sư huynh, huynh quả thật là đi đến đâu cũng có thể trêu hoa ghẹo nguyệt đến đó!"

Đạm Tuyết cùng Nam Cung Ngự nhìn nhau, mỉm cười: "Quận chúa hiểu lầm rồi, ta không phải hoa hoa thảo thảo của công tử."

"Công tử?" Tịch Nhan lại nhướng mày, nhìn về phía Nam Cung Ngự, "Thì ra là người của huynh, thật không có ý nghĩa!"

Nam Cung Ngự chỉ mỉm cười.

Tịch Nhan lại bỗng dưng đem ánh mắt nhìn về phía hắn: "Đây là nơi nào? Nam Cung Ngự huynh thật to gan, dám mang ta từ trong cung trốn ra! Huynh không sợ khi trở về Ngoại tổ mẫu cùng Hoa Quân Bảo trị tội huynh!"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 223

Y - www.

Đôi mắt trong suốt nhìn Tịch Nhan, Nam Cung Ngự vẫn cười: "Chúng ta không quay về, thế thì không cần phải sợ bị bọn họ trị tội, không phải sao?"

"Không quay về?" Tịch Nhan bỗng dưng cảnh giác "Huynh có ý gì?"

Nam Cung Ngự mở quạt, ra vẻ tiêu dao: "Ta đưa muội về Đại Sở, sống vui vẻ một hai năm, không tốt sao?"

Tịch Nhan lập tức nhận ra điều gì đó, nhìn về Đạm Tuyết, lại nhìn Nam Cung Ngự, vẻ mặt có hơi cứng ngắc: "Huynh vừa nói gì, đưa ta 'về' Đại Sở sao?"

Nàng cố ý nhấn mạnh từ 'về' kia, Nam Cung Ngự cũng nghe rõ ràng, nhướng mày: "Đúng, đưa muội về Đại Sở, về quốc gia của ta."

Tịch Nhan đứng bật dậy, trong mắt mang theo ba phần hoài nghi, bảy phần khiếp sợ: "Nam Cung Ngự, huynh nói rõ ràng cho ta!"

Nam Cung Ngự và Đạm Tuyết nhìn nhau, đều có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, Nam Cung Ngự đưa tay nắm ngọc bội bên hông, đưa đến trước mặt nàng.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan chậm rãi vươn tay ra, cầm lấy vật kia, thật là một khối ngọc tốt, thủ công tinh xảo vô cùng, vừa nhìn thì biết ngay không phải là vật của dân thường. Lòng nghi ngờ của nàng càng thêm sâu, ngắm nhìn ngọc bội, nàng ngạc nhiên khi nhìn phía sau nó có một chữ "Dự", trong đầu thoáng giật mình: "Dự, Đại Sở? Huynh là ---"

"Suỵt!" Nam Cung Ngự bỗng dưng để ngón tay lên môi nàng, nụ cười tà mị hiện trên khóe miệng, "Nhan Nhan, nói nhỏ thôi."

Tịch Nhan vẫn cảm thấy rất lạ, đứng tại chỗ thật lâu, đôi mắt như nước mùa thu đảo tới đảo lui, rốt cục vẫn ngồi xuống, đem ngọc bội trả lại cho Nam Cung Ngự, hơi hừ một tiếng: "Khá lắm, nhiều năm qua, huynh đã lừa dối ta, huynh biến ta thành con ngốc rồi!"

Nam Cung Ngự vẫn cứ cười: "Nhan Nhan, ta chỉ là không nói muội biết thôi, chứ không hề lừa dối muội."

"Có khác nhau sao?" Tịch Nhan trừng mắt, bỗng nhiên thoáng nhìn qua bội kiếm trên bàn, bèn rút kiếm ra, chĩa mũi kiếm vào hắn, Nam Cung Ngự chỉ hơi nhướng đôi chân mày, khóe miệng bất giác hiện lên ý cười giảo hoạt, "Huynh cứ vậy mà giấu diếm ta, lại không nói tiếng nào bắt ta đi, vậy phạt huynh dẫn ta đi khắp non sông ở Đại Sở."

Nam Cung Ngự vươn tay lên, đoạt lại kiếm từ trong tay nàng: "Nếu dẫn muội cùng đi, không phải là để muội vui vẻ du ngoạn sao?"

Tịch Nhan lại hừ một tiếng, liền lấy tay cướp khối ngọc bội trong tay hắn, lặp lại một câu như thưởng thức: "Sư huynh của ta, tự nhiên sao lại là 'Chiến thần' Dự thân vương? Chuyện này thật là ngạc nhiên."

Nam Cung Ngự mỉm cười, trao đổi ánh mắt với Đạm Tuyết.

Đạm Tuyết hơi gật đầu, cười nói: "Thấy quận chúa vui vẻ như vậy, chắc công tử hắn đã biết quyết định lúc trước không hề sai."

https://thuviensach.vn

Hành trình đi Đại Sở rất chậm, một ngày dường như chỉ có thể đi ba đến bốn mươi dặm, nguyên nhân là do Tịch Nhan một ngày đi đường thì đã du ngoạn hết cả ngày, thưởng thức phong cảnh ven đường xong rồi mới tiếp tục đi. Nam Cung Ngự đều chiều theo ý nàng, nên chẳng can thiệp nhiều, chỉ khổ cho Đạm Tuyết không hề làm gì, lúc Nam Cung Ngự cùng Tịch Nhan ra ngoài, nàng chỉ ngồi một mình trong quán trọ nghỉ tạm.

Cả ngày nay, Nam Cung Ngự dẫn Tịch Nhan ra ngoài dạo chợ. Nơi này vẫn là địa giới của Bắc Mạc, Tịch Nhan chỉ thấy chợ vô cùng đông đúc, rất nhiều thứ chưa từng thấy qua, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, nên nàng mua rất nhiều đồ ăn vặt, mà lại ngại khó ăn, nên tất cả đều đưa cho Nam Cung Ngự.

"Khẩu vị của Bắc Mạc thật là quái lạ." Tịch Nhan vỗ tay, chợt thấy phía trước tụ tập nhiều người, trong lòng hơi tò mò, bèn lôi kéo Nam Cung Ngự đi về phía trước, nhìn bảng bố cáo của hoàng gia.

"Phong nữ nhi của Thừa Tướng Lâm thị làm hoàng hậu, … Phong trưởng công chúa Bất Ly là chủ Tây cung, phong hào là Minh Châu....." Tịch Nhan đứng xem một bên, dân chúng dần tản ra, nhưng nàng vẫn chưa chú ý đến sắc mặt của Nam Cung Ngự đã hơi thay đổi.

Đến khi nàng đã đọc xong cáo thị, Tịch Nhan vỗ nhẹ tay, khẽ cười một tiếng, trong mắt cũng trở nên thoải mái: "Công chúa được phong hào là Minh Châu, nhằm ám chỉ là hòn ngọc quý trên tay, nữ nhi thực sự quý giá vậy sao? Hoàng đế Bắc Mạc cũng hơi quá phô trương rồi?"

Nam Cung Ngự biết nàng nhất định vẫn đang ấm ức chuyện cũ, nhẹ giọng cười, cất giọng lười biếng: "Người ta ra vẻ đâu có liên quan gì đến muội chứ? Sao ta ngửi thấy có mùi ganh tỵ, thật là khó chịu mà!"

https://thuviensach.vn

"Nam Cung Ngự!" Tịch Nhan bỗng dưng tức giận, đi về nhanh về phía hắn, cũng không để ý mà đá một cước vào chân hắn, sau đó cười khẽ: "Sư huynh, ta cùng lắm chỉ nói thôi, huynh cần gì phải nói móc ta như thế?"

Nam Cung Ngự bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, lắc đầu thở dài.

Tịch Nhan vừa muốn nói tiếp, đột nhiên, trong đầu bất chợt hiện lên điều gì, bèn xoay người, đi đến bảng thông báo, sau khi xem kỹ lưỡng, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Nam Cung Ngự: "Này ..... Bắc Mạc từ khi nào thì đổi quốc chủ rồi? Hoàng đế bây giờ là ai?"

Nam Cung Ngự hơi nhướng mày, khẽ cười một tiếng: "Lão hoàng đế đã băng hà, tự nhiên sẽ có tân hoàng đế lên thay, có gì đâu mà ngạc nhiên?"

Tịch Nhan chính xác là đang ngạc nhiên: "Qua đời bao lâu rồi, sao ta không biết?"

Nam Cung Ngự lấy quạt gõ nhẹ vào gáy nàng: "Bởi vì lúc đó muội đang nằm trong xe ngựa ngủ khò khò rồi."

Trở lại quán trọ, Tịch Nhan đang muốn trở về phòng, lại đột nhiên nghe tiếng động từ căn phòng của Đạm Tuyết truyền đến, bèn nói với Nam Cung Ngự. Hắn nghe thế liền bước đến gõ cửa, nghe được giọng nói của Đạm Tuyết, mới đẩy cửa vào, Tịch Nhan đi theo sau.

Sắc mặt Đạm Tuyết không biết vì sao có chút tái nhợt, nhìn thấy bọn họ, nàng gượng cười: "Hai vị về rồi sao, du ngoạn vui không?"

Tịch Nhan khẽ gật đầu cười, Nam Cung Ngự thì lại cau mày nhìn nàng: "Nàng làm sao vậy?"

"Không có việc gì" Đạm Tuyết lắc đầu, vỗ về ngực nói: "Chắc là do không hợp khí hậu thôi."

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự nhất thời ngồi đối diện nàng, trầm giọng nói: "Đưa tay ra."

Đạm Tuyết hơi do dự, cười nói: "Công tử, ta không sao."

Nam Cung Ngự bỗng dưng nở nụ cười lạnh lùng: "Vậy nàng muốn chờ đến khi bụng lớn lên rồi mới cho ta bắt mạch sao?"

Chỉ một câu nói, sắc mặt của Đạm Tuyết và Tịch Nhan đồng thời thay đổi.

Tịch Nhan lập tức bước lên, kéo tay Đạm Tuyết: "Cô ... cô có thai? Của ai vậy?" Nàng chỉ cảm thấy khả nghi, bỗng dưng quay về phía Nam Cung Ngự, kinh ngạc nói: "Nam Cung Ngự, của huynh sao?"

"Nói bậy bạ gì đó?" Nam Cung Ngự tức giận nhìn nàng một cái, lại nói với Đạm Tuyết,"Đưa tay cho ta."

Lúc này Đạm Tuyết mới chậm rãi vươn tay ra, Nam Cung Ngự cẩn thận bắt mạch cho nàng, nhịn không được thở dài: "Sắp hơn hai tháng rồi. Hắn có biết không?"

Đạm Tuyết chậm rãi lắc lắc đầu, mỉm cười nói: "Lần trước, hắn từng đẩy ta ngã, ta vốn nghĩ rằng đứa bé không còn, không nghĩ đến ...."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 224

Nam Cung Ngự bỗng dưng thở dài: "Nói cách khác là hắn không biết?"

Đạm Tuyết hơi gật đầu, bỗng nở nụ cười: "Nhưng mà không quan trọng. Công tử biết tính Đạm Tuyết ít nói mà, vẫn mong công tử đừng nói ra".

Nghe vậy, Nam Cung Ngự hơi nhướng mày, quả thật sau đó không nói gì nữa.

Từ phòng Đạm Tuyết đi ra, Nam Cung Ngự nhìn đôi lông mày của Tịch Nhan lộ vẻ khó hiểu, thì biết ngày trong lòng nàng có nghi vấn, vừa mới ra cửa, nàng xoay người trực tiếp hỏi hắn: " 'Hắn' mà huynh và Đạm Tuyết nói đến là ai vậy?"

"Không liên quan đến muội thì đừng hỏi gì hết." Nam Cung Ngự liếc nhìn Tịch Nhan một cái.

Tịch Nhan hơi khó chịu, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, mỉm cười nói: "Nhưng Đạm Tuyết là người của huynh mà, người của huynh bị bắt nạt, huynh cũng không báo thù cho cô ấy sao?"

Nam Cung Ngự cũng mỉm cười với nàng: "Đạm Tuyết không cần ta thay cô ấy báo thù. Nhưng nếu muội cần, ta tất nhiên sẽ vượt lửa băng sông, chết vạn lần cũng không chối từ". Nguồn truyện: Y

https://thuviensach.vn

Sau đó, Tịch Nhan cười nhẹ, lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta sao có thể hồ đồ như Đạm Tuyết được? Biết rõ nam tử trong thiên hạ không ai xứng đáng để đặt tình cảm vào, làm sao có thể khiến bản thân đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần chứ!".

Bên môi Nam Cung Ngự hơi gượng cười, nhưng nụ cười lại nhanh chóng lan ra, tiến lên một bước lại gần Tịch Nhan: "Ngay cả sư huynh của muội, cũng không xứng đáng sao?"

Ánh mắt Tịch Nhan tỏ vẻ nghiền ngẫm, thú vị, thản nhiên lộ ra ý cười: "Nếu vậy, sư huynh phải tự hỏi xem bản thân có xứng đáng để người ta phó thác chung thân hay không?"

"Chẳng lẽ đối với Nhan Nhan, huynh đây không đáng sao?" Nam Cung Ngự nhíu mày, cười ra tiếng.

Tịch Nhan ra vẻ cân nhắc, lúc sau lại nói: "Huynh có xứng đáng để phó thác chung thân hay không, ta không biết, biết chuyện chung thân đại sự của huynh phải nên giao phó ra sao"

"Là thế nào đây?" Nam Cung Ngự khoanh tay, ung dung đợi đáp án của nàng.

"Thì giao phó cho mẫu đơn đó!" Tịch Nhan bỗng cười rộ lên "Vì hoa mẫu đơn chết thành quỷ cũng không uổng phí cả đời Nam Cung Ngự*!"

Cứ như thế, mỗi ngày đi đường vừa rong chơi một chút, lại vừa lo ngại thân mình Đạm Tuyết không thể chịu nhiều xóc nảy, thế nên, bọn họ đi gần ba tháng mới trở về Đại Sở.

Đại Sở nằm ở phía nam. Khác hẳn với phong cảnh thê lương của Tây Càng và cảnh sắc lạnh lẽo của Bắc Mạc, phong cảnh của Đại Sở đẹp lạ

https://thuviensach.vn

thường, như phong cảnh trong tranh, như tiên cảnh xuất hiện ở nhân gian. Nhất là ngay giữa mùa hè, nó lại càng có vẻ đẹp tuyệt trần.

Tịch Nhan vừa bước ranh giới Đại Sở liền cảm thán "Nam Cung Ngự, khó trách huynh biết cách sống phóng túng như vậy, trong thành là tiên cảnh nhân gian, sao lại không biến huynh thành người như vậy chứ?"

Nam Cung Ngự và Đạm Tuyết đều bật cười, Nam Cung Ngự nói: "Nếu muội thích, thì cứ ở lại đây luôn, chịu không?"

Nhưng Tịch Nhan lại lắc đầu, lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán: "Ở đây cái gì cũng tốt, nhưng chỉ có thời tiết là quá nóng, khiến người ta không chịu nổi!" Tịch Nhan nhìn người đi đường ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy mọi người đều có vẻ vừa đen vừa gầy, không khỏi nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía Nam Cung Ngự: "Ta nghe nói lúc ở trên chiến trường huynh đều đeo mặt nạ?"

"Muội muốn nói gì đây?"

Tịch Nhan nhìn khuôn mặt tuấn lãng của hắn, cười hừ một tiếng: "Huynh nhất định là sợ ánh nắng sẽ làm đen da huynh, thế thì sẽ không thu hút những tiểu cô nương, nên huynh mới đeo mặt nạ đúng không?".

Nam Cung Ngự lấy quạt gõ mạnh vào đầu nàng: "Không cần muội nghĩ nhiều đâu".

Tịch Nhan vừa cười hai tiếng, lại chẳng còn sức đâu mà đấu võ miệng với hắn, đành miễn cưỡng lui vào góc xe ngựa: "Thật sự là quá nóng đó Nam Cung Ngự!".

Nam Cung Ngự lại rất ung dung mà phe phẩy cây quạt trong tay, không chút bực bội, thấy nàng nóng đến nỗi da phiếm hồng lên, trong lòng không nhịn được mà xao động, thản nhiên nhìn ngoài cửa sổ, cười nói: "Nếu muội sợ nóng, vào cung ta sẽ xây cho muội một tòa băng điện, muội thấy sao?"

https://thuviensach.vn

"Một lời đã định?" Nghe vậy, Tịch Nhan lấy lại tinh thần, ngồi dậy "Huynh chắc đã từng yêu ta điên cuồng rồi".

Nam Cung Ngự khẽ cười một tiếng: "Một tòa băng điện thôi mà, có gì khó chứ?"

Lúc này Tịch Nhan mới cười lên: "Cũng đúng. Đế vương người ta còn xây kim ốc, ta lại chỉ muốn huynh cho một tòa băng điện thôi, chắc cũng không làm khó huynh đâu nhỉ?"

Khóe miệng lại nổi lên nụ cười tà mị, Nam Cung Ngự quay đầu nhìn nàng: "Cũng phải xem người ở là ai, mà băng điện này ta xây vì ai!".

Tịch Nhan qua hồi lâu sau mới hiểu những lời này của hắn chẳng phải là lời tốt đẹp gì, thế là cáu giận, lặng lẽ đá hắn một cái.

Rất nhanh đã đến hoàng cung, ở trước một cửa cung thì xuống xe ngựa, Nam Cung Ngự đầu tiên là chuẩn bị cho Đạm Tuyết một cỗ kiệu tốt, dặn dò nàng trở về phải nghỉ ngơi ngay, sau đó mới quay đầu đưa Tịch Nhan đi vào trong cung.

Tịch Nhan một bên đánh giá rất nhiều cung điện, một bên bất mãn oán giận: "Huynh cũng không biết chuẩn bị cỗ kiệu cho ta ngồi".

Nam Cung Ngự không thèm quay đầu lại: "Ngồi trong kiệu, nhiệt trên người muội không tỏa đi đâu được, chỉ khiến muội cảm thấy nóng hơn thôi"

"Ngụy biện!" Tịch Nhan cắn răng đáp một câu, đuổi theo bước chân hắn.

Dọc đường đi, người hầu trong cung thấy Nam Cung Ngự, đều vô cùng lễ phép quỳ xuống: "Thỉnh an Vương gia, Vương gia cuối cùng cũng hồi cung!".

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nhịn không được cười khẽ lên: "Những người trong cung đều tôn kính huynh như thần luôn đó!". Nam Cung Ngự nghe thế mới dừng bước lại, đợi cho nàng đi bằng mình, rồi mới nói: "Hoàng huynh thân thể yếu đuối, cũng không thường xuyên lộ diện. Vậy nên nhiều lúc trong cung có việc, bọn họ đều trình báo cho ta, ta lại tự đi thương nghị cùng với hoàng huynh, bọn họ chỉ nghe quyết định của ta."

Tịch Nhan lại nhếch khóe miệng: "Huynh nói vậy, ta sẽ nghi ngờ huynh "Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu" ["Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu" nghĩa là: mượn danh thiên tử để khiến chư hầu phải phục tùng mệnh lệnh.]

Nam Cung Ngự hừ một tiếng: "Dù sao chuyện muội thích nói năng lung tung không phải chỉ ngày một ngày hai".

Vừa dứt lời, hắn rẽ ngay cuối đường, một tòa cung điện rộng rãi bất chợt xuất hiện trước mặt Tịch Nhan, trên biển đề ba chữ "Cảnh bích cung", có vẻ thập phần khí phái.

Nam Cung Ngự mời nàng đi trước, dù Tịch Nhan đã gặp qua rất nhiều cung điện thế này, nhưng cũng không khỏi kinh ngạc: "Đây là tẩm cung của huynh sao? Nam Cung Ngự, tất cả nhưng thứ này đều vượt xa kim loan điện Hoa Quân Bảo đó!"

Nam Cung Ngự nhẹ giọng cười: "Muội cũng là quận chúa Tịch Nhan kiều diễm khắp thiên hạ, cũng không đến nỗi phải ngạc nhiên như vậy"

Tịch Nhan bừng tỉnh, gật đầu mạnh, khóe mắt sáng ngời: "Sư huynh à, huynh đúng là Dự thân vương uy chấn bốn bể đó, khắp nơi trên trời dưới đất đều không thể nào có người thứ hai đâu".

Nam Cung Ngự bước đến một chút, sau đó, cúi đầu gần bên tai Tịch Nhan, nhẹ giọng nói: "Muội vang danh khắp thiên hạ, ta uy chấn bốn bể, hợp lại với nhau, chẳng phải vừa vặn là thiên hạ vô song sao?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 225

Nguồn truyện: Y

Nam Cung Ngự bước đến gần hơn, sau đó, đến bên cạnh tai của Tịch Nhan, nhẹ giọng nói: "Muội danh khắp thiên hạ, ta uy chấn bốn bể, kết hợp với nhau, chẳng phải vừa vặn là thiên hạ vô song sao?"

Tịch Nhan chớp chớp đôi mắt: "Thiên hạ vô song á? Thiên hạ không yên chứ nhỉ?"

Nam Cung Ngự nhợt nhạt cười, vỗ nhẹ đỉnh đầu nàng, dẫn nào vào bên trong cung điện.

Trong đại điện, đá cẩm thạch trên mặt đất trơn bóng, có mấy nữ tử dung mạo xinh đẹp đang ngồi nói chuyện với nhau. Bỗng có người ngẩng đầu, vừa thấy Nam Cung Ngự liền vui mừng gọi một tiếng: "Vương gia hồi cung!"

Thế là, vài nữ tử khác đều đứng lên, nghênh đón Nam Cung Ngự: "Cuối cùng, Vương gia cũng hồi cung!"

Nam Cung Ngự nhìn mấy người trước mặt, nở nụ cười: "Tốt quá nhỉ, thừa dịp ta không ở trong cung, các người đều ở trong này lười biếng!"

https://thuviensach.vn

Dáng vẻ lỗi lạc kia nhìn thẳng vào mấy nữ tử đều đang đỏ mặt, bất đắc dĩ, bọn họ bèn dời tầm mắt sang Tịch Nhan đang đứng bên cạnh hắn, bỗng nhiên tự đáy lòng tán thưởng một câu: "Vị cô nương này đẹp quá!"

Tịch Nhan biết Nam Cung Ngự xưa nay bên người đều không thiếu nữ nhân, nhưng cũng chưa từng nghĩ rằng nữ tử thường hầu hạ bên cạnh hắn đều an bài nhàn hạ như vậy, trong lòng còn muốn từ từ đánh giá hắn một phen, không ngờ khi nghe lời ca ngợi của nàng kia, bèn dời tầm mắt, thản nhiên nở nụ cười.

Tay Nam Cung Ngự vẫn nắm chặt cánh tay nàng, nhìn những nữ tử trước mặt nói: "Đây là Tây Càng quận chúa, hắn các ngươi đều nghe qua".

Vài nữ tử đồng thời phát ra tiếng hít không khí như bừng tỉnh đại ngộ , liên tục gật đầu, cười: "Biết chứ, nữ tử đẹp nhất thiên hạ, đó là Tây Càng quận chúa" .

Tịch Nhan nhịn không được từ phía sau lấy chân đạp nhẹ Nam Cung Ngự, nhưng hắn lại chỉ cười, đem nàng nửa ôm vào lòng: "Nhan Nhan, đến làm quen với mọi người đi, Thủy Lam, Đạm Thanh, Phi Tuyết, Hàm Sương".

Tịch Nhan theo lời nhìn lại, hơi hơi gật đầu, lại nói: "Ta mệt rồi, huynh tìm một phòng mát mẻ cho ta ngủ đi"

"Được" Nam Cung Ngự nhìn về phía vài thị nữ kia nói: "Phi Tuyết, ngươi đi chuẩn bị nước cho quận chua tắm, những người còn lại thì đi dọn dẹp phòng. Còn nữa, phân phó băng thất chọn mấy khối băng lớn mang đến đây".

Sau khi phân phó xuống dưới, trong phòng quả thật mát mẻ hơn nhiều, trên người Tịch Nhan cũng không còn đổ mồ hôi nhiều nữa, ở trong căn phòng xa lạ, nằm trên chiếc giường xa lạ, nhưng nàng cũng chẳng cảm thấy gì là không hợp, rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp.

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi tỉnh lại, không ngờ đã qua ba canh giờ, gần chạng vạng, sắc trờ cũng dần dần tối.

Tịch Nhan đứng dậy, trên người lại ướt đẫm mồ hôi, bất đắc dĩ lại đi tắm, mới gọi Thủy Lam trang điểm cho mình.

Ngồi trước gương trang điểm, Thủy Lam thuần thục chải tóc cho nàng, Tịch Nhan thì chỉ cúi đầu ngắm nghía trang sức đang bày trên bàn.

Thủy Lam không ngừng nhìn qua gương đánh giá nàng, rốt cuộc nhịn không được cười nói: "Quận chúa thứ lỗi, Thủy Lam thật là nhịn không được muốn nói với quận chúa, từ nhỏ đến lớn, nô tỳ chưa bao giờ gặp nữ nhân nào đẹp như quận chúa vậy".

Tịch Nhan mặc dù không thích nghe những lời này, nhưng khi nghe giọng nói chân thành của nàng ta, thì vẫn ngẩng đầu cười.

Nhưng mà vừa ngẩng đầu lên, nhìn chính mình trong gương, nàng hơi ngây ngẩn cả người.

Nàng không thích soi gương, từ mười hai tuổi đã bắt đầu không thích nhìn hình ảnh của mình trong gương, nhìn đến vẻ đẹp đủ để mê hoặc chúng sinh. Bởi vậy, vài năm gần đây, cho dù là ngồi trước gương, nàng cũng lười liếc mắt.

Mà lần này đi Đại Sở, cứ thẳng một đường mà đi, cũng không có cơ hội soi gương, nhưng lúc này, Tịch Nhan rõ ràng thấy chính mình trong gương, nhưng trong lòng bất giác lại sinh ra nghi hoặc ----

Nữ tử trong gương, là mình sao?

Nàng mặc dù không thích soi gương, nhưng cũng chắc chắn biết dáng vẻ mình ra sao, nhưng nữ tử trong gương lúc này, lại rất xa lạ -----

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan chậm rãi nâng tay lên, chạm vào khóe mắt của mình

Không biết có phải là ảo giác không, vì sao nàng cảm thấy đuôi chân mày, khóe mắt sao lại không giống với một cô nương phong tư tao nhã?

Tay nàng lại chậm rãi vỗ về mặt mình, hơi hơi kinh ngạc.

Tại sao có thể như vậy? Cùng lắm chỉ mới ba tháng theo Nam Cung Ngự về Đại Sở thôi, vì sao khuôn mặt, và cả bản thân trong trí nhớ hoàn toàn khác xa nhau? Dáng vẻ mặc dù vẫn như trước đây, nhưng mà rõ ràng đã không còn là cô gái trẻ trung nữa -- nàng nhớ rõ lần trước Nam Cung Ngự đến Đại Sở, nàng cộng dục* cùng ngoại tổ mẫu có đúng một lần, ngoại tổ mẫu còn cười vóc dáng tiểu nha đầu của nàng. Mà nay, người trong gương, rõ ràng là đã không còn mang dáng vẻ của một tiểu nha đầu nữa

*cộng dục: (ngôn ngữ hoàng gia) tắm chung.

Thủy Lam nhìn vẻ kinh ngạc của nàng, nhịn không được cười lên: "Người sao vậy? Không phải là quận chúa chưa nhìn qua vẻ đẹp của bản thân đó chứ?"

Tịch Nhan hồi phục tinh thần lại, cười nhẹ, không nói gì thêm.

Nhưng vẫn nhịn không được mà đưa mắt nhìn người trong gương, đột nhiên trong lúc đó, trong đầu lại hoảng hốt, giống như người đứng sau không phải là Thủy Lam, mà là một nam tử ngọc thụ lâm phong.

Hắn đứng với nàng gần như vậy.

Hắn hỏi nàng, Nhan Nhan, có đáng không?

Tay Tịch Nhan run lên, vốn dĩ trong tay nàng đang cầm một cây ngọc trâm, đột nhiên rơi xuống đất, vỡ thành hai cánh hoa

https://thuviensach.vn

Nàng lần nữa hoảng hốt phục hồi lại tinh thần, Tịch Nhan chỉ cảm thấy trong lòng trống trải, nàng muốn biết vì sao lại cảm thấy thế, nhưng cũng hoàn toàn không có ấn tượng gì, vì thế nàng nói với bản thân rằng là do mình đói và khát, nên nàng nói với Thủy Lam: "Nam Cung Ngự đâu?"

Lúc đầu Thủy Lam ngẩn ra, rồi mới nói: "Quận chúa hỏi Vương gia sao? Vương gia khi nãy đi gặp Hoàng Thượng, chắc chút nữa sẽ trở lại. Vương gia còn phân phó ngự trù làm đồ ăn riêng cho quận chúa, quận chúa nếu đói, có thể dùng trước"

Tịch Nhan gật gật đầu, Thủy Lam nhanh chóng bới tóc gọn lại, rồi đưa nàng tới vào phòng ăn.

Vừa mới ngồi xuống, liền nghe báo Nam Cung Ngự đã trở lại

Tịch Nhan ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện không biết hắn đã thay xiêm y khi nào, giờ khắc này một thân cẩm phục màu tím, ngóc đái mãng văn, bộ dáng rất tôn quý hiển hách

Nhất thời, trong lòng Tịch Nhan lại nổi lên ý đùa cợt, đứng dậy, cung kính hành lễ với hắn: "Tham kiến Dự thân vương"

Nam Cung Ngự cất giọng, nở nụ cười, tiến lên đỡ nàng dậy: "Tiểu nương tử, không cần đa lễ".

Lúc đầu, Tịch Nhan ngẩn ra, sau đó lập tức đanh mặt lại nhìn hắn: "Tiểu nương tử gì chứ, sao ngươi lại nói hươu nói vượn?".

Nam Cung Ngự giơ tay đầu hàng: "Ta nói nhầm, nói nhầm thôi, tự phạt ba chén".

Tịch Nhan khẽ hừ một tiếng rồi ngồi xuống, cầm lấy đũa, bỗng nhịn không được xoa mặt mình, có chút không yên, quay đầu nhìn về phía hắn: "Nam Cung Ngự, có phải là ta đã thay đổi không?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 226

"Thay đổi ư?" Nam Cung làm bộ nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá, nở nụ cười, "Quả thật là thay đổi, muội trở nên đẹp hơn".

Mi tâm Tịch Nhan khinh túc, thấy bộ dáng hắn là biết ngay hắn sẽ chẳng nói chuyện đứng đắn với mình, nhịn không được hừ một tiếng, cầm đũa gắp đồ ăn lung tung, nhất thời lại thất thần -- thật ra suốt đường đi đến lúc này, nàng cảm thấy có gì đó khác lạ, lúc tắm rửa thân mình, cũng sẽ cảm thấy xa lạ khác thường, giống như căn bản chẳng phải là bản thân trước kia.

Nhưng mà người rồi cũng sẽ thay đổi, nàng vốn nghĩ bản thân mình thay đổi chẳng là gì, không nghĩ hôm nay nhận ra, ngay cả bộ dáng của chính mình cũng trở nên xa lạ.

"Đừng miên man suy nghĩ nữa, ăn ngon miệng vào" Nam Cung Ngự vỗ vỗ đầu nàng "Sợ muội không ăn quen thức ăn Đại Sở, nên đây toàn là món ăn do đầu bếp Tây Càng chuẩn bị".

"Ừm" Tịch Nhan lên tiếng, trong lòng vẫn không yên.

"Hoàng thượng giá lâm ---" Đột nhiên bên ngài lại truyền đến giọng thông truyền.

Tịch Nhan nao nao, còn Nam Cung Ngự đã buông đũa, kéo Tịch Nhan đứng dậy, đứng ở cửa nghênh đón

https://thuviensach.vn

Mà Tịch Nhan lại là người không tuân thủ quy củ, huống chi ở trước mặt Nam Cung Ngự còn buông thả hơn, nhìn thấy hắn chuẩn bị hành lễ, nàng cũng chẳng muốn đứng hành lễ tí nào, chỉ kinh ngạc đứng ở một bên.

Cung nhân theo sau, quần áo long cổn màu vàng, chân đi giày cùng màu, khí thế vô cùng hiển hách.

Tịch Nhan giương mắt nhìn gương mặt người nọ, bỗng nhiên đôi con ngươi thâm thúy ám trầm của hắn cũng nhìn nàng, chỉ cảm thấy ánh mắt hắn thật sâu, như có thể khóa chặt người ---

Chỉ một thoáng, đầu óc Tịch Nhan trống rỗng, đột nhiên hiện lên một đôi mắt, tương tự như người trước mặt, nhưng không phải là hắn, mà là một người, vừa ấm áp, hay mỉm cười, lại vừa lãnh tuyệt, bi thương .....

"A---" Tịch Nhan nhịn không được ôm đầu, hoảng sợ nhìn khắp bốn phía, lại chỉ thấy những rường cột kim bích được chạm trổ huy hoàng, trong lòng thêm sợ hãi, "Nam Cung Ngự ..."

Nam Cung Ngự bỗng dưng cả kinh, nhanh chóng đứng dậy ôm nàng vào lòng: "Nhan Nhan, đừng sợ, ta ở trong này."

Tâm trí Tịch Nhan giống như kịch liệt rung chuyển, thật vất vả mới định thần lại, nhìn rõ trước mắt là Nam Cung Ngự, sắc mặt tái nhợt rốt cuộc cũng chuyển biến tốt: "Nam Cung Ngự, ta vừa mới ...."

Sắc mặt Nam Cung Ngự cũng trở nên thâm trầm, nhưng không để nàng nói tiếp, bèn kéo tay nàng, chuyển về hướng hoàng đế nói: "Nhan Nhan, đây là hoàng huynh của ta, qua đây chào đi"

Lúc này Tịch Nhan mới định thần dời tầm mắt về nam nhân phía trước, cuối cùng mới nhìn rõ tướng mạo hắn.

https://thuviensach.vn

So với Nam Cung Ngự tà tứ tuấn lãng thật khác nhau, vị hoàng huynh này của hắn ngày thường khí thế bức người, nhìn qua ước chừng hơn ba mươi tuổi, chỉ là ánh mắt sâu không lường được kia, lại giống như ẩn dấu nhiều điều, khiến người khác nhịn không được mà lòng sinh ra sợ hãi. Ngay cả giờ khắc này hắn nhìn nàng, nét mặt cũng chẳng thay đổi gì, chỉ hơi gật đầu.

Xưa nay, Tịch Nhan cả gan làm loạn, nhưng giờ khắc này lại nhịn không được lấy tay vỗ về ngực mình, mới có thể khôi phục nhịp tim đang đập loạn. Nghiêng người dịch bước, cả người bất giác trốn sau lưng Nam Cung Ngự.

Mộc Thiệu Đình lúc này lại thản nhiên cười, chỉ nhin Nam Cung Ngự: "Cao Phi, đệ không chịu ở lại cùng huynh dùng bữa tối, thế thì vi huynh sẽ sang đây cùng đệ".

Tay Nam Cung Ngự đặt ở sau lưng, nhẹ nhàng nắm tay Tịch Nhan, thấy lòng bàn tay nàng lạnh lẽo, chân mày bất giác cau lại, nghe lời nói của Mộc Thiệu Đình thì nở nụ cười: "Hoàng huynh sao không nói sớm, đệ sẽ phân phó ngự thư phòng làm nhiều hơn cho hai người ăn".

"Không cần" Hoàng đế thản nhiên nói, "Huynh đệ mình chúng ta cùng nhau ăn cơm, đơn giản là tốt rồi, ngồi đi".

Lúc này, vài người mới ngồi xuống, lúc nãy Tịch Nhan không hiểu sao lại hoảng thần thì rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, nhìn về phía Mộc Thiệu Đình, phát hiện ánh mắt thâm thúy cũng đang nhìn đảo qua khuôn mặt mình, thấy nàng ngẩng đầu, hắn mới dời tầm mắt, nhìn về phía Nam Cung Ngự, nói: "Lúc trước còn có chút thảo luận chưa xong, đệ liền vội vội vàng vàng rời đi. Lần này đệ trở về, cũng không tính đi nữa, nên sớm định ra hôn sự. Đệ cũng trưởng thành rồi, sao không tính chuyện cho bản thân mình đi". Truyện Sắc Hiệp -

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự bỗng dưng nở nụ cười, mặt mày tuấn lãng tràn ngập lo lắng: "Hoàng huynh, sao huynh biết đệ chưa từng vì bản thân mà tính chứ?".

"Sao?" Mộc Thiệu Đình nhìn nhìn hắn, ánh mắt chuyển qua trên người Tịch Nhan, "Đệ quyết định rồi sao?".

Tịch Nhan bỗng dưng hiểu được điều gì, cũng cười lên, nói: "Hoàng huynh của Nam Cung Ngự này, người hiểu lầm rồi, ta không phải đối tượng hắn nhắm tới."

Không ngờ, vừa dứt lời, tay đặt trên bàn, bỗng nhiên liền bị Nam Cung Ngự cầm. Tịch Nhan có chút kinh ngạc quay đầu, liền đón nhận gương mặt mang nụ cười của Nam Cung Ngự: "Đúng vậy, hoàng huynh, ta đã sắp xếp tốt rồi"

Tịch Nhan kinh ngạc không thôi: "Nam Cung Ngự, huynh đang nói gì vậy?"

Hoàng đế ngồi đối diện, mặt mày vẫn cứ thâm trầm, ngay sau đó, chậm rãi đứng dậy: "Nếu thật sự đã sắp xếp ổn thỏa thì nói ta biết, để khâm thiên giám chuẩn bị cho tốt".

Sau đó, hắn phất tay áo, không nhìn sang Tịch Nhan, liền dẫn người lập tức rời khỏi đại điện.

Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

"Nam Cung Ngự, huynh dám lấy ta làm bình phong sao?" Tịch Nhan bỗng dưng trở về chỗ cũ, đánh một quyền thật mạnh vào ngực hắn.

"Nhan Nhan!" Hắn lại thuận thế cầm được tay nàng, để vào trước ngực mình, trong mắt vẫn tà tứ, lại không thể kềm chế được: "Ta đang nói nghiêm túc".

https://thuviensach.vn

Chỉ một thoáng, Tịch Nhan không nói gì để chống đỡ, nhìn hắn hồi lâu, trong đầu ẩn ẩn có điều gì đó đang xâu chuỗi lại: "Huynh là nói .....".

"Gả cho ta không tốt sao?" Hắn hơi nhướng mày, mỉm cười, "Mấy năm qua, nhân phẩm sư huynh thế nào, tốt xấu gì muội coi như cũng hiểu rõ. Nay cả gia thế muội cũng biết, huynh trưởng cũng gặp qua. Con người của ta, gả vẫn không thể gả, trong lòng muội hắn là có nguyên nhân".

"Huynh còn nói bậy ..." tuy rằng ngày thường Tịch Nhan cùng hắn cãi nhau ầm ĩ, nhưng chưa bao giờ làm quá chuyện như vậy, huống chi lại là chuyện hôn nhân đại sự của hắn! Qua hồi lâu, nàng mới nhớ tới chính mình muốn nói gì: "Huynh lại đang dọa ta đúng không? Huynh biết rõ từ nhỏ ta được ngoại tổ mẫu chăm sóc, hôn nhân đại sự, ta tự nhiên đều muốn nghe theo lệnh người, bà muốn ta gả cho ai ta liền gả cho người đó. Huynh đừng nghĩ đến chuyện ép buộc ta!".

"Thái hoàng Thái Hậu muốn muội gả cho ai, muội gả người đó, lời này là thật sao?" Chân mày Nam Cung Ngự đột nhiên lại nhướng rcao, khóe miệng cũng chậm rãi gợi lên ý cười.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 227

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Trong lòng Tịch Nhan một dự cảm không tốt dâng lên, tim đập mạnh và loạn nhịp ở phương nào, gật đầu không được, lắc đầu cũng không xong.

Bỗng nhiên nhìn thấy Nam Cung Ngự vỗ tay, Thủy Lam đứng một bên liền đưa lên một phong thơ, đến trước mặt.

Qua hồi lâu, Tịch Nhan mới chậm rãi vươn tay nhận lấy lá thư, mở ra, thong thả mà gian nan đọc từng con chữ.

Thế nhưng đây lại là thư do chính tay ngoại tổ mẫu viết, hoặc có thể nói là thủ dụ, chỉ hôn cho nàng, chỉ hôn cho Nam Cung Ngự.

Khi Tịch Nhan xem xong thủ dụ, sớm đã không biết tâm tình của mình ra sao.

"Thì ra mục đích cuối cùng của hoàng tổ mẫu là muốn ta hòa thân" Tịch Nhan cực kỳ thong thả gấp thư lại, rồi bỏ thư vào trong, hồi lâu sau, mới bất ngờ ngẩn đầu lên nhìn về phía Nam Cung Ngự, "Vì sao ngoại tổ mẫu lại hứa đem ta gả cho huynh?"

Nam Cung Ngự hơi điều mi: "Bởi vì ta nói rõ thân phận, đích thân đi xin bà ấy"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan kinh ngạc đứng dậy: "Huynh đi xin người?"

"Nhan Nhan, nếu đến tận bây giờ mà muội còn hỏi ta vì sao, thì không phải Nhan Nhan mà ta biết" Đôi con ngươi màu đen, lưu quang tràn đầy, khóe miệng lộ ra ý cười ôn hòa nhìn nàng.

Tịch Nhan chỉ cảm thấy bất khả tư nghị. Trong trí nhớ của nàng, chưa ai thổ lộ với nàng, bởi vì không ai dám. Nhưng mà không nghĩ đến, người đầu tiên lại là Nam Cung Ngự! Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nàng đều xem hắn như ca ca của mình!

Nam Cung Ngự đứng lên, đi đến trước mặt nàng, chậm rãi cúi đầu nhìn nàng: "Nhan Nhan, ta không tốt sao?"

Ta không tốt sao?

Không biết vì sao, những lời này thập phần quen tai, dường như nàng đã nghe qua đâu đó, nhưng lại không nghĩ được gì.

Trong lòng nhất thời càng thêm hỗn loạn, nàng chỉ cảm thấy bản thân mình gióng như sắp điên lên mất: "Không phải huynh không tốt, mà là không được, chính là không được!"

"Không được chuyện gì?" Nam Cung Ngự thấp giọng hỏi.

"Hai chúng ta, hai chúng ta sao có thể thành thân được chứ?" Trước giờ Tịch Nhan chưa từng hỗn loạn, "Hai chúng ta, không thể nào thành thân được!"

"Sao lại không thể chứ?" Nam Cung Ngự bỗng dưng vươn tay đến, nâng mặt Tịch Nhan lên, "Hay là, muội tình nguyện để Thái Hoàng Thái Hậu gả nàng cho một nam nhân xa lạ, cũng không nguyện ý gả cho ta?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan buộc phải nhìn hắn, trước mặt nàng là người nàng tín nhiệm nhất, trong lòng rốt cuộc cũng lắng đọng lại: "Bởi vì huynh luôn rất tốt với ta, cho dù chúng ta không thành thân, huynh cũng sẽ tốt với ta, không phải sao?"

"Đúng" Nam Cung Ngự rất nhanh liền khẳng định, lại nói, "Nếu vậy thì ngại gì không thành thân?"

"Thành thân ....." Tịch Nhan cười khổ một tiếng, "Huynh biết rõ trong lòng ta nghĩ như thế nào, cần gì phải làm khó ta?"

"Chẳng lẽ ngay cả ta, mà nàng cũng không thể buông lỏng phòng tuyến của mình sao?" Nam Cung Ngự nhìn sâu vào mắt nàng, nhưng nàng lại chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng cắn môi: "Ta không phải không tin huynh, Nam Cung Ngự. Ta chỉ là, không cách nào tin tưởng chính mình".

"Không sao cả. Ta sẽ chờ nàng từ từ tin tưởng vào chính mình" Tay Nam Cung Ngự chậm rãi vòng qua sau lưng nàng, kéo nàng vào lòng mình, ánh mắt ám trầm, "Nhan Nhan, ta sẽ để muội vì ta mà tin tưởng bản thân, ta sẽ mang lại hạnh phúc cho muội"

Chỉ sợ, thời gian hạnh phúc thật ngắn ngủi, nhưng ít nhất đây sẽ là thời gian đẹp nhất giữa ta và nàng.

Nếu gả cho ai cũng như nhau, vậy thì, gả cho hắn đi. Ít nhất có thế chắc chắn là, hắn đối xử tốt với mình, thật sự sẽ không phụ bạc mình.

Vô số những buổi tối sau này, Tịch Nhan nằm ở nơi mà Nam Cung Ngự đã vì nàng xây tường băng ba ngày liền, trước khi đi vào giấc ngủ, đều như đọc bùa chú, lặp đi lặp lại những lời này trong lòng, thuyết phục bản thân rằng gả cho Nam Cung Ngự tuyệt đối không phải chuyện xấu.

https://thuviensach.vn

Cứ như thế, trong lòng tưởng chừng không yên lại dần dần yên ổn, giấc ngủ ban đêm cũng an ổn nhiều hơn.

Nhưng mấy đêm gần đây, giấc mơ khiến nàng trở nên bất an.

Trong mơ, nàng dường như có thể nghe thấy giọng nói của một nam tử xa lạ, một thanh âm đang gọi mình: "Nhan Nhan, Nhan Nhan....."

Trong giấc mơ, nàng mở mắt ra thì thấy mắt mày tuấn tú của nam tử kia, ấn tượng khắc sâu nhất chính la đôi mắt, thâm thúy như vậy, âm trầm như vậy. Chưa hết, còn có cả đôi môi mềm mại, cùng với đôi tay đang rong ruổi trên người nàng.

Có nam nhân xa lạ khinh bạc nàng ngay trong giấc mơ!

Tịch Nhan mặt đỏ tai hồng từ trong mộng tỉnh lại, nhớ đến cảnh trong mơ, lại chỉ cảm thấy trong lòng bỗng dưng trống trải, giống như mất mát thứ gì, rốt cuộc vẫn như cũ tìm mãi không ra.

Nhưng nàng lại chẳng nói gì với Nam Cung Ngự cả, chỉ là hàng đêm đều cảnh báo bản thân.

Cả ngày nay, nàng đang nằm trên nhuyễn tháp trong căn phòng cực mát mẻ, Nam Cung Ngự liền xuất hiện.

Thấy nàng ngủ mà mắt nhắm mắt mở, dáng vẻ vừa muốn tỉnh vừa không của nàng khiến Nam Cung Ngự cười khẽ một tiếng, đến bên trúc tháp ngồi xuống, lấy một viên kẹo nho do Thổ Phiên mới cống nạp, vụng trộm đưa vào miệng nàng.

"Ơ...." Lần này Tịch Nhan tỉnh hẳn, có chút căm tức nhìn hắn.

Nam Cung Ngự bày ra vẻ mặt vô tội mở hai tay ra: "Làm một đôi phu thê, Nhan Nhan muội nhìn thấy mà lại phản ứng vậy sao? Tối thiểu muội

https://thuviensach.vn

cũng phải mắng ta một câu, hỏi ta sao giờ mới đến, hoặc những câu tương tự, vậy mới phù hợp với thân phận của chúng ta, không phải sao?"

Sau đó, hắn khép hai cánh tay lại, thuận thế ôm Tịch Nhan vào lòng.

Tịch Nhan dựa vào ngực hắn, nghe trên người hắn Long Tiên Hương xa lạ, mặc dù có chút không tốt, nhưng nếu là hắn, nàng vẫn cảm thấy an tâm. Cứ như vậy để hắn ôm vào lòng, nàng nở nụ cười: "Mỗi ngày đều ở đây mà thấy huynh, ta không chê phiền, là đã không làm huynh thất vọng rồi!"

Nàng vừa mới tỉnh ngủ, đôi mắt lóe sáng lạ thường, hai gò má đỏ bừng động lòng người, hơn nữa, nàng vừa mới ăn nho do hắn đút, thậm chí còn bất giác dùng đầu lưỡi hơi liếm khóe môi.

Nam Cung Ngự vừa nhìn vừa động lòng, cũng không đáp lời nàng, mà chỉ chậm rãi cúi đầu, in nụ hôn vào môi nàng.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 228

Nguồn:

Chỉ trong chớp mắt, ngay cả hô hấp Tịch Nhan cũng quên.

Trong trí nhớ, nàng chưa bao giờ cùng nam tử nào thân mật như vậy, chỉ riêng một người trong mơ.....

Mơ! Trong lòng Tịch Nhan hơi chấn động, trong lòng liền thót một cái, ngưng thần chăm chú nhìn mặt mày của Nam Cung Ngự, lại phát hiện quả nhiên là khác nhau, quả nhiên không phải hắn.

Nàng trợn to đôi mắt đang cực kỳ xúc động, bỗng nhiên Nam Cung Ngự nâng tay lên, che kín mắt nàng, tay còn lại thì dừng ngay bên hông, đem nàng áp đảo ngay tại tháp trúc.

Trong lòng Tịch Nhan giật mình, thân mình hơi cứng đờ, đầu không tự giác né tránh, khiến môi mình và hắn tách ra.

Nam Cung Ngự đầu tiên là cười nhẹ một tiếng, rồi mới chậm rãi thả lỏng đôi tay trên người nàng, nhưng khi thấy bên tai nàng phiếm hồng, trong lòng liền ẩn ẩn có chút khó chịu: "Làm sao vậy? Nhan Nhan mà cũng thẹn thùng sao?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan ảo não nghiêng người, lại bị hắn kéo vào lòng, ôm lấy mình ngồi xuống.

Tựa lưng vào ngực hắn, trong đầu Tịch Nhan lại vẫn là hình ảnh trong giấc mơ, không cách nào xua tan được. Nàng lại bất đắc dĩ mà cáu giận, mà mới vừa rồi để hắn thân mật, lại cảm thấy rối rắm, nhất thời nàng chỉ ngồi dựa vào hắn, không thèm nhắc lại.

Nam Cung Ngự thuận tay lấy chút hoa quả đưa đến miệng nàng, cho đến khi nàng ngoan ngoãn mở miệng ăn, mới hài lòng nở nụ cười nói: "Từ khi trở về đến giờ, cũng may ngày mai rảnh rỗi có thể ở cạnh nàng, nàng muốn làm gì?"

Tịch Nhan lắc đầu, rồi nói: "Mấy đêm gần đây ta ngủ không an giấc, huynh kê mấy đơn thuốc cho ta uống đi"

Nghe vậy, thần sắc Nam Cung Ngự hơi ngưng trọng, đưa tay qua: "Để ta xem".

Tịch Nhan nhìn thấy hắn đặt tay bắt mạch cho mình, nhất thời cũng không như trước mà có cảm giác rối rắm về giấc mộng, mà chỉ lẳng lặng chờ đợi kết quả của hắn.

"Không có việc gì" Sau khi bắt mạch, Nam Cung Ngự thản nhiên nói, "Ta cho người chuẩn bị hai thang thuốc an thần tĩnh khí, uống hết là sẽ ổn thôi"

Tịch Nhan gật đầu, chợt nhớ đến điều gì: "Trên đường trở về huynh đã nói sở dĩ huynh đến Tây Càng học y thuật, là vì để trị bệnh cho hoàng huynh của huynh, vậy hoàng huynh bị bệnh gì? Bây giờ đã tốt hơn rồi sao? Ngày ấy ta thấy tinh thần và dáng vẻ của huynh ấy đều tốt lắm".

Hồi lâu sau, Nam Cung Ngự mới thản nhiên nở nụ nụ cười nói: "Bệnh này, ta nghĩ nàng còn chưa gặp qua --- lão hóa sớm."

https://thuviensach.vn

Lão hóa sớm? Tịch Nhan mở to hai mắt nhìn. Bệnh này, nàng từng nghe nói qua, nhưng mà cùng lắm chỉ đại khái biết là người bệnh mặc dù vẫn trẻ tuổi, nhưng sức khỏe và cả hình dáng bên ngoài cũng nhanh chóng bị lão hóa, chẳng khác nào một người già, cho đến khi không thể nào tiếp tục được thì chỉ có chết thôi.

Tịch Nhan nhớ đến ngày ấy nhìn thấy Mộc Thiệu Đình, hơi nhíu mày: "Vậy huynh đã tìm được phương thuốc chữa khỏi cho hoàng huynh của huynh chưa?"

"Ừm" Nam Cung Ngự hơi dùng sức ôm chặt nàng, "Phương thuốc thì có, mà dược liệu lại rất khó tìm, nhưng tốt xấu gì thì cũng có ích. Nàng nhìn hoàng huynh, có phải cảm thấy huynh ấy đã hơn ba mươi tuổi phải không? Thật ra, huynh ấy cùng lắm chỉ mới hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi thôi, nay tuy rằng bệnh tình có chuyển biến tốt, nhưng cũng vẫn ngày càng già đi"

Nhưng còn Tịch Nhan thì giống như đang nghe kỳ văn, nên rất hưng trí: "Vậy là huynh tìm được phương thuốc ở chỗ sư phụ? Sao sư phụ lại không đưa cho huynh sớm chứ?"

Dừng một chút, Nam Cung Ngự mới nói: "Phương thuốc không phải ở chỗ sư phụ. Đối với chứng bệnh này, sư phụ cũng thúc thủ vô sách"

"Sao chứ?" Tịch Nhan tò mò nhìn về phía hắn, "Ta nghĩ trong thiên hạ, y thuật của sư phụ là cũng thuộc hàng nhất nhì"

Nam Cung Ngự lắc đầu: "Nàng có biết hai mươi năm trước, y thuật đệ nhất thiên hạ là ai không? Là nữ đệ tử đích truyền của dược vương, Phó Khinh Hiểu. Nàng kế thừa y thuật cùng những bài thuốc của dược vương, mà bản thân bà cũng thiên phú dị bẩm, vì thê mới được thiên hạ phong danh hiệu đệ nhất".

"Ta chưa từng nghe đến người này" Tịch Nhan lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự khẽ cười một tiếng: "Khi đó nàng còn chưa ra đời, đương nhiên là không biết. Phó Khinh Hiểu y thuật tuy cao, và cũng không phải danh y dễ tìm, chính vì thế, mọi nơi đều tìm đến bà xin thuốc cũng ngày càng nhiều. Nhưng rồi bỗng một ngày, bà ấy lại mai danh ẩn tích".

Tịch Nhan càng nghe càng dào dạt hứng thú, nghe đến đây, liền kéo ống tay áo hắn: "Bà ấy chết?".

"Tất cả mọi người nghĩ rằng bà đã chết. Bởi vì quả thật không người nào biết được hành tung của bà ấy. Mà lúc ta còn nhỏ,

đã biết hoàng huynh bị bệnh, nên bắt đầu cho người đi điều tra tung tích của bà ấy -- nếu trên đời thật sự chỉ có bà mới cứu được hoàng huynh, thì cho dù bà ấy đã chết, ta cũng muốn tìm được bà. Sự thật chứng minh, lúc ta tra được hành tung của bà, bà quả thật đã chết."

"Bà ấy chết khi nào? Sao lại mai danh ẩn tich?"

"Lúc ta tìm được bà ấy, bà đã chết được hơn mười năm rồi. Nhưng mà lúc bà mai danh ẩn tích vẫn chưa chết, chỉ khi gả cho người, một người hiển hách lạ thường".

"Hiển hách?" Tịch Nhan càng lúc càng hứng thú, "Không phải là quốc quân chủ chứ?"

Nam Cung Ngự hơi gật đầu: "Bà được gả cho Hoàng đế Bắc Mạc Hoàng Phủ Lân, thậm chí còn được phong làm hoàng hậu"

Tịch Nhan hơi hơi líu lưỡi: "Quả thật là hiển hách. Thế sau này, huynh lại tra được việc gì?"

"Bà ấy có một người con, người duy nhất kế thừa y thuật của mình" Dừng một chút, rồi Nam Cung Ngự mới nói tiếp, "Kỳ thật lúc bà mất, người con trai cùng lắm cũng chỉ mới hai -ba tuổi, Nhưng bà lại để lại toàn bộ

https://thuviensach.vn

sách thuốc của mình, thế là đứa bé đó đã kế thừa sự nghiệp của bà, cũng có thể nói đó là một người thông minh tuyệt đỉnh. Vì thế, ta một bên vừa cùng sư phụ học tập y thuật, một bên thì tìm cách tiếp cận vị thất hoàng tử kia"

"Thất hoàng tử?" Tịch Nhan cả kinh nói,"Đó không phải là đương kim hoàng đế Bắc Mạc sao?"

Nam Cung Ngự gật gật đầu, nhìn ánh mắt Tịch Nhan hơi có chút sáng lên, dừng hồi lâu, lại tiếp tục nói: "Ta cùng vị thất hoàng tử kia cũng trạc tuổi nhau, hắn lớn hơn ta hai tháng, khi đó, hắn còn tàn phế nên phải ngồi xe lăn. Ta cũng không biết nguyên nhân vì sao, nhưng cũng khá hợp ý với hắn, hắn cũng như ta là một cô nhi không cha không mẹ, nên đối đãi thập phần tốt, thậm chí còn nói -- "

"Nói cái gì?" Tịch Nhan thấy hắn dừng lại, bất mãn kéo kéo ống tay áo hắn.

Ánh mắt Nam Cung Ngự lại dần nhớ về khoảng thời gian kia, giống như thấy được đêm Trung thu năm mười tuổi, ngồi dưới vầng trăng tròn, hình ảnh hai thiếu niên nâng chén đối ẩm.

Ánh mắt trong suốt của Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn hắn: "Nam Cung này, ngươi và ta đều không cha không mẹ, ngày Trung thu cũng chẳng có bạn bè đông vui. Nếu ngươi không chê, thì có thể gọi ta một tiếng thất ca."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 229

Hắn nói, có thể gọi hắn là thất ca.

Vốn đều sinh ra là người của hoàng gia, Nam Cung Ngự sao lại không biết khi đó thân phận của Hoàng Phủ Thanh Vũ tôn quý nhường nào, mà trong khi đó thân phận hắn lại là kẻ bình dân, vì thế hắn sao có thể nhận lấy vinh dự này.

Nhưng mà khi đó, hắn phải trả lời thế nào đây?

"Tạ thất gia quan tâm. Chỉ là thân phận thất gia tôn quý, nô tài không dám vượt quá giới hạn"

Bởi khi đó, hắn vào làm thủ hạ của Hoàng Phủ Thanh Vũ, sao lại có thể không tuân thủ tôn ti? Có lẽ Hoàng Phủ Thanh Vũ tín nhiệm hắn, cũng bởi vì hắn biết giữ lễ phép, biết tiến biết lùi, hắn không thể nhất thời cảm động, mà làm hỏng kế hoạch lớn của mình.

Hắn ở lại bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ, trở thành thủ hạ tri kỷ nhất của Hoàng Phủ Thanh Vũ

Năm mười sáu tuổi, Hoàng Phủ Thanh Vũ dẫn hắn đến Tây Càng.

Mãi đến lúc đó, hắn đã biết việc Hoàng Phủ Thanh Vũ tàn phế là giả.

https://thuviensach.vn

Cũng trong lúc đó, hắn đã bái sư phụ gia nhập vào môn hạ của người, nên đối với Tây Càng cũng coi như quen thuộc, lại không biết vì sao Hoàng Phủ Thanh Vũ phải đến đó.

Hỏi hắn, hắn chỉ nói, chịu sự ủy thác, đến thăm một người.

Không nghĩ đến, người hắn đến thăm, thân phận cũng không tầm thường.

Vòa nửa đêm, Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng hắn thăm nhập hoàng cung, đi vào một tòa tên là: điện Minh Quang.

Đã qua nửa đêm, nhưng mà bên trong cung điện đèn đuốc vẫn sáng trưng. Ẩn mình trên cây đại thụ, hai người có thể nhìn thấy một vóc dáng đang của tiểu cô nương ở bên trong, vẻ mặt cao ngạo nhìn tiểu thái giám trước mặt, đột nhiên dùng chân bước lên lưng của người thái giám kia: "Trương công công, ta đã nói muốn ăn thứ quỷ này khi nào vậy?"

Vừa dứt lời, chiếc đĩa điểm tâm không biết tên kia đều đổ trên người thái giám.

Tuổi tuy nhỏ, nhưng mười phần đã có dáng vẻ họa thủy.

Nam Cung Ngự ở trong bóng tối, nghe được tiếng cười khẽ từ cổ họng của Hoàng Phủ Thanh Vũ phát ra, cũng che dấu nụ cười bất giác hiện nơi khóe miệng của mình.

Cuối cùng, thái giám kia hoang mang, rối loạn, chật vật thu dọn đĩa điểm tâm, ngã ra khỏi điện.

Trong đại điện, tiểu cô nương kia bỗng dưng an tĩnh lại, ngay cả mặt mũi, ánh mắt đều im lặng, khuôn mặt vốn nhỏ nhắn xinh đẹp và ương ngạnh, đột nhiên thu lại nhan sắc vốn có, phảng phất trong suốt.

https://thuviensach.vn

Hồi lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi hơi giật mình, Nam Cung Ngự nghĩ rằng hắn muốn xuống, liền lấy tay đỡ lấy tay hắn. Nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ lại chậm rãi đẩy tay hắn ra, chỉ là vươn tay ra, ngắt một phiến lá, để lên môi, từ tốn thổi lên.

Thủ khúc kia, mặc dù là người tinh thông âm luật như Nam Cung Ngự cũng chưa từng nghe qua, chỉ cảm thấy nó thấm vào lòng người lạ thường.

Trong đại điện, tiểu cô nương kia cũng nghe thấy bản thủ khúc này, nhưng cô bé chỉ lắng lặng ôm chân mà nghe, lát sau đột nhiên nhảy xuống nhuyễn tháp, đi tới cửa cung điện, nhìn khắp chung quanh, giống như đang tìm kiếm nơi tiếng nhạc phát ra.

Nam Cung Ngự thấy ánh mắt nàng nhìn thẳng về hướng cây đại thụ nơi bọn họ ẩn nấp, thế là bèn huých nhẹ Hoàng Phủ Thanh Vũ, ý muốn hắn chú ý, kịp thời dứt ra rời đi. Truyện Sắc Hiệp -

Nhưng mà Hoàng Phủ Thanh Vũ lại làm như chưa thấy, vẫn cứ chuyên tâm mà thổi khúc nhạc của mình.

Ánh mắt tiểu cô nương nhìn đến đây thì dừng lại một lát, rồi khom người, ngồi xuống trước bậc thang trước cửa đại điện, lấy tay chống cằm, lắng lặng nghe,

Hoàng Phủ Thanh Vũ thổi bao lâu, cô bé liền nghe bấy lâu, cho đến khi kết thúc.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi buông chiếc lá trong tay ra, ngẩng đầu nhìn về phía tiểu cô nương kia.

Sau đó, từ ánh đèn đuốc mơ hồ trong đại điện, Nam Cung Ngự có thể thấy ánh mắt hắn, trước giờ chưa từng sáng như thế, như là một người đang sốt cao vậy.

https://thuviensach.vn

"Nam Cung, chúng ta ở lại đây một lúc đi" Từ hoàng cung đi ra, trở lại dịch trạm, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã nói như thế.

Kết quả là đương nhiên hắn ngây người ở lại đây một thời gian.

Một tháng này, Hoàng Phủ Thanh Vũ mỗi ngày đều lẻn vào hoàng cung, thỉnh thoảng có thể cùng Nam Cung đi, cũng có khi chỉ có mình hắn đi.

Sau đó, có một lần Nam Cung Ngự cùng đi với hắn, đêm đó hắn nhìn thấy tiểu cô nương kia, Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa thổi khúc nhạc đó, cô bé không thuần thục mà tập một điệu múa.

Điệu múa đứt quãng, Nam Cung Ngự chỉ cảm thấy thật ngốc nghếch và vô vị, ngược lại Hoàng Phủ Thanh Vũ lại nở nụ cười nơi khóe miệng: "Này Nam Cung, có trò hay xem rồi".

Quả nhiên, hai ngày sau, trong đại điện của hoàng cung Tây Càng xuất hiện một khúc vũ xa hoa, khuynh tẫn thiên hạ.

Mọi người truyền miệng nhau, một truyền mười, mười truyền trăm, rốt cuộc, khắp thiên hạ đều biết Tây Càng có quận chúa Hoa Tịch Nhan, vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, dung mạo họa thủy, chỉ cười một tiếng sẽ khuynh đảo non sông, mị hoặc chúng sinh.

Nhưng cùng với tiếng thơm truyền khắp thiên hạ, trong dân gian Tây Càng còn vụng trộm lưu truyền tin đồn -- vị quận chúa kiều diễm này, tuy tuổi nhỏ, nhưng dung mạo xinh đẹp kia cũng đủ mê hoặc chính phụ thân của mình! Tình cảm loạn luân kia bức tử mẫu thân của nàng, mà phụ thân, không chịu nổi xấu hổ, liền bặt vô âm tích.

Có một khoảng thời gian, số lần Hoàng Phủ Thanh Vũ vào cung ngày càng nhiều.

https://thuviensach.vn

Cho đến một hôm, nghe nói quận chúa đến sơn trang là để bái danh sư. Mà khi đó, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không thể không trở về Bắc Mạc.

Trước khi đi một ngày, trong dịch quán, Hoàng Phủ Thanh Vũ vuốt ve chén trà trong tay: "Ta muốn phái người ở bên cạnh nàng để chăm sóc nàng"

Nam Cung Ngự rốt cuộc lại mở miệng hỏi: "Thất gia, cuối cùng thì là người chịu ủy thác của ai vậy?"

Khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ gợi lên ý cười lạnh lùng, nói: "Dượng của ta, Lăng Chiếu"

Lăng chiếu! Nam Cung Ngự kinh ngạc, thì ra chính là phụ thân của quận chúa kia!

Mà khi đó, lúc Nam Cung Ngự biết được Tịch Nhan vào đúng sơn trang của sư phụ mình, liền chủ động xin được ở lại nhận trọng trách này.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ cười: "Ta cũng chỉ tin được ngươi thôi. Ngươi cũng gia nhập vào sơn trang kia, cùng nàng làm sư huynh muội, cũng sẽ quan tâm nàng tiện hơn"

Sự việc phát triển vô cùng thuận lợi, Nam Cung Ngự trở thành sư huynh của Tịch Nhan, hơn nữa Tịch Nhan còn rất tín nhiệm hắn.

Vài năm sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng thường xuyên quay lại Tây Càng, từ xa xa nhìn về dáng vẻ ngày càng xinh đẹp tuyệt trần của nữ tử kia; Mà Nam Cung Ngự cũng thường xuyên trở về Tây Càng, cùng hắn tán gẫu, nhưng vẫn không quên vụng trộm tìm kiếm phương thuốc trị lão hóa sớm trong phủ hắn.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 230

Trong khoảng thời gian bốn năm đó, Nam Cung Ngự lợi dụng thời gian ngẫu nhiên trở về Bắc Mạc, lần nào cũng vào khu y thuật trong thư phòng của Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhưng vẫn không phát hiện được phương thuốc điều trị, đồng thời, tình cảm của hắn dành cho Tịch Nhan bất giác lại thêm sâu đậm.

Cũng vào một ngày bốn năm sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ nói với hắn, hắn muốn kết hôn với Tịch Nhan, lúc ấy, Nam Cung Ngự mới phát hiện, thì ra không chỉ riêng Hoàng Phủ Thanh Vũ có tình cảm với Tịch Nhan.

Nhưng mà, vì muốn tiếp tục ở lại bên Hoàng Phủ Thanh Vũ để tìm ra nơi có bản ghi chép về chứng lão hóa sớm, nên hắn chẳng nói gì ngoài hai chữ "Chúc mừng".

Hắn không biết Hoàng Phủ Thanh Vũ đã dùng cách gì, lại khiến Thái hoàng Thái Hậu chỉ định Tịch Nhan đi Bắc Mạc hòa thân thật. Mà hắn, cũng không trực tiếp lộ diện bên người Tịch Nhan, hộ tống nàng một đường đi đến Bắc Mạc.

Nam Cung Ngự rõ ràng hiểu, với sự hiểu biết của mình về Tịch Nhan, thì nàng sẽ tuyệt đối không dễ dàng gì thuận theo sự an bài kia.

Quả nhiên, nàng lựa chọn cách hủy đi dung mạo của mình, lại còn dạt dào đắc ý về chiến thắng của bản thân.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, nàng đã không ngờ đến Nam Cung Ngự hắn đây, và cả không ngờ tới Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Vì thế, hắn đành nhìn nàng gả cho Hoàng Phủ Thanh Vũ, hơn nữa còn trơ mắt khi nàng từng bước lún sâu vào sự dịu dàng của Hoàng Phủ Thanh Vũ, không nói được điều gì, lại còn lực bất tòng tâm.

Cùng lúc đó, hắn rốt cuộc nghe được, Hoàng Phủ Thanh Vũ còn cất giữ một quyển y thư mà mẫu thân hắn lưu lại, bởi vì nó quá quý giá, nên luôn được cất giấu kỹ lưỡng, chưa bao giờ bị tìm ra.

Nam Cung Ngự càng có lý do để tin tưởng, phương thuốc hắn luôn tìm kiếm, rất có khả năng được giấu trong quyển sách đó.

Nhưng đến tột cùng thì nó được giấu nơi nào, dù cho hắn có tìm như thế nào cũng không được. Nhưng rồi, cuối cùng hắn cũng điều tra được, mỗi kỳ Trung thu, Hoàng Phủ Thanh Vũ sẽ đích thân đem bản y thư kia ra, đối nguyệt dâng hương, dùng để tế bái mẫu thân mình.

Nam Cung Ngự hiểu, mình chỉ có thể đợi đến Trung thu.

Nhưng mà không nghĩ đến, trước dịp Trung thu, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã không còn muốn chờ đợi Tịch Nhan cam tâm tình nguyện, mà cùng hắn liên kết diễn một vở kịch, bức Tịch Nhan phải cam tâm tình nguyện.

Không ai biết lúc đưa ra quyết định đó, trong lòng hắn giằng xé bao nhiêu, mà lúc đối mặt với Tịch Nhan, hắn cũng chỉ dám đề cập mập mờ, hơn nữa lại tìm người để thay thế nàng.

Nhưng cuối cùng, vì bệnh tình của huynh trưởng, hắn vẫn không thể không đưa ra lựa chọn.

Vào đêm Trung thu, hắn rốt cuộc được nhìn thấy vị trí cất giữ y thư, cũng đã tạo ra một màn vô cùng hoàn hảo cho Tịch Nhan và Hoàng Phủ

https://thuviensach.vn

Thanh Vũ, hắn hành động, đã dễ dàng sao chép được bản phương thuốc kia, hơn nữa hắn đã thật sự tìm được phương thuốc trị lão hóa sớm.

Đêm hôm đó, hắn cầm trong tay y thư, đứng bên ngoài tường thành suốt một đêm, mặc cho tay chân đều lạnh cóng, mà vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Hắn là Mộc Cao Phi uy chấn bốn bể, mà ngay cả một nữ nhân cũng không bảo vệ được, chỉ vì một phương thuốc, mà cũng phải đem nữ nhân mình yêu nhất chắp tay dâng cho người.

Khi an bài để Đạm Tuyết đưa Tịch Nhan trốn khỏi thành, hắn thầm nói với chính mình rằng: "Không quan hệ, mặc dù nàng từng thuộc về tên nam nhân kia , nhưng từ nay về sau, nàng lại thuộc về chính mình ."

Hồi lâu sau, Tịch Nhan vẫn không nghe được giọng nói của Nam Cung Ngự, rốt cuộc nhịn không được mà hét vào hắn một chút: "Hắn nói cái gì?"

Nam Cung Ngự hồi phục lại tinh thần, hạ mắt cười khổ một tiếng: "Hắn nói, mong được là huynh đệ với ta."

"Hắn đối đãi với huynh như thế cũng có thể nói là rất thành tâm" Tịch Nhan hơi chau mày, lại nói, "Nhưng sau khi hắn biết huynh ở bên cạnh hắn là để tìm phương thuốc thì sao?"

"Bọn huynh liền trở mặt." Nam Cung Ngự thản nhiên nói, "Bởi vì phương thuốc kia thật sự là quá mức quý giá, mà ta thì vất vả lắm mới trộm được".

"Huynh tự tiện trộm sao?" Tịch Nhan không có ý tốt nở nụ cười, dừng một lát mới nói, "Nhưng mà đó cũng là bản tính người bình thường thôi, vì mạng sống của người thân, có gì mà không thể từ bỏ chứ?"

https://thuviensach.vn

"Chính xác!" Nam Cung Ngự thở phào nhẹ nhõm, rồi lại xoa gáy Tịch Nhan, nhìn nàng nói, "Nhưng nay hoàng huynh đã gần như khỏi hẳn, nên không còn chuyện gì có thể bức ta từ bỏ quyết định của mình nữa".

Tịch Nhan bị hắn nhìn đến mức cảm thấy không được tự nhiên bèn đứng lên, hơi dời tầm mắt, nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Nam Cung Ngự vẫn cứ nhìn nàng, tay đặt sau gáy nàng bỗng nhiên dùng thêm lực, khiến nàng không thể nào không nhìn mình, nhẹ nhàng tựa vào trán nàng, thấp giọng nói: "Nhan Nhan, bây giờ nói cho ta biết, nàng nguyện ý gả cho ta."

Tịch Nhan hơi cắn môi nhìn hắn, trong đầu hỗn loạn.

Đến nay đã lâu như vậy, nàng đều tự cố gắng thuyết phục bản thân nguyện ý. Nhưng đến cuối cùng là nàng có nguyện ý không, nàng cũng không biết nói thế nào.

Nhìn dáng vẻ của nàng, ngữ khí của Nam Cung Ngự vẫn từ tốn: "Chỉ cần nàng nói nguyện ý, ta lập tức đem tấn hôn bố cáo khắp thiên hạ -- ta Mộc Cao Phi, rốt cuộc muốn thành hôn".

"Thế..... Nếu ta nói không muốn thì sao?" Tịch Nhan buông môi ra, hơi nâng khóe mắt nhìn hắn.

"Nếu nàng nói không muốn ....." Nam Cung Ngự cười yếu ớt, chậm rãi xoa khóe mắt của nàng, di chuyển xuống phía dưới, đè lên môi nàng, "Vậy chờ đến khi chúng ta trải qua những ngày tháng hạnh phúc, rồi mới bố cáo thiên hạ!"

Vừa dứt lời, hắn liền nhanh chóng tiến lên, giả vờ như muốn gần nàng.

Tịch Nhan sợ hãi kêu lên một tiếng, không ngừng tránh né, cãi nhau ầm ĩ, chỉ cảm thấy toàn thân bị hắn làm cho buồn ngứa ngáy, nhịn không được

https://thuviensach.vn

đành cười ra tiếng, vừa trốn vừa cầu xin tha thứ.

Ngay lúc này, trong đầu nàng chợt có hình ảnh lướt qua, cũng là cảnh mình đang cười đùa, còn có thân ảnh một nam nhân đang không ngừng cù mình.

Thân mình Tịch Nhan thoáng chốc cứng đờ, theo bản năng muốn nhìn xem hình ảnh nam tử kia có phải là Nam Cung Ngự không, nhưng còn chưa nghĩ được gì, môi Nam Cung Ngự đã đè lên cánh môi nàng.

Môi bị đè ép, đầu óc nóng lên, Tịch Nhan liền chỉ muốn đứng dậy.

Cũng may Nam Cung Ngự nhanh chóng buông nàng ra, rồi lại ôm nàng vào lòng, theo thói quen xoa mái tóc mềm mại của nàng, sát lại bên tai nàng thấp giọng nói: "Nhan Nhan, thật ra nàng nguyện ý rồi".

Nguyện ý sao? Tịch Nhan cũng không biết nữa, lại chỉ ngước mắt lên nhìn hắn: "Huynh thích ta được bao nhiêu?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 231

Nàng ngước mắt nhìn hắn: "Huynh thích ta được bao nhiêu?"

Nam Cung Ngự không lên tiếng mà chỉ nở nụ cười, dời môi dán vào bên tai nàng: "Ta thích nàng, thích đến không thể dùng từ thích để hình dung".

Tịch Nhan sợ hãi kêu một tiếng, tránh xa hắn, che đôi tai mình lại, khóe miệng mang theo ý cười khiêu khích: "Nam Cung Ngự này, huynh đã nói như vậy với bao nhiêu nữ tử rồi?"

Nam Cung Ngự chỉ cười mà không đáp, chỉ quay đầu xem giờ, đứng dậy, chỉnh trang lại quần áo, xong xuôi mới quỳ xuống, nhướng mày trả lời nàng, đôi mắt cũng lộ ra ý cười: "Chỉ có nàng".

Ôn hòa tươi cười như vậy khiến trong lòng Tịch Nhan chợt ấm áp. Nàng phục hồi lại tinh thần rồi lại không nhịn được nở nụ cười tự giễu, nhưng trong lòng thì lại nói - gả cho huynh ấy đi, huynh ấy đã bày tỏ nội tâm rõ ràng đến thế, gả cho huynh ấy, hắn là lựa chọn tốt nhất rồi?

"Ta đi thông cáo thiên hạ nhé?" Thấy ánh mắt ấm áp của nàng, trong lòng Nam Cung Ngự bỗng nhiên rung động, cúi đầu nhẹ giọng nói.

Tịch Nhan cười cười: "Ừm".

https://thuviensach.vn

Hôn sự được hoàng tổ mẫu định ra, không thể sửa đổi, mà hắn còn tôn trọng ý kiến của nàng như vậy.

Tịch Nhan cảm thấy thật ấm áp.

Hoàng cung Bắc Mạc

Trong ngự thư phòng, Hoàng Phủ Thanh Vũ quần áo nguyệt sắc khắc hình rồng, mặt trên long văn như ẩn như hiện, làm tôn lên khí thế phi phàm. Mà ánh mắt và vẻ mặt lại hơi lạnh, khiến người ta không khỏi run sợ.

Thập Nhất và Thập Nhị đứng một bên, đều dùng ánh mắt lạnh toát nhìn Lễ bộ Thượng thu đang quỳ trên mặt đất.

Lễ bộ Thượng thư nơm nớp lo sợ nằm trên đất, chỉ cảm thấy không khí trong ngự thư phòng cứng ngắc khiến người ta hít thở không thông. Sự việc liên quan đến nhân công của mấy công trình nhỏ, hắn đã muốn thỉnh tội, cam đoan nhiều điều, bởi thật sự hắn không biết nên làm gì nữa, chỉ có thể chờ sự chỉ bảo của Thánh Thượng. Cũng không nghĩ rằng, vị tân hoàng đế này lại không nói lời nào, khiến trong lòng hắn nặng nề. Ngập ngưng hồi lâu, hắn mới cẩn thận mở miệng nhỏ nhẹ: "Hoàng thượng, nô tài nguyện ý lấy danh nghĩa cá nhân ứng tiền, làm tốt các công trình, tuyệt đối không để lãng phí ngân khố quốc gia ..."

Hắn đã nói đến mức này, thật sự là không biết nói gì thêm. Thập Nhất không kiềm được mà lộ ra vẻ đồng tình, nhìn sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ có phần hơi dịu đi, nên đứng ra tiếp lời: "Hoàng Thượng, Lý đại nhân đã cam đoan như thế, vậy thì chi bằng nể tình công lao xưa nay, người cho Lý đại nhân thêm cơ hội, rồi đợi xem kết quả sau này".

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới lấy bút chấm chu sa, phê vài lời trên tấu chương, rồi ném về phía người nọ, thản nhiên nói: "Đi ra ngoài đi."

https://thuviensach.vn

Lý đại nhân chỉ thấy cảm động đến rơi nước mắt: "Tạ Hoàng Thượng ân điển, tạ Thập Nhất Vương gia, nô tài cáo lui."

Mắt thấy hắn rời khỏi ngự thư phòng, Thập Nhị cuối cùng cũng nhịn không nổi nữa đành bật cười: "Thất ca, làm thế thì quá tốt, quốc khố lại đỡ tốn chút bạc".

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ, day day mi tâm, dường như lơ đãng mở miệng: "Lão Cửu đâu?".

Thập Nhất và Thập Nhị thoáng nhìn nhau, vừa định mở miệng, bỗng nhiên nghe thấy lời đáp từ cửa ngự thư phòng: "Đệ ở trong này".

Hoàng Phủ Thanh Thần vừa vào liền khóa cửa lại, Thập Nhất và Thập Nhị đều ngửi được vị rượu nồng nặc, thậm chí ngay cả Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi sau bàn cũng hơi nhướng mày, nhìn trong mắt hắn tràn ngập tơ máu, lại nói với Thập Nhị: "Đỡ đệ ấy ngồi vào ghế đi"

Thập Nhị thở dài, nhưng vẫn làm theo lời phân phó, nhanh chóng giúp Hoàng Phủ Thanh Thần ngồi xuống.

"Đệ phụ trách những bản án của Lại bộ thế nào rồi?" Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn cúi đầu xem tấu chương, nhìn đến vài quyển cần Thập Nhất và Thập Nhị phụ trách, bèn bảo bọn họ tiến lên nhận, đồng thời cũng không quên hỏi tình hình của Hoàng Phủ Thanh Thần.

"Không biết" Hoàng Phủ Thanh Thần tức giận lên tiếng, tựa nửa người trên ghế, nhìn lướt qua Hoàng Phủ Thanh Vũ, rồi lại nhìn Thập Nhất, bỗng nhiên khoát tay, đụng ngay ấm trà trên bàn, nhất thời rơi bể nát.

Hoàng Phủ Thanh Vũ dù vậy cũng không ngẩng đầu, chỉ thản nhiên mở miệng hạ lệnh cung nữ hầu trà: "Mang chén trà khác cho Cửu gia đi"

https://thuviensach.vn

"Không cần!" Hoàng Phủ Thanh Thần lại đứng phắt dậy, cũng không thèm quay đầu mà chỉ đi về phía cửa.

"Cửu ca!" Thập Nhị cuối cùng không chịu được đành mở miệng, "Chỉ là một nữ nhân thôi, sao huynh lại cư xử như trẻ con vậy? Vì nàng ta mà huynh đã bát nháo bao nhiêu lần rồi, vẫn không chịu để yên sao?"

Hoàng Phủ Thanh Thần bỗng dưng cười lạnh một tiếng, quay đầu lại, nheo nửa đôi mắt phượng dài: "Ta cư xử như trẻ con? Ồ, có lẽ thế. Đúng rồi, Thất ca này, đệ vừa mới nghe được tin tức bên ngoài, mà quên nói huynh biết --- Mộc Cao Phi tổ chức đại hôn, về phần cưới ai, chắc trong lòng huynh đã biết".

Sau đó, hắn không chần chờ gì mà rời khỏi ngự thư phòng.

Thập Nhất có chút lo lắng bèn ngẩng đầu, nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, chỉ thấy hắn vẫn cứ cúi đầu xem tấu chương, sắc mặt không chút dao động. Lát sau, hắn trao đổi ánh mắt với Thập Nhị, hai người rốt cuộc cũng không lên tiếng. Nguồn:

Nhưng khi cúi đầu, trong lòng Thập Nhất lại không kìm được nghi vấn. Tịch Nhan rời đi, mục đích là để Hoàng Phủ Thanh Vũ quên nàng, mà cớ sao còn muốn tổ chức đại hôn như vậy, để huynh ấy biết được chứ?

Khoảng chừng sau một chung trà, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới chậm rãi ngẩng đầu lên, hơi vận động cổ, rồi mới nhìn về phía hai người nói: "Cũng không còn sớm nữa, hai đệ đều nên hồi phủ nghỉ ngơi đi"

Chần chờ một chút, Thập Nhất vừa thấy hắn đứng dậy, vội nói: "Thất ca, có phải huynh muốn đi thăm Bất Ly không? Đệ cũng đã lâu không gặp con bé, chúng ta cùng nhau đi".

"Được" Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ.

https://thuviensach.vn

Trong cung Tây Lục, Thập Nhất nhìn chiếc nôi tiểu Bất Ly đang nằm, không nhịn được mà mỉm cười rồi bắt lấy tay cô bé nắm tay mình, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ giống mẫu thân kia, nở nụ cười lớn: "Mới vài hôm không gặp, tiểu Bất Ly lại lớn hơn rồi, không biết khi nào thì mới biết gọi Thập Nhất thúc nhỉ?".

Hồi lâu sau, hắn chỉ nghe mỗi thanh âm của mình và tiếng cười khanh khách của tiểu Bất Ly, rốt cuộc cũng không nhịn được quay đầu, thì thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi một bên, chỉ nhìn vào chiếc nôi của tiểu Bất Ly, đó là dáng vẻ thất thần chưa từng có trước đây.

Trong lòng Thập Nhất không khỏi chấn động, thấp giọng gọi một tiếng: "Thất ca?".

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 232

Trong lòng Thập Nhất không khỏi chấn động, thấp giọng gọi một tiếng: "Thất ca?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt kia sự thê lương cực hạn chợt lóe lên, sau đó nhìn tiểu Bất Ly nằm trong nôi, khôi phục lại sự bình tĩnh, đôi môi chậm rãi hiện lên ý cười. Rồi gọi vú nuôi vào, cẩn thận hỏi việc ăn uống của tiểu Bất Ly, sau nghe câu trả lời vừa lòng, khẽ gật đầu.

Rời khỏi Tây Lục cung, một đám nô tài lẽo đẽo chậm rãi theo sau, còn Thập Nhất thì đi ngay phía sau Hoàng Phủ Thanh Vũ, thỉnh thoảng nhìn đến sóng lưng cương trực, trầm ngâm hồi lâu sau, cuối cùng cũng lên tiếng: "Thất ca, mấy lão kia lại trình lên thêm vài tấu chương, xin hậu cung của Thất ca sớm ngày đông đủ."

Đi thêm được vài bước, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới chậm rãi dừng lại, tầm nhìn hơi lướt qua khoảng không âm u phương xa, bỗng nhiên mở miệng: "Thập Nhất, gần đây sức khỏe của Hoàng tổ mẫu tốt chứ?"

Thập Nhất không ngờ hắn mở miệng lại hỏi ngay câu này, do dự lên tiếng đáp: "Theo như lời của người ở Tĩnh Anh các báo, vài ngày trước hình như lại bị bệnh rồi"

https://thuviensach.vn

Sau khi Hoàng Phủ Thanh Vũ đăng cơ, liền để Thái hoàng Thái Hậu dời qua Tĩnh Anh Các điều dưỡng sức khỏe, nghe nô tài ở đó báo, bà bị bệnh ngay lúc Hoàng Phủ Thanh Vũ chẳng có lòng dạ nào quan tâm.

Vì thế, Thập Nhất cũng chưa dám bẩm báo lại với Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Mà vì chuyện của Tịch Nhan, Hoàng Phủ Thanh Vũ nhất định hận Thái hoàng Thái hậu, chỉ là không thể hiện ra ngoài, dù sao, tình cảm bà cháu nhiều năm còn đó, nhưng nếu muốn hắn tha thứ, chỉ sợ ngàn vạn lần cũng không cách nào làm được.

"Phái ngự y tốt nhất đến, đừng sợ dùng dược liệu quý giá, chỉ cần làm hoàng tổ mẫu khỏe mạnh là được" Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nói.

"Vâng" Thập Nhất thấp giọng lên tiếng.

Lại đi thêm một đoạn đường, là đến hồ hoa sen trong ngự hoa viên. Đêm qua có mưa to, nên hôm nay sen trong hồ chỉ còn phiến lá xanh và nụ hồng, hoa sen thì lại hiếm hoi, mặc dù có, thì cũng chỉ là những bông hoa xiêu vẹo.

Hoàng Phủ Thanh Vũ bước đến đứng cạnh bờ ao, nhưng không bảo Thập Nhất lui xuống, Thập Nhất biết trong lòng hắn nhất định có tâm sự, vì thế chỉ lẳng lặng đứng sang một bên.

Hồi lâu sau, mới nghe được giọng nói trầm thấp của Hoàng Phủ Thanh Vũ truyền tới: "Thập Nhất này, ở chỗ của hoàng tổ mẫu căn bản không có thuốc giải, nhưng mà đến giờ, ta cũng không xác định được là trong tay Nam Cung Ngự có thuốc giải hay không, có thể giúp nàng tiếp tục sống."

Thập Nhất kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Thất ca, ý huynh là Nam Cung Ngự đã lấy trộm quyển y thư có phương thuốc sao?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ khóe miệng thản nhiên gợi lên ý cười: "Ta không rõ. Y thư kia là tâm huyết cuối cùng của mẫu thân ta, ta vốn không định xem, nên cũng không biết nội dung bên trong có những gì"

Sắc mặt Thập Nhất dần trở nên khó coi, hồi lâu sau, mới nói: "Thất ca, nếu không thì để đệ tự đi Đại Sở tìm hiểu một chuyến?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn thản nhiên cười: "Không cần. Chuyến đi mạo hiểm mà vô vị như vậy. Khi nãy đệ có đề cập đến việc bổ sung hậu cung, thế thì giao cho Lễ bộ lo liệu đi. Sau đó, bắt đầu tuyển chọn, đệ và lão Cửu cả Thập Nhị nữa, người nào nên giữ lại thì giữ lại chỉ cần bọn đệ vừa ý là được"

Thập Nhất bỗng dưng nhớ đến lần cuối cùng gặp Tịch Nhan, nàng cũng nói những lời kia với mình, nhất thời chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, gật đầu nói: "Nếu thế thì Thất ca, đệ xin đi trước".

"Đi thôi" Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không cản, thản nhiên phân phó.

Thập Nhất chậm rãi đi về hướng cửa cung, vừa mới đến trước cửa Triêu Dương, thì gặp được Thái phi nên thỉnh an, xong xuôi mới ra ngoài gặp Thập Nhị.

Thập Nhị vừa thấy hắn, từ xa đã đứng lên đón: "Thập Nhất ca, huynh mới ra sao?"

Thập Nhất thấy hắn chạy đến gần, đến lúc hắn đứng trước mặt mình, bỗng nhiên liền kéo tay hắn, thần sắc ngưng trọng là thường: "Thập Nhị, mấy ngày này ta muốn đi xa một chuyến, nhưng không muốn để thất ca biết, đệ giúp ta gạt huynh ấy, nói là ta bị bệnh"

Thập Nhị kinh ngạc, còn chưa hồi phục tinh thần, thì Thập Nhất đã xoay người lên ngựa, nhanh chóng rời đi.

https://thuviensach.vn

Trở lại phủ, Thập Nhất cũng chỉ gọi quản gia đến, chỉ phân phó vài điều quan trọng, rồi cũng chẳng thu dọn gì, lại ra cửa, lên ngựa phi ra ngoài thành.

Hắn cũng không rõ vì sao mình phải làm như vậy, nhưng trong lòng, từ trước đến nay chưa hề muốn biết chân tướng --- việc Tịch Nhan có thể còn sống hay không, muốn biết rõ ràng vì sao nàng phải cùng Nam Cung Ngự thành hôn.

Ngày hắn đến Đại Sở, trong thành đang xôn xao quanh một chủ đề nóng, những lời bàn tán đều nói đến tin Dự thân vương sắp thành hôn với một nữ tử thần bí. Trên phố, lưu truyền chuyện hai người quen biết ra sao, rồi lại lời hứa hẹn ngày xưa, những câu chuyện đều mang màu sắc truyền kỳ, nhưng không một người nào biết được nàng từ đâu đến, thân phận ra sao.

Thập Nhất tìm chỗ nghỉ ngơi hồi phục mất nửa ngày, vào đêm hôm đó, liền lẻn vào hoàng cung Đại Sở.

Cung điện của Nam Cung Ngự thập phần dễ tìm, thị vệ không nhiều, hắn dường như không gặp khó khăn gì, lặng yên tiến vào trong cung.

Chỉ là một tòa cung điện lớn thế này, Tịch Nhan cuối cùng là đang ở nơi nào, cũng không thể biết được.

Thập Nhất tìm một nơi bí mật gần đó để quan sát một lúc, rồi quyết định đi tìm bản y thư đã bị Nam Cung Ngự đánh cắp trước kia.

Tìm trong thư phòng hồi lâu nhưng vẫn không thấy gì, Thập Nhất không thể không rời đi, đang nhanh chóng thoát ra, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân vọng đến, thân mình lướt qua, nhẹ nhàng đứng nấp sát vào cột đình, mới tránh được ánh mắt của thị nữ.

Không ngờ đến vừa nấp vào đây, thì phát hiện phía trước còn phòng vẫn thắp nến.

https://thuviensach.vn

Đêm khuya thế này, hầu như mọi người đều an giấc, sao lại còn người thắp đèn chứ? Mà nhìn qua căn phòng kia, dường như không phải là nơi người thường ở.

Trực giác mách bảo, Thập Nhất hạ quyết tâm đến phòng đó xem xét tình hình, sau đó, đẩy cửa thật nhẹ và cẩn thận, bước vào trong.

Màn che trên nhuyễn tháp được buông xuống, một đôi hài của nữ tử nằm bình yên dưới đất.

Thập Nhất cơ hồ không kiềm chế được, tiến lên xem người đang ngủ kia là ai, lại đột nhiên nghe "Bộp" một tiếng, trong lòng hốt hoảng, trốn ngay vào sau bình phong.

Sau một lúc lâu, chỉ nghe thấy tiếng nữ tử kia nói mớ, không còn âm thanh gì khác.

Thập Nhất lại nhìn về phía giường lần nữa, bỗng dưng phát hiện, thỉ ra là một quyển sách từ trên giường rơi xuống.

Lặng lẽ tiến lên, lúc nhìn rõ quyển sách kia, trong lòng Thập Nhất bất ngờ chấn động.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 233

Lặng lẽ tiến lên, lúc nhìn rõ quyển sách kia, trong lòng Thập Nhất bất ngờ chấn động.

Đó đúng là bản y thư mà Nam Cung Ngự đã sao chép từ chỗ của Hoàng Phủ Thanh Vũ!

Thập Nhất chậm rãi nhặt quyển sách kia lên, nắm chặt tay.

Y thư quý giá thế này mà lại đặt ngay đầu giường của nữ tử, vậy thì không cần phải nói cũng biết, thân phận nữ nhân này trong lòng Nam Cung Ngự hoàn toàn đặc biệt!

Thập Nhất có vẻ hơi run khi vươn tay ra, chậm rãi vén màn che lên.

Khuôn mặt nữ tử đang gối đầu lên chiếc gối mềm mại kia, lại quen thuộc như vậy!

Thập Nhất không khỏi được muốn gọi nàng dậy, nhưng đến nửa đường, bỗng dừng lại.

Khác nhau, nhất định là có điểm khác nhau. Tịch Nhan trước mắt, tuy vẫn là dung mạo đó, nhưng khí chất, dường như lại hoàn toàn khác biệt.

Hắn vẫn đang chần chừ, ngay lúc đó, bất thình lình Tịch Nhan cảm thấy không khỏe nên tỉnh dậy, chậm rãi mở mắt ra, bỗng dưng thấy nam tử xa lạ

https://thuviensach.vn

đứng ngay bên giường, trong lòng nhất thời hoảng hốt, bật người dậy, lấy ánh mắt đề phòng nhìn hắn: "Ai đó?"

"Thất tẩu!" Thập Nhất chỉ nghĩ rằng do nàng mới tỉnh dậy, nên nhất thời không nhận ra mình, bèn gọi nàng một tiếng, "Là đệ đây".

"Ngươi?" Tịch Nhan đánh giá hắn từ trên xuống dưới một lượt, giống như nàng nhìn ra hắn sẽ không làm mình bị thương, nhưng lại nở nụ cười có chút hoang mang: "Ta cũng không biết ngươi là ai?"

Thập Nhất hơi kinh hãi, nhướng mày về phía nàng: "Thất tẩu, người..."

Tịch Nhan chỉ cảm thấy buồn cười: "Ngươi gọi ta là gì, Thất tẩu sao?"

Thập Nhất liền thoáng hiểu được điều gì đó, sắc mặt chợt tái nhợt như giấy trắng: "Tẩu không biết đệ sao?"

Lời này và cả sắc mặt hắn nữa, Tịch Nhan cũng cảm nhận được sự kỳ quái: "Ta nên biết ngươi sao?".

Thập Nhất nhất thời hóa đá tại chỗ.

Tịch Nhan nhìn hắn, bỗng nhiên thấy mình hắn nên hỏi hắn vài điều, nhưng nàng vừa đứng lên, đột nhiên nghe thấy tiếng của Thủy Lam từ gian ngoài truyền vào: "Quận chúa, người tỉnh rồi ạ? Người cần thứ gì ạ?"

Sắc mặt Thập Nhất hơi đổi, nhìn nàng thật sâu một cái, vọt đến phía sau bình phong bên giường núp vào.

Tịch Nhan cũng không biết mình nghĩ gì, mà lại không có ý định đuổi hắn đi, chỉ hướng ra ngoài cửa nói: "Không có việc gì, ta chỉ dậy uống nước thôi".

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Nam Cung Ngự đi vào. Nhưng lại thấy hắn bước lên cười yếu ớt, ôm Tịch Nhan vào lòng: "Muốn uống nước, thì

https://thuviensach.vn

bảo các cô ấy đổi cho ấm nước nóng, nước lạnh thế này mà vẫn muốn uống sao?"

Ý cười bên khóe môi Tịch Nhan hơi cứng ngắc: "Sao huynh vào đây được?".

"Ừm" Nam Cung Ngự ngồi xuống bên giường, cười nói: "Hôm nay đến giáo trường duyệt binh, rồi cùng các tướng quân tụ họp, nên không sớm trở về gặp nàng. Không phải nàng vội vàng đứng dậy là mong ngóng ta đi vào thăm nàng một chút à?"

"Chỉ toàn nói bừa.". Trong lòng, Tịch Nhan muốn bảo vệ người đang nấp sau bình phong kia, tâm trạng có chút không yên, đến bên cạnh hắn ngồi xuống, "Vậy sao huynh còn không nhanh về nghỉ ngơi đi?".

Nam Cung Ngự chậm rãi quay mặt qua, nhịn không được đến sát người nàng.

Tịch Nhanh vội vàng quay đầu tránh xa, nói: "Người toàn mùi rượu, đừng làm bẩn giường của ta, huynh còn không mau đi?"

"Nhan Nhan nhẫn tâm!" Nam Cung Ngự nhẹ nhàng bẹo mặt nàng, nhưng vẫn cười đứng dậy, "Ta đi rồi, thì nàng ngủ sớm một chút".

Tịch Nhan gật đầu, nhìn hắn rời đi, cửa phòng lại khép chặt lần nữa, rồi nàng nhìn về phía sau bình phong, lại phát hiện bình phong trống rỗng, thân hình nam tử khi nãy sao không thấy đâu nữa?

Trong lòng Tịch Nhan không biết vì sao trống rỗng, lại dạo quanh phòng một vòng, vẫn không thấy thân hình hắn, đành bỏ cuộc.

Chỉ là trong lòng nàng không khỏi sinh nghi hoặc. Người nọ lại nói nàng chắc chắn biết hắn, còn gọi nàng là "Tẩu"!

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan ngồi trên giường hồi lâu, chung quy cũng không thể giải thích tại sao, đành nằm xuống với tâm trạng không yên.

Thập Nhất cũng không biết mình rời khỏi phòng của Tịch Nhan với tâm tình gì, chỉ là nghe thấy nàng và Nam Cung Ngự vô cùng thân thiết, hắn liền bất giác nghĩ đến thất ca của mình, đúng là ngốc quá mà, không hỏi vì sao Tịch Nhan lại không nhận ra hắn, lại không nói tiếng nào mà rời khỏi.

Nhưng mà, khi hắn đang lặng lẽ đi qua hành lang gấp khúc của cung điện, lại bỗng dưng nghe thấy phía sau truyền đến tiếng cười khẽ: "Ta còn tưởng là ai, thì ra là Thập Nhất Vương gia"

Nam Cung Ngự đứng phía sau hắn, lại có hơn ba cây đại trụ, giống như đang vây quanh hắn.

Thập Nhất không ngạc nhiên cũng chẳng hoảng loạn. Ngay giây phút theo Nam Cung Ngự đi vào một gian phòng, hắn biết là sẽ không thể gạt được vị "Chiến thần" Dự thân vương này. Vì vậy hắn cũng chỉ xoay người, thản nhiên nói: "Dự thân vương, lâu quá rồi".

"Khó được Thập Nhất Vương gia đại giá quang lâm, sao không ở lại uống chung rượu rồi hẵng đi?" Nam Cung Ngự đạm mạc cười. Nguồn:

Thập Nhất cười lạnh một tiếng:"Không cần. Rượu của Dự Thân vương, tại hạ nghĩ là không uống nổi. Nếu uống, không chừng sáng mai tỉnh dậy, lại chẳng nhớ rõ được gì."

Nam Cung Ngự hơi khép mắt, cười nhẹ một tiếng: "Thập Nhất vương gia là người thông minh, cũng là người lương thiện, nếu không thì lúc trước Nhan Nhan cũng sẽ không nhờ vả người giúp nàng. Cho đến bây giờ, ta vẫn như trước tin Thập Nhất vương gia là người thông minh".

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Thập Nhất nhịn không được mà trầm xuống, hồi lâu sau, không nói gì thêm nữa, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng rồi xoay người rời khỏi.

Nam Cung Ngự vẫn đứng từ xa, chậm rãi khoanh tay, nhìn hắn rời đi, không tiếng động mà vẫy tay ra lệnh cho ám dạ lui về ẩn nấp.

Thập Nhất nhảy ra bức tường của hoàng cung, chỉ cảm thấy tâm trạng rối bời, cũng không biết phía trước là đường gì, nên bước từng bước về phía trước.

Đột nhiên trong lúc đó, có người vỗ nhẹ vào vai hắn, Thập Nhất hoảng sợ quay đầu lại, thiếu chút nữa kêu ra tiếng, thế là bị người kia bước tới bịt chặt miệng, chỉ còn lại đôi mắt vẫn hiện lên sự khiếp sợ, không hề chớp mắt mà nhìn người trước mặt.

Đôi mắt đen kịt của Hoàng Phủ Thanh Vũ trong đêm tối, khiến người ta mơ hồ có cảm giác mình đã phạm lỗi lầm lớn, nhưng nếu cẩn thận nhìn lại, thì rõ ràng là dáng vẻ trầm tĩnh như nước.

"Thất ca..." Tay hắn buông ra, Thập Nhất mới cúi đầu gọi một tiếng, trong nháy mắt, chỉ cảm thấy trong lòng một cảm giác chua xót dâng lên tận ánh mắt, "Sao huynh có thể đến? Huynh làm sao mà đến được?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi dời tầm mắt, nhìn về phía tòa cung điện xa lạ kia, bỗng nhiên chậm rãi gợi một nụ cười lên khóe miệng: "Đệ cứ xem như ta điên rồi đi".

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 234:

Hôm sau, Nam Cung Ngự muốn dẫn Tịch Nhan ra ngoài dạo phố, thuận tiện sắm một ít đồ dùng cho hôn lễ, Tịch Nhan vốn thất hồn lạc vía chút, giờ thì chỉ có vui mừng: "Mấy thứ đó không phải đều có người lo sao? Cớ gì mình phải đi mua chứ?".

"Để người khác lo liệu, sao mình không tự làm cho bản thân vừa lòng đẹp ý chứ?" Nam Cung Ngự nhẹ nhàng phớt qua chóp mũi nàng, "Nàng cứ xem như ta đang tìm cớ cùng nàng ra ngoài du ngoạn đi, không được sao?"

Tịch Nhan nhịn không được nở nụ cười: "Đương nhiên là được rồi".

Nam Cung Ngự bèn làm một trò ảo thuật bình thường lấy ra một chiếc khăn lụa, đưa cho nàng: "Nhưng mà, để dung nhan này của muội ra ngoài thì không thể được, nếu quấy nhiễu thần dân Đại Sở của ta, ta sẽ hỏi tội nàng đó!"

Tịc Nhan bất mãn liếc mắt nhìn hắn, rốt cuộc cũng không còn cách nào khác là lấy khăn lụa che mặt lại.

Xong xuôi Nam Cung Ngự mới hài lòng cười, mang nàng ra cung điện lên xe ngựa.

Tịch Nhan chỉ mới ở Đại Sở được một ngày, từng ở trên xe ngựa ngắm nhìn phố xá phồn hoa náo nhiệt của Đại Sở, lúc này lại có thể đi giữa dòng

https://thuviensach.vn

người tấp nập, trong lòng tràn đầy sự vui mừng, nhìn phải cũng vui, mà nhìn trái cũng vui.

Dọc theo đường đi, ánh mắt nhìn Tịch Nhan và Nam Cung Ngự tuy nhiều, nhưng lại chẳng có ai bước lên chào hắn cả, Tịch Nhan không khỏi nghi hoặc: "Những người ở đây không nhận ra huynh sao?"

Nam Cung Ngự mỉm cười, đem hai tay che hết mặt mình lại.

Tịch Nhan liền hiểu ngay, thế này mới nhớ đến lời đồn trước đây, Mộc Cao Phi lúc nào cũng đeo mặt nạ.

Một lúc sau, xuất hiện một quầy bán mặt nạ ngay trước mắt, Tịch Nhan không ngừng kéo Nam Cung Ngự qua đó, cực kỳ hứng thú với đủ loại kiểu mặt nạ, hỏi hắn: "Trước kia mặt nạ huynh mang có hình dáng gì?"

Nam Cung Ngự lấy ngay cái mặt nạ xấu nhất để lên: "Như vầy nè".

"Nói nhảm!" Tịch Nhan vội vàng chê bai cái mặt nạ kia, nở nụ cười, "Cái này mới hợp với huynh nè!"

"Chính xác" Nam Cung Ngự lại ra vẻ đứng đắn, "Ta phải đề phòng tướng lĩnh quân địch bị dáng vẻ thật sự của ta mê hoặc, nên chỉ có thể mang mặt nạ xấu nhất đi gặp bọn họ thôi".

Tịch Nhan nhịn không được cười khanh khách lên, đấm hắn một cái: "Vậy huynh cũng chọn cho ta một cái đi, nhìn xem ta nên đeo mặt nạ nào?"

Nam Cung Ngự thật sự liền cúi đầu, còn ra vẻ thật chăm chú chọn lựa.

Tịch Nhan vừa thấy hắn nhắm thẳng tới cái mặt nạ khó coi nhất, bèn bất mãn đạp vào chân hắn, rồi cười lớn lên, đột nhiên bên khóe mắt cảm ứng được điều gì -- dường như có người, luôn luôn dõi theo nàng!y

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan quay sang, tầm mắt xuyên qua dòng người trùng điệp, bỗng dưng liền rơi vào đôi mắt đen kịt kia.

Chỉ một thoáng, trong lòng Tịch Nhan chấn động mạnh.

Đôi mắt này, sao lại quen thuộc đến vậy?

Nam tử kia chỉ mặc một bộ thanh sam bình thường thôi, nhưng khí thế phi phàm, đứng bên ngoài nhìn vào đoàn người cũng đã nổi bật, khuôn mặt cao thượng tao nhã, một đôi con ngươi trầm tĩnh, luôn nhìn nàng.

Nhịp đập con tim Tịch Nhan bỗng chậm lại, từng nhịp đập, giống như đều có thể nghe rõ mồn một bên tai.

Âm thanh vạn vật đều lặng đi, nàng chỉ còn nghe thấy nhịp tim thong thả mà trầm trọng của chính mình, cùng với ánh mắt trầm tĩnh của nam tử kia, một chút, lại một chút.....

Nàng chỉ cảm thấy bản thân dường như không thể hô hấp được nữa, trong mơ cảnh đêm kia, đột nhiên lúc này lại hiện ra vô cùng rõ ràng trước mắt --- chính là hắn! Người xuất hiện trong giấc mơ, là hắn!

Nhưng mà hắn là ai?

Trong đầu Tịch Nhan bỗng ập đến một trận đau nhức, không chịu nỗi đành nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, thì chỉ thấy nam tử kia chậm rãi xoay người.

Trong lòng nàng nhất thời hốt hoảng, bất giác liền nhấc chân bước đi, đi về phía nam tử kia. -

Nhưng chỉ thấy bóng dáng hắn càng lúc càng xa, nàng lại càng ngày càng không thấy rõ bóng dáng hắn nữa.

https://thuviensach.vn

Giống như, không được ánh mắt hắn dẫn dắt, thì nàng sẽ không tìm được hắn.

Trong lòng nàng, nỗi trống trải mê mang dần lớn hơn, rồi lại hóa thành sự đau đớn khôn cùng, ngay khi bóng dáng nam tử không thể nào nhìn thấy được nữa, nước mắt lặng lẽ đong đầy trong mắt, rồi chảy xuống hai má.

Nam Cung Ngự vốn đang ở quầy bán mặt nà, lúc này mới đuổi theo, giữ nàng lại: "Nhan Nhan, làm sao vậy?"

Tịch Nhan hoảng sợ quay đầu lại, nhưng trước mắt lại là khuôn mặt tuấn lãng quen thuộc của Nam Cung Ngự. Nàng cũng không biết vì sao, chỉ trong chớp mắt, trong lòng không hiểu sao bi thương nhưng lại không ức chế được, vùi vào trong lòng hắn khóc lớn lên.

Không biết vì sao, không biết nước mắt này vì ai, mà cứ tuôn trào, tuôn trào mãi .....

Thân mình Nam Cung Ngự cứng đờ hồi lâu mới phản ứng lại, chậm rãi xoa lưng nàng, ôm nàng sát vào lòng, ngăn những ánh mắt tò mò chung quanh, thấp giọng thì thào: "Nhan Nhan, đừng khóc, không có việc gì ...."

Thập Nhất ở bên trong quán trọ lo lắng đi qua đi lại.

Khi nãy Hoàng Phủ Thanh Vũ ra ngoài không cho phép hắn đi cùng, nhưng thân phận của hắn hiện nay không giống lúc trước, Thập Nhất bất luận thế nào cùng không an tâm, trơ mắt nhìn hắn ra ngoài đã gần hai canh giờ, cuối cùng không đợi được nữa đành xuất môn.

Nhưng hắn vừa bước đến cửa, cửa phòng liền bị đẩy ra, Hoàng Phủ Thanh Vũ đi vào.

https://thuviensach.vn

"Thất ca" Thập Nhất bước lên đóng cửa phòng lại, xoay người, chỉ thấy khuôn mặt của Hoàng Phủ Thanh Vũ cực kỳ bình tĩnh, trong chốc lát cũng không biết nên mở lời thế nào.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi xuống cạnh bàn, chậm rãi tự châm một ly trà, cầm chén trà trong tay thưởng thức hồi lâu, đến khi nước trà kia nguội đến chua sót, mới nhấp một ngụm rồi đặt xuống, nhướng mày về phía Thập Nhất: "Đi thôi".

Thập Nhất cả kinh, lại bất chấp mọi điều:"Huynh đã gặp tẩu ấy?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ, ánh mắt trầm tĩnh, nhưng bên trong lại hơi có gợn sóng:"Gặp được."

"Thế....." cổ họng Thập Nhất cổ họng nghẹn lại, nhìn bộ dáng hắn, vẫn còn chưa nói gì về chuyện đêm qua Tịch Nhan không nhận ra hắn, chỉ nói,"Cứ như vậy mà đi sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười nhìn về phía hắn:"Đệ còn có việc gì sao?".

Hắn tươi cười khiến Thập Nhất chấn động, rốt cuộc chậm rãi lắc đầu, sau đó chợt nhớ đến điều gì, từ trong lòng lấy ra một quyển sách: "Thất ca, đệ thiếu chút nữa là quên chuyện này!"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ thận trọng, chậm rãi nhận lấy bản y thư kia, lẳng lặng mơn trớn bìa sách, lúc lâu sau, cuối cùng mới bắt đầu mở quyển sách này ra.

Nửa nén hương sau, hắn chậm rãi khép trang cuối cùng, khóe miệng tươi cười bỗng dưng mang theo một tia thê lương: "Tốt lắm, đi thôi."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 235:

Lúc Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Thập Nhất trở về Bắc Mạc, trong triều đã sớm đại loạn.

Tính đến nay đã nửa tháng, trong lúc hắn không vào triều, chỉ cáo bệnh với các đại thần, mọi người ngay cả mặt hắn cũng không thấy, nên trong lòng ai nấy đều hoảng sợ, khắp nơi nổi lên lời đồn đãi.

Cũng may hôm đó Hoàng Phủ Thanh Vũ quay về cung, thì tức khắc triệu tập quần thần nghị sự, dĩ nhiên việc này đã làm triều đình hơi hỗn loạn trở về quỹ đạo.

Nhưng mà Hoàng Phủ Thanh Thần và Thập Nhị đối với chuyện lần này cũng bất mãn, từ trong cung đi ra, Thập Nhị nhịn không được oán giận nói với Thập Nhất: "Thập Nhất ca, huynh nói xem có phải Thất ca điên rồi phải không? Huynh ấy vừa mới đăng cơ, triều đình hắn sẽ không ổn, vậy mà huynh ấy chẳng nói chẳng rằng bỏ lại triều đình đi Đại Sở! Huynh ấy có nghĩ đến hậu quả không?"

Thập Nhất trầm ngâm hồi lâu, rồi mới hơi cười khổ một chút, nói: "Lúc trước ta có nghĩ, Thất ca nhất định là sẽ phát cuồng rồi. Nhưng mà hiện tại, đệ yên tâm, ta tin huynh ấy sẽ không nổi điên nữa đâu, huynh ấy sẽ lại trở về Thất ca mà chúng ta đã biết thôi."

https://thuviensach.vn

"Huynh chắc chắn?" Thập Nhị nửa tin nửa ngờ, "Đệ thấy chúng ta vẫn cứ nên đem việc tuyển phi trình lên hội nghị sớm đi thôi, nếu có thể khiến Thất ca quên Thất tẩu, cũng không phải là chuyện xấu gì".

Kết quả là Thập Nhất quả thật làm theo lời Thập Nhị, đem việc tuyển phi bắt đầu tiến hành.

Chỉ năm ngày, Lễ bộ đã trình lên toàn bộ tư liệu của những nữ tử vừa độ tuổi, để Thập Nhất, Thập Nhị tự mình giám sát, đem một số người không phù hợp điều kiện loại ra, rồi lại cẩn thận điều tra phẩm hạnh của những tử còn lại, cuối cùng mới chọn ra năm người trình lên Hoàng Phủ Thanh Vũ, phân biệt là: Bắt đầu từ Từ thị, cháu gái út của Phương thị là muội muội của Cửu Môn Đề Đốc, nữ nhi Vương thị của Vương lão tướng quân, nữ nhi Lam thị của Hình bộ Thượng thư, và cùng nữ nhi Mạc thị của một tri huyện nhỏ.

Tức khắc, Hoàng Phủ Thanh Vũ tiếp nhận danh sách và bức chân dung do Thập Nhất trình lên, nhưng cũng chẳng thèm liếc mắt một chút, chỉ là tùy ý phân ra, rồi đem trả lại cho Thập Nhất: "Hai người phong phi, ba người làm tần, giao cho Hàn Lâm Viện quyết định đi"

Thập Nhất vốn biết hắn không xem trọng, nhưng không ngờ lại làm lấy lệ như vậy, nhịn không được nói: "Thất ca, huynh cứ nhìn một người cho tử tế đi chứ".

Hoàng Phủ Thanh Vũ nghe thế mới ngẩng đầu thản nhiên nói: "Không cần, ta rất tin đệ".

Thập Nhất bất đắc dĩ, chỉ có thể lấy danh sách đưa cho Hàn Lâm viện, ý chỉ nhanh chóng được ban bố --- Từ thị, Vương thị lần lượt phong làm Hiền phi và Thục phi, ba người còn lại thì phân phong làm tần, chưa tứ phong hào.

https://thuviensach.vn

Thái giám quản việc quan trọng trong hậu cung lần đầu tiên bê sáu tấm thẻ bài đến trước mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ, lúc mời hắn lật thẻ bài, hắn nhìn miếng vải bố trên thẻ bài kia, trầm mặc thật lâu.

Hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi vươn tay đến, tùy tiện chọn một tấm.

Người được chọn lại đúng ngay vị có xuất thân thấp nhất, Mạc tần.

Nữ tử này cũng là con gái rượu nhưng lại rất có khí phách, sau khi bị người đưa vào tẩm cung của Hoàng Phủ Thanh Vũ, nằm trên long tháp rộng thênh thang, chỉ hơi run run.

Kết quả là mãi cho đến nửa đêm, vị Hoàng thượng trong truyền thuyết kia ngày thường cực kỳ tuấn lãng mới khoan thai đi đến.

Trống ngực Mạc tần càng ngày càng dồn dập, nghe thấy giọng truyền của người cai quản báo, liền quay đầu nhìn cửa, trong lòng vừa chờ mong vừa bất an.

Chỉ trong chớp mắt, cửa bị đẩy ra, ánh nên trong điện đột nhiên bị dập tắt.

Từ cửa truyền đến giọng nói cố ý được đè thấp của cung nữ: "Nô tỳ đáng chết, nô tỳ lập tức thay ngọn nến khác"

"Không cần, đều lui xuống hết đi"

Thanh âm người nọ nghe qua thật trầm, giống như chẳng mang bất kỳ cảm xúc gì, Mạc tần nhịn không được nắm chặt tấm chăn trước ngực, cắn chặt môi dưới.

Có tiếng bước chân chậm rãi tiến về long tháp, người nọ cuối cùng ngồi xuống long tháp, hồi lâu, lại không có động tĩnh gì.

https://thuviensach.vn

Ngẩn ngơ trong bóng tối được một lúc, ánh mắt Mạc tần dần dần thích ứng với đêm tối, bèn vụng trộm đánh giá người đang ngồi đưa lưng về phía mình, lại chỉ thấy một bóng dáng gầy yếu, hơn nữa, người lại cúi đầu, lấy tay chống trên mặt, giống như mệt mỏi đến mức không chịu nổi.

Người trước mặt dù sao cũng là đương kim thánh thượng, nàng vẫn thật nhát gan, e sợ làm long nhan phẫn nộ, đem đến tai họa cho nhà nàng, nên nhịn không được mở lời, vừa định lên tiếng, người nọ không ngờ lại đột ngột quay đầu.

Nàng không biết hắn có nhìn thấy mình không, nhưng ánh mắt kia rõ ràng là dừng ngay trên người nàng, nàng do dự, không biết có nên tiếp tục mở lời không.

Lúc nàng đang do dự, hắn lại lên tiếng trước, trong giọng nói giống như mang theo nỗi thê lương bất tận, nhưng lại vừa lo lắng vừa vui sướng: "Nhan Nhan?"

Nàng nghe thấy, hô hấp của hắn trở nên nặng trĩu.

Mạc tần có chút kinh ngạc, không biết hắn đang nói gì, nhưng hắn đã lên tiếng, nàng làm sao có thể tiếp tục im lặng, nên chỉ nói: "Thần thiếp xin thỉnh an Hoàng thượng"

Chỉ một thoáng, hơi thở nặng trĩu kia biến mất, vẫn nhìn nàng, nhưng lại hoàn toàn không nói thêm lời nào.

Hồi lâu sau, hắn mới quay đầu ra cửa, gọi người vào thắp đèn. Y - www.

Trong phòng chợt sáng lên, bóng dáng hắn cũng hiện ra, lòng Mạc tần trở nên kinh hoàng.

Nàng mơ hồ có thể thấy sườn mặt hắn, thật là tuấn mỹ như thần tiên.

https://thuviensach.vn

Rồi thật lâu sau, hắn mới mở miệng, nhưng ngay cả đầu cũng chẳng hề quay lại, giọng nói cũng khôi phục sự bình tĩnh vốn có: "Nàng tên là gì?"

Mạc tần ngẩn ra, trong lòng lại xuất hiện cảm giác kinh hoàng, thấp giọng nói: "Tên thần thiếp chỉ có duy nhất một chữ Doanh".

"À!". Ánh nến trong chiếc cốc nhỏ trên bàn chiếu lên hình bóng ấy, lộ ra vẻ hùng vĩ. Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn không nhúc nhích mà nhìn bóng dáng kia, ngay cả ánh mắt giống như cũng chìm vào trong, đen kịt, nhưng lại lúc sáng lúc tối.

Lại là một khoảng thời gian trầm mặc, cuối cùng hắn cũng quay đầu nhìn về phía nữ tử nằm trên long tháp kia.

Dáng vẻ rất thanh lệ, hai mắt mở to, trong dường như có nước ngập tràn, chực khóc.

Chắc là sự trầm mặc của hắn đã làm nàng sợ rồi?

"Bao nhiêu tuổi?" Hắn lần nữa mở lời.

Giọng nói Mạc tần càng lúc càng thấp: "Mười sáu.". Cuối cùng giật mình khôi phục ý thức, tức khắc sửa miệng: "Thần thiếp năm nay mười sáu".

Cẩn thận như vậy, e sợ xúc phạm đến thiên uy.

Rốt cuộc hắn nhịn không được, đành khẽ cười lên: "Trẫm không thích những quy củ này, nàng cứ thả lỏng một chút".

"Vâng" Mạc tần lại thấp giọng lên tiếng, hơi khép mắt, không dám nhìn hắn, nhưng mà hai má nàng và cả tai nữa, đều đã đỏ lên rồi.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 236

Sau đó giây phút trầm mặc lại xuất hiện.

"Trong nhà còn có những ai?" Hắn đứng dậy, bắt đầu tự cởi long bào ra.

Mạc tần ngẩn ra, chỉ nhớ trước kia nghe nói thánh thượng có cả trên trăm người hầu hạ, ngay cả việc xử lý một người cũng không đích thân làm, nhưng mà ngài lại tự cởi áo và tháo thắt lưng sao?

Nàng do dự định ngồi dậy: "Thần thiếp hầu hạ Hoàng thượng thay áo."

Nhưng mà vừa cử động, thì bỗng dưng phát hiện trên người mình không có một mảnh vài che thân, làm sao còn dám cử động, đành ôm lấy tấm chăn mỏng ngồi yên một chỗ, cảm thấy làm điều gì cũng không được.

Dáng vẻ quẫn bách của nàng lọt vào trong mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ, hắn thản nhiên lộ ra ý cười, cởi long bào ra, rồi đến trung y, nói: "Trẫm đã nói không thích những quy củ, nàng không cần gò bó như thế."

"Vâng" gương mặt Mạc tần dần thả lỏng, chợt nhớ đến câu hỏi vừa nãy của hắn, vội nói: "Trong nhà thần thiếp chỉ có cha mẹ, người như thiếp xuất thân từ cảnh nghèo khó, nên rất nhiều quy củ đều không hiểu, xin Hoàng thượng thứ tội."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại chậm rãi vươn tay về phía nàng.

https://thuviensach.vn

Mạc tần chần chờ một lát, rồi mới chậm rãi hạ tấm chăn xuống, đặt tay vào trong tay hắn, cảm thấy trong lòng bàn tay hắn

ướt đẫm mồ hôi, nhưng mỗi ngón tay đều lạnh lẽo.

Hắn cầm tay nàng, cũng không dùng nhiều khí lực lắm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể buông ra. Truyện Sắc Hiệp -

Trong lòng Mạc tần vừa kinh hỉ lại vừa sợ hãi, cúi đầu, thấp giọng gọi một tiếng: "Hoàng thượng ..."

Hồi lâu sau, giọng nói của hắn mới vang lên: "Không hiểu quy củ rất tốt, trẫm không thích người biết nhiều quy củ."

Lời này giả giả thật thật, Mạc tần nghe không hiểu, chỉ cảm thấy hắn đang khen mình, nên không khỏi mỉm cười.

Sau đó, lại kinh ngạc cảm thấy tay hắn đặt trên lưng mình, rồi kéo mình tiến vào lòng hắn. Chỉ một thoáng, Mạc tần chỉ cảm thấy cả trời đất rung chuyển, ngửi thấy trên người hắn một mùi hương dễ chịu, lại càng muốn đắm chìm trong nó.

"Trẫm sẽ phong nàng thành phi" Giọng nói của hắn thản nhiên vang lên trên đỉnh đầu nàng.

Trong lòng Mạc tần bất ngờ, nhớ rõ là lúc trước khi tiến cung, người đã truyền chỉ phong mình là tần, ngay tức khắc những họ hàng thân thích dù xa dù gần trong giây lát liền xuất hiện, tất cả đều nói việc này chính là nhờ công đức của tổ tiên ban cho. Chỉ có phụ thân và mẫu thân không hề vui mừng, ngược lại phụ mẫu rõ ràng là đang sầu lo.

Đêm trước khi lên rời nhà, mẫu thân nắm tay nàng, cúi đầu rơi lệ: "Chốn thâm cung giống như biển cả, nếu con sinh ra ở nhà giàu có như người ta cũng đỡ, được nhà mẹ đẻ che chở, ở trong cung cũng sẽ có địa vị một chút,

https://thuviensach.vn

chỉ tiếc nhà chúng ta không được như vậy, để con tiến cung cũng không biết là họa hay phúc nữa. Con à, nhớ kỹ, vào cung, bất cứ việc gì cũng đều phải nhường nhịn, vị Thánh thượng kia cũng có thể sẽ không xem trọng con, mẹ nguyện từ nay ăn chay niệm phật, chỉ mong Hoàng thượng có thể quên vị tần như con đây, có thể bình yên mà sống trong hậu cung đến già, xem như cũng là chuyện may mắn nhất rồi."

Mẫu thân nói Hoàng thượng sẽ không xem trọng mình, họ hàng lại nói có thể được phong làm tần là do công đức của tổ tiên, nhưng Hoàng thượng ngay lần đầu tiên đã lật ngay thẻ bài của nàng, còn nói muốn phong nàng thành phi!

Trong lòng Mạc tần không khỏi trở nên thấp thỏm lo âu: "Thần thiếp không dám."

"Không có gì là không dám cả, cứ như vậy là được rồi." Giọng nói của hắn càng ngày càng thấp, đến nỗi không nghe được nữa, "Không còn người, có thể lừa gạt trẫm ...."

Trên môi ngày càng nặng, mùi hương dễ chịu của nam tử lại ùn ùn kéo đến, làm toàn thân Mạc Doanh, chẳng còn chút khí lực nào.

.....

Thân thể nhỏ bé của nàng dần tỉnh lại trong ánh nến chập chờn, trên người vẫn còn âm ỷ đau, nam tử ngủ chung lại dường như đã ngủ say, ánh mắt đẹp còn thêm thâm thúy khép chặt, nhưng khuôn mặt này, vẫn không khỏi khiến người khác động lòng.

Nàng nhìn hắn, cực kỳ cẩn thận mà hèn mọn nhìn hắn.

Người vừa là vua, là chồng của nàng, từ nay về sau, người đó sẽ là cả bầu trời của nàng.

https://thuviensach.vn

Đôi má của thiếu nữ hiện lên rõ sự thẹn thùng với tình cảnh này, phút chốc nàng đã quên hết mọi thứ, rồi lại chậm rãi vươn tay ra, hơi chạm vào mi tâm của hắn.

Mi tâm hắn chợt động, sau đó, liền mở mắt ra nhìn nàng.

Mạc tần hoảng sợ, không ngừng rút tay về, chỉ là hơi bất giác run lên -- ánh mắt hắn nhìn nàng, thật xa lạ, thật lạnh lẽo, giống như, hai người vốn chẳng có quan hệ gì.

Một lát sau, ánh mắt hắn mới dần dần dịu xuống, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng: "Sao không ngủ?"

Mạc Doanh vẫn không nhịn được mà run run, hồi lâu sau mới nói: "Do ánh nến nên thần thiếp ngủ không được"

Ánh mắt hắn lại lần nữa tối sầm, nhiệt độ trong đôi mắt đó lại hạ thấp đến cực điểm, chậm rãi thả lỏng tay nàng ra, quay đầu gọi một tiếng: "Người đâu."

"Nô tài hầu hạ vạn tuế gia" Ngoài cửa, giọng nói của thái giám Tống Văn Viễn truyền đến.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên hạ tầm mắt, rồi khép đôi mắt lại: "Đưa Mạc tần trở về"

Mạc Oánh hoảng sợ, không biết mình đã làm sai việc gì, nên lập tức ngồi dậy rồi quỳ sụp trên long tháp: "Hoàng thượng thứ tội, thần thiếp biết sai rồi"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại thản nhiên mở mắt ra, nhìn nàng: "Nàng làm sai gì chứ?"

https://thuviensach.vn

Mạc Doanh tất nhiên là không thể trả lời. chỉ có thể âm thầm cắn môi, uất ức đến nỗi sắp khóc.

Cuối cùng, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới thở dài một tiếng, nói: "Nàng không làm sai gì hết, mà là do tổ tiên đưa ra quy định, những phi tần được triệu thị tẩm thì không thể ở lại tẩm cung của hoàng đế. Trẫm cũng muốn tốt cho nàng thôi."

Mạc Doanh nghe thế mới tỉnh ngộ, cắn môi: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng."

Hắn nhìn nàng, phát hiện nàng vừa rồi dường như sắp khóc, mà lúc này lại lộ ra một chút vui mừng, nhịn không được mà khẽ cười: "Nàng về đi."

Rất nhanh đã có cũng nữ tiến vào mang theo váy áo đưa cho nàng, lẳng lặng hầu hạ nàng chu đáo, rồi đưa nàng ra ngoài.

Trước khi ra ngoài, nàng quay đầu nhìn thoáng qua long tháp, mới phát hiện Hoàng Phủ Thanh Vũ đã quay mặt đi vào bên trong, chỉ lưu lại bên ngoài một bóng dáng. Ánh mắt chậm rãi dời qua ánh nến đang tỏa sáng trên bàn, trong lòng nàng không biết vì sao lại trống rỗng, đành xoay người theo cũng nữ rời khỏi tẩm cung của hoàng thượng.

"Lúc hoàng thượng nghỉ ngơi, trong phòng vẫn thắp nến sao?" Trên đường trở về tẩm cung của mình, nàng rốt cục nhịn không được mở miệng hỏi cung nữ hầu hạ ở Khâm An điện.

"Bẩm Mạc tần nương nương, đúng vậy ạ, đó là thói quen của Hoàng thượng, lúc ngủ chưa bao giờ cho phép tắt nến"

"À" Nàng vẫn cảm thấy ngờ vực không hiểu lý do là gì, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nên nắm thật chặt áo choàng trên người, bình tâm một lát, mới nhớ đến độ ấm trên người hắn, bất giác nở nụ cười dịu dàng.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 237

Trong viện, Thập Nhất đang tỉ mỉ xem tấu chương, Thập Nhị đến trễ nhất bỗng nhiên xuất hiện rồi bước lên, nở nụ cười thần bí, huých vào vai hắn: "Thập Nhất ca, huynh đúng là có bản lĩnh, huynh làm sao biết Thất ca nhất định sẽ thích nữ nhi của vị tri huyện kia?"

Thập Nhất cũng không nhìn đến hắn, chỉ thản nhiên nói: "Đệ lại nghe được chuyện gì nữa?"

Thập Nhị sáp lại gần hắn rồi ngồi xuống, thấp giọng nói: "Đệ nghe nói, mấy tháng qua Thất ca luôn chọn thẻ bài của nàng ta, còn với những phi tần khác thì chẳng thèm liếc mắt, ta sợ đến mức không dám tin. Đó là Thất ca sao?"

Sắc mặt Thập Nhất hơi đổi, ngữ khí cũng trở nên hơi cứng ngắc: "Đúng vậy, đệ nói xem, đó vẫn là Thất ca sao?"

"Đệ hỏi huynh mà, huynh lại hỏi ngược lại đệ!" Thập Nhị bất mãn đấm hắn một quyền, vừa ngẩng đầu, lại thấy mây đen dày đặc cả bầu trời, nói, "Chỉ sợ lát sẽ có tuyết rơi, hôm nay rời cung sớm chút đi, gọi cả Cửu ca nữa, chúng ta cùng đi uống vài chén"

"Đệ không thấy ta không thể đi sao?" Thập Nhất thản nhiên đáp lại một câu, vẫn luôn cúi đầu xử lý tấu chương.

https://thuviensach.vn

Thập Nhị gần như là làm nũng với hắn: "Cũng sắp đến lễ mừng năm mới rồi, không nên làm nhiều việc vậy chứ?"

Hắn nhất mực ở bên cạnh nài nỉ, Thập Nhất cuối cùng không chịu nổi nữa, hung hăng cầm tất cả tấu chương đập xuống bàn: "Thảnh thơi vậy sao? Đệ không thấy gần đây Thất ca đã vất vả đến nổi không biết trở thành bộ dạng gì nữa? Có ngày nào mà huynh ấy không xem tấu chương đến tận khuya chứ? Ngủ chưa được hai canh giờ là lại vào triều, Cửu ca nay đã không màn đến triều chính đã đành, mà đệ cũng đã trưởng thành rồi, sao đệ không thể chia sẻ với Thất ca một chút chứ?"

Những quan viên khác trong viện đều tò mò nhìn về phía này.

Thập Nhị chưa bao giờ thấy Thập Nhất lại giận dữ thế này, phút chốc có chút ngây người, sau khi phục hồi lại tinh thần thì đã thấy Thập Nhất ngồi xuống, không nói thêm gì mà lại tiếp túc xem tấu sớ.

Thập Nhị cuối cùng cũng nhận ra điều gì đó, nhẹ nhàng lay lay tay áo hắn: "Thập Nhất ca, huynh làm sao vậy?"

Thập Nhất dừng một chút, chậm rãi đưa tay chống lên trán, trầm mặc một lúc, rồi mới cúi đầu nói: "Chỉ còn một năm. Thời gian chỉ còn một năm thôi, Thất tẩu sẽ chết ...."

Thập Nhị không hiểu: "Việc đó sao có thể chứ?"

"Việc đó sao có thể?" Thập Nhất cười lạnh một tiếng, nhìn về phía hắn, "Đệ cảm thấy bây giờ Thất ca còn bình thường sao?"

Tim Thập Nhị hơi dồn dập và loạn nhịp, nghĩ lại Hoàng Phủ Thanh Vũ mấy tháng qua, cuối cùng gật đầu: "Bình thường mà, Thất ca giống như không còn phiền nhiễu vì việc trước kia, thân là bậc đế vương, không phải nên như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

Thập Nhất cười lạnh một tiếng: "Đúng vậy, thân là bậc đế vương thì nên như vậy. Nhưng nếu vị đế vương này là Thất ca ...."

"Thập Nhất ca, rốt cuộc huynh muốn nói điều gì?"

Thập Nhất rốt cuộc chậm rãi nhìn hắn, trong ánh mắt hơi lộ ra một tia bất lực: "Thập Nhị, ta thật hy vọng điều ta đoán là sai. Ta sợ, Thất ca chỉ có thể làm vị hoàng đế bình thường trong một năm thôi."

Thập Nhị dường như cũng hiểu được điều gì đó, sắc mặt thoáng cái đã thay đổi: "Ý huynh là ...."

"Ta sợ, một năm sau, khi Thất tẩu không còn ... huynh ấy sẽ ...."

"Không đâu!" Thập Nhị lập tức hô lên, rồi nhanh chóng nói tiếp, "Thất ca chưa từng là người yếu đuối như vậy, huynh ấy sẽ không chết."

"Huynh ấy sẽ không chết!" Khóe môi Thập Nhất chậm rãi gợi lên, "Đệ đã quên trên đời này còn một Bất Ly sao? Huynh ấy đương nhiên sẽ không chết, nhưng mà, huynh ấy sẽ điên, huynh ấy sẽ như thế, sẽ khiến tất cả mọi người đều sợ hãi --- tất nhiên, ngoại trừ Bất Ly"

Đêm trừ tịch, trong hoàng cung Đại Sở.

Nam Cung Ngự cùng quần thần từ yến tiệc trở về, Tịch Nhan còn ngồi bên cạnh bữa tối, vô cùng buồn chán ngồi thưởng thức Dạ Quang bôi.

Bỗng dưng thấy hắn đẩy cửa vào, Tịch Nhan thuận tay ném cái chén đang cầm trong tay vào người hắn: "Hay cho một Nam Cung Ngự, chẳng hề cùng ta ăn cơm tất niên, lại còn đến giờ này mới về!"

Nam Cung Ngự hơi giương tay, tiếp được cái chén trong tay, nở nụ cười to: "Bây giờ chúng ta không phải là vợ chồng, bữa cơm tất niên này ta cũng

https://thuviensach.vn

chẳng còn cách nào để ở trong lòng."

Trên mặt Tịch Nhan nóng lên, bèn cúi đầu.

Nàng hiểu ý hắn nói gì. Từ mấy tháng trước trên đường trở về đến sau này, tinh thần của nàng càng ngày càng lệch lạc, buổi tối ngủ cũng liên tiếp nằm mơ, nửa đêm giấc mơ xuất hiện, nàng luôn thấy đôi mắt tối đen thâm thúy. Nhưng nàng lại không biết đó là ai, cũng chẳng biết người kia với mình có mối quan hệ gì, nàng sẽ không ngốc đến mức đi tin vào những lời nói vô lý về kiếp trước kiếp này, mà trong lòng, chung quy đã bất an rồi.

Vì thế, nàng vẫn giống như trước không còn cách nào thuyết phục bản thân thanh thản bình yên mà gả cho hắn, nên cuối cùng đã nói với hắn, thỉnh cầu hoãn hôn sự lại.

Nàng biết nhất định trong lòng hắn không thoải mái, nhưng dù sao hắn cũng đã đồng ý với mình rồi.

Không nghĩ đến giờ khắc này hắn lại đem vấn đề này ra bàn, Tịch Nhan không nói gì để đáp lại, chỉ có thể liếc hắn một cái, rồi cúi đầu ăn cơm của mình.

Nam Cung Ngự lại ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm tay nàng: "Nhan Nhan, đã gần bốn tháng rồi, muội còn muốn ta chờ bao lâu?"

Tịch Nhan chậm rãi buông đũa xuống, quay đầu nhìn hắn, làm ra vẻ mặt uất ức: "Nếu huynh thật sự không muốn ăn cơm tất niên với ta, thì đuổi ta về Tây Càng liền đi, ít nhất ở đó, còn có Hoàng tổ mẫu và Hoa Quân Bảo có thể cùng ta ăn bữa cơm đoàn viên, không giống như bây giờ, lạnh lẽo hiu quanh một mình!"

Nam Cung Ngự thấy dáng vẻ của nàng, vẫn là không nhịn được đành thở dài, vòng tay ôm nàng vào lòng mình: "Sao ta có thể bỏ muội một mình được chứ?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan cảm thấy giọng nói hắn đau buồn thê lương, nhất thời không nhịn được bèn nở nụ cười, đẩy hắn ra: "Ta nói đùa thôi mà, sao huynh lại bày ra dáng vẻ bi thương như thất tình vậy?"

"Thế khi nào thì gả cho ta, hửm?" Hắn nhân cơ hội này lập tức hỏi nàng.

Tịch Nhan dừng một chút, hơi cắn môi nhìn hắn.

"Ôi" Nam Cung Ngự quay đầu đi, tự châm cho mình một chén rượu, rồi thở dài, "Muội biết rõ ta không thể chịu được dáng vẻ này của muội, vậy mà luôn lấy nó đến uy hiếp làm dao động lòng ta."

Tịch Nhan chậm rãi nắm chặt tay lại, vừa muốn nói điều gì, ngẩng đầu lên, thì thấy Nam Cung Ngự đang xoa cổ và đầu, chân mày hơi nhăn lại, giống như dáng vẻ rất khổ sở, chỉ một thoáng, nàng cả kinh nói: "Huynh làm sao vậy?"

..... -

Lời tác giả: Về lão Thất, ở đây Đạm Nguyệt không giải thích nhiều lắm, mọi người có thể tự phỏng đoán, tự lý giải. Tôi biết rất nhiều bạn đọc đang muốn chửi ầm lên, có thể rủ thêm người mà, như thế thì mới dốc lòng dứt khoát nhanh một chút.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 238

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Tịch Nhan chậm rãi nắm chặt tay lại, vừa muốn nói điều gì, ngẩng đầu lên, thì thấy Nam Cung Ngự đang xoa cổ và đầu, chân mày hơi nhăn lại, giống như dáng vẻ rất khổ sở, chỉ một thoáng, nàng cả kinh nói: "Huynh làm sao vậy?"

"Không có việc gì" Dáng vẻ Nam Cung Ngự vẫn rất khó chịu, nhưng lại nói ra hai chữ này, nhanh chóng đứng dậy khỏi chỗ ngồi rồi rời khỏi phủ.

Tịch Nhan và cả những tỳ nữ đều tròn mắt, há hốc mồm, nhưng trong nháy mắt Tịch Nhan lại nghĩ đến sắc mặt tái nhợt của hắn khi nãy, cảm giác buồn lo dần dâng lên trong lòng, thế là nàng cũng đứng dậy đuổi theo thân ảnh của hắn.

Nam Cung Ngự lập tức trở về tẩm cung của mình, hơn nữa lại còn đóng chặt cửa phòng.

Ở trước cửa, Tịch Nhan dùng hết sức đẩy ra nhưng cũng vô ích, chỉ có thể bất đắc dĩ mà đập cửa gọi hắn: "Nam Cung Ngự, huynh làm sao vậy? Huynh mở cửa ra cho ta vào!"

Nam Cung Ngự không đáp lại, chỉ nghe âm thanh lục đục bên trong vọng ra.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tịch Nhan càng lúc càng hoảng loạn, lo lắng hắn xảy ra chuyện gì, nhất thời sốt ruột muốn đi tìm người tông cửa, không ngờ đến vừa xoay người lại, thì thấy Mộc Thiệu Đình dẫn theo người vội vàng chạy đến đây.

Khi nhìn thấy Tịch Nhan, ánh mắt thâm trầm của hắn hơi đảo qua khuôn mặt nàng, rồi lại trầm giọng phân phó những người phía sau: "Mau mở cửa ra."

Sau đó, lập tức có người bước lên, dùng sức tông vào cửa, rốt cuộc cũng mở được.

Mộc Thiệu Đình nâng bước tiến vào trong, trong lòng Tịch Nhan lo lắng muốn đuổi theo, không ngờ hắn lại đứng trước cửa, xoay người lại, vẫn dùng ánh mắt đạm mạc nhìn nàng: "Cô không cần vào đâu."

Trong lòng Tịch Nhan hơi chấn động, lại bị ngữ khí lãnh đạm của hắn chọc tức, nên ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Ta càng muốn vào đấy, thì sao?"

Ánh mắt Mộc Thiệu Đình lạnh băng, dừng lại trên mặt nàng giây lát, rồi cười lạnh một tiếng: "Cô dựa vào đâu mà muốn vào? Cô là gì của Cao Phi?"

Những lời này, đã thành công dập tắt ngọn lửa trong tâm trí Tịch Nhan, lúc này chỉ còn lại sự áy náy và nỗi bất an, đành xoay người, bước đến bậc thang ngoài điện ngồi xuống.

Cửa phòng Nam Cung Ngự nhanh chóng được đóng lại, ngay sau đó những thanh âm hỗn độn không còn nữa, trong phòng dần trở nên yên ắng.

Bên ngoài, Tịch Nhan cố gắng nghiêng tai vào nghe động tĩnh bên trong, nhưng lại chẳng nghe được gì, trong lòng bất giác trở nên sợ hãi, ôm lấy đầu gối của mình, đôi mắt trong suốt hiện lên một chút miên man và cả bất lực.

https://thuviensach.vn

Sau lưng vọng đến tiếng bước chân, trên người nàng bỗng dưng thấy ấm áp, quay đầu nhìn lại, thì thấy Thủy Lam cầm lấy áo khoác choàng lên vai mình. Khóe miệng Tịch Nhan miễn cưỡng lộ ra nụ cười: "Cảm ơn."

Thủy Lam mỉm cười, gật đầu: "Quận chúa không cần quá lo lắng đâu."

Mi tâm Tịch Nhan bất giác cau lại, nói: "Cô có biết huynh ấy làm sao không?"

"Nô tỳ không biết." Thủy Lam lắc đầu nói, "Nhưng trong ấn tượng của nô tỳ, vài năm trước vương gia dường như cũng có lần xảy ra tình trạng này, sau đó thì người lại bình thường"

Tịch Nhan giật mình. Vài năm trước cũng đã từng thế này sao? Nói cách khác, lần này Nam Cung Ngự lại phát bệnh nữa? Nhưng hắn bị bệnh gì chứ? Vì sao nàng lại không biết hắn mang bệnh trên người?

Cũng không biết qua bao lâu, cửa phòng bỗng dưng truyền đến tiếng mở cửa, Tịch Nhan tức khắc đứng lên đi về phía cửa điện, lại đụng ngay Mộc Thiệu Đình từ trong đi ra.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt đạm mạc lạnh lẽo chẳng hề thay đổi, Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng, không bận tâm đến hắn, đẩy cửa phòng Nam Cung Ngự bước vào.

Không ngờ, Nam Cung Ngự lại ngồi cạnh bàn, tay vẫn chống trán, nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu thì thấy nàng, vẻ tái nhợt vẫn còn trên mặt, mà lại chậm rãi mỉm cười: "Nhan Nhan."

Tịch Nhan bước lên, chỉ cần nhìn sơ qua là thấy ngay trong mắt hắn chính là sự mệt mỏi, hơn nữa cùng lắm chỉ mới một khoảng thời gian ngắn, mà dáng vẻ hắn đã chẳng còn nét lỗi lạc như trước nữa, ngược lại, chỉ còn cảm thấy nét chật vật và vẻ già nua.

https://thuviensach.vn

"Huynh làm sao vậy?" Tịch Nhan cảm thấy trong lòng mình run lên, ngay cả giọng nói cũng thế.

Nam Cung Ngự thấy dáng vẻ này của nàng bất giác nở nụ cười, đứng lên nắm chặt tay nàng: "Muội bày ra bộ dạng này làm gì, ta không sao mà."

Hắn nắm tay nàng, lòng bàn tay còn cả những đầu ngón tay đều lạnh ngắt.

Tịch Nhan nâng tay hắn lên, nghiến răng nói: "Đây mà lại là không sao sao?"

Nam Cung Ngự vẫn cười, lấy tay kéo nàng, ôm nàng vào lòng mình, rồi thấp giọng nói: "Nhan Nhan, ta thật sự không sao, có thể là khi nãy uống rượu, nên thân mình nhất thời không khỏe cũng bình thường thôi mà"

Tịch Nhan không biết mình suy nghĩ gì nữa, lại cảm thấy sợ hãi, hai tay giữ chặt vạt áo trước ngực, cũng không biết đã dùng bao nhiêu lực, mà làm áo hắn nhàu nát cả lên, rồi mới có thể nói nên lời: "Huynh không phải cũng bị bệnh giống ca ca của huynh chứ?"

Nam Cung Ngự dừng một chút, trên mặt đã thoáng lên vẻ bất lực: "Nhan Nhan, muội nghe ai nói hưu nói vượn vậy?"

"Huynh đừng nghĩ là ta ngốc" Giọng nói Tịch Nhan ngày càng nhẹ, "Sức khỏe của huynh lúc nào cũng tốt, làm sao có bệnh gì mà không thể nói ra, thỉnh thoảng lại còn phát bệnh nữa chứ? Mặc dù ta không thông y lý cũng biết, căn bệnh có thể làm khó Nam Cung Ngự huynh, nhất định không phải căn bệnh tầm thường."

Hồi lâu sau, Nam Cung Ngự mới thở dài một tiếng, chậm rãi ôm chặt nàng vào lòng.

https://thuviensach.vn

"Vì sao huynh không dùng phương thuốc đã trị cho ca ca của huynh?" Giọng nói Tịch Nhan hơi nghẹn ngào, ngay cả bản thân nàng không biết mình đang sợ hãi điều gì, nhưng nàng biết, tình hình hiện nay của Nam Cung Ngự, thật khiến người khác lo sợ.

Chốc lát sau, Nam Cung Ngự từ tốn mở miệng: "Bệnh của ta không nghiêm trọng lắm, muội không cần lo lắng"

"Đó là bởi vì bây giờ huynh vẫn còn trẻ tuổi!" Tịch Nhan chỉ cảm thấy trong lòng đều bị nổi lo sợ vây lấy, nhịn không được mà đá hắn thật mạnh, "Bệnh này, sẽ theo tuổi tác càng ngày càng nặng hơn, có phải không? Có lẽ đến năm nào đó, bệnh nhân không thể nào già hơn được nữa, sẽ chết, có phải không?"

Ánh mắt Nam Cung Ngự cực kỳ đau khổ, nghe vậy nhưng vẫn bật cười, nâng người nàng dậy, nhẹ nhàng véo mặt nàng: "Bây giờ ta vẫn khỏe mạnh, vậy mà muội còn muốn rủa vị hôn phu của mình chết sao?"

"Vậy huynh nói ta biết khi nào thì sẽ không khỏe mạnh nữa?" Tịch Nhan cuối cùng cũng khóc lên, "Vì sao huynh không chữa cho mình? Huynh có thể chữa khỏi cho ca ca huynh, vì sao không thể làm cho bản thân chứ?"

Nước mắt của nàng khiến hắn đau đớn, lại ôm chặt nàng vào lòng, trầm mặc hồi lâu, rồi mới thấp giọng nói: "Bởi vì không có thuốc, Nhan Nhan, trong phương thuốc kia cần một loại dược liệu, khi ta chữa khỏi cho hoàng huynh, thì đã không còn nữa rồi. Trên đời này, cũng sẽ không còn dược liệu này nữa."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 239

Sự khổ sở từng đợt đánh úp vào lòng Tịch Nhan, cứ liên tiếp như bài sơn hải đảo.

Trong ký ức, đã lâu rồi nàng chưa từng đau như thế này. Có lẽ lúc Lăng chiếu rời đi nàng rất đau, lúc mẫu thân lìa đời cũng rất đau, nhưng những điều đó giờ đây chỉ là dĩ vãng xa xôi, bây giờ nhớ đến, mơ hồ giật mình cảm thấy thời gian như cả một đời vậy.

Chỉ đến nay, khi biết Nam Cung Ngự mắc căn bệnh bất trị này, nàng mới cảm nhận sâu sắc được cảm giác này.

"Làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ?" Nàng gần như thì thào tự nói, hoặc như đang hỏi hắn, cả người giống như mất đi người mình tin cậy nhất.

Nam Cung Ngự chậm rãi nâng gương mặt nàng lên, cười nói: "Nhan Nhan, nhân sinh trên đời, vui vẻ mà sống là được rồi, không phải sao?"

Môi Tịch Nhan run nhẹ, vốn chẳng nói nên lời, hồi lâu sau, dựa cả người vào lòng hắn, thấp giọng nức nở: "Nam Cung Ngự, chúng ta thành thân đi, ta gả cho huynh, ta bây giờ gả cho huynh ngay."

Trên cuộc đời này, nàng đã không còn người thân nào. Hoàng tổ mẫu và Hoa Quân Bảo, chẳng qua chỉ là những người cùng huyết thống, bọn họ nuôi nấng nàng, dung túng nàng, nàng đối với bọn họ có tình cảm, nhưng

https://thuviensach.vn

thật ra là cảm kích nhiều hơn cái gọi là tình thân. Nhưng Nam Cung Ngự thì khác, hắn là người nàng nhìn nhận là người thân của mình.

Sau đó thì làm thế nào, nàng mới có thể trơ mắt nhìn người thân duy nhất của mình đau khổ khi mắc chứng bệnh này sao?

Nam Cung Ngự trầm mặc một lúc lâu, rồi mới chậm rãi xoa lưng nàng: "Nhan Nhan ngốc, đến hôm nay ta nghĩ thông rồi, chỉ cần có muội bên cạnh, thành thân hay không, thì có gì quan trọng chứ?"

Dừng một chút, hắn mới dường như thật cẩn thận nói tiếp, "Nhan Nhan, chúng ta sẽ không xa nhau, phải không?"

Từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên Tịch Nhan chủ động vươn tay ôm lấy hắn. Hít sâu một hơi, kìm chế những giọt nước mắt chực trào ra, nàng nhẹ giọng nói: "Không đâu, ta sẽ ở bên huynh, ta vẫn sẽ ở bên huynh."

Vào ngày Đạm Tuyết lâm bồn, Nam Cung Ngự lại dẫn theo Tịch Nhan ra khỏi hoàng cung một chuyến.

Đến hôm nay Tịch Nhan mới biết, thì ra xuất thân của Đạm Tuyết là tiểu thư nhà giàu. Ca ca của nàng ấy Thẩm Mặc Ngân, chính là Trạng nguyên tài ba xuất chúng của Đại Sở.

Ở trong đại sảnh ngồi chờ hai canh giờ, có hạ nhân vội vàng đến bẩm báo, tiểu thư đã thuận lợi hạ sinh một bé trai, mẹ tròn con vuông.

Vị Trạng nguyên gia Thẩm Mặc Ngân mang vẻ mặt căng thẳng cuối cùng cũng tràn ra ý cười nhè nhẹ, Nam Cung Ngự cũng cười to, quay đầu nhìn về phía Tịch Nhan lúc này tinh thần đang có chút hoảng hốt: "Muội nghĩ đi đâu thế? Muốn đi thăm đứa bé không?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan phục hồi tinh thần lại, cười nhẹ: "Không cần đi đâu, huynh cũng biết ta không thích trẻ con mà."

"Nhìn thôi mà ngại gì chứ?" Nam Cung Ngự nói xong, liền kéo tay nàng đi vào trong viện.

Đứa bé đủ tháng để chào đời, dáng vẻ không quá mập mạp, nhưng cực kỳ trắng trẻo. Tịch Nhan đứng phía sau Nam Cung Ngự nhìn thoáng qua, bỗng nhiên lại rất thích đứa bé này, nở nụ cười: "Cháu bé khi lớn sẽ rất đẹp trai đó."

Nam Cung Ngự mỉm cười: "Bé trai thường sẽ giống phụ thân mà."

Tịch Nhan tròn mắt, có chút tò mò nhìn hắn. Hắn giống như biết điều mình nói là gì, nhưng lại chẳng thèm để ý đến ánh mắt của Tịch Nhan, chỉ quay qua đùa nghịch với đứa bé nho nhỏ kia.

Không ngờ đến vừa quay đầu, không chú ý nên Tịch Nhan lại đi vào phòng sinh của Đạm Tuyết. Truyện Sắc Hiệp -

Đạm Tuyết đang trợn tròn mắt nằm trên giường, bộ dạng cực kỳ suy yếu, thấy nàng bước vào, cũng chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

Tịch Nhan và nàng ấy không tính là quen biết, bởi vậy chỉ cười, nói: "Cô ... không ngủ chút sao?"

Đạm Tuyết mệt mỏi nở nụ cười: "Mệt quá, nhưng lại ngủ không được"

Tịch Nhan ngồi xuống bên giường, nhìn nàng nói: "Ta đã đi thăm đứa bé, rất khỏe mạnh, Nam Cung Ngự bảo bé giống phụ thân." Đôi mắt nàng hơi vòng vo, cười hỏi, "Họ của đứa bé là gì?"

"Hoàng Phủ" Đạm Tuyết thấp giọng nói.

https://thuviensach.vn

"Hoàng Phủ?" Tịch Nhan mở to hai mắt, cũng không biết vì sao trong lòng lại hơi chấn động, giống như đang xúc động vậy, trong lòng bất chợt có muôn vàn suy nghĩ, như một nhà giam vây kín, "Đó không phải là họ của hoàng thất Bắc Mạc sao?"

"Đúng vậy" Đạm Tuyết chỉ cười nhẹ.

Tịch Nhan lại kinh ngạc, bèn thử hỏi: "Nói như vậy, phụ thân của đứa bé là người hoàng thất của Bắc Mạc? Không phải là ... hoàng đế chứ?"

Đạm Tuyết khẽ cười: "Hắn là gì thì cũng chẳng còn quan trọng, ta và hắn không còn quan hệ gì nữa."

Nàng ấy nói như vậy, sự nghi hoặc trong lòng Tịch Nhan lại càng dày đặc, thầm nghĩ đứa bé kia có thể là hoàng tử Bắc Mạc, trong lòng không khỏi hơi rung động, rồi cùng Đạm Tuyết nói thêm vài câu không liên quan, xong mới rời khỏi phòng.

Ra khỏi tiểu viện, Nam Cung Ngự đang đứng ở cửa chờ nàng.

Tịch Nhan vừa thấy hắn bèn bước lên nghênh đón, hơi đắc ý hấc mặt lên: "Huynh không nói ta biết, ta cũng biết phụ thân của đứa bé con Đạm Tuyết là ai."

Nam Cung Ngự bất đắc dĩ nhoẻn miệng cười: "Muội thông minh vậy sao?"

Tịch Nhan nở nụ cười, nhìn khắp bốn phía, rồi mới đè thấp giọng nói: "Phụ thân của đứa bé là Hoàng đế Bắc Mạc, tên là Hoàng Phủ Thanh Vũ, phải không?"

Nam Cung Ngự vừa định nhấc chân bước đi bỗng nhiên dừng lại, nở nụ cười, quay đầu nhìn nàng, vừa muốn nói điều gì đó, lại chỉ cảm thấy một

https://thuviensach.vn

cơn đau như trời xoay đất chuyển ập đến, không chịu nỗi đành ngã xuống, ôm lấy đầu mình, hơi thở hỗn loạn, hô hấp khó khăn.

Tịch Nhan sợ đến mức sắc mặt đại biến, tức khắc bước lên đỡ hắn: "Làm sao vậy, huynh lại phát bệnh sao?"

Đột nhiên trong lúc đó, Nam Cung Ngự đau đớn gào lên một tiếng, Tịch Nhan lại còn muốn hỏi thêm gì nữa, nhưng giờ lại chẳng nói nên lời ---, bởi trước mắt, mái tóc đen của Nam Cung Ngự, chỉ trong nháy mắt, đã trở nên bạc trắng!

Hắn nằm phía trên, chật vật hô hấp.

Tịch Nhan cuối cùng cũng hồi phục lại trong sự khiếp sợ, bèn ôm lấy hắn: "Nam Cung Ngự, Nam Cung Ngự, huynh không sao đâu ---- người đâu, người đâu mau lên ---"

Rất nhanh, Thẩm Mặc Ngân đã dẫn theo gia đinh chạy đến, vừa thấy tình cảnh này, không kịp nói gì cả, liền phân phó gia đinh đỡ Nam Cung Ngự lên, rồi lại sai ngươi chuẩn bị xe nghe đưa Tịch Nhan và hắn hồi cung, đồng thời phái người gấp rút thúc ngựa đi báo với hoàng thượng.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 240

-

Khi Mộc Thiệu Đình vội vàng đi vào Cảnh Bích cung, Tịch Nhan đã giúp đỡ mọi người đặt Nam Cung Ngự lên trên giường, lo lắng chờ ngự y đến.

Trong mắt Mộc Thiệu Đình phản chiếu thân ảnh của Tịch Nhan, vẫn đạm mạc và lạnh lẽo như trước, hắn tiến lên lạnh lùng phân phó một tiếng: "Tất cả đều đi ra ngoài."

Mọi người đều cả kinh, sau một lát, tất cả đều phục tùng cúi đầu rời khỏi phòng, chỉ trừ Tịch Nhan vẫn ngồi ở bên giường như cũ, không nhúc nhích nhìn Nam Cung Ngự đang hôn mê bất tỉnh trên giường.

"Ngươi cũng đi ra ngoài." Thanh âm lãnh đạm của Hoàng đế từ phía sau vang lên. Tịch Nhan ngập ngừng một chút, cắn răng nói: "Ta sẽ không đi ra ngoài. Ta đã đáp ứng huynh ấy sẽ ở bên huynh ấy."

Ánh mắt Mộc Thiệu Đình không khỏi tối đi vài phần, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đi đến chiếc rương bằng gỗ đàn mộc phía sau giường, mở ra lấy một hộp thuốc, đi vào bên giường, cũng không để ý đến Tịch Nhan, liền cởi quần áo trên người Nam Cung Ngự.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn thấy hắn tự mình động thủ, thoa thoa thuốc lên các huyệt đạo trên người Nam Cung Ngự, sau đó, lại bỏ vào miệng Nam Cung Ngự một viên thuốc, rồi mới thả Nam Cung Ngự nằm xuống, sửa sang lại đệm chăn cho ổn thỏa.

"Đó là thuốc gì vậy?" Tịch Nhan nhớ rõ Nam Cung Ngự từng nói qua trên đời này không tìm được thuốc có thể chữa khỏi căn bệnh này, không khỏi lo lắng thuốc mà Mộc Thiệu Đình cho hắn uống vào là thuốc gì.

Mộc Thiệu Đình thản nhiên liếc nhìn nàng một cái: "Thuốc trị phần ngọn nhưng không trị phần gốc."

Tịch Nhan bĩu môi, ánh mắt lần nữa đặt trên người Nam Cung Ngự, nhưng bỗng nhiên phát hiện tóc hắn vốn bạc trắng cả mái đầu, giờ đã biến thành tóc đen, bộ dáng có vẻ đã có trực giác trở lại, ánh mắt nhấp nháy muốn mở ra. Nhưng nhìn chung cả người cũng đã suy yếu rất nhiều.

Trong lòng Tịch Nhan cảm thấy rất đau xót, cầm tay hắn, thấp giọng nói: "Nam Cung Ngự?"

Hồi lâu sau hắn mới chậm rãi mở mắt ra, nở nụ cười có chút bất đắc dĩ, thanh âm rất suy yếu: "Nhan Nhan, làm muội sợ sao?"

Tịch Nhan vội gật gật đầu, cố gắng áp chế nước mắt trong mắt không rơi xuống: "Huynh cũng không phải không biết lá gan của ta rất lớn, sao lại dễ dàng bị huynh dọa như vậy chứ?"

Hắn vẫn mỉm cười như cũ: "Nhưng ta không thể cùng muội ngắm hội hoa đăng, thực xin lỗi, Nhan Nhan."

Tịch Nhan mới sực nhớ hôm nay chính là ngày hội nguyên tiêu, bọn họ đã hẹn sẽ cùng nhau đi xem hoa đăng.

https://thuviensach.vn

"Không sao cả." Thanh âm của nàng dĩ nhiên thấp đến nỗi không thể thấp hơn, "Sang năm chúng ta lại xem, cũng giống nhau cả mà."

Sang năm ư?

Nam Cung Ngự nhìn nàng, bật cười ha ha hai tiếng, sau đó suy yếu vô lực nhắm hai mắt lại, thì thào: "Được, nếu sang năm ta còn sống....."

Nếu sang năm ta còn sống, nếu sang năm nàng còn ở trên đời, như vậy, chúng ta sẽ cùng nhau đi xem hoa đăng.

==========

Trong hoàng cung Bắc Mạc, ở Ngự Hoa viên, đèn sáng như ban ngày, vô cùng náo nhiệt.

Tất cả các cung nữ từ già cho đến trẻ tụ tập trong Ngự Hoa viên ngắm đèn say mê, rất náo nhiệt. Trong số đó cũng có bóng dáng vài vị phi tần.

Thục phi cùng Hiền phi dẫn theo nha hoàn bên cạnh mình, chậm rãi đi trong ánh đèn màu sáng đến nỗi làm loá mắt người ta, vừa say mê ngắm đèn, vừa nói lặng lẽ nói.

"Nghe nói Hoàng Thượng hôm nay lại lật bài tử của Mạc phi." Thục phi nhìn câu đố đèn trước mắt khẽ thở dài một tiếng mở miệng nói, "Tiến cung lâu như vậy, cho tới bây giờ ta cũng chỉ gặp qua Hoàng Thượng hai lần, tỷ tỷ, ta thật sự là không cam lòng."

Hiền phi thản nhiên nhếch khóe miệng lên: "Làm sao đến lược muội cùng ta không cam lòng chứ? Từ trước cho tới nay, qua nhiều ngày như vậy, muội có bao giờ nghe nói qua Hoàng Thượng qua đêm ở Tê Phượng điện sao?"

https://thuviensach.vn

Thục phi ngưng mi trần tư một lát: "Quả thật ta chưa từng nghe nói qua. Nhưng mà ta thấy Hoàng Thượng đối xử với Hoàng hậu nương nương cũng vô cùng khách khí."

"Đúng vậy, khách khí. Người cũng đối xử với muội và ta cũng khách khí giống như nhau." Hiền phi đưa tay lấy câu đố đèn trước mặt mình, lấy bút từ trong tay cung nữ phía sau, viết ra đáp án, liền đưa lại cho cung nữ, tiếp tục đi về phía trước.

Xa xa, nàng ta nhìn thấy một thân ảnh, có chút thản nhiên đứng giữa một đám cung nữ. Nàng ta chỉ cảm thấy hình như mình đang nhìn lầm, vội vàng bước nhanh hơn đi về phía đó, lúc này mới xem như đã nhìn thấy rõ ràng, trong lòng nhất thời nổi lên sự nghi hoặc.

Phía sau Thục phi cũng bước lên, sau khi thấy rõ ràng người đó, không khỏi ngạc nhiên nói: "Kia không phải là Mạc phi sao? Tối nay Hoàng Thượng không phải lật bài tử của nàng sao, nàng làm sao có thể ở trong này?"

"Chúng ta đi nhìn xem." Hiền phi nắm tay Thục phi, cùng nhau tiến lên.

Các cung nữ thấy hai nàng lại đây đều vội vàng tản ra hành lễ, Mạc phi nhìn thấy các nàng cũng khẽ nghiêng thân mình hành lễ: "Tham kiến Thục phi tỷ tỷ, Hiền phi tỷ tỷ."

Tuy nói đều là phi, nhưng mà hai người kia dù sao cũng có phong hào, phân vị của nàng vẫn thấp hơn một chút.

"Muội muội không cần đa lễ." Hiền phi mỉm cười nắm tay nàng, nói, "Ngày thường cũng rất ít gặp muội muội, tối nay khó có dịp được gặp, các muội và ta ba người cùng đi dạo, được không?"

Trong lòng Mạc phi có chút vui vẻ: "Đương nhiên là được, đa tạ nhị vị tỷ tỷ."

https://thuviensach.vn

Trong khi đang thưởng các hoa đăng, Thục phi là người ruột để ngoải da, nhịn không được liền mở miệng hỏi Mạc phi: "Muội muội, ta nghe người của Kính Sự phòng nói không phải tối nay Hoàng Thượng lật bài tử của muội sao? Sao giờ này muội còn ở nơi này?"

Mạc phi đỏ mặt lên, vội đáp: "Hoàng Thượng gần đây bề bộn nhiều việc, vừa rồi Thừa Kiền cung có công công đến truyền lời, nói Hoàng Thượng tối nay sẽ nghị sự cùng vài vị Vương gia, sẽ không đến chỗ muội, cho nên muội mới đến Ngự Hoa viên ngắm đèn."

Thục phi bừng tỉnh đại ngộ "À" một tiếng, duy có Hiền phi bất động thanh sắc, đưa ra câu đố, cười nói: "Muội muội giải câu đố này xem sao?"

Mạc phi tiếp nhận đến câu đố, vừa nhìn thấy mặt không khỏi càng đỏ hơn, hồi lâu sau mới thấp giọng nói: "Làm cho hai vị tỷ tỷ chê cười, muội muội kiến thức hạn hẹp, đoán không ra câu đố rắc rối như vậy."

Hiền phi mỉm cười, thu lại câu đố, nói: "Không sao cả, chỉ là câu đố vui thôi mà."

Ba người lại cùng nhau nói nói cười cười một ít chuyện, sau đó Mạc phi nghiêng thân mình hướng về phía hai người cáo lui, hai người cũng không ngăn cản, chỉ nhìn nàng rời khỏi, Hiền phi mới đưa câu đố lúc nãy cho Thục phi xem.

Thục phi nhìn nhìn, không khỏi sửng sốt: "Câu đố đơn giản như vậy, ngay cả chữ mà nàng ta cũng nhận thức không xong sao?"

Hiền phi cũng nhịn không được khẽ thở dài một hơi: "Hiện tại, ngay cả ta cũng không biết Hoàng Thượng đến tột cùng thích nàng ta ở điểm nào."

Quả thực, các vị phi tần mới được tuyển vào cung phải qua nhiều khâu sàng chọn, ngoài Mạc phi, ai ai cũng là người muốn tài tình có tài tình, muốn phẩm tính có phẩm tính, muốn gia thế có gia thế. Thế nhưng đến tột

https://thuviensach.vn

cùng vì sao một Mạc phi cái gì cũng đều không có lại có thể được sủng như vậy, thật sự là làm cho người ta không thể nào hiểu được.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 241

Y - www.

Hoàng Phủ Thanh Vũ triệu kiến Hoàng Phủ Thanh Thần, Thập Nhất, Thập Nhị nghị sự mãi cho đến nửa đêm, liền người đi phân phó Ngự Thiện phòng chuẩn bị bữa ăn khuya.

Đại tổng quản Tống Văn Viễn nghe xong, sau khi phân phó, có chút chần chờ đứng yên tại chỗ, vừa vặn Thập Nhất nâng mắt lên, cùng ánh mắt hắn giao nhau, hắn không ngừng dùng ánh mắt ra hiệu với Thập Nhất, sau đó thật cẩn thận đi ra ngoài.

Thập Nhất đương nhiên biết ý tứ của hắn.

Liên tiếp mấy ngày, Hoàng Phủ Thanh Vũ cơ hồ mỗi ngày đều chỉ nghỉ tạm một hai canh giờ, thường thường chỉ chợp mắt trong chốc lát liền lại đứng dậy phê duyệt tấu Chương. Hôm nay cũng không ngoại lệ, trời vẫn còn chưa sáng, hắn đã thức dậy phê duyệt tấu Chương từ Giang Nam suốt đêm đưa tới, ngay sau đó là lâm triều, sau khi tan triều vẫn làm việc đến hiện tại, nghe nói ngọ thiện, bữa tối cũng chỉ ăn qua loa vài miếng.

Dường như hắn muốn trong thời gian ngắn xử lý xong tất cả mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

Thập Nhất ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn sắc mặt xanh xao của Hoàng Phủ Thanh Vũ, rốt cục nhịn không được nói: "Thất ca, hôm nay đã trễ như vậy rồi, không bằng cứ như vậy đi, huyng nghỉ ngơi đi sớm, có chuyện gì ngày mai lại thương nghị cũng không muộn mà."

Thập Nhị ngồi ở một bên buồn ngủ sắp gục xuống nghe vậy lập tức lấy lại tinh thần, nói phụ họa theo: "Đúng đúng đúng, ngày mai bàn tiếp, Thất ca, huynh cũng phải bảo trọng long thể, làm lụng vất vả như vậy, dù cho thân thể bằng thép cũng không chịu được ép buộc như thế."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn ba người bọn họ, nhéo nhéo mi tâm, nói: "Cũng được, thôi tan đi. Các đệ cũng nên sớm hồi phủ."

Ngay lập tức, mọi người liền giải tán. Thập Nhất ra cửa vừa vặn gặp được Tống Văn Viễn, hắn tạ ơn nói: "Đa tạ Thập Nhất gia, nếu không có Thập Nhất gia mở miệng, nô tài thật sự là không biết nên khuyên Hoàng Thượng như thế nào."

Thập Nhất gật gật đầu, nói: "Tốt lắm, ngươi đi vào hầu hạ đi, để cho Hoàng Thượng đi ngủ sớm, không thể tiếp tục phê duyệt tấu sớ nữa."

Tống Văn Viễn lên tiếng, cung đưa mọi người rời đi, sau đó mới vào Noãn các, nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn ngồi ở dưới đèn như cũ, chấp ngự bút không biết viết gì trên một tấu Chương, hắn nhịn không được âm thầm kêu khổ, tiến lên quỳ xuống: "Hoàng Thượng, nô tài cầu xin Hoàng Thượng không nên xem nữa. Thập Nhất gia trước khi đi ngàn căn vạn dặn bảo nô tài hầu hạ Hoàng Thượng nghỉ ngơi, Hoàng Thượng nên sớm nghỉ ngơi một chút đi!"

Mãi cho đến khi phê duyệt xong tấu Chương kia, Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cục mới ngẩng đầu lên, nhìn hắn một cái, khép lại tấu Chương trong tay, sau đó đứng dậy: "Mang áo khoác của trẫm đến đây."

https://thuviensach.vn

Tống Văn Viễn trong lòng cả kinh: "Đã trễ thế này, Hoàng Thượng còn muốn đi đâu?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ thản nhiên xẹt qua trên người hắn, Tống Văn Viễn nhịn không được rùng mình, lá gan dù có lớn cũng không dám hỏi tiếp nữa, vội vàng đứng dậy đi phân phó người chuẩn bị long liễn, nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ lại nói: "Không cần chuẩn bị long liễn, trẫm muốn đi bộ."

Lời vừa nói ra, Hoàng Phủ Thanh Vũ liền đi một đường từ phía đông Càn Thanh cung tới Tây Lục cung, lúc này Tống Văn Viễn mới biết thì ra hoàng thượng muốn tới thăm trưởng công chúa.

Vào cửa cung, ngoài dự đoán, hắn nhìn thấy đại trong điện vẫn còn ánh đèn sáng trưng, không cho người thông truyền, Hoàng Phủ Thanh Vũ đi thẳng vào, từ bên ngoài hắn đã nghe thấy từ bên trong truyền ra tiếng cười non nớt.

Hắn tiến lên hai bước, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, thế nhưng lại nhìn thấy Bất Ly đang vịn vào một cái ghế thấp, run rẩy bước đi từng bước một, còn vú nuôi nửa ngồi nửa đứng một bên thật cẩn thận che chở cho bé, không ngừng cổ vũ Bất Ly đi về phía trước.

Bất Ly vừa đi, vừa bật cười khanh khách, âm thanh vô cùng non nớt, trong trẻo đâm thẳng vào lòng hắn.

Trong trí nhớ của hắn, nàng cũng luôn thích cười, trong những đêm lưu luyến triền miên bên nhau, nàng dụi vào trong lòng hắn, luôn không bao giờ che dấu tiếng cười, không nói thêm lời nào, không làm bất cứ hành động gì, giống như đó là chuyện rất đỗi tự nhiên trên đời.

Đột nhiên nghe thấy tiếng động, vú nuôi vừa nhấc đầu liền nhìn thấy hắn, nhất thời cả kinh, vội ôm Bất Ly vào trong lòng, hướng về hắn hành lễ: "Nô tỳ khấu kiến Hoàng Thượng."

https://thuviensach.vn

Lúc này hắn mới đi vào trong phòng, Bất Ly ở trong lòng vú nuôi, đôi mắt đen tuyền rạng rỡ phát sáng, nhìn về phía hắn, tựa hồ cười đến sáng lạn của khuôn mặt, vươn tay hướng về hắn.

Vì bận rộn nhiều việc, hắn đã liên tiếp mấy ngày không đến thăm Bất Ly, thật vất vả mới thừa dịp nửa đêm đến đây, không nghĩ tới con bé vẫn còn chưa đi ngủ, nhất thời trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hỉ, nhưng phần lớn là cảm giác đau lòng.

Hắn vươn tay tiếp nhận Bất Ly từ trong lòng vú nuôi, thật cẩn thận ôm vào trong ngực, nhìn thấy con bé vẫn nhìn mình, vẻ mặt cứng ngắc không có chút biểu tình của hắn rốt cục chậm rãi tràn ra ý cười. Hồi lâu sau, hắn mới nhìn về phía vú nuôi: "Đã trễ thế này, vì sao còn không hầu hạ công chúa đi ngủ?"

Vú nuôi vội nói: "Hồi Hoàng Thượng, hôm nay lúc ban ngày công chúa ngủ nhiều lắm, vừa mới tỉnh độ nửa canh giờ, không muốn ngủ tiếp nữa, bởi vậy nô tỳ liền cùng công chúa chơi đùa."

"Ừ." Hắn thản nhiên lên tiếng, cho vú nuôi lui xuống trước, còn mình ôm Bất Ly cúi đầu nói vài câu, Bất Ly bỗng nhiên giãy dụa muốn xuống dưới. Hắn nhớ tới tình cảnh lúc vừa đi vào phòng, liền thả Bất Ly xuống đất, để cho bé vịn vào chiếc ghế nhỏ, còn mình bảo hộ ở một bên.

Bất Ly liền cười lên, vịn vào chiếc ghế nhỏ, chập chững bước đi rất cao hứng, phấn chấn bừng bừng.

Hắn ngồi một bên, nhìn khuôn mặt tươi cười của con gái, bỗng nhiên liền thất thần.

Đứa bé còn nhỏ như vậy, thế nhưng những đường nét trên khuôn mặt đều là bóng dáng của nàng. Lông mi, ánh mắt, chiếc mũi, khuôn miệng, toàn bộ đều cực kỳ giống nàng. Mà giờ này khắc này, thần thái đứa nhỏ khi

https://thuviensach.vn

vui cười lại càng cực kỳ giống nàng, cực kỳ giống ngày ấy, hắn nhìn thấy nàng trên đường ở Đại Sở.

Cảm giác trống vắng bỗng tầng tầng lớp lớp kéo đến trong lòng hắn, như muốn làm cho người ta chết đi sống lại, đó là một loại cảm giác so với tê tâm liệt phế càng đau đớn hơn nhiều.

Bởi vì cái gì cũng không còn nữa, cho nên đau, ngay cả hô hấp đều đau.

Trong lúc hắn đang thất thần, một tay không còn đỡ Bất Ly, đột nhiên Bất Ly thả chiếc ghế ra, cố tình đi về phía hắn.

Hắn vội vàng lấy lại tinh thần, vươn tay ra, thân mình nho nhỏ của Bất Ly quả nhiên liền ngã vào trong khuỷu tay của hắn.

Bất Ly tựa hồ không cam lòng về việc lần đầu tiên cố gắng nhưng đã chuốc lấy thất bại, ánh mắt mở thật to, cong cong cái miệng nhỏ nhắn, có chút ủy khuất nhìn hắn.

Hắn nhịn không được nở nụ cười, ôm con gái vào trong lòng, cúi đầu dụi dụi vào người đứa bé.

Đúng lúc này, Bất Ly bị hắn ôm vào trong ngực lại đột nhiên bi ba bi bô thốt lên hai chữ. Trên người hắn chợt cứng đờ, trên mặt cũng nhịn không được trở nên căng thẳng, cúi đầu nhìn Bất Ly: "Ly nhi, con nói gì?"

"Phụ thân....." Bất Ly vui cười nhìn hắn, lại gọi một tiếng, âm thanh vẫn còn ngọng ngịu như trước, nhưng lần này, hắn lại nghe rất rõ ràng.

Trong lòng giống như có thanh âm ầm ầm kéo đến, ngay sau đó, cảm giác cảm động như nghiêng trời lệch đất đánh úp lại, làm cho tâm hắn chết lặng, đánh sâu vào nơi không thể trốn tránh được.

https://thuviensach.vn

Bất Ly chung quy cũng chỉ là đứa bé, tinh thần phấn chấn tới cũng nhanh, mà đi cũng nhanh, ở trong lòng hắn chơi trong chốc lát, liền lộ ra vẻ mệt mỏi, vung tay nhỏ bé mở miệng ngáp.

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười, nhẹ nhàng đặt bé vào chiếc giường nhỏ, ngồi một bên cầm món đồ chơi đùa với bé cho đến khi Bất Ly ngủ say mới chậm rãi đứng thẳng dậy, ở bên cạnh giường nhìn bé thật lâu sau đó xoay người, bước nhanh ra khỏi cửa phòng.

Ra khỏi cứa cung điện, liền có Tống Văn Viễn dẫn người tiến lên khoác cho hắn một chiếc áo lông cừu thật dày để ngăn gió vì đột nhiên gió bắc thổi mạnh, rồi thấp giọng nói: "Thỉnh Hoàng Thượng khởi giá."

Ra khỏi cửa cung, gió bắc tựa hồ thổi càng lúc càng mạnh, áo khoác trên người Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng bị thổi đến mức tung bay phần phật, Tống Văn Viễn vừa định mở miệng nói gì đó lại bị một trận gió thổi vào yết hầu, chỉ cảm thấy như dao cắt ở cổ họng, đau đến nỗi làm cho người ta nói không ra lời.

Bước chân của Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng cực nhanh, mọi người phía sau cơ hồ đều phải thở hổn hển đuổi theo, Tống Văn Viễn cũng không biết hắn bị làm sao vậy, nhưng nhìn thấy bóng dáng của hắn lại cảm thấy như băng tuyết rét lạnh thấu xương, nên cũng không dám mở miệng hỏi gì, chỉ lẳng lặng một đường đi theo phía sau.

Rốt cục cũng trở về Khâm An điện, Tống Văn Viễn vội phái người đi lấy nước ấm cùng khăn mặt đến, tự mình hầu hạ Hoàng Phủ Thanh Vũ rửa mặt, lại nói: "Hoàng Thượng, thời gian đã không còn sớm, người mau nghỉ ngơi đi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ quả thực theo lời hắn ngồi xuống giường, vừa nằm xuống liền xoay người vào trong ngủ.

https://thuviensach.vn

Lúc này Tống Văn Viễn mới nhẹ nhàng thở ra, buông chiếc màn che màu vàng xuống cho hắn, dẫn mọi người nhẹ bước lui ra bên ngoài.

Hắn cảm thấy mình quả thật là cực kỳ mệt mỏi, vừa đặt đầu xuống gối liền cảm thấy rất nặng, một lát sau liền lâm vào giấc mộng nặng nề.

Hắn cũng không biết mình đang mộng cái gì, chỉ cảm thấy quanh quẩn bên tai có tiếng ai cười, lúc gần, lúc xa, không thể nắm bắt được.

Giấc mơ này cứ lặp đi lặp lại làm hắn cơ hồ không thở nổi, cũng không biết cố gắng bao lâu, hắn mới mở mắt ra được, bật ngồi dậy trên long tháp.

Tống Văn Viễn đứng hầu ở một bên vừa nhìn thấy, vội quỳ rạp xuống đất: "Tạ Bồ Tát phù hộ, Hoàng Thượng cuối cùng đã tỉnh!"

Lúc này hắn mới ý thức được có điều gì đó không đúng, ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, phủ trán mình hỏi: "Giờ nào rồi?"

"Bẩm Hoàng thượng, đã là buổi chiều rồi." Tống Văn Viễn nói, "Hoàng Thượng đã ngủ một ngày một đêm, Lý ngự y đến xem qua nói Hoàng Thượng là vì vất vả quá độ, lại bị trúng gió đêm trước, cho nên hơi phát sốt."

Hồi lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới cúi đầu lên tiếng, bỗng nhiên xốc chăn lên đứng bật dậy, chỉ khoác một chiếc áo ngoài mỏng manh liền đi ra ngoài.

Tống Văn Viễn sợ tới mức sắc mặt đại biến: "Hoàng Thượng lại đi nơi nào?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ không nói một lời, liền vào thư phòng bên cạnh tẩm điện, đuổi tất cả mọi người, nhốt tại bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng không biết bản thân mình đang tìm cái gì, lục tung mọi thứ, lật tất cả những quyển sách mang được chuyển từ Anh vương phủ tới, một quyển lại một quyển bay qua, rốt cục trong một quyển truyền kỳ lộ ra một tờ giấy, mở ra là nét viết không đẹp lắm --

Thanh thanh tử khâm

Du du ngã tâm

Túng ngã bất vãng

Tử ninh bất tự âm?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 242

Bước vào tháng Ba, thời tiết càng ngày càng ấm hơn. Tuy nói Đại Sở vào đông cũng không thấy rét lạnh, nhưng khi sang xuân, cuộc sống của Tịch Nhan cũng giống như ở Tây Càng, tinh thần nàng càng ngày càng mỏi mệt.

Trong khoảng thời gian này, Nam Cung Ngự lại phát bệnh một lần nữa.

Tịch Nhan đã hỏi qua ngự y, biết được đáp án là này bệnh sẽ tăng theo tuổi, càng ngày càng nặng, thời điểm bệnh phát sẽ càng ngày càng nhiều, lúc ban đầu vài năm phát bệnh một lần, đến nửa năm phát bệnh một lần, đến hai ba tháng phát bệnh một lần. Mỗi một lần phát bệnh, cơ thể sẽ suy nhược vài tuổi, cho đến cuối cùng, bệnh phát triển đến lúc một tháng phát bệnh một lần, thì bệnh nhân chỉ còn chờ căn bệnh làm cho lão hóa sớm đến cực hạn, sau đó chết đi.

Tịch Nhan quên tính khoảng cách giữa lần phát bệnh này với lần trước của Nam Cung Ngự, nhưng thời gian chắc không quá ba tháng, trong lòng nhịn không được cảm thấy rất sợ hãi, nhưng trong lòng lại chua xót.

Tinh thần Nam Cung Ngự từ sau lần phát bệnh trước đã trở nên rất kém cỏi, từ một người hiếu động như vậy, nay mỗi ngày chỉ ngồi dưới bóng râm phơi nắng, hơn nữa lúc phơi nắng còn có thể mơ màng ngủ.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật mỗi lần như vậy, Tịch Nhan đều rất sợ hắn sẽ ngủ đến bất tỉnh, nhưng mỗi lần ngồi cùng hắn, tinh thần của nàng cũng khắc chế không được cảm thấy rất mệt mỏi, đến cuối cùng thường cùng hắn ngủ luôn.

Nhưng mỗi lần như vậy đều là hắn tỉnh lại trước. Đợi đến lúc Tịch Nhan mở mắt ra, đầu tiên nàng nhìn thấy hắn mỉm cười nhìn bộ dáng của mình, liền nở nụ cười đáp lại, lần nào cũng nói một câu: "Sao ta lại ngủ được ngủ nhỉ?"

Mỗi khi như vậy, Nam Cung Ngự sẽ vươn tay ra xoa xoa đầu của nàng: "Nha đầu ngốc."

Nhưng hôm nay lại không giống nhu thế, khi Tịch Nhan nói xong câu nói kia, Nam Cung Ngự chỉ chăm chú nhìn nàng, nhìn vô cùng cẩn thận, giống như muốn từ trên mặt nàng tìm ra điều gì đó.

"Làm sao vậy?" Tịch Nhan nhìn hắn, xoa xoa hai má hơi nóng lên, nghi hoặc nói.

Nam Cung Ngự nhìn nàng, hồi lâu sau mới mỉm cười: "Nhan Nhan, muội mơ thấy cái gì ?"

Tịch Nhan nao nao, lúc này mới quay đầu suy nghĩ giấc mộng vừa rồi của mình nằm. Giống như là nhìn thấy một người, nhưng lại nhớ không nổi đó là ai, là bộ dáng như thế nào, chỉ nhớ rõ trong mộng người đó càng chạy càng xa, xa tới nỗi nàng nhìn không thấy. Tịch Nhan nhìn về phía hắn: "Huynh làm sao biết ta nằm mơ ?"

"Bởi vì muội nói nói mớ." Nam Cung Ngự khẽ gợi lên khóe môi, thản nhiên nói.

"Nói mớ cái gì?" Tịch Nhan vội hỏi.

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự nhìn nàng, hồi lâu sau mới nói: "Ta cũng không nhớ rõ nữa."

Hắn không biết mình phải nói với nàng như thế nào, nàng ở trong mộng gọi to tên người đó, đáng lẽ đến giờ khác này hắn ta với nàng vốn nên là người xa lạ. Truyện Sắc Hiệp -

Tịch Nhan cảm thấy không thú vị, ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, bất giác thở dài: "Cứ như vậy lại qua một ngày a."

Hồi lâu sau không nghe lời đáp lại, nàng quay đầu nhìn về phía Nam Cung Ngự, Nam Cung Ngự vẫn dùng ánh mắt lúc trước nhìn nàng, chỉ là lúc này đây, mang theo một chút bi thương: "Nhan Nhan, nếu ngay từ đầu ta nói với muội tâm ý của ta, trong lòng muội có thể có ta hay không?"

Tịch Nhan bỗng dưng giật mình, không nghĩ tới hắn lại đột nhiên hỏi nàng vấn đề như vậy. Nàng nhất thời cảm thấy xấu hổ, lại cảm thấy đau lòng, đau lòng vì ánh mắt trước đây nàng chưa từng thấy qua của hắn. Trầm ngâm hồi lâu sau, nàng vẫn không thể nói ra một đáp án.

Nam Cung Ngự chậm rãi nở nụ cười: "Không sao đâu. Ta biết giả thiết này rất khó trả lời, muội không cần để ở trong lòng."

Tâm Tịch Nhan lại càng đau, khóe mắt cay cay, sau một lúc lâu mới quay đầu nhìn hắn: "Nam Cung Ngự, kỳ thật, trên đời này, huynh đối với ta mà nói, chính là người quan trọng nhất. Không ai quan trọng hơn huynh, ta chỉ có huynh....."

Bàn tay Nam Cung Ngự vươn đến cầm tay nàng, thong thả mà hữu lực.

Tịch Nhan lại thiếu chút nữa bật khóc thành tiếng, bởi vì phơi nắng lâu như vậy mà tay hắn, ngay cả lòng bàn tay đều lạnh lẽo !

https://thuviensach.vn

"Huynh lạnh không?" Nàng cuống quít nói, "Ta đi lấy áo choàng đến đây cho huynh?"

Nam Cung Ngự còn không kịp trả lời, nàng đã đứng dậy chạy vào trong cung điện, mà hắn nhìn bóng dáng của nàng, ánh mắt lại trở nên vô cùng bi thương .

Hắn đối với nàng mà nói, là người quan trọng nhất trên đời. Nhưng câu này kèm theo điều kiện tiên quyết là nàng quên đi trượng phu của nàng, nữ nhi của nàng. Nàng không bao giờ biết được trên đời tồn tại hai người kia.

Nhưng nàng rõ ràng đã quên hết tất cả, vì sao còn có thể trong mộng gọi ra tên của người đó?

Đến tột cùng yêu có bao nhiêu sâu nặng, trí nhớ mới có thể không thể phai mờ như vậy?

Thở dài một hơi thật dài, hắn chậm rãi vươn tay, bắt mạch cho chính mình, sau đó bất đắc dĩ nở nụ cười.

Hắn không có khả năng cứu nàng, cứu chính mình cũng không có khả năng, vốn còn nghĩ rằng sẽ ở bên cạnh nàng, giúp nàng vui vui vẻ vẻ đi hết đoạn đường còn lại của cuộc đời, cũng coi như là viên mãn, nhưng không ngờ chính mình lại có khả năng ra đi trước nàng.

Đợi cho đến khi Tịch Nhan lấy áo choàng ra, Nam Cung Ngự đã chậm rãi nhắm mắt lại. Tịch Nhan đem áo choàng khoác lên trên người hắn, hắn lại mở mắt ra, nắm lấy tay nàng, mỉm cười nói: "Nhan Nhan, nếu có một ngày, ta ở trước mắt muội chết đi, chỉ cho phép muội khổ sở một ngày thôi, qua hôm sau không được khổ sở nữa, có nghe hay không?"

********** *****

Chín tháng sau. Trong hoàng cung Bắc Mạc.

https://thuviensach.vn

Lại một năm nữa trôi qua, trong cung tất cả mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp như cũ, trong một năm qua, mọi thứ cơ hồ không có gì thay đổi ngoại trừ trưởng công chúa Bất Ly.

Bất Ly đã gần hai tuổi, dung mạo vô cùng xinh xắn đáng yêu, có thể vững vàng chạy nhảy trong Ngự Hoa viên, cũng có thể lưu loát nói chuyện, là bảo bối quý giá nhất trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, đồng thời cảm tình với vài vị thúc thúc cũng không phải tốt ở mức bình thường.

Vào một ngày, hiếm khi Hoàng Phủ Thanh Vũ được nhàn rỗi, liền tự mình dẫn theo Bất Ly đi dạo trong Ngự Hoa viên, Thập Nhị thích nhất là đôi mắt tinh quái của tiểu Bất Ly, nhân lúc thời tiết vô cùng tốt cũng đi theo.

Dọc theo đường đi, Bất Ly ghé vào vai của Hoàng Phủ Thanh Vũ, bị Thập Nhị thúc trêu đùa bật cười khanh khách, còn Hoàng Phủ Thanh Vũ lại chỉ trầm mặc. Mãi cho đến khi vào trong Ngự Hoa viên, Hoàng Phủ Thanh Vũ thả Bất Ly xuống đất, cô bé liền đuổi theo đánh Thập Nhị thúc, hai thân ảnh một lớn một nhỏ ở trước mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ chơi đùa quên cả trời đất.

Không bao lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Thần cũng đến đây, tiểu Bất Ly vừa nhìn thấy hắn, lập tức chạy qua.

Hoàng Phủ Thanh Thần rất sợ tiểu nha đầu này, cô bé cơ hồ cùng mẹ được đúc ra từ một khuôn, nhưng khổ nỗi cô bé này thích nhất là quấn quít lấy hắn, tựa hồ thấy hắn bị chọc tức đến sắc mặt xanh mét chính là chuyện vui nhất trên đời, mà Hoàng Phủ Thanh Vũ yêu con gái đến sốt ruột lại không ngăn cản chút nào khiến cho Hoàng Phủ Thanh Thần mỗi một lần đều nhịn không được trong lòng âm thầm oán giận.

Giờ này khắc này, nhìn thấy tiểu Bất Ly sắp đến gần mình, Hoàng Phủ Thanh Thần nhịn không được rống lên một tiếng: "Hoàng Phủ Thanh

https://thuviensach.vn

Tuyên, mau đem tiểu yêu nữ này tránh xa ta!"

Tiếng rống này có thể xem như vô tình đem những lời nói từ sâu tận đáy lòng phát ra, tiểu Bất Ly đối với lời nói của hắn cái hiểu cái không, nhưng cũng bất giác dừng chân lại, đứng cách xa Hoàng Phủ Thanh Thần vài bước, ủy ủy khuất khuất nhìn hắn.

Thập Nhị bị hoảng sợ, vội tiến lên ôm lấy tiểu Bất Ly vào lòng, trong lương đình, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng chậm rãi nâng mắt lên, liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Thần một cái, sau đó đứng dậy đi tới, tiếp nhận Bất Ly từ trong lòng Thập Nhị, ôm vào lòng mình.

Hoàng Phủ Thanh Thần cảm thấy đuối lý, đi theo phía sau Hoàng Phủ Thanh Vũ vào lương đình, giận đến nghiến răng nghiến lợi mà không dám phát ra, nhưng đúng lúc này, tiểu Bất Ly nằm trên vai Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng nhiên giương mắt nhìn hắn một cái, sau đó lại bật cười khanh khách. Hoàng Phủ Thanh Thần nhất thời nhịn không được nắm chặt nắm tay, nghiến răng soàn soạt.

Hoàng Phủ Thanh Vũ để cho Bất Ly ngồi trong lòng chính mình, lấy một khối bánh cô bé bình thường rất thích ăn đút cho bé, lúc này hắn mới nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Thần, thản nhiên nói: "Có chuyện gì?"

Hoàng Phủ Thanh Thần nhụt chí ngồi xuống, đặt tấu Chương cầm trong tay trên bàn đá, sắc mặt ngưng trọng: "Thư báo của Thập Nhất, vài bộ lạc nhỏ phía đông gần như đã thu phục được rồi, hiện tại đệ ấy đang hành quân về phía đông bắc."

Nửa năm trước, Hoàng Phủ Thanh Vũ phái Thập Nhất làm chinh đông đại tướng quân, lệnh cho hắn thu phục những phần đất phía đông bị mất thời tiền triều, quả thật rất nhanh liền thấy được hiệu quả, hiện nay mục tiêu của Thập Nhất là muốn thu phục các bộ lạc nhỏ xung quang Bắc Mạc, nếu

https://thuviensach.vn

có thể thu phục tất cả, thì cũng có thể xem như sự kiện vĩ đại nhất trong lịch sử của Bắc Mạc.

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ lên tiếng, tiếp nhận tấu Chương đến xem, chỉ liếc mắt nhìn một cái, bàn tay nhỏ của tiểu Bất Ly liền với lên bản tấu Chương kia, hắn liền buông tay để cho nàng chơi, sau đó lại nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Thần nói: "Binh mã hai đại doanh Giang Nam Giang Bắc trù bị như thế nào ?"

Hoàng Phủ Thanh Thần nâng mi nhìn hắn, trong lòng mang theo dự cảm không hề tốt: "Đều đã chuẩn bị xong xuôi rồi."

Chín tháng trước, lúc Hoàng Phủ Thanh Vũ phân phó hắn chuẩn bị điều phối hai đại doanh, hắn đã nhận thấy được điều gì đó, và từng hỏi Hoàng Phủ Thanh Vũ có mục đích gì nhưng vẫn không có được đáp án, lúc này đây đột nhiên Hoàng Phủ Thanh Vũ hỏi đến, Hoàng Phủ Thanh Thần chỉ cầu nguyện điều mình đang đoán là sai .

Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu, nhìn Bất Ly trong lòng, thản nhiên nói: "Đợi sau khi qua sinh nhật hai tuổi của Bất Ly, trẫm sẽ ngự giá thân chinh, thảo phạt Đại Sở."

Hoàng Phủ Thanh Thần bỗng dưng thay đổi sắc mặt, đứng bật dậy: "Thất ca!"

Bên kia Thập Nhị cũng vội chồm qua: "Thất ca, huynh nói cái gì vậy?"

Bất Ly không hiểu chuyện gì, chỉ vỗ tay cười, lặp lại lời nói của hắn: "Thảo phạt Đại Sở!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi xoa mặt nữ nhi, khẽ cười lên: "Ly nhi ngoan."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 243

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Hoàng Phủ Thanh Thần cơ hồ không rõ mình có tâm tình gì khi nghe được quyết định của Hoàng Phủ Thanh Vũ, tuy rằng, hắn từ sớm cũng đã đoán được dụng ý của Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Hắn vĩnh viễn nhớ rõ khỏang thời gian nửa tháng trước, Hoàng Phủ Thanh Vũ làm việc một ngày một đêm đến khi trời đen kịt, có một lần thậm chí còn té xỉu ở trong Noãn các, may mắn Tống Văn Viễn phát hiện sớm mới không gây thành đại họa.

Hắn không phải là người cẩn thận, cũng sẽ không giống Thập Nhất luôn lấy đại cục làm trọng, nhưng đến lúc đó cũng mơ hồ nhận thấy được có điều không đúng.

Hắn ở bên giường Hoàng Phủ Thanh Vũ canh giữ một ngày một đêm, mới đợi được hắn tỉnh lại.

Mấy ngày mấy đêm không ngơi không nghỉ làm cho sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ thoạt nhìn giống như quỷ mỵ, trở nên xanh xao.

Trong lòng Hoàng Phủ Thanh Thần giống nhau bị thứ gì đó hung hăng nghiền nát -- đây là Thất ca của hắn, đây là Thất ca giống như thần tiên giáng thế của hắn, đây là người vĩnh viễn luôn có khí độ cao quý, vĩnh viễn

https://thuviensach.vn

khí định thần nhàn, vĩnh viễn ung dung thanh nhã, nhưng là bắt đầu từ bao giờ huynh ấy lại tự làm bản thân mình biến thành bộ dáng như vậy?!

Hoàng Phủ Thanh Thần vốn không phải là mộ người có tính tình tốt, nhưng vào ngày đó, hắn lại ngoài ý muốn không tranh luận với Hoàng Phủ Thanh Vũ, thậm chí còn tự mình hầu hạ hắn dùng cháo.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại quay đầu đi chỗ khác, trầm giọng nói: "Có rượu không, đệ cùng ta uống một chén, được không?"

Hoàng Phủ Thanh Thần nao nao, thấy sắc mặt hắn như vậy nhưng lại gật đầu đáp ứng: "Được."

Tống Văn Viễn được phái đi lấy rượu mang vẻ mặt ưu tư, Hoàng Phủ Thanh Thần tự mình hâm nóng rượu, rót đầy chén cho Hoàng Phủ Thanh Vũ, vừa muốn nói gì đó thì Hoàng Phủ Thanh Vũ liền tiếp nhận chén rượi uống một hơi cạn sạch.

Hoàng Phủ Thanh Thần không nói gì, yên lặng tiếp tục châm rượu cho hắn, hắn đều uống hết, vẻ mặt không chút thay đổi.

Hoàng Phủ Thanh Vũ vốn không phải là người thích uống rượu, hắn tự hạn chế bản thân vượt quá sự tưởng tượng của người bình thường. Trong ấn tượng của Hoàng Phủ Thanh Thần, hắn chưa bao giờ nhìn thấy Thất ca của mình vì bất cứ chuyện gì mà phóng túng bản thân uống rượu đến như vậy. Nhìn thấy bầu rượu đã cạn, hắn rốt cục nhịn không được đè Hoàng Phủ Thanh Vũ lại:"Thất ca, đừng uống nữa."

Hắn có thể cảm giác được bàn tay Hoàng Phủ Thanh Vũ lạnh lẽo như băng, thậm chí còn hơi run nhè nhẹ, hắn nhịn không được vội cầm tay Hoàng Phủ Thanh Vũ, thấp giọng nói: "Thất ca, huynh đừng như vậy."

Thanh âm của Hoàng Phủ Thanh Vũ từ đầu đến cuối đều trầm thấp mà lãnh đạm, hắn dùng ngữ điệu bình thản nói ra sự thật tàn nhẫn nhất: "Hôm

https://thuviensach.vn

nay là ngày cuối cùng. Từ nay về sau, ta rốt cuộc không còn cơ hội nhìn thấy nàng nữa."

"Thất ca!" Hoàng Phủ Thanh Thần vươn tay ra đỡ lấy vai hắn, cảm thấy hai mắt hắn dường như đã hoàn toàn mất đi ánh sáng, chỉ còn lại sự trống rỗng cùng tĩnh mịch. Nhìn thấy bộ dáng của hắn như thế, Hoàng Phủ Thanh Thần cũng không thốt được những lời từ trong đáy lòng, chỉ có thể thấp giọng nói, "Thất ca, thế giới của huynh không phải chỉ có nhình nàng."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại chậm rãi nhếch môi lên, ánh mắt mời mịt làm cho trái tim người khác đập nhanh và đau đớn: "Thế giới của ta đã sớm không có nàng. Nhưng hôm nay, trên đời này cũng không có nàng nữa."

Đêm hôm đó, Hoàng Phủ Thanh Thần biết rõ thân thể của Hoàng Phủ Thanh Vũ không thể uống rượu, nhưng vẫn cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ uống đến say mèm. Tuy vậy hắn cũng biết rõ, mặc dù uống đến mơ mơ màng màng, hôm sau tỉnh lại, nữ tử kia vẫn sẽ chiếm cứ trong tâm trí của Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhưng duy nhất tối nay, tàn nhẫn nhất tối nay, hắn không muốn để cho Thất ca mình sùng kính nhất sẽ tỉnh táo trải qua thời gian tối nay, bởi vì điều đó đối với Hoàng Phủ Thanh Vũ mà nói, sẽ là đau càng thêm đau, không thể thừa nhận được nỗi đau như thế.

Đêm hôm đó Hoàng Phủ Thanh Thần gục xuống trước, hắn liền nằm bên cạnh long tháp của Hoàng Phủ Thanh Vũ, bị men rượu thấm vào tận sâu trong nội tâm, cuối cùng hắn cũng không thể chịu đựng được nữa, chôn mặt trong chăn đệm của Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu khóc nức nở: "Thất ca, đệ đối với nàng tốt như vậy, đệ hận không thể đem trái tim mình ra dâng lên cho nàng, nhưng vì sao, vì sao nàng không cần đệ....."

Hồi lâu sau hắn mới khó khăn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ từ nãy đến giờ vẫn trầm mặc không nói được một lời.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ lộ vẻ mê man, trong mắt không biểi lộ cảm xúc gì, Hoàng Phủ Thanh Thần chỉ cảm thấy có cái gì đó rơi trên mu bàn tay của mình, rõ ràng là lạnh lẽo như băng, nhưng lại mang theo nhiệt độ của thân người.

Hắn nghe được Hoàng Phủ Thanh Vũ thì thào: "Đúng vậy, vì sao nàng không cần ta....."

****

Sau đêm hôm đó, mọi thứ liền khôi phục lại trạng thái bình thường cùng yên tĩnh. Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn là một vị đế vương cơ trí, thong dong như trước, mà Hoàng Phủ Thanh Thần cũng là kẻ suốt ngày tầm hoa vấn liễu như trước, một vị thân vương bị bá quan văn võ trong triều đình khinh thường, chỉ có trong lòng hắn mới biết sắp có chuyện sẽ xảy ra.

Nhưng không nghĩ lại đến mau như vậy, hôm nay, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng đã tuyên bố quyết định này -- thảo phạt Đại Sở.

Tiếng là thảo phạt, nhưng trên thực tế là vô cớ xuất binh, nói chính xác là tấn công.

Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Thập Nhị đều biết sau khi để cho nữ nhân yêu quý nhất của mình ra đi trong an bình và hạnh phúc, Hoàng Phủ Thanh Vũ sẽ bắt đầu hành động.

Thập Nhị bỗng dưng nhớ tới một năm trước Thập Nhất đã từng nói qua, hắn nói, sau khi Thất tẩu qua đời, Thất ca sẽ bị điên, sẽ trở thành người làm cho mọi người khắp thiên hạ phải sợ hãi.

Thập Nhị nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ thật sâu, cảm giác dường như mình đang thấy được những dấu hiệu theo như lời Thập Nhất đã từng nói, trong lòng nhịn không được khẽ run lên: "Thất ca, chuyện lớn như vậy, chi bằng

https://thuviensach.vn

chờ Thập Nhất ca trở về, mọi người cùng nhau thương lượng mới quyết định, được không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập sự băng lãnh, vô cùng khiếp người: "Ý trẫm đã quyết."

Hai tháng sau, trưởng công chúa Bất Ly mừng sinh nhật hai tuổi, đây là lần đầu tiên kể từ khi Hoàng Phủ Thanh Vũ đăng cơ tới nay, trong cung tổ chức yến tiệc tưng bừng, náo nhiệt.

Tất cả các đại thần đều tiến cung chúc mừng trưởng công chúa, trong cung có vài vị phi tần, bao gồm hoàng hậu Lâm Lạc Tuyết đều đưa đến đại lễ, chúc cho trưởng công chúa luôn luôn vui vẻ.

Mà giờ này khắc này, Bất Ly lại ngồi trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ ở ngự thư phòng, để cho vị phụ hoàng được vạn dân suy tôn tự tay đút một chén chè mừng tuổi.

Thập Nhị đến yết kiến, vừa vào thư phòng liền nhìn thấy bức tranh ấm áp như vậy, nhất thời trong lòng tràn đầy sự ấm áp, nhưng cũng nồng đậm sự lo lắng. Hắn không hoài nghi năng lực của Thất ca nhà mình, nhưng Mộc Cao Phi của Đại Sở được xưng là "Chiến thần", hễ những trận đáng nào do hắn chỉ huy tác chiến đều khó mà bại được. Nhưng nay Thất ca lại muốn ngự giá thân chinh tấn công Đại Sở, tất cả mọi người đều nhận định đó không phải là một quyết định sáng suốt.

Tiểu Bất Ly nhìn thấy hắn, vô cùng vui mừng gọi to một tiếng: "Thập Nhị thúc!"

Thập Nhị lên tiếng trả lời, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, nói: "Thất ca, chuyện ngự giá thân chinh, huynh vẫn nên suy nghĩ lại lần nữa đi, nếu huynh rời khỏi hoàng cung, chẳng may Bất Ly gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ cầm chiếc khăn lụa màu vàng cẩn thận lau những vết dơ dính trên khóe miệng, quần áo cho Bất Ly, thản nhiên nhếch khóe môi, thanh âm mặc dù thấp nhưng vô cùng băng lãnh, cứng rắn: "Ai dám tính kế Bất Ly, trẫm sẽ làm người đó phải hối hận cả cuộc đời này."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 244

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Hoàng Phủ Thanh Thần nói không phải là không có đạo lý, cách xa như vậy, mơ mơ hồ hồ không thể nhìn rõ mặt người đó, cho nên cũng không có ai dám xác định người đó là ai.

Nhưng có người vẫn là không hề yên tâm, thật cẩn thận giục ngựa tiến lên: "Cửu gia, nếu không thì phái người trở về xin chỉ thị của Hoàng Thượng đi? Dù sao chúng ta sắp công thành rồi, cũng không cần phải nóng lòng nhất thời, đợi Hoàng Thượng định đoạt xong rồi mới quyết định cũng không muộn mà."

"Ai cũng không được phép trở về đại trướng! Chuyện hôm nay nhìn thấy nữ tử này cũng tuyệt đối không được để lộ nửa câu với người khác, bao gồm cả Hoàng Thượng!" Hoàng Phủ Thanh Thần bỗng dưng rút nhuyễn kiếm từ bên hông ra, quay lại nói với tất cả tướng sĩ phía sau: "Hôm nay công thành, ta Hoàng Phủ Thanh Thần là thống soái cao nhất, nếu ai dám can đảm cãi quân lệnh, y theo quân pháp xử trí!"

Sau khi hắn nói xong, trong quân không có một tiếng động. Hoàng Phủ Thanh Thần lúc này mới quay ngựa xoay người, nhìn nữ tử trên cây cột kia, lạnh lùng nhếch khóe môi lên: "Yêu nữ họa quốc, còn vọng tưởng mê hoặc quân ta, nhiễu loạn sĩ khí quân ta, tuyệt đối không thể giữ lại! Người đâu, mang cung tiễn đến cho bổn vương!"

https://thuviensach.vn

Ở phía sau, ba quân hoàn toàn yên tĩnh, phó tướng trình cung tiễn của hắn lên, Hoàng Phủ Thanh Thần tiếp nhận liền trực tiếp lắp tên giương cung, nhắm ngay vào nữ tử trên đỉnh cột --

Đột nhiên, có một binh lính khắc chế không được hô lên: "Nàng ta cử động !"

Hoàng Phủ Thanh Thần ngưng mắt nhìn lại, quả nhiên nhìn thất nữ tử vẫn cúi đầu tử nãy giờ chậm rãi ngẩng đầu lên.

Khi Tịch Nhan bị cơn đau làm cho tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy ánh sáng mặt trời từ xa xa chiếu thẳng vào mình làm người ta chói mắt, không thể mở ra được.

Trên người nàng rất đau, toàn thân không còn chút sức lực, nàng lại lần nữa cúi đầu, nhưng bỗng dưng nhận thấy trên người mình bị dây thừng buộc chặt, đồng thời dưới chân trống rỗng.

Hồi lâu sau nàng mới hiểu được bản thân mình đang ở trong hoàn cảnh như thế nào -- nàng bị trói ở trên thành lâu!

Mà đối diện chính là đội quân đông nghìn nghịt, tất cả những người đó đều ngửa đầu nhìn mình, cả đám đều cố vươn cổ dài ra, tựa hồ đang chờ xem kịch vui. Phía trước đội quân có một nam tử tuấn mỹ trong bộ áo giáp ngân bạch, đang lắp cung tên nhắm về phía mình.

Tịch Nhan có chút hoảng hốt, bắt đầu cố gắng hồi tưởng lại làm sao mình lại có thể biến thành bộ dáng này --

Nàng chỉ nhớ rõ Nam Cung Ngự lại phát bệnh một lần nữa, khoảng cách giữa hai lần phát bệnh chỉ còn hơn nửa tháng, nói cách khác, ngày hắn lìa đời càng ngày càng gần.

https://thuviensach.vn

Nàng chỉ nhớ rõ mình sợ hãi, rất sợ hãi. Bên ngoài đồn đãi nói Bắc Mạc bắt đầu phát binh tấn công Đại Sở, mà thiếu Nam Cung Ngự quân đội Đại Sở bị tan rã, sĩ khí mất hết, bị quân địch liên tục đoạt được thành trì. Nam Cung Ngự rất lo lắng, thời gian bệnh phát càng ngày càng ngắn hơn.

Nhưng ánh mắt hắn nhìn nàng, lại làm cho Tịch Nhan càng ngày càng khó hiểu. Vào một ngày kia, hắn nắm tay nàng, đôi môi tái nhợt nở nụ cười yếu ớt: "Nhan Nhan, kỳ thật ta không lo lắng, thật sự không lo lắng Đại Sở bị phá, bởi vì muội khỏe, muội vẫn khỏe, vậy là tốt rồi ."

Tịch Nhan cảm thấy rất kinh ngạc, còn muốn hỏi hắn chuyện gì thì hắn lại mê man rồi.

Nàng nhớ rõ mình vẫn đang canh giữ ở bên giường hắn, nhưng không qua bao lâu lâu, bản thân cũng mất đi trực giác, khi tỉnh lại thì đang trong tình cảnh này.

Nàng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cũng không biết Nam Cung Ngự hiện tại thế nào. Trong lòng nàng sầu lo, khó khăn lắm mới có thể quay đầu lại nhìn về hướng trong thành lâu, nhìn thấy trên các con đường đều tràn ngập binh lính, chẳng qua đó chính là binh lính Đại Sở. Điểm giống nhau là, tất cả bọn họ cũng đều vươn dài cổ ra nhìn nàng, giống như cùng đợi điều gì đó.

Tịch Nhan bất giác nở nụ cười. Nàng không biết mình làm sao có thể lưu lạc đến nỗi trở thành bộ dáng như hiện tại, cũng không biết Mộc Thiệu Đình đem nàng treo ở nơi này nhằm mục đích gì. Chẳng lẽ hắn cho rằng, đem nàng treo ở nơi này có thể vãn hồi bại cục hay sao?

Ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống, mũi tên của nam tử phía trước đội quân Bắc Mạc lóe lên ánh sáng.

Tịch Nhan nhắm chặt mắt lại, trong lòng thầm nghĩ -- không biết cảm giác mũi tên xuyên tim có đau hay không?

https://thuviensach.vn

Lúc mở mắt ra lần nữa, nàng lại cảm thấy hình như mình bị hoa mắt, bởi vì nàng dường như nhìn thấy từ chỗ xa xa phía sau đội quân Bắc Mạc có một người cưỡi ngựa phi nhanh tới. Không biết cách bao xa, nàng chỉ cảm thấy bóng dáng người đó cùng con tuấn mã cực kỳ nhỏ bé, trong lòng nàng thầm tính chờ một người một ngựa chạy nhanh đến thành lâu bên này thì cũng mất khoảng thời gian một nén nhang?

Nhưng thời gian một nén nhang dài như vậy, nàng làm sao có thể chờ đợi được.

Quả nhiên vẫn là hoa mắt. Tịch Nhan nhẹ nhàng ngoéo khóe miệng một cái, nhắm mắt lại, lẳng lặng chờ đợi.

Dưới thành lâu, Hoàng Phủ Thanh Thần hung hăng cắn chặt răng, trầm giọng nói: "Tỉnh cũng tốt, tránh cho không biết mình chết như thế nào. Nhìn cho rõ người hại ngươi, để sau khi chết không báo thù sai người!"

"Băng" một tiếng, trong lúc tất cả mọi người còn nín thở ngưng thần, tên của Hoàng Phủ Thanh Thần đã thoát khỏi cung tên lao về phía trước!

Mũi tên xuyên qua không khí nhắm thẳng vào nữ tử đang bị treo trên thành lâu, đầu mũi tên sắc bén, phát ra tiếng động rin rít --

"Phốc" một tiếng, trong ánh mắt nhìn chăm chú của tất cả những người cớ phía trước và phía sau Tịch Nhan, thanh âm này phát ra ngay khi nàng rõ ràng nghe được mũi tên kia bắn vào thân thể mình.

Trong chớp mắt, nàng không có cảm giác đau đớn gì, chậm rãi cúi đầu, chỉ nhìn thấy mũi tên kia xuyên qua gió mạnh cắm vào người nàng, cứng rắn không nhúc nhích. Mà nàng cũng thấy được máu của mình theo mũi tên kia từng giọt từng giọt nhỏ xuống.....

Lúc này, nàng cảm thấy có chút ù tai. Từ xa xa, bỗng nhiên truyền đến một tiếng ngựa hí, tiếng ngựa hí thực xa xôi. Tịch Nhan chậm rãi nâng mắt

https://thuviensach.vn

lên, lúc nãy người và ngựa còn cách rất xa, thế nhưng lúc này đã dừng lại phía sau đội quân.

Con ngựa phát ra một tiếng lại một tiếng hí dài, người trên lưng ngựa mặc áo giáp màu vàng, mặt mày anh tuấn, tuấn lãng như tiên. Là hắn! Là người xuất hiện trong giấc mộng của nàng! Là người xoay người bỏ đi ở trên đường Đại Sở!

Hắn ngồi trên lưng ngựa, khuôn mặt không có chút biểu tình, nhưng trong ánh mắt dường như có vẻ kinh tâm động phách.

Tịch Nhan cảm thấy chắc mình đã nhìn sai. Bởi vì rõ ràng khoảng cách xa như vậy, làm sao nàng có thể thấy dung mạo của hắn, thậm chí ngay cả sự dao động trong mắt hắn đều nhìn thấy rõ ràng từng chi tiết? Nếu không, thì chính là nàng sắp chết, thật sự sắp chết, cho nên đột nhiên tai thính mắt tinh như vậy.

Nàng nhìn thấy tay hắn không nắm dây cương, mà là gắt gao nắm chặt bườm ngựa, gắt gao nhếch môi, từ xa xa nhìn chằm chằm vào nàng.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 245

Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Tịch Nhan đột nhiên sinh ra cảm giác được nỗi đau đớn tê tâm liệt phế từ vị trí mũi tên xuyên qua cơ thể mình đánh úp lại. Nàng rất muốn hét to, rất muốn hỏi người kia, hắn là ai vậy, nhưng cuối cùng lại không thể phát ra một chút thanh âm nào.

Cùng lúc đó, tất cả các tướng sĩ trước mặt lại xoay người quỳ rạp xuống đất: "Tham kiến Hoàng Thượng!"

Nếu đây có thể xem như ông trời cho nàng một câu trả lời, như vậy nàng biết được – người này chính là hoàng đế Bắc Mạc! Nhưng vì sao, hắn lại xuất hiện ở trong mộng của mình?

Trong phút chốc, trong đầu Tịch Nhan nảy sinh rất nhiều suy nghĩ, ví như nghĩ về Đạm Tuyết, con của nàng ta có bề ngoài khá giống người đó. Nàng dường như quên đi bản thân mình đang bị trúng tên, chậm rãi cười, sự đau đớn kia cơ hồ xuyên qua, xé rách toàn thân mình, rốt cục, nàng khắc chế không được hô to: "Hoàng Phủ Thanh Vũ --"

Thanh âm thê lương, vang vọng trong không trung, lay động tâm hồn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ở phía sau tam quân, cách toàn thể tướng sĩ đang quỳ rạp xuống đất, cách Hoàng Phủ Thanh Thần đang cầm cung tiễn trong

https://thuviensach.vn

tay, cách cây cột cao cao, cách đôi mắt tràn đầy sự mê mang cùng đau đớn của nàng, nhìn người vốn dĩ phải biến mất khỏi thế gian này.

Trong nháy mắt khi nàng gọi ra tên hắn, con ngựa dưới thân hắn cũng phát ra một tiếng hí thật dài --

Nhan Nhan, Nhan Nhan của ta, nàng làm sao có thể.....

Nỗi đau đớn tê liệt tâm cam, nỗi đau đớn bén nhọn bấy lâu nay đột nhiên đánh úp lại một lần nữa.

Trên đỉnh cây cột cao cao kia, đầu của nàng chậm rãi cúi xuống, ánh mắt của nàng chậm rãi nhắm lại, rốt cục, cùng ánh mắt hắn giao nhau.

Hắn cảm thấy khỏanh khắc đó là khoảnh khắc dài nhất, khó khăn nhất kể từ khi hắn ra đời cho tới nay. Nhưng chỉ trong chốc lát, chỉ trong nháy mắt thôi, khoảnh khắc đó trở thành vĩnh quyết.

Tất cả quân lính hắn mang theo vừa đuổi kịp tới, đều ghìm cương ngựa để dừng lại, tất cả xoay người xuống ngựa: "Khấu kiến Hoàng Thượng!"

"Lấy kiếm của trẫm đến đây." Thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ vô cùng trầm tĩnh, dù có sóng to gió lớn cũng không thể suy suyển, ví như mặt nước tĩnh lặng không chút gợn sóng.

Hoàng Phủ Thanh Thần xuyên qua tầng tầng lớp lớp quân lính, đánh ngựa chạy đến, vừa nhìn thấy hắn vội kêu lên: "Thất ca."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không thèm nhìn tới hắn, lặp lại một câu: "Lấy kiếm của trẫm đến đây!"

Rốt cục có người trình kiếm của hắn lên, hắn đưa tay nhận lấy, nắm cây kiếm trong tay, cảm thấy cây kiếm hôm nay vô cùng nặng.

https://thuviensach.vn

Cổ tay hắn bỗng dưng bị người ta giữ chặt lại, thanh âm lo lắng của Hoàng Phủ Thanh Thần vang lên ở bên tai: "Thất ca, huynh không nên tin tưởng, người kia không có khả năng là nàng ta! Là giả mạo, là người Mộc Thiệu Đình dùng để nhiễu loạn huynh thôi!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Người kia làm sao có thể không phải là nàng? Đó là hình bóng hắn khắc sâu vào tận xương tủy! Hắn làm sao có thể nhận sai cơ chứ? Trong hàng ngàn hàng vạn người, hắn yêu nhất là nàng, hắn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra nàng.

Nhưng không ai biết, hắn cũng muốn, hắn cũng muốn giờ này khắc này người mà hắn nhìn thấy không phải nàng.

Nhưng cũng giống như lúc trước, lúc nàng đối diện với sinh tử, hắn chỉ nói với nàng một câu: "Nhan Nhan, nếu không phải là nàng, thật tốt biết bao....."

Nếu không phải là nàng, ta sẽ không làm nàng khóc;

Nếu không phải là nàng, nàng sẽ không sẽ vì ta mà trúng độc;

Nếu không phải là nàng, nàng sẽ không vì ta mà trải qua nỗi đau đớn khi sinh con;

Nếu không phải là nàng, nàng sẽ không vì ta mà bỏ lỡ thời gian ở cùng với Nam Cung sư huynh của nàng,.

Nếu ngay từ đầu, người ta yêu không phải là nàng, thật tốt biết bao!

Giống như giờ này khắc này, ta sẽ không phải chứng kiến người ta yêu hơn bản thân mình bị treo trên thành lâu, bị huynh đệ ruột thịt của ta nhất tiễn xuyên tim!

https://thuviensach.vn

"Tránh ra." Hắn trầm giọng nói với Hoàng Phủ Thanh Thần.

Hoàng Phủ Thanh Thần nao nao, nhưng vẫn che ở trước mặt hắn như cũ, không chịu rời đi.

"Ta không muốn tự tay chém đệ." Hắn thản nhiên lặp lại lời nói như cũ, "Tránh ra."

"Huynh có thể chém đệ, hiện tại huynh cứ chém đệ đi!" Hoàng Phủ Thanh Thần bỗng dưng trở nên kích động, "Chỉ cần huynh đừng tự làm thương tổn bản thân mình, Thất ca, đệ cầu xin huynh!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nờ nụ cười lạnh, đột nhiên lúc đó hắn nâng chân lên, hung hăng đạp một cước vào bụng con tuấn mã của Hoàng Phủ Thanh Thần, ngựa của Hoàng Phủ Thanh Thần chấn kinh, chạy như điên về một phía. Hắn lúc này mới chậm rãi nâng tay lên, cầm kiếm trong tay chỉ về cửa thành nặng nề phía trước: "Tiến vào, không được lui. Trái lệnh, giết không tha!"

Trận đánh đó, Nam Dung quan máu chảy thành sông.

Tương truyền, cả hai chủ soái đều là hai bậc thiên tử hùng bá hai phương, trong trận giao chiến đó đã chạm trán nhau, hơn nữa còn giằng co thật lâu.

Dân gian đồn đãi, hoàng đế Bắc Mạc Hoàng Phủ Thanh Vũ như được thần linh phò trợ, sau khi tự tay tiêu diệt liên tiếp hơn mười tử sĩ của Mộc Thiệu Đình, còn cùng Mộc Thiệu Đình giao đấu gần nửa canh giờ, hơn nữa cuối cùng còn làm cho Mộc Thiệu Đình hàng phục dưới kiếm của mình.

Nhưng cuối cùng, hắn lại thả Mộc Thiệu Đình.

Không ai biết vì sao, dân gian đều đồn đoán xôn xao. Có người nói Hoàng Phủ Thanh Vũ trúng cổ thuật của Mộc Thiệu Đình,

https://thuviensach.vn

có người nói Dự thân vương Mộc Cao Phi từ trên trời giáng xuống cứu quân lính của mình, cũng có cách nói làm mọi người đều cười nhạt -- Hoàng Phủ Thanh Vũ thả Mộc Thiệu Đình vì Mộc Thiệu Đình ghé vào tai hắn nói một câu.

Đây là cách nói không thể nghi ngờ già là cách nói không đáng tin cậy nhất, nhưng mà đến tột cùng chân tướng là như thế nào, cũng không ai biết được.

Sau trận giao tranh đó, quân đội Đại Sở lui binh, quân đội Bắc Mạc chiếm đóng Nam Dung quan.

Phía trên thành lâu, Hoàng Phủ Thanh Vũ trong bộ quần áo thường ngày đứng trong gió lạnh, ngay chỗ cây cột cao được dựng lên, nhìm chằm chằm nơi đó.

Trên mặt đất là một vết máu đỏ sẫm -- ngày đó, máu của nàng theo mũi tên nhỏ xuống, từng giọt từng giọt thấm vào đất.

Hắn chậm rãi vươn tay ra, ngón tay thon dài mơn trớn vết máu kia cơ hồ làm cho người ta hít thở không thông, phong ba bão táp cuồn cuộn dâng lên trong mắt.

Nhan Nhan, nếu nàng còn sống, như vậy, ta nhất định sẽ không cho nàng chết!

Phía sau truyền đến tiếng bước chân chậm rãi, Hoàng Phủ Thanh Vũ không cần quay đầu lại cũng biết đó là ai, khóe miệng khẽ trầm xuống, nâng mắt lên nhìn về phía chân trời xanh thẫm nơi xa xa.

"Thất ca." Thanh âm Hoàng Phủ Thanh Thần rất thấp, nhưng cũng thản nhiên, "Đệ biết người bị treo trên cột là nàng ta, lần đầu tiên nhìn thấy đệ đã biết. Nhưng nếu ngay cả huynh đều nhận định nàng ta đã chết, cần gì phải để cho nàng ta ở lại trên đời này, lại nhiễu loạn tâm của huynh?"

https://thuviensach.vn

Sau hồi lâu trầm mặc, Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhếch khóe môi lên: "Cửu đệ, nếu ngày ấy người bị treo trên cột tại thành lâu này là Đạm Tuyết, đệ có thể nói cho chính mình đừng nên bị nàng mê hoặc lần nữa hay không, sau đó, một tên bắn chết nàng?"

Trong lòng Hoàng Phủ Thanh Thần quặn thắt lại, rốt cuộc không thể nói một chữ.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 246

Thành Đức năm thứ ba, sau khi hoàng đế Bắc Mạc Hoàng Phủ Thanh Vũ mang binh liên tiếp công chiếm hơn mười thành trì lớn nhỏ của Đại Sở, đột nhiên tuyên bố lui binh, tất cả tướng sĩ đều rời khỏi địa giới của Đại Sở, tựa hồ không có ý xâm chiếm.

Trong thiên hạ, mọi người đều bóp trán thở dài.

Đối với một vị đế vương vừa đăng cơ ba năm mà nói, công trạng to lớn như vậy là hội tốt để ghi danh vào sử xanh, là cơ hội tốt để tạo dựng nên sự nghiệp vĩ đại nhưng hắn lại buông bỏ qua cơ hội này!

Cả triều đình Bắc Mạc nhất thời đều chấn động, văn võ bá quan đều thượng tấu, thỉnh cầu hoàng đế chớ nên hành động theo cảm tính, nhưng mà cũng không có tác dụng, tấu Chương đều bị bác bỏ.

Đại Sở vừa bị trải qua trận chiến không có lực chống trả rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi một thời gian, tận dùng cơ hội để chỉnh đốn lại.

Đại Sở, trong hoàng cung.

Ngòai tẩm cung của hoàng đế ngoại, tất cả các cung nữ và thái giám đều tụ tập lại, tất cả thật cẩn thận vểnh tai nghe tiếng cãi vã kịch liệt từ bên trong truyền ra.

https://thuviensach.vn

"Đệ cho trẫm là vì lý do gì chứ?" Mộc Thiệu Đình vốn là người thâm trầm, rốt cuộc cũng nhịn không được rống to lên, "Cơ nghiệp của tổ tông xảy ra chuyện, tánh mạng của toàn bộ thần dân Đại Sở lâm vào nguy hiểm, nếu chỉ cần một nữ nhân có thể kết thúc chiến tranh, có cái gì mà không được chứ?"

"Đúng! Cho nên huynh lấy tánh mạng Nhan Nhan đi đánh đổi!" Mái tóc Nam Cung Ngự đã sớm nhiễm bạc trắng một màu, ánh mắt bi thương nhìn về huynh trưởng trước mắt, "Huynh biết rõ đệ không thể nhìn thấy Nhan Nhan chết, lại còn muốn làm như vậy!"

"Làm sao ta có thể biết người lãnh binh là Hoàng Phủ Thanh Thần?" Mộc Thiệu Đình hung hăng đá chiếc bàn tròn trước mắt ngã nhào xuống, quát to: "Chỉ cần là Hoàng Phủ Thanh Vũ tự mình lãnh binh, trận này liền không cần phải đánh nữa, vị sư muội bảo bối của đệ cũng sẽ không có chuyện gì!"

"Nhưng hiện tại nàng đã xảy ra chuyện! Nàng thật vất vả mới tránh được quỷ môn quan, hiện tại nàng lại bước chân vào đó một lần nữa!" Nam Cung Ngự rốt cuộc không thể nhịn được nữa, rống xong một câu, xoay người đi về phía cửa.

Vào ngày cuối cùng của thời hạn ba năm, hắn ở bên cạnh Tịch Nhan, cùng đợi thời khắc cuối cùng kia tới, nhưng đến cuối cùng, khi hắn từ trong mê man tỉnh lại, Nhan Nhan vẫn ở bên cạnh hắn, vẫn hoàn hảo như trước, không có tổn hao gì, nàng đứng ở trước mặt hắn, cười gọi hắn thức dậy dùng bữa sáng.

Trong khoảnh khắc đó, hắn cũng không biết trong lòng mình có cảm giác thế nào!

Sau đó, hắn thử xem mạch cho Tịch Nhan nhưng chỉ cảm thấy mạch tượng của nàng vô cùng cổ quái, loại độc dược lúc trước nàng bị mắc phải

https://thuviensach.vn

không biết từ khi nào đã được giải, ngay cả hắn cũng không hiểu hiện nay cơ thể nàng đến tột cùng là đang ở trong tình trạng như thế nào.

Nhưng nàng đã khỏe lại, cuối cùng nàng vẫn còn sống. Nàng có thể không cần lo lắng Hoàng Phủ Thanh Vũ sẽ vì cái chết của nàng mà khổ sở, nàng rốt cuộc có thể trở lại bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ, trở lại bên cạnh trượng phu của nàng, bên cạnh nữ nhi của nàng.

Tuy rằng trí nhớ của nàng đã mất đi, nhưng bằng bản lĩnh của Hoàng Phủ Thanh Vũ làm sao không thể trị hết cho nàng được?

Nhưng hắn còn không kịp nói với nàng rất nhiều rất nhiều chuyện, nàng đã bị hoàng huynh của hắn lợi dụng, treo nàng phía trên thành lâu, thành công cứu toàn bộ Đại Sở, còn nàng xém chút nữa thì chết đi.

Mũi tên của Hoàng Phủ Thanh Thần kia chỉ kém một chút nữa đã xuyên thẳng tim của nàng, mũi tên tuy cắm vào ngực chỉ gây đau đớn nhưng do sức khỏe của nàng không tốt nên mới chậm bình phục như thế này?

Ánh mắt Nam Cung Ngự lắng đọng lại, gian nan đi từng bước một ra ngoài.

Mộc Thiệu Đình mạnh mẽ xoay người chắn trước mặt hắn: "Đừng cho là ta không biết đệ đang suy nghĩ cái gì, Hàn trì tuyết liên kia chỉ dùng để tục mệnh cho đệ thôi, đệ đừng mơ tưởng sẽ dùng trên người nàng ta!"

Nam Cung Ngự bỗng dưng cười lạnh một tiếng: "Tục mệnh? Cho dù tục mệnh, thì đệ có thể sống được bao lâu? Nửa năm, một năm, hay là hai năm? Đệ không cần."

"Cao Phi!" Mộc Thiệu Đình rốt cuộc khắc chế không được, "Đệ không được tùy hứng!"

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự vẫn mỉm cười: "Ca ca, từ nhỏ đến lớn, đệ muốn làm chuyện gì, huynh đều ngăn cản không được, lần này, cũng giống vậy thôi."

Mộc Thiệu Đình bỗng dưng giận tái mặt: "Nếu đệ cố ý làm như thế, hiện tại ta đây sẽ cho người đi giết yêu nữ kia!"

"Như vậy hiện tại đệ cũng có thể chết ở trước mặt huynh." Nam Cung Ngự thản nhiên trả lời lại một câu, cũng không nhìn hắn, lê tấm thân gầy yếu đi từng bước một ra ngoài.

****

Tịch Nhan lẳng lặng nằm ở trên giường, trên khuôn mặt trắng như tuyết không hề có một tia tức giận nào.

Nam Cung Ngự ngồi yên ở bên cạnh nàng, chậm rãi vươn tay ra, xoa khuôn mặt của nàng, đôi mắt đẫm lệ: "Nhan Nhan, ta sẽ không để cho muội có việc gì đâu."

Trên nóc nhà đột nhiên vang lên một tiếng động lạ, ngay sau đó, cửa phòng đột nhiên vang lên.

Nam Cung Ngự chậm rãi đứng dậy, đi tới cửa, vừa mở ra liền phát hiện không có gì bất thường xảy ra, chỉ là xuất hiện một hộp thuốc trên mặt đất.

Không biết lần này lại là cái gì. Hắn chậm rãi cầm hộp thuốc lên, vừa mở ra, trên tay nhịn không được khẽ run lên – thì ra là Dao trì đậu khấu đã tuyệt tích từ lâu!

Dao trì đậu khấu cùng Hàn trì tuyết liên giống nhau, đều là dược liệu vô cùng trân quý trên thế gian. Lần trước, khi thám tử của Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa tới Hàn trì tuyết liên, vô tình bị Mộc Thiệu Đình nhìn thấy, hắn liền giữ lại, cố ý muốn dùng để tục mệnh cho Nam Cung Ngự. Không ngờ lần này, ngay cả Dao trì đậu khấu Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng đều đưa tới!

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự khó nén nỗi rung động trong lòng.

Mặc dù Tịch Nhan đang đặt một chân vào tử môn quan, nhưng người của Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa tới thuốc quý hiếm này cũng đủ để cho nàng khởi tử hồi sinh.

Nam Cung Ngự biết, vào lúc này, trong cung Đại Sở, không biết bị Hoàng Phủ Thanh Vũ xếp bao nhiêu người thâm nhập vào, có khả năng mọi lúc mọi nơi đều có người đang quan sát tình hình của Tịch Nhan.

Hắn chậm rãi nhếch khóe miệng lên. Cuối cùng hắn vẫn không thể tiếp tục yêu nàng, cũng may, trên đời này còn có người yêu nàng hơn hắn.

Đi đến bên cạnh thư án, hắn vươn tay ra, cơ hồ dùng hết sức lực toàn thân mở ra ngăn tủ bí mật, lấy ra Hàn trì tuyết liên hắn trộm từ chỗ của Mộc Thiệu Đình lúc trước, tự mình nghiền nát cùng với Dao trì đậu khấu.

Để nghiền nát hai vị thuốc này, hắn cơ hồ phải dùng hết toàn bộ sức lực. Thật vất vả mới nghiền nát xong, rồi dùng nước ấm trộn lẫn với nhau, sau đó đi vào bên giường Tịch Nhan.

Hắn cảm thấy trên người mình không còn chút sức lực nào, nên phải gọi Thủy Lam tiến vào, dặn cô ta đỡ Tịch Nhan ngồi dậy, sau đó hắn mới chậm rãi nắm cằm của Tịch Nhan, đem chén thuốc kia rót vào trong miệng nàng.

Sau khi làm xong tất cả mọi việc, thời gian dường như đã trôi qua trăm năm. Sức lực toàn thân hắn đều tiêu hao hết, cái chén trong tay rơi xuống đất, vỡ vụn từng mảnh.

Lúc Mộc Thiệu Đình phá cửa xông vào, liền nhìn thấy Nam Cung Ngự suy sụp ngã xuống đất, chỉ một thoáng thanh âm bỗng thay đổi:"Cao Phi!"

Nam Cung Ngự khó khăn mở mắt ra nhìn hắn, chậm rãi nở nụ cười: "Ca, lần này, ta thật sự không ổn rồi..... Huynh thay đệ thỉnh tội với phụ

https://thuviensach.vn

hoàng và mẫu hậu, đệ vô năng..... Còn có, xin huynh, đừng tổn thương nàng....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 247

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Thành Đức năm thứ ba, sau khi hoàng đế Bắc Mạc Hoàng Phủ Thanh Vũ mang binh liên tiếp công chiếm hơn mười thành trì lớn nhỏ của Đại Sở, đột nhiên tuyên bố lui binh, tất cả tướng sĩ đều rời khỏi địa giới của Đại Sở, tựa hồ không có ý xâm chiếm.

Trong thiên hạ, mọi người đều bóp trán thở dài.

Đối với một vị đế vương vừa đăng cơ ba năm mà nói, công trạng to lớn như vậy là hội tốt để ghi danh vào sử xanh, là cơ hội tốt để tạo dựng nên sự nghiệp vĩ đại nhưng hắn lại buông bỏ qua cơ hội này!

Cả triều đình Bắc Mạc nhất thời đều chấn động, văn võ bá quan đều thượng tấu, thỉnh cầu hoàng đế chớ nên hành động theo cảm tính, nhưng mà cũng không có tác dụng, tấu Chương đều bị bác bỏ.

Đại Sở vừa bị trải qua trận chiến không có lực chống trả rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi một thời gian, tận dùng cơ hội để chỉnh đốn lại.

Đại Sở, trong hoàng cung.

Ngòai tẩm cung của hoàng đế ngoại, tất cả các cung nữ và thái giám đều tụ tập lại, tất cả thật cẩn thận vểnh tai nghe tiếng cãi vã kịch liệt từ bên

https://thuviensach.vn

trong truyền ra.

"Đệ cho trẫm là vì lý do gì chứ?" Mộc Thiệu Đình vốn là người thâm trầm, rốt cuộc cũng nhịn không được rống to lên, "Cơ nghiệp của tổ tông xảy ra chuyện, tánh mạng của toàn bộ thần dân Đại Sở lâm vào nguy hiểm, nếu chỉ cần một nữ nhân có thể kết thúc chiến tranh, có cái gì mà không được chứ?"

"Đúng! Cho nên huynh lấy tánh mạng Nhan Nhan đi đánh đổi!" Mái tóc Nam Cung Ngự đã sớm nhiễm bạc trắng một màu, ánh mắt bi thương nhìn về huynh trưởng trước mắt, "Huynh biết rõ đệ không thể nhìn thấy Nhan Nhan chết, lại còn muốn làm như vậy!"

"Làm sao ta có thể biết người lãnh binh là Hoàng Phủ Thanh Thần?" Mộc Thiệu Đình hung hăng đá chiếc bàn tròn trước mắt ngã nhào xuống, quát to: "Chỉ cần là Hoàng Phủ Thanh Vũ tự mình lãnh binh, trận này liền không cần phải đánh nữa, vị sư muội bảo bối của đệ cũng sẽ không có chuyện gì!"

"Nhưng hiện tại nàng đã xảy ra chuyện! Nàng thật vất vả mới tránh được quỷ môn quan, hiện tại nàng lại bước chân vào đó một lần nữa!" Nam Cung Ngự rốt cuộc không thể nhịn được nữa, rống xong một câu, xoay người đi về phía cửa.

Vào ngày cuối cùng của thời hạn ba năm, hắn ở bên cạnh Tịch Nhan, cùng đợi thời khắc cuối cùng kia tới, nhưng đến cuối cùng, khi hắn từ trong mê man tỉnh lại, Nhan Nhan vẫn ở bên cạnh hắn, vẫn hoàn hảo như trước, không có tổn hao gì, nàng đứng ở trước mặt hắn, cười gọi hắn thức dậy dùng bữa sáng.

Trong khoảnh khắc đó, hắn cũng không biết trong lòng mình có cảm giác thế nào!

https://thuviensach.vn

Sau đó, hắn thử xem mạch cho Tịch Nhan nhưng chỉ cảm thấy mạch tượng của nàng vô cùng cổ quái, loại độc dược lúc trước nàng bị mắc phải không biết từ khi nào đã được giải, ngay cả hắn cũng không hiểu hiện nay cơ thể nàng đến tột cùng là đang ở trong tình trạng như thế nào.

Nhưng nàng đã khỏe lại, cuối cùng nàng vẫn còn sống. Nàng có thể không cần lo lắng Hoàng Phủ Thanh Vũ sẽ vì cái chết của nàng mà khổ sở, nàng rốt cuộc có thể trở lại bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ, trở lại bên cạnh trượng phu của nàng, bên cạnh nữ nhi của nàng.

Tuy rằng trí nhớ của nàng đã mất đi, nhưng bằng bản lĩnh của Hoàng Phủ Thanh Vũ làm sao không thể trị hết cho nàng được?

Nhưng hắn còn không kịp nói với nàng rất nhiều rất nhiều chuyện, nàng đã bị hoàng huynh của hắn lợi dụng, treo nàng phía trên thành lâu, thành công cứu toàn bộ Đại Sở, còn nàng xém chút nữa thì chết đi.

Mũi tên của Hoàng Phủ Thanh Thần kia chỉ kém một chút nữa đã xuyên thẳng tim của nàng, mũi tên tuy cắm vào ngực chỉ gây đau đớn nhưng do sức khỏe của nàng không tốt nên mới chậm bình phục như thế này?

Ánh mắt Nam Cung Ngự lắng đọng lại, gian nan đi từng bước một ra ngoài.

Mộc Thiệu Đình mạnh mẽ xoay người chắn trước mặt hắn: "Đừng cho là ta không biết đệ đang suy nghĩ cái gì, Hàn trì tuyết liên kia chỉ dùng để tục mệnh cho đệ thôi, đệ đừng mơ tưởng sẽ dùng trên người nàng ta!"

Nam Cung Ngự bỗng dưng cười lạnh một tiếng: "Tục mệnh? Cho dù tục mệnh, thì đệ có thể sống được bao lâu? Nửa năm, một năm, hay là hai năm? Đệ không cần."

"Cao Phi!" Mộc Thiệu Đình rốt cuộc khắc chế không được, "Đệ không được tùy hứng!"

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự vẫn mỉm cười: "Ca ca, từ nhỏ đến lớn, đệ muốn làm chuyện gì, huynh đều ngăn cản không được, lần này, cũng giống vậy thôi."

Mộc Thiệu Đình bỗng dưng giận tái mặt: "Nếu đệ cố ý làm như thế, hiện tại ta đây sẽ cho người đi giết yêu nữ kia!"

"Như vậy hiện tại đệ cũng có thể chết ở trước mặt huynh." Nam Cung Ngự thản nhiên trả lời lại một câu, cũng không nhìn hắn, lê tấm thân gầy yếu đi từng bước một ra ngoài.

****

Tịch Nhan lẳng lặng nằm ở trên giường, trên khuôn mặt trắng như tuyết không hề có một tia tức giận nào.

Nam Cung Ngự ngồi yên ở bên cạnh nàng, chậm rãi vươn tay ra, xoa khuôn mặt của nàng, đôi mắt đẫm lệ: "Nhan Nhan, ta sẽ không để cho muội có việc gì đâu."

Trên nóc nhà đột nhiên vang lên một tiếng động lạ, ngay sau đó, cửa phòng đột nhiên vang lên.

Nam Cung Ngự chậm rãi đứng dậy, đi tới cửa, vừa mở ra liền phát hiện không có gì bất thường xảy ra, chỉ là xuất hiện một hộp thuốc trên mặt đất.

Không biết lần này lại là cái gì. Hắn chậm rãi cầm hộp thuốc lên, vừa mở ra, trên tay nhịn không được khẽ run lên – thì ra là Dao trì đậu khấu đã tuyệt tích từ lâu!

Dao trì đậu khấu cùng Hàn trì tuyết liên giống nhau, đều là dược liệu vô cùng trân quý trên thế gian. Lần trước, khi thám tử của Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa tới Hàn trì tuyết liên, vô tình bị Mộc Thiệu Đình nhìn thấy, hắn liền giữ lại, cố ý muốn dùng để tục mệnh cho Nam Cung Ngự. Không ngờ lần này, ngay cả Dao trì đậu khấu Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng đều đưa tới!

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự khó nén nỗi rung động trong lòng.

Mặc dù Tịch Nhan đang đặt một chân vào tử môn quan, nhưng người của Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa tới thuốc quý hiếm này cũng đủ để cho nàng khởi tử hồi sinh.

Nam Cung Ngự biết, vào lúc này, trong cung Đại Sở, không biết bị Hoàng Phủ Thanh Vũ xếp bao nhiêu người thâm nhập vào, có khả năng mọi lúc mọi nơi đều có người đang quan sát tình hình của Tịch Nhan.

Hắn chậm rãi nhếch khóe miệng lên. Cuối cùng hắn vẫn không thể tiếp tục yêu nàng, cũng may, trên đời này còn có người yêu nàng hơn hắn.

Đi đến bên cạnh thư án, hắn vươn tay ra, cơ hồ dùng hết sức lực toàn thân mở ra ngăn tủ bí mật, lấy ra Hàn trì tuyết liên hắn trộm từ chỗ của Mộc Thiệu Đình lúc trước, tự mình nghiền nát cùng với Dao trì đậu khấu.

Để nghiền nát hai vị thuốc này, hắn cơ hồ phải dùng hết toàn bộ sức lực. Thật vất vả mới nghiền nát xong, rồi dùng nước ấm trộn lẫn với nhau, sau đó đi vào bên giường Tịch Nhan.

Hắn cảm thấy trên người mình không còn chút sức lực nào, nên phải gọi Thủy Lam tiến vào, dặn cô ta đỡ Tịch Nhan ngồi dậy, sau đó hắn mới chậm rãi nắm cằm của Tịch Nhan, đem chén thuốc kia rót vào trong miệng nàng.

Sau khi làm xong tất cả mọi việc, thời gian dường như đã trôi qua trăm năm. Sức lực toàn thân hắn đều tiêu hao hết, cái chén trong tay rơi xuống đất, vỡ vụn từng mảnh.

Lúc Mộc Thiệu Đình phá cửa xông vào, liền nhìn thấy Nam Cung Ngự suy sụp ngã xuống đất, chỉ một thoáng thanh âm bỗng thay đổi:"Cao Phi!"

Nam Cung Ngự khó khăn mở mắt ra nhìn hắn, chậm rãi nở nụ cười: "Ca, lần này, ta thật sự không ổn rồi..... Huynh thay đệ thỉnh tội với phụ

https://thuviensach.vn

hoàng và mẫu hậu, đệ vô năng..... Còn có, xin huynh, đừng tổn thương nàng....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 249

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Thập Nhị đã không còn nhớ rõ lúc này là lần thứ mấy hắn nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ đang thất thần. Trong Ngự thư phòng còn có Thượng Thư lục bộ đang đứng chờ hắn trả lời, nhưng mà hắn lần này đến lần khác lêm vào trạng thái thất thần, trên mặt các vị Thượng Thư rõ ràng đều lộ ra biểu tình thở dài.

Rốt cuộc Thập Nhị lại một lần nữa cúi đầu khụ một tiếng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cơ hồ nâng mắt lên ngay lập tức, đôi mắt thâm sâu không thấy đáy, thản nhiên nói: "Chuyện này giao cho Từ khanh gia phụ trách, nếu còn có gì nghi vấn, có thể thương nghị cùng ông ta, sau đó trẫm sẽ định đoạt."

Các vị Thượng Thư đồng thời khom người lên tiếng, lại nghe hắn nói tiếp: "Trẫm mệt mỏi rồi, tất cả lui xuống đi."

Sau khi mọi người rời khỏi Ngự thư phòng, ai cũng không khỏi nhìn nhau, lắc đầu thở dài rời đi.

Trong Ngự thư phòng, Thập Nhị cũng thở dài.

https://thuviensach.vn

Đã một tháng qua, mỗi ngày Hoàng Phủ Thanh Vũ cơ hồ đều có bộ dáng này, thường hay thất thần, chuyện duy nhất có thể làm cho hắn hết sức chuyên chú chính là mỗi ngày nhận được thư tín do bồ câu đưa tin mang tới.

Thập Nhị đang âm thầm suy nghĩ, đột nhiên trong lúc đó, thanh âm Tống Văn Viễn đã vang lên bên ngoài điện: "Hoàng Thượng, có tin tức mới truyền đến."

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ lập tức ngưng lại: "Mang vào đây."

Tống Văn Viễn vào cửa, vội trình tờ giấy nho nhỏ trong tay lên.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhanh chóng mở ra, ngón tay bất giác xiết chặt lại.

Nàng đã tỉnh. Một tháng sau, nàng rốt cuộc đã tỉnh lại.

Miệng hắn nhịn không được nở ra nụ cười khẽ, nhưng trong mắt lại mang vẻ thê lương.

Thập Nhị nhìn thấy như vậy rất kinh hãi, thử thăm dò gọi hắn một tiếng: "Thất ca?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi khép lại tờ giấy trong tay, ngón tay thon dài khẽ run lên, thản nhiên nói: "Rút toàn bộ những người được phái đến Đại Sở về đi."

****

Tịch Nhan thật sự tỉnh lại, sau khi nghĩ bản thân mình chắc chắn phải chết là điều không thể nghi ngờ, thế nhưng nàng lại mở hai mắt trong căn phòng quen thuộc.

Nàng hoảng hốt nhớ rõ mình đã bị nhất tiễn xuyên tâm.....

https://thuviensach.vn

Khẽ cử động thân mình, vị trí ngực vẫn còn có chút đau đớn, nhưng cũng không còn rõ ràng. Tịch Nhan nâng tay lên, xoa xoa vị trí bị thương, cảm giác thống khổ không còn như trước nữa.

Nàng không khỏi cảm thấy mạng mình thật lớn, đã gần tới quỷ môn quan như vậy, thế mà lại không chết được.

Cửa phòng phút chốc bị đẩy ra, Thủy Lam bưng một chậu nước tiến vào, đột nhiên nhìn thấy Tịch Nhan đang chậm rãi ngồi dậy, chậu nước trong tay nhất thời bị nghiêng sang một bên, cô ta vội vàng tiến lên: "Quận chúa cuối cùng cũng tỉnh rồi!"

Tịch Nhan nhìn cô ta, hồi lâu sau mới nhớ tới mình muốn hỏi điều gì: "Nam Cung Ngự đâu?"

Chỉ một thoáng Thủy Lam liền đỏ ửng hai mắt, đưa tay bưng kín môi mình.

Trong lòng Tịch Nhan bỗng chấn động mạnh, vừa sợ hãi, vừa không cam lòng, từ trên giường đứng lên, cầm chặt cổ tay Thủy Lam: "Nam Cung Ngự đâu?"

Thủy Lam vô cùng khó khắn mới nói ra một câu: "Công tử ở trong phòng cách vách....."

Tịch Nhan vội vàng lấy áo choàng vắt trên tấm bình phong bên cạnh khoác lên người, sau đó liền ra cửa, đến thẳng phòng ngủ của Nam Cung Ngự.

Trong phòng rất yên lặng, trong không khí tỏa ra mùi hương mà Nam Cung Ngự yêu thích nhất, bình thản mà an bình.

Nhưng khi Tịch Nhan vòng qua tấm bình phong, nàng nhìn thấy người nằm trên giường tóc bạc trắng mái đầu, vẻ mặt đầy nếp nhăn, lại khắc chế

https://thuviensach.vn

không được bật khóc thành tiếng.

Nàng không biết mình dùng bao nhiêu sức lực mới có thể tiến lên, chậm rãi ngồi xuống ở bên giường, bàn tay run run nhẹ nhàng xoa khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, cúi đầu gọi hắn: "Nam Cung Ngự?"

Không có ai đáp lại. Hai mắt hắn nhắm nghiền, ngủ say như chết.

Tịch Nhan lại gọi hắn lần nữa, nhưng vẫn không có ai đáp lại như cũ, nàng nhịn không được quay đầu đi, muốn tìm kiếm người có thể cho mình đáp án, bỗng thấy Mộc Thiệu Đình từ cửa đi vào.

Mộc Thiệu Đình nhìn thấy nàng, vẫn mang bộ dáng âm trầm như trước, chỉ thản nhiên thoáng nhìn nàng liền dời mắt đi, tiến lên mở miệng Nam Cung Ngự ra, đút cho hắn một viên thuốc.

Tịch Nhan nhịn không được lại gọi hắn: "Nam Cung Ngự!"

"Không cần gọi nữa." Mộc Thiệu Đình lạnh lùng nhìn về phía nàng, "Hắn vẫn chưa tỉnh lại đâu."

Nước mắt Tịch Nhan phút chốc chảy xuống, vẻ mặt không thể tin được ngẩng đầu lên nhìn về phía Mộc Thiệu Đình, nam nhân này lúc trước đem trói mình treo trên thành lâu, cơ hồ dồn mình vào chỗ chết. Nhưng vào giờ này khắc này, nàng hoàn toàn không thể tưởng được điều vừa nghe thấy, đứng bật dậy, nhìn hắn: "Làm sao huynh ấy có thể chưa tỉnh lại được? Vẫn chưa tỉnh mà ngươi lại cho hắn uống thuốc gì vậy?"

Mộc Thiệu Đình chậm rãi giơ bình sứ trong tay mình lên: "Đây là bình Thiên hương tục mệnh cao, nhưng chỉ dùng để bảo trụ tâm mạch cùng hô hấp của hắn thôi, hắn sẽ không tỉnh lại nữa. Đợi cho bình thuốc này dùng hết, tâm mạch cùng hô hấp của hắn sẽ biến mất. Đến lúc đó, trên đời không còn Mộc Cao Phi, cũng không còn sư huynh Nam Cung Ngự của ngươi nữa!"

https://thuviensach.vn

Ngữ điệu của hắn thong thả mà đạm mạc, nhưng Tịch Nhan lại cảm thấy kinh tâm động phách, ngũ tạng lục phủ đều đau đớn.

"Không thể nào." Nàng không muốn mình bật khóc trước mặt hắn, nên cắn môi, ngẩng đầu nhìn nam tử trước mắt, "Ta đã đáp ứng với huynh ấy sẽ ở bên cạnh huynh ấy, huynh ấy không thể bỏ lại một mình ta được."

Mộc Thiệu Đình nhìn nàng, nở nụ cười lạnh lùng: "Ta cũng đáp ứng với hắn nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho hắn, giúp hắn tiếp tục sống sót. Nhưng hắn lại cố tình đem Hàn trì tuyết liên cùng Dao trì đậu khấu trân quý nhất dùng để cứu ngươi! Như thế nào, ngươi luyến tiếc hắn sao? Vậy lập tức cắt cổ tay của ngươi, dùng máu của ngươi cho hắn uống, làm cho hắn sống lại đi!"

Tịch Nhan cắn răng, nhíu mi tâm lại nhìn hắn, sau một lúc, đột nhiên xoay người rút bảo kiếm treo ở đầu giường của Nam Cung Ngự xuống, rút kiếm ra khỏi vỏ, đem lưỡi kiếm sắc bén nhắm vào cổ tay mình.

"Loảng xoảng" một tiếng, Mộc Thiệu Đình ra tay, không cần tốn nhiều sức lực liền đánh rơi kiếm xuống.

Tịch Nhan nhìn hắn: "Ta chỉ muốn huynh ấy sống lại."

Mộc Thiệu Đình từ trên cao nhìn xuống nàng, lạnh lùng gợi lên khóe miệng, trào phúng nói: "Máu của ngươi còn chưa trân quý như vậy đâu, không thể cứu hắn tỉnh lại."

Tịch Nhan vô lực ôm lấy đầu mình, rốt cuộc nhịn không được cúi đầu bật khóc nức nở: "Vậy ngươi nói cho ta biết, như thế nào mới có thể cứu huynh ấy?"

Mộc Thiệu Đình dùng ánh mắt như cũ nhìn nàng: "Muốn Cao Phi tỉnh lại sao? Đi đến Bắc Mạc, cầu xin tên hoàng đế gọi là Hoàng Phủ Thanh Vũ. Dù sao bản lĩnh của hắn rất lớn, xá gì Hàn trì tuyết liên, thậm chí ngay cả

https://thuviensach.vn

Dao trì đậu khấu tuyệt tích đã lâu hắn cũng có thể tìm được, ngươi nên ôm hy vọng, ở chỗ hắn cũng có thuốc có thể chữa khỏi cho Cao Phi."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 250

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Trong lòng Tịch Nhan tràn đầy đau xót, đột nhiên có một chút sáng tỏ, lại ngẩng đầu lên nhìn về phía Mộc Thiệu Đình: "..... Ngươi nói là Hàn trì tuyết liên cùng Dao trì đậu khấu mà ta đã ăn đều lấy từ Hoàng Phủ Thanh Vũ phải không?"

Mộc Thiệu Đình lạnh lùng nhếch khóe môi xem như là đồng ý.

Nàng nhớ rõ ràng Nam Cung Ngự từng nói với nàng, hắn từng trộm một quyển sách thuốc tuyệt thế từ trong tay Hoàng Phủ Thanh Vũ, lúc đó quan hệ giữa Nam Cung Ngự và Hoàng Phủ Thanh Vũ đã sớm trở thành thủy hỏa bất dung, hắn làm sao có thể đem loại thuốc quý hiếm này nhường lại chứ?

Nàng không biết Nam Cung Ngự phải dùng bao nhiêu tâm sức mới lấy về được, có lẽ để lấy được hai loại thuốc kia về cứu mạng của nàng, hắn mới có thể biến thành bộ dáng như hiện nay?

Tịch Nhan nằm ở bên cạnh giường, lại một lần nữa rơi lệ.

Nếu hắn đã hao tổn tâm sức mới lấy được hai loại thuốc kia về cứu mạng cho nàng thì Hoàng Phủ Thanh Vũ nhất định sẽ ghi hận trong lòng, cho dù trong tay hắn còn có thuốc, hắn làm sao có thể dễ dàng lấy ra nữa?

https://thuviensach.vn

Nhưng mạng của Nam Cung Ngự hiện nay như chỉ mành treo chuông chỉ vì cứu nàng, đối mặt với nam tử thân nhất, đối xử tốt với nàng tốt nhất trên đời này, còn có thứ gì nàng không thể trả giá được?

Cuối cùng, Tịch Nhan chậm rãi mở miệng: "Xin ngươi chuẩn bị xe ngựa tốt nhất dùm ta, ta sẽ dẫn huynh ấy đi lấy thuốc, nếu trên đời thật sự còn có thuốc có thể cứu được huynh ấy, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho huynh ấy!"

********** *

Vào ngày Tịch Nhan mang theo Nam Cung Ngự đang hôn mê bất tỉnh ra khỏi thành, Mộc Thiệu Đình đứng ở trên đài cao nhất trong cung điện, từ xa xa dõi mắt theo chiếc xe ngựa rời đi, trong đôi mắt không chút gợn sóng sợ hãi rốt cuộc cũng dần dần hiện lên một tia bi thương.

Xe ngựa phi nhanh như bay, trên đường ngoại trừ đổi ngựa cùng qua đêm, hầu như không lúc nào ngừng lại.

Mỗi một ngày, Tịch Nhan đều cho Nam Cung Ngự uống một viên thiên hương tục mệnh cao, để bảo vệ tâm mạch cùng hô hấp của hắn. Nhưng cứ tiếp tục như thế, nàng chỉ cảm thấy hô hấp của hắn dường như càng ngày càng yếu đi.

Vào ngày xe ngựa rời khỏi biên giới Đại Sở đối mặt với hai con đường, một đường đi về phía Bắc Mạc, một đường đi về phía Tây Càng, cuối cùng Tịch Nhan ra lệng cho phó tướng đánh xe: "Đi Tây Càng đi."

Phó tướng kia nao nao, lập tức dừng xe ngựa lại: "Quận chúa?"

"Ta bảo ngươi đi Tây Càng." Tịch Nhan vẫn thản nhiên phân phó như cũ, ánh mắt lại vô cùng trầm tĩnh.

Tim của phó tướng kia lại đập mạnh và loạn nhịp lên lần nữa, hồi lâu sau mới cúi đầu lên tiếng "Vâng", lúc này mới quay đầu lại, giục ngựa

https://thuviensach.vn

phóng về hướng Tây Càng.

Dọc theo đường đi, mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Rốt cuộc sau hơn một tháng, xe ngựa cũng tới được kinh thành Tây Càng, Tịch Nhan đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, trên mặt phủ chiếc khăn che mặt, bất chấp thân phận quận chúa cao quý, đến ngồi bên cạnh vị phó tướng kia để chỉ đường cho hắn không đi về phía hoàng cung, mà đi đến sơn trang của sư phụ.

Trong khoảnh khắc khi vừa nhìn thấy sư phụ, Tịch Nhan chậm rãi kéo chiếc khăn che mặt xuống, cúi đầu gọi: "Sư phụ", liền té ngã xuống đất.

Đợi đến khi nàng tỉnh lại, không biết là mấy ngày đã trôi qua.

Tịch Nhan tỉnh lại trong căn phòng mình đã ở vài năm khi còn nhỏ, trong phòng vẫn tràn ngập mùi thuốc nàng không thích từ ngày còn bé, nhưng bây giờ, nàng dường như phát hiện mùi hương này thật thân quen và cũng không khó ngửi lắm, hít vào một hơi thật sâu, nàng bước ra cửa phòng.

Tiểu viện phía tây luôn luôn chỉ có nàng cùng Nam Cung Ngự ở. Tịch Nhan vừa vừa mở cửa ra, liền trông thấy sư phụ Đỗ Khiếu Vân đang đứng khoanh tay nơi đó.

"Sư phụ." Nàng cúi đầu gọi một tiếng, tiến về phía trước.

Từ nhỏ, cảm tình giữa nàng cùng sư phụ kỳ thật cũng không tốt lắm. Hoàng tổ mẫu đưa nàng tới nơi này, thật ra chỉ đơn giản là gởi nuôi nàng ở đây mà thôi, cho tới nay, mỗi khi đối mặt với vị sư phụ này, đa số nàng đều dùng thái độ không tốt quấy rối, vì nàng thích nhìn bộ dáng tức giận, phẫn nộ của sư phụ nhất.

Nhưng lúc này, một chút tâm tình nàng cũng không còn nữa.

https://thuviensach.vn

Đỗ Khiếu Vân vẫn không quay đầu, chỉ thản nhiên lên tiếng.

Tịch Nhan đi thẳng đến trước mặt hắn: "Sư phụ, huynh ấy thế nào rồi?"

Hồi lâu sau, Đỗ Khiếu Vân mới chậm rãi lắc lắc đầu: "Nơi này của vi sư không thể chữa hắn khỏi bệnh được."

Tịch Nhan khẽ cắn môi, hồi lâu sau mới nâng mắt lên nhìn hắn: "Như vậy sư phụ cho rằng, ở chỗ truyền nhân của dược vương sẽ có thuốc có thể trị khỏi cho huynh ấy sao?"

"Truyền nhân của dược vương?" Đỗ Khiếu Vân khẽ nhếch mày, "Trên đời còn có truyền nhân của dược vương sao?"

Tịch Nhan chậm rãi gật đầu: "Có. Chỉ cần sư phụ nói cho con biết, ở chỗ truyền nhân của dược vương có thuốc có thể trị khỏi cho sư huynh, con sẽ đi tìm hắn."

"Nếu con có thể tìm được người này, cũng không thể không thử một lần." Đỗ Khiếu Vân thản nhiên nói, "Nhưng muốn chữa khỏi cho Nam Cung, hy vọng này thật sự là quá xa vời."

Tịch Nhan lắc lắc đầu: "Không sao cả." Dứt lời, nàng liền xoay người đi về phòng mình. Khi đi được hai bước, nàng bỗng quay đầu nhìn Đỗ Khiếu Vân, nở nụ cười: "Sư phụ, hơn một năm không gặp, sao người lại già như vậy?"

Đôi mắt Đỗ Khiếu Vân có chút buồn bã, bỗng nhiên mở miệng nói: "Con không tính hồi cung sao?"

Tịch Nhan cười khẽ một tiếng, kiêu ngạo giơ nghếch chiếc cằm lên: "Trở về chỗ làm cho người ta chết nghẹn làm gì chứ? Trời đất bao la, thiếu gì nơi cho con đến! Chỉ thỉnh sư phụ, giúp con chiếu cố Nam Cung sư huynh thật tốt, như vậy đã đủ rồi."

https://thuviensach.vn

****

Tịch Nhan mất gần hai tháng mới đến được Bắc Mạc, nàng cải nam trang, ngày ngày đi khắp đầu đường, xó chợ trong kinh thành, chỉ để tìm kiếm cơ hội có thể diện kiến vị đế vương trẻ tuổi của Bắc Mạc.

Nàng không phải không từng nghĩ qua dùng cách thức xuất đầu lộ diện để thu hút sự chú ý của mọi người trong kinh thành, có lẽ như thế mới có thể có cơ hội gặp mặt vị hoàng đế kia, nhưng suy đi nghĩ lại, nàng cảm thấy biện pháp như vậy có khả năng làm mình tự rước họa vào thân, nên đành phải tìm cách khác.

Nhưng ngày ngày ở trong kinh thành, nàng lại nghe được nghị luận của dân chúng về vị hoàng đế kia cần chính yêu dân như thế nào, tựa hồ người này không phải là người thích ăn chơi hưởng thụ, nên Tịch Nhan biết rằng mình muốn gặp hắn ở ngoài cung là chuyện không có khả năng xảy ra.

Rốt cuộc nàng cũng có biện pháp khác.

Vào một ngày, khi Tịch Nhan đang đi trên đường, đột nhiên nhìn thấy phía trước có hai người vừa thấy liền biết là nữ tử xuất thân từ thanh lâu đi tới, nhìn thấy nàng, hai người đầu tiên là cả kinh, nhưng lập tức lại vui mừng tiến lên, một trái một phải giữ nàng lại: "Hoa công tử, đã lâu không thấy nha!"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 251

Tịch Nhan bị lôi kéo vào trong một thanh lâu gọi là Bách Hoa Lâu, đến lúc này nàng vẫn còn không hiểu được đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi nàng vừa vào cửa, tất cả các cô nương trong sảnh đều chạy vội đến, ngọt ngào phía trước đưa đẩy phía sau gọi nàng là Hoa công tử, nàng càng thêm mờ mịt.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ nàng ngồi xuống một gian phòng, bên cạnh là các cô nương ân cần tiếp đón, rốt cuộc Tịch Nhan cũng từ trong sự khiếp sợ cùng mê man phục hồi tinh thần lại, nàng nhíu mày nhìn về phía nữ tử bên cạnh, nghiền ngẫm nói: "Nàng tên là gì, sao lại biết ta?"

Lời vừa nói ra, tất cả các cô nương đều cầm khăn lụa trong tay ném về phía nàng: "Sao Hoa công tử lại không có lương tâm như vậy, lúc trước còn cùng ta chàng chàng thiếp thiếp, ngắm hoa dưới ánh trăng, lời ngon tiếng ngọt bên tai, nay lại quên tỷ muội chúng tôi không còn một mảnh!"

Trong lòng Tịch Nhan không phải không có nghi hoặc. Các cô nương này đều cư xử với nàng với thái độ quen biết đã lâu, nếu là ngẫu nhiên nhận sai cũng thì không có vấn đề gì, có lẽ trên thế gian này có nam tử có bộ dạng giống nàng như đúc? Nhưng nếu ngay cả họ cũng giống nhau thì sao? Chuyện này không khỏi quá mức quỷ dị.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nở nụ cười: "Làm sao làm sao, ta làm sao mà quên được các vị tỷ tỷ chứ? Chỉ sợ các vị tỷ tỷ nói ta vô ơn bạc nghĩa nên quên tiểu sinh rồi!"

Bên cạnh nàng, một nữ tử lập tức nhân cơ hội ngã vào trong lòng nàng, uốn giọng nói: "Hoa công tử làm sao lại nói vậy, sống ở trên trên đời này, có thể tìm thấy mấy người tuấn mỹ giống công tử như vậy đâu? Ta dù cho có quên mất tổ tông, cũng không thể quên được Hoa công tử nha!"

"Sao?" Tịch Nhan sờ sờ cằm mình, nhìn nàng, "Vậy nàng nói xem, ta tên gọi là gì?"

Nàng kia cười duyên nói: "Hoa công tử muốn thử thiếp sao? Tên của công tử không phải là Quân Bảo sao?"

Hoa Quân Bảo!

Tịch Nhan rõ ràng không uống nước, nhưng lại cảm thấy mình đột nhiên bị sặc, cúi người ho khan.

Làm sao có thể tên là Hoa Quân Bảo? Hoa Quân Bảo đã tới thanh lâu này sao? Nhưng vì sao nữ tử này lại nhận nàng thành ra hắn? Tuy nói hai người là biểu huynh muội, nhưng mà hắn cùng với nàng cũng không có nửa điểm giống nhau? Hay là mình bị người nào đó theo dõi, cố ý làm chuyện xấu với mình?

Tịch Nhan không khỏi trở nên cảnh giác, nhưng vẫn giả vờ cười cợt cùng các cô nương này, bỗng nhiên nàng đứng dậy nói: "Tại hạ hôm nay còn có việc, thật sự là không thể ở lại cùng các vị tỷ tỷ, ngày khác ta sẽ đến thăm các vị tỷ tỷ?"

Lời vừa nói ra, các nữ tử này lại ồn ào, không cho nàng đi.

https://thuviensach.vn

Trong lúc Tịch Nhan đang sốt ruột, cửa phòng đột nhiên bị người ta đẩy ra, người này chính là tú bà chủa thanh lâu này, bà ta làm động tác yêu cầu mọi người giữ yên lặng, rồi đè thấp thanh âm nói: "Các vị cô nương, các ngươi ầm ỹ cái gì, đã quên Cửu gia còn đang nghỉ ngơi ở phòng cách vách sao? Tính tình của Cửu gia các ngươi cũng không phải không biết, cẩn thận kẻo ngài nổi giận, đến lúc đó các ngươi đều không gánh nổi!"

Nói xong, bà ta lại nhìn về phía Tịch Nhan, cười làm lành nói: "Hoa công tử, không phải ta không tôn trọng Hoa công tử, vị Cửu gia kia thật sự là người chúng ta không thể trêu vào, ta cả gan thỉnh Hoa công tử chuyển sang phòng khác nhé?"

Trong lòng Tịch Nhan có chút chấn động. Kinh thành này là nơi dưới chân thiên tử, có thể dùng từ "Gia" này để xưng hô, thân phận người kia nhất định là không đơn giản. Vì thế nàng khẽ nhếch môi gợi lên ý cười, trên mặt mang theo vẻ khinh thường: "Cửu gia? Ta thật sự muốn nhìn một chút, vị Cửu gia ấy lớn lối như thế nào!"

Dứt lời, nàng liền đi ra ngoài, bọn nữ tử phía sau lại hô to một tiếng, vội giữ chặt nàng lại, phân tích thiệt hơn cho nàng:

"Hoa công tử, tính tình của Cửu gia không tốt, cậu đừng đi tìm ngài ấy."

"Đúng vậy, chúng ta không thể trêu vào Cửu gia, Hoa công tử, chúng ta đến phòng khác đi?"

Tịch Nhan chậm rãi giơ tay lên, quay đầu nhìn về phía mọi người, khẽ gợi lên ý cười, chỉ một thoáng như có thể hút lấy hồn phách của người khác.

Tất cả các nữ tử nhất thời đều ngây người, Tịch Nhan lúc này mới khẽ cười một tiếng nói: "Trên thế gian này không có ai mà ta không thể trêu vào đâu!"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan bước nhanh ra khỏi phòng, cũng không để ý đến điều gì khác, lập tức đi tới gian phòng sát vách, đưa tay vỗ vỗ cửa phòng.

Trong phòng bên cạnh vang lên tiếng hít vào thật sâu của một đám nữ tử, khóe miệng Tịch Nhan vẫn chậm rãi gợi lên ý cười như trước, khi không có nghe tiếng đáp lại, nàng lại càng dùng sức vỗ vỗ cửa phòng.

Lần này, rốt cuộc vang lên tiếng mở cửa.

Trong phút chốc, Tịch Nhan liền đối diện với một đôi mắt đỏ sẫm như máu, dù cho lá gan của nàng có lớn đến đâu cũng nhịn không được có chút khiếp sợ. Nhưng vì khỏang cách của hai người quá gần nên nàng không nhìn rõ dung mạo của hắn, bất đắc dĩ phải thối lui hai bước, tướng mạo nam tử kia rốt cuộc cũng xuất hiện đầy đủ, rõ ràng ở trong mắt nàng.

Khuôn mặt Tịch Nhan nhất thời cứng lại, trong nháy mắt, nàng cảm thấy máu trên người mình giống như chảy ngược lại --

Là hắn! Chính là hắn! Nam nhân dùng tên bắn về phía mình là hắn!

Nàng kỳ thật không sợ chết, nhưng giờ này khắc này nhìn thấy nam nhân này, lại nhịn không được theo bản năng cảm thấy rất sợ hãi, loại cảm giác này giống như cảm giác tiến gần đến cái chết lại một lần nữa đánh úp lại, Tịch Nhan nhịn không được nhấc chân muốn chạy trốn.

Đêm qua Hoàng Phủ Thanh Thần say rượu, giờ đang ngủ say, lại bị người ta quấy rầy, đang lúc trong cơn giận dữ lại nhìn thấy bên ngoài là một tiểu tử tuấn tú, bộ dáng trông thật quen mắt, nhịn không được nao nao, nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy hắn chạy muốn đi, trong đầu Hoàng Phủ Thanh Thần đột nhiên xẹt qua một ý nghĩ, vội vươn tay ra kéo cổ tay Tịch Nhan lại, trầm giọng nói: "Là ngươi sao?"

Tịch Nhan nhất thời cảm thấy cả người mềm nhũn, miễn cưỡng tự trấn định lại, nhướng mày cười: "A, vị công tử này biết tại hạ sao?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Thần nhìn nàng, trong lòng vừa hận, vừa giận, vừa nghi hoặc, rốt cuộc ngay cả mình cũng không rõ bản thân đang suy nghĩ cái gì, chỉ nắm chặt cổ tay của nàng tay, mạnh mẽ kéo nàng vào trong phòng mình, đóng cửa phòng lại.

Dù sao đây cũng là người thiếu chút nữa là hại chết mình, Tịch Nhan chỉ một thoáng chấn động mạnh: "Ngươi muốn làm gì?"

"Ngươi muốn làm gì?" Hoàng Phủ Thanh Thần tức giận rống lên một tiếng, "Hoa Tịch Nhan, ngươi tới nơi này làm gì?"

Tịch Nhan lại mê man, nhưng nàng cảm thấy lần này hắn dường như cũng không có ý muốn giết mình, rốt cuộc nhịn không được khẽ đè lại ngực, trấn định nói: "Ngươi làm sao có thể biết ta được?"

Hoàng Phủ Thanh Thần chỉ cảm thấy buồn cười: "Ta làm sao có thể biết ngươi được? Ngươi hỏi ta làm sao có thể biết ngươi được? Hoa Tịch Nhan, ngươi còn muốn giả thần giả quỷ tới khi nào?"

Tịch Nhan nghe mà không hiểu hắn nói gì, nhìn thấy bộ dáng vừa tựa tiếu phi tiếu vừa phẫn nộ của hắn, nàng hơi quay đầu tránh ánh mắt của hắn, trong lòng lại âm thầm tính toán, rồi mới thấp giọng nói: "Ngươi, có thể mang ta đi gặp Hoàng Phủ Thanh Vũ hay không?"

Trong nháy mắt, khuôn mặt của Hoàng Phủ Thanh Thần cơ hồ trở nên vặn vẹo.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 252

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Hoàng Phủ Thanh Thần không biết nữ nhân hắn luôn luôn coi là họa thủy này đang giở trò gì, rốt cuộc nhịn không được cười lạnh một tiếng: "Ngươi muốn gặp Thất ca của ta sao?"

Trong lòng Tịch Nhan cũng không khỏi nảy sinh nghi hoặc. Nam nhân này hình như là biết mình, hơn nữa vừa thoạt nhìn hắn tựa hồ đối với mình hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng đến tột cùng là vì sao? Nàng cũng biết nếu mình truy vấn hắn về việc này, rất có khả năng sẽ làm cho hắn nổi trận lôi đình, mất đi cơ hội diện kiến Hoàng Phủ Thanh Vũ, nên nàng cực kỳ cẩn thận tránh khỏi phiền phức, mỉm cười nhìn hắn: "Không được sao?"

Hoàng Phủ Thanh Thần cũng cười lên, sau đó lạnh lùng phun ra hai chữ: "Mơ tưởng."

Nhìn thấy hắn tông cửa đi ra ngoài, Tịch Nhan cũng không hoảng hốt, cười khẽ một tiếng: "Sao, thì ra hoàng tộc Bắc Mạc đối với giọt máu của mình đang lưu lạc bên ngoài thờ ơ như thế này. Hoàng Phủ Thanh Vũ không muốn gặp con mình sao?"

Hoàng Phủ Thanh Thần mạnh mẽ xoay người lại, sắc mặt thay đổi: "Ngươi nói cái gì?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan lơ đễnh nhếch môi lên: "Ngươi nói cho Hoàng Phủ Thanh Vũ biết, nếu không muốn con mình, vậy không cần gặp ta."

Hoàng Phủ Thanh Thần gắt gao nắm chặt nắm tay, nhìn về phía nàng: "Ngươi chờ đó!"

Muốn dẫn một người tiến cung diện kiến hoàng đế, theo lệ là chuyện vô cùng rắc rối, hơn nữa thân phận Tịch Nhan lại đặc thù, Hoàng Phủ Thanh Thần cũng mặc kệ những lễ nghi này phiền phức, liền trực tiếp bảo nàng cải trang thành tiểu thái giám theo hầu bên cạnh mình.

Vì muốn diện kiến Hoàng Phủ Thanh Vũ, Tịch Nhan chần chờ một chút, nhưng cuối cùng cũng không kháng cự.

Sau khi bãi triều, theo thường lệ Hoàng Phủ Thanh Vũ lại truyền Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Thập Nhị vào Ngự thư phòng hỗ trợ xử lý tấu Chương, vừa ngồi xuống hắn liền sai người ôm tấu Chương đã được phân loại sẵn phân chia cho hai người.

Bộ dáng của Thập Nhị có chút không yên lòng, thật cẩn thận nhìn về phía hắn: "Thất ca, đệ có thể đem mấy thứ này về phủ để xử lý hay không? Đệ cam đoan sáng sớm ngày mai sẽ đưa lại cho huynh."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nâng mắt lên, thản nhiên liếc nhìn hắn: "Gần đây hình như đệ có vẻ bận rộn nhỉ?"

Thập Nhị hì hì nở nụ cười, cho là hắn đáp ứng rồi nên sai người tiến vào ôm tất cả tấu Chương của mình, sau đó vội vàng đi ra ngoài.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại liếc mắt nhìn hắn, vừa muốn nói điều gì, thì Hoàng Phủ Thanh Thần giống như sau một hồi lâu dằn vặt, rốt cuộc đã mở miệng: "Thất ca, đệ có việc muốn nói với huynh."

https://thuviensach.vn

Khi Hoàng Phủ Thanh Vũ lâm triều đã đã nhận ra hắn không yên lòng, trên đường trở lại Ngự thư phòng, hắn cũng có bộ dáng muốn nói lại thôi, giờ này thấy hắn rốt cuộc đã mở miệng, nên buông tấu Chương trong tay xuống, nhíu mày nhìn về phía hắn.

Hoàng Phủ Thanh Thần cũng không biết nên nói như thế nào, cắn răng thật lâu, sau khi quyết định đánh cuộc một phen liền mở miệng: "Thất ca, huynh có từng nghĩ tới bản thân mình có thêm một đứa con nữa hay không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nao nao, không tự chủ được ninh mi nhìn về phía hắn: "Đệ nói cái gì?"

Hoàng Phủ Thanh Thần hít vào một hơi thật sâu: "Đệ nói, huynh có từng tìm hiểu qua sau khi Hoa Tịch Nhan rời khỏi huynh có sinh thêm đứa con nào nữa hay không?"

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ ngàn năm không thay đổi rốt cuộc cũng thay đổi, tấu Chương trong tay cũng bởi vì bị người ta dùng sức nắm chặt mà thay đổi hình dạng.

Hắn quả thật chưa từng tìm hiểu qua. Từ khi Tịch Nhan rời khỏi, hắn liền không tìm hiểu tin tức liên quan đến nàng, thậm chí ngay cả tin tức của Nam Cung Ngự, hắn cũng phong bế cẩn thận, không cho bản thân mình được biết.

Hắn cơ hồ nghe thấy tiếng tim đập của chính mình: "Đệ đã biết được điều gì?"

Hoàng Phủ Thanh Thần ngẩng đầu lên, có chút khó xử nhìn hắn, rốt cuộc nói: "Có người muốn gặp huynh."

Dứt lời, hắn xoay người liền đi ra khỏi Ngự thư phòng, để lại một mình Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi ở chỗ kia, có chút hoảng hốt, lại có chút mê

https://thuviensach.vn

mang.

Không bao lâu sau, cánh cửa Ngự thư phòng lại bị đẩy ra, trước tiên là một cái đầu nho nhỏ đội chiếc mũ thái giám ló vào dò xét, nhưng khi Hoàng Phủ Thanh Vũ lần đầu tiên trông thấy cơ hồ như muốn mất đi hô hấp.

Tịch Nhan đóng cửa lại thật cẩn thận, nàng cảm thấy ánh mắt của Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn nhìn chằm chằm ở trên người mình, nhưng lại làm cho trong lòng người ta vô cùng bất an. Nàng không dám nhìn nam nhân đã xuất hiện nhiều lần trong mộng của mình, từ lúc vào phòng cho đến giờ đều cúi thấp đầu xuống. Đi đến giữ phòng, nàng không biết nên hành lễ như thế nào, lại cúi đầu nhìn trang phục trên người mình, trong đầu nổi lên ý muốn đùa cợt bèn bắt chước bộ dáng hành lễ của thái giám, quì một gối xuống: "Nô tài ra mắt Hoàng Thượng."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, đôi mắt thâm trầm chậm rãi tích tụ tập một cơn cuồng phong, hồi lâu sau mới trầm giọng lên tiếng: "Đứng lên đi."

Tịch Nhan chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, trái tim đột nhiên đập hỗn loạn, cũng không biết mình nên nói cái gì làm cái gì, bất đắc dĩ nhìn hắn chậm rãi nở nụ cười.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi buông lỏng tấu chương đã thay hình đổi dạng trong tay ra, sau đó lại cúi đầu lấy một tấu chương khác ra xem: "Vì sao muốn gặp ta?"

Tịch Nhan chú ý tới hắn tự xưng là "Ta" mà không phải là "Trẫm", trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng cũng bắt buộc mình phải thật trấn định, nói: "Hoàng Thượng, ta đến là muốn cầu Hoàng Thượng ban cho vài thứ."

Rốt cuộc Hoàng Phủ Thanh Vũ nhịn không được lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía dung nhan tuyệt mỹ vô cùng quen thuộc, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Ngươi muốn cái gì?"

https://thuviensach.vn

Hắn hỏi nàng, ngươi muốn cái gì. Giống như chỉ cần nàng nói ra, hắn sẽ cho nàng. Tịch Nhan nhịn không được có chút kinh ngạc, hồi lâu sau, rốt cuộc trấn tĩnh lại lên tiếng: "Hỏa liên hoa."

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ có chút ảo não: "Hỏa liên hoa?"

Theo sách thuốc do mẫu thân ghi lại, Hỏa liên hoa là loại thuốc quý hiếm nhất thế gian, sinh trưởng đỉnh núi Ô Ngọc quanh năm buốt giá, trăm năm chỉ nở một đóa cho nên cả đời người chưa chắc đã nhìn thấy được. Hơn nữa trong sách thuốc còn ghi lại, Hỏa liên hoa này chỉ dùng làm thuốc để trị chứng bệnh lão hóa sớm.

Cảm xúc hồi hộp không ngừng nảy lên trong lòng bất giác chậm rãi lắng đọng lại. Khóe môi hắn bất giác chậm rãi gợi ý cười, cũng chính là đang cười bản thân mình: "Như thế nào, Nam Cung Ngự bị mắc chứng bệnh lão hóa sớm sao?"

Tịch Nhan chưa kịp cảm thấy tò mò vì sao hắn biết được, thì đã nhìn thấy hắn cười, nàng chỉ nghĩ đến hắn vì mối hận với Nam Cung Ngự mà cười nhạo Nam Cung Ngự nên trong lòng rất khó chịu, nhưng cố gắng tự kiềm chế lại, nói: "Cầu xin Hoàng Thượng, coi như ngài vì mối giao hảo với Tây Càng mà ban cho tiểu nữ tử Hỏa liên hoa."

"Không có." Hắn nhìn nữ tử từng xâm nhập tận xương cốt của mình phía dưới giờ đây biến thành người xa lạ, thản nhiên phun ra một câu.

Tịch Nhan vốn cũng không ôm quá nhiều hi vọng, nghe thấy hắn nói như vậy, cũng chỉ khẽ cắn môi, lại nói tiếp: "Vậy Hàn trì tuyết liên hoặc là Dao trì đậu khấu thì sao?"

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ không biểu hiện một chút cảm xúc nào, nhìn về phía nàng: "Nếu có, thì ngươi sẽ lấy gì để trao đổi?"

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tịch Nhan khẽ trầm xuống, ánh mắt vốn có chút mơ hồ giờ đây cũng lắng đọng lại: "Vậy ngài muốn gì?"

"Ta muốn gì." Hắn bỗng dưng nở nụ cười, giống như đang lặp lại lời của nàng, lại giống như đang hỏi chính bản thân mình, sau đó hắn chậm rãi đứng lên, vòng qua bàn học, đi từng bước một về phía nàng, khi đến trước mặt nàng, bỗng nhiên vươn tay ra, nhanh chóng bắt lấy tay cổ tay nàng, làm cho nàng phải nhìn về phía mình: "Nhan Nhan, nàng nói xem ta muốn gì?"

Một tiếng "Nhan Nhan", thật sự làm cho Tịch Nhan chấn kinh, thế cho nên nàng nhìn hắn, thất thần thật lâu.

Nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng nhận thấy được điều gì, ngón tay vừa chuyển động đã kiểm tra xem mạch đập của nàng, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Mạch đập của nàng cực kỳ cổ quái, rõ ràng không khác biệt nhiều so với lúc trước nàng trúng độc, nhưng mà đã có sự khác biệt, sự khác biệt rất nhỏ -- có lẽ sự khác biệt này chính là nguyên nhân làm cho nàng còn sống sót?

Tịch Nhan rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, khẽ dùng sức muốn thoát khỏi hắn: "Ngài buông tay ra."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại nắm thật chặt tay nàng: "Nam Cung Ngự đã cho nàng uống gì?"

Tịch Nhan vừa vội vừa giận, không biết vì sao hắn lại hỏi như vậy, nhưng hắn khinh bạc nàng như vậy làm cho nàng cảm thấy không thể chịu đựng được: "Uống gì thì có liên quan gì đến ngài, buông ra!"

"Nhan Nhan!" Cuối cùng hắn cũng không có biện pháp tiếp tục giả vờ lạnh lùng với nàng nữa, vươn tay ra chậm rãi giữ lấy chiếc gáy của nàng, thấp giọng nói: "Nói cho ta biết, hắn cho nàng uống thuốc gì?"

https://thuviensach.vn

Ngữ khí của hắn tự nhiên nhưng lại vô cùng thân thiết như vậy, Tịch Nhan có chút hốt hoảng, cảm thấy giống như đã từng trải qua rồi, nhưng làm thế nào cũng nhớ không ra, nhìn thấy ánh mắt tha thiết của hắn ngay trước mắt, nàng nhịn không được khẽ cắn môi, vô ý thức đáp: "Hàn trì tuyết liên, Dao trì đậu khấu....."

"Không phải hai thứ này!" Hắn khắc chế không được vươn tay ra ôm lấy khuôn mặt của nàng,"Ngoại trừ bỏ hai thứ này, còn có thứ nào khác nữa?"

Khoảng cách giữa hai người gần như vậy, hô hấp của hắn có chút dồn dập lọt vào trong tai nàng, không biết vì sao trong lòng nàng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, giống nhau có cọng lông chim cọ cọ vào trong lòng, tâm thần trong khoảng thời gian ngắn lại hoảng hốt: "Không có, không có uống thuốc gì khác nữa....."

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ ngưng trọng xuống: "Không có uống thuốc gì khác nữa sao?"

Tịch Nhan nhìn hắn, đột nhiên trong lòng cảm thấy giật mình, vì mới vừa rồi bản thân nàng trong cơn hoảng hốt cùng mê muội đã nhu thuận nghe lời hắn, nên nàng mạnh mẽ vươn tay đẩy hắn, còn mình cũng rút lui hai bước, cách hắn rất xa.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng, giống như đi thẳng vào lòng người.

Tịch Nhan không dám nhìn thẳng vào hắn nên vội tránh đi ánh mắt hắn, cắn răng nói: "Ta không biết ngài muốn gì, nhưng còn con của ngài, ngài không muốn cho nó nhận tổ quy tông sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại một lần nữa ngưng mắt nhìn về phía nàng.

Tịch Nhan liếc nhìn qua khóe mắt cảm giác ánh mắt của hắn đang chăm chú vào khuôn mặt mình, nàng cố tự trấn an mình phải hết sức bình tĩnh,

https://thuviensach.vn

vừa cười vừa nói: "Đúng vậy, nữ nhân của ngài đã sinh cho ngài một đứa con, đương nhiên, có khả năng ngài không biết, nhưng ngài sẽ không phải ngay cả nàng ta cũng không nhớ rõ chứ?" Tịch Nhan nhướng mắt lên, gằn từng chữ từng chữ một: "Trầm – Đạm - Tuyết, ngài còn nhớ rõ không?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 253

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Nàng nói, nữ nhân của ngài đã sinh cho ngài một đứa con, Trầm Đạm Tuyết, ngươi còn nhớ rõ sao?

Trong chớp mắt, Hoàng Phủ Thanh Vũ gần như mất đi hô hấp, nhìn ánh mắt của nàng đều đã thay đổi. Hồi lâu sau, hắn mới tìm lại thanh âm của chính mình: "Nàng nói cái gì?"

Tịch Nhan tà tà liếc mắt nhìn hắn một cái, cười lạnh nói: "Còn nhớ không, Hoàng Thượng?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ tựa hồ khắc chế không được tới gần nàng, kéo mạnh nàng vào trong lòng mình, giữ chặt khuôn mặt của nàng, cố gắng hướng ánh mắt của nàng phải đối diện với ánh mắt của mình, giống như muốn tìm một điều gì đó từ trong đôi mắt của nàng.

Tịch Nhan bị hắn làm cho đau, nhịn không được nhíu mi giãy dụa: "Ngài làm gì vậy?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhịn không được nhỏ giọng rủa một tiếng: "Đến tột cùng Nam Cung Ngự đã làm gì nàng rồi?"

https://thuviensach.vn

"Huynh ấy thật sự đối xử rất tốt với ta!" Tịch Nhan không thể thoát khỏi hắn, bèn lấy chân đá hắn, nhưng nàng phát hiện làm thế vẫn không có tác dụng, liền cố gắng bình tĩnh lại, nhìn hắn, kiều mỵ nở nụ cười: "Hoàng Thượng, ngài là người trên vạn người, muốn nữ nhân thế nào mà không được chứ? Nếu ngài muốn ta, cũng có thể, chỉ cần ngài cho ta Hàn trì tuyết liên cùng Dao trì đậu khấu."

Chỉ một thoáng, chỉ một thoáng thôi, trong lòng hắn như trời sụp đất nứt, nhớ đến có một lần, bản thân mình mạo hiểm đi đến Đại Sở, ở trên đường nhìn thấy tình hình của nàng.

Hắn nhìn thấy nàng ở bên cạnh Nam Cung Ngự, vừa cười nói vừa đùa giỡn, ánh mắt trong trẻo như làn nước hồ thu, bộ dáng không có chút ưu thương nào, điều đó rốt cuộc làm cho tâm hắn hoàn toàn chết lặng, sau đó hắn quay trở về Bắc Mạc.

Nhưng nếu, nếu khi đó nàng đã mất đi ký ức --

Hắn nhịn không được lại đưa cánh tay lên nắm thật chặt nàng lại: "Nàng biết ta là ai sao?"

"Ngài?" Tịch Nhan cười lạnh một tiếng, "Không phải là hoàng đế Bắc Mạc Hoàng Phủ Thanh Vũ sao? Người đã phát binh tấn công Đại Sở, vị quân chủ vĩ đại suýt chút nữa đem ta nhất tiễn xuyên tâm, ta nói đúng không?"

Trầm mặc hồi lâu sau, khóe môi hắn chậm rãi gợi lên ý cười đạm mạc: "Được, thì ra là thế. Như vậy nàng cho rằng chỉ với thân phận quận chúa Tây Càng của nàng, chỉ với một câu nói, lão Cửu sẽ mang nàng tới gặp ta sao? Nàng dựa vào cái gì để có thể diện kiến ta?"

Tịch Nhan không phải không từng nghĩ về vấn đề này, chỉ nói: "Ta không biết nguyên nhân, đương nhiên, chỉ cần có thể diện kiến ngài, nguyên nhân kia cũng không quan trọng! Chỉ cần ngài hứa cho ta thuốc."

https://thuviensach.vn

"Vì hắn, nàng sẽ không hối hận chứ?" Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi kề sát vào mặt của nàng, trầm giọng nói.

"Đúng." Tịch Nhan ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt hắn, thản nhiên nói.

Đột nhiên, Hoàng Phủ Thanh Vũ lại bất ngờ cúi đầu, mạnh mẽ chiếm đoạt đôi môi của nàng, sau đó chiếc lưỡi linh hoạt bắt đầu không chút e dè tiến vào, giống như muốn nuốt tất cả hô hấp của nàng vào trong bụng.

Tịch Nhan mở to hai mắt nhìn hắn, cả kinh không thở nổi, nhưng mà vì sao lại có một loại cảm giác quen thuộc như vậy?

Nàng nhìn khuôn mặt tuấn lãng trước mắt, trong lòng ầm ầm một tiếng -- đúng rồi, tình hình như vậy, ở trong mộng từng xuất hiện rất nhiều lần, là hắn, hắn! Chẳng qua, trong mộng hắn thực ôn nhu, chứ không bá đạo đoạt lấy như thế này.

Đoạt lấy..... Tịch Nhan hốt hoảng, đột nhiên trong lúc đó bừng tỉnh lại, vội vàng ra sức giãy dụa.

Chiếc mũ trên đầu nàng bị hắn kéo xuống, mái tóc đen rơi xuống, trang phục thái giám trên người nàng cũng bị hắn vầy vò đến rối loạn, đai lưng bị bung ra, quần áo xốc xếch.

Rốt cuộc hắn buông đôi môi của nàng ra, nhưng vẫn ép buộc nàng phải trán chạm trán với hắn như cũ, nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, thanh âm trầm thấp đủ để cho một mình nàng có thể nghe được: "Nhan Nhan, hiện tại, có nhớ ta là ai chưa?"

Tịch Nhan hít thở phì phò từng ngụm từng ngụm, lại bị buộc phải nhìn vào ánh mắt hắn nên cảm thấy từ nơi tối đen, sâu thẳm trong đầu đang dâng lên cơn lốc xoáy giống như phải cuốn nàng vào trong ấy. Nàng nhịn không

https://thuviensach.vn

được nhắm hai mắt lại, trong đầu lặp đi lặp lại câu nói kia của hắn -- có nhớ ta là ai chưa?

Giống như nàng vốn nên biết hắn, mà hắn giống như thông qua hành động thân mật vừa rồi mới có thể nhắc nhở nàng rằng bọn họ từng có qua lại với nhau?

Nhưng bọn họ từng có qua lại sao? Thật là vớ vẩn! Cho tới bây giờ nàng chỉ sống ở Tây Càng, hơn một năm trước mới theo Nam Cung Ngự đi đến Đại Sở, làm sao có thể biết được hắn? Còn nữa, nếu nàng biết hắn, làm sao nàng có thể hoàn toàn không có chút ấn tượng nào vậy?

Nàng bỗng dưng cảm thấy mình giống như đang trầm mê, theo như lời nói của Hoàng Phủ Thanh Thần, từng câu từng từ đều thể hiện rằng bọn họ chắc chắn có quen biết nhau. Hơn nữa, nếu là người xa lạ, hắn làm sao có thể vì một câu nói không biết là thật sự hay giả dối của nàng liền tùy tiện mang theo nàng tiến cung diện thánh chứ?

Lúc trước nàng cố ý xem nhẹ điều này, không muốn suy nghĩ đến, giờ này khắc này rốt cuộc xâu chuỗi lại, toàn bộ đều nói cho nàng một sự thật -- nàng chắc chắn biết hắn, biết vị hoàng đế Bắc Mạc này, cũng biết được kẻ từng suýt bắn chết mình Hoàng Phủ Thanh Thần.

Nhưng làm sao có thể, điều này sao có thể?!

Tịch Nhan cảm thấy bản thân mình tựa hồ rơi vào một chiếc lưới thật lớn, tất cả mọi người ngoài lưới đều nhìn nàng, chỉ có nàng, đi dạo trong chiếc lưới đó tìm không thấy đường ra.

Nàng cuối cùng cũng mở mắt ra, nhìn hắn trước mặt: "Ta biết ngài sao?"

Khuôn mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn trầm tĩnh như trước, nhìn nàng, hồi lâu sau mới thản nhiên nói: "Điều đó không quan trọng. Quan trọng là nàng có muốn nhớ lại ký ức của nàng với ta không?"

https://thuviensach.vn

Ý tứ của hắn là nàng mất trí nhớ sao? Tịch Nhan cảm thấy rất buồn cười, lẩm bẩm nói: "Trí nhớ của ta đều ở trong đầu mình, nhưng không có ngài, ta không biết ngài."

Hắn chậm rãi buông lỏng nàng ra, xoay người lại: "Nàng đã không muốn nhớ lại, vậy cũng không sao."

Tịch Nhan ngẩn ra, liền nhìn thấy hắn lại đi về phía thư án, chậm rãi ngồi xuống, không liếc nhìn nàng một cái nào nữa.

Giờ này khắc này, Tịch Nhan không biết nên làm như thế nào cho phải. Tuy rằng chuyện mất trí nhớ đối với nàng mà nói thật sự là quá mức vớ vẩn, nhưng nhiều sự thật xảy ra trước mắt như vậy, nàng cảm thấy hỗn loạn chưa từng có, hồi lâu sau mới mở miệng hỏi: "Vậy ngài có thể cho ta thuốc không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc cũng nâng mắt lên, ánh mắt chỉ lướt qua người nàng liền cúi đầu lại.

Tịch Nhan rốt cuộc nhịn không được tiến lên, chắn trước thư án của của hắn, nói: "Bất luận là ta có biết hay không biết ngài, ít nhất ta đã nói với ngài Đạm Tuyết sinh cho ngài một đứa con, chẳng lẽ một đứa con nối dõi không đáng giá bằng chuyện vớ vẩn là ta có biết hay không biết ngài sao?"

Chuyện vớ vẩn? Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi gợi lên khóe miệng, rốt cuộc ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng: "Nhan Nhan, ta lại còn nghĩ đến sau khi nàng rời khỏi ta lại sinh thêm cho ta một đứa con nữa chứ."

Tịch Nhan, chấn kinh rồi.

Hắn nói, nàng rời khỏi hắn, nàng sinh con cho hắn?!

Nàng ngây người thật lâu, bỗng nhiên ôm đầu kêu to lên -- nếu không phải nàng điên rồi, thì nhất định là nam nhân trước mắt này điên rồi! Cái gì

https://thuviensach.vn

mất trí nhớ, cái gì rời khỏi, cái gì con, toàn bộ đều là nói hưu nói vượn!

Nàng cơ hồ muốn té ngã, nhưng lại ngã vào lòng kẻ vừa rồi còn ôm ấp nàng bửa bãi. Hắn không biết từ khi nào đã đi tới bên cạnh nàng, ôm lấy nàng, từng chút lại từng chút vỗ về đầu của nàng, thanh âm trầm thấp bi thương phảng phất như truyền từ trên trời xuống: "Nhan Nhan, nàng làm sao có thể không nhớ rõ ta chứ....."

Tịch Nhan rốt cuộc khắc chế không được lâm vào hôn mê bất tỉnh.

****

Đợi cho đến khi nàng tỉnh lại ở trong một gian phòng tràn đầy màu sắc vàng óng chói mắt, thì đã sớm không còn biết thời gian gì nữa.

Nhưng khi nàng vừa mới mở mắt ra, bỗng dưng ập vào mắt là một đôi mắt đen to tròn, người trước mắt cơ hồ đang dán mặt vào mặt nàng, nàng căn bản không nhìn rõ bộ dáng của người đó.

Tinh thần không chịu nổi sự tra tấn rốt cuộc không còn sức lực chịu đựng được nữa, Tịch Nhan khắc chế không được nhắm mắt hét lên một tiếng.

Khuôn mặt trước mắt kia đột nhiên liền lui về phía sau, Tịch Nhan nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy sự ấm áp nho nhỏ một cách mình càng ngày càng xa, lúc này mới chậm rãi mở mắt ra.

Nhưng khi vừa nhìn thấy, nàng lại một lần nữa chấn kinh.

Bên cạnh chiếc giường màu vàng là một tiểu cô nương hơn hai tuổi nhiều, đang mở to hai mắt nhìn nàng. Chính là đôi mắt vừa dán trên mặt nàng vừa rồi.!

https://thuviensach.vn

Nhưng điều làm Tịch Nhan càng khiếp sợ hơn chính là dung mạo cô bé này không biết vì sao lại vô cùng giống nàng?

Tiểu Bất Ly tựa hồ sinh ra nỗi bất mãn đối với biểu tình trên mặt nàng, khuôn mặt nho nhỏ nhăn nhăn nhó nhó, nhưng nhớ tới lời phân phó của phụ hoàng lúc nãy, rốt cuộc lại đi đến bên long tháp một lần nữa, mỉm cười ngọt ngào gọi lên: "Mẫu thân!"

Thế giới của Tịch Nhan rốt cuộc hoàn toàn hỗn loạn! Nàng không biết mình nên khóc hay nên cười, không ai có thể nói cho nàng biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, nhưng trước mắt, đối mặt với khuôn mặt phấn điêu ngọc mài này, tiểu cô nương này cơ hồ giống nàng khi còn bé như đúc, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Nàng khắc chế không được muốn ngất xỉu một lần nữa, nhưng tiểu Bất Ly cũng đã leo lên trên người nàng, lôi kéo tay nàng: "Mẫu thân, dậy đi, mẫu thân đã ngủ một ngày một đêm, không thể ngủ tiếp nữa!"

Tịch Nhan dường như phải dùng hết sức lực cả cuộc đời mình mới tự thuyết phục bản thân phải bình tĩnh lại, nhìn cô bé trước mặt cười vô cùng miễn cưỡng: "Tiểu cô nương, con tên là gì?"

Nàng không tiếp xúc với trẻ con, nên cũng không biết nên dùng ngữ khí như thế nào để nói chuyện cùng cô bé này, chỉ có thử thăm dò từng bước.

"Mẫu thân, con gọi là Bất Ly, Bất Ly trong Bất Ly Bất Khí!" Tiểu Bất Ly tuổi tuy nhỏ nhưng thanh âm lại rất to, một sự buồn phiền tiến vào trong tai Tịch Nhan, Tịch Nhan cảm thấy đầu càng hôn mê.

Bất Ly, Bất Ly..... Nàng cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, sau khi suy nghĩ hồi lâu rốt cuộc mới nhớ lại đã từng nhìn thấy trên hoàng bảng, đột nhiên tỉnh ngộ kêu lên: "Con là Bất Ly sao? Con chính là trưởng công chúa của Hoàng Phủ Thanh Vũ?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 254

Cái miệng nho nhỏ của Bất Ly lại cong lên: "Mẫu thân --"

Giọng nói ngọt ngào nũng nịu, cộng thêm vẻ mặt bầu bĩnh, non mềm của cô bé, trong lòng Tịch Nhan ngoại trừ hỗn loạn, còn sinh ra một sự vui mừng cùng cảm động không thể hiểu nổi, nhưng chính nàng cũng không xác định được có nên vui mừng, nên cảm động hay không, nàng bất đắc dĩ chỉ có thể nói: "Bất Ly, sao con lại gọi ta là mẫu thân chứ?"

Bất Ly ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Bởi vì phụ thân nói người là mậu thân mà! Phụ thân nói Bất Ly với mẫu thân có bộ dạng giống nhau như đúc!" Cô bé vươn bàn tay nhỏ bé ra chỉ chỉ mặt mình, lại chỉ chỉ mặt Tịch Nhan, mở to hai mắt nói: "Chúng ta không phải có bộ dạng giống nhau như đúc sao?"

Không phải giống nhau như đúc, mà bộ dáng rõ ràng là từ một khuôn mẫu khắc ra. Trong lòng Tịch Nhan đối với điểm này nhận thức rõ ràng, trầm ngâm hồi lâu rốt cuộc mở miệng hỏi Bất Ly: "Phụ thân của con đâu?"

Nàng vừa dứt lời, cửa tẩm cung đột nhiên bị đẩy ra, ngay sau đó Hoàng Phủ Thanh Vũ đi vào, áo vàng thêu rồng, khoanh tay đứng tại cửa nhìn hai mẹ con ở trên giường, ánh mắt trầm tĩnh, không nói một lời.

"Phụ thân!" Nhìn thấy hắn, Bất Ly lập tức cao giọng gọi một tiếng, phóng xuống giường, nhảy bắn nhào vào trong lòng hắn.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ ôm lấy Bất Ly, lúc này mới mỉm cười: "Nói chuyện với mẫu thân nhiều không?"

Tiểu Bất Ly đưa tay che ở bên tai hắn, nói nhỏ: "Mẫu thân giống như không biết con."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhéo nhéo chóp mũi nho nhỏ của nàng, lại nói: "Phụ thân cho người đưa con trở về nghỉ ngơi trước, ngày mai đến thăm mẫu thân nữa được không?"

"Vậy mẫu thân có biến mất nữa hay không?" Tiểu Bất Ly có chút lo lắng.

"Sẽ không đâu." Hoàng Phủ Thanh Vũ cười lên tiếng, "Phụ thân cam đoan với con, ngày mai con có thể nhìn thấy mẫu thân."

Tiểu Bất Ly lúc này mới vui mừng lên tiếng, ở Hoàng Phủ Thanh Vũ trong lòng quay đầu lại nhìn Tịch Nhan, kêu lớn: "Mẫu thân, con đi về nghỉ ngơi trước, ngày mai lại đến thăm mẫu thân nữa!"

Tịch Nhan vẫn đang kinh ngạc, miễn cưỡng gật đầu cười.

Hoàng Phủ Thanh Vũ xoay người ôm Bất Ly ra khỏi tẩm cung, đem cô bé giao cho vú nuôi, nhìn chiếc liễn nho nhỏ của cô bé càng lúc càng xa, lúc này mới xoay người trở lại bên trong tẩm cung.

Nhưng Tịch Nhan cũng đã từ trên giường đứng dậy, trên người vẫn mặc bộ trang phục thái giám bị chà đạp đến không còn hình dạng gì, đứng ở giữa điện nhìn hắn, bỗng nhiên quỳ xuống: "Tịch Nhan mạo phạm Hoàng Thượng, mạo phạm long tháp, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng thật sâu một cái, chỉ thản nhiên nói: "Không sao cả."

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn không bảo nàng đứng dậy. Tịch Nhan bất đắc dĩ tiếp tục quỳ, lại ngẩng đầu nhìn về phía hắn: "Hoàng Thượng, vậy thuốc....."

"Nàng lấy thân phận gì đến xin thuốc cho hắn?" Hoàng Phủ Thanh Vũ đến gần nàng hai bước, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt nàng, "Sư muội, vị hôn thê, hay là thê tử?"

Bởi vì phong bế tất cả tin tức, nên hắn cũng không biết sau khi nàng cùng Nam Cung Ngự định ra hôn sự, khi nào thì kết hôn. Cho đến mới vừa rồi hắn cho người đi thăm dò mới biết được thì ra bọn họ căn bản vẫn chưa tổ chức hôn lễ, hôn kỳ đã bị lùi lại. Nam Cung Ngự quả thật bị bệnh lão hóa sớm, hơn nữa gần như sắp chết.

Có lẽ, đây là nguyên nhân bọn họ định ra hôn kỳ nhưng không có hành lễ?

Tịch Nhan khẽ cắn môi nhìn hắn, hồi lâu sau mới nói: "Vậy ngài hy vọng ta lấy thân phận gì đến đây?"

Dừng lại một lát, miệng hắn bất giác thúc gợi lên nụ cười, nhưng trong ánh mắt lại trầm tĩnh như trước, bạc môi khẽ mở: "Ta hy vọng nàng đừng tới."

Không phải không hy vọng, mà là chưa từng nghĩ đến. Hắn từng dùng hết thủ đoạn, gần như bá đạo đem nàng giam cầm ở bên cạnh mình, chỉ nghĩ làm như thế là tốt nhất, thì ra, nàng lại không cần. Một khi đã như vậy, hắn liền buông tay.

Nhưng mà nàng lại một lần nữa xuất hiện, lại vẫn là vì Nam Cung Ngự. Mặc kệ nàng có còn nhớ hắn cùng nữ nhi hay không, nàng cũng vẫn là vì Nam Cung Ngự mà đến.

Nếu là như thế, hắn thà rằng, nàng đừng tới.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nao nao, chậm rãi đứng dậy, xoay người xoa xoa đầu gối, trong lòng suy nghĩ một lát, cúi đầu mở miệng: "Khi trước ngài nói, ta mất trí nhớ có phải hay không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi dời tầm mắt đi nơi khác, bạc môi vẫn nhếch lên, thản nhiên nói: "Từ đầu tới cuối nàng cũng không tin tưởng, không phải sao?"

"Ta làm sao có thể tin tưởng chứ?" Tịch Nhan vẫn cúi đầu như trước, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, "Ta rõ ràng nhớ rõ mọi người từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi chuyện, chỉ có các người, ta căn bản không biết. Ngài lại nói với ta rằng ta với ngài đã làm vợ chồng, lại còn có nữ nhi, cuối cùng lại rời khỏi ngài mà đi! Chuyện này rất vớ vẩn, ta không có cách nào tin tưởng được."

Nhớ rõ mọi người, tất cả mọi chuyện sao? Cổ họng của Hoàng Phủ Thanh Vũ phát ra một tiếng cười khẽ: "Nàng chỉ nhớ rõ ký ức từ từ nhỏ đến năm nàng mười sáu tuổi thôi."

Tịch Nhan bỗng dưng mở to hai mắt, nhìn về phía hắn: "Ta đây hiện tại....."

Rốt cuộc Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng quay tầm mắt lại, bước một bước về phía nàng, vươn tay ra, xoa mặt của nàng: "Từ năm nười sáu tuổi trở về sau, nàng gả cho ta, năm mười chín tuổi nàng mang thai Bất Ly, ngày năm tháng ba Bất Ly được sinh ra, nay Bất đã gần hai tuổi rưỡi rồi."

Thế giới của Tịch Nhan lại một lần nữa như trời sụp đất nứt, có chút giật mình xoay người, nhìn một vòng khắp bốn phía, rốt cuộc nhìn đến chiếc gương to trong phòng, gần như lảo đảo, nghiêng ngả đi về phía chiếc gương kia, dừng lại trước gương, tinh tế nhìn lại khuôn mặt mình.

Nếu hắn nói là thật sự, nếu hắn nói là thật sự.....

https://thuviensach.vn

Như vậy, khó trách lúc trước ở Đại Sở, khi nàng nhìn khuôn mặt mình trong gương bỗng sinh ra cảm giác giật mình giống như mình đã trôi qua một thế hệ, nhưng bản thân nàng cũng không biết rõ cảm giác lúc đó, cũng khó trách, trong giấc mộng của nàng thỉnh thoảng xuất hiện hắn.....

Nàng cảm thấy khó hiểu không thể lý giải nổi. Thật sự có người xóa đi trí nhớ vài năm đó của nàng sao? Là Nam Cung Ngự sao? Nhưng vì sao hắn lại phải làm như vậy?

Trong gương bỗng nhiên xuất hiện thêm một thân ảnh, là hắn chậm rãi đến gần.

Tịch Nhan ở trong gương nhìn thấy hắn, tim có chút đập mạnh và loạn nhịp, tình hình này giống như đã từng quen biết. Y - www.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi đi đến phía sau nàng, vươn tay ra, vòng quanh thắt lưng của nàng, đôi môi nhẹ nhàng lướt qua sườn mặt của nàng: "Nhan Nhan, có nhớ rõ ta không? Chúng ta là vợ chồng."

Tịch Nhan chậm rãi lắc lắc đầu, không nhớ lại, cũng không thể tin được.

Hắn tựa hồ ngừng lại một chút, sau đó, xoay người nàng lại đối diện với mình, ánh mắt ám trầm: "Vậy từ giờ trở đi, cứ chậm rãi suy nghĩ."

Giọng nói của hắn thình lình trở nên khàn khàn làm cho Tịch Nhan hơi kinh hãi, nhưng nàng còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, đôi môi bỗng dưng nặng nề, hắn đã hung hăng ôm xiết nàng vào trong lòng, dùng sức hôn lên môi nàng.

Hắn không muốn nàng quên mình.

Nếu nàng đã từng nói, trong lòng nàng Nam Cung Ngự người quan trọng nhất, ít nhất, nàng cũng từng động tâm đối với hắn, trong lòng nàng ít nhất cũng từng từng có một chút tình cảm nhỏ nhoi đối với hắn.

https://thuviensach.vn

Nhưng hiện nay, nàng lại quên hắn không còn một chút nào!

Không, hắn quyết không cho phép nàng quên mình!

Tịch Nhan có chút sợ hãi, trên môi rất đau, hắn ôm nàng thật chặt cũng thật đau. Nhưng hắn vừa mới nói cho nàng một chuyện làm nàng rất rung động, trong lúc nàng còn thất thần, đã mặc hắn "ta cần ta cứ lấy".

Bộ trang phục thái giám lại bị hắn cởi ra từng lớp, trung y của nàng cũng bị cởi ra không còn chỉnh tề. Nhiệt độ không khí ban đêm không lạnh lắm, tay hắn di chuyển khắp các nơi trên thân thể nàng, những nơi hắn chạm vào làm cho nhiệt độ tăng vọt.

Đôi môi bị đau làm Tịch Nhan nhịn không được tràn ra một tia than nhẹ, hốt hoảng mở mắt ra nhìn hắn.

Mi như vậy, mắt như vậy, rõ ràng nàng vô cùng quen thuộc, nhưng lại vô cùng xa lạ.

Đột nhiên trong lúc đó, thân thể nàng bị hụt hẫng, thì ra là Hoàng Phủ Thanh Vũ bế thốc nàng lên, lập tức đi về phía giường.

Trong lòng Tịch Nhan cả kinh, đợi đến khi lưng chạm đến long tháp mới hoàn hồn lại, vội vàng nghiêng đầu tránh được đôi môi của hắn sắp sửa hạ xuống. Môi hắn dừng ở bên tai của nàng, chậm rãi dao động, lại chuyển tới cánh môi của nàng.

"Không muốn....." Tịch Nhan một tay nắm chặt quần áo sắp bị cởi ra gần hết của mình, một tay dùng sức đẩy ngực hắn, cắn chặt răng, "Không muốn như vậy....."

Nàng tới xin thuốc, nàng cần thuốc cứu Nam Cung Ngự. Nàng không phải đến ôn chuyện cũ với hắn, mặc kệ bọn họ từng xảy ra chuyện gì,

https://thuviensach.vn

nhưng hiện nay, toàn bộ đều không quan trọng so với tánh mạng của Nam Cung Ngự!

Hắn lại giống như không nghe thấy, nhẹ hôn lên môi nàng hôn, nụ hôn nhỏ nhặt rơi khắp mặt nàng từ trên xuống dưới, vùi vào cổ của nàng, xuống chút nữa, tiến sâu vào áo của nàng.....

Tịch Nhan bỗng dưng thở hổn hển một tiếng, tay hắn phủ trên bàn tay đang nắm chặt quần áo của nàng, ý đồ làm cho nàng buông tay ra, nụ hôn vẫn tiếp tục rơi xuống như mưa không có dấu hiệu ngưng lại --

"Có phải làm như vậy ngài sẽ cho ta thuốc hay không?" Tịch Nhan cắn chặt răng thốt ra một câu.

Chỉ một thoáng, Hoàng Phủ Thanh Vũ cảm thấy huyết khí trong cơ thể đông cứng lại, đình chỉ mọi động tác, giương đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm nàng.

Tịch Nhan đối diện với tầm mắt của hắn, thấp giọng nói: "Nếu làm như vậy, ngài sẽ cho ta thuốc....." Nàng không tiếp tục nói tiếp, chỉ chậm rãi buông lỏng bàn tay đang nắm chặt quần áo ra, tự mình chủ động cởi quần áo ra, trên người chỉ còn lại quần lót.

Sau đó, nàng chậm rãi bắt lấy tay hắn đặt lên ngực mình.

Trong mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ rõ ràng đang châm lên hai ngọn lửa, tay dùng thêm một chút lực liền lần tới chiếc quần lót cuối cùng lên người nàng.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 255

Trong mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ rõ ràng đang châm lên hai ngọn lửa, tay dùng thêm một chút lực liền lần tới chiếc quần lót cuối cùng lên người nàng.

Da thịt trắng như tuyết vừa tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, thân thể Tịch Nhan run lên thật mạnh, ánh mắt nhìn hắn cũng nên run rẩy, cắn môi nhìn hắn: "Nhớ rõ ngài đã đáp ứng ta rồi."

Đôi tay hắn mạnh mẽ siết chặt thắt lưng mảnh khảnh của nàng, nở nụ cười lạnh lùng: "Ta không đáp ứng nàng."

Tịch Nhan khiếp sợ nhìn hắn, sau đó không tự chủ được giãy dụa muốn thoát khỏi vòng tay hắn, lấy chăn che thân thể mình lại, nhưng hắn làm sao có thể để cho nàng thực hiện được ý đồ một cách dễ dàng, chỉ một cước đã đá chăn đến góc khuất nhất, kế đến cúi người xuống, giữ chặt cơ thể không ngừng giãy giụa của nảng.

"Tên khốn....." Tịch Nhan không thể thoát khỏi hắn, vừa thẹn vừa giận, nhịn không được cắn môi, lạnh lùng nhìn hắn.

Hắn bỗng cúi đầu xuống, hung hăng chiếm đoạt môi của nàng.

Tịch Nhan không cho hắn tiếp xúc với môi mình, nàng cố sức tránh trái tránh phải, hắn liền cố định đầu của nàng, chậm rãi thâm nhập vào trong

https://thuviensach.vn

miệng nàng.

Lúc này nàng bỗng trở nên nhu thuận, tự mình mở chiếc miệng nhỏ nhắn ra.

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ lộ ra vẻ vừa lòng không chút nào che dấu, dùng cách thức thân mật mà nàng từng rất quen thuộc nhưng đồng thời xa lạ nhất để dây dưa, triền miên cùng nàng.

Đúng lúc này, Tịch Nhan lại đột nhiên cắn một ngụm thật mạnh xuống, đúng lúc cắn trúng lưỡi hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thét lớn một tiếng, hơi dùng sức nắm chặt hàm dưới của nàng, vội vàng rời khỏi môi của nàng, lẳng lặng nhìn nàng chăm chú.

Tịch Nhan không tỏ vẻ yếu thế chút nào, cũng trợn to mắt nhìn hắn. Y - www.

Hồi lâu sau, rốt cuộc không thèm nói một câu nào, Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi dậy kéo chăn phủ qua trên người nàng, còn mình đứng dậy không nói một lời tiêu sái đi ra ngoài.

Tịch Nhan nhìn bóng dáng hắn rời đi, quấn chăn thật chặt, khắc chế không được khẽ run rẩy.

Nếu hắn thật sự từng là trượng phu của nàng, nếu bọn họ thật sự có một nữ nhi, vì sao nàng lại đi theo Nam Cung Ngự đến Đại Sở? Đồng thời vì sao, ngày ấy gặp lại trên chiến trường, Hoàng Phủ Thanh Thần lại dùng tên bắn về phía nàng?

Nàng vừa lo sợ vừa hoài nghi, còn có chút ủy khuất, hồi lâu sau, kiềm chế không được bật khóc nức nở một tiếng, vùi mình vào trong chăn, một

https://thuviensach.vn

mặt tính toán phải làm như thế nào mới có thể lấy được thuốc cứu Nam Cung Ngự, một mặt mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi.

Nàng bị thanh âm mở cửa làm cho bừng tỉnh, vừa mạnh mẽ mở mắt ra liền thấy toàn bộ các cung nữ hầu hạ Hoàng Phủ Thanh Vũ đi vào, nhất thời nàng lại rút người sâu vào trong chăn.

"Nô tỳ chờ hầu hạ Hoàng Thượng thay quần áo." Cung nữ đi đầu nhẹ giọng nói.

Thì ra đã sang canh năm, là thời điểm lâm triều.

Tịch Nhan trốn ở trong chăn, nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ được các cung nữ hầu hạ thay triều phục, dáng vẻ rất hiên ngang, nàng cũng không biết trong lòng mình đang suy nghĩ điều gì, hơi nghiêng thân mình, kéo tấm chăn trước ngực lên, ngưng mắt không nói gì.

"Ta sẽ tìm thuốc cho nàng." Hồi lâu sau, thanh âm của Hoàng Phủ Thanh Vũ mới vang lên trong tẩm điện vắng lặng không tiếng động, "Tuy nhiên ta có một điều kiện, ta muốn nàng ở lại chỗ này nửa năm."

Trong lòng Tịch Nhan hơi chấn động, không biết nên đáp lại như thế nào. Hắn chịu cho nàng thuốc đương nhiên là một chuyện tốt, nhưng nửa năm, Nam Cung Ngự sẽ chịu đựng được nửa năm sao?

Hoàng Phủ Thanh Vũ thấy nàng vẫn vùi mình trong chăn như cũ, giống như không nghe thấy lời nói của mình, liền vẫy tay cho cung nữ lui ra, còn hắn tiến lên ngồi xuống ở bên giường, thản nhiên nói: "Nàng không cần lo lắng, chỉ cần bảo vệ được tâm mạch của Nam Cung Ngự, một khi có thuốc, hắn lập tức có thể tỉnh lại ngay."

Tịch Nhan nhoài người về phía hắn: "Khi nào có thuốc ngài sẽ cho ta sao? Nếu tìm được thuốc, mà thời hạn nửa năm còn chưa tới thì sao?"

https://thuviensach.vn

"Ta cũng sẽ cho nàng cầm thuốc chữa khỏi cho Nam Cung Ngự trước." Ánh mắt của hắn vẫn sâu không thấy đáy như trước, ngữ khí vô cùng lãnh đạm.

Tịch Nhan có chút kinh ngạc, vội nói: "Chữa khỏi? Ý của ngài là không chỉ giúp ta tìm Hàn trì tuyết liên cùng Dao trì đậu khấu, còn có thể giúp ta tìm Hỏa liên hoa sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên gật đầu.

Tịch Nhan giật mình, lại nói: "Vậy, ngài không sợ ta lấy được thuốc rồi mà không thực hiện giao ước nửa năm sao?"

Khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ gợi lên ý cười vô cùng lãnh đạm, nếu không nhìn kỹ cơ hồ nhìn không ra: "Nhan Nhan, ta sẽ không cho nàng cơ hội này. Cho dù nàng lấy được thuốc, sau đó cùng hắn trốn đi khắp chân trời góc biển, ta cũng sẽ đem bắt nàng trở về, không đến nửa năm, tuyệt đối sẽ không sẽ thả nàng đi!"

Hắn nhanh chóng xoay người rời đi, ngay sau đó, thanh âm dài the thé của thái giám tựa hồ từ một nơi rất xa xôi truyền đến: "Ngự giá khởi hành --"

Tịch Nhan nghe được âm thanh đó liền thất thần.

Đợi đến khi hừng đông lên, nàng lại một lần nữa nghe được thanh âm cửa phòng mở ra, ngay sau đó có tiếng bước chân rất nhẹ chậm rãi đến gần bên cạnh long tháp, Tịch Nhan vừa mở mắt ra đột nhiên thấy được một nữ tử tuổi còn trẻ trong trang phục cung nữ đứng ở bên cạnh đang nhìn chính mình.

Thấy nàng mở mắt ra, Ngân Châm vui mừng gọi một tiếng: "Sườn Vương phi!" Vừa mới gọi ra tiếng, lại đột nhiên ý thức được có chỗ không đúng, vội vàng bịt kín miệng mình, dừng lại một chút lại khó xử nói: "Sườn

https://thuviensach.vn

Vương phi, nô tỳ thật sự là không biết nên xưng hô như thế nào với người, hay là nô tỳ vẫn gọi người là sườn Vương phi nhé!"

Tịch Nhan kinh ngạc nhìn cô ta: "Ngươi là ai?"

Vẻ mặt tươi cười của Ngân Châm nhất thời cứng lại: "Sườn Vương phi người không biết nô tỳ sao? Ta là Ngân Châm! Hoàng Thượng nói người vừa mới vào cung, sợ người không quen nên để cho nô tỳ tới hầu hạ người."

"Ngân Châm?" Tịch Nhan đương nhiên cũng không hề có chút ấn tượng, nhìn cô ta bỗng nhiên lên tiếng, "Ngươi vừa mới gọi ta là gì? Sườn Vương phi? Ta gả cho Hoàng Phủ Thanh Vũ trở thành sườn phi sao?"

Ngân Châm dừng lại một chút mới gật đầu nói, trong ánh mắt mang theo nỗi bi thương: "Đúng vậy. Sườn Vương phi đã quên hết sao? Hoàng Thượng rất đau lòng vì người, tình cảm của hai người rất tốt, sau khi người có thai, Hoàng Thượng sợ người gặp chuyện không may nên vẫn cho người ở tại trong viện của mình. Hoàng Thượng hiểu rõ người nhất, mỗi ngày hai người đều ở cùng một chỗ, còn Vương phi -- cũng chính là Hoàng hậu nương nương, Hoàng Thượng hầu như không thèm liếc mắt một cái."

Tịch Nhan lại nghe được những chuyện cũ có liên quan đến bản thân, nhưng một chút ấn tượng nàng cũng không có, chỉ cảm thấy cô ta đang nói về chuyện của một người xa lạ.

Ngân Châm hầu hạ nàng đứng dậy, lấy quần áo mới đến giúp nàng thay ra, trong lúc đó vẫn không ngừng kể lại thời điểm Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn là Vương gia, lúc ấy đã đối xử với nàng rất tốt rất tốt. Cô ta nói nhiều như vậy, theo như những lời của cô ta thì Hoàng Phủ Thanh Vũ cơ hồ không hề có khuyết điểm, hoàn mỹ đến mức Tịch Nhan hoài nghi cô ta là thuyết khách do Hoàng Phủ Thanh Vũ phái tới.

Nhìn vào gương trang điểm, Tịch Nhan mở hộp trang sức trên bàn, thuận tay lấy ra một cây ngọc trâm đưa cho Ngân Châm phía sau: "Mang

https://thuviensach.vn

cái này đi."

Ngân Châm nao nao, tiếp nhận cây trâm, sau khi cài lên tóc cho Tịch Nhan mới nói: "Sườn Vương phi, cây trâm này là Hoàng Thượng tặng cho người vào ngày sinh thần cùa người, sau khi người đi rồi, nô tỳ cũng không thấy cây trâm này nữa. Nô tỳ còn tưởng rằng là do người mang đi, thì ra là Hoàng Thượng mang về đây."

Trong giọng nói của cô ta lộ ra sự chua xót, trong lòng Tịch Nhan lại có cảm giác đau xót đánh úp lại: "Vậy ngươi nói cho ta biết, vì sao ta lại rời khỏi hắn?"

"Nô tỳ không biết." Ngân Châm cúi đôi mắt, "Sau ngày sinh thần đó, Hoàng Thượng vẫn đối xử tốt với Vương phi giống như trước, thậm chí so với trước đó còn tốt hơn. Nhưng mà sườn Vương phi người lại không biết vì sao trở nên lãnh đạm ..... Hoàng Thượng khi đó rất khổ sở, nô tù từng nhiều lần nhìn thấy ngài đứng trước cửa phòng, đứng đó thật lâu cũng không đi vào. Bởi vì khi đó sườn Vương phi mỗi lần nhìn thấy ngài luôn mất hứng..... Sau đó, vào ngày đại hôn của Thập Nhất gia, Hoàng Thượng đi dự tiệc, không biết vì sao người đột nhiên biến mất, còn Hoàng Thượng, có người truyền đến tin tức nói Hoàng Thượng đăng cơ trở thành hoàng đế. Sau nữa, không ai biết tin tức của sườn Vương phi nữa. Sườn Vương phi, đến tột cùng người đã đi nơi nào?"

Ngân Châm cũng từng nghĩ đến, có lẽ sau thời hạn ba năm, Tịch Nhan đã không còn ở trên đời nữa, nhưng cô ta lại không ngờ đến hôm nay vẫn có thể nhìn thấy nàng, trong lòng không khỏi vui mừng, cũng bỏ đề tài này qua một bên không nói gì thê, nữa.

Tịch Nhan kinh ngạc, bị nỗi chua sót không biết từ đâu dâng lên trong lòng làm cho nàng dường như nghẹt thở, hồi lâu sau mới thấp giọng nói: "Ta đi Đại Sở."

https://thuviensach.vn

Theo lời nha đầu này nói, Hoàng Phủ Thanh Vũ đối xử với nàng rất tốt, là nàng, nàng đã phụ hắn?

Tịch Nhan căn bản không thể tin được. Đối mặt với những chuyện cũ không hề có trong trí nhớ này, nàng cảm thất rất bất lực.

Hồi lâu sau nàng mới đứng dậy, nói với Ngân Châm: "Ngươi dẫn ta đến Ngự hoa viên dạo một chút đi."

Thời tiết đã cuối hạ đầu thu, nhưng trong Ngự hoa viên nhiều loại hoa vẫn đua nhau khoe sắc thắm. Tịch Nhan trong bộ cung trang màu hồng nhạt chậm rãi đi dạo trong rừng hoa, cơ hồ làm cho tất cả các phi tần, cung nữ trong hậu cung mượn cớ đi dạo trong Ngự hoa viên hoặc núp vào một chỗ kín đáo vụng trộm nhìn vị tuyệt đại giai nhân không biết từ đâu mà đến này.

Tịch Nhan không thể tin được, đối với cảnh đẹp trước mắt vẫn không có tâm tư nhìn ngắm, ngược lại trong đầu luôn lặp đi lặp lại những chuyện giữa nàng và Hoàng Phủ Thanh Vũ mà Ngân Châm đã kể cùng hình ảnh của Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Phía trước bỗng dưng xuất hiện một nữ tử trong bộ cung trang màu đỏ chói từ trên xuống dưới đang đi tới, xinh đẹp cao quý, vẻ mặt lộ ra sự lãnh ngạo, có nhiều cung nữ đi theo phía sau, chậm rãi đến gần Tịch Nhan.

Mặc dù Tịch Nhan không biết nàng là ai, nhưng nhìn thấy bộ cung trang cùng tư thế kia cũng đoán được vài phần, bèn lui sang một bên, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn cúi người chào: "Tham kiến hoàng hậu nương nương."

Sau khi Lâm Lạc Tuyết nghe nói có nữ tử ngủ một ngày một đêm trong Khâm An điện liền đoán được là nàng, hôm nay cũng muốn đi ra nhìn xem, quả thực không ra ngoài dự đoán của mình. Nhưng trong nháy mắt khi nàng ta nhìn thấy Tịch Nhan, trong lòng lại nổi lên cơn đau nhức không thể kiềm

https://thuviensach.vn

chế nổi, đó là cảm giác chưa bao giờ có khi nàng ta đối mặt với các nữ tử hậu cung.

Bởi vì đó là nàng, đơn giản đó chính là nàng.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 256

Lâm Lạc Tuyết nhìn nàng hồi lâu, cũng không bảo Tịch Nhan bình thân, chỉ thản nhiên nhìn về một bên, giống như trong mắt căn bản không có Tịch Nhan tồn tại: "Ai vậy?"

Nàng hỏi như vậy, đương nhiên không phải đang hỏi Tịch Nhan, nhưng tất cả cung nữ phía sau nào có ai biết được Tịch Nhan, nên đều cúi đầu xuống. Chỉ có Yến Nhi đứng ở bên cạnh Lâm Lạc Tuyết cười lạnh một tiếng: "Bộ dáng như thế này chỉ sợ là yêu tinh thôi!"

Trong lòng Tịch Nhan cười lạnh, cũng không chờ nàng ta cho phép mình bình thân, liền đứng thẳng người dậy, lấy khăn tay phủi phủi cổ tay áo, thản nhiên nói: "Ta chính là một yêu tinh chuyên môn đến mê hoặc Thánh Thượng của nhà ngươi, ngươi có năng lực thì đuổi ta đi?"

Lâm Lạc Tuyết trong nháy mắt khẽ thay đổi sắc mặt: "Ngươi nói cái gì?"

"Làm càn!" Yến Nhi bỗng dưng quát một tiếng, "Ngươi có thân phận gì dám nói chuyện với Hoàng hậu nương nương như vậy?"

"Đó là mẫu thân của ta!" Đột nhiên gian, từ đâu truyền đến thanh âm non nớt của Bất Ly.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy vóc dáng nho nhỏ của Bất Ly đang chạy về phía mình, trong lòng bỗng dưng lo lắng: "Bất Ly, con chạy chậm một chút đi!"

Thế nhưng tiểu Bất Ly cũng đã đi tới trước mặt nàng, ngẩng đầu lên, ngọt ngào vừa cười vừa gọi: "Mẫu thân!"

Trong lòng Tịch Nhan chấn động, nhưng lại bất giác chậm rãi ngồi xuống, ôm cô bé vào trong lòng mình. Đây thật sự là nữ nhi của nàng sao? Bộ dáng của cô bé gần như đã nói lên tất cả, nhưng nàng cũng không còn nhớ rõ, ngay cả nữ nhìn của mình cũng không còn nhớ rõ.

Bất Ly cười hì hì tiến sát vào lòng Tịch Nhan, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, lại ngẩng đầu lên, đưa tay chỉ về phía Yến Nhi, lớn tiếng nói: "Ngươi, quỳ xuống!"

Mi tâm của Yến Nhi cứng lại, tâm không cam lòng không nguyện cắn môi dưới quỳ xuống.

Bất Ly lúc này mới tiến đến bên tai Tịch Nhan, thì thầm rất nhỏ: "Mẫu thân, con ghét người này nhất, chúng ta cùng nhau khi dễ nàng, có được không?"

Tịch Nhan nhìn đôi mắt đen láy giảo hoạt của cô bé, bỗng nhiên nở nụ cười, gật đầu "Ừ" một tiếng.

Trên mặt Bất Ly tràn ra nụ cười giống nàng như đúc, lại một lần nữa nhìn về phía Yến Nhi: "Này, mẫu thân ta bị đau chân, ngươi lại đây bóp chân cho mẫu thân ta đi!"

Tịch Nhan nao nao, không nghĩ tới cô bé còn nhỏ như vậy mà có thể nghĩ ra những chủ ý trêu chọc người khác, quả nhiên rất giống với mình, quả nhiên..... Rất có cái gọi là tiềm chất yêu nữ.

https://thuviensach.vn

Bất đắc dĩ gợi lên nụ cười, Tịch Nhan cũng hơi nghiêng đầu nhìn Yến Nhi.

Yến Nhi gắt gao cắn môi dưới, nhìn nhìn Tịch Nhan, lại nhìn nhìn Bất Ly, cuối cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Lâm Lạc Tuyết.

Lâm Lạc Tuyết khẽ cười lên: "Ly nhi, con ngoan, tay của Yến Nhi nhỏ, chỉ sợ không thể hầu hạ mẫu thân của con tốt được, bản cung sẽ cho người khác tới hầu hạ mẫu thân của con, được không?"

Trong mắt Tịch Nhan bỗng dưng hiện lên một tia giảo hoạt, cười nói: "Sao vậy, Hoàng hậu nương nương thấy ta không thể chịu được người có bàn tay to hầu hạ sao?"

"Đúng vậy!" Bất Ly vội tiếp lời nói, "Thân thể mẫu thân của mảnh mai, tay của cô ta thật vừa vặn!"

Sắc mặt Lâm Lạc Tuyết bỗng dưng trắng bệch.

Hoàng Phủ Thanh Vũ yêu chiều Bất Ly, yêu chiều vô pháp vô thiên, nhưng cũng bởi vì hắn yêu chiều cô bé, cho nên trong hậu cung, bao gồm cả nàng ta là hoàng hậu đều dùng tất cả các phương pháp để lấy lòng Bất Ly. Thế nhưng tiểu nha đầu này quỷ kế đa đoan, thường xuyên khiến cho hậu cung gà bay chó sủa.

Lúc trước từng có một vị Lam tần, để lấy lòng cô bé đã mang cô bé đến ở trong cung điện của mình mấy ngày, cũng là vì có thể được Hoàng Thượng sủng hạnh. Nhưng mấy ngày trôi qua, Hoàng Thượng không nhìn thấy được, còn tẩm cung của nàng cơ hồ bị Bất Ly phá thành từng mảnh nhỏ.

Nghe nói sau đó Lam tần từng đi tìm Hoàng Phủ Thanh Vũ khóc lóc kể lể, nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ lại chỉ cười lớn ôm lấy Bất Ly, hỏi cô bé có

https://thuviensach.vn

chạm vào những thứ linh tinh bị thương hay không, đối với vị Lam tần kia lại không thèm để mắt tới như trước.

Từ đó về sau, trong hậu cung, còn còn có ai dám cố ý lấy lòng Bất Ly nữa, mỗi khi nhìn thấy cô bé cũng mau chóng tránh né chỗ khác.

Nhưng Lâm Lạc Tuyết dù sao cũng là một vị hoàng hậu, nàng ta cho rằng mình tuyệt đối không thể cúi đầu nhận thua với một tiểu nha đầu, cho dù Hoàng Phủ Thanh Vũ yêu chiều cô bé, nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng tuyệt đối tôn trọng mình, ngoại trừ sủng ái, tất cả những gì nàng nên có đều không hề thiếu. Như vậy ít nhất Hoàng Phủ Thanh Vũ sẽ không vì tiểu nha đầu này trở mặt với nàng.

Suy nghĩ như vậy nên sắc mặt trắng bệch của Lâm Lạc Tuyết nhanh chóng trầm tĩnh lại, cười lạnh một tiếng nói: "Yến Nhi, đứng lên."

Yến Nhi vội dập đầu tạ ơn: "Tạ ơn hoàng hậu nương nương."

"Không cho phép cô ta đứng lên!" Bất Ly thét to, "Ta muốn cô quỳ xuống!"

Lâm Lạc Tuyết khẽ hừ một tiếng: "Ly nhi, đây là người trong cung của ta, nên làm như thế nào không tới phiên con nói chuyện!" Ánh mắt của nàng khẽ đảo về phía Tịch Nhan, một lần nữa gợi lên ý cười, "Về phần mẫu thân của con, vô danh vô phận, dựa vào cái gì mà nói chuyện ở đây?"

Dứt lời, nàng ta dẫn theo Yến Nhi, ngẩng cao đầu nghênh ngang tiếp tục đi về phía trước.

Bất Ly tức giận đến hét to lên, Tịch Nhan chỉ ôm lấy đầu của cô bé, thấp giọng khuyên giải an ủi vài câu, đợi đến khi Lâm Lạc Tuyết đi ngang qua người mình, bỗng nhiên mỉm cười mở miệng: "Xem ra hoàng hậu nương nương cũng muốn ta đến hỏi Hoàng Thượng ban cho một danh phận sao?

https://thuviensach.vn

Ta nghĩ cũng nên như vậy, xin Hoàng hậu tỷ tỷ vì muội muội ban cho chủ ý, nên xin danh phận gì đây?"

Tịch Nhan vừa nói, vừa đem ánh mắt đặt lên cây trâm phượng hoàng trên búi tóc của Lâm Lạc Tuyết, khẽ nheo ánh mắt lại.

Lâm Lạc Tuyết rốt cuộc nhịn không giận được giiận đến mặt trắng bệch ra, ngẩng đầu nói: "Muốn danh phận gì, phải xem bản lãnh của ngươi! Bản cung chúc ngươi sớm ngày đạt thành nguyện vọng!"

"Tạ ơn Hoàng hậu tỷ tỷ." Tịch Nhan khẽ mỉm cười như trước, khóe miệng nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ.

Lâm Lạc Tuyết hung hăng vung tay áo, dẫn mọi người rời đi.

Đơi đến khi nàng ta đã đi xa, tiểu Bất Ly mới vỗ tay nở nụ cười: "Mẫu thân làm bà ta tức giận đến mặt mày trắng bệch, bạch diện hoàng hậu!"

Tịch Nhan thở phào một hơi, phục hồi tinh thần lại mới phát hiện mình lại xảy ra xung đột với một người hoàn toàn không quen biết, mà người đó lại là hoàng hậu. Có lẽ các nàng đã từng biết nhau, nhưng dù sao hiện nay nàng ta đối với mình cũng là người xa lạ, vì sao mình lại xúc động như vậy?

Nàng nhìn Bất Ly cười đến thoải mái trong lòng mình, rốt cuộc thở dài một hơi.

Vốn nghĩ đến chuyện này sẽ trôi qua như vậy, không ngờ buổi tối lại bị khơi lên nữa.

Lúc đó, Tịch Nhan đang cùng với Bất Ly dùng bữa. Nàng không biết cô bé thích ăn cái gì, liền kể ra một loạt các món ăn với cô bé, thế mới biết khẩu vị của cô bé với mình giống nhau như đúc! Nàng tựa hồ sắp khóc đến nơi, nhưng nhìn thấy Bất Ly đem khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy dầu mỡ kề

https://thuviensach.vn

sát mặt mình, muốn mình lau chùi cho cô bé, nàng nhịn không được khẽ bật cười, cầm lấy khăn tay lau mặt cho cô bé.

Đúng lúc này, Hoàng Phủ Thanh Vũ đi đến.

Bất Ly liếc nhìn qua khóe mắt thấy vạt áo của Hoàng Phủ Thanh Vũ, sắc mặt bỗng nhiên liền biến đổi, ngay sau đó liền giương giọng khóc lớn lên.

Ngay cả Tịch Nhan cũng bị kinh sợ, khăn tay dừng lại trên mặt cô bé, quên không lấy ra.

Hoàng Phủ Thanh Vũ bước nhanh về phía trước, ôm Bất Ly vào trong lòng, dùng những lời nói nhỏ nhẹ dỗ dành, ôn tồn hỏi: "Nói cho phụ thân biết, con làm sao vậy?"

Bất Ly vẫn khóc lớn như trước, nói đứt quãng không liền câu: "..... Bạch diện hoàng hậu..... Nha hoàn..... Khi dễ mẫu thân, khi dễ Bất Ly....."

Tịch Nhan vốn đang ngây người, một lần nữa lại bởi vì khiếp sợ mà càng thêm không thể nhúc nhích -- đây, thật sự là nữ nhi của mình sao?

Hoàng Phủ Thanh Vũ ôm Bất Ly ở trong phòng qua qua đi lại, một bên nhẹ giọng dỗ cô bé, một bên nhìn Tịch Nhan. Ánh mắt từ trên mặt của nàng chuyển qua búi tóc trên đầu, ánh mắt nhịn không được sáng ngời.

Kết quả là sau bữa tối ngày hôm đó, Yến Nhi liền bọ triệu đến Noãn các trong Khâm An điện.

Bất Ly kéo Tịch Nhan đến ngồi xuống nhuyễn tháp, còn mình thì cười hì hì dựa sát vào lòng mẫu thân, chỉ vào Yến Nhi nói: "Lại đây bóp chân cho mẫu thân của ta, mau một chút!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ an vị ở sau thư án, tuy rằng chưa từng ngẩng đầu lên, nhưng Yến Nhi cũng không dám lỗ mãng, ngoan ngoãn cúi đầu đi lên

https://thuviensach.vn

phía trước, quỳ xuống trước nhuyễn tháp, rút hài của Tịch Nhan ra, nhẹ nhàng xoa bóp.

Bất Ly vừa lòng nở nụ cười, lại lấy từ trong lòng ra một cửu liên hoàn, nói với Tịch Nhan: "Mẫu thân, chúng ta cùng chơi trò này đi."

Tịch Nhan liền cùng cô bé vừa nói vừa cười, vừa giải trò cửu liên hoàn.

Phía bên kia phóng, Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn về phía bên này.

Tịch Nhan giống như đã nhận ra điều gì, ngẩng đầu cùng hắn liếc mắt nhìn nhau một cái, lại cúi đầu xuống, cẩn thận cùng Bất Ly giải trò cửu liên hoàn.

Cho đến hai canh giờ sau, rốt cuộc Bất Ly mới chấp thuận cho Yến Nhi đã quỳ đến nỗi đầu gối đỏ bừng trở về, còn mình cũng nhào vào trong lòng Tịch Nhan giương chiếc miệng nhỏ nhắn ngáp một cái: "Mẫu thân, đêm nay con với người cùng nhau ngủ nhé? Đêm qua, con mơ thấy mẫu thân."

Tịch Nhan nhịn không được nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt của cô bé: "Mơ thấy mậu thân cái gì?"

"Thì nhìn thấy mẫu thân đó!" Bất Ly ngửa đầu lên, đôi mắt trong trẻo nhìn nàng, "Mẫu thân cười với con, chơi với con, còn nói không bao giờ xa con nữa."

"Khách" một tiếng, âm thanh truyền đến từ thư án của Hoàng Phủ Thanh Vũ bên kia.

Tịch Nhan cùng Bất Ly đều quay đầu nhìn sang, chỉ thấy hắn chậm rãi bỏ cây bút không biết vì sao bị gãy trong tay xuống, đứng dậy, trầm giọng nói: "Ly nhi, thời gian đã trễ thế này, con nên trở về nghỉ tạm đi."

https://thuviensach.vn

Bất Ly vội chui vào lòng Tịch Nhan: "Đêm nay con muốn ngủ với mẫu thân!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng dậy, đi đến bên nhuyễn tháp, mạnh mẽ bế cô bé từ trong lòng Tịch Nhan ra, thấp giọng nói một câu ở bên tai cố bé, Bất Ly rốt cuộc tâm không cam lòng không nguyện phất phất tay với Tịch Nhan: "Mẫu thân, vậy ngày mai người nhớ đến gặp Bất Ly nhé!"

Tịch Nhan cảm thấy một tiếng gọi "Mẫu thân" của cô bé càng ngày càng lọt tai, liền mỉm cười gật gật đầu: "Được."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 257

Đợi cho đến khi Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa Bất Ly ra ngoài để trở về tẩm cung, lúc hắn quay lại Noãn các, Tịch Nhan cũng đứng lên, nhìn thấy hắn tiến vào liền nói thẳng: "Nếu ngài muốn ta ở tại chỗ này nửa năm, thì cũng nên an bài cho ta một chỗ ở chứ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhìn nàng một cái: "Ta lại nghĩ nàng sẽ hỏi ta một danh phận chứ."

Sắc mặt Tịch Nhan khẽ thay đổi, nói: "Ta chỉ là không thích hoàng hậu của ngài thôi, mới cố ý nói ra để chọc tức nàng ta."

"Ta biết rồi." Ngữ khí của Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn thản nhiên như cũ, "Nàng vẫn còn chờ nửa năm sau trở về đoàn tụ rồi thành thân với sư huynh của nàng, phải không?"

Tịch Nhan cong cong khóe miệng, cắn răng không nói gì thêm.

Nếu thật sự từng là vợ chồng, vậy tình cảm của nàng đối với hắn là như thế nào? Vì sao lại bỏ hắn ra đi?

Hoàng Phủ Thanh Vũ lấy áo choàng treo trên cái giá bên cạnh, lúc này mới xoay người lại đi về phía nàng, đem áo choàng phủ trên vai nàng nói: "Đi thôi."

https://thuviensach.vn

"Đi đến nơi nào?" Tim Tịch Nhan đập mạnh và loạn nhịp hỏi.

"Không phải muốn ta an bài chỗ ở cho nàng sao?" Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nói, sau đó nhấc chân rời khỏi Noãn các trước. Tịch Nhan khẽ cắn môi, bất đắc dĩ cũng đuổi theo phía sau.

Thật không ngờ, hắn lại lập tức đưa Tịch Nhan vào trong tẩm điện của hắn!

Tịch Nhan dừng chân lại, nhíu mi nói: "Không phải nơi này."

Không nên là nơi này. Bất luận như thế nào, cho dù nàng là thê tử của hắn cũng ngàn lần vạn lần không nên là nơi này. Huống chi, hiện nay nàng vẫn xem hắn là người xa lạ.

"Nơi này gần với tẩm cung của Bất Ly nhất." Hắn đưa lưng về phía nàng, không chút để ý nâng tay lên cởi cúc áo ở cổ tay ra, "Bất Ly đến đây tìm nàng tiện hơn, nàng muốn đi thăm con bé cũng gần mà."

Thì ra hắn yêu cầu mình ở lại chỗ này nửa năm, vì Bất Ly..... Vì nữ nhi của bọn họ.....

Tịch Nhan thản nhiên rũ mắt xuống: "Vậy ngài cho ta đến tẩm cung của Bất Ly ở lả được rồi, không phải sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc cũng xoay người lại, đi về phía nàng, vươn tay ra.

Tịch Nhan theo trực giác lui về phía sau từng bước, nhưng lại thấy miệng hắn bất giác gợi lên ý cười mỏng manh, dường như đang cười nhạo nàng, sau đó hắn đưa tay đến đầu của nàng, lấy cây ngọc trâm xuống.

Tịch Nhan bất giác nhớ tới những chuyện Ngân Châm từng kể với nàng lúc ban ngày, ánh mắt liền dừng lại trên cây ngọc trâm.

https://thuviensach.vn

"Nàng chưa từng mang cây trâm mà ta tặng." Thanh âm của hắn rất thấp, rất nặng nề như một tiếng động đánh vào trong lòng người khác, "Cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, nếu không thích người đó, thì dù cho người đó có đưa gì cũng sẽ không thích, phải không?"

Trong lòng Tịch Nhan vừa mềm mại lại vừa cảm thấy ê ẩm, chua sót, nhìn vẻ mặt ôn hòa của hắn trước mắt, không biết vì sao nàng rất muốn khóc.

Hắn từng là trượng phu của nàng! Hắn chính là người thường xuyên xuất hiện ở trong giấc mộng của nàng! Bọn họ đã từng thân mật khăng khít!

"Ngài có bao nhiêu thích ta?" Còn chưa hiểu được bản thân mình đang suy nghĩ điều gì, nàng đã cúi đầu mở miệng hỏi ra.

Vấn đề này, nàng từng hỏi qua Nam Cung Ngự, nhưng khi một người lỗi lạc như Nam Cung Ngự đưa cho nàng đáp án, nàng cũng không tin tưởng, ngược lại tràn đầy sự khinh thường. Nay, nàng cũng có một chút tin tưởng, đồng thời trong lòng tràn ngập sự đau lòng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Nay, nàng cũng đem vấn đề này ra hỏi hắn, không biết hắn sẽ cho mình đáp án như thế nào?

Nếu không phải thực thích, làm sao có thể Ngân Châm lại kể toàn những chuyện ngọt ngào như thế chứ?

Nếu không phải thực thích, làm sao có thể dung túng mình như thế, thậm chí đưa mình đến tẩm điện của hắn?

Nhưng mà, nếu thực thích, vì sao lại có thể để nàng rời khỏi chứ?

Hồi lâu sau, mới nghe được tiếng cười khẽ của Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Có bao nhiêu thích nàng ư? Ta cũng không biết, chỉ là bản thân ta đã điên

https://thuviensach.vn

rồi, thực sự điên rồ nên mới thích nàng. Hiện tại ta thực rất hối hận lúc trước đã thích nàng."

Trong lòng Tịch Nhan giống như bị cái gì hung hăng đánh mạnh, chỉ thoáng mất đi tất cả thanh âm.

Hắn lại nói thực rất hối hận lúc trước đã thích mình ư? Vì sao? Bởi vì nàng đã phụ hắn sao? Bởi vì nàng trong lúc mất trí nhớ đã đồng ý thành hôn với Nam Cung Ngự sao? Hay là bởi vì điều gì khác?

Nàng nhịn không được chậm rãi cúi đầu, khóe mắt lại đột nhiên ẩm ướt, chậm rãi xoa đi mới giật mình nhận thấy bản thân đang rơi lệ!

Vì sao lại rơi lệ? Bởi vì hắn nói hắn hối hận đã thích mình sao? Từ trước tới nay Tịch Nhan chưa bao giờ cảm thấy mình không chỉnh tề, nên vội lau đi nước mắt, cúi đầu đứng ở nơi đó, dung nhan rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại không biết vì sao co thắt lại, không thể thả lỏng, rất khó chịu.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, nàng mới nhớ tới mình nên nói với hắn một chuyện, nên nàng vội chuyển sang đề tài khác, lúc ngẩng đầu lên, lại phát hiện ánh mắt thâm thúy của hắn vẫn dừng lại ở trên mặt mình, giống như đang cố nhìn thấu những suy nghĩ trong đầu nàng.

Trong lòng Tịch Nhan bỗng nhiên giật mình, bất ngờ thốt lên: "Đạm Tuyết cùng hài tử của ngài, ngài phái người đi đón chưa?"

Đúng rồi, nàng cơ hồ đã quên hắn còn có Đạm Tuyết, hắn còn có hậu cung phi tần của hắn. Làm sao có thể trông cậy vào việc hắn có bao nhiêu thích mình chứ? Thân là đế vương, có lẽ hắn đối với mỗi người đàn bà đều thích giống như nhau, tựa như Hoa Quân Bảo, đối với từng phi tần trong chốn hậu cung đều tốt, đây chính là thứ gọi là mưa móc cùng dính.

Tốt cuộc hắn cũng chậm rãi dời tầm mắt đi, thản nhiên nói: "Không có."

https://thuviensach.vn

"Ngài không nghĩ tới đứa bé sao?" Tịch Nhan nhịn không được nói, "Làm sao ngài có thể nhẫn tâm như vậy?"

Làm sao có thể nhẫn tâm như vậy? Khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi gợi lên ý cười: "Không thể sao? Dù sao người nhẫn tâm không chỉ riêng một mình ta."

Hắn đang nói nàng! Tịch Nhan lập tức lĩnh ngộ được hắn đang nói tới việc nàng từ bỏ Bất Ly lúc trước sao? Nhưng hiện nay cái gì nàng cũng không nhớ rõ, hắn nói với nàng như vậy, muốn nàng trả lời như thế nào đây?

Cuối cùng Tịch Nhan không thể nhịn được nữa, tháo một chiếc vòng phỉ thúy trên tay ra trực tiếp ném vào người hắn: "Đủ rồi! Ngài không cần ở nơi này ngụ ý châm chọc khiêu khích người khác! Ngài nói cho ta biết lúc trước vì sao ta lại bỏ đi, nếu là sai lầm của ta, ta sẽ thỉnh tội với ngài! Ngài không cần tra tấn ta, nếu muốn cho ta thuốc thì cứ cho ta, còn không thì thả cho ta đi!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn thản nhiên cười như cũ, nhưng lần này, ý cười lại mang theo một chút thê lương: "Nàng hỏi ta ư? Vấn đề này, không phải ta nên hỏi nàng sao? Nhan Nhan, lúc trước vì sao không thể không rời bỏ ta? Nam Cung Ngự đối với nàng mà nói đến tột cùng quan trọng như thế nào, đáng giá để cho nàng bỏ chồng bỏ con, liều lĩnh ra đi cùng hắn chứ?"

Nàng vì Nam Cung Ngự mà vứt bỏ hắn cùng Bất Ly sao?! Tịch Nhan khiếp sợ nhìn hắn, nói không ra lời.

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng tới gần nàng hai bước, cúi đầu nhìn nàng: "Nghĩ không ra sao? Không sao cả, ta sẽ cho nàng thời gian nửa năm, cho nàng từ từ nghĩ rõ ràng."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 258

Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Hoàng Phủ Thanh Vũ nói xong câu nói kia liền xoay người đi đến cửa tẩm điện, ra đến cửa, hắn còn quay lại nói: "Để cho Ngân Châm hầu hạ nàng nghỉ ngơi sớm một chút." Dứt lời liền lập tức rời khỏi.

Tịch Nhan vẫn còn kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, kinh ngạc đến thất thần.

Ngân Châm nhanh chóng đi vào, nhìn thấy bộ dáng ngơ ngác của nàng, vội tiến lên nói: "Sườn Vương phi, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Tịch Nhan đột nhiên cảm thấy cách xưng hô này vô cùng chói tai, cắn răng nói: "Ngươi không nên gọi ta như vậy. Gọi ta là quận chúa được rồi."

"Quận chúa?" Ngân Châm kinh ngạc nhìn nàng.

Trong lòng Tịch Nhan lập tức liền sinh ra nghi hoặc: "Làm sao vậy? Ta không phải là quận chúa sao? Vậy ta đây là ai?"

Ngân Châm vội cúi đầu: "Nô tỳ không biết. Nô tỳ nghe nói người là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên với Hoàng Thượng, vẫn đi theo hầu hạ bên cạnh Thái hoàng Thái Hậu. Sau đó Hoàng Thượng cưới Hoàng hậu lập làm phi, nạp người làm sườn phi."

https://thuviensach.vn

"Thanh mai trúc mã?" Trong đầu Tịch Nhan trở nên hỗn loạn, "Vậy ta đây tên gọi là gì?"

"Lăng Vi Chi."

Tịch Nhan đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức cười lạnh: "Ta họ Lăng sao?"

Ngân Châm lên tiếng, bỗng nói: "Kỳ thật Hoàng Thượng trước khi cưới Lâm hoàng hậu còn lấy một vị hoàng tử phi, chính là người được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Tịch Nhan quận chúa, nhưng sau đó, vị hoàng tử phi này đi về cõi tiên. Nô tỳ vào phủ trễ, cũng chưa từng gặp qua vị hoàng tử phi kia."

Tịch Nhan giờ này khắc này mới xem như hiểi rõ ràng một việc -- lúc trước nàng lấy thân phận quận chúa Tịch Nhan gả cho hắn làm phi, nhưng sau đó lại lấy thân phận Lăng Vi Chi gả cho hắn làm sườn phi? Thế nhưng nội tình trong đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao nàng lại sửa thành họ Lăng?

"Ngươi có biết ai tên là Lăng Chiếu không?" Tịch Nhan bỗng nhiên xoay người, nhìn Ngân Châm nói.

Ngân Châm nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, mới bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu: "Lăng Chiếu chính là Lăng Phò mã, là trượng phu của công chúa Tấn Dương!"

Lăng chiếu! Phò mã! Thì ra ông ta ở tại Bắc Mạc làm Phò mã! Tịch Nhan chỉ cảm thấy thân mình mềm nhũn, miễn cưỡng ngồi xuống nhuyễn tháp, trong đầu vang lên những tiếng ông ông, cả người hỗn loạn chưa từng có.

Vì sao Lăng Chiếu lại xuất hiện chứ? Là trùng hợp hay là cố ý, hay tất cả những chuyện này đều là một âm mưu?

https://thuviensach.vn

********** ****

Sang hôm sau, Tịch Nhan lại bị Bất Ly kéo đi Ngự hoa viên, nàng lại luôn cảm thấy không yên lòng.

Khuôn mặt đáng yêu tươi cười của Bất Ly không ngừng xuất hiện ở trước mắt nàng, trong cơn hoảng hốt nàng lại miên man suy nghĩ -- Bất Ly cùng mình có bộ dạng giống nhau như vậy, thật sự là nữ nhi của nàng sao? Hoặc là, cô bé cũng có thể có mối quan hệ khác với nàng?

Lăng Chiếu, Lăng Chiếu..... trong đầu Tịch Nhan liên tục lặp đi lặp lại cái tên này, nàng bất giác cắn răng, âm thầm xiết chặt nắm tay.

Bất Ly quay đầu lại nhìn thấy bộ dáng của nàng, bất giác sửng sốt: "Mẫu thân, người làm sao vậy?"

Tịch Nhan phục hồi tinh thần lại, đột nhiên kéo tay Bất Ly nói: "Ly nhi, trong hoàng cung này, con có những trưởng bối nào?"

"Rất nhiều a!" Bất Ly xòe bàn tay mũm mĩm bắt đầu đếm, "Đại bá, Nhị bá, Ngũ bá, Lục bá....." Đếm đến chỗ này, Bất Ly đột nhiên ngừng lại, nhỏ giọng với nói Tịch Nhan: "Mẫu thân, Lục bá là người bị thọt nha, còn có một bàn tay cũng bị tàn phế, con nghe người ta nói, là do Lục bá chọc phụ thân tức giận, mới biến thành như vậy!"

Tịch Nhan đương nhiên không có tâm tư nghe những chuyện này, lại nói: "Vậy ngoại trừ những bá bá và thúc thúc kia, con còn có nào trưởng bối nào không?"

Bất Ly nhăn nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như suy nghĩ hồi lâu, mới đột nhiên nói: "Ngoại công hả?"

"Ngoại công?" Tịch Nhan nghe thấy thanh âm của mình có chút run run, "Ngoại công là người nào?"

https://thuviensach.vn

Bất Ly nở nụ cười: "Ngoại công chính là phụ thân của mẫu thân nha, làm sao mẫu thân có thể không biết chứ?"

Tịch Nhan nở nụ cười một cách khó khăn nói: "Mẫu thân biết. Chỉ là mẫu thân đã lâu không gặp mặt ông ta. Ly nhi, ngoại công thường xuyên đến thăm con không?"

"Rất ít nha." Bất Ly bĩu môi nói, "Ngoại công tốt với con lắm, nhưng phụ thân dường như không thích ngoại công."

Tịch Nhan còn muốn hỏi vào điều, bỗng nhiên lại nghe thấy ngoài lương đình truyền đến một tiếng gọi có chút chần chờ: "Thất tẩu!"

Tịch Nhan cùng Bất Ly đồng thời quay đầu nhìn lại, Bất Ly lập tức vui mừng gọi một tiếng: "Thập Nhị thúc!"

Thập Nhị đến gần lương đình, xoa xoa đầu Bất Ly, sau đó mới nhìn Tịch Nhan: "Thất tẩu, thật đúng là tẩu! Đệ còn không tin, hỏi Thất ca huynh ấy cũng không nói!"

Hắn gọi mình là Thất tẩu sao? Tịch Nhan nghiền ngẫm cách xưng hô này, chậm rãi đứng dậy, mỉm cười nói: "Thập Nhị đệ đã lâu không gặp." Nói xong, Tịch Nhan lại nhìn về phía Bất Ly: "Ly nhi, con ra ngoài chơi đùa trước đi, mẫu thân có chuyện muốn nói với Thập Nhị thúc."

Bất Ly ở trong lòng Tịch Nhan nũng nịu một lúc mới chịu theo vú nuôi đi ra ngoài.

Thập Nhị bất giác ngẩn ra: "Thất tẩu muốn nói với đệ chuyện gì?"

Tịch Nhan chậm rãi nói: "Kỳ thật ta không biết đệ." Trong ánh mắt kinh ngạc của Thập Nhị, nàng tiếp tục nói: "Ta bị mất trí nhớ, chỉ nhớ rõ mình là quận chúa Tịch Nhan, ai là Hoàng Phủ Thanh Vũ, Bất Ly, đệ, toàn bộ ta đề

https://thuviensach.vn

không nhớ rõ. Nhưng hiện nay ta muốn biết, Hoa Tịch Nhan, Hoàng Phủ Thanh Vũ, Lăng Vi Chi, Lăng Chiếu đến tột cùng có quan hệ gì với nhau?"

Thập Nhị ngơ ngác nhìn nàng, giống như hồi lâu sau mới hiểu được nàng đang nói điều gì, hắn trầm ngâm hồi lâu mới mở miệng nói:"Mối quan hệ của bọn họ chỉ sợ ngay cả trước kia Thất tẩu cũng không biết. Thất tẩu, tẩu thật sự muốn nghe sao?"

Ánh mắt Tịch Nhan ngưng trọng lại: "Đúng."

Thập Nhị gật gật đầu, bỗng lên tiếng: "Nhưng Thất tẩu, tẩn nhất định không được nói với Thất ca là đệ kể cho tẩu nghe. Kỳ thật, đệ cũng mới biết được sau này, Thất ca thích tẩu từ rất lâu rồi, huynh ấy làm rất nhiều chuyện đều là vì có thể cưới được tẩu. Tuy rằng Thất ca chưa bao giờ thích nói thêm bất cứ điều gì, cụ thể huynh ấy làm những gì cũng không nói cho chúng đệ biết, nhưng cuối cùng huynh ấy thật sự làm cho tẩu gả đến Bắc Mạc."

"Tuy rằng các người từng có rất nhiều hiểu lầm, nhưng Thất tẩu, tất cả những chuyện Thất ca làm đều là vì tẩu." Thập Nhị dừng một chút, lại nói, "Lăng Chiếu là dượng của chúng ta, cuộc sống cô độc của tẩu ở Tây Càng ngần ấy năm, kỳ thật đều do Thất ca luôn luôn ngầm chiếu cố tẩu."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 259

Nói chuyện với Thập Nhị xong, Tịch Nhan trầm mặc đưa Bất Ly trở về tẩm cung, lúc xoay người đi ra, vẻ mặt hoảng hốt chưa từng có từ trước tới nay, mang theo Ngân Châm đi dạo trong Ngự trong hoa viên, nhưng bản thân cũng không biết mình muốn đi đâu, nên làm thế nào.

Lúc đi đến một hòn giả sơn cao to, Tịch Nhan nhìn trên đỉnh hòn giả sơn có một tòa lương đình, phút chốc liền dừng chân lại, nói với Ngân Châm: "Chúng ta đi lên đó ngồi đi."

Ngồi trong lương đình, nàng cơ hồ có thể quan sát được toàn bộ Ngự hoa viên. Phía đông, dưới tàng cây quế, có vài cung nữ đang hái những đóa hoa quế mới nở; Ở giữa hồ phía tây, có người trên chiếc thuyền nhỏ ngắt những hoa sen sắp tàn; Trên các con đường nối giữa các cung, các cung nữ trong tay cầm đủ thứ vật phẩm đi qua đi lại.....

Tất cả mọi thứ đều đâu vào đấy như vậy, chỉ trừ bỏ lòng của nàng.

Tịch Nhan nhịn không được sâu kín thở dài.

Ngân Châm thấy bộ dáng của nàng như vậy, nhịn không được mở miệng nói: "Chủ tử, nếu không chúng ta đến ngồi ở Noãn các bên cạnh Ngự thư phòng nhé? Nghe nói hôm nay Hoàng Thượng tan triều rất sớm, sáng nay đã trở về Ngự thư phòng rồi."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nghĩ nghĩ, cũng không biết vì sao lại gật đầu đáp ứng.

Tống Văn Viễn đang đứng bên ngoài Ngự thư phòng, từ xa xa nhìn thấy Tịch Nhan đang chậm rãi đi đến, vội vàng tiến ra đón, vui cười nói: "Nô tài xin thỉnh an quận chúa. Quận chúa muốn gặp Hoàng Thượng sao? Nô tài lập tức sẽ đi thông truyền."

"Bên trong còn có ai sao?" Tịch Nhan nghĩ nghĩ nói.

Tống Văn Viễn đáp: "Cửu gia cùng Thập Nhị gia đang ở bên trong."

"Vậy không cần." Tịch Nhan vừa nói xong đã xoay người, nhưng lại bị Tống Văn Viễn gọi lại: "Quận chúa không cần rời đi, không bằng đến Noãn các ngồi một chút, chờ Hoàng Thượng cùng hai vị Vương gia xong việc, quận chúa có thể gặp Hoàng Thượng rồi."

Tịch Nhan còn chưa kịp nghĩ nên trả lời như thế nào, ánh mắt của Tống Văn Viễn bỗng nhiên lướt qua nàng, nhìn về phía sau, sắc mặt hơi đổi, cúi chào Tịch Nhan sau đó liền hướng tới người vừa tới phía sau lên tiếng tiếp đón: "A, nô tài khấu kiến Lục gia, sao Lục gia lại đến đây?"

Hoàng Phủ Thanh Hoành kéo lê một chân, đi một cách khó khăn từng bước từng bước về phía trước, ánh mắt lại tập trung trên người Tịch Nhan, ánh mắt vô cùng đen tối.

Tịch Nhan xoay người nhìn hắn một cái, bỗng dưng nhớ lại những lời Bất Ly nói với mình lúc nãy, nhìn thấy khuôn mặt của Hoàng Phủ Thanh Hoành vẫn tuấn lãng như trước, nhưng tay chân lại tàn phế, trong lòng nhịn không được nảy sinh nghi hoặc -- không biết hắn đã làm chuyện gì đắc tội với Hoàng Phủ Thanh Vũ, huynh đệ như thủ túc lại rơi vào kết cục như vậy?

Trong chớp mắt khi nàng xoay người lại, ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Hoành đột nhiên liền sáng ngời, khóe miệng gợi lên ý cười: "Nhan Nhan, đã

https://thuviensach.vn

lâu không gặp rồi."

Trong thanh âm khàn khàn của hắn lộ ra sự cổ quái, Tịch Nhan nghe xong cảm thấy rất phản cảm, thản nhiên thấp cúi người: "Lục Vương gia cát tường."

"Cát tường?" Hoàng Phủ Thanh Hoành cười lạnh một tiếng, đôi mắt đào hoa vẫn nhìn chằm chằm vào Tịch Nhan, "Bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ của ta như thế này, nàng còn cảm thấy ta cát tường."

"Ta tất nhiên không biết Lục gia có cát tường hay không." Tịch Nhan khẽ cười nói, "Nhưng thấy tinh thần của Lục gia vẫn hào sảng như cũ, nên nghĩ chắc là không tệ chút nào đâu."

Nàng không biết người này cùng mình đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng hắn lại gọi mình bằng hai tiếng "Nhan Nhan" như vậy, nàng đối với hắn cũng không hảo cảm lắm, bởi vậy cũng không muốn để lộ việc bản thân không còn nhớ hắn.

"Ba năm không gặp, Nhan Nhan vẫn biết cách ăn nói như trước." Hoàng Phủ Thanh Hoành cười khẽ một tiếng, "Cũng đúng, nhìn thấy nàng, ta đột nhiên cảm thấy rất cát tường."

Tịch Nhan không muốn nói nhiều với hắn nữa, cười nhẹ, phất tay ra hiệu cho Tống Văn Viễn, sau đó liền dẫn theo Ngân Châm vào Noãn các.

Tống Văn Viễn lúc này mới tìm được cơ hội hỏi Hoàng Phủ Thanh Hoành: "Lục gia muốn gặp Hoàng Thượng sao?"

Hoàng Phủ Thanh Hoành vẫn híp mắt nhìn theo bóng dáng Tịch Nhan vào Noãn các, khóe môi khẽ nhếch lên: "Không cần nữa." Dứt lời, hắn liền xoay người lại, khập khiễng rời khỏi nơi này.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan ngồi chờ trong Noãn các mãi đến thời gian dùng bữa trưa, lúc này nàng mới nghe thấy bên ngoài thanh âm của Tống Văn Viễn đưa Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Thập Nhị rời đi, trong lòng cũng không biết vì sao có chút khẩn trương.

Quả nhiên, một lúc sau, cửa Noãn các bị đẩy ra, Hoàng Phủ Thanh Vũ đi vào.

Ngân Châm thấy thế liền lui đi ra ngoài. Tịch Nhan ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, vẫn ngồi ở trên giường không hề động đậy như cũ.

"Gặp ta làm gì?" Hắn ngồi xuống một chiếc ghê cách nàng không xa không gần, mắt cũng không nâng thản nhiên hỏi.

Kỳ thật Tịch Nhan cũng không biết vì sao phải đến đây gặp hắn, nhưng vừa nghe được ngữ khí của hắn như vậy, trong lòng bỗng dưng dâng lên một ngọn lửa không biết nên gọi như thế nào, cắn chặt răng, lạnh lùng nói: "Ngày hôm qua ngài đã lấy cây trâm của ta, ta tới hỏi ngài để đòi lại."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới nâng mắt lên, thản nhiên liếc về phía nàng: "Hiện nay nàng nhận ra mình thích nó sao?"

"Đương nhiên." Tịch Nhan hơi ngẩng đầu lên, xoay mặt về một phía, "Nếu không cũng sẽ không tới hỏi ngài."

"Ta ném đi rồi." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nói.

Tịch Nhan nhất thời cứng người lại, sau một lát, đứng dậy, mỉm cười nói: "Cũng không có gì, cùng lắm thì cũng ném mất rồi, dù sao trong hoàng cung Đại Sở với Tây Càng cũng có rất nhiều!"

Nói xong, nàng không thèm nhìn đến hắn nữa, đứng dậy liền đi ra Noãn các.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không quay đầu nhìn nàng, nhưng ngay khi tiếng đóng cửa vang lên, hắn khẽ nở nụ cười, thở dài một tiếng. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Ra khỏi Ngự thư phòng, Tịch Nhan lại tìm về tâm trạng tự do tự tại, tùy tiện tìm một hòn giả sơn ngồi xuống, không muốn đi tiếp nữa.

Nàng ngồi ngay đầu gió nên Ngân Châm sợ nàng bị cảm lạnh, vội hỏi: "Chủ tử, mau hồi cung đi thôi, nơi này ngồi sẽ bị lạnh."

Tịch Nhan hồn siêu phách tán lên tiếng: "Vậy ngươi quay về mang áo choàng đến đây đi."

Ngân Châm chần chờ một lát, nói: "Vậy chủ tử ở chỗ này chờ nô tỳ nhé."

Tịch Nhan cũng không trả lời, chỉ thất thần nhìn mũi chân lộ ra dưới làm váy của mình. Ngân Châm thở dài một hơi, xoay người đi về phía Khâm An điện.

Tịch Nhan lẳng lặng ngồi đó, cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên có tiếng bước chân nặng nề truyền đến, nàng cũng không hề chú ý.

Nhưng khi một chiếc khăn tay đột nhiên bịt lên mặt nàng, Tịch Nhan bỗng dưng bừng tỉnh lại, mở to hai mắt, liền nhìn thấy trước mắt mình là một cánh tay áo màu đen.

Nàng nhận được chiếc áo này! Chính là Hoàng Phủ Thanh Hoành!

Tịch Nhan cảm thấy hắn dùng lực rất mạnh, giãy dụa không ra, cũng kêu không được, chiếc khăn tay thượng truyền đến mùi hương rất gay mũi, nàng rốt cuộc chịu đựng không được nữa liền mất đi trực giác.

https://thuviensach.vn

Trong cơn hoảng hốt, nàng tựa hồ chỉ nghe thấy một thanh âm khàn khàn, không ngừng cười ở bên tai mình, cười.....

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 260

Tịch Nhan bị một cơn lạnh như băng kích thích làm cho tỉnh lại, nàng khó khăn mở hai mắt ra, chỉ thấy trước mắt tối đen, trong không khí phảng phất mùi hương thật khó ngửi. Trên người nàng bị hắt nước lạnh, nhưng cái gì cũng đều nhìn không thấy, chậm rãi ngồi xuống, ôm lấy thân mình co lại thành một khối.

Đột nhiên, bên cạnh có hơi thở của một người nào đó tới gần, trong lòng Tịch Nhan chấn động: "Ai?"

Một thanh âm khàn khàn vang lên: "Ta."

Lục Vương gia! Quả nhiên là hắn! Tịch Nhan cố gắng tự trấn định lại, cắn răng nói: "Ngươi muốn làm gì?"

"Làm gì ư?" Trong bóng tối, Hoàng Phủ Thanh Hoành cổ quái nở nụ cười, "Làm chuyện từ ngày đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã muốn làm!"

Nói xong, hắn bỗng nhiên vươn tay ra, nắm chặt lấy cằm Tịch Nhan, mạnh mẽ bỏ vào miệng nàng một viên thuốc không biết là thuốc gì, một bên khẽ thở dài: "Nhan Nhan, cho tới bây giờ ta cũng không nguyện ý thương tổn nàng, nhưng sự tình đã ra nông nổi như ngày hôm nay, đều là do Lão Thất bức ta, Nhan Nhan....." Hắn bỗng nhiên chồm về phía trước, áp môi lên gáy của Tịch Nhan, "Nhớ kỹ, cho tới bây giờ ta cũng không muốn thương tổn đến nàng."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan bị hắn bắt buộc phải nuốt xuống viên thuốc kia, cảm giác hô hấp của hắn đang phả trên da thịt mình, nhịn không được run rẩy cả người. Rất nhanh, trong cơ thể có cảm giác kỳ quái dâng lên, nàng loáng thoáng hiểu được điều gì đó: "Ngươi cho ta ăn cái gì vậy?"

"Thứ tốt mà, Nhan Nhan." Tay Hoàng Phủ Thanh Hoành lướt qua quần áo của Tịch Nhan đi xuống dưới, sờ soạng đến đai lưng của nàng, đột nhiên vươn tay ra dùng sức giật ra --

"Không!" Tịch Nhan dùng hết toàn lực bảo vệ bản thân, nhưng chỉ một lát sau, nàng mất hết sức lực, mềm oặt người ngã xuống đất.

Ý thức của nàng vẫn thanh tỉnh, nàng cảm giác được người đó đang chậm rãi đến gần mình.

"Nhan Nhan, Nhan Nhan....." Hoàng Phủ Thanh Hoành ở trong bóng tối, lấy tay mò mẫm trên qua lại mặt nàng, thì thào gần như nói mê, "Nàng có biết vì ngày hôm nay, ta đã chờ đợi bao lâu hay không? Ta chưa từng có nữ nhân nào khác, ta chỉ muốn nàng -- Nhan Nhan, ta sẽ cho nàng hưởng thụ, thực hưởng thụ....."

Tịch Nhan cảm thấy vô cùng ghê tởm muốn phỉ nhổ, cảm giác tay hắn chậm rãi vòng qua thắt lưng của mình, bỗng nhiên nàng lên tiếng: "Ngươi không sợ Hoàng Phủ Thanh Vũ giết ngươi sao?"

"A." Hắn cười khẽ một tiếng, "Không sợ, có lúc này đây, dù có thành quỷ, ta cũng cam tâm tình nguyện."

Dứt lời, hắn đột nhiên dùng sức lôi kéo quần áo của Tịch Nhan, hung hăng cởi ra --

"A --" Tịch Nhan rốt cuộc không chịu được nữa hét ầm lên, trong cơ thể có cái gì đó đang rục rịch lan tràn ra..... Y - www.

https://thuviensach.vn

"Nhan Nhan." Hắn chậm rãi nằm đè lên thân thể Tịch Nhan, "Chúng ta cùng nhau, chúng ta cùng nhau cam tâm tình nguyện, được không?"

Đột nhiên trong lúc đó, "Oanh" một tiếng, dường như có cái gì đó sập xuống, nơi này vốn hoàn toàn tối đen như mực, đột nhiên trở nên sáng đến mức chói mắt. Ánh sáng ập đến, thanh âm cứng rắn lạnh lẽo của Hoàng Phủ Thanh Vũ vang lên: "Lục ca, ta nghĩ, lúc này ngươi không còn cách nào khác là cam tâm tình nguyện đi tìm cái chết ."

Trong chớp mắt, Tịch Nhan khắc chế không được khóc to lên.

Hoàng Phủ Thanh Hoành cả kinh, từ Tịch Nhan trên người đứng lên, nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ đang chậm rãi đi vào: "Làm sao ngươi tìm được nơi này ?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ dừng ở trên người Tịch Nhan, nhưng khi nhìn sang Hoàng Phủ Thanh Hoành liền như hàn băng ngàn năm, làm cho người ta sợ hãi: "Trong hòn giả sơn, ngươi đã tìm được một chỗ thực tốt, chỉ tiếc ngươi đã quên, thiên hạ Bắc Mạc đều là của trẫm, huống chi chỉ là một hoàng cung!"

Dứt lời, hắn tiến lên hai bước, bỗng nhiên tát một cái thật mạnh cái, lập tức làm cho Hoàng Phủ Thanh Hoành đang trong cơn kinh ngạc bay ra ngoài động!

Hắn lúc này mới phân phó cho thị vệ ở bên ngoài: "Bắt hắn lại, chưa được sự cho phép của trẫm, ai cũng không được chạm vào!"

Bên ngoài lập tức vang lên thanh âm của binh khí, cùng với tiếng rống của Hoàng Phủ Thanh Hoành: "Lão Thất, ta sẽ giết ngươi, ta nhất định sẽ giết ngươi --"

Ánh mắt của Hoàng Phủ Thanh Vũ trầm xuống, cởi áo choàng trên người mình xuống, phủ lên thân thể Tịch Nhan đang nằm trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan anh anh khóc to, nhưng vẫn kháng cự một chút.

"Nhan Nhan, là ta đây." Hắn ôm nàng vào trong lòng, "Không sợ, là ta đây."

********** ***

Lúc trở lại tẩm điện, dược tính trên người Tịch Nhan sớm đã phát tác không thể khống chế được. Hoàng Phủ Thanh Vũ mang nàng đặt trên giường, nàng liền khắc chế không được ngăn hắn cột lại áo choàng trên người mình, lăn qua lăn lại trên giường.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cắn răng nhìn nàng, hồi lâu sau, lại đứng dậy, lấy hộp ngân châm ra.

Ngăn chặn nàng quơ quào lung tung trên thân thể, hắn cũng bất kể nàng có thể nghe được hay không, trầm giọng nói: "Nhan Nhan, không nên cử động, ta sẽ châm cứu cho nàng."

Tịch Nhan làm sao có thể khống chế được bản thân mình, nhưng bị hắn mạnh mẽ áp chế như vậy, quả thật là không thể động đậy, nàng lại càng thêm khó chịu khóc lên: "Không cần, không cần....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ dường như không nhìn thấy bộ dáng của nàng, cũng không nghe thấy thanh âm của nàng, bình tĩnh châm kim.

Cánh tay Tịch Nhan bị hắn đè nặng, chỉ có bàn tay có thể cử động, liền không tự chủ được níu vạt áo hắn, một chút lại một chút.

Bàn tay đang châm kim của Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên run lên, nhìn thấy đã châm nhiều kim như vậy, nàng vẫn như thế, rốt cuộc nhịn không được rống to lên một tiếng, đưa tay lên chậm rãi rút ra tất cả ngân châm trên người nàng, sau đó nghiêng người hôn nàg.

https://thuviensach.vn

Hai tay Tịch Nhan vừa được tự do, lập tức liền ôm lấy cổ hắn, khẩn cấp phản ứng lại.

Hô hấp của Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng hỗn loạn, giữ chặt lấy thắt lưng của nàng, lực đạo trở nên cường ngạnh.

Tịch Nhan vẫn cảm thấy không đủ, hai tay lung tung lôi kéo hoàng bào trên người hắn, rốt cuộc cũng thành công ngăn tháo chiếc đai lưng màu vàng của hắn, cố gắng lôi kéo quần áo của hắn ra.

"Nhan Nhan." Hắn thở hào hển gọi nàng một tiếng, nắm lấy bàn tay đang sờ soạng lung tung của nàng, trầm giọng nói, "Để cho ta tới, đừng sợ."

Ý thức của Tịch Nhan trở nên đần độn, cả người giống như bị đốt cháy, khó chịu đến độ sắp bật khóc một lần nữa. Nhìn thấy tình hình như thế, Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc không thể chần chờ nữa, cởi quần áo trên người ra, sau đó áp môi lên môi nàng, trong lúc nàng đang thất thần, hắn chậm rãi tiến vào thân thể của nàng.

"A --" Cảm giác hỗn loạn, đau đớn cùng lúc đánh úp lại, bị môi của hắn bịt kín Tịch Nhan không còn cách nào kêu to, chỉ có thể phát ra thanh âm như vậy, lệ từ khóe mắt tràn ra.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 261

-

Thân thể của nàng tử nhanh chóng trở nên mẫn cảm giống như lúc trước.

Hắn cơ hồ muốn bóp cổ của nàng hỏi nàng có từng làm gì với Nam Cung ngự hay không, nhưng khi nhìn vẻ mặt mê loạn của nàng, cuối cùng vẫn không mở miệng được, vừa hôn nàng, vừa nhẹ nhàng mà thong thả tiến vào trong thân thể nàng.

Thật vất vả, rốt cuộc Tịch Nhan cũng thích ứng được với cảm giác kia, chân bắt đầu chậm rãi vòng quanh thân hắn, tận lực phối hợp với cử động của hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cuối cùng cũng không thể khắc chế được, tiết tấu càng lúc càng nhanh, Tịch Nhan run rẩy thét lên một tiếng chói tai, ôm chặt lấy hắn, hận không thể dung nhập làm một với hắn, cứ như vậy ở trong lòng hắn cả đời.

Nhìn thấy nàng đã đánh mất thần trí, ánh mắt vẫn mê ly như trước, Hoàng Phủ Thanh Vũ vươn tay nâng người nàng lên, để khuôn mặt nàng chôn sâu vào gáy mình đồng thời làm cho hai người tiếp xúc càng khắng khít hơn, động tác của hắn cũng cuồng dã hơn.

https://thuviensach.vn

Dần dần, trong đầu Tịch Nhan rốt cuộc cũng có một chút ý thức thanh tỉnh, trong lúc mơ mơ màng màng nàng mở mắt ra, chỉ nghe thấy thanh âm rên rỉ của chính mình cùng tiếng thở dốc của hắn, còn cảm giác xa lạ đang chiếm cứ thân thể nàng, hai gò má vốn cũng đã kiều diễm ướt át, giờ đây càng thêm hồng nhuận, kìm lòng không đặng gọi hắn một tiếng: "Hoàng Phủ Thanh Vũ....."

Trong lòng hắn rõ ràng rất chấn động, khẽ khàng mơn trớn mặt của nàng, dịu dàng hôn lên môi nàng.

Cánh tay của Tịch Nhan đang vòng quanh người hắn bất giác càng siết chặt hơn, thân thể lại thuận theo tiết tất của hắn, một lần lại một lần run run.....

****

Mồ hôi trên trán Tịch Nhan tuôn ra như nước tựa hồ thấm ướt cả mái tóc, nàng nằm gối đầu lên khuỷu tay hắn, hô hấp vẫn có chút dồn dập. Lặng lẽ nâng mắt lên nhìn hắn, ngoài ý muốn nàng lại trông thấy hắn vẫn nhìn màn che màu vàng trên đỉnh đầu không nhúc nhích, vẻ mặt không chút thay đổi.

Trong lòng Tịch Nhan đột nhiên dâng lên cảm giác lạnh lẽo, nàng ôm lấy chăn chậm rãi ngồi dậy, bỗng dưng cảm thấy một nỗi đau đớn không thể mở miệng được truyền đến, nhịn không được hít vào một hơi lạnh.

Phía sau bỗng nhiên vang lên động tĩnh, nàng quay đầu nhìn lại, đã thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ nhanh chóng nhặt quần áo đang phân tán trên mặt đất lên, khoác lên trên người sau đó liền đi ra ngoài cửa tẩm điện.

Tịch Nhan cắn môi dõi theo bóng dáng hắn, nói không nên lời cảm giác trong lòng mình hiện tại là gì, chỉ kinh ngạc ngồi yên một chỗ, cảm thấy sức lực toàn thân đều tập trung ở một chỗ, muốn động một chút cũng không thể được.

https://thuviensach.vn

Nhưng chỉ một lát sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã quay trở lại.

Tịch Nhan càng thêm kinh ngạc, nhìn thấy trên tay hắn đang cầm một cái hộp không biết thuốc gì bên trong, sau khi ngồi xuống bên giường liền chấm một ít lên tay, lúc này mới nhìn nàng một cái: "Nằm xuống đi."

Tịch Nhan dù đang hoảng hốt cũng đoán ra được điều gì sắp xảy ra, trên mặt nóng như lửa đốt, nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm xuống, cảm giác tay hắn với vào trong chăn, nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ lên thân thể của nàng.

Thân thể nàng không tự chủ được lại mềm nhũn, gắt gao nắm chặt chiếc chăn, e sợ mình sẽ phát ra thanh âm rên rỉ.

Hồi lâu sau tay hắn mới dời đi nơi khác, trong lòng Tịch Nhan giống như bỏ được một tảng đá to xuống đất, ánh mắt lại mơ hồ vô định, không dám nhìn hắn.

"Là ta không tốt, không chú ý đến thân thể của nàng." Thanh âm thản nhiên của hắn truyền vào trong tai Tịch Nhan. Vành tai Tịch Nhan ửng hồng cả lên, một chữ cũng không nói được, chỉ có thể cắn chặt môi, đôi mắt đen tuyền mờ mịt nhìn chung quanh.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi thật lâu ở bên giường, sau đó bỗng dưng đứng dậy, đi đến một cái bàn, lấy ra một cái hộp gấm nho nhỏ, lại đến bên giường, ôm nàng nửa nằm nửa ngồi dậy. Tịch Nhan hoảng hốt, không biết nên làm gì ngoại trừ nắm chặt chăn nhìn hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ từ trong hộp gấm lấy ra cây trâm lúc trước lấy từ trên tóc nàng xuống, chậm rãi cắm lại ở trên tóc cho nàng.

Tim Tịch Nhan đập mạnh và loạn nhịp, nỗi chua sót trong lòng giống như trong nháy mắt càng dâng lên đến đỉnh điểm: "Không phải ngài nói đã ném đi rồi sao?"

https://thuviensach.vn

Nhìn nàng buông mí mắt xuống, Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng thở dài một tiếng, vương tay ôm nàng kéo vào trong lòng, cằm đặt lên đỉnh đầu của nàng, trầm giọng nói: "Ta luyến tiếc. Tựa như..... Rõ ràng hối hận đã thích nàng nhưng lại càng ngày càng thích nàng hơn."

Trong chớp mắt, Tịch Nhan rõ ràng nghe thanh âm của trái tim nhảy lên liên hồi. Nam nhân này, là phu quân nàng đã quên mất, là phụ thân của nữ nhi nàng, là người nàng đang cầu xin ân huệ, hơn nữa, là người vừa cùng nàng triền miên.

Hắn nói, hắn thích nàng, càng ngày càng thích nàng hơn.

Nàng cơ hồ không thể kiềm chế được những giọt lệ thay nhau rơi xuống, vì câu nói kia hắn, vì một đoạn ký ức đã mất đi.

Một nam nhân tốt như vậy, nàng có yêu không? Có hận không? Đến tột cùng là vì cái gì mà rời bỏ hắn ra đi?

Nàng nằm ở trong lòng hắn, không một tiếng động rơi nước mắt, hồi lâu sau, mới cố nín khóc được, ngược lại chiếc áo màu vàng của hắn đã bị thấm ướt một mảng lớn.

Tịch Nhan bất giác thay đổi vị trí, dựa vào một bên, vứt bỏ phiền muộn trong lòng, đầu óc trống rỗng cố gắng tìm kiếm chuyện để nói: "..... Ngài sẽ xử trí cái Lục Vương gia như thế nào?"

Sau một lát, nàng mới nghe được thanh âm cứng rắn, trầm thấp, lãnh đạm của hắn vang lên: "Hắn sớm đã đáng chết. Lúc này đây, sẽ không còn cơ hội nào cho hắn."

"Ừ." Tịch Nhan lên tiếng, "Nếu ngài lại cho hắn cơ hội, như vậy ta sẽ tự mình động thủ."

https://thuviensach.vn

"Sao?" Thanh âm của hắn nghe qua dường như mang theo một chút nghiền ngẫm, "Nàng sẽ động thủ như thế nào?"

Tịch Nhan cắn răng, oán hận nói: "Thiến hắn."

Hắn tựa hồ cười nhẹ một tiếng, Tịch Nhan không nghe được rõ ràng nên cố nhỏm dậy, nhưng lúc này đã thấy sắc mặt hắn vẫn trầm tĩnh như trước, không thấy được một chút ý cười nào.

Tịch Nhan cảm thấy vô cùng tức giận, lại nhìn một mảng ẩm ướt trước ngực hắn, trong lòng lại thầm mắng chính mình thật mất mặt – không hiểu sao nàng lại khinh địch như thế, thân mật dựa vào lòng hắn khóc ngon lành? Tuy nói, hắn đã từng là trượng phu của nàng, bọn họ cũng đã có một nữ nhi, bọn họ cũng đã từng thân mật như thế, nhưng dù sao hiện tại, hắn đối với nàng mà nói, vẫn đang là một người xa lạ!

Nàng nhất thời cáu giận vô cùng, ôm lấy chăn nằm xuống, lại đột nhiên bị cái gì đó cồm cộm trên đầu làm cho đau bèn đưa tay sờ lên trên mới phát hiện thì ra là cây ngọc trâm. Nàng chậm rãi lấy xuống, nắm trong tay, bất giác lại thất thần.

Có lẽ là vì những chuyện mà Thập Nhị Vương gia Hoàng Phủ Thanh Tuyên đã kể cho nàng hay sao?

Nàng nhịn không được lại vụng trộm đưa mắt nhìn xem tên nam nhân vẫn đang ngồi ở bên giường như cũ kia, sau một lúc lâu, bỗng thử thăm dò mở miệng nói: "Này, ngài phong ta làm hoàng hậu được không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhìn nàng một cái, khóe miệng gợi lên nụ cười mang theo ý trào phúng: "Không quay về gả cho sư huynh Nam Cung Ngự của nàng sao?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 262

Nguồn:

Khóe miệng Tịch Nhan đang cong lên đột nhiên cứng đờ, hồi lâu sau, cười khẽ một tiếng nói: "Không chịu thì thôi, bất quá ta cũng chỉ nói đùa thôi. Nhưng cũng chứng minh được ngài thích ta được bao nhiêu rồi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn thản nhiên cười như cũ: "Ta thích nàng thì có ý nghĩa gì chứ? Từ đầu tới cuối cũng là do ta đơn phương thôi."

Tâm Tịch Nhan bỗng dưng đau xót, xoay người đi không thèm nhắc lại nữa.

Một lúc sau, cửa tẩm điện môn đột nhiên bị người từ gian ngoài đẩy ra, còn chưa thấy người đã nghe được tiếng cười vui mừng vang lên, Bất Ly chạy tiến vào: "Phụ thân, mẫu thân!"

Tịch Nhan trở tay không kịp, vội dấu cả người vào trong chăn, lúc này mới xoay người nhìn về phía Bất Ly đã nhào vào trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ. Mà Bất Ly cũng đang nằm ghé vào trên vai Hoàng Phủ Thanh Vũ nhín nàng, đôi mắt to, hắc bạch phân minh chớp chớp: "Mẫu thân, sao giờ này mà người còn ngủ? Thân thể mẫu thân không thoải mái sao?"

Tịch Nhan mặt đỏ lên, miễn cưỡng cười cười.

https://thuviensach.vn

"Mẫu thân mặt đỏ ửng rồi kìa." Bất Ly xoay người đối diện với Hoàng Phủ Thanh Vũ nói, "Phụ thân, người mau truyền ngự y xem bệnh cho mẫu thân đi!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn Tịch Nhan, nở nụ cười: "Ly nhi sợ mẫu thân sinh bệnh sao? Vậy để phụ thân xem mạch cho mẫu thân nhé."

"Được được." Bất Ly vội từ trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ đi đến bên long tháp, ghé vào bên tay trái của Tịch Nhan, chờ Hoàng Phủ Thanh Vũ xem bệnh cho Tịch Nhan.

Tay Hoàng Phủ Thanh Vũ lập tức liền mò vào trong chăn, không biết chạm được chỗ nào, hắn nâng mắt liếc nhìn Tịch Nhan một cái. Sắc mặt Tịch Nhan càng thêm đỏ hơn, đem phần thân thể dưới chăn lặng yên không một tiếng động rụt lại, lại đưa bàn tay mình thò ra ngoài, có chút giận dỗi nói: "Tay ở đây này."

Nhưng khi duỗi tay ra lại xảy ra chuyện.

Bỗng nghe thấy một tiếng thét kinh hãi của tiểu Bất Ly, cô bé nhìn chằm chằm vào cánh tay trắng nõn như ngọc của Tịch Nhan, Tịch Nhan nhìn theo ánh mắt của cô bé liền cảm thấy cánh tay chỉ một thoáng trở nên không còn chút sức lực nào – trên cánh tay xuất hiện một dấu hồng hồng. Nàng cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp nữ nhi nữa vội vùi mình vào trong chăn.

"Mẫu thân, tay người bị làm sao vậy?" Tiểu Bất Ly gấp đến độ hét to lên, "Bị muỗi cắn sao? Phụ thân, mau bôi thuốc cho mẫu thân đi!"

Tịch Nhan vội nhỏm người dậy muốn trấn an cô bé: "Ly nhi ngoan....." Không ngờ, tiểu Bất Ly lại đột nhiên nhìn chằm chằm vào cổ của nàng cùng vùng da thịt phía dưới cổ đang lộ ra ngoài, chỉ một thoáng khóc thét lên :"Mẫu thân!"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan không cần nhìn cũng đoán được việc gì xảy ra, vội kéo chăn lên, xấu hổ muốn tìm một cái hố chui vào, vô lực ngã xuống giường, nhắm hai mắt lại giả vờ hôn mê.

"Mẫu thân?" Bất Ly đột nhiên lại gọi nàng một tiếng, sau đó nước mắt lưng tròng nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ sắc mặt vẫn bình tĩnh ở một bên, bết bết chiếc miệng nhỏ nói, "Phụ hoàng, mẫu thân bị làm sao vậy? Mẫu thân có phải bị quái vật gì cắn hay không? Mẫu thân có bị chết hay không?"

Tịch Nhan nằm ở nơi nào đó đang giả bộ bất tỉnh, vừa thẹn vừa buồn cười, nhịn không được khóe miệng cong cong. Khóe mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ liếc nhìn đến bộ dáng của nàng, lại nghe lời nói của Bất Ly, sắc mặt rốt cuộc không còn giữ được vẻ thản nhiên nữa, đưa tay ôm lấy Bất Ly: "Ly nhi ngoan, mẫu thân chỉ quá mệt mỏi thôi, mẫu thân đang ngủ."

Bất Ly vẫn cảm thấy không cam lòng, còn có chút lo lắng, thỉnh thoảng quay đầu lại liếc mắt nhìn Tịch Nhan một cái, mặc cho Hoàng Phủ Thanh Vũ dỗ như thế nào cũng đều không cười nổi.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại nhẹ giọng dỗ dành cô bé cả một buổi, rốt cuộc nghĩ ra một biện pháp nói: "Ly nhi không phải muốn ra ngoài cung chơi sao? Ngày mai phụ thân và mẫu thân sẽ mang Ly nhi cùng đi ra ngoài nhé?"

Nghe vậy, ánh mắt Bất Ly nhất thời sáng lên: "Thật sự sao? Mẫu thân cũng đi sao?"

"Ừ." Hoàng Phủ Thanh Vũ lên tiếng, lại nói: "Vậy đêm nay con phải nghỉ ngơi sớm nhé, bằng không sáng mai dậy không nổi, phụ thân và mẫu thân sẽ không chờ con đâu."

Bất Ly cũng không dễ dàng bị hắn lừa, nở nụ cười: "Phụ thân không đợi con, nhưng mẫu thân sẽ chờ con."

https://thuviensach.vn

Cả hai lại nói qua nói lại một lúc, cuối cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ mới tiễn bước tiểu công chúa của mình, khi hắn trở lại tẩm điện, Tịch Nhan đã mặc xong trung y trong khoảng thời gian ngắn ngủi, ngồi ở trên giường, bộ dáng giống như nửa hờn nửa giận, giống như nửa buồn nửa tủi, nhưng trên mặt vẫn ửng hồng, thấy hắn tiến vào, liền không tự giác dời tầm mắt đi nơi khác.

Thật ra hắn đang lo lắng Hoàng Phủ Thanh Hoành hạ dược sẽ gây thương tổn cho thân thể nàng, bởi vậy liền tiến lên cầm tay nàng, xem xét mạch tượng của nàng.

Tịch Nhan muốn rút tay lại: "Ta không sao ....."

"Đừng nhúc nhích!" Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên trầm giọng quát lên, Tịch Nhan ngẩn người ra nhìn hắn, thấy sắc mặt hắn không biết vì sao có chút ngưng trọng, không khỏi lo lắng hỏi: "Sao vậy? Thân thể của ta có vấn đề gì sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ nhíu mày, giống như không nghe câu hỏi của nàng, trầm tư hồi lâu sau mới nói: "Không có việc gì đâu. Nàng nghỉ ngơi trước đi."

Dứt lời, hắn liền đứng dậy đi ra ngoài.

Tịch Nhan vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, bỗng nhiên cũng xuống giường, đợi hắn đi ra khỏi cửa điện liền áp tai vào sau cửa, nàng nghe thấy hắn phân phó Tống Văn Viễn bên ngoài: "Truyền hộ bộ Thượng Thư cùng hộ bộ Thị Lang tiến cung gặp trẫm."

Thì ra là vì chuyện triều chính mới đi vội vã như vậy.

Trong lòng Tịch Nhan không biết vì sao lại có một chút mất mát, đứng lại ở phía sau cửa một lúc lâu, nghe thấy thanh âm "Ngự giá khởi hành",

https://thuviensach.vn

mới bước từng bước một trở về giường, ngồi một mình trong chốc lát liền nằm xuống, chậm rãi nhắm hai mắt lại, cố gắng thuyết phục mình phải ngủ.

Sau khi Hoàng Phủ Thanh Vũ đi vào Ngự thư phòng, Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Thập Nhị cũng vội vàng tiến cung.

Trên người Hoàng Phủ Thanh Thần toàn là mùi rượu, bộ dáng Thập Nhị cũng không có chút tinh thần nào: "Thất ca, vội vã tìm chúng đệ đến là có chuyện gì?"

Lúc đó, Hoàng Phủ Thanh Vũ đang tìm kiếm cái gì ở chung quanh giá sách, không ngừng ném sách xuống đất, hết ngăn này sang ngăn khác, thấy hai người bọn hắn, nhân tiện nói: "Các đệ lại đây cùng giúp ta tìm đi, có một quyển sách thuốc trong đó có đế cập đến một loại thuốc gọi là hộ tâm tán."

Hoàng Phủ Thanh Thần nhịn không được "Hừ" một tiếng: "Giờ này huynh còn truyền chúng đện tiến cung là vì xem sách hay sao?"

Thập Nhị nhìn thấy bộ dáng của Hoàng Phủ Thanh Vũ như vậy cũng biết chắc chắn đây nhất định là chuyện khẩn cấp, vội tiến lên nói: "Thất ca, xảy ra chuyện gì sao?" Sách thuốc trong phòng này không tới một ngàn thì cũng trên vào trăm, muốn tìm một loại thuốc thì lại càng khó khăn vô cùng!

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn cúi đầu lật sách, cũng không thèm ngẩng đầu lên, nói: "Tìm được thuốc kia đi, lúc đó ta sẽ nói! Lão Cửu, lại đây hỗ trợ đi!"

Hoàng Phủ Thanh Thần không tình nguyện thong thả bước đến, rốt cuộc Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: "Nếu giúp ta tìm được, ta sẽ nói cho đệ một việc liên quan đến Đạm Tuyết."

Hoàng Phủ Thanh Thần nao nao, giống như đã tỉnh rượu hơn phân nửa: "Chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ: "Tìm được thứ ta muốn đi rồi nói sau."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 263

Truyện Sắc Hiệp -

Ba nam nhân ở trong Ngự thư phòng gần như lục tung các giá sách để tìm quyển sách Hoàng Phủ Thanh Vũ muốn. Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn giữ thái độ bình tĩnh, Thập Nhị làm qua loa, còn Hoàng Phủ Thanh Thần lại bối rối khôn cùng, tâm phiền ý loạn lật lật các quyển sách thuốc thoạt nhìn liền làm cho người ta đau cả đầu.

Ước chừng qua hai canh giờ sau, đột nhiên cả hai nghe được thanh âm thở phào của Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Tìm được rồi."

Hoàng Phủ Thanh Thần cùng Thập Nhị đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong tay hắn đang cầm một quyển sách thuốc, vừa cúi đầu xem vừa đứng lên. Hoàng Phủ Thanh Thần vừa định tiến lên hỏi gì đó, nhưng đã bị Thập Nhị ngăn cản lại.

Hồi lâu sau Hoàng Phủ Thanh Vũ mới từ trong sách ngẩng đầu lên, ý cười nơi khóe miệng mang theo nét nhu hòa cùng vui sướng: "Chính là nó."

Thập Nhị cảm thấy mình đã lâu rồi chưa từng nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ cười như thế này, vội tiến lên nhìn quyển sách thuốc trong tay của Hoàng Phủ Thanh Vũ, vừa xem vừa nói: "Thất ca, hộ tâm tán này có ích lợi gì vậy? Dùng để điều trị cho Thất tẩu sao?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi nở nụ cười: "Đúng."

Thập Nhị bỗng dưng "A" một tiếng: "Nhưng quyển sách này nói rằng hộ tâm tán đã thất truyền từ lâu, trên đời không còn ai có loại thuốc này nữa mà!"

Theo sách ghi lại, hộ tâm tán có thể nói là kì dược của thế gian, không chỉ có có thể bảo vệ tâm mạch, nếu người thường ăn vào còn có thể bách độc bất xâm.

Thập Nhị xem đến đây, bật cười chế nhạo: "Bách độc bất xâm? Làm gì có loại thuốc như vậy chứ!"

"Có." Hoàng Phủ Thanh Vũ trầm giọng nói, "Hộ tâm tán này chính là nửa viên thuốc giải còn lại."

"Hả?" Thập Nhị ngạc nhiên nói, "Thất ca ngụ ý là sở dĩ Thất tẩu không chết bởi vì đã dùng hộ tâm tán này sao?"

Ý cười trên mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ trở nên bí hiểm, chỉ cười khẽ ra tiếng, vừa xoay người liền đi về hướng tới cửa thư phòng.

Thập Nhị hiếm khi nhìn thấy hắn cười như vậy nên cũng ngơ ngác nở nụ cười.

Hoàng Phủ Thanh Thần làm sao có tâm tư cùng bọn họ cười nói, sải bước dài tiến đến ngăn cản Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Huynh vừa mới nói có chuyện gì liên quan đến Đạm Tuyết?"

Tâm tình của Hoàng Phủ Thanh Vũ khá tốt, khẽ nhướng mày nhìn hắn: "Ta đã nói nếu đệ giúp ta tìm được sách thuốc ta sẽ nói cho đệ biết, nhưng nay sách thuốc là do chính ta tìm được mà."

https://thuviensach.vn

"Ít nói lời vô nghĩa đi!" Hoàng Phủ Thanh Thần cơ hồ nổi giận muốn bốc khói, cũng bất chấp cả quy củ, "Hôm nay huynh không nói rõ ràng thì đừng nghĩ đi ra khỏi thư phòng này!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ miễn cưỡng tựa lưng lên cửa thư phòng, lấy tay phủ phủ cằm, nói với hắn: "Đệ nhìn xem đệ đã làm thư phòng của ta biến thành bộ dạng gì đây? Muốn biết tin tức của Đạm Tuyết, trước tiên thu dọn lại thư phòng cho ta. Ta muốn đệ tự mình động thủ."

Hoàng Phủ Thanh Thần gấp đến độ thiếu chút nữa muốn ra tay đánh người, nhưng nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn nhướng mày bình tĩnh không chút sợ hãi, rốt cuộc cắn chặt răng, nắm chặt tay, nổi giận đùng đùng quay đầu đi dọn dẹp lại thư phòng.

Thập Nhị vội tránh hắn ra, nhảy tới bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ, cười ha hả: "Thất ca, huynh thật sự có tin tức của Cửu tẩu sao?"

"Đó là đương nhiên." Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ cười lên, nhìn thân ảnh Hoàng Phủ Thanh Thần tức giận gần như hổn hển, nhịn không được thở dài nói: "Lão Cửu, tính tình của đệ cũng nên thu liễm lại đi, căn cứ vào cách thu dọn của đệ như thế này, nếu còn tiếp tục nữa thì thư phòng của ta nhanh chóng sẽ bị hủy trong tay đệ mất."

Hoàng Phủ Thanh Thần nghe vậy, lại tức giận đến mức gạt ngã một cái giá sách trước mặt, sau đó lại phẫn nộ dựng giá sách đứng lên, lập tức nhặt sách trên mặt đất để lại vào giá sách .

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi thu ánh mắt trở về, nhìn về phía Thập Nhị bên cạnh cười đến cúi gập cả thắt lưng, cũng cười lên: "Thập Nhị, gần đây thấy đệ có vẻ bận rộn, có việc gì vậy?"

Thập Nhị nhất thời dừng lại, đứng thẳng người dậy, gãi gãi chiếc gáy, nói: "Thất ca, không có gì cả."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn cười như cũ: "Hử, không có gì."

Thập Nhị vừa nhìn thấy nụ cười của hắn trong lòng liền nhịn không được cảm thấy rất khó chịu, sau một lúc lâu cuối cùng không có thể chịu đựng được nữa lên tiếng: "Thất ca, gần đây đệ thường ở bên cạnh một cô gái, nàng tên gọi là Nguyệt Nha Nhi."

"Nguyệt Nha Nhi?" Hoàng Phủ Thanh Vũ cười lạnh một tiếng, "Sao không gọi là Nam Cung Nguyệt Nhã đi?"

Thập Nhị kinh ngạc: "Nam Cung Nguyệt Nhã gì chứ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhếch khóe môi lên, ánh mắt lại dời về phía Hoàng Phủ Thanh Thần, đồng thời cũng nói chuyện với Thập Nhị: "Người trong lòng của đệ tên là Nam Cung Nguyệt Nhã, năm nay mười sáu tuổi, do phi tần nơi hậu cung của tiên đế Đại Sở sinh ra, đứng hàng thứ tám."

Thập Nhị bỗng dưng thay đổi sắc mặt: "Không có khả năng."

Hoàng Phủ Thanh Vũ thở dài một hơi, nói: "Đệ nên biết, tổ tiên hoàng thất Đại Sở vốn họ Nam Cung, sau khi có quyền có thế mới đổi thành họ Mộc, về sau dần dần trở thành hoàng thất Đại Sở. Nguyệt Nha Nhi của đệ căn bản chính là huynh muội cùng cha khác mẹ với Nam Cung Ngự. Đệ có thể tự mình trở về điều tra mà."

Thập Nhị nghe xong, cắn răng, ngay cả hành lễ cũng không quan tâm, xoay người liền rời đi .

Cùng lúc đó, trong thư phòng, rốt cuộc Hoàng Phủ Thanh Thần cũng không thể nhịn được nữa, xoay người đi về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, ninh mi nói: "Thất ca, đệ cầu xin huynh đừng tra tấn đệ nữa, huynh lập tức nói cho đệ biết đến tột cùng là có chuyện gì đi?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ nhếch khóe miệng: "Kỳ thật nếu muốn biết chuyện liên quan đến Đạm Tuyết, đệ chỉ cần phái người đi Đại Sở tìm hiểu một phen là có thể biết được rành mạch, vì sao không làm thế chứ?" Nói xong, hắn xoay người liền nhanh nhẹn rời đi.

Trong thư phòng, Hoàng Phủ Thanh Thần khắc chế không được khẽ rủa một tiếng! Nhưng sau khi tỉnh táo lại, hắn nhanh chóng ra khỏi Ngự thư phòng, trong Ngự Lâm quân điều động vài thám tử tốt nhất, suốt đêm lên đường đến Đại Sở.

Khi Hoàng Phủ Thanh Vũ trở lại tẩm điện, Tịch Nhan đang mơ mơ hồ hồ ngủ. Hắn biết nàng cả ngày nay vừa kinh hãi vừa hoảng sợ lại vừa mỏi mệt, bởi vậy không đánh thức nàng, chỉ cởi giày cùng y phục sau đó nằm xuống bên cạnh nàng.

Trong phòng, ánh nến vẫn lay động như trước, hắn nghiêng thân mình, nhìn nàng đang ngủ say, ý cười nơi khóe miệng dần dần biến mất, ngược lại ánh mắt trở nên phức tạp, hắn vươn tay ra muốn chạm vào mặt của nàng, bàn tay đến giữa không trung lại rút trở về .

Tịch Nhan đang mơ màng ngủ say bỗng nhiên thốt lên vài lời vô nghĩa, một lúc sau, thân thể liền bất tri bất giác di chuyển về phía hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ không hề động đậy, Tịch Nhan vẫn di chuyển đến bên cạnh hắn, đem mặt dựa sát vào trong ngực hắn, sau đó lại một lần nữa im lặng tiếp tục ngủ.

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn phức tạp như trước, cúi đầu nhìn nàng đang rút vào trong lòng mình, hắn đang hoài nghi những lời vô nghĩa mình vừa mới nghe được kia chỉ là ảo giác.

Tịch Nhan bỗng nhiên ở hắn trong lòng cọ cọ, đồng thời thốt ra một tiếng: "Hoàng Phủ Thanh Vũ....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 264

Lần này, hắn đã nghe được rất rõ ràng, rốt cuộc khắc chế không được vươn tay xoa xoa mặt của nàng.

Đầu ngón tay của hắn rất lạnh, Tịch Nhan lập tức liền bừng tỉnh, nhìn hắn, đầu tiên là nao nao, sau đó liền bắt lấy tay hắn, muốn rời khỏi ôm ấp của hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên nghiêng người liền hôn xuống, Tịch Nhan vừa kinh ngạc lại vừa cảm thấy e lệ, "A" một tiếng không có chút phản kháng nào, chỉ cảm thấy bản thân mình sắp bị hắn hòa tan.....

Tay hắn chậm rãi tiến vào trong quần áo của nàng, sau đó liền tiếp tục di chuyển xuống dưới.

Tịch Nhan vô cùng kinh hãi vội vươn tay ra ngăn cản hắn, không ngờ lại bị hắn cầm lấy tay nàng chậm rãi mơn trớn thân thể của mình.

Hô hấp của Tịch Nhan trở nên khó khắn, khi hắn rốt cuộc buông môi của nàng ra, nàng nhịn không được hít thở dồn dập, đồng thời nhỏ giọng gọi tên của hắn: "Hoàng Phủ Thanh Vũ....."

Trận hoan ái triền miên chiều nay thực nóng bỏng, làm người ta mất cả hồn phách, dư âm của nó dường như vẫn còn lưu lại ở trong đầu, hiện tại hắn lại muốn một lần nữa.....

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan biết mình nên giãy dụa, nên phản kháng, nhưng thân thể lại không có chút sức lực nào.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại lần nữa hôn môi nàng, chậm rãi nở nụ cười: "Nhan Nhan, nàng có biết trước kia chúng ta ăn ý chuyện gì nhất không?"

"Đằng" Mặt Tịch Nhan trở nên phiếm hồng, xoay đầu đi không nhìn hắn nữa.

"Trước kia, lúc Nhan Nhan muốn, nàng chưa bao giờ che dấu....." Hắn lại chậm rãi hôn lên vành tai của nàng, thậm chí vươn đầu lưỡi ra cuốn vành tai của nàng vào trong miệng, nhẹ nhàng gặm cắn.

Toàn thân Tịch Nhan trở nên vô lực, chần chờ hồi lâu, rốt cuộc cắn răng oán hận nói: "Ngài muốn thì đoạt lấy, không cần thì không quan tâm, cần gì phải nói nhiều lời vậy chứ!"

Những lời này quen thuộc như vậy, Hoàng Phủ Thanh Vũ có chút ngưng thần, sau đó lại nở nụ cười, bịt kín đôi môi của nàng, vừa tham lam chiếm đoạt vừa nỉ non: "Ừ, ta muốn....."

****

Sáng sớm hôm sau, lúc cửa phòng trong tẩm điện lặng yên không một tiếng động bị đẩy ra, hai người trên long tháp vẫn còn lẳng lặng ôm nhau, hô hấp giao hòa một chỗ, cùng nhau ngủ say sưa.

Bất Ly kiễng đôi chân nhỏ nhắn, lặng lẽ tiêu sái tiến lên, dùng bàn tay nhỏ bé vén lên màn che màu vàng kia đang buông xuống, đập vào mắt cô bé chính là hình ảnh mẫu thân rút vào trong lòng phụ thân ngủ say, nhất thời cô bé phát ra một tiếng tiếng kêu kinh thiên động địa --

Hai người trên giường lập tức tỉnh lại, Hoàng Phủ Thanh Vũ quay đầu lại nhìn nữ nhi, còn Tịch Nhan cuống quít chộp lấy quần áo, vùi cả người

https://thuviensach.vn

vào trong ổ chăn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng phá lệ ngủ quên không biết thời gian, lúc này đầu óc vẫn còn có chút ẩn ẩn đau, nhu nhu mi tâm, hỏi: "Ly nhi, con ầm ỹ cái gì vậy?"

Tiểu Bất Ly ủy khuất bĩu môi: "Phụ thân không cho phép mẫu thân ngủ cùng Bất Ly, thế mà phụ thân lại ngủ cùng mẫu thân!" Nói xong, cô bé đột nhiên mở miệng lớn tiếng khóc lên: "Phụ thân chỉ cần mẫu thân, không cần Bất Ly --"

Thân mình của Tịch Nhan bủn rủn vô lực, thật vất vả mới mặc xong trung y, vội vàng ngồi dậy, nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ ẳm Bất Ly đến, liền vươn tay ôm lấy cô bé vào trong lòng mình, sự yêu chiều đối với nữ nhi trong chớp mắt đều lập tức tuôn trào cả ra, vừa dỗ dành vừa âu yếm Bất Ly, cuối cùng lại nói: "Ly nhi ngoan, về sau mỗi buổi tối mẫu thân đều cùng ngủ với Ly nhi....."

Lúc này tiểu Bất Ly mới miễn cưỡng lau khô nước mắt: "Thật sao?"

Tịch Nhan gật gật đầu.

Thật ra trong lòng nàng không phải không yên lòng, tuy rằng hiện tại nàng cũng hoàn toàn tin mình là mẫu thân của Bất Ly, là sườn phi trước kia của Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhưng thân phận hiện nay của nàng dù sao cũng thật xấu hổ, huống chi, Nam Cung Ngự còn ở Tây Càng đang đau khổ chống chọi bệnh tật chờ nàng lấy thuốc trở về cứu hắn. Nàng làm sao có thể ở sau lưng hắn cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ thân mật như vậy?

Trước khi nàng rời đi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nàng không biết; Ở bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ nửa năm sau sẽ phát sinh chuyện gì, nàng cũng không biết. Bởi vậy, có lẽ rời xa hắn mới là điều tốt nhất?

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến Nam Cung Ngự, Tịch Nhan bỗng dưng nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Vậy thuốc kia....."

"Đã phái người tìm kiếm ở chung quanh rồi." Hoàng Phủ Thanh Vũ đi xuống giường, vỗ vỗ tay gọi người tiến vào hầu hạ rửa mặt chải đầu, Tịch Nhan liền trầm mặc xuống, không hề hỏi thêm gì nữa.

Đợi đến khi rửa mặt chải đầu xong, Tịch Nhan mới nhớ tới hôm nay hắn đã đáp ứng cùng Bất Ly mang nàng ra cung du ngoạn, cũng khó trách Bất Ly mới sáng sớm như vậy đã chạy đến đây. Truyện Tiên Hiệp - -Y

"Làm hoàng đế, không phải chính vụ luôn bận rộn sao?" Tịch Nhan cúi đầu lầu bầu một câu, không nghĩ đến lại bị lọt vào trong tai Hoàng Phủ Thanh Vũ, nàng nghe hắn khẽ cười một tiếng, âm sắc lại cực kỳ đạm mạc: "Không có gì quan trọng hơn so với việc giúp cho Bất Ly có thêm hiểu biết, Nhan Nhan, người làm cha mẹ không phải nên như thế sao?"

Tịch Nhan im lặng không đáp lại, chỉ nghĩ đến Nam Cung Ngự. Hắn bệnh nặng như vậy, cơ hồ chỉ còn lại tâm mạch, mà nàng lại ở đây cười đùa vui vẻ. Trong lòng nàng dâng lên nỗi áy náy khôn cùng, nỗi lòng cũng hạ thấp xuống, trên đường đi ngoài cung cơ hồ không nói tiếng nào.

Không ngờ xe ngựa vừa mới ra khỏi cung, đột nhiên nghe thấy tiếng ngựa hí vang bên ngoài, ngay sau đó xe ngựa liền ngừng lại. Do không tập trung nên Tịch Nhan thiếu chút nữa té ngã trong xe, cũng may được Hoàng Phủ Thanh Vũ kịp thời kéo vào trong lòng.

Bên ngoài truyền đến thanh âm của Tống Văn Viễn: "Cửu gia, ngài NGừng lại đi, nô tài cầu xin ngài ....."

Lời nói vẫn còn tiếp tục thì cửa xe ngựa đột nhiên bị người ta đá một cước văng ra, Hoàng Phủ Thanh Thần đứng ngoài xe ngựa, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Tịch Nhan bên trong, nghiến răng

https://thuviensach.vn

nghiến lợi, nhìn chằm chằm về phía Tịch Nhan: "Hoa Tịch Nhan, vì sao ngươi không nói cho ta biết là Đạm Tuyết có thai?!"

Tim Tịch Nhan đập mạnh và loạn nhịp, Bất Ly cũng có chút sợ hãi, nằm trong lòng nàng nhỏ giọng hỏi: "Mẫu thân, Cửu thúc rất tức giận sao?"

Tịch Nhan nhíu mi, liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ một cái, nhưng chỉ thấy có vẻ hắn tự đắc, thản nhiên nhắm mắt dưỡng thần, để một mình nàng đối mặt với Hoàng Phủ Thanh Thần, nàng liền quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Thần, nói: "Đạm Tuyết có thai sinh con thì có quan hệ gì với ngươi? Vì sao ta phải nói với ngươi?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ bên cạnh lại đột nhiên cười nhạo một tiếng, làm cho Bất Ly tò mò theo, từ trong lòng Tịch Nhan nhào vào trong lòng hắn: "Phụ hoàng cười trộm, cười cái gì vậy?"

Tịch Nhan lại giật mình hiểu được điều gì đó, chỉ một thoáng vẻ mặt có chút cứng ngắc: "Ngươi muốn nói, ngươi mới là phụ thân của đứa bé sao?" Nàng bỗng dưng nhớ lại tình hình ngày ấy khi gặp hắn trong thanh lâu, hiện tại dường như hiểu được nguyên nhân Đạm Tuyết phải rời khỏi hắn.

Hoàng Phủ Thanh Thần tức giận đến sắc mặt trắng bệch ra, nhưng vẫn còn kiêng dè Hoàng Phủ Thanh Vũ bên cạnh, lạnh lùng nói: "Lần này, nếu ta không tìm được nàng trở về, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Tịch Nhan cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: "Tìm được là một chuyện, tìm về được lại là một chuyện khác. Cửu gia cần

phải làm rõ ràng."

Hoàng Phủ Thanh Thần hận không thể dùng chiếc roi ngựa cầm trong tay quất lên người nàng, hắn nắm chặt nắm tay nhưng vẫn cố nhịn xuống, quay đầu nhìn nhìn Tống Văn Viễn đứng ở một bên, quát lên: "Còn đứng ở nơi này làm gì? Cút lên lái xe đi!"

https://thuviensach.vn

Tống Văn Viễn vội vàng tiến lên đóng lại cửa xe ngựa, thúc giục xa phu đánh xe đi.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 265

Tịch Nhan chưa từng nghĩ tới, đứa bé của Đạm Tuyết sẽ là cốt nhục của Hoàng Phủ Thanh Thần! Kỳ thật ngay cả chính nàng cũng không rõ vì sao khi Đạm Tuyết nói cho nàng biết phụ thân đứa bé họ Hoàng Phủ, nàng liền lập tức nhận định chắc chắn là hoàng đế của Bắc Mạc, cũng chính là Hoàng Phủ Thanh Vũ giờ này khắc này đang ôm Bất Ly nhắm mắt dưỡng thần.

Hôm nay Bất Ly thức dậy từ rất sớm, hiện giờ lại nằm ở trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ ngủ say. Tịch Nhan lại ngồi ở bên cạnh, ánh mắt vẫn tự do di chuyển trên mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Hiện tại, trong lòng hắn nhất định đang cười nhạo mình. Tịch Nhan có chút ảo não nghĩ, hơn nữa cũng hoài nghi hắn đang giả vờ nhắm mắt dưỡng thần, vì thế liền tìm kiếm ở trên người một lúc, rốt cuộc cũng tìm được một chuỗi hạt trân châu đeo ở cổ tay, đang định ném tới Hoàng Phủ Thanh Vũ, không ngờ Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn nàng.

Trong lòng Tịch Nhan không biết vì sao trở nên hoảng hốt, chiếc lắc trân châu trong tay liền rơi xuống, đang muốn cúi người nhặt lên, lại bị hắn bắt lấy cổ tay, kéo đến bên cạnh hắn, ngồi dựa vào hắn.

Tịch Nhan vẫn còn thẹn trong lòng, cuối cùng không giãy dụa nữa, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh hắn.

https://thuviensach.vn

Không ngờ Hoàng Phủ Thanh Vũ lại đột nhiên xoay đầu nhìn nàng, thấp giọng nói: "Thân thể có còn đau hay không?"

Nhất thời vẻ mặt Tịch Nhan đỏ bừng, cắn môi lắc lắc đầu.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại nghiêng người sang, đặt một nụ hôn lên môi nàng, nói: "Lúc trước không phải nàng nói muốn ở cùng với Ly nhi sao? Hôm nay, sau khi hồi cung thì đi đi."

Tịch Nhan có chút kinh ngạc nhìn hắn, nhưng hắn cũng đã dựa trở về chỗ cũ, một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Tâm Tịch Nhan bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mất mát.

Xe ngựa dừng lại trước một căn nhà trông hết sức bình thường trong con ngõ nhỏ, Hoàng Phủ Thanh Vũ xuống xe ngựa trước, lập tức ôm vào Bất Ly cửa đi thẳng vào trong phòng.

Tịch Nhan đi theo ở phía sau, cố gắng lấy lại tinh thần, ngắm nhìn chung quanh một lúc, quả thật bình thường đến không thể bình thường hơn, chẳng qua phía trước có một giàn nho, nhưng trong thời tiết này lại chỉ có vẻ lưa thưa.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ôm Bất Ly vào phòng, trong đình viện Tịch Nhan tìm một cái ghế đá ngồi xuống, có chút vô lực ngắm nhìn chiếc bàn đá.

Hoàng Phủ Thanh Vũ từ trong phòng đi ra, liền nhìn thấy một mình nàng ngồi ở chỗ kia, bóng dáng tiêu điều cô đơn, ánh mắt buồn bã, chậm rãi đi thong thả đến ngồi xuống bên cạnh nàng: "Đang suy nghĩ gì vậy?"

Tịch Nhan cũng không biết bản thân mình đang suy nghĩ điều gì, trả lời qua loa một câu: "Suy nghĩ khi nào thì Nam Cung Ngự có thể khỏe lại."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nở nụ cười: "Chỉ cần tìm được thuốc thì hắn có thể khỏe lại, không phải sao?"

Ngữ khí của hắn lạnh bạc, Tịch Nhan giống như bị điều gì làm cho chấn động, chậm rãi nhìn về phía hắn: "Vậy còn ngài, vì sao muốn cùng ta định ra ước hẹn nửa năm?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nâng mắt lên, khóe miệng tựa tiếu phi tiếu: "Nàng hoài nghi ta?"

Tịch Nhan nhíu mày, hồi lâu sau mới nói: "Ngài không nói bất kỳ điều gì, ta không thể không nghi ngờ."

"Ta cũng đã từng thử qua thẳng thắn, thành khẩn đối xử với nhau." Ý cười nơi khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi mở rộng ,"Chỉ tiếc, người đó cũng không thèm để ý. Ta nghĩ cái gọi là ngu dốt đó là đối xử với người đó thẳng thắn thành khẩn lần thứ hai."

Lòng bàn tay Tịch Nhan vô cùng căng thẳng. Người kia trong miệng hắn chính là mình sao? Trong lòng Tịch Nhan không biết vì sao vô cùng bối rối, cũng không biết mình muốn nói cái gì, chân tay luống cuống ngồi yên một lúc lâu, sau đó mới nói: "Nhưng ngày hôm qua ngài....."

Ngày hôm qua hắn rõ ràng nói thích nàng, hơn nữa càng ngày càng thích nàng.

"Nhất thời khó kìm lòng nổi." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nở nụ cười, "Thật có lỗi."

Những lời này không biết là thật hay giả, nhưng nghe qua rõ ràng là đang châm chọc nàng. Từ trước tới nay Tịch Nhan chưa từng cảm thấy bản thân mình yếu đuối, thế nhưng lúc này đây nàng suýt chút nữa thì bật khóc, gắt gao cắn răng ngồi ở chỗ kia, hồi lâu sau mới nói với chính mình phải duy trì vẻ mặt bình tĩnh, bèn ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn, khẽ cười nói:

https://thuviensach.vn

"Như vậy ta phải cảm tạ Hoàng Thượng ngày hôm qua giúp ta giải độc. Về phần đêm qua, ta nghĩ ta cũng chỉ nhất thời ý loạn tình mê thôi."

Ý loạn tình mê? Khi những từ này đều lọt vào trong tai hắn, hắn chỉ cười nhẹ: "Theo như nhu cầu thôi."

Không bao lâu sau, Bất Ly liền tỉnh dậy, ở trong lòng Tịch Nhan nũng nịu một lúc, bỗng nhiên nhìn thấy một chú mèo con lông trắng toát từ trong viện chạy tới, nhất thời kinh hỉ nở nụ cười thích thú, thân thể nho nhỏ vội vàng chạy ra đuổi theo chú mèo con, nhưng chú mèo con kia rất linh hoạt, lúc chạy lúc dừng, làm cho Bất Ly phải đuổi theo nó khắp sân.

Nhìn bộ dáng nữ nhi chọc cho người ta yêu thích không thôi, dù nỗi lòng đang nặng nề nhưng Tịch Nhan cũng nhịn không được nở nụ cười, khẽ liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ một cái, đã thấy thần sắc hắn có chút ngưng trọng.

Một lúc sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên đứng dậy, kéo Tịch Nhan, trầm giọng nói: "Mau ôm Bất Ly vào trong nhà."

Tịch Nhan vừa định hỏi có chuyện gì xảy ra đã thấy sắc mặt hắn thật sự rất khó coi, giống như sắp có chuyện gì đó sẽ phát sinh, nhất thời nàng cũng cảm thấy vô cùng khẩn trương, gật gật đầu, đi đến bên tường nơi sân góc tìm Bất Ly.

Nàng vừa mới ôm Bất Ly đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ, cửa sân đột nhiên liền bị người ta đá một cước văng ra .

Ở cửa có vài người mặc trang phục màu đen từ đầu đến chân, bịt kín mặt đang đứng, bọn họ phá cửa xông vào, trong tay đều cầm kiếm.

Tịch Nhan bất giác ôm Bất Ly lui từng bước về phía sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ giơ tay ra bảo vệ nàng cùng Bất Ly, trầm giọng nói: "Đừng sợ."

https://thuviensach.vn

"Cẩu hoàng đế, mau nhận lấy cái chết!" Một tên hắc y nhân lên tiếng, lời còn chưa dứt thì mấy tên còn lại đã cầm kiếm vọt đi lên.

Cùng lúc đó, từ trên tường ở bốn phía sân, một đám thị vệ đột nhiên đồng loạt nhảy lên, cung tiễn cầm sẵn trong tay, nhắm ngay vào giữa sân: "Thích khách dừng tay lại!"

Những kẻ bịt mặt quả nhiên đều sững sờ đứng yên tại chỗ, giống như lâm vào một thiên la địa võng.

Cùng lúc đó, Tịch Nhan phía sau Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng giật mình hiểu được mọi chuyện, nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ với vẻ không thể lý giải được -- hắn rõ ràng đã bày sẵn thiên la địa võng từ sớm, đã dự đoán được sẽ có thích khách xuất hiện, nhưng điều làm cho nàng khiếp sợ là hắn lại cam nguyện để cho Bất Ly lâm vào mạo hiểm?

Nàng nhất thời cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tay Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn còn nắm lấy tay nàng, nhưng nàng dường như không cảm giác được độ ấm trên tay hắn, vội vàng né tránh, giãy khỏi tay hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ quay đầu lại nhìn nàng, thừa dịp này vài trên trong đám thích khách bỗng nhiên liều lĩnh xông lên, cầm kiếm hướng về Hoàng Phủ Thanh Vũ!

"Sưu" một tiếng, cung tiễn bốn phía đồng loạt bắn ra, cơ hồ biến những tên thích khách thành con nhím, nhưng nghiệt một nỗi là tên thích khách xông lên bởi vì đứng quá gần Hoàng Phủ Thanh Vũ nên các tay cung không dám vọng động. Truyện Sắc Hiệp -

Khi mũi kiếm của tên đó tiến đến trước người Hoàng Phủ Thanh Vũ, lại đột nhiên chuyển hướng, nhắm về phía Tịch Nhan cùng Bất Ly phía sau hắn!

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 266

Hoàng Phủ Thanh Vũ nghe được động tĩnh phía sau, lúc muốn quay đầu lại đã nhìn thấy mũi kiếm của tên thích khách, nhất thời không quan tâm đến điều gì nữa vội vươn tay phải ra chặn mũi kiến, chỉ một thoáng máu từ trên cánh tay chảy ròng ròng xuống!

Đường kiếm của tên thích khách bị ngăn lại liền xoay người sang tấn công về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ dùng tay chưa bị thương đẩy Tịch Nhan lên phía trên hành lang, thân mình nhanh chóng lóe lên, né tránh một kiếm của tên thích khách.

Kiếm thế của tên đó liên tiếp vung tới không ngừng, Hoàng Phủ Thanh Vũ liên tục né tránh vài lần, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, cố nén cơn đau nhức nơi cánh tay đánh rớt kiếm trong tay hắn xuống, sau đó đưa tay trái chụp được thanh kiếm, chỉa ngược mũi kiếm về phía tên thích khách, trầm giọng nói: "Tứ ca, ngươi rất thiếu kiên nhẫn."

Tên đó chậm rãi nâng tay lên, khi khăn che trên mặt hạ xuống, đúng là Hoàng Phủ Thanh Hựu! Nhưng hắn chỉ cười lạnh một tiếng: "Quả nhiên là trời muốn diệt ta."

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ cười lên: "Nếu ở trong lòng Tứ ca, ta chính là trời như trong lời nói của ngươi, thì cũng có thể nói như vậy."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Hựu ngưng trọng lại: "Ngươi là trời? Ngươi là tên súc sinh phản nghịch nhất thiên hạ! Ngươi mưu đoạt ngôi vị hoàng đế, ngươi giả tạo di chiếu, Hoàng Phủ Thanh Vũ, ngươi không chết tử tế được đâu!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn bình tĩnh nhìn hắn: "Ta phong ngươi là quận vương, chính là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ. Ngươi không nên nghĩ như vậy, ngươi vốn muốn chặt đứt một chút tình nghĩa cuối cùng của huynh đệ chúng ta thôi, ta cũng chỉ là biết thời biết thế, thành toàn cho ngươi mà thôi."

Dứt lời, hắn nhìn về phía những thị vệ chậm rãi tiến lên: "Giam giữ hắn lại."

Hai người thị vệ tiến lên bắt lấy Hoàng Phủ Thanh Hựu, thêm hai người thị vệ đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ, tiếp nhận kiếm trong tay hắn, nhìn vết thương trên tay hắn, lo lắng nói: "Hoàng Thượng, trước tiên người nên hồi cung truyền ngự y đến khám đi, miệng vết thương này sâu như vậy, nếu chạm vào kinh mạch sẽ không tốt lắm đâu."

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩng đầu lên nhìn Tịch Nhan đang đứng trên hành lang, sắc mặt trầm xuống.

Tịch Nhan đem mặt Bất Ly chôn vào trong lòng mình, không cho cô bé nhìn thấy những hình ảnh đẫm máu này, nhưng khi ánh mắt nàng giao nhau với ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ, nàng cũng lạnh lùng không thèm nhìn hắn nữa.

Quả nhiên, vô tình nhất chính là bậc đế vương.

********** **

Trở lại trong cung, Tịch Nhan liền đến ở trong cung của Bất Ly, tiếp tục sống với thân phận xấu hổ của mình.

https://thuviensach.vn

Sau khi Hoàng Phủ Thanh Vũ trở lại trong cung liền vội triệu ngự y yết kiến, kế đó phân chia ngự y thành hai nhóm, một nhóm ở lại Khâm An điện kiểm tra vết thương băng bó cho hắn, một nhóm khác được điều đến Tây Lục cung, an thần định kinh cho Tịch Nhan cùng Bất Ly.

Nghe được ý đồ của nhóm ngự y được điều đến, Tịch Nhan chỉ cười lạnh một tiếng: "Các ngươi trở về nói cho Hoàng Thượng biết ta cùng trưởng công chúa không có chấn kinh, chẳng qua chỉ cảm thấy lạnh mà thôi."

Bất Ly nghe không hiểu những lời này, lay lay cánh tay của nàng: "Mẫu thân, chúng ta đi thăm phụ thân một chút đi, con thấy người chảy rất nhiều máu."

Tịch Nhan cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của nữ nhi, trong lòng cảm thấy rất cay đắng, rốt cuộc vẫn là nói: "Nếu con muốn đi, ta sẽ cho vú nuôi mang con đi, được không?"

Bất Ly nhất thời vừa khóc nháo lại vừa làm nũng, nhưng Tịch Nhan đều làm như nghe không thấy, cuối cùng vẫn cho vú nuôi đi cùng cô bé.

Bất Ly mới vừa đi một lúc, bỗng nhiên có người vào thông báo nói là Mạc phi nương nương của Lạc Hà cung đến cầu kiến. Truyện Sắc Hiệp -

Tịch Nhan vào cung đã nhiều ngày nay, ngoại trừ hoàng hậu Lâm Lạc Tuyết, phi tần khác nơi hậu cung của Hoàng Phủ Thanh Vũ, một người nàng cũng không nhìn thấy qua, lúc này nghe được có người muốn gặp mình, không khỏi có chút ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Mạc Doanh không mang theo cung nữ, một thân một mình đi vào trong điện, Tịch Nhan ngồi yên một chỗ, ngẩng đầu lên thản nhiên nhìn nàng ta một cái. Nàng thấy vị Mạc phi này chỉ mặc một bộ cung trang màu xanh đơn giản, trang sức không quá nhiều, trên đầu cũng chỉ cài hai cây trâm đơn giản, bộ dáng thanh tú.

https://thuviensach.vn

Mạc Doanh nhìn thấy Tịch Nhan, sắc mặt vốn đang không tốt lắm nhất thời lại lộ ra một chút tái nhợt, vò vò chiếc khăn cầm trong tay, hồi lâu sau mới vừa do dự mở miệng nói: "Xin chào."

Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, dễ dàng lọt vào tai người khác. Tịch Nhan khẽ cười lên, sóng mắt lưu chuyển: "Xin chào Mạc phi nương nương."

Tịch Nhan vô danh vô phận, nhìn thấy nàng ta cũng không đứng dậy chào, nhưng mà Mạc Doanh dường như không thèm để ý đến, ngược lại có vẻ rụt rè kỳ lạ. Tịch Nhan nhìn bộ dáng của nàng ta, tựa hồ chỉ còn thiếu việc hành lễ với mình nữa thôi, trong lòng bất giác thở dài, đứng dậy nói: "Mạc phi nương nương, xin mời ngồi."

Mạc Doanh lúc này mới lên tiếng, cúi đầu đi về phía trước, ngồi xuống trên chiếc ghế bên cạnh Tịch Nhan, nhưng chỉ cúi đầu nhìn mũi chân mình không nói lời nào, hết vần lại vò chiếc khăn trong tay, cũng không ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Tịch Nhan một cái, giống như không biết nên mở miệng như thế nào.

Tịch Nhan bất giác nổi lên vài phần hứng thú. Một vị nương nương như vậy, dù nàng đã từng sống trong ba hoàng cung nhưng đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Miễn cưỡng chống một tay, Tịch Nhan khẽ nghiêng thân mình, tựa vào đầu giường, cười khẽ lên: "Mạc phi nương nương tới gặp ta sao?"

Mạc Doanh rốt cuộc cũng nâng đầu lên, trả lời: "Đúng." Vừa dứt lời, trong mắt nàng ta liền hiện lên một tia bối rối: "Nhưng xin cô đừng nói với Hoàng Thượng."

Đôi mắt Tịch Nhan chuyển động vòng vo: "Vậy nương nương tìm ta là vì chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Thanh âm Mạc Doanh vẫn mềm nhẹ như trước: "Ta chỉ muốn tới hỏi thăm thương thế của Hoàng Thượng thế nào thôi? Ta nghe các cung nhân nói Hoàng Thượng từ ngoài cung trở về, cả người toàn là máu, vội vàng triệu ngự y tới, lại nghe nói..... Hoàng Thượng và cô cùng nhau rời cung cùng nhau hồi cung, cho nên, muốn tới hỏi cô một chút."

Tịch Nhan cười khẽ lên: "Nương nương thật sự rất quan tâm hoàng thượng nha, vì sao không tự mình đi Khâm An điện hỏi chứ? Vì sao lại không cho ta nói với hoàng thượng?"

Chiếc khăn trong tay Mạc Doanh bất giác lại bị vò chặt thêm một chút, hồi lâu sau mới nói: "Bởi vì Hoàng Thượng không thích phi tần trong cung hỏi thăm chuyện của ngài, nếu bị Hoàng Thượng biết được, chỉ sợ ngài lại tức giận, đến lúc đó lại ảnh hưởng đến thương thế, vậy thì tội của ta càng nặng."

Trong lòng Tịch Nhan nhịn không được lại chậc chậc thở dài, cười một tiếng, nói: "Hoàng Thượng của cô đối xử với cô được chứ?"

Mặt Mạc Doanh đỏ lên: "Hoàng Thượng đối xử vô cùng tốt."

Tịch Nhan quan sát, đánh giá nàng ta từ trên xuống dưới, khẽ lắc đầu nói: "Thật ra ta nhìn không ra ngài ấy đối xử tốt với cô."

Mạc Doanh thấy nàng nhìn mình, cũng nhìn lại bản thân mình, rồi vội vàng vẫy tay giải thích nói: "Không phải Hoàng Thượng không tốt với ta, hàng tháng Hoàng Thượng đều ban cho ta rất nhiều tơ lụa, gấm vóc cùng vàng bạc châu báu, là do ta không thích những thứ kia thôi. Mẫu thân của ta từng nói qua, con người hưởng thụ quá mức sẽ bị giảm phúc ."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 267

Truyện Sắc Hiệp -

Tịch Nhan nao nao, không tự chủ được cúi đầu nhìn lại trên người mình một phen, cũng may hôm nay trên người nàng không có thứ gì quý trọng, bằng không, chỉ sợ chính mình cũng là người bị giảm phúc. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, rốt cuộc nhịn không được cười nhạo nói: "Cô rất quan tâm thương thế của ngài ấy phải không? Ta dẫn cô đi Khâm An điện nhìn ngài ấy một cái nhé?"

Nghe vậy, Mạc Doanh nhất thời vừa bối rối vừa kinh hãi: "Không không không, ta chỉ là tới hỏi thăm một chút thôi, cũng không muốn đi quấy rầy Hoàng Thượng."

"Sợ cái gì chứ?" Tịch Nhan tiến lên nắm lấy tay nàng ta, cười nói, "Ta cũng chưa đi thăm ngài ấy đâu, nên sẽ cùng đi với cô, đi thôi."

Mạc Doanh không ngừng né tránh nàng, vội la lên: "Không không không, cô nương không nên khách khí như vậy, chỉ cần cô đi thăm Hoàng Thượng rồi trở về nói cho ta biết tình hình của Hoàng Thượng như thế nào cũng được mà."

Tịch Nhan rốt cuộc buông nàng ta ra, lại nghiêng đầu tỏ vẻ suy tư: "Nhưng tấm lòng chân thành của Mạc phi nương nương như vậy mà không cho ngài ấy biết, trong lòng ta rất đỗi băn khoăn."

https://thuviensach.vn

Dứt lời, Tịch Nhan liền nâng chân đi ra ngoài.

Mạc Doanh nhất thời có chút hoang mang cùng lo sợ, vội tiến lên kéo Tịch Nhan lại: "Cô nương, cô đừng....." Cắn răng, giống như từ trước tới nay chưa từng hạ quyết tâm như vậy, nàng ta nói: "Ta cùng đi với cô nương cũng được."

Tịch Nhan khẽ cười lên, lại duỗi tay ra nắm lấy tay nàng ta: "Ta kéo cô đi như vậy, cô sẽ không ghét bỏ ta chứ? Nương nương dù sao cũng là một vị phi tử, mà ta --"

"Cô nương không cần nói như vậy." Mạc Doanh cúi đầu xuống, "Cô nương không chê bỏ ta là tốt rồi, xuất thân của ta như vậy....."

Tịch Nhan liền kéo nàng đi đến phía trước, vừa đi vừa nói: "Gia cảnh nhà cô như thế nào?"

Mạc Doanh trả lời rất chi tiết, Tịch Nhan lại hỏi nàng ta tình hình sau khi vào cung, Mạc Doanh cũng đều trả lời không sót thứ gì, cứ như vậy vừa đi vừa nói, bất giác cả hai đã đến Khâm An điện, nhìn thấy một đám ngự y từ bên trong đi ra.

Mọi người nhìn thấy Mạc Doanh đều cúi người hành lễ: "Thần tham kiếm Mạc phi nương nương."

Mạc Doanh dừng một chút, bảo mọi người bình thân, lại nói: "Ta muốn hỏi các vị đại nhân, thương thế của Hoàng Thượng như thế nào rồi?"

Vị ngự y đứng đầu đang muốn trả lời, Tịch Nhan bỗng nhiên kéo Mạc Doanh đi: "Đã đi đến nơi này rồi còn hỏi các lão nhân này làm cái gì, tự mình vào xem chẳng phải sẽ biết sao? Đi thôi!"

Dứt lời, nàng cũng không thèm quan tâm đến của sắc mặt Mạc Doanh, lôi kéo Mạc Doanh đi vào tẩm điện của Hoàng Phủ Thanh Vũ.

https://thuviensach.vn

Còn lại một đám ngự y ở ngoài điện, người này nhìn người kia, bất giác đều lắc đầu thở dài.

Tống Văn Viễn vừa nhìn thấy Tịch Nhan, trên mặt lập tức tràn đầy ý cười, nhưng khi nhìn thấy Mạc phi phía sau Tịch Nhan mới cảm thấy nao nao, lập tức hành lễ, sau đó mở cửa tẩm điện ra.

Trong tẩm điện lập tức truyền ra thanh âm của Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng tiếng cười khanh khách của Bất Ly, khi Tịch Nhan bước vào, Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Bất Ly đồng thời ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, Bất Ly lập tức vui mừng kêu to lên: "Mẫu thân, người cũng đến thăm phụ thân!"

Tịch Nhan nhìn lên cánh tay phải của Hoàng Phủ Thanh Vũ, chỗ tay áo hơi hở ra, rõ ràng là do bị băng bó, nàng lại nghĩ đến đám ngự y mới vừa lui ra ngoài, trong lòng không khỏi buông lỏng xuống, chợt nhớ tới Mạc Doanh, liền cười nói với cha và con gái bên kia: "Ly nhi ngoan, mẫu thân dẫn theo một người đến thăm phụ hoàng của con."

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt trầm tĩnh.

Tịch Nhan xoay người ra sau nhưng không thấy Mạc Doanh đi theo vào, không khỏi thở dài, lại đi ra cửa kéo Mạc Doanh đang tránh ở bên cạnh tiến vào, nói: "Hoàng Thượng, Mạc phi nương nương nghe nói Hoàng Thượng bị thương, rất nhớ mong, dọc theo đường đi thiếu chút nữa thì bật khóc rồi. Một người dịu dàng như vậy, sao Hoàng Thượng nỡ làm cho người khóc chứ? Còn không mau khuyên giải an ủi nàng đi?"

Ánh mắt của Hoàng Phủ Thanh Vũ trong nháy mắt liền ám trầm xuống.

Mạc Doanh thật cẩn thận từ phía sau Tịch Nhan xuất hiện, lập tức hành lễ: "Nô tì tham kiến Hoàng Thượng, không biết thương thế của Hoàng Thượng như thế nào, thật sự là không yên lòng, cho nên cả gan tiến đến thăm hỏi Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng chớ trách phạt."

https://thuviensach.vn

Sau đó, Hoàng Phủ Thanh Vũ lại khẽ cười lên: "Ái phi làm sao lại nói như vậy, nàng tới thăm hỏi trẫm có nghĩa là trong lòng nàng đang nghĩ tới trẫm, trẫm sao lại trách nàng cho được chứ?" Dứt lời, hắn nâng mắt nhìn về phía Tịch Nhan, nói: "Mạc phi rất nhát gan, cũng may có nàng mang nàng ta đến đây."

Tịch Nhan khẽ nâng cằm lên, nhoẻn miệng cười, lại tiến lên ôm lấy Bất Ly từ trong lòng hắn: "Ly nhi, chúng ta trở về đi, để cho phụ hoàng của con cùng Mạc phi nương nương trò chuyện."

Bất Ly lập tức nhào vào trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Không muốn trở về cùng mẫu thân đâu, không muốn phụ thân nói chuyện với cô ta, không muốn không muốn --"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vội dùng tay trái ôm lấy Bất Ly, nhẹ nhàng dỗ dành: "Ly nhi ngoan, không nói không nói."

Tịch Nhan lại giả vờ giận dỗi: "Ly nhi, con muốn ở lại với phụ hoàng phải không? Vậy mẫu thân về cung trước nhé?"

Quả nhiên, Bất Ly lập tức ngồi dậy từ trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, nước mắt lưng tròng nhìn Tịch Nhan: "Mẫu thân --"

Tịch Nhan vươn tay ra, Bất Ly cong cong cái miệng nhỏ nhắn, tâm không cam lòng không nguyên chui vào lòng Tịch Nhan. Lúc này Tịch Nhan mới nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, nở nụ cười: "Hoàng Thượng nên nghỉ ngơi cho tốt, ta cùng với Bất Ly xin cáo lui ."

Dứt lời, Tịch Nhan ôm Bất Ly liền lập tức rời khỏi tẩm điện, chỉ để lại Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Mạc Doanh ở trong lại.

Sau một lúc lâu trầm mặc, Mạc Doanh vẫn còn quỳ trên mặt đất bởi vì chưa được Hoàng Phủ Thanh Vũ cho phép bình thân. Cắn môi dưới hồi lâu, rốt cuộc nàng nhịn không được khẽ ngẩng đầu lên, bỗng bắt gặp tầm mắt

https://thuviensach.vn

của Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn dừng lại ở vị trí cửa, ánh mắt sâu thẳm như vậy dường như hút hết mọi thứ xung quanh vào đó.

Mạc Doanh nhịn không được khẽ run lên, thấp giọng gọi một tiếng: "Hoàng Thượng, thương thế của ngài thế nào rồi?"

Lại qua một hồi lâu, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới thu hồi tầm mắt lại, ánh mắt lạnh lùng lướt qua người nàng, ngữ khí cũng vô cùng lãnh đạm: "Đứng lên đi."

"Tạ Hoàng Thượng." Mạc Doanh đứng dậy, cúi thấp đầu đứng ở nơi đó.

"Là nàng ta đi tìm nàng sao?" Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng nhiên mở miệng.

"Dạ?" Mạc Doanh đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó liền ý thức được hắn đang nói chuyện với mình, vừa cẩn thận tự hỏi mình một phen, sau đó mới rốt cuộc hiểu được hắn ám chỉ đến Tịch Nhan, vội nói, "Không phải nàng ta tìm đến nô tì, là nô tì đi tìm nàng ta....." Thanh âm của nàng càng ngày càng thấp, bỗng nhiên hai đầu gối khụy xuống, quỳ gối trên mặt đất: "Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội."

"Trẫm vừa mới nói nàng vô tội." Thanh âm của Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi có chút cao, giống như không kiên nhẫn, "Ở trong mắt nàng, trẫm chính là cái loại người lật lọng sao?"

"Nô tì không dám!" Mạc Doanh cơ hồ cũng bị ngữ khí của hắn dọa cho sợ tới mức bật khóc ra, vội vàng dập đầu xuống đất.

Hồi lâu sau Hoàng Phủ Thanh Vũ mới mở miệng nói: "Nàng có biết nàng ta là ai chăng?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 268

Hồi lâu sau Hoàng Phủ Thanh Vũ mới mở miệng nói: "Nàng có biết nàng ta là ai chăng?"

Mạc Doanh chậm rãi ngẩng đầu lên, do dự thật lâu sau, mới trả lời: "Nô tì nghe nói, nàng ta là mẫu thân của trưởng công chúa."

"Ừ." Hoàng Phủ Thanh Vũ lên tiếng, lại nói, "Vậy hôm nay nhìn thấy nàng ta rồi, nàng có cảm giác gì?"

"Rất đẹp." Mạc Doanh khẽ cắn môi, trong đôi mắt ẩm ướt hiện lên một tia nhộn nhạo, "Nàng ta là nữ tử đẹp nhất nô tì từng gặp, nhưng cũng thực..... Bình dị và gần gũi."

"Nàng cảm thấy nàng ta bình dị và gần gũi sao?" Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nâng mi nhìn về phía nàng.

Mạc Doanh thấp giọng lên tiếng: "Vâng."

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi nheo mắt lại, mỉm cười nói: "Nếu như thế, trẫm cho nàng ta chuyển đến trong cung của nàng, ở cùng với nàng, nàng thấy thế nào?"

Mạc Doanh cả kinh, ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Hoàng Thượng?"

https://thuviensach.vn

"Yên tâm đi, đến lúc đó, nàng vẫn là chủ nhân của Lạc Hà cung như trước." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nói.

"Nô tì không phải có ý tứ này." Mạc Doanh vội hỏi, "Nô tì chỉ sợ sẽ ủy khuất nàng ta....."

"Chuyện đó nàng không nên lo lắng, cứ theo lời của trẫm mà làm đi." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhắm hai mắt lại, trong ánh mắt ẩn ẩn có nét mỏi mệt, "Lui ra đi."

"Vâng." Nghe vậy, Mạc Doanh không dám chậm trễ, vội vã đứng dậy rời khỏi Khâm An điện.

****

Biết được Tịch Nhan muốn chuyển đến Lạc Hà cung ở cùng Mạc Doanh, Bất Ly không tránh khỏi một phen khóc lóc ầm ỹ cả lên, nhưng mà lần này, mặc cho cô bé khóc từ Khâm An điện, đến Ngự thư phòng hay Ngự hoa viên, Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn nhất quyết không sửa đổi ý chỉ. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Tịch Nhan cũng không để ý, ngược lại cảm thấy rất thú vị, thuận thuận lợi lợi làm theo ý chỉ, ngày hôm sau liền chuyển vào Tây viện của Lạc Hà cung.

Mạc Doanh sắp xếp riêng một gian phòng lớn nhất để Tịch Nhan ở, phân phó mọi thứ thỏa thỏa đáng đáng, sáng ngời đường hoàng. Tịch Nhan rất là thích, lôi kéo tay nàng ta trái một câu đa tạ phải một câu cảm kích.

Mạc Doanh khẽ đỏ mặt, cười nói: "Nô tì cũng chỉ là làm theo ý chỉ của Hoàng Thượng thôi, cô nương thích là tốt rồi."

Lần này, nàng ta xưng Tịch Nhan là cô nương, lại trước mặt Tịch Nhan tự xưng nô tì, Tịch Nhan cảm thấy có ẩn ý bên trong, nhưng cũng không đề

https://thuviensach.vn

cập tới, đi dạo một vòng chung quanh cung xong liền trở về phòng của mình.

Đêm hôm đó, Hoàng Phủ Thanh Vũ liền lật bài tử của Lạc Hà cung, hơn nữa trước bữa tối đã đến đó, cùng Tịch Nhan và Mạc Doanh dùng bữa tối.

Tịch Nhan tất nhiên là không chút nào để ý đến, bình tĩnh tự nhiên, chăm chú thưởng thức những món bản thân mình thích ăn, không ngừng ra lệnh cho cung nữ bên cạnh thay đổi các đĩa thức ăn trên bàn, khi Tịch Nhan chỉ đến món ăn nào, cung nữ kia sẽ bất động thanh sắc chuyển đĩa thức ăn đến trước mặt nàng, nhưng mà mỗi khi như thế, Tịch Nhan lại không chạm vào đĩa thức ăn đó, ngược lại hướng đôi đũa sang chỗ khác.

Đôi mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên lướt qua trên người nàng, khóe miệng khẽ nhếch lên, vừa xoay đầu bắt gặp chiếc đũa của Mạc Doanh yên lặng không động đậy liền phân phó cung nữ bên cạnh: "Gắp thức ăn cho Mạc phi nương nương đi."

Mạc Doanh thụ sủng nhược kinh, cực kỳ cẩn thận cảm tạ long ân, nhưng khi động đũa lại dùng rất ít.

Tịch Nhan cắn đôi đũa ngọc cười khẽ lên: "Mạc phi nương nương, người khẩn trương cái gì chứ? Hoàng Thượng săn sóc như vậy, bao nhiêu phi tần muốn cầu cũng cầu không được phúc khí như vậy đâu! Nương nương là người có phúc, không cần phải nghĩ đến câu nói hưởng thụ nhiều sẽ giảm phúc giảm thọ, sẽ có điềm xấu!"

Mạc Doanh vội không ngừng lên tiếng, ngẩng đầu lên vẫn là khuôn mặt với nụ cười ôn nhu như trước.

Tịch Nhan lấy một ly rượu, giơ lên hướng về phía nàng kính một chút, sau đó uống một hơi cạn sạch, đứng dậy nói: "Ta đã no rồi, Hoàng Thượng cùng Mạc phi nương nương chậm rãi dùng đi."

https://thuviensach.vn

Ban đêm, Tịch Nhan ngủ cực kỳ không yên, nơi ngực luôn ẩn ẩn cơn đau.

Ngay từ đầu nàng chỉ tưởng bản thân mình miên man suy nghĩ mới gây ra triệu chứng như thế, nhưng đêm càng dài, cơn đau nơi ngực càng rõ ràng.

Tịch Nhan lúc này mới biết thì ra cũng không phải là tâm bệnh gì đó, mà ở nơi đó thật sự đau, hơn nữa rất đau! Nàng nhịn không được cúi đầu rên rỉ, không biết tại sao có thể như vậy, ở trên giường cố nén một lát, nhưng lại thiếu chút nữa ngã xuống giường.

Cửa phòng đột nhiên bị người ta đẩy ra, ngay tại thời điểm nàng sắp sửa rơi xuống giường, bỗng nhiên một đôi tay ôm nàng lên, một lần nữa thả nàng lại trên giường.

Tịch Nhan cắn chặt hàm răng, còn chưa mở mắt đã nghe thấy được hơi thở trên người của người đó giống như đã từng quen biết, nàng chậm rãi nâng mắt lên, quả nhiên là Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Nàng đau đớn khó nhịn, nỗi tức giận trong lòng cũng là khó nhịn, liền đấm vào người hắn: "Tránh ra --"

"Nhan Nhan, đừng nhúc nhích." Hoàng Phủ Thanh Vũ hình như có chuẩn bị trước khi đến, cũng không biết từ chỗ nào lấy ra một hộp ngân châm, sau khi giữ chặt tay chân của nàng, cởi quần áo của nàng, liền châm vài kim lên huyệt đạo trên tay trái của nàng.

Sau một trận đau nhức khi cây kim đầu tiên hạ xuống, thế nhưng những cây kim kế tiếp thật sự lại không hề đau như vậy nữa. Toàn thân Tịch Nhan đều ra mồ hôi, lúc này cả người nàng trở nên vô lực, mông mông lung lung nhìn hắn: "Vì sao ta lại đau....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của nàng, trầm giọng nói: "Đừng sợ, chỉ là căn bệnh phát sinh khi nàng sinh Bất Ly thôi."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan cảm thấy hắn đang lừa mình: "Nói bậy..... Trước kia ta chưa từng bị đau....."

"Bởi vì bệnh này vẫn bị áp chế." Hắn tiếp tục giải thích nói, "Nhưng bị áp chế, cũng không có nghĩa là đã trị dứt điểm. Phía Tây Lạc Hà cung này, ánh mặt trời mỗi ngày chiếu vào nhiều nhất, nàng ở nơi đây, bệnh này sẽ chậm bộc phát, chỉ cần trị liệu một chút sẽ khỏe lại, không đau nữa."

Tịch Nhan vốn đang tràn đầy hoài nghi, nhưng khi nghe hắn nói chắc chắn như vậy, rốt cuộc lựa chọn nửa tin nửa ngờ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, hắn mới chậm rãi rút ra những cây kim đã châm trên người nàng ra, tinh thần Tịch Nhan đang lâm vào cơn hoảng hốt, trong lúc mơ mơ màng màng cảm thấy thanh âm của hắn ngay tại bên tai mình, hơn nữa còn không ngừng có những nụ hôn mềm nhẹ rơi xuống trên người mình.

Tịch Nhan rất muốn mở to mắt, nhưng một chút khí lực cũng không có, cảm giác mê ly giống như đã từng quen biết từ trong cơ thể truyền ra, nàng nhịn không được thoải mái thở dài một hơi, vốn nàng vẫn còn có chút đau nhói nơi ngực, đột nhiên trong lúc đó giống như không còn cảm giác gì nữa.

Trong thân thể giống như không có cảm giác gì, cùng với thanh âm trầm thấp thong thả của Hoàng Phủ Thanh Vũ bên cạnh nàng suốt một đêm. Trong cơn hoảng hốt, nàng nghe thấy hắn lặp đi lặp lại: "Nhan Nhan, không có việc gì, sẽ khỏe lại nhanh thôi....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 269

Ngày hôm sau, lúc Tịch Nhan tỉnh lại mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu.

Gối bên cạnh dường như vẫn con sót lại hơi thở thực mỏng manh, nhưng cũng không thể nào bỏ qua được. Truyện Sắc Hiệp -

Tịch Nhan chậm rãi ngồi dậy, cảm thấy toàn thân đều đau ê ẩm, trong cơn hoảng hốt nàng nhớ rõ đêm qua Hoàng Phủ Thanh Vũ tựa hồ đã đến phòng mình, hơn nữa, trong trí nhớ vẫn còn độ ấm của da thịt tiếp xúc thân mật với nhau.

Tịch Nhan cúi đầu nhìn chính mình, nhưng vẫn thấy trung y giống như đêm qua trước khi đi vào giấc ngủ, vẫn không có thay đổi gì, vì thế nàng không xác định đến tột cùng đêm qua Hoàng Phủ Thanh Vũ có làm gì mình hay không.

Hôm nay nàng thức dậy trễ, bữa trưa cũng đương nhiên dùng trễ, vừa mới cầm lấy đôi đũa liền nghe từ bên ngoài truyền đến tin tứ, nói hoàng đế hạ chỉ ban chết cho Tứ Vương gia Hoàng Phủ Thanh Hựu cùng Lục Vương gia Hoàng Phủ Thanh Hoành, hành hình ngay lập tức.

Tịch Nhan nhất thời không cón khẩu vị nữa, chỉ miễn cưỡng uống một chén canh, liền cho người dọn bữa trưa xuống. Trong lòng nàng âm thầm cân nhắc, lần này hắn đồng thời ban chết cho hai vị huynh trưởng, tuy nói là

https://thuviensach.vn

có đầy đủ mọi chứng cứ cho các tội danh, nhưng dù sao cũng khó tránh bị mọi người nghị luận, cũng không biết sử sách sẽ thêm bớt những gì đây.

Suốt cả ngày, Tịch Nhan đều không yên lòng, cứ miên man suy nghĩ mãi, kết quả là ngay cả bữa tối cũng không dùng. Vừa mới thắp đèn, bỗng nhiên có người đến truyền lời nói là Bất Ly mời nàng qua dùng điểm tâm.

Thì ra là Bất Ly muốn nàng qua đó, bất luận như thế nào Tịch Nhan vẫn sẽ đi. Trên đường đi, nàng nhất thời lại nghĩ tới hẹn ước nửa năm với Hoàng Phủ Thanh Vũ, trong lòng nhịn không được lại cảm thấy sầu lo – nếu thời hạn nửa năm đến, nàng làm sao bây giờ, Bất Ly làm sao bây giờ?

Nàng suy nghĩ suốt cả đường đi, người phía trước đã đưa nàng đi đến giữa Ngự hoa viên, tâm Tịch Nhan bất giác sinh nghi, dừng lại cước bộ: "Không phải ngươi nói trưởng công chúa mời ta đi dùng điểm tâm sao? Đến Ngự hoa viên làm gì?"

Người đó khom người nói: "Thỉnh quận chúa đi thêm vài bước nữa, trưởng công chúa ở ngay lương đình phía trước."

Tịch Nhan cảm thấy càng nghi ngờ hơn, thật cẩn thận đi tới phía trước, đồng thời cũng bất giác nắm chặt tay, sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào.

Vòng qua hòn giả sơn, trước mặt đột nhiên sáng bừng lên, khoảng đất trống phía trước bỗng xuất hiện một tòa phù dung trướng! Dưới ánh sao sáng lấp lánh, tòa phù dung trướng không cần ánh đèn của nhân gia vẫn sáng bừng giống như chốn tiên cảnh. Gió nhẹ thổi qua, tòa phù dung trướng khẽ lay động, người ngồi bên trong không phải là Hoàng Phủ Thanh Vũ thì còn là ai?

Tịch Nhan cứng người tại chỗ, người phía trước khom người hành lễ xong liền lui xuống. Tịch Nhan phục hồi tinh thần lại, lúc còn muốn hỏi hắn chuyện gì đã xảy ra nhưng đã sớm không thấy thân ảnh của hắn đâu. Nàng có chút chần chờ nhìn về phía tòa phù dung trướng kia, lại nhịn không được

https://thuviensach.vn

nhớ tới giấc mộng giống như thật trong cơn hốt hoảng đêm qua, trên mặt bất giác nóng lên, xoay người muốn đi.

Nhưng nàng vừa mới quay trở lại hai bước, lại nhịn không được dừng chân, hồi lâu sau, rốt cuộc vẫn cảm thấy không cam lòng nên dậm chân, xoay người đi về phía tòa phù dung trướng kia.

Nhưng vừa mới đi đến bên cạnh trướng, người trong lều bỗng nhiên vươn tay ra kéo nàng tiến vào. Tịch Nhan cảm thấy như trời đất nghiêng ngả, đợi đến khi lấy lại tinh thần, nàng phát hiện mình đã ngã vào trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, dưới thân là tấm đệm bằng lông thật dày, bàn tay nàng thậm chí còn chạm được chăn bông, người này rõ ràng là đã chuẩn bị qua đêm nơi này rồi.

Ban đêm rất yên tĩnh, tòa phù dung trướng lại càng làm cho người ta mê ly, thanh âm của Hoàng Phủ Thanh Vũ nghe qua cực kỳ xa xôi, giống như từ trên trời truyền xuống: "Nhan Nhan, ta chờ nàng đã lâu rồi."

Trong lòng Tịch Nhan vẫn tràn đầy nỗi cáu giận đối với hắn, nghe xong lời này, bất giác nhắm hai mắt lại, hừ lạnh một tiếng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi cúi đầu, ngón tay lướt qua khuôn mặt của nàng, thấp giọng nói: "Hôm nay ta đã ban chết cho hai người."

Nhắc tới chuyện này, Tịch Nhan lại càng căm tức, khóe miệng lại nở ra một nụ cười: "Như thế nào, trong lòng ngài vẫn còn có thể khổ sở sao?"

"Rất khổ sở." Hắn lại thản nhiên thừa nhận, nhưng thanh âm vẫn nhỏ nhẹ như cũ, "Tuy nói không hề có tình cảm với nhau, nhưng dù sao cũng là cốt nhục chí thân."

Trong lòng Tịch Nhan nhịn không được cảm thấy nỗi chua xót dâng lên, rốt cuộc mở mắt ra, ánh sáng trong mắt ảm đạm, nói: "Ngài vẫn còn biết cốt nhục chí thân sao? Vậy vì sao phải đẩy Ly nhi vào tình cảnh nguy hiểm như

https://thuviensach.vn

vậy? Ngài biết rõ Hoàng Phủ Thanh Hựu sẽ đi hại ngài, vậy mà còn dùng chúng ta đi làm mồi nhử sao?"

"Không có." Hắn chậm rãi vỗ về đầu của nàng, "Hoàng Phủ Thanh Hựu sớm định ra kế hoạch sẽ động thủ vào buổi chiều, địa điểm động thủ chính là Nhất Phẩm lâu, cho nên ta mới đưa nàng cùng Bất Ly đi vào ngôi nhà đó. Chẳng qua, hắn kịp thời thay đổi kế hoạch, cũng may thị vệ vẫn âm thầm theo bên cạnh chúng ta mới không gây thành đại họa."

Tịch Nhan bỗng dưng ngồi dậy từ trong lòng hắn, loại cảm giác áy náy này lại lần nữa ập đến: "Ngài đang nói – Thật ra ngài là vì bảo hộ ta cùng Bất Ly....." Trong lòng nàng đã không còn lo lắng nữa, thanh âm nhỏ đến không thể nhỏ hơn, đầu cũng cúi thấp xuống, ánh mắt nàng dừng lại trên cánh tay phải hắn đặt ở một bên, nhịn không được cảm thấy rất đau lòng: "Tay còn đau không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng: "Nàng hôn ta một cái, có lẽ sẽ không đau ."

Tịch Nhan có chút cáu giận trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, bỗng nhiên nhớ lại ngày ấy trong ngôi nhà nhỏ ấy hắn từng nói qua những lời này: "Ngài không phải đã nói rằng cái gọi là ngu dốt chính là thẳng thắn thành khẩn đối với ta lần thứ hai sao? Vậy vì sao phải nói cho ta biết những chuyện này?"

Hồi lâu sau nàng mới nghe được thanh âm của hắn: "Bởi vì ta không muốn giận dỗi nhau nữa. Ta đã mất đi hai người có liên hệ huyết thống rồi, dù không có tình cảm nhưng cũng khổ sở, huống chi là nàng?"

Lời này thật sự là động tình động dung, căn bản không giống với Hoàng Phủ Thanh Vũ ngày thường, Tịch Nhan nhịn không được khẽ giật mình, nâng mắt nhìn về phía hắn, nhưng thấy trong đôi mắt đen của hắn bỗng lóe lên ánh sáng.

https://thuviensach.vn

Hắn bỗng nhiên vươn cánh tay không bị thương ra ôm lấy Tịch Nhan, thấp giọng nói: "Nhan Nhan, ở lại đi, đừng rời khỏi đây nữa. Cho dù là nửa năm sau, cũng không cần đi. Nàng từng nói qua, cho dù không thể làm một đôi vợ chồng tốt, cũng có thể làm một đôi cha mẹ tốt, coi như là vì Bất Ly, ở lại đi."

Hắn rốt cuộc cũng nhắc tới hẹn ước nửa năm với nàng, tuy hiện giờ trí nhớ của nàng đã hoàn toàn biến mất nhưng cuối cùng nàng cũng tin mình là thê tử của hắn, là mẫu thân của Bất Ly.

Tại nơi đây, vào lúc này, tình ý chậm rãi dâng trào, Tịch Nhan bỗng nhiên nghẹn ngào, mê ly .

Kỳ thật nàng thà là lúc trước hắn ép mình phải đồng ý thời hạn cả đời, không cần phải nói cái gì nửa năm sau sẽ thả nàng đi. Bởi vì hiện nay, nàng đã không thể nào rời khỏi Bất Ly, huống chi sau này?

Nhưng Nam Cung Ngự, hắn phải làm sao bây giờ?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 270

Nghĩ đến Nam Cung Ngự, tâm Tịch Nhan bất giác trầm xuống, cũng không trả lời câu hỏi của Hoàng Phủ Thanh Vũ, liền mở miệng nói: "Chuyện tìm thuốc có tiến triển gì không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ dừng một chút, cánh tay từ bên hông nàng buông ra, thanh âm cũng trầm xuống: "Không có."

Tịch Nhan vừa nghe thanh âm của hắn, liền hiểu được hắn đang suy nghĩ gì. Hôm nay, hắn đã ban chết cho hai người thân, trong lòng nhất định rất khổ sở, tuy là nàng không biết nhiều về bọn họ, nhưng nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đau lòng như vậy, cũng đã nói lên tất cả. Bên cạnh đó, tối nay hắn dựng lên một tòa phù dung trướng trong Ngự trong hoa viên, có thể thấy được nhất định là muốn cùng nàng tâm sự, tất nhiên không muốn nghe nàng đề cập đến Nam Cung Ngự .

"Ta đã không thể nào rời khỏi Bất Ly." Tịch Nhan rũ mắt xuống, thấp giọng nói, "Nửa năm sau, ta cũng không biết nên chọn như thế nào."

Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa nghe nàng nói vậy liền chuyển tầm mắt trên người nàng một lần nữa, dừng một chút, đột nhiên từ trên người lấy ra một vật đặt vào trong tay nàng. Tịch Nhan nhìn thấy đó là một khối ngọc, khi nắm trong lòng bàn tay cảm giác rất ấm áp.

https://thuviensach.vn

"Khối ngọc này, ta từng đã cho nàng một lần, nhưng khi đó, nàng lợi dụng nó để trốn thoát khỏi ta." Thanh âm của hắn nặng nề, "Nay ta lại cho nàng một lần nữa, thấy ngọc bài này như gặp ta, để xem nàng dùng như thế nào."

Tịch Nhan nhịn không được dùng sức nắm chặt khối ngọc bội, không nói được một lời.

Có lẽ từ lần đầu tiên hắn xuất hiện ở trong giấc mộng của nàng, dù trong trí nhớ của nàng không còn có hắn nhưng hắn vẫn tồn tại trong tiềm thức của nàng, thế cho nên vừa nhìn thấy hắn, đến bên cạnh hắn, trong lòng nàng lại nảy sinh những cảm giác mà ngay cả bản thân mình cũng không có cách nào khống chế được, càng ngày càng phát triển, không thể vãn hồi được.

Có lẽ, nàng đã từng giống như bây giờ, giống như bị trúng cổ độc của hắn, chậm rãi, không thể ngăn chặn được cảm giác đối với hắn..... Động tâm.

Nàng không biết phải mở miệng như thế nào, hồi lâu sau, vẫn không thể không nói chuyện về Nam Cung Ngự: "Ngài có thể đáp ứng với ta hay không, nhất định sẽ tìm được thuốc giải cứu Nam Cung Ngự?"

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ âm trầm, bỗng nhiên ngã về phía sau, xay người lại ngủ. Truyện Sắc Hiệp -

Tịch Nhan ngồi một hồi lâu ở bên cạnh hắn, rốt cuộc chậm rãi nằm xuống ôm sau lưng hắn, đem cằm tựa vào vai hắn: "Có như thế, ta ở lại chỗ này, trong lòng cũng sẽ dễ chịu một chút."

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ ngưng trọng lại, tay trái nắm lấy khuôn mặt của nàng: "Nói lại lần nữa xem."

Tịch Nhan ha ha nở nụ cười, xoay đầu đi chỗ khác: "Không nói."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ xoay người một cái đặt nàng ở dưới thân, cúi đầu xuống cắn cằm của nàng: "Nói."

"Không nói." Tịch Nhan vẫn bướng bỉnh.

"Yêu tinh." Hoàng Phủ Thanh Vũ nghiến răng nghiến lợi thốt lên, nhưng giọng nói vẫn ôn nhu, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Tịch Nhan hứng lấy nụ hôn của hắn, thân mình mềm mại tựa vào trong lòng hắn, không bao lâu bỗng thở gấp, bàn tay không còn sức lực đánh vào vai hắn, ý bảo hắn buông ra để cho mình có thể hít thở. Nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ làm như không nhìn thấy, vẫn bá đạo chiếm đoạt đôi môi nàng như muốn nuốt nàng vào trong bụng mới thỏa mãn.

Lúc Tịch Nhan cơ hồ muốn ngất xỉu, hắn rốt cuộc mới buông lỏng nàng ra một chút, ngược lại cởi quần áo trên người nàng, nhưng chỉ với một bàn tay nên cực kỳ không thuận lợi lắm, hắn loay hoay một hồi lâu, sau đó căm tức gầm nhẹ một tiếng, lại tìm đến đôi môi của nàng.

Tịch Nhan thật vất vả mới bình ổn hô hấp một lát, không muốn để cho bản thân mình lại không thể hít thở một lần nữa, nên bất giác xoay đầu sang phía khác, mềm giọng gọi một tiếng: "Thất lang, chàng để cho ta nghỉ ngơi một chút đi mà."

Tiếng "Thất lang" kia quả thực làm cho Hoàng Phủ Thanh Vũ chấn động mạnh, lập tức cúi người xuống, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng chăm chú: "Nàng gọi ta là gì?"

Trong mắt Tịch Nhan lóe sáng, mang theo ý cười giảo hoạt: "Thất lang nha, chàng không phải đứng hàng thứ bảy sao?"

Hô hấp của Hoàng Phủ Thanh Vũ trở nên dồn dập, đôi mắt sáng ngời giống như người bị sốt cao, bỗng nhiên vươn tay ra, xoa xoa chiếc cổ của Tịch Nhan: "Gọi lại một lần nữa đi."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan vẫn cười ha ha như cũ, quay đầu đi: "Không gọi."

Bàn tay của Hoàng Phủ Thanh Vũ từ chiếc cổ của nàng liền trượt xuống, lần này, đi đến bên hông của nàng, cực kỳ thuận lợi cởi được quần áo của nàng ra, bàn tay to lướt qua da thịt mềm nhẵn, làm cho hô hấp của nàng cũng trở nên dồn dập: "Ngoan, gọi lại một lần nữa đi."

Cho đến khi dục vọng của hắn để ở lối vào của nàng, Tịch Nhan mới ý thức được nguy cơ, vội vàng đưa tay nắm chặt một bên chăn đệm, một lần nữa gọi ra tiếng: "Thất lang..... Ta sợ đau."

Từ khi trở lại bên cạnh hắn, nếu không tính sự mê ly đêm qua, Tịch Nhan nhớ rõ từng cùng hắn có hai lần thân mật. Lần đầu tiên nàng bị Hoàng Phủ Thanh Hoành hạ dược, không có ý thức gì cả; Nhưng vào đêm thứ hai, nàng hoàn toàn thanh tỉnh, tuy rằng thẹn thùng nhưng lại mang theo vui thích, tuy nhiên vẫn không thể tránh khỏi có một chút đau đớn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng nở nụ cười, thanh âm trầm thấp sung sướng, đã lâu rồi trong lòng hắn chưa từng vui vẻ và kích động như vậy, bàn tay to nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt của nàng, ôn nhu nói: "Nhan Nhan, từ nay về sau, hai chúng ta đều ở cùng một chỗ, được không?"

Tịch Nhan cắn ngón tay nhìn hắn, đôi mắt chuyển động vòng vo: "Vậy Ly nhi thì sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi hạ thân dưới xuống: "Ly nhi không phải nhắc nhở chúng ta, từ nay về sau, vĩnh viễn không được chia cắt hay sao?"

Hắn đang nói chuyện bỗng nhiên tiến thẳng vào nàng, Tịch Nhan rên lên một tiếng, nhưng đã bị hắn nuốt hết tiếng rên chưa kịp thoát ra khỏi miệng, tuy nhiên nàng không cảm thấy đau chút nào, nhịn không được vui sướng thở phào nhẹ nhõm, lúc này nàng mới hồi tưởng lại câu nói vừa rồi của hắn -- từ nay về sau, vĩnh viễn không được chia cắt. Trong lòng nàng bất giác

https://thuviensach.vn

tràn đầy lo lắng, giống như là cùng hắn kết hợp ấm áp như vậy, trọn vẹn như vậy làm cho người ta cảm thấy mỹ mãn đến run sợ.

"Thất lang....." Nàng lại mềm giọng gọi một tiếng, tay chân cùng quấn lấy thân thể của hắn.

Tuy rằng trí nhớ đã không còn nữa, nhưng ôn tồn hoan ái từng xảy ra sẽ không biến mất. Có lẽ đúng là bởi vì như thế, nên trong chuyện này Tịch Nhan cùng hắn vẫn trước sau như một phối hợp ăn ý, mà nàng, tuy rằng so với trước kia càng thêm e lệ, nhưng vẫn lớn mật cùng cuồng nhiệt như trước.

Vào giờ này khắc này, nàng bất động thanh sắc ngầm thúc giục hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu nở nụ cười, vừa hôn nàng, vừa ôn nhu thẳng tiến.

Cảm giác này..... Tịch Nhan không kiềm chế được hét to lên, bỗng nhiên sực nhớ lại, cố gắng nén giọng nhỏ lại, cắn răng, đôi mắt trong suốt nhìn hắn: "Đêm qua, chàng có hay không..... Đối với như ta vậy?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 271

Nguồn truyện: Y

Hoàng Phủ Thanh Vũ mạnh mẽ tiến thẳng về phía trước, nghe nàng khắc chế không được rên rỉ ra tiếng, cười khẽ hỏi: "Đối với nàng như thế nào?"

Tịch Nhan nhịn không được ôm lấy cổ hắn, nâng nửa thân người lên, cắn cắn lỗ tai hắn: "Chàng lẩn tránh không đáp, chính là có!" Dừng một chút, nàng tức giận mở miệng hỏi: "Vì sao phải làm thế?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn không ngừng chuyển động, nói: "Nàng muốn biết vì sao, vậy phải xem Thập Nhị đã nói cho nàng biết những gì."

"Chàng đã biết rồi sao?" Tịch Nhan sợ hãi kêu lên một tiếng, bỗng bịt kín miệng mình, không biết nghĩ tới điều gì, thân thể cuộn lại thành một đoàn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ bất giác kêu rên một tiếng, khả năng lĩnh ngộ của Tịch Nhan cũng rất mạnh, có chút xấu hổ cùng ảo não, lại có chút bừng tỉnh đại ngộ, nở nụ cười, đánh một quyền trên người hắn, cuối cùng mới nhẹ giọng nói: "Bên ngoài có người hay không vậy? Chẳng may bị người ta nghe được thì có thể bị đồn thổi nữa."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu hôn lên môi nàng: "Không cần sợ, ta đã an bài ổn thỏa rồi."

Cánh tay của Tịch Nhan lại ôm lấy tấm lưng của hắn một lần nữa. Thời tiết đêm thu vốn hơi hơi lạnh, nhưng trên người của cả hai đều có mồ hôi, trong lúc thân thể tiếp xúc khắng khít với nhau, Tịch Nhan không còn tâm tư tiếp tục vấn đề lúc trước nữa, chôn mắt vào gáy hắn, sâu một cái lại nông một cái **.

Lực đạo của hắn dần dần lớn hơn, Tịch Nhan có chút không chịu nổi, mềm mại gọi hắn một tiếng "Thất lang", hắn lại trở nên ngoan ngoãn lại, chỉ thiếu chút nữa là nhẹ nhàng đem nàng hòa vào trong thân thể hắn.

Tịch Nhan bỗng đạt đến cực hạn như pháo hoa đột nhiên vụt sáng, gắt gao ôm chặt lấy hắn, tấm lưng mềm mại cong lên, trong cảm giác làm người ta run rẩy mừng như điên, khóe mắt nàng không tự chủ lại rơi lệ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại đau lòng cúi đầu xuống, chậm rãi hôn lên nước mắt của nàng, ôn nhu nói: "Ngoan, có thoải mái không? Chỗ nào không thoải mái, nói cho ta biết."

Tịch Nhan mặc dù đang rơi lệ, nhưng không kiềm lòng được nhếch khóe miệng lên, nhìn cái trán hắn ướt đẫm mồ hôi, bỗng nhiên giơ đầu lên, đem đôi môi mình in lên đôi môi hắn. Hắn giữ lấy đôi môi nàng, mút vào, đầu lưỡi liếm đến khớp hàm của nàng. Tịch Nhan cuồng nhiệt mà lớn mật mở chiếc miệng nhỏ nhắn ra, để mặc đầu lưỡi của hắn đẩy hàm răng của nàng ra, tiến vào bên trong, ôn nhu lại ôn nhu chạm vào đôi môi mềm mại của nàng.

Trong cơn hoảng hốt, Hoàng Phủ Thanh Vũ tựa hồ cuối cùng cũng hiểu được thế nào là "Rốt cuộc", trong lòng bỗng dâng lên cảm giác xúc động cùng thỏa mãn.

https://thuviensach.vn

Cùng với nàng, mặc kệ là nàng không nhìn ra được hắn đã từng làm những gì, sau đó là hắn tiến nàng lui, trải qua nhiều chuyện vừa chua xót vừa ngọt ngào, cho tới bây giờ, thời gian đã trôi qua mười năm!

Mười năm cũng không phải là ngắn, nhưng tương lai chắc chắn còn rất dài?

.....

Sau nửa đêm, những ánh sao trên bầu trời có vẻ vô cùng cao xa mà yên tĩnh.

Tịch Nhan gối đầu lên khuỷu tay của Hoàng Phủ Thanh Vũ, xuyên qua lỗ hổng tròn tròn trên đỉnh phù dung trướng ngắm nhìn những vì sao lấp lánh, rõ ràng chỉ thấy có vài ngôi sao, nhưng giống như làm như thế nào cũng đếm không xong, rốt cuộc nàng đành bỏ cuộc, không biết lại sinh ra cảm khái gì, đột nhiên thốt lên một câu: "Phù dung trướng noãn độ xuân tiêu, Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, Tòng thử quân vương bất tảo triều." (* Trích trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị)

Hoàng Phủ Thanh Vũ kéo chăn trên người phủ lên người nàng, nhẹ nhàng nhéo nhép chóp mũi của nàng, cuối cùng cũng không thể liềm chế được, lại nghiêng người cúi xuống hôn nàng.

Tịch Nhan cười khanh khách, thuận tay ôm choàng qua cổ hắn, sau một lúc lâu, rốt cuộc nhớ tới những lời lúc nãy bị chặn lại, trầm ngâm một lát mới nói: "Chuyện tối hôm qua với chuyện Thập Nhị gia nói cho ta biết có quan hệ gì sao?"

"Thập Nhị có nói cho nàng biết hay không, ba năm trước đây nàng đã từng trúng độc?" Hắn từ trên cao nhìn xuống nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy nhu hòa.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan gật gật đầu. Trên thực tế, từ Thập Nhị trong miệng, lúc biết chuyện này nàng vô cùng rung động. Nếu khi đó, Hoàng Phủ Thanh Vũ biết rõ nàng còn có một năm sẽ mất mạng, nhưng vẫn không thể không thả nàng đi theo Nam Cung Ngự, như vậy trong lòng hắn có bao nhiêu khổ sở?

Khi đó Thập Nhị cười lạnh một tiếng: "Khổ sở? Với tính tình của Thất ca như vậy, nếu càng để ý, trên mặt càng lạnh nhạt. Đệ không biết huynh ấy có bao nhiêu khổ sở, chỉ biết là trong quãng thời gian đó, huynh ấy bình tĩnh đến nỗi dường như trên đời chưa từng có người này xuất hiện, giống như Bất Ly chính là nữ nhi của riêng mình huynh ấy, nếu người khác hỏi thăm về mẫu thân của Bất Ly, huynh ấy còn có thể mĩm cười cho qua chuyện! Tẩu nói huynh ấy có bao nhiêu khổ sở?"

Trong ngữ khí tràn đầy chỉ trích, rõ ràng là vì bất mãn cho những tổn thương mà huynh trưởng của mình phải gánh chịu.

Cũng chính bởi vì vậy, sau này, mỗi khi Tịch Nhan ở trước mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ, nàng luôn có vẻ lo lắng không thôi.

Dù sao, là nàng đã cô phụ hắn.

Nay có thể nói ra với hắn nàng đã biết bản thân mình từng bị trúng độc, một tay nàng xoa chỗ ngực trái của hắn, nhẹ nhàng xoa xoa, giống nhau muốn xoa dịu nỗi đau xót mà hắn phải chịu đựng trong suốt hai năm qua. Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi cầm tay nàng, đưa tới bên môi nhẹ nhàng hôn lên.

Nỗi nghi hoặc trong lòng Tịch Nhan cũng rốt cuộc có thể nói ra: "Vậy vì sao ta không chết? Có phải Nam Cung Ngự giải độc cho ta hay không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên lắc lắc đầu, nhẹ nhàng vén những sợi tóc bên tai nàng: "Hắn không có bản lãnh lớn như vậy đâu."

https://thuviensach.vn

"Đó là ai?" Tịch Nhan nhịn không được kinh ngạc kêu lên. Chẳng lẽ trước khi nàng cùng Nam Cung Ngự về Đại Sở, nàng đã được người khác giải độc rồi.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên rũ mắt xuống: "Người giữ lại tính mệnh của nàng chính là mẫu thân của ta."

"Mẫu thân của chàng?" Tịch Nhan nhịn không được hô to lên. Nàng nhớ rõ Nam Cung Ngự từng nói với nàng hắn cùng với Hoàng Phủ Thanh Vũ từng là bạn bè tâm đầu ý hợp, sau đó cả hai đã trở mặt. Nam Cung Ngự rõ ràng nói cho nàng biết mẫu thân của Hoàng Phủ Thanh Vũ đã qua đời! Nàng bất giác run sợ: "Mẫu thân của chàng còn sống sao?"

Hắn vẫn thản nhiên cười, lắc lắc đầu.

Tịch Nhan nhịn không được nóng nảy: "Chàng cũng đừng thừa nước đục thả câu, nói cho ta biết đi."

"Hôm qua ta đã nói rồi, bệnh của nàng do lúc sinh Bất Ly để lại di chứng, kỳ thật không phải, hôm qua, là độc trên người nàng phát tác. Bởi vì Lạc Hà cung ở vị trí đặc thù, nên mới cho nàng vào đó ở, ta vốn hy vọng sẽ ngăn chặn độc tính chậm rãi phát ra, như vậy càng dễ dàng cho việc điều trị."

"Ý của chàng là, độc của ta được mẫu thân của chàng ngăn chặn lại sao?" Tịch Nhan trở nên rối loạn, "Không đúng, mẫu thân của chàng đã qua đời rồi ....."

"Chính là mẫu thân." Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi cầm tay nàng, "Là mẫu thân đã để lại một loại thuốc ngăn chặn độc tính trên người nàng." Hắn mang theo tay của Tịch Nhan chậm rãi đặt lên trước ngực mình.

Tịch Nhan rốt cuộc khắc chế không được thốt lên: "Chàng?!"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 272

Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nở nụ cười:"Ta không biết mẫu thân vì sao lại chế ra loại độc dược này, nhưng ta tin tưởng, người không muốn dùng thuốc độc này, cho nên giải dược cũng chỉ chế đượcmột nửa liền bỏ dở. Không nghĩ tới lại bị hoàng tổ mẫu lấy được làm hại tới nàng."

Trong lòng Tịch Nhan co rút lại, nghe hắn nói đến vị hoàng tổ mẫu kia, nàng nhịn không được cảm thất đau đau: "Vậy vì sao chàng có thể giúp ta giải độc?"

"Bởi vì khi tuổi ta còn nhỏ, mẫu thân từng cho ta ăn một viên hộ tâm tán cuối cùng trên đời này, cho nên ta có thể trở thành thuốc giải của nàng." Hoàng Phủ Thanh Vũ ôm lấy khuôn mặt của nàng, trán chạm trán với nàng vô cùng thân thiết để cho hô hấp giao hòa với nhau, "Nàng không chết, có lẽ chính bởi vì trước kia chúng ta từng có vài lần hoan ái, nên có thể ngăn chặn độc tính trong cơ thể nàng."

Nghe vậy, trong lòng Tịch Nhan nhịn không được sợ hãi than thầm – trên đời không ngờ lại xảy ra chuyện kỳ diệu như vậy, có phải là do số mệnh an bài hay không? Tựa như cuối cùng, giờ này khắc này, nàng nằm ở trong lòng hắn, hưởng thụ sự thân mật này, nhưng không chỉ là thân mật không thôi.

https://thuviensach.vn

"Vậy....." Khuôn mặt Tịch Nhan ửng đỏ lên, thấp giọng nói: "Ngoại trừ như vậy, không có biện pháp khác có thể giải độc sao?"

"Có." Hắn thở dài một tiếng, "Lần trước lão Lục hạ dược nàng, trong đó có một loại thuốc có chứa độc tính, nhưng không ai ngờ đánh bậy đánh bạ lại giúp độc tính trong cơ thể nàng hiện rõ. Trước kia sở dĩ không có biện pháp chế ra giải dược chính là bởi vì độc này tàng ẩn trong cơ thể nàng quá sâu, căn bản không thể phân biệt rõ độc tính như thế nào, nhưng nay lại có thể biết rõ ràng rồi, chẳng qua..... Loại thuốc giải này mang tính hàn, đối thân thể nữ tử sẽ tổn thương rất lớn, nếu dùng lâu dài, chỉ sợ bị nghiện không thể không phụ thuộc vào nó nữa. Nếu dùng loại thuốc này để điều trị, không khác nào uống rượu độc giải khát."

Tịch Nhan nghe hắn nói xong, nhịn không được lại lần nữa rũ mắt xuống: "Vậy về sau chẳng phải là..... Chẳng phải là....."

Làm sao nàng lại lớn mật như vậy, dù sao cũng là nữ nhi có gia giáo nên thẹn thùng, nói không nên lời.

Hoàng Phủ Thanh Vũ ôm lấy nàng, lật người lại, để cho nàng nằm ở trong lòng mình, rồi cúi đầu nở nụ cười: "Về sau thế nào?"

Da thịt tiếp xúc vô cùng thân mật, Tịch Nhan rõ ràng cảm giác được thân thể của hắn lại xuất hiện biến hóa, mặt đỏ lên, chôn ở trong lòng hắn nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Còn chịu được không?" Hắn cố ý đè thấp thanh âm rất nhiều, nghe có vẻ dị thường thuần hậu lọt vào trong tai Tịch Nhan, nàng nhịn không được khẽ run rẩy, hồi lâu sau, nhẹ nhàng lên tiếng: "Ừ."

Hai người một lần nữa kết hợp thân mật, hô hấp của hắn trở nên dồn dập, thanh âm rên rỉ quyến rũ của Tịch Nhan tràn đầy toàn bộ phù dung trướng.

https://thuviensach.vn

********** ***

Hơn hai năm trước, lúc đương kim Thánh Thượng vẫn còn là thân vương, sườn Vương phi trong phủ, mẫu thân của trưởng công chúa đột nhiên biến mất, dù là tin tức của nàng, hay là bóng dáng của nàng không có ai nghe đến hay gặp qua, ngay cả lúc sắc phong cho hậu cung, cũng không ai nghe nói đôi câu vài lời về vị sườn Vương phi này. Bởi vậy, sau khi Hoàng Phủ Thanh Vũ đăng cơ ngôi vị hoàng đế một thời gian, mọi người trong triều đều phỏng đoán, phải mất một thời gian dài sau đó, những phỏng đoán này mới lắng xuống, giống như trên đời chưa bao giờ có người này xuất hiện.

Nhưng hiện nay, nàng lại đột nhiên xuất hiện trong chốn hậu cung, rõ ràng là vô danh vô phận, nhưng lại cùng trưởng công chúa giống như hai mẹ con, cùng hoàng đế giống như phu thê mà đối đãi với nhau, cùng ngồi cùng ăn với các phi tần trong hậu cung, thậm chí theo những lời đồn đãi trong chốn hậu cung, nàng cơ hồ chiếm được độc sủng của hoàng đế. Chỉ căn cứ vào việc hoàng đế cho dựng lên một tòa phù dung trướng trong Ngự hoa viên chỉ vì để cùng nàng hàng đêm xuân tiêu là biết!

Vì thế trong triều đình lẫn hậu cung lại một lần nữa gió nổi mây phun.

Một ít tin đồn truyền ra ngoài dân gian, thậm chí có lời đồn nói nàng là hồ ly tinh chuyển thế, hai năm trước vì bị một vị thuật sĩ có đạo pháp cao thâm đánh trở về nguyên hình, cho nên trở lại thâm sơn tiếp tục tu luyện, hiện nay đã tu luyện thành công nên lại đi ra mê hoặc thánh tâm. Nếu không, làm sao giải thích việc nàng đột nhiên biến mất, lại đột nhiên xuất hiện? Tin đồn còn nói rằng thậm chí ngay cả Bất Ly cũng do nàng ta mang theo vào cung, nói vị tiểu công chúa này cũng tiểu hồ ly tinh, về phần chứng cớ, bất luận hoàng đế cưng chiều cô bé như thế nào, nhưng sự tích cô bé phá tan một tòa cung điện mà không bị trách mắng dù chỉ một câu cũng nhìn ra được tiểu nữ này rất không đơn giản.

https://thuviensach.vn

Những lời đồn đãi trong dân gian có bài bản hẳn hoi, hơn nữa còn kèm theo chứng có, chỉ trong một thời gian ngắn đã trở thành đề tài câu chuyện cho dân gian trong lúc trà dư tửu hậu, mọi người đều nói rất say sưa.

Lúc lâm triều, có một vị đại thần thận trọng chi đưa ra vấn đề về thân phận nữ tử tên gọi Lăng Vi Chi kia. Vốn định lấy vấn đề này đưa ra đàm luận trên triều, nhưng không ngờ Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa mới nghe hắn hồi bẩm xong, liền thản nhiên vung tay lên nói :"Nàng vốn là sườn phi của bổn vương, bởi vì thân thể bị nhiễm bệnh cho nên đi lên núi dưỡng bệnh, vì thế chuyện sắc phong chưa từng đề cập đến. Nay bệnh của nàng cũng đã được điều trị tốt rồi, trẫm đã có chủ ý, không nhọc các vị khanh gia phiền lòng."

Chỉ vài câu ngắn ngủi, hắn đã bị miệng văn võ bá quan cả triều đình lại. Mọi người đều biết, từ khi Bắc Mạc khai quốc tới nay, các vị hoàng đế tối kỵ những chuyện liên quan tới quỷ thần, bởi vậy cho dù dân gian tràn đầy tin đồn, nhưng không ai dám nói điều gì nữa.

Sau khi Hoàng Phủ Thanh Vũ tan triều mới nghe Thập Nhị kể về những lời đồn đãi trong dân gian, nhịn không được cúi đầu cười to: "Lại có chuyện như thế này sao?"

Thập Nhị gật gật đầu, nói: "Vừa rồi đệ nghe Thất ca trên triều nói cái gì mà sinh bệnh rồi dưỡng bệnh, nếu đệ không biết nội tình, đệ thực sự cũng hoài nghi Thất tẩu có phải là hồ ly tinh hay không về trong núi dưỡng bệnh."

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên lắc lắc đầu, cười nói: "Một thời gian nữa sẽ ra cung tế thiên, mọi người sẽ được nhìn thấy tận mắt tự nhiên cũng sẽ không đàm tiếu gì nữa ."

"A." Thập Nhị lên tiếng, cúi đầu xuống, trong ánh mắt của chàng thiếu niên tuổi trẻ anh tuấn hiện lên nét mỏi mệt.

https://thuviensach.vn

"Lão Cửu còn chưa trở về sao?" Tầm mắt của Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên lướt qua hắn, lại thấp đầu hỏi.

Thập Nhị lại lên tiếng, bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Người đệ phái đi dọ thám trở về nói Cửu tẩu mang theo đứa bé ra ngoài du ngoạn rồi, không biết đã đi nơi nào, cũng không biết đi bao lâu, e rằng Cửu ca nhất định là hận nghiến răng nghiến lợi, đã phái người đuổi theo truy xét khắp bốn phương tám hướng."

Hoàng Phủ Thanh Vũ đã sớm dự đoán được điều này, thản nhiên "Ừ" một tiếng, lại nói: "Vậy còn đệ?"

Thập Nhị nao nao, khóe mắt cũng nhịn không được khẽ cúi xuống, trên khuôn mặt tuổi trẻ tràn đầy vô tội cùng ủy khuất, môi giật giật, nhưng không nói gì cả.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 273

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Thập Nhị, đệ cũng đã trưởng thành rồi, Thất ca sẽ tôn trọng quyết định của đệ, nhưng ta không hy vọng nhìn thấy đệ do dự như vậy."

Thập Nhị cúi thấp đầu, đọc mà như không đọc Chương trước mặt, đôi mắt cũng trở nên trống rỗng: "Thất ca, không nên như vậy sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không nhìn hắn, chỉ thản nhiên nói: "Thống nhất Nam Bắc, thiên hạ quy về một mối, đó chính là tâm nguyện suốt đời của phụ hoàng."

"Cũng chính là khát vọng của Thất ca huynh." Thập Nhị lẩm bẩm nói, "Như vậy, tấn công Đại Sở là việc phải làm."

Trong lòng hắn rất khổ sở khi nghĩ đến nụ cười tươi sáng như ánh nắng của Nguyệt Nha Nhi, nhưng khi nghĩ đến nàng có thể là cố ý tiếp cận hắn để dò hỏi tin tức, trong lòng hắn lại co rút lại.

"Nếu đệ không thích nàng thì sớm nên thả nàng ta đi." Hoàng Phủ Thanh Vũ trầm giọng nói, "Về sau trên chiến trường gặp lại, cũng không bị ưu phiền. Mà nếu đệ thật sự thích nàng, hoặc hiện tại cưới nàng, hoặc đợi cho đến ngày bắt được hoàng gia Đại Sở, thì đệ bắt lấy nàng với thân phận tù binh mang về. Nên lựa chọn như thế nào, trong lòng đệ chắc hẳn là đã có chủ ý rồi."

https://thuviensach.vn

Thập Nhị khẽ cắn môi, hắn cảm thấy mình không thể chọn lựa được biện pháp nào cả. Hắn không phải là Hoàng Phủ Thanh Vũ, chuyện gì cũng đều có thể bày mưu nghĩ kế, có thể đem một nữ tử nắm trong lòng bàn tay, vừa quay đầu lại đã tấn công quốc gia của nàng. Hoàng Phủ Thanh Vũ có thể làm được mọi chuyện, nhưng chỉ sợ Hoàng Phủ Thanh Tuyên hắn cả cuộc đời này đều không làm được.

"Thất ca, đệ nghe lời huynh." Hồi lâu sau, Thập Nhị rốt cuộc cúi đầu mở miệng trả lời.

Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc gác chiếc bút trong tay xuống, đứng lên đi về phía hắn, đưa tay đấm nhẹ cơ ngực rắn chắc trên người của Thập Nhị, nói: "Thất ca biết đệ thích nàng ta, muốn đệ buông tha cho nàng ta chỉ sợ là không có khả năng. Tuy nhiên cũng may là các ngươi đều còn trẻ, thời gian hai ba năm, không phải không thể chờ đợi nổi. Thất ca đáp ứng với đệ, sau khi đánh bại Đại Sở, nhất định đem nàng đưa đến bên cạnh đệ. Đến lúc đó còn rất nhiều thời gian, đệ và nàng ta từ từ bồi đắp tình cảm?"

Thập Nhị hơi nhếch môi, thật lâu sau mới nói: "Nguyệt Nha Nhi không giống Thất tẩu, Nguyệt Nha Nhi rất quật cường."

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ dần dần trầm xuống: "Ta cam đoan với đệ, ta sẽ giúp nàng ta bình yên vô sự."

Thập Nhị nhịn không được hơi đỏ hai mắt, nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ, rốt cuộc khẽ gật đầu.

Sau khi xong xuôi công sự trong Ngự thư phòng, thì hoàng cung cũng đã lên đèn, đến thời gian dùng bữa tối, Hoàng Phủ Thanh Vũ liền giữ Thập Nhị ở lại cùng nhau dùng cơm. Hoàng Phủ Thanh Vũ vốn không phải là người ăn nhiều nên dùng không nhiều lắm. Mà Thập Nhị tâm sự chất chồng trong lòng nên mặc dù Hoàng Phủ Thanh Vũ phân phó riêng làm những món hắn bình thường thích ăn, hắn cũng chỉ chạm vài đũa, không bao lâu

https://thuviensach.vn

sau liền đứng dậy chào từ giã, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không ngăn cản nữa.

Khi trở lại Ngự thư phòng, có thái giám của Kính sự phòng đang mang theo mâm bạc có các thẻ bài tiến vào, Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ thản nhiên liếc mắt một cái, thuận miệng nói: "Đi."

Kỳ thật từ khi đăng cơ lập hậu cung cho tới nay, số lần hắn lật thẻ bài ít ỏi đến nỗi có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà những lần ấy cũng chỉ là thẻ bài của Mạc phi bài ở Lạc Hà cung, thời gian còn lại mỗi khi Kính Sự phòng đến đều bảo "Đi". Tống Văn Viễn từ sớm liền dự đoán được hôm nay nhất định cũng sẽ kêu đi, liền ý bảo kia thái giám lui ra, còn mình tiến lên nói: "Hoàng Thượng, có cần nô tài đi đón Lăng chủ tử lại đây không?"

Tịch Nhan không có phẩm vị, người trong cung mỗi khi nhìn thấy nàng, ngay cả thỉnh an cũng cảm thấy xấu hổ và bối rối, cho nên nhất thời liền có rất nhiều lời ra tiếng vào rơi vào tai của Tống Văn Viễn, hắn liền làm chủ phân phó xuống dưới bào xưng hô Tịch Nhan là Lăng chủ tử, cũng may Tịch Nhan chưa bao giờ đưa ra yêu cầu gì, mà hoàng đế cũng chưa từng hỏi qua.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhíu nhíu mi tâm, nói: "Không cần." Dừng một chút, lại nói tiếp: "Ngươi phái người đi qua đi bên đó, nói cho nàng nghỉ ngơi sớm đi."

Tống Văn Viễn lên tiếng, vừa muốn lui ra, Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng mở miệng: "Đợi chút. Ngày mai phân phó Nội Vụ phủ ra một đạo ý chỉ, sắc phong nàng là Lăng tần."

Tống Văn Viễn nao nao, nhưng vẫn không thể không khom người tiếp chỉ, rời khỏi Ngự thư phòng.

Qua hôm sau, sáng sớm Tịch Nhan đi đến tẩm cung của Bất Ly cùng nữ nhi chơi cờ.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ nói qua, chơi cờ có thể giúp cho trí não phát triển, bất đắc dĩ hắn lại quá bận rộn, không thể chơi với nữ nhi, Tịch Nhan liền tự mình đến. Nhưng bản thân nàng kì nghệ không tinh thông, hơn nữa Bất Ly rất tinh quái, luôn lý giải phương pháp chơi cờ lung tung, ép buộc đến nỗi Tịch Nhan ứng phó không nổi, hai mẹ con tranh cãi có thể nói là long trời lỡ đất.

Khi ý chỉ của Hoàng Phủ Thanh Vũ truyền đến, nghe nói chỉ phong nàng là tần, tất cả các cung nữ trong Tây Lục cung đều mang vẻ mặt kinh ngạc, chỉ có Tịch Nhan thản nhiên tiếp chỉ, sau đó ngồi trở lại cùng nữ nhi chơi cờ.

Bất Ly nhìn nàng đặt thánh chỉ ở một bên, bỗng nhiên bĩu môi nói: "Ta muốn mẫu thân làm hoàng hậu cơ!"

Tịch Nhan nâng mi nhìn nàng một cái, nhịn không được mặt mày hớn hở: "Tốt, vậy chờ Ly nhi về sau làm nữ hoàng đế, viết thánh chỉ phong cho mẫu thân làm hoàng hậu, được không?"

"Không được." Bất Ly kêu lên, "Con muốn phụ hoàng viết thánh chỉ cơ!"

Tịch Nhan xoa xoa hai lỗ tai bị chấn động, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nữ nhi một cái, ánh mắt không chút để ý lướt qua thánh chỉ kia, cuối cùng cũng khắc chế không được có vẻ hơi buồn bã. Y - www.

Vào buổi chiều, toàn bộ hoàng cung đều biết tin tức Tịch Nhan bị phong là tần, trong nhất thời lại có các loại nghi ngờ cùng trào phúng truyền ra, nhưng đều chỉ dám ngầm nói vài câu, không ai dám nói rõ cả.

Lúc Hoàng Phủ Thanh Vũ đi vào Lạc Hà cung, đi ra tiếp giá chỉ có thân ảnh của Mạc phi, hắn cũng không để ý nhiều, đi thẳng vào trong đại điện, uống một chén trà nhỏ rồi đứng dậy đi tìm Tịch Nhan.

https://thuviensach.vn

Phòng trong, Tịch Nhan đang ngồi trên giường, trên đùi đắp một tấm chăn mỏng, nhướng mày nhìn một quyển sách dạy đánh cờ trong tay, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hắn tiến vào, nhịn không được liên thanh kêu khổ: "Chàng tới thật đúng lúc, mau đến đây xem nước cờ này tên là gì, để ngày mai ta giảng cho Ly nhi nghe."

Hoàng Phủ Thanh Vũ đi qua ngồi xuống, thuận tay ôm nàng vào trong lòng, liếc mắt nhìn quyển sách trên tay nàng, thuận miệng nói: "Vây Nguỵ cứu Triệu. Nước cờ đơn giản như vậy cũng nhìn không ra sao?"

Tịch Nhan dựa lưng vào trong ngực hắn, chậm rãi hé miệng nở nụ cười: "Ha, thì ra gọi là vây Nguỵ cứu Triệu nha."

Hoàng Phủ Thanh Vũ bật cười khẽ, hai tay vòng quanh người nàng: "Có chuyện gì muốn hỏi ta không?"

Tịch Nhan khẽ hừ nhẹ một tiếng, lấy tay chỉ chỉ tấm thánh chỉ không biết từ khi nào đã bị đá đến cuối giường, ngẩng đầu lên nhìn chiếc cằm của hắn, khẽ thở dài: "Sao chỉ là tần thôi, ta còn tưởng rằng, chàng sẽ phế bỏ hoàng hậu hiện tại, phong ta làm hậu chứ!"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 274

Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

"Muốn làm hoàng hậu sao?" Hắn hơi nhướng mày, cười nhẹ, ngón tay cố ý vô tình lướt qua khóe môi của nàng.

Đôi mắt của Tịch Nhan chuyển động vòng vo, chậm rãi hé miệng, nhẹ nhàng cắn tay ngón tay hắn, dùng đầu lưỡi của mình cùng đầu ngón tay của hắn náo loạn một lát mới buông lỏng ra, khẽ cười một tiếng: "Đương nhiên muốn, dưới một người trên vạn người, ai mà không muốn chứ?"

"Vậy." Đôi môi của hắn tiến đến bên tai nàng, cố ý dừng một chút, mới nói, "Ta để cho nàng ở trên người trên cả vạn người, được không?"

Tịch Nhan cười ha hả, xoay người nhìn về phía hắn: "Ở trên chàng? Vậy chẳng phải các huynh đệ cùng các đại thần của chàng sẽ làm thịt yêu nữ như ta sao?"

Hắn khẽ ngậm vành tai của nàng vào miệng, cúi đầu cười nói: "Không sợ, sẽ không ai biết ngoại trừ hai chúng ta....."

Đợi đến khi toàn thân Tịch Nhan thật sự bị lửa nóng thiêu đốt nằm trên người hắn, nàng xấu hổ, ảo não không biết nên làm như thế nào cho phải, thử cử động thân thể, chỉ cảm thấy không thoải mái, mà hắn lại ung dung

https://thuviensach.vn

nằm yên, khóe miệng cố nén cười nhìn chằm chằm nàng như đang xem kịch vui.

Tịch Nhan cuối cùng vẫn không có cách nào đành mềm người nằm úp sấp xuống trên ngực hắn: "Thất lang....."

Thanh âm mang theo vài phần u oán, vài phần triền miên làm cho người nghe phải sôi trào nhiệt huyết. Hắn cười vang lên, cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, vừa chiếm đoạt đôi môi của nàng vừa tiến vào cơ thể nàng tạo thành cảm giác tuyệt vời mà cả hai chưa bao giờ trải qua.

Cuối cùng, trận hoan ái kết thúc với kết quả là Tịch Nhan trong tình trạng kiệt sức, Hoàng Phủ Thanh Vũ phải mang khăn ướt đến lau sạch thân thể cho nàng, rồi lại leo lên giường ôm lấy nàng vào trong lòng, một tay vỗ về mái tóc đen nhánh của nàng, trầm giọng nói: "Quá mấy ngày nữa, chờ thân thể nàng khỏe hơn một chút, chúng ta cùng xuất cung nhé."

Tịch Nhan mơ mơ màng màng lắng nghe: "Lại xuất cung làm gì?"

"Ta cải trang vi hành, nàng du du ngoạn sơn thủy, không được sao?"

"Cái gì?" Tịch Nhan cảm thấy như mình đang nghe lầm, tinh thần khôi phục lại nhanh chóng, "Cải trang vi hành sao? Đi chỗ nào, đi bao lâu?"

Hắn nhìn đôi mắt sáng rỡ của nàng, nhịn không được cũng cười lên: "Trước đến thăm thú Giang Nam, sau đó đi thuyền theo dòng sông Thanh Dặc về phía thượng nguồn, nghe nói vùng đất đó rất trù phú."

Tịch Nhan vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn hắn: "Chàng đang trêu đùa ta sao?"

Hắn cười hôn lên cái miệng cong cong, nhỏ nhắn của nàng giống Bất Ly như khuôn đúc, nói: "Thật sự."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan vui mừng hớn hở vội vòng tay ốm lấy cổ hắn, nở nụ cười vang: "Được, nếu như thế, ta liền khoan thứ cho chàng về tội không phong ta làm hoàng hậu!" Cuối cùng, nàng lại nhịn không được vùi vào cổ hắn, "Thất lang, có thể cùng với chàng du ngoạn sơn thủy nhất định là điều tuyệt với nhất trên đời này."

Trong mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng mang theo một chút bỡn cợt: "So với việc vừa rồi còn tuyệt hơn sao?"

Tịch Nhan bỗng dưng xấu hổ nói: "Sao chàng lại nhớ đến chuyện này! Có thể nghĩ đến chuyện chính đáng khác được không?" Đang nói, nàng bỗng nghĩ tới điều gì, nói: "Mấy ngày gần đây thân mình ta không còn đau nữa, có phải đã khỏe rồi không?"

Bàn tay hắn vẫn nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc đen nhánh của nàng: "Làm sao nhanh như vậy được? Chất độc này tàng ẩn trong thân thể nàng vài năm rồi, ta dự đoán ít nhất cũng phải mất hơn nửa năm mới có thể hóa giải hết. Không phải sợ, sáng mai ta sẽ kê cho nàng một toa thuốc, cứ theo đó mà điều trị thì thân thể cũng sẽ khỏe hơn."

Tịch Nhan "Ừ" một tiếng, lỗ tai dán tại ngực hắn, nghe tiếng tim hắn đập mạnh mẽ, bỗng nhiên nở nụ cười: "Ta không sợ."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại chậm rãi nâng khuôn mặt của nàng lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo của nàng: "Thật sự muốn làm hoàng hậu sao?"

Khóe miệng Tịch Nhan cong cong, vẻ mặt giảo hoạt: "Chàng sẽ cho ta làm sao?"

"Sẽ không." Hắn lập tức thản nhiên lên tiếng.

"Ta biết ngay mà." Tịch Nhan khẽ hừ một tiếng, "Lúc trước ta vốn là hoàng tử phi, thuận lý thành Chương phải làm Vương phi, kết quả chàng lại

https://thuviensach.vn

mưu đoạt ngôi vị của ta, huống chi là ngôi vị hoàng hậu!" Nói xong, nàng bỗng cười khẽ lên: "Chiêu vây Nguỵ cứu Triệu này của chàng dùng cũng quá vụng về đi, chỉ ban cho người khác một phong hào, trong khi suốt ngày chui vào trong chăn của ta, ai không nhìn ra chứ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ bị những lời của nàng trêu chọc nở nụ cười: "Thì sao chứ? Chỉ cần không phải hai thứ này đều dành cho nàng thì những kẻ tâm thuật bất chính sẽ không tính kế hại nàng."

Tịch Nhan khẽ lên tiếng, bỗng nghĩ tới điều gì, chỉ chỉ về phía bên ngoài nói: "Vậy còn vị Mạc phi nương nương này thì sao? Ta ở trong cung này, suốt ngày đảo qua đảo lại trước mắt nàng ta, nàng ta có thể hận ta đến nghiến răng nghiến lợi hay không?"

"Nàng ta?" Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ, "Nàng ta không dám đâu. Những người trong cung này tuyệt đối không dám có tâm tư như vậy."

"Vì sao?" Tịch Nhan có chút tò mò. Nàng từ nhỏ lớn lên ở trong cung, đã quen nhìn các phi tần lục đục với nhau, nay ở trong hậu cung của Hoàng Phủ Thanh Vũ, quả thật cảm thấy yên tĩnh chưa từng có, ngược lại không giống như chốn hậu cung bình thường.

"Lúc trước tuyển chọn những người này là do lão Thập Nhất đã hao tổn hết tâm sức, luận theo gia thế đến phẩm cách, tất cả đều điều tra rành mạch. Những nữ tử phẩm cách không tốt đã sớm bị loại bỏ ."

Tịch Nhan khẽ nghiêng đầu: "Lão Thập Nhất sao? Sao ta chưa thấy qua vị đệ đệ này của chàng vậy?"

"Hắn đang trong đại quân chinh đông." Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi đặt cằm trên đỉnh đầu Tịch Nhan, nói: " Thập Nhất là người rất có chủ kiến, sẽ tự mình ra quyết định. Tuy nhiên lần này, hắn đi lâu như vậy, có lẽ là vì tránh một người."

https://thuviensach.vn

"Ai?" Tịch Nhan lập tức nổi lên tò mò, dù đối tượng nàng tò mò đối với bản thân mà nói hoàn toàn là một người xa lạ.

"Vương phi trong phủ hắn, Tiết Linh Hi." Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên trả lời một câu, không muốn tiếp tục nói về đề tài này nữa, bèn nói, "Việc này, về sau nàng sẽ từ từ biết. Lão Thập Nhất trước kia quan hệ với nàng tốt lắm, đợi hắn trở về,

nàng có thể tự mình đi hỏi hắn, cũng có thể khuyên nhủ hắn."

Dứt lời, hắn kéo chăn qua, che phủ thân mình của Tịch Nhan đang lộ ở bên ngoài, thấp giọng nói: "Không phải mệt mỏi sao, ngủ đi."

Tịch Nhan vốn vẫn chưa hỏi cho ra nhẽ, nhưng thấy trong ánh mắt hắn lộ ra một chút mệt mỏi hiếm có nên nhất thời cảm thấy rất đau lòng, liền không tiếp tục hỏi thêm nữa, nằm ở khuỷu tay hắn, nhắm mắt lại.

Nét mệt mỏi trong ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ lập tức biến mất khi nàng nhắm mắt lại, hắn cúi đầu nhìn nàng bình yên đi vào giấc ngủ, nhịn không được khẽ nhếch khóe miệng lên, siết thật chặt cánh tay mình, ôm nàng càng sát vào người.

Trong giấc ngủ mơ mơ màng màng, Tịch Nhan lại gọi một tiếng: "Thất lang", tiếng gọi này lọt vào trong tai hắn, nhất thời làm cho tâm tình của hắn tốt hơn, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên trán nàng, hồi lâu sau, mới chậm rãi nhắm hai mắt lại.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 275

Qua mấy ngày sau chính là ngày lễ tế thiên trên núi Kỳ Sơn quan trọng trong năm. Lễ tế thiên năm nay so với năm rồi hoàn toàn khác nhau, bởi vì năm ngoái do hoàng hậu chủ trì, mà nay năm là năm thứ ba hoàng đế đăng cơ nên sẽ do hoàng đế tự mình chủ trì.

Ngự giá dẫn dắt văn võ bá quan, hậu cung phi tần chậm rãi xuất hành lên núi. Trên các con đường trong kinh thành, có thể nói là người ta tấp nập, toàn thành đều đổ ra đường chỉ vì muốn tận mắt nhìn thấy long nhan của đương kim Thánh Thượng, cũng vì muốn nghiệm chứng một chút, hồ ly tinh Lăng tần mê hoặc lòng người trong lời đồn có dung nhan tuyệt sắc như thế nào.

Luận về phẩm vị, xe ngựa của Tịch Nhan phải đi sau xe ngựa của vài phi tử. Nàng vốn là phi tần được sắc phong trễ nhất trong hậu cung nên xe ngựa đáng lẽ phải đi cuối cùng và đơn giản nhất, nhưng bởi vì từ sớm nàng chính là người bên cạnh hoàng đế lại sinh hạ trưởng công chúa, cho nên xe ngựa vẫn được đi giữa, cùng với các xe ngựa phía trước không khác nhau nhiều.

Bất Ly không chịu ngồi xe ngựa của mình mà muốn cùng nàng ngồi chung một cỗ xe, vừa lên xe ngựa liền không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi: "Mẫu thân, người thật đẹp."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan trong bộ cung trang màu hồng nhạt, đồng thờ cũng tỉ mỉ trang điểm qua cho nên nghe nữ nhi nói như vậy không khỏi nở nụ cười.

Sáng nay lúc trang điểm, tính tình nghịch ngợm của nàng nhất thời nổi lên khi nhớ tới những lời đồn đãi trong dân gian, liền nhịn không được càng muốn khiêu khích những kẻ tung ra những tin đồn này một phen, nên phân phó Ngân Châm phải trang điểm thật đẹp cho mình. Nghe xong lời của nàng, Ngân Châm không khỏi hé miệng cười rộ lên: "Chủ tử không cho rằng đơn giản nhất mới là đẹp nhất sao." Lời tuy nói như thế, nhưng ký thực cô ta vẫn cho rằng bất cứ ai chỉ cần nhìn thấy Tịch Nhan, không cần quan tâm đến dung nhan khuynh thành, chỉ riêng đôi mắt long lanh, sóng mắt như nước hồ thu đã đủ để người ta hồn xiêu phách lạc. Tịch Nhan nhìn vào gương trang điểm cũng rất vừa lòng, khen ngợi Ngân Châm một phen. Kết quả là khi mọi người trong hậu cung tập họp lại để đi lên xe ngựa, tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người nàng.

Nàng chỉ hận giờ này khắc này phải ở trong xe ngựa, không thể lộ diện ra ngoài, nếu không Tịch Nhan thật muốn đứng trước mặt những người đó, nói cho bọn họ nàng đây là hồ ly tinh chuyển thế chuyên đến mê hoặc thế nhân!

Thanh âm của Thập Nhị lại vang lên ở bên ngoài xe ngựa: "Thất tẩu, trên đường nhiều người, rất là hỗn loạn, đệ ở đây bảo vệ cho Thất tẩu, Thất tẩu không cần phải lo lắng."

Tịch Nhan vừa nghe liền biết Hoàng Phủ Thanh Vũ nhất định từ trong miệng người bên ngoài biết được nàng hôm nay trang điểm rất tỉ mỉ, cũng hiểu được ý đồ của nàng, cho nên phái Thập Nhị đến đây. Tịch Nhan cảm thấy thật không thú vị gì cả, nên ở trong xe ngựa chơi vài trò nho nhỏ cùng Bất Ly.

Mãi cho đến khi đến được chân núi, hoàng đế xuống ngựa trước, mọi người lục tục xuống sau, sau đó tất cả cùng đi bộ hướng về phía tế đàn.

https://thuviensach.vn

Hai bên con đường lên núi Kỳ Sơn có đông đảo dân chúng, khi nhìn thấy hoàng đế bước ra khỏi xe ngựa, tất cả đều đồng loạt quỳ xuống: "Tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Ngay sau đó bước xuống xe ngựa là hoàng hậu Lâm Lạc Tuyết, cung trang màu đỏ, quý khí bức người, diễm lệ tuyệt trần, rất có dáng vẻ và phong phạm của hoàng hậu. Nàng vịn vào tay của cung nữ, chậm rãi đi về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, sau khi hành lễ xong liền đứng ở bên cạnh hắn. Y - www.

Xe ngựa đi theo một đường quanh co khúc khuỷu cũng đến đích, sau đó Hiền phi, Thục phi, Mạc phi theo thứ tự xuống xe ngựa, cuối cùng là xe ngựa của Tịch Nhan. Những người xung quanh đều muốn nhìn rõ xem trong xe ngựa này có phải là "Hồ ly tinh" trong truyền thuyết kia hay không, khi nhìn thấy cửa xe mở ra, tất cả đều vươn dài cổ ra để nhìn cho bằng được.

Tịch Nhan vịn tay của Thập Nhị, cúi đầu ra khỏi xe ngựa, phút chốc chung quanh liền vang lên tiếng hít vào, đợi đến khi nàng nâng đầu lên, thản nhiên cười, dân chúng vốn đang ồn ào náo loạn, trong giây phút đó bỗng im bặt, không có một tiếng động nào.

Trong lòng Tịch Nhan nhịn không được cảm thấy rất buồn cười, chậm rãi đi về phía tế đàn, từ xa xa có thể trông thấy Lâm Lạc Tuyết trong bộ cung trang đỏ chói đứng sóng vai bên cạnh thân ảnh màu vàng, đôi mắt khẽ thay đổi, Tịch Nhan cười càng rực rỡ hơn.

Thập Nhị lại từ trong xe ngựa bế Bất Ly xuống, lúc này mới đi đến trước mặt Tịch Nhan, nói: "Thất tẩu, đi qua đi."

Tịch Nhan lên tiếng, vừa muốn xoay người, Thập Nhị bên cạnh đột nhiên giống như kẻ mất hồn, thiếu chút nữa làm Bất Ly ngã xuống đất, Bất Ly sợ tới mức thét lên một tiếng chói tai, Tịch Nhan cũng hoảng sợ đến nỗi

https://thuviensach.vn

toát cả mồ hôi lạnh, cuống quít từ trong tay hắn tiếp nhận Bất Ly, ôm vào trong lòng mình, lúc này mới nhìn theo ánh mắt hắn.

Trong đám người đứng chen chúc lộn xộn bên cạnh, một người trong bộ dang một gã sai vặt với dung mạo thanh tú đang đứng ngạo nghễ, ánh mắt lạnh lùng, khóe miệng quật cường nhếch lên, đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Thập Nhị nhịn không được thì thào gọi một tiếng: "Nguyệt Nha Nhi --"

Người kia không dấu được dáng vẻ của nữ nhi, khi nghe tiếng gôi của hắn đôi mắt bỗng lạnh thêm vài phần, xoay người đẩy đám đông ra liền biến mất.

Chỉ một thoáng Thập Nhị trở nên bối rối, đẩy các thị vệ đang chắn đường ra, lướt qua đám đông, liền lập tức đuổi theo hướng của nàng kia.

Đúng lúc này, đám đông bỗng nhiên lại ồn ào, ở nơi Thập Nhị vừa mở ra một chỗ hổng đột nhiên có người đẩy các thị vệ ra, xông vào! Tất cả thị vệ đều vô cùng bất ngờ, người đó lại hướng về phía Tịch Nhan lao đến, trực giác của Tịch Nhan cho biết có điều không ổn, nhìn thấy người đó từ trong tay áo lấy ra một cây chủy thủ sáng bóng, nàng cảm thấy vô cùng kinh hoàng, muốn lui về phía sau, nhưng không cách nào nhúc nhích được, trong lúc đó vội thả Bất Ly xuống đất, đẩy thật mạnh cô bé ra khỏi người nàng!

Tốc độ của người đó cực kỳ mau lẹ, trong nháy mắt không ngờ đã đi đến trước mặt Tịch Nhan, khi nhìn thấy cây chủy thủ kia sắp chạm đến Tịch Nhan, chung quanh nhất thời vang lên một tiếng kinh hô vang động, Tịch Nhan cũng chỉ nghĩ mình không thể nào tránh khỏi được, nhưng không ngờ trong lúc đó đột nhiên có thị vệ lấy tốc độ nhanh hơn lao ra, vung một kiếm hướng về phía thích khách kia!

"Hô --" Đám động nhất thời phát ra một tiếng thở phào nhẹ nhõm. Bất Ly bị Tịch Nhan đẩy ngã ở một bên cũng lấy lại tinh thần, chỉ một thoáng

https://thuviensach.vn

sợ tới mức khóc thét lên, liên tục cất tiếng gọi Tịch Nhan, Thục phi, Hiền phi và Mạc phi đứng phía trước cách đó không xa cũng đều mang vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía bên này.

Tịch Nhan nhìn thấy cây chủy thủ của người đó chỉ cách bụng mình khoảng một tấc thì dừng lại, sau đó nàng chậm rãi cúi xuống, thân thể vốn đang đông cứng lập tức mềm oặt xuống, thiếu chút nữa không còn sức lực để đứng vững nữa, Ngân Châm ở phía sau lập tức lấy lại tinh thần tiến lên nâng đỡ nàng mới không bị ngã xuống.

Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa mới đi đến cửa tế đàn nhanh chóng chạy lại đây, một tay ôm lấy Bất Ly, một tay ôm lấy Tịch Nhan kéo vào trong lòng, xem xét của tình hình nàng, lúc này mới nhìn về phía tên thích khách kia.

Tên thích khách bị một kiếm đâm vào ngực thế nhưng ánh mắt của hắn lại chậm rãi dời về phía trước, nơi đó, có ba vị phi tử đang đứng bất động. Giọng nói thô ráp của hắn vang lên: "Chủ tử, nô tài..... Đã phụ sứ mệnh....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 276

Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người hoặc khiếp sợ, hoặc lạnh nhạt hướng về những nữ tử đó.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lạnh lùng nhìn thoáng qua phía Thục phi, Hiền phi, Mạc phi. Tịch Nhan lại không dám phân tâm ngoảnh lại nhìn, cuống quít đi xem Bất Ly đang khóc lớn, đem cô bé ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng dỗ .

Một mặt dỗ dành, một mặt ngẩng đầu nhìn về phía mấy người đó, thấy sắc mặt họ đồng loạt trở nên tái nhợt bất thường, nhưng nhìn qua lại thấy không giống nhau -- Hiền phi vẫn trấn định, Thục phi hơi bối rối, mà Mạc phi lại có vẻ như sắp khóc đến nơi rồi.

Lúc này lại có thị vệ tiến lên đem thi thể thích khách xuống dưới xử lý, Lâm Lạc Tuyết cũng chậm rãi đi tới, nói khẽ với Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Hoàng Thượng, việc tế trời quan trọng hơn, giờ lành đã đến, không thể trì hoãn."

Từ đầu tới cuối, nàng cũng không liếc mắt nhìn Tịch Nhan một cái.

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn lạnh lẽo như trước, âm thầm cầm tay Tịch Nhan, rồi trước mắt bao người vây quanh mới chậm rãi đi về hướng

https://thuviensach.vn

đàn tế.

Dân chúng lúc này chưa hết cảm giác khiếp sợ, cũng đã có thị vệ phụng mệnh tiến lên, đưa bọn họ tản ra.

Tịch Nhan không câu nệ mà ôm lấy Bất Ly, cũng theo sau mọi người, đi về phía đàn tế.

Vì sự nhiễu loạn ngoài ý muốn mà lễ tế trời làm qua loa cho xong, trong lòng mọi người trong hậu cung đều hoảng sợ, đều hãy còn suy đoán lai lịch tên sát thủ kia, thật ra trong ba phi tử này là ai làm.

Tận đến sau khi lễ tế chấm dứt thì Thập Nhị với vẻ mặt tiều tụy mới xuất hiện, sau đó lại biết những chuyện xảy ra trước đó, liền không ngừng tiến lên thỉnh tội với Hoàng Phủ Thanh Vũ. Hoàng Phủ Thanh Vũ thấy hắn có bộ dáng thất hồn lạc phách, cũng không có nói thêm gì, chỉ lệnh cho tất cả hồi cung nghị quyết.

Quả nhiên, trở lại hoàng cung, Hoàng Phủ Thanh Vũ lập tức hạ chỉ đem ba vị phi tử cấm cung, đợi tra ra manh mối, chờ phán quyết xét xử. Sự tình đến nước này, bên trong hậu cung, nhất là trong cung của ba vị phi tử, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Tịch Nhan cùng Bất Ly đều bị hoảng sợ không ít, Tịch Nhan còn chịu được, mà Bất Ly tuổi nhỏ, chưa bao giờ gặp phải tình hình nguy hiểm như vậy, vốn sợ hãi không cần phải nói, hơn nữa lại còn bị quăng ngã nên thật lâu sau mới nín khóc, lại vô luận thế nào cũng không chịu tách khỏi mẫu thân. Hoàng Phủ Thanh Vũ thấy thế, liền đem Tịch Nhan chuyển qua Khâm An Điện nơi mình ở, giải thích với triều thần trong cung lấy lý do là vì trong điện ngập tràn long khí chân phúc, có thể giúp kiềm chế nỗi sợ hãi của hai người.

Tịch Nhan dỗ hồi lâu Bất Ly mới chịu ngủ, bèn đứng dậy đi tìm Hoàng Phủ Thanh Vũ.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ đang ở đông Noãn các nói chuyện cùng với Thập Nhị, Thập Nhị tự trách vô cùng, cung kính thỉnh tội. Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi lắc lắc đầu, nói: "Không liên quan nhiều tới đệ, không cần phải tự trách. Thay vì hành lễ hướng ta thỉnh tội, chẳng bằng suy nghĩ lại xem sát thủ kia là do ai phái tới."

Đang nói, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng đập nhẹ nhàng, Tịch Nhan theo sau đẩy cửa ra đi vào, gặp Thập Nhị tại đó, vừa do dự có nên lui ra ngoài hay không, đã thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ vươn cánh tay hướng về phía mình. Tịch Nhan liền đi đến bên cạnh, ngồi xuống dựa vào hắn.

Tay nàng cùng tâm can vẫn còn lạnh lẽo, sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ trầm xuống, lại nói: "Ly nhi ngủ rồi à?"

"Ừm" Tịch Nhan chỉ cảm thấy mệt mỏi đến cực điểm, cũng không quản Thập Nhị còn ở đó, liền ngả đầu dựa vào Hoàng Phủ Thanh Vũ, "Mất công lắm mới dỗ được con bé."

Thập Nhị thấy thế, cũng không ngốc mà nán lại, tìm cớ liền cáo lui .

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới quay sang ôm nàng vào trong lòng mình, nói: "Có uống trà định kinh chưa? Hắn là nàng phải sợ hãi rồi, trong lòng bàn tay còn lạnh như vậy."

Tịch Nhan dựa vào hắn, ánh mắt có chút ngưng trệ: "Thật ra lúc ấy, ta không nghĩ ngợi gì cả, chỉ sợ kẻ đó thương tổn Bất Ly. Hiện tại nhớ lại, mới thấy có hơi hơi sợ."

"Tốt lắm, không có việc gì rồi." Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ vỗ về lưng nàng, trầm giọng nói.

Tịch Nhan mệt mỏi nhắm mắt lại, sau đó lên tiếng: "Một trong ba nàng, thực sự là do ai làm đây."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ cười lạnh một tiếng: "Chưa chắc được."

Tịch Nhan lại mở mắt ra, nhìn hắn một cái: "Chàng cũng nghĩ như vậy à. Ngẫm ra, hơn phân nửa khả năng là cha anh trong nhà họ tính kế, cũng không phải không có khả năng, phải không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhịn không được cười xoa mặt nàng: "Ta trước giờ không biết rằng nàng lại hiểu được nhiều chuyện trong triều đến thế, thực ra cũng không ngờ nàng cũng bị lâm vào cảnh tranh đấu này, nàng vốn không hề ngốc nghếch nên cũng thử nghĩ một chút xem sao."

Tịch Nhan khẽ than: "Sát thủ kia đã chết rồi, không thể đối chứng. Bọn họ tất nhiên là muốn nhắm vào Mạc phi nhà không quyền không thế, nếu muốn tìm một kẻ đứng ra chịu tội, bọn họ nhất định sẽ truy tội Mạc phi. Nếu như sát thủ kia giết được ta, thì lập tức có thể một công mà loại bỏ được hai cái đinh trong mắt, mà như lúc này đây, ta lại không chết, bọn họ cũng ít nhất có thể loại bỏ Mạc phi, đúng hay không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ trầm mặc một lát, mới rốt cuộc cười nhẹ một tiếng: "Quả nhiên không hề ngốc."

"Vậy chàng tính làm như thế nào?" Tịch Nhan vội hỏi, "Ta cũng không muốn người vô tội phải chịu liên lụy. Hy sinh Mạc phi như thế thì sẽ giảm phúc giảm thọ lắm." Tới đây, Tịch Nhan lại thở dài, nói: "Lại nói tiếp, ta coi như mang mệnh lớn, ngoảnh đi ngoảnh lại thế sự đã biến đổi bao lần rồi, thế mà vẫn không chết được."

"Không cho phép nói bậy." Trong thanh âm của hắn hàm chứa uất giận, bỗng trở lại ôn nhu,"Có ta đây là thiên tử che chở nàng, làm sao có thể để nàng có việc gì được?"

Không biết Tịch Nhan lại nghĩ đến cái gì, ánh mắt lại càng thêm ảm đạm: "Ai nói có chân mệnh thiên tử che chở thì sẽ không có việc gì? Nam Cung Ngự chẳng phải là chân mệnh thiên tử hay sao? Kết quả thiếu chút

https://thuviensach.vn

nữa thì ngay cả mệnh của bản thân còn không bảo đảm được...Thất lang, chàng nói cho ta biết, trên đời này nhất định còn có thể tìm ra Hỏa liên hoa cứu Nam Cung Ngự, có phải không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại vươn tay ra, chậm rãi xoa đầu nàng: "Tất cả những người được phái đi đều đang dốc sức tìm kiếm, về phần trên đời có đóa Hỏa liên hoa kia hay không, chúng ta chỉ có thể biết "mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên" mà thôi."

Tịch Nhan cảm thấy vô cùng khổ sở, tựa vào trong lòng hắn, hơi có chút nghẹn ngào.

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ âm trầm, nhanh chóng chuyển đề tài, nói: "Về hôm nay gặp phải chuyện này, nàng không cần can dự quá nhiều, nghe thấy không? Kẻ nào gây tội, ta nhất định sẽ khiến kẻ đó bị báo ứng, không cần nàng lo lắng. Nàng cùng Bất Ly chỉ cần mau chóng điều dưỡng thân thể thật tốt mới là quan trọng."

Ngoài điện, trời đất bao la vô tận , đột nhiên đợt gió Bắc nổi lên thổi rơi bông tuyết đầu mùa. Tại hoàng cung Bắc Mạc, Tịch Nhan đã nếm trải mùa đông đầu tiên, cứ lan ra lặng yên không một tiếng động như thế.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 277

Ban đêm, tuyết rơi lần này thật lớn, cứ thế bay phất phơ yên tĩnh, nhẹ nhàng suốt một đêm. Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh dậy liền thấy, ngay cả cửa sổ giấy đều trắng toát, mà toàn bộ hoàng cung, lại một mảnh ngân trang tố khỏa*, trắng xoá một mảnh đất trời.

• Ngân trang tố khỏa: (sáng lấp lánh) như được dát bạc phủ tơ.

Bất Ly rất thích tuyết rơi, tỉnh dậy từ rất sớm, lôi kéo cả Tịch Nhan cùng dậy, dẫn theo vài cung nữ đắp người tuyết trong đình viện. Tịch Nhan cũng không sợ lạnh, chơi đùa cùng với Bất Ly thì còn gì vui hơn được nữa. Đến cuối cùng đắp lên một người tuyết thật to, đôi tay cả hai mẹ con đều đông lạnh đỏ bừng, hai gò má cũng đỏ bừng như nhau.

Bất Ly lại thật cao hứng vỗ tay mà nói: "Mẫu thân, chúng ta đi gọi phụ thân lại đây xem nha!"

Từ lúc tế trời ngày hôm qua trở về, mãi cho đến chiều, Bất Ly ngủ cũng run nhè nhẹ, lúc này Tịch Nhan thấy con bé lại cười đến thoải mái, trong lòng không khỏi cũng khuây khỏa. Nàng hỏi thời gian, cân nhắc nơi Hoàng Phủ Thanh Vũ đang ở, liền nắm tay Bất Ly đi trên tuyết, đến trước Ngự thư phòng.

Đã giữa trưa, khi cả hai mẹ con cùng vào Ngự thư phòng, cũng là lúc Tống Văn Viễn vừa mới hướng Ngự thiện phòng truyền ngọ thiện, nhân

https://thuviensach.vn

thời tiết rét lạnh, còn dặn riêng hạ nhân chuẩn bị một bầu rượu.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc trước thường dùng ngọ thiện đơn giản ở trong ngự thư phòng, thường xuyên dùng qua loa một ít điểm tâm. Hôm nay gặp dịp Tịch Nhan dẫn theo Bất Ly lại đây, tâm vô cùng hưng phấn, liền truyền thức ăn, đem Bất Ly ôm vào trong ngực, chỉ chuyên tâm lấy cho con bé thức ăn ưa thích.

Tịch Nhan cảm thấy vẫn có chút lạnh trong người, liền uống hai chén rượu, lúc này mới cảm thấy có chút ấm áp. Bất Ly vô tình nhìn thấy, lại đột nhiên kêu to lên: "Con cũng muốn uống rượu."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Tịch Nhan đều nở nụ cười. Hoàng Phủ Thanh Vũ yêu thương nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Bất Ly, lại đem áp lòng bàn tay mình sưởi ấm cho nữ nhi, rồi mới nói: "Muốn uống rượu, thì chờ Ly nhi trưởng thành, sau khi tìm được rể hiền thì phụ thân cho uống."

Bất Ly nghiêng đầu, tò mò hỏi: "Rể hiền là gì vậy ạ?".

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhất thời nghẹn lời, ngẩng đầu nhìn về phía Tịch Nhan, Tịch Nhan lại tránh mặt, cười ha ha. Bởi vì uống rượu, hai gò má ấm áp hồng lên, trong con ngươi như có minh châu tỏa sáng rạng rỡ. Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không giải thích gì thêm cho Bất Ly, cứ thế nhìn nàng, trong mắt hình như có mang thâm ý.

Sắc mặt Tịch Nhan bất giác càng đỏ, đứng dậy nói: "Mới uống hai chén liền cảm thấy choáng váng đầu rồi, ta đi Noãn các nghỉ ngơi nhé."

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười bất đắc dĩ, nhìn về phía Ngân Châm, khẽ nhếch môi tỏ ý. Ngân Châm lên tiếng, hầu hạ Tịch Nhan ra khỏi phòng, sang bên Noãn các.

Noãn các vốn không chỉ có giường, còn đốt than hoa, ấm áp dị thường. Tịch Nhan nằm xuống, không bao lâu đã ngủ mơ màng.

https://thuviensach.vn

Đến khi vừa tỉnh lại, đã không biết là lúc nào rồi.

Tịch Nhan cảm thấy đầu hơi hơi có chút đau, đồng thời miệng lưỡi đều khô, liền đứng dậy tìm nước uống. Xưa nay lúc nàng nghỉ ngơi không thích bên cạnh có người ngoài, bởi vậy cũng không biết Ngân Châm hiện ở nơi nào. Tịch Nhan tự châm trà, nước đã nguội, uống ở miệng vừa khô lại buốt, nàng chỉ miễn cưỡng uống một ngụm. Nhất thời lại muốn đi xem Bất Ly có phải còn ở Ngự thư phòng hay không, liền ra khỏi phòng đi tìm.

Nhưng mà kỳ quái là ngoài cửa Ngự thư phòng lại không có ai, Tống Văn Viễn cũng không biết đi đâu rồi. trong lòng Tịch Nhan nghi hoặc, tiến lên gõ cửa, đột nhiên nghe được bên trong truyền đến thanh âm của Thập Nhị --

"Thất ca, Dao Trì đậu khấu này vốn đã tìm được từ vài ngày trước rồi, đệ lại làm mất. Đệ sợ huynh trách cứ nên không dám nói. Hôm qua thấy Nguyệt Nha Nhi, mới biết hóa ra là bị nàng ta trộm đi. Nàng ấy cũng không biết đây là cái gì, thấy không có gì hay liền trả lại cho đệ. Nguyên bản hôm qua nên đưa cho huynh, Thất tẩu lại ở đó nên đệ quên mất ."

Thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn bình thản trước sau như một: "Trình lên để ta xem xem."

Trong Ngự thư phòng, Thập Nhị đem cái hộp gấm nho nhỏ kia tới trước mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhìn hắn mở ra, bên trong là một viên đậu khấu nho nhỏ, màu đỏ tươi bóng đẹp như ánh lửa.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi cầm lấy hạt đậu khấu kia, đặt ở chóp mũi hơi ngửi một chút. Thập Nhị vội hỏi: "Là thật là giả?"

Lúc lâu sau mới nghe thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ nói một chữ: "Thật."

Ngoài cửa, Tịch Nhan nghe xong mừng rỡ, định đẩy cửa đi vào, bỗng nhiên nghe thấy Thập Nhị kinh hô: "Thất ca, huynh làm gì thế?"

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tịch Nhan căng thẳng không hiểu nổi, tay dừng lại, nghĩ nghĩ, rồi lặng yên chọc thủng một cái lỗ nhỏ trên cửa sổ giấy, nhìn vào trong.

Nhưng mà lúc vừa thấy, nàng dường như muốn ngất đi -- Hoàng Phủ Thanh Vũ trong tay cầm viên đậu khấu, sau khi bóp thật mạnh, viên đậu khấu đáng thương kia hóa thành bột phấn ngay dưới đầu ngón tay hắn!

Sau đó, bột phấn bay đi, tựa như chưa từng tồn tại viên đậu khấu kia vậy.

Tịch Nhan toàn thân lạnh lẽo, máu huyết dâng trào. Nàng không thể tin được cảnh mình trông thấy, nhưng cũng không thể không tin!

Dao trì đậu khấu, tuy cũng không phải là thuốc có thể chữa khỏi hẳn cho Nam Cung Ngự, nhưng thứ thuốc này dị thường trân quý, Nam Cung Ngự mà ăn vào, cũng có thể tỉnh lại, tuy tìm không thấy Hỏa liên hoa , thời gian tỉnh lại có thể rất ngắn, nhưng dù sao cũng là một cơ hội!

Nhưng, Hoàng Phủ Thanh Vũ lại đem đậu khấu kia, hủy đi.....

Tịch Nhan không nhịn được mà rùng mình, xoay người đi trên tuyết. Áo khoác của nàng còn ở trong Noãn các, lúc này chỉ mặc bộ quần áo mùa đông đơn giản, rõ ràng khó có thể chống cự khỏi hơi lạnh. Nhưng mà nàng tựa như không cảm thấy, cứ bước đi thẳng đến phía trước.

Không biết trời lại bắt đầu đổ tuyết khi nào, cứ dần gieo rắc một lớp tuyết trên đầu, trên mi mắt nàng. Nàng hốt hoảng, chỉ cảm thấy không nhìn rõ đường. Nàng cũng không rõ được làm sao mà rẽ lối.

Từ trong ngực trào ra bi thương khôn cùng, Tịch Nhan rất muốn kêu, rất muốn hét to một tiếng, mở miệng thở dốc, lại thành ra bị gió lạnh tràn vào trong miệng, lấp đầy cổ họng.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết đi bao lâu rồi, nàng rốt cuộc không chịu nổi, dựa vào một bờ tường ngồi sụp xuống, ôm lấy thân mình lạnh run.

Đất trời chỉ còn tiếng gió rít, người nàng bị đông lạnh đến chết lặng , lại bỗng nhiên nghe thấy trước mặt mình tựa hồ có tiếng người truyền đến, ngẩng đầu lên, chỗ tuyết trên mi tan ra chảy xuống mặt, mới vừa thấy rõ người trước mặt ra là Lý đại nhân của Thái y viện.

Hoảng hốt, Tịch Nhan làm như nhớ tới cái gì, khó khăn đứng dậy, giật giật tay chân đã chết lặng, trên mặt lại tràn ra nụ cười: "Lý đại nhân, ta đang định tìm ngài đấy."

Lý đại nhân nhìn nàng nghi hoặc không rõ: "Lăng tần nương nương, người làm sao vậy?"

Tịch Nhan chậm rãi lắc lắc đầu, cười như trước: "Ta muốn đi thỉnh ngài xem bệnh cho ta, lại cảm thấy mệt, thiếu chút làm cho chính mình bị đông cứng ."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 278

Buổi chiều, ở cung Lạc Hà.

Ban đêm tuyết rơi, đất trời chìm vào trong trạng thái hoàn toàn yên tĩnh, trong cung Lạc Hà không có ai lên tiếng. Mạc phi bị cấm cung, trong cung đang phiền muộn, mà đêm nay, phòng Tịch Nhan cũng sớm tắt đèn.

Hành động tắt đèn này thật bất thường, trước đó chưa từng có.

Trong lòng Ngân Châm không nhịn được tràn ngập âu lo, vì nàng biết rõ thói quen của Tịch Nhan, tuyệt đối không tắt đèn ngủ muộn bao giờ. Nàng nhất thời không nhịn được thắc mắc, Tịch Nhan lại cười nhẹ, nói: "Nào có ai sống trong ánh sáng cả đời, ta cũng nên học làm kẻ bình thường thôi."

Ngân Châm lúc này mới có chút nguôi ngoai, nhưng vẫn không dám có điều gì sơ xuất, nhất định phải đến Khâm An điện bẩm báo.

Trên giường, Tịch Nhan không biết vì sao đột nhiên cúi đầu phát ra tiếng kêu, ngay sau đó, thanh âm dần lớn hơn tràn ngập nỗi thống khổ.

Ngân Châm thoáng hoảng hốt, thắp nến trong phòng, tiến lên nâng người Tịch Nhan dậy, nhìn thấy Tịch Nhan đang ôm ngực đau đến nỗi trán đổ mồ hôi, sắc mặt có vẻ tái nhợt, không kìm được sự bối rối: "Chủ tử làm sao vậy? Nô tỳ đi bẩm báo Hoàng Thượng thỉnh ngự y nhé!"

https://thuviensach.vn

Ngân Châm vừa đứng dậy, cổ tay áo lại đột ngột bị người ta kéo lại.

Tịch Nhan gắt gao cắn môi dưới, lắc lắc đầu, cố nén nói: "Không cần, chiều nay vừa có ngự y xem cho ta, ngươi đi hỏi thử, Lý đại nhân có đưa thuốc tới chưa."

Ngân Châm vô cùng bối rối, đáp ứng một tiếng, lại chạy ra cửa, đúng lúc gặp một tiểu thái giám bên Thái y viện đang cầu kiến bên ngoài, vừa hỏi quả nhiên là tới đưa thuốc. Nhưng thấy tiểu thái giám kia vẻ mặt cẩn thận: "Tỷ tỷ thỉnh chuyển lời với chủ tử Lăng tần, thuốc này thật không thể sử dụng lung tung, đợi cho đau đớn khó chịu nổi, mới có thể uống một viên, chừng nào còn có thể nhịn được, có thể không dùng thì tuyệt không được dùng."

Ngân Châm không nhịn được mà nổi lên nghi hoặc, tay cầm thuốc cũng hơi run: "Thuốc này....."

Tiểu thái giám kia ngẩn ra, nhớ tới Lý đại nhân phân phó, việc nói:"Tỷ tỷ chớ suy nghĩ nhiều, dù sao thuốc cũng có ba phần độc, huống chi thuốc này dược tính có phần hơi mạnh. Đại nhân sợ chủ tử Lăng tần ỷ lại quá mức vào nó, cho nên mới phân phó như thế, tỷ tỷ chỉ cần nói lại y nguyên cho Lăng tần chủ tử là được rồi."

Thần sắc Ngân Châm vẫn lo lắng như trước, cầm thuốc, xoay người vào trong cung.

Vào phòng, bỗng dưng phát hiện Tịch Nhan không ngờ lại ngã quỵ ở dưới giường, đau quay cuồng. Ngân Châm sợ tới mức tay chân vô lực, tiến lên đỡ lấy Tịch Nhan, Tịch Nhan lại vươn tay với hộp thuốc trong tay nàng. Ngân Châm bỗng dưng hiểu được, liền lấy ra một viên, bỏ vào trong miệng Tịch Nhan.

Qua hồi lâu Tịch Nhan mới bình ổn trở lại, thở phì phò từng ngụm, sắc mặt tái nhợt dọa người. Nhìn hộp thuốc trong tay Ngân Châm, nàng không

https://thuviensach.vn

kìm được cười khẽ một tiếng, giống như là thở hắt: "Quả nhiên thuốc rất hữu dụng."

Ngân Châm chần chờ một lát, nói: "Chủ tử, nô tỳ từng nghe nói, càng là thuốc hiệu quả thì thương tổn đối với thân thể người dùng càng lớn có phải không ạ?"

Tịch Nhan được Ngân Châm đỡ chậm rãi đứng dậy, cười lạnh nói: "Mấy tên lang băm mới vào nghề trị không khỏi bệnh cho người ta thành ra phao truyền mấy thứ hồ đồ như thế mà nhà ngươi cũng tin hay sao? Lý đại nhân là viện phán của Thái y viện, hốt thuốc đúng bệnh, tự nhiên là có thể dùng thuốc tiêu bệnh rồi."

Tịch Nhan khôi phục lại tới nằm trên giường, vừa qua khỏi một lát, đột nhiên lại nghe có thanh âm khách khí truyền đến gọi Ngân Châm. Tịch Nhan nháy mắt ra dấu với Ngân Châm, bản thân lại nằm như trước, mắt nhắm lại.

Ngân Châm hiểu ý, vừa ra cửa liền nhìn thấy, quả nhiên là thái giám Tiểu Ngụy được Khâm An điện phái tới.

Tiểu Ngụy vừa thấy nàng, vội hỏi: "Ngân Châm tỷ tỷ, Hoàng Thượng phái ta lại đây hỏi thăm, Lăng tần chủ tử đã ngủ rồi sao?"

Ngân Châm than nhỏ một tiếng, nói: "Chủ tử đã nghỉ ngơi, ngươi trở về hồi Hoàng Thượng đi."

Tiểu Ngụy lên tiếng, liền xoay người rời đi.

Ngân Châm ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, chỉ cảm thấy trời sắp có tuyết rơi. Năm nay vào đông, mấy đợt tuyết cứ rơi liên tiếp, đúng là tần suất có phần bất thường, không biết sẽ giá rét đến mức nào.

https://thuviensach.vn

****
****

Sáng sớm ngày thứ hai, Tịch Nhan liền đi Tây lục cung, cùng nữ nhi chơi cả buổi sáng, lại cùng nhau dùng ngọ thiện, sau đó mới quay về Lạc Hà Cung, dọc theo đường đi thần sắc rất là hoảng hốt, vài lần đi nhầm đường, hiếm có lúc nào mà Ngân Châm đi theo phía sau không phải nhắc nhở. Nguồn truyện: Y

Lời nhắc nhở lần thứ tư của Ngân Châm vang lên, Tịch Nhan rốt cuộc không khỏi phải dừng bước chân, trông ra một mảnh đất trời mờ mịt trắng xóa, nhẹ nhàng hà một hơi, ôm mặt cười: "Hoàng cung, thật sự là nơi dễ khiến cho người ta bị lạc lối."

Ngân Châm nghe xong lời này, chỉ cảm thấy mờ mịt, có gì đó không đúng, nhưng lại nói không nên lời là không đúng chỗ nào, chung quy cũng chỉ có thể tiếp lời: "Hoàng cung so với vương phủ trước kia lớn hơn rất nhiều, lúc nô tỳ vừa tới cũng thường xuyên lạc đường."

Nghe vậy, Tịch Nhan nhẹ nhàng cười. Vì sao nàng từ nhỏ lớn lên ở trong cung, mà vẫn luôn lạc đường vậy? Từ nhỏ ở trong mắt nàng, hoàng cung cũng không quá to như vậy, từ bao giờ mà cũng trở nên phiền phức rắc rối như thế?

Trở lại Lạc Hà Cung, vừa mới nghỉ ngơi một lát, đột nhiên liền nghe gian ngoài truyền đến âm báo kéo dài: "Hoàng Thượng giá lâm --"

Trên giường Tịch Nhan miễn cưỡng nghiêng người, nhưng cũng không ngồi lên, lúc sau thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ bước vào tẩm điện. Bên ngoài dường như tuyết rơi nhiều lắm, trên vùng cổ cùng tay áo của hắn đều có dòng nước ẩm ướt, chắc là bông tuyết bị gió thổi tan.

Mái tóc đen như lụa của Tịch Nhan thả dài trên giường, thấy hắn lại nhợt nhạt cười, ánh mắt trong trẻo: "Lúc này, sao chàng có thể đến đây ?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi xuống bên giường, không nói một lời, chỉ vươn bàn tay lạnh lẽo phủ lên mặt nàng. Tịch Nhan bị lạnh la hoảng lên, một bên trốn tránh hắn một bên thầm oán: "Buốt chết ta , đừng ép ta."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lýc này mới rút tay lại, cười nói: "Ta vừa nghỉ trưa, dậy đi dạo một chút, tiện đường qua bên này mới vào thăm nàng."

"Tiện đường ư?" Tịch Nhan cười khẽ một tiếng,"Khâm An điện với bên này đi đường phải mất nửa canh giờ đấy, tiện đường thế chẳng phải hóa ra tiện quá xa rồi sao!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ nhìn nàng cười, cũng không nói thêm cái gì, ngược lại ngồi vào bên người nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, cằm đè nặng đỉnh đầu nàng, nói: "Hôm qua không thèm nói một tiếng đã đi, ta vốn định cho nàng nghỉ lại ở Khâm an điện, kết quả lại chỉ nghe thấy Ngân Châm qua bẩm nàng đã trở về cung, thật khiến ta thất vọng quá."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 279

Tịch Nhan vẫn còn cười lạnh trong lòng, trên mặt vẫn tươi cười như trước: "Như vậy, không phải là nô tì đáng chết sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi giữ lấy cằm nàng, kéo về phía mình, trầm giọng nói: "Có lẽ phải nói là ta nguyện ý bồi thường cho nàng." Nói xong, hắn bỗng nhiên cúi đầu, dùng môi môi mình áp lên môi của nàng.

Tịch Nhan hơi nghiêng đầu né tránh .

Đôi môi hắn rơi vào khoảng không, chỉ khẽ lướt trên mặt nàng, nhưng hắn cũng lơ đễnh, chậm rãi đưa cánh tay ôm chặt lấy nàng, giọng nói trầm thấp: "Nhan Nhan, chúng ta sinh tiếp một đứa nữa đi?"

Trong lòng Tịch Nhan kịch liệt co rút lại, nỗi đau khó nói nên lời. Nhưng sắc mặt nàng vẫn bình thường, khẽ hừ một tiếng, nói: "Không cần. Ta mặc dù không nhớ rõ tình hình lúc sinh Ly nhi như thế nào, nhưng sinh em bé nhất định là khiến người ta đau chết đi sống lại, ta không sinh. Trong hậu cung của chàng cũng không phải không có nữ nhân, để cho các nàng ấy sinh cho chàng đi."

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ thay đổi, cánh tay buông lỏng ra, thanh âm cũng đột nhiên thấp xuống: "Nàng nói cái gì?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan vẫn không nhận thấy biến hóa của hắn, thản nhiên nói: "Tuy rằng hiện tại ba vị phi tử đều bị cấm cung đợi điều tra, nhưng chàng còn có hai vị tần, còn có Lâm hoàng hậu. Để các nàng ấy sinh con không tốt hay sao? Đến lúc đó ông ngoại là Thừa tướng, mẫu thân là hoàng hậu, thân là con chánh thất, là con trưởng lại là thái tử, thân phận tôn quý biết bao nhiêu?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng chốc đứng dậy, sắc mặt vẫn không đổi như cũ, nhưng ở sâu trong đôi mắt lại ẩn ẩn phong ba bão táp cuồn cuộn, nhìn Tịch Nhan không hề chớp mắt.

Tịch Nhan tuy rằng không nhìn hắn, nhưng cũng cảm thấy ánh mắt hắn vừa lạnh lẽo vừa như có ngọn lửa xuyên thấu vào lòng nàng, cuối cùng cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói: "Thiếp mới vừa chợp mắt một lúc mà chàng đã tới rồi, lúc này vẫn còn mệt rã rời. Thiếp muốn ngủ tiếp trong một lát nữa, chàng thế nào đây?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ cười lên: "Ta đi."

Tịch Nhan rốt cuộc ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, nhìn thấy nụ cười lướt qua mặt hắn, trong lòng chợt nao nao, cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy. Quả nhiên, Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa mới xoay người đi ra hai bước, đột nhiên xoay người lại, gắt gao nhìn chằm chằm nàng.

Thân mình Tịch Nhan bỗng dưng cứng đờ, cảm thấy ánh mắt hắn quá sắc bén, như muốn xuyên vài lỗ thủng trên người nàng.

Hắn đi nhanh đến, dùng sức nắm đầu vai của nàng, gần như nghiến răng nghiến lợi nói: "Vì sao?"

"Vì sao cái gì?" Tịch Nhan thấy trên vai truyền đến đau nhức, bướng bỉnh hỏi lại.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ chưa bao giờ xanh mét khó coi đến vậy, nhìn chằm chằm nàng, cơ hồ gằn từng tiếng: "Vì sao muốn để người khác điều chế thuốc cho nàng? Vốn biết rõ thuốc này không thể uống nhiều, vì sao nàng cứ cố chấp uống?"

Ra là hắn biết tất cả! Trong lòng Tịch Nhan chấn động, nghĩ đi nghĩ lại không khỏi tự cười bản thân -- hắn là hoàng đế, nơi này là hoàng cung của hắn, trong cung đều là người của hắn, có cái gì hắn mà không biết ? Nghĩ đến đây, ngữ khí Tịch Nhan cũng lạnh xuống: "Chàng đã biết hết, cũng phải biết ta vì sao làm như vậy chứ."

Vì sao? Vì sao? Hắn cười lạnh thầm nghĩ, lòng tràn đầy bi thương cùng đau xót, những đau thương bị giấu thật sâu đáy lòng đều quay cuồng kêu gào muốn thoát ra! Hắn có lẽ biết vì sao, hắn căn bản nên biết vì sao! Cái gì mà luyến tiếc, không buông tay, cái gì mà Thất lang, toàn bộ đều là giả! Nàng vẫn như thế, chưa có lúc nào nhìn nhận hắn, đã gần được đến mức đó rồi, có lẽ còn có chút động tâm. Nhưng kết quả cũng không phải như vậy! Cũng không phải như vậy! Kết quả chính là, nàng cuối cùng chỉ là nhất thời ý loạn tình mê, nàng thật ra vẫn muốn rời khỏi hắn mà đi!

Trong lòng hắn, lửa giận hừng hực thiêu đốt dường như khiến lục phủ ngũ tạng đều tổn thương, đau vô cùng, lại không phát tiết ra được ngay cả một chút! Hắn thậm chí bởi vì nàng trở về, bởi vì nàng nguyện ý ở lại mà mang riêng nàng đi tới chỗ ở cũ của mẫu thân một lần nữa, chính là muốn nói cho mẫu thân biết, nữ tử này là người con yêu nhất suốt cả cuộc đời này, nàng đã trở lại, nàng cuối cùng đã trở lại. Nhưng hiện nay tất cả mọi thứ cuối cùng khiến hắn nhận ra mình lại ngớ ngẩn đến nực cười!

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng cười khẽ một tiếng, tự trào phúng bản thân mình, dùng cách hèn mọn nhất mà tự giễu chính mình: "Được, bây giờ ta thật sự đã biết rồi.". Nói xong, hắn liền buông lỏng nàng ra, đứng dậy, "Nàng có thể yên tâm, toàn bộ lời nói với nàng, ta đều tuân thủ. Ước định nửa năm giờ còn có hai tháng, hai tháng sau, ta sẽ thả nàng đi."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan gần như lập tức ngồi thẳng người, môi run nhè nhẹ nhìn hắn.

"Làm sao vậy?" Hoàng Phủ Thanh Vũ cười lạnh nhìn nàng, "Nàng không phải còn muốn nói cho ta biết là nàng luyến tiếc đấy chứ?"

Đôi môi Tịch Nhan đang run rẩy, trong lòng rét lạnh tưởng như sắp vỡ vụn. Hóa ra lòng người thay đổi, hoặc là, hắn từ đầu đến cuối đều là như vậy, mà nàng, chính là theo lời người khác, hiểu lầm hắn! Ánh mắt Tịch Nhan quật cường, thanh âm lạnh lùng : "Đa tạ chàng. Ta chỉ lưu luyến Bất Ly mà thôi."

"Nàng dựa vào đâu mà đòi lưu luyến con bé?" Thanh âm nghe qua không còn bình thản từ ái như trước giờ, mà lại ẩn chứa hàn ý vô tận. Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên từ trước đến nay, hắn lạnh lùng với nàng, nặng nề với nàng đến như vậy, "Nếu đã từng vứt bỏ không hề kiêng nể thì không cần phải nhu hòa giả nhân giả nghĩa ở đây. Ly nhi không cần mẫu thân như nàng!"

Tịch Nhan khiếp sợ khi nghe những lời hắn nói, cơ hồ chỉ thiếu chút nữa là gào khóc lên một cách khổ sở, nhưng nàng lại chỉ ngây người ra nhìn hắn, một chữ cũng không nói được.

"Theo như lời nàng nói, trong hậu cung của ta không phải là không có ai, cho dù thật sự không có, cũng còn có thể tuyển tú. Có nhiều người rất muốn làm mẫu thân của Ly nhi, còn nàng, tuyệt đối sẽ không phải là người mẫu thân tốt nhất!" Hắn rốt cuộc chốt hạ một câu cuối vô cùng ngoan độc, rồi xoay người rời khỏi cung Lạc Hà.

Tịch Nhan vẫn ngây người ra nhìn hắn xoay người, nhìn hắn rời đi, khí lực trên người như bị rút hết. Tâm đế vương khó lường, mà nàng lại ngốc như vậy, lại muốn thử nội tâm hắn một lần nữa. Lại vẫn thất bại, thua đến rối tinh rối mù lên. Ngay cả nàng cũng không hiểu vì sao bản thân mình rõ

https://thuviensach.vn

ràng biết thiên hạ không có nam nhân đáng tin, nhưng lại động tâm với hắn. Nhưng hiện nay tất cả mọi thứ cho nàng biết nàng thật si ngốc.

Dù sao, nàng vốn không hiểu hắn, cho tới bây giờ, cũng không hiểu được hắn! Hắn đối với nàng mà nói, cho tới bây giờ là một kẻ xa lạ. Mà từ nay về sau, có lẽ, chính là người xa lạ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 280

Hai tháng sau, ta thả nàng đi!

Lần thứ ba trong một đêm Tịch Nhan từ trong mộng bừng tỉnh lại, vang vọng trong đầu đều là những lời này cứ lặp đi lặp lại.

Mấy tháng nay, nàng đã ở trong cung này, nàng động lòng với hắn, nàng không thể chia lìa nữ nhi của mình. Nhưng lúc này đây, hắn lại hủy thuốc của Nam Cung Ngự, sau đó nói với nàng rằng nàng có thể đi.

Tim Tịch Nhan lại đau, đưa tay lấy hộp thuốc dưới gối ra, lấy một viên bỏ vào trong miệng, lẳng lặng chờ nó tan ra.

Thuốc thật lạnh, thật khó nuốt. Hoàng Phủ Thanh Vũ có nói rằng thuốc này sẽ thương tổn bản thân, không thể dùng nhiều.

Nhưng hiện nay, nàng không cứu được Nam Cung Ngự, Hoàng Phủ Thanh Vũ muốn đuổi nàng đi, có lẽ cuộc đời này nàng không thể gặp lại Bất Ly nữa. Nếu trên đời này, những người thân yêu nhất đều đồng thời mất đi, như vậy nàng sống còn nghĩa lý gì?

Thuốc từ từ tan trong miệng, nàng nuốt xuống, cảm thấy trái tim dường như cũng thật lạnh, thật đắng. Y - www.

https://thuviensach.vn

Sang sáng sớm ngày hôm sau, Tịch Nhan đi đến Tây lục cung thăm Bất Ly, nhưng khi đến lại được hồi báo rằng đêm qua trưởng công chúa đã được Hoàng Thượng đưa đến Khâm An điện.

Hắn mang Bất Ly sang Khâm An điện, bởi vì hắn biết nàng sẽ không tới Khâm An điện, hắn không muốn nàng gặp Bất Ly.

Tịch Nhan cảm thấy sự bất lực cùng cô độc từ trước tới nay chưa từng xuất hiện, hồn tiêu phách lạc ngồi trên tảng đá trong Ngự hoa viên, rốt cuộc lệ không kìm được lặng lẽ rơi xuống.

Nàng nhớ rõ mình không hề yếu đuối, mình chưa bao giờ yếu đuối. Lúc trước Lăng Chiếu nhẫn tâm bỏ nàng mà đi, mẫu thân bệnh nặng gần chết, nàng đều kiên cường cho tới bây giờ nhưng chưa từng nghĩ tới cái chết. Nhưng hiện nay, lại muốn dễ dàng kết thúc mạng sống của mình.

Ngồi trong gió lạnh hồi lâu, Tịch Nhan nhớ tới rất nhiều chuyện đã xa xưa lắm lúc còn ở Tây Càng, nhưng với nàng mà nói như vừa mới xảy ra ngày hôm qua. Nàng bỗng nhiên nghĩ, nếu mình không mất trí nhớ, nếu mình vẫn là quận chúa Tây Càng, nếu mình chưa từng gặp được Hoàng Phủ Thanh Vũ, sinh hạ được Bất Ly, như vậy, giờ phút này, phải chăng sẽ không thống khổ đến thế?

Mặc dù không có phụ thân, mặc dù không có mẫu thân, nhưng nàng cũng có thể có cuộc sống rất tốt. Nàng có thể tiếp tục vô pháp vô thiên, tiếp tục tùy hứng làm bậy, thậm chí, nàng có thể gả cho Nam Cung Ngự, cùng nam nhân kia yêu thương nhau đi đến cuối đời.....

Buổi chiều, trở về cung Lạc Hà, Tịch Nhan thu dọn khắp phòng, nhưng lại phát hiện ra mọi thứ đều không phải của đồ mình, toàn bộ cũng không phải của mình. Ánh mắt dừng ở trên khối ngọc mà Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa cho nàng, nàng như nghĩ ra điều gì, chà sát ngọc bội trong tay, gọi Ngân Châm đến.

https://thuviensach.vn

"Ngân Châm, nói cho ta biết, phủ đệ công chúa Tấn Dương và Phò mã ở nơi nào?"

"Công chúa Tấn Dương sao?" Ngân Châm kinh ngạc nói, "Chủ tử hỏi thăm điều này làm gì vậy? Nô tỳ nghe nói, từ sau khi quận chúa Uyển Lam qua đời, công chúa Tấn Dương và Phò mã liền chuyển tới ở bên cạnh lăng mộ Đông Giao, giữ gìn mộ của quận chúa Uyển Lam."

Tịch Nhan hô hấp bỗng dưng bị kiềm hãm: "Uyển Lam quận chúa là ai?"

"Là con gái duy nhất của công chúa và Phò mã, nghe nói bị chết rất sớm....." Ngân Châm dừng một chút, lại nói, "Nghe nói vị quận chúa này cùng Hoàng Thượng từng có hôn ước khi còn nhỏ."

Tịch Nhan hoảng hốt như hiểu được điều gì, lại như càng thêm mờ mịt, cuối cùng chỉ gật gật đầu.

Hôm sau, nàng lại trốn mọi người, cải trang thành một tiểu thái giám, mang theo khối ngọc bội của Hoàng Phủ Thanh Vũ, thuận lợi ra khỏi hoàng cung.

Nàng đi thẳng tới lăng viên Đông Giao, nàng không biết bản thân mình đến tột cùng là mang theo tâm tình gì, có lẽ, tâm đã chết, cho nên không có tâm tình nào.

Nàng chẳng mất nhiều sức lực cũng có thể tìm tới nơi Lăng Chiếu ở, đó là một căn phòng thoạt nhìn rất gọn gàng, không khác gì căn phòng của một người dân bình thường.

Tịch Nhan tiến lên gõ cửa, sau đó từ từ đợi.

"Đến đây." Bên trong nhanh chóng truyền ra thanh âm mang theo sự tang thương của nam nhân, tuy đã nhiều năm xa cách nhưng Tịch Nhan vẫn

https://thuviensach.vn

nghe ra, đó là thanh âm Lăng Chiếu.

Lòng nàng chợt quặn rút. Thanh âm Lăng Chiếu trong trí nhớ nàng rất êm tai, vô cùng ấm áp, trầm thấp thuần hậu. Ông ta vì ai mà thành ra nông nỗi này?

Cửa chậm rãi mở ra, khuôn mặt phong sương từ trong phòng hiện rõ.

Lăng Chiếu kín đáo nhìn mặt tiểu thái giám này, cảm thấy rất quen thuộc, đôi mắt không khỏi soi xét kỹ cáng, trong nháy mắt, ông ta đứng bất động như bị sét đánh trúng. Môi ông ta run run, thật lâu sau mới rốt cuộc gọi ra tên nàng: "Nhan Nhan....."

Tịch Nhan vốn tự cho mình vô cùng kiên trì và cao ngạo, rốt cuộc trong khoảnh khắc đó lại sụp đổ. Nàng nhìn ông ta, nước mắt phút chốc chảy xuống, hồi lâu sau, vừa khóc vừa hỏi một câu: "Vì sao ông không cần ta....."

Tim Lăng Chiếu đập mạnh và loạn nhịp, chần chờ, khiếp sợ, sau một lát, toàn bộ biến thành đau lòng cùng hối hận, một tay ôm Tịch Nhan vào trong lòng, nhịn không được cũng rơi lệ, thốt ra những lời đã giấu ở đáy lòng nhiều năm: "Nhan Nhan, thực xin lỗi....."

Tịch Nhan tựa đầu vào vai hắn, tựa đầu vào vai người cha sinh ra mình, không khắc chế được thất thanh khóc rống lên: "Vì sao ông không cần ta....."

****

Nàng cũng gặp được công chúa Tấn Dương. Đó là một nữ tử xinh đẹp, ôn nhu, thời gian cũng không làm suy giảm vẻ phong nhã của bà chút nào. Nhìn thấy Tịch Nhan, bà ấy khẽ cười, học theo Lăng Chiếu gọi nàng một tiếng: "Nhan Nhan."

https://thuviensach.vn

Chẳng trách Lăng Chiếu thương yêu bà ta đến vậy, hóa ra bà ta thật sự hơn mẫu thân nàng nhiều lắm.

Tịch Nhan hơi nghiêng đầu, giả bộ không nghe thấy, không trả lời, chỉ nói: "Ta đi thăm mộ nữ nhi các người có được không?"

Lăng Chiếu nao nao, gật đầu, sau đó mang nàng đưa tới lăng mộ Uyển Lam.

Sau Tịch Nhan ở mộ phần một hồi lâu, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào mộ bia kia, hồi lâu sau mới nói: "Về sau khi ta chết đi, ông có thể lập cho ta một mộ bia trên mặt khắc "Mộ phần ái nữ Tịch Nhan" hay không? Có thể canh giữ mộ phần của ta như đối với nàng ấy không?"

"Nhan Nhan." Trong lòng Lăng Chiếu chỉ ngập tràn nỗi hối hận, nghe nàng nói như vậy không khỏi âm thầm đau lòng.

Tịch Nhan cười khẽ một tiếng: "Thôi, ta cùng lắm chỉ nói thế thôi. Ông còn phải chăm lo cho công chúa Tấn Dương, nên đương nhiên canh mộ cho người con gái này." Nói xong, nàng đi một vòng quanh mộ, bỗng nhiên lại nói, "Nàng ấy lớn hơn hay nhỏ tuổi hơn ta?"

Lăng Chiếu ngừng một chút, mới nói: "Uyển Lam hơn con hai tuổi."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 281

Thật ra, Tịch Nhan vẫn chưa biết hết những chuyện rối rắm ở đây, vì thế chỉ cười nhẹ: "Vậy sao?"

Nàng cũng chẳng có ý muốn khởi binh hỏi tội, dù sao nàng cũng không muốn hiểu rõ những chuyện xảy ra trong quá khứ. Chỉ là nàng đã từng quá khổ sở, lại còn đang trong cảnh tứ cố vô thân, nên mới đột nhiên muốn đến thăm người này, con người đã từng khiến nàng hận đến tận xương tủy, nhưng cuối cùng thì ông ta vẫn là người thân máu mủ với nàng.

Tịch Nhan chỉ đứng trước mộ, còn Lăng Chiếu chỉ đứng cách nàng vài bước, dường như không dám tiến lên.

Tịch Nhan lẳng lặng khoanh tay đứng nhìn, hồi lâu sau, mới kìm nén thanh âm nói: "Ta nên nói ông là người chung tình hay bạc tình đây?"

Vì nếu không chung tình, ông ta sao lại nắm tay công chúa Tấn Dương bầu bạn bao lâu nay, còn cùng nhau giữ mộ cho nữ nhi? Còn nếu không bạc tình, thì sao lại nhẫn tâm mà bỏ rơi nàng và mẫu thân, làm nàng phải rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.

Lòng bàn tay Lăng Chiếu hơi siết chặt lại, không đáp lời.

Tịch Nhan hít một hơi thật sâu, hốc mắt đỏ lên, nhìn về gốc cây khô đọng tuyết ở đằng xa: "Thật ra ta còn hận ông. Nếu ông đã muốn đi, vì sao

https://thuviensach.vn

không đi dứt khoát một chút? Vì sao còn nhờ người kia đến thay ông lo lắng cho ta? Nếu không phải vì ông, ngày hôm nay ta sẽ không như vậy .. Nếu không phải vì hắn, ngày hôm nay ta cũng sẽ không thành ra thế này....."

Trong lòng ngập tràn những hơi thở lạnh lẽo, còn không ngừng lan ra khắp lục phũ ngủ tạng, Tịch Nhan chỉ cảm thấy sương mù trong hốc mắt đã muốn hóa thành băng, cuối cùng lại nghe được tiếng nói trầm thấp của Lăng Chiếu: "Nhan Nhan, là ta có lỗi với con."

Từ đầu đến cuối, trong lời nói của hắn, đều chỉ có mình Tịch Nhan, nàng không nhịn được dời tầm mắt về phía hắn: "Vậy còn mẫu thân thì sao?"

Khóe miệng Lăng Chiếu gian nan giãn ra: "Nhan Nhan, về mẫu thân con, ta không muốn nói nhiều về bà ta. Cuộc đời này, người ta có lỗi chỉ có mình con."

Tịch Nhan dùng sức cắn môi, sắc mặt vừa quật cường vừa tái nhợt, hồi lâu sau, mới khẽ mỉm cười: "Được, ta hiểu rồi"

Lăng Chiếu nhìn nàng, cuối cùng không nhịn được lên tiếng hỏi: "Nhan Nhan, con và Lão Thất ... Hoàng thượng, làm sao vậy?"

Sau khi Tịch Nhan quay lại Bắc Mạc, Hoàng Phủ Thanh Vũ từng phái người đến gặp hắn, nói sơ tình hình của Tịch Nhan cho hắn nghe, đồng thời bảo hắn tạm thời không nên vào cung thăm Bất Ly. Sau đó, lại nghe được tin Tịch Nhan và Hoàng Phủ Thanh Vũ hạnh phúc như xưa nên không hiểu dáng vẻ hôm nay của nàng, vì sao lại thế?

Tịch Nhan dừng hồi lâu, mới chợt nói: "Ông có thể giúp ta một việc không?"

"Con nói đi" Lăng Chiếu dường như không chút do dự mà đáp ứng.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Tịch Nhan có chút mơ hồ: "Không, phải là hai việc mới đúng. Thứ nhất, ông có thể phái những thủ hạ cũ, giúp ta tìm Hỏa liên hoa không?"

"Hỏa liên hoa?" Lăng Chiếu dừng một chút, gật đầu nói, "Nếu con muốn, ta tất nhiên sẽ huy động toàn lực giúp con tìm."

Tịch Nhan hơi gật đầu, nói: "Ông cứ ở đây giúp ta tìm, sau khi trở về Tây Càng, ta cũng sẽ nói Hoa Quân Bảo giúp ta."

Dù sao, trên thế gian này không phải chỉ có Hoàng Phủ Thanh Vũ mới có bản lĩnh đó.

"Con phải về Tây Càng sao?" Sắc mặt Lăng Chiếu bất ngờ thay đổi, nhìn về phía nàng, "Vì sao?"

"Đây là việc thứ hai ta muốn nhờ ông." Tịch Nhan thản nhiên nở nụ cười bên khóe môi, "Ta sẽ về Tây Càng, có lẽ sau này sẽ không gặp được Bất Ly nữa. Mong ông, thay ta trông chừng Bất Ly. Ông đã nói ông có lỗi với ta, thế thì, ông giúp ta xem như chuộc lỗi, được chứ?"

"Rốt cuộc thì vì sao con phải về Tây Càng?" Lăng Chiếu không kìm được tiến lên hai bước, nắm chặt cánh tay nàng, "Hoàng thượng đối xử với con không tốt sao?"

Tịch Nhan ngẩng đầu cười run lên: "Không, hắn đối xử với ta rất tốt, chỉ là ta không nghĩ là mình muốn ở bên cạnh hắn thôi." Vừa nói xong, nàng bỗng nhiên quay đầu về đằng sau Lăng Chiếu, trên mặt dần dần tràn ra ý cười lạnh lùng.

Lăng Chiếu quay đầu lại, nhìn về phía thê tử đang chậm rãi đi đến. Công chúa Tấn Dương bước đến, mỉm cười: "A Chiếu, đã trưa rồi, bảo Nhan Nhan cùng chúng ta trở về ăn cơm chung đi. Nha đầu này, gầy quá mà."

https://thuviensach.vn

Môi Lăng Chiếu hơi mấp máy, nhưng Tịch Nhan lại lên tiếng trước: "Cám ơn bà, không cần đâu. Ta phải đi, tạm biệt."

Sau đó, Tịch Nhan xoay người đi về phía cửa ra của nghĩa trang.

Lăng Chiếu hơi nhấc chân đi, vẻ mặt vừa giãn ra nhưng ánh mắt lại dần dần trở nên ảm đạm, cuối cùng ông ta chẳng nói được lời nào. Mãi cho đến khi bóng dáng nàng biến mất khỏi tầm mắt ông ta, ông ta mới gục đầu xuống: "Con bé đúng là vẫn chưa chịu tha thứ cho ta."

"A Chiếu." Công chúa Tấn Dương chậm rãi nắm lấy tay ông ta, "Con bé đã đến gặp chàng, đây cũng là bước tiến triển lớn rồi, chàng không cần khổ sở đâu. Tuy rằng thiếp chỉ mới gặp con bé vài lần, nhưng thiếp thấy con bé là một đứa trẻ tốt, rồi cũng sẽ có ngày, con bé sẽ lại lần nữa mở miệng gọi chàng."

Lăng Chiếu hạ tầm mắt, khẽ cười khổ.

Gió núi lạnh lẽo thổi qua, hai thân ảnh dìu nhau bước đi, có vẻ rất tiêu điều và cô đơn.

****
****

Vào đến cửa thành, Tịch Nhan không đi về hướng hoàng cung ngay, mà hỏi thăm người đường đến Anh Vương phủ trước, rồi đi bộ về hướng đó.

Trước cổng Anh Vương phủ có một người quản gia cùng vài gã sai vặt đang quét tước, chắc là sắp đến Tết âm lịch nên mọi người đều chuẩn bị dọn dẹp. Người quản gia nọ vừa quay đầu lại, bỗng dưng thấy một người ăn mặc như một tiểu thái giám đứng cách đó không xa, bất giác ngưng mắt nhìn về phía nàng, tựa hồ quan sát được một lúc lâu, sắc mặt phút chốc thay đổi, tiến lên khom người nói: "Nô tài tham kiến ..... Lăng tần nương nương."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan cũng không nhận ra đây là tổng quản ngày trước của Anh vương phủ Thôi Thiện Duyên, vì thế chỉ hơi gật đầu, rồi nhìn vào trong phủ, nói: "Ta muốn vào xem, có thể chứ?"

Thôi Thiện Duyên bèn đứng dậy dẫn đường: "Mời nương nương."

Từng bước đi vào trong phủ, cảnh trí nơi đây nàng không thấy quen thuộc, tất cả hiện ra thật xa lạ, lại dường như lộ ra vẻ thê lương.

Thôi Thiện Duyên đưa nàng đến tiểu viện trước kia của Hoàng Phủ Thanh Vũ, nói: "Trước kia nương nương đã cùng Thất gia ở trong tiểu viện n này"

Tịch Nhan lên tiếng, đi đến trước cửa bèn vén mành lên, đồng thời đẩy cửa bước vào, mùi hương trong phòng lâu nay không ai ở kéo đến, nhưng cách bài trí bên trong vẫn như cũ lại còn sạch sẽ, có thể thấy được mỗi ngày đều có người vào quét dọn. Nhưng mỗi đồ vật trong phòng, trong mắt Tịch Nhan, chúng vẫn cứ xa lạ.

Thì ra, quên cuối cùng cũng là quên. Những món đồ ấy đối với nàng mà nói hoàn toàn là những quá khứ xa lạ, cuối cùng cũng là quá khứ mà thôi.

Quá khứ thì không thể trở lại được.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 282

Đêm hôm đó, Tịch Nhan thu người lại, nằm trên giường trong căn phòng xa lạ kia mà ngủ. Nhưng mà, thức trắng cả đêm.

Rạng đông, nàng ngồi lặng bên giường một lát, vẫn như cũ mà bất giác trở nên thất thần. Tịch Nhan nhịn không được dùng sức lắc đầu, đè nén cảm giác đau nhức ở huyệt thái dương, xong xuôi mới bắt đầu xuống giường, mang giày vào rồi đứng lên.

Vừa mới đi xỏ được một chiếc, bỗng nhiên nghe được tiếng gõ cửa, Tịch Nhan ngẩng đầu lên: "Ai đó?"

Ngoài cửa im lặng hồi lâu, mới truyền đến giọng nói của Thôi Thiện Duyên, dường như còn mang theo nỗi lo lắng và sự do dự: "Bẩm nương nương, thư từ trong cung đưa đến ạ."

Trong tay Thôi Thiện Duyên cầm một phong thư, tim hơi đập mạnh và loạn nhịp nhìn nàng, sau đó, mới đưa phong thư đến tận tay nàng: "Nương nương."

Tịch Nhan hơi nhướng mày, nhận lấy phong thư, chậm rãi mở ra, đọc hết cả bức thư, dung nhan quả nhiên ảm đạm đến tột cùng, nhưng khóe môi lại luôn hiện diện nụ cười, kiêu ngạo và quật cường.

https://thuviensach.vn

Thôi Thiện Duyên lùi lại, nghi hoặc quan sát một lát, rồi mới xoay người vỗ tay.

Lập tức có hai nha hoàn đi vào phòng, trong tay đều mang vác nặng nề. Từ đầu đến cuối, Tịch Nhan chẳng hề liếc mắt nhìn hai người đó, rồi Thôi Thiện Duyên cũng cúi đầu lên tiếng: "Nương nương, đây là hành lý Hoàng thượng phân phó chuẩn bị cho nương nương." Rốt cuộc Tịch Nhan cũng ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu, nhìn hắn, mỉm cười: "Không cần gọi ta là nương nương nữa đâu, ta đã không còn là nương nương của mọi người nữa. Ngươi có thể gọi ta là quận chúa."

********** ***

Hoàng cung, Ngự thư phòng.

Tấu chương trước mặt cao như núi, mà Hoàng Phủ Thanh Vũ lại ngồi đằng sau, chỉ lẳng lặng chơi đùa với một quyển tấu sớ nhỏ, rồi chậm rãi đem nó đến gần ngọn lửa đến lúc bốc cháy, sau lại lẳng lặng nhìn nó cháy đến thành tro, cứ như thế mà lặp lại, vui vẻ nhưng lại mệt mỏi.

Quyển tấu sớ kia bùng lên thành ngọn lửa nhỏ, tức khắc rơi vào trong mắt hắn, từ tốn mà chật vật lan ra.

Qua hồi lâu, đột nhiên có người gõ của ngự thư phòng. Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng chẳng ngẩng đầu lên, chỉ thản nhiên nói: "Vào đi."

Tống Văn Viễn thật cẩn thận đẩy cửa vào, có chút nơm nớp lo sợ đưa mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ, cuối cùng thấp giọng nói: "Hồi Hoàng thượng, ngoài cung phái người về đưa tin, Lăng chủ tử đã bình an ra khỏi cửa thành, đồng thời cũng có người hộ tống người suốt dọc đường trở về Tây Càng."

Hồi lâu sau cũng không nghe thấy tiếng đáp lại, Tống Văn Viễn bèn cẩn thận ngẩng đầu lên, chỉ thoáng chốc hoảng sợ gọi một tiếng: "Hoàng.....

https://thuviensach.vn

Hoàng Thượng, cháy!"

Tấu chương trước mặt Hoàng thượng, không biết từ lúc nào đã bị thiêu hết, mà hắn, lại chỉ lẳng lặng ngồi đằng kia, ánh mắt tối tăm, thần sắc ảm đạm.

Tống Văn Viễn đã sớm bất chấp quy củ, nhanh chóng bước lên, nhưng e sợ thánh giá bị thương, nên chỉ có thể dùng thân mình ngăn chặn ngọn lửa, nhất thời đám cháy lan ra, nên hô toáng lên: "Hoàng Thượng, hãy bảo trọng long thể, thỉnh Hoàng Thượng di giá....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại chỉ đưa mắt nhìn ngọn lửa xinh đẹp kia lớn dần lên, trong lúc đó bỗng dưng lại cười to, vươn chân hung hăng đạp đổ chiếc bàn lớn, Tống Văn Viễn cũng bị liên lụy cùng ngã nhào xuống đất: "Cút hết đi, tất cả cút hết cho trẫm ..."

Tống Văn Viễn bị phỏng nặng, đau đớn, lại thấy ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ giống như bị ma nhập, chỉ một thoáng đã sợ tới mức ngay cả thanh âm kêu đau cũng thu lại, thân mình co rúm, vừa muốn bò ra khỏi thư phòng, thì đột nhiên nghe thấy "Kẽo kẹt", có người đẩy của ngự thư phòng ra.

Người vừa bước vào là Thập Nhị, vốn dĩ đã có người chuẩn bị thông truyền, nhưng đột nhiên thấy bên trong vang ra tiếng động lớn, nên mới đẩy cửa vào ngay, thì thấy Tống Văn Viễn ngã từ trên bàn xuống, cùng với rất nhiều tấu chương đã bị thiêu đốt, nhất thời sợ tới mức xanh mặt: "Thất ca!"

Hắn cũng bất chấp tất cả, tiến về trước, dùng chân giẫm lên đống tấu chương bị cháy kia.

Vất vả lắm mới dập tắt được, Thập Nhị mới đưa ánh mắt dọa dẫm nhìn Tống Văn Viễn đằng kia, Tống Văn Viễn nhanh chóng đứng dậy ra khỏi phòng, lúc này Thập Nhị mới nhào đến trước mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ,

https://thuviensach.vn

nhìn vào ánh mắt âm u âm trầm đến tận cùng của hắn, nhịn không được thất thanh hỏi: "Thất ca, huynh làm sao vậy, huynh đừng làm đệ sợ ..."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại làm như không thấy hắn, cũng chẳng nghe thấy câu hỏi của hắn, chỉ ngồi ở chỗ kia, nhìn về đống hỗn độn đằng trước, tuy rõ ràng ở đó không có gì, nhưng hắn lại giống như đang muốn nhìn rõ gì đó!

Trong lòng Thập Nhị bỗng nhiên hiểu được điều gì, lấy hộp gấm cầm vào trong tay, vội nói: "Thất ca, huynh xem, là Hỏa liên hoa, người chúng ta phái đi cuối cùng cũng tìm được Hỏa liên hoa rồi, người của chúng ta đến vùng Đông Bắc tìm đã lâu, cuối cũng tìm được ông lão mà huynh nói, trong tay ông ấy thật sự có Hỏa liên hoa!"

Nghe vậy, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới chậm rãi cúi đầu xuống, nhìn hộp gấm trong tay Thập Nhị. Nguồn truyện: Y

Mở ra, bên trong, một đóa hoa sen rực lửa, lẳng lặng nằm ở trong, dù chỉ có duy nhất một cành, nhưng vẫn xinh đẹp và mềm mại.

Thập Nhị lại nói: "Thất ca, có Hỏa liên hoa rồi, huynh có thể đưa cho Thất tẩu, để tẩu ấy cứu Nam Cung Ngự, cứu được Nam Cung Ngự thì tất cả sẽ rất tốt, hai người cũng sẽ rất hạnh phúc!"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ, lại vẫn cứ âm u, hồi lâu sau, mới chậm rãi cầm lấy đóa Hỏa liên hoa, nhẹ nhàng cười rộ lên: "Đúng vậy, tất cả đều sẽ rất tốt. Nàng cuối cùng cũng đi rồi, ta cũng sẽ rất vui vẻ...."

Thập Nhị nắm chặt lấy cổ tay áo hắn: "Thất ca, huynh nói gì vậy? Thất tẩu đi rồi sao? Đi đâu chứ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ hồi lâu vẫn chưa lên tiếng, Thập Nhị cũng chợt hiểu được điều gì, nhìn Hỏa liên hoa trong tay, bỗng nhiên trong lúc đó lửa giận trào lên, giơ cao hộp gấm lên, rồi ném thật mạnh xuống đất ...

https://thuviensach.vn

Nhưng đột nhiên lại bị Hoàng Phủ Thanh Vũ đoạt lấy, hắn vẫn không hề mở miệng, chỉ là chăm chú nhĩn đóa Hỏa liên hoa kia ...

Cuối cùng, hắn lại lần nữa đem đóa Hỏa liên hoa đưa cho Thập Nhị: "Phái người, cưỡi ngựa cố gắng nhanh chóng đưa đến Tây Càng."

"Thất ca!" Thập Nhị tức giận đến dậm mạnh chân, cuối cùng lại không kìm được mà ôm đầu khóc nức nở, "Huynh có thể đừng đối xử với tẩu ấy tốt như vậy không? Vì sao huynh cứ phải đối xử tốt với tẩu ấy như vậy chứ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại chẳng nói được một lời, ngược lại, hắn chỉ dời ánh mắt về nơi khác.

Ta cuối cùng cũng thực hiện lời hứa của mình, ta cho nàng Hỏa liên hoa để cứu hắn, vậy còn nàng?

Hai tháng sau, trong hoàng cung, bỗng nhiên vang vong tin lành ....

"Thập Nhất Vương gia hồi cung.... Thập Nhất vương gia hồi cung ...."

==========

Lời tác giả: Chính văn kết thúc

Tại đây, xin gửi lời cám ơn đến các đọc giả đã theo dõi xuyên suốt bộ truyện, rất chân thành cám ơn. Đồng thời, gửi đến những bạn đọc không muốn đọc, lại bị Đạm Nguyệt dụ dỗ "nhảy hố" lời xin lỗi, thành thật xin lỗi, nhưng mà các bạn đã được ra khỏi hố rồi, Đạm Nguyệt cũng "lấp hố" xong xuôi rồi. Chính văn đến đây là kết thúc, chắc chắn các bạn cũng nhìn ra được, kết thúc hạnh phúc, người có tình sẽ thành thân thuộc.

Tiếp theo sẽ đến ngoại truyện "Núi cao biển rộng, nàng chính là quê nhà của ta", viết cho nam nữ chính, viết về những ngày tháng vợ chồng.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 283

-

Quãng đường Tịch Nhan trở về Tây Càng, phảng phất sự gian nan như bước trên hành trình đến địa ngục.

Mỗi ngày, khi nghỉ ngơi vào buổi tối, trong giấc ngủ nàng hầu như đều trong trạng thái hoảng sợ, từ trong ác mộng bừng tỉnh. Có nhiều lần nàng chỉ mơ thấy Nam Cung Ngự, thấy hắn vì không tìm được thuốc chữa trị rồi cuối cùng lìa đời. Nhưng lại càng nhiều lúc, nàng mơ thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ, cả Bất Ly nữa.

Trong mơ, Bất Ly luôn khóc, khóc rất lớn, mà trong giấc mơ Tịch Nhan cũng chỉ có thể cùng con bé khóc, khóc đến khi tỉnh lại, mới phát hiện mình đang tha hương, ở trên đất khách. Bên cạnh chẳng có người thân nào, cũng không thể nói là không có ai, đó là Thôi Thiện Duyên phụng mệnh Hoàng Phủ Thanh Vũ giao phong hưu thư cho nàng.

Hắn gửi nàng một bức thư thôi vợ, hắn bỏ nàng.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, dung nhan của Tịch Nhan ảm đạm chưa từng có, thường thường sau mỗi đêm, khi ra khỏi cửa, hai thị vệ hộ tống thấy dáng vẻ của nàng, đều bị nàng dọa đến nhảy dựng, nhưng sau đó lại yên lặng hộ tống nàng lên đường.

https://thuviensach.vn

Thỉnh thoảng vào ban đêm, ngực nàng vẫn đau, đau như không cách nào chịu được. Hoàng Phủ Thanh Vũ để vào hành lý của nàng thuốc của Lý ngự y bào chế cho nàng, bên trong còn hé ra một tờ giấy, không nhìn ra bút tích của ai, chỉ căn dặn nàng khi nào thật sự không thể nào chịu được nữa thì hãy uống, nếu không sẽ để lại thương tổn lớn cho thân mình.

Nàng biết, nàng sao có thể không biết chứ? Hoàng Phủ Thanh Vũ đã sớm nói điều này với nàng, thuốc này, tuyệt đối không được dùng nhiều. Hắn nói sẽ không để nàng phải dùng loại thuốc này nữa, hắn chính là thuốc của nàng, hắn sẽ trị khỏi cho nàng.

Sau khi uống thuốc, cơn đau của Tịch Nhan tạm thời dịu xuống, rồi nàng cúi đầu khóc thành tiếng.

Nàng chẳng có gì cả, lần này, thật sự chẳng có gì cả.

Ngày về đến Tây Càng, ngay cả ý thức của mình nàng suýt chút nữa chẳng còn, cũng đã quên bảo hai thị vệ kia đưa nàng đến sơn trang của sư phụ, vì thế hai người đó lập tức đưa nàng về đến trước cửa cung, giơ lệnh bài trên người ra, nói với thị vệ trước cửa cung, trong xe ngựa thật sự chính là Quận chúa Hoa Tịch Nhan của bọn họ.

Thống lĩnh thị vệ gác cửa cung cười to lên, rồi tức khắc giận dữ: "Ở đâu mà lại có người vô liêm sỉ vậy chứ! Người trong thiên hạ đều biết Quận chúa Tịch Nhan đã hương tiêu ngọc vẫn từ mấy năm trước rồi, ai biết các ngươi tìm nữ tử đó ở nơi nào rồi đưa đến đây giả mạo quận chúa! Cũng không biết đã phạm tội lớn thế nào sao?"

Hai thị vệ kia đương nhiên đã được rất tốt, sắc mặt không chút thay đổi, chỉ mở cửa xe ngựa ra cho bọn họ nhìn.

Bất ngờ, lại nhìn thấy Tịch Nhan đã bất tỉnh trong xe ngựa.

https://thuviensach.vn

Hai thị vệ nhất thời hoang mang, bèn leo lên xe ngựa, kiểm tra hơi thở của Tịch Nhan, rồi vội vàng ôm nàng xuống xe ngựa cho thông thoáng.

Những thị vệ gác cửa lúc vừa nhìn thấy nữ tử được ôm trong ngực, tức khắc cười to lên, chẳng ai tin tưởng đây là vị quận chúa từng khuynh đảo thiên hạ, từng được tôn sùng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân quận chúa Tịch Nhan.

Nhưng chỉ có người thị vệ dẫn đầu hơi thay đổi sắc mặt, tiến lên nhìn qua, tức khắc nắm chặt chuôi kiếm trong tay, rồi ngay lập tức gọi một thủ hạ lại, ghé vào tai hắn dặn dò vài câu, nhìn thấy thủ hạ kia chạy nhanh vào trong cung, sau đó mới nhìn hai thị vệ hộ tống nói: "Hai vị huynh đệ trên đường vất vả rồi, xin đợi một chút"

Hai thị vệ kia lại giao Tịch Nhan trên tay thị vệ dẫn đầu rồi nói: "Nhiệm vụ của chúng tôi là hộ tống quận chúa hồi cung, nếu giờ đã hoàn thành, vậy xin cáo từ." Sau đó, hai người liền mau chóng xoay người lên xe ngựa, rời đi ngay.

Thị vệ dẫn đầu nhìn người trên tay hầu như đã gầy trơ xương, nên không trì hoãn thêm nữa, nhanh chóng ôm Tịch Nhan chạy như điên vào trong cung.

Đợi đến khi Tịch Nhan tỉnh lại, đã qua ba ngày, nàng đang ở một nơi, mà mình đã rất quen thuộc, là tẩm cung nàng từng ở trước đây -- Triêu Dương điện. Tịch Nhan chật vật ngồi dậy, bên ngoài lập tức có tiếng động, một cung nữ cẩn thận bước vào: "Quận chúa tỉnh rồi ạ? Nô tỳ sẽ đi bẩm với Hoàng thượng ...."

Tịch Nhan thấy dáng vẻ của nàng, giống như cực kỳ sợ mình, bất chợt cau mày: "Ngươi sao lại bày ra vẻ mặt này vậy? Ta đáng sợ lắm sao?"

Trước kia, các cung nữ trong cung tuy sợ nàng, nhưng chắc chắn không giống như thế kia.

https://thuviensach.vn

Cung nữ kia nghe vậy, lập tức sợ tới mức thở gấp một lúc, rồi quỳ rạp xuống đất: "Xin quận chúa thứ tội, quận chúa tha mạng ... Chẳng qua là do người trong thiên hạ đều nói người đã mất, nô tỳ không biết quận chúa ...."

Tịch Nhan nghe thế mới sáng tỏ mọi chuyện, nhớ lại việc mình là người đã chết, vì thế nàng bỗng dưng cười khẽ một tiếng, tiếp lời của cung nữ: "Cho nên ngươi không biết ta là người hay ma?"

"Nô tỳ không dám! Quận chúa thứ tội!" Cung nữ kia sợ tới mức dập đầu mạnh xuống đất.

Tịch Nhan chỉ cảm thấy đau đâu như búa bổ, cuối cùng không chịu được đành nói: "Được rồi, ngươi đi gọi Hoa Quân Bảo đến đây"

Nghe vậy, cung nữ kia không ngừng dập đầu tạ ơn, đứng dậy ra ngoài ngay. Bên ngoài, có một tụm cung nữ đang chờ đợi cô cung nữ kia, thấy cô ấy bước ra, cả đám lập tức bước nhanh đến nhao nhao hỏi : "Thế nào, thế nào?"

Cung nữ kia thở phào nhẹ nhõm: "Rất kỳ lạ, đúng là quận chúa đấy, chỉ là tính cách, dường như thay đổi rất nhiều, ta nói lỡ lời, vậy mà người cũng không trách ta."

Cả đám cung nữ nghe vậy, mặt ai cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhìn nhau, giống như không thể nào tin được.

Nhưng đối với vị Tịch Nhan trong phòng mà nói, nàng chẳng có cảm giác giống như vậy, bởi vì trong trí nhớ của nàng, nàng cùng lắm chỉ mới rời khỏi đây một hai năm thôi, còn người ngoài thì bảo nàng đi cũng đã là chuyện của năm sáu năm trước.

Hết lần này đến lần khác, đối với chuyện này nàng cảm thấy thật mơ hồ, nhưng không có ký ức, việc này có lẽ được xem là nỗi bi thương cùng cực.

https://thuviensach.vn

Hoa Quân Bảo nhanh chóng chạy đến Triêu Dương điện, còn Tịch Nhan khi đó đang được tỳ nữ hầu hạ dùng cháo, vừa thấy hắn, nàng liền cho tỳ nữ lui xuống, rồi lẳng lặng nhìn hắn

Hoa Quân Bảo thấy dáng dấp nàng gầy gò thành ra thế này, đúng là vừa tức vừa sốt ruột, bước nhanh đến, nâng khuôn mặt nàng lên: "Muội đó, tiểu yêu nữ này, thật là có bản lĩnh làm ta tức chết! Chuyện quái gì thế hả, cùng lắm chỉ là tình cảm thôi, có đáng để muội phải dày vò bản thân không chứ?! Khi nào thì muội lại trở nên yếu đuối như vậy?"

Trong trí nhớ của Tịch Nhan, trước giờ khi Hoa Quân Bảo cùng mình nói chuyện, tuyệt đối không phải dùng giọng điệu này, nhưng nay, trong lời nói của hắn giống như tràn ngập sự đau lòng, giống như đã biết rõ mọi chuyện. Trong lòng Tịch Nhan, sự khổ sở không thể kìm nén được mà lan tràn: "Huynh đã biết hết rồi phải không?"

Hoa Quân Bảo thấy dáng vẻ của nàng, thật sự là tiếc "rèn sắt không thành thép", bình thường thì sẽ nghiến răng nghiến lợi, một lúc sau, hắn ngồi xuống bên cạnh nàng, nói: "Không sao cả, hưu thì hưu đi, từ nay về sau, muội vẫn là Hoa Tịch Nhan, vẫn là vị quận chúa Tây Càng cao cao tại thượng, biểu ca ta đây, nuôi tiểu yêu tinh như muội, vẫn còn dư dả."

Tịch Nhan chưa bao giờ biết Hoa Quân Bảo lại là người nói nhiều như vậy, nhất thời nhịn không được, đành nở nụ cười.

.....

Lời tác giả: Toàn bộ trong chính văn đều để lại sự nghi hoặc và nỗi băn khoăn, trong phiên ngoại sẽ giải thích mà, cảm ơn các độc giả nhé!

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 284

-

Hoa Quân Bảo liếc xéo nàng: "Vậy mà muội cũng cười được sao?"

"Sao lại không thể chứ?" Tịch Nhan nhăn nhăn chóp mũi, "Thật vất vả mới trở về Tây Càng, lại còn có thể khôi phục thân phận trước đây nữa chứ, ta vui mừng còn không kịp nữa là!"

Hoa Quân Bảo nhịn không được nâng tay lên, rồi véo mặt Tịch Nhan: "Lời này mới thật đúng là muội nói."

"Vậy ta vẫn còn có thể phóng hỏa thiêu tẩm cung của huynh không?" Tịch Nhan bỗng nhiên nháy mắt để thu hút sự chú ý của hắn.

"Muội nghĩ cũng đừng nghĩ đến!" Hoa Quân Bảo không nể nang gì mà gõ vào đầu Tịch Nhan, "Muội vẫn nghĩ rằng mình còn nhỏ dại à?"

Tịch Nhan uất ức bĩu môi: "Ta thật sự nghĩ ...." Dừng một chút, chợt nhớ đến điều gì, lại nói, "Huynh vẫn sẽ quan tâm ta, đúng không? Vậy ta muốn huynh giúp ta tìm Hỏa liên hoa để cứu Nam Cung Ngự, phái hết người của huynh ra đi tìm, được không?"

Ánh mắt Hoa Quân Bảo trầm xuống nhìn nàng: " Hỏa liên hoa?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan gật đầu liên tục: "Huynh cũng là hoàng đế mà, huynh nhất định có cách tìm được, phải không?"

Hoa Quân Bảo hàm hàm hồ hồ gật đầu: "Đúng vậy, tìm được rồi."

"Cái gì?" Tịch Nhan không kìm nén được mà la hoảng lên, "Tìm được rồi sao? Ở đâu vậy?"

Hoa Quân Bảo huơ tay: "Sư huynh muội đã dùng, lúc muội còn chưa trở về cũng khỏe hơn nhiều, và cũng về Đại Sở rồi."

Tịch Nhan kinh ngạc đến nỗi không nói được câu nào, sau một lúc lâu, dường như mới hồi phục lại tinh thần, không tin những lời mình nghe được, ngượng nghịu cầm lấy tay Hoa Quân Bảo lặp lại lần nữa: "Huynh nói là, huynh đã tìm được Hỏa liên hoa, rồi đưa cho Nam Cung Ngự dùng, nay hắn đã gần hoàn toàn bình phục, rồi lại bảo ta về Đại Sở sao?"

"Không khác lắm, nên muội cũng có thể nói như vậy." Hoa Quân Bảo gật đầu, vỗ vỗ tay nàng, "Muội yên tâm, hắn thật sự bình phục rồi, vội vã trở về như vậy, là vì có tin báo Bắc Mạc muốn xuất binh tấn công Đại Sở"

Tịch Nhan lần thứ hai cảm thấy kinh hoàng, tâm giống như bị vật gì đó treo lên, nặng nề không thở nổi: "Bắc Mạc, muốn phái binh tấn công Đại Sở?"

Hoa Quân Bảo gật đầu: "Ta nhận được tin tức, mấy ngày trước Hoàng Phủ Thanh Vũ từng xuất hiện ở vùng Giang Nam, chắc là vì đi kiểm duyệt quân đội ở hai đại doanh Giang Nam Giang Bắc, để chuẩn bị xuất binh. Hơn nữa, nghe nói đại quân chinh động của họ cũng sắp khải hoàn, tình cảnh Đại Sở bây giờ rất đáng lo"

Những suy nghĩ của Tịch Nhan, đều dừng ở hai chữ "Giang Nam" mà hắn vừa nói.

https://thuviensach.vn

Giang Nam, Giang Nam ....

Hoàng Phủ Thanh Vũ từng nói, chờ đến khi sức khỏe của nàng tốt một chút, sẽ dẫn nàng cùng đi Giang nam, hắn cải trang vi hành, nàng thì du ngoạn non sông. Hai người còn có thể cùng nhau đi dọc theo bờ sông mà dạo chơi những thôn làng ven sông...

Hoa Quân Bảo rất vất vả mới kéo Tịch Nhan như từ "cõi bồng lai" trở về, nói: "Muội không nên suy nghĩ lung tung, dưỡng sức khỏe cho tốt, chờ đến khi bộ dáng của muội không dọa người được nữa, ta và muội cùng lên núi thăm Hoàng tổ mẫu, nghe không?"

Tịch Nhan gật gật đầu, ngực bỗng nhiên đau đớn dữ dội, nàng biết chắc cơn đau này là thật, nên không ngừng tìm kiếm thuốc khắp xung quanh, mà sao vẫn không tìm thấy, bèn giữ chặt lấy cổ tay áo của Hoa Quân Bảo: "Hành lý của ta đâu?"

Hoa Quân Bảo hơi có chút đau đớn nhìn nàng: "Muội đang tìm gì vậy?"

Tịch Nhan không để ý đến hắn, lại tiếp tục tìm, dù có thế nào cũng không tìm thấy, đầu óc tức khắc hoảng loạn, nên hướng ra bên ngoài gọi một tiếng: "Người đâu!"

Nhưng ngay lúc này, Hoa Quân Bảo giữ nàng lại, từ trong tay áo lấy ra một hộp gấm: "Vật này sao?"

Tịch Nhan vừa thấy, liền đoạt lấy, lấy ra một viên thuốc uống ngay.

Trong ánh mắt Hoa Quân Bảo vẫn ngập tràn sự đau đớn: "Thuốc này không thể uống, muội biết không?"

Đợi đến khi cơn đau trong lồng ngực dần lắng xuống, Tịch Nhan mới thản nhiên nhìn hắn, mỉm cười nói: "Ta biết chứ. Nhưng nếu không ăn, sẽ đau đến chết mất. Ta sợ đau, huynh biết mà."

https://thuviensach.vn

****
****

Hoàng cung Bắc Mạc.

Trong Khâm An điện, Hoàng Phủ Thanh Vũ hoãn buổi tảo triều lại, chỉ ở trong tẩm cung, ôm Bất Ly không ngừng sốt cao, còn khóc lớn đi qua đi lại, đồng thời nhẹ giọng dỗ dành con gái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bất Ly đỏ bừng, ở trong lòng hắn khóc, thỉnh thoảng lại la lên một hai tiếng "Mẫu thân", khiến lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ từng chút siết chặt.

"Ly nhi ngoan, đừng khóc ...." Hắn hầu như đã dùng hết mọi cách, mà lại chẳng có cách nào dỗ được con bé, bèn đến ngồi trên giường, Bất Ly còn khóc lớn hơn, hắn chỉ có thể ôm bé như vậy, rồi lần nữa mà dỗ dành.

Ngoài tẩm cung vang lên tiếng gõ cửa, sau đó Thập Nhị đi đến, vừa vào cửa thì lập tức nhìn Bất Ly trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, bắt gặp dáng vẻ sốt cao không dứt mà đau lòng, bèn tiến lên giúp đỡ Hoàng Phủ Thanh Vũ dỗ dành Bất Ly.

"Quân đội của Thập Nhất đi đến đâu rồi?" Hoàng Phủ Thanh Vũ tranh thủ ngẩng đầu lên hỏi một câu.

"Huynh ấy gần đến Dĩnh thành rồi, chắc không chừng mấy ngày nữa là trở về triều." Thập Nhị vẫn lo lắng nhìn Bất Ly, thấp giọng nói.

Nhưng hắn vừa dứt lời, bỗng nhiên từ bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa, sau đó, là Tống Văn Viễn thở hồng hộc, nhưng lại không giấu được thanh âm mừng rỡ: "Hoàng thượng, Thập Nhất vương gia hồi cung! Thập Nhất vương gia hồi cung rồi ạ!"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ và Thập Nhị nhìn nhau, cả hai cũng đều không giấu được vẻ mặt vui mừng. Hoàng Phủ Thanh Vũ nói: "Truyền đệ ấy vào ngay."

Không lâu sau, cửa tẩm điện vang lên, sau đó, cửa mở ra, Thập Nhất một thân nhung trang khôi giáp, khí thế bừng bừng đi vào, nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ và Thập Nhị, khóe miệng không nhịn được mà tràn ra ý cười, vừa muốn quỳ xuống hành lễ, Thập Nhị đã bước lên ôm mạnh hắn, nói to: "Thập Nhất ca, huynh đã về rồi!"

Thập Nhất cười to, nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ qua đầu vai của Thập Nhị, thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn mình mỉm cười gật đầu, nhưng lại nghe tiếng khóc của Bất Ly, rồi cho Thập Nhị một quyền vào lưng: "Đệ yên nào, buông ta ra trước đã."

Thập Nhị bị "ăn" một quyền thì nhe răng trợn mắt: "Thập Nhất ca, công lực của huynh thật đúng là không như người thường đó nha ...."

Thập Nhất không thèm để ý hắn, mà tiến lên quan tâm Bất Ly nằm trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Thất ca, Ly nhi làm sao vậy?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt của con bé: "Phát sốt, thuốc cũng không có tác dụng, làm mọi cách rồi vẫn không hạ."

Thập Nhất nhìn Bất Ly, chỉ thấy khuôn mặt đỏ hồng của bé, vừa khóc, vừa thì thào những tiếng vô nghĩa: "Mẫu thân ...."

Nghe thấy hai chữ đó, sắc mặt Thập Nhất lập tức hơi thay đổi.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 285

Ở trong tẩm cung, Thập Nhất ngây người một lát, rồi cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ nói đôi chút về quân tình, lại thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ từ đầu đến cuối vẫn lo lắng bệnh tình của Bất Ly, nhịn không được đành nói: "Thất ca, đệ và Thập Nhị vẫn nên trở về, ngày mai lại vào cung gặp huynh."

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ gật đầu nói: "Cũng được, hôm nay cũng không tiện để bày tiệc tẩy trần cho đệ, cứ để ngày mai đi."

Thập Nhất đáp lại, rồi kéo Thập Nhị rời khỏi Khâm An điện.

Ra khỏi cung, hai người tìm một tửu lâu ngồi xuống, Thập Nhất không nhịn thêm được nữa hỏi: "Cuối cùng thì vì sao lại thế này?"

"Gì mà sao lại thế này?" Thập Nhị không theo kịp suy nghĩ của Thập Nhất, vừa hỏi vừa châm rượu cho hắn.

Thập Nhất sốt ruột đến nỗi giật lấy bầu rượu, cau mày trầm giọng hỏi: "Ta hỏi đệ, sao Bất Ly có thể gọi Mẫu thân được chứ?"

Tim Thập Nhị đập mạnh và loạn nhịp một lát, rồi mới chợt hiểu ra, vội nói: "Thập Nhất ca, huynh biết không, thì ra Thất tẩu vẫn chưa chết! Tẩu ấy về rồi!"

https://thuviensach.vn

"Cái gì?" Thập Nhất kinh ngạc đứng dậy, gần như muốn xoay người quay vào cung, nhưng bị Thập Nhị giữ lại.

"Thập Nhất ca, huynh nghe đệ nói xong đã!" Thập Nhị thở gấp nói, "Lúc đầu, đệ nghĩ tẩu ấy trở về, có lẽ vì đã khỏe rồi, nhưng thì ra không phải vậy! Tẩu ấy quay về là vì Nam Cung Ngự, Nam Cung Ngự sắp chết nên tẩu ấy đến xin thuốc cho hắn ta! Nhưng mà, chắc là vì đã lâu mà Thất ca vẫn chưa tìm được thuốc, tẩu ấy lại ra đi. Đệ rất giận ... Lúc tẩu ấy đi đệ không biết, nếu không, đệ nhất định lấy kiếm giết tẩu ấy ngay! Đến giờ này đệ mới biết vì sao Cửu ca chán ghét tẩu ấy, huynh chắc không phát hiện dáng vẻ của Thất ca, Thập Nhất ca...."

Thập Nhất hoảng sợ lắng nghe, một lát sau, lại nắm lấy cổ áo của Thập Nhị: "Đệ nói bậy bạ gì vậy? Tẩu ấy mất trí nhớ đệ biết không hả?"

"Đệ biết!" Thập Nhị không kìm được mà hét to lên, "Nhưng mà việc đó thì thế nào? Mất trí nhớ thì có thể vì nam nhân khác mà bỏ chồng bỏ con sao?"

Thập Nhất giận đến nỗi thay đổi sắc mặt, đột nhiên vung quyền, hung hăng đánh vào mặt của Thập Nhị: "Đệ không biết rõ nguyên nhân thì câm miệng cho ta!"

Thập Nhị bị đánh té ngã trên đất, đợi đến khi đầu bớt choáng váng thì thân ảnh của Thập Nhất đã biến mất ở cửa tửu lâu.

Thập Nhất vội vàng cưỡi ngựa vào cung, đi đến Khâm An điện, thấy Tống Văn Viễn vẫn còn đứng ngoài canh cửa, thì hỏi ngay: "Hoàng Thượng vẫn ở trong sao?"

Tống Văn Viễn vội đáp: "Trưởng công chúa thật vất vả mới an giấc, Hoàng thượng vẫn đang trông chừng."

"Vậy ngươi vào trong, nói ta có việc gấp cần gặp."

https://thuviensach.vn

Lúc Hoàng Phủ Thanh Vũ đi ra, Thập Nhất đang ngồi trên bậc thang trước cửa điện, tim hơi đập mạnh và loạn nhịp nhìn về phía xa xăm, bỗng dưng nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn, thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ, cổ họng hắn nghẹn ngào kêu lên: "Thất ca....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ cười nhẹ, bước xuống bậc thang, đứng đó một lúc lâu, bỗng nhiên không để ý đến vai vế quân thần, rồi cùng Thập Nhất sóng vai ngồi trên bậc thang, thản nhiên nói: "Làm sao vậy? Lại nhớ đến những chuyện không vui sao?"

Thập Nhất chậm rãi lắc đầu, rồi mới nói: "Vừa nhìn thấy Bất Ly, đệ cảm thấy con bé thật sự càng ngày càng giống Thất tẩu."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười khẽ một tiếng, không nói gì.

Thập Nhất xoay qua nhìn hắn: "Thất ca, huynh hận Thất tẩu sao? Tẩu ấy cứ như vậy mà đi, huynh hận tẩu ấy sao?"

Hồi lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới khẽ cười một tiếng: "Đệ làm sao vậy? Đệ nhớ Mẫu Đơn phải không?"

Thập Nhất lắc đầu: "Huynh trả lời đệ trước đi"

Sau một lúc trầm mặc, trong đôi mắt sâu thẳm của Hoàng Phủ Thanh Vũ mới dần hiện lên hình ảnh của người đối diện. Sau đó, hắn chậm rãi lắc đầu. Đã nhiều năm, hắn chưa từng nói với ai những chuyện trong lòng, hôm nay, dường như cảm giác xúc động khiến hắn muốn thay đổi.

"Thập Nhất à, ta không cách nào hận nàng được" Hắn khẽ cười, ánh mắt thê lương mà xa xăm, "Đệ biết không, ta đã nhìn nàng lớn lên, lại nhìn cuộc sống vất vả của nàng, ta rất đau lòng. Chỉ là ta biết từ nhỏ nàng đã chịu khổ cực, cho nên, mới không nỡ tổn thương nàng, không nỡ hận nàng. Có đôi khi ta tức giận mà nghĩ rằng, nàng đã chết rồi, thật ra vậy cũng tốt, vậy thì ta có thể tự do rồi, còn nàng, cũng có thể không còn khó xử nữa, không còn

https://thuviensach.vn

vất vả nữa. Nhưng đúng là vẫn còn luyến tiếc, ta hy vọng nàng bình an, ta hy vọng những người bên cạnh nàng cũng vậy. Những điều tốt đẹp như vậy, nàng không muốn nhận từ ta, mà nàng muốn nhận từ người khác, vậy thì nàng cứ việc làm thế đi, ta sẽ không ngăn nàng."

Thập Nhất cắn răng đến đau buốt, cuối cùng, mới thấp giọng nói: "Thất tẩu chỉ biết huynh yêu tẩu ấy, nhưng nhất định không biết, huynh lại dùng hết cả tâm tư của mình để yêu tẩu ấy."

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng cười châm biếm: "Lúc trước, ta khiến nàng gả cho ta, thật ra cũng vì thỏa mãn tâm nguyện của bản thân. Ta bất quá chỉ bị nàng thu hút, thích nàng, muốn có được nàng thôi, bởi vì ta không tin, một nữ nhân sẽ có bao nhiêu ảnh hưởng đến một nam nhân. Giống như phụ hoàng vậy, có người nói người với mẫu hậu thâm tình ra sao, kết quả thế nào, không phải là cứ nạp nhiều phi tần, rồi trong hậu cung, mưa móc khắp nơi hay sao?"

"Thế ..... Khi nào huynh biết, không thể không có tẩu ấy?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ trở nên mơ hồ, giống như đang hồi tưởng lại những chuyện xa xưa.

Khi nào thì biết không thể không có nàng? Có lẽ, đó là khi .... Y - www.

Khi đó, nàng gặp Lăng Chiếu, rồi chờ đợi hắn giải thích chuyện của Lăng Chiếu. Hắn dỗ dành, ôm nàng, thật lâu, nhưng dáng vẻ của nàng vẫn thờ ơ. Hắn cuối cùng là mất hết kiên nhẫn, mà Hoàng tổ mẫu ngay lúc đó lại đến khuyên hắn, phân tích lợi hại cho hắn nghe, rốt cuộc, hắn đáp ứng bà đưa nàng lên núi Lăng Tiêu, còn mình thì ở lại lấy Lâm Lạc Tuyết làm Vương phi.

Nhưng lúc lấy Lâm Lạc Tuyết, thật ra không phải là vì khối hổ phù trong tay Lâm thừa tướng. Hổ phù kia, cho dù không có cuộc hôn nhân với Lâm Lạc Tuyết, hắn cũng tin rằng khi mình cần thì nhất định sẽ có được.

https://thuviensach.vn

Lấy nàng ta, thứ nhất, là vì Hoàng tổ mẫu muốn hắn lấy. Thứ hai, là vì hắn cũng không muốn đặt Tịch Nhan vào vị trí Vương phi này, nhất là trong lúc triều đình đang gió nổi mưa sa, hắn sẽ không để nàng trở thành đối tượng để mọi người chỉ trích. Thứ ba, cũng là lý do quan trọng nhất, hắn muốn nói với bản thân, thật ra, cho dù không phải là nàng, thì cũng có thể.

Nhưng đêm tân hôn đó, ngay cả việc bước vào động phòng hắn cũng chẳng buồn nghĩ đến, mà ngồi một mình trong thư phòng suốt đêm. Mãi cho đến sáng sớm hôm sau, hắn mới thuyết phục bản thân đi đến tân phòng, lúc đó, Vương phi mới cưới của hắn, Lâm Lạc Tuyết lại đang ngồi trước gương trang điểm, nàng ta cũng chỉ cười nhẹ.

Hắn nghĩ, không phải nàng, thật ra cũng có thể đấy.

Vì thế, hắn bước lên, tự tay cầm chì vẽ chân mày cho vương phi mới của hắn.

Nhưng đang chuẩn bị đặt bút vẽ, bàn tay dường như không thể giữ nổi cây bút chì nho nhỏ kia, nên buộc phải giao lại cho nha hoàn của Lâm Lạc Tuyết.

Thì ra, không thể được. Không phải nàng thì không thể, không có nàng cũng không thể.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 286

Thập Nhất vừa nghe xong, vẻ mặt đã chìm ngập trong nỗi bi ai và lạnh lẽo, âm thầm nắm chặt tay, nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Vậy nếu có người tổn thương Thất tẩu thì sao? Huynh biết đấy, giống như Hoàng tổ mẫu trước đây vậy, nếu có người còn muốn tổn thương Thất tẩu, huynh sẽ làm gì?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên lắc đầu, nở nụ cười: "Người đó, chắc chắn sẽ không có đường sống."

Trong lòng Thập Nhất chua xót, đành cắn chặt răng hơn: "Cho nên đến bây giờ, đệ cũng không dám nói với huynh."

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi lắng đọng, nhìn Thập Nhất.

Còn Thập Nhất thì cúi thấp đầu, tránh ánh mắt của hắn, rồi thấp giọng nói: "Thất ca, lúc trước, sỡ dĩ Thất tẩu ra đi cùng Nam Cung Ngự, là vì huynh"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn hắn, bỗng nhiên cười lạnh, trong ánh mắt hiện lên sự thê lương và mịt mờ mà trước đây chưa từng gặp: "Nói tiếp đi."

"Hoàng tổ mẫu nói với Thất tẩu, Thất tẩu đã biết sự thật, ba năm sau, tẩu ấy sẽ chết." Thập Nhất thấp giọng nói, "Thất tẩu rất khổ sở, bởi vì lúc đó tẩu ấy đã mang thai Bất Ly, tẩu ấy muốn tiếp tục sống để cùng huynh nuôi

https://thuviensach.vn

nấng Bất Ly, nên tẩu không muốn chết. Nhưng khi đó, tẩu ấy cũng biết, nửa viên thuốc giải còn lại vốn chẳng hề tồn tại. Thất tẩu nghĩ chắc hẳn mình sẽ chết, lại sợ huynh tự trách, sợ huynh đau khổ, cho nên ..." Giọng nói của Thập Nhất nghẹn lại trong cổ họng, không nói được nữa.

Sự bi ai và lạnh lẽo đã sớm thẩm thấu vào sâu tận đáy lòng của Hoàng Phủ Thanh Vũ. Trong lòng, giống như chất đầy những khối chì, nặng nề, lấp kín, làm hắn không thở nỗi. Hắn bỗng dưng nhớ đến ngày phụ hoàng băng hà, gọi một mình hắn đến bên giường mà lại chẳng nói lời nào. Hắn nhìn gương mặt tái nhợt của phụ hoàng, bỗng nhiên lúc đó, dường như hiểu được điều gì --- người yêu mẫu hậu! Người từ đầu đến cuối, đều yêu Mẫu hậu! Vì thế, hắn mới nói với phụ hoàng, Mẫu hậu đang đợi người, luôn luôn đợi người. Sau đó, phụ hoàng mới trút xuống hơi thở cuối cùng, rồi băng hà.

Đó là một sự hoảng hốt, kinh ngạc, một sự mê ly, nhưng cũng đồng thời là một sự sáng tỏ.

Chỉ có hai từ để hình dung, chính là hóa ra!

Hóa ra, nàng yêu hắn! Hóa ra, những việc nàng làm đều nghĩ cho hắn! Hóa ra, chính hắn đã nóng nảy mà vụt mất nàng!

Câu nói của Thập Nhất rốt cuộc cũng tiếp tục: ".....Ngày ấy, Thất tẩu nói với đệ, muốn đệ giúp đỡ chăm sóc Bất Ly, chăm sóc huynh. Tẩu nói, nếu có cô nương nào tốt, mà huynh thích, thì giúp huynh lưu ý ... Đêm đó, đệ lẻn vào hoàng cung Đại Sở, thật ra cũng đã gặp tẩu ấy, khi đó, đệ chỉ biết, tẩu ấy bị mất trí nhớ, nhưng đệ lại không dám nói với huynh ... Sau đó, đệ mới biết được, khi vừa mới rời khỏi huynh và Bất Ly, tẩu ấy đã đau đớn đến không sống nổi, thậm chí, tẩu ấy suýt chút nữa đã đắm mình xuống sông tự vẫn! Nam Cung Ngự không muốn tẩu ấy chết, cũng không muốn tẩu ấy tiếp tục sống không bằng chết như vậy, cho nên, mới ép tẩu ấy uống thuốc để quên vài năm kí ức ."

https://thuviensach.vn

Thập Nhất nói xong, gần như đã ôm mặt khóc không thành tiếng. Nhưng hắn lại nhanh chóng lau đi, đứng lên, bước xuống bậc thềm, hướng về chỗ ngồi của Hoàng Phủ Thanh Vũ, quỳ xuống: "Thất ca, nay nếu Thất tẩu vẫn còn sống, đệ sẽ nói với huynh tất cả, Thất ca, mọi chuyện trước đây, đều do Thanh Dung không đúng, Thất ca muốn trách thì cứ trách Thanh Dung đi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ ngồi đằng kia, nhìn hắn, hồi lâu sau, chỉ khẽ cười. Sau đó, hắn không nói thêm lời nào, đứng lên đi vào trong điện.

"Thất ca!" Thập Nhất ở phía sau gọi một tiếng.

Lúc này, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới dừng chân, trước cửa điện gió Bắc lạnh lẽo thổi qua, vạt long bào của hắn bị gió cuốn lên, bay trong gió, thê lương, nhưng khí thế bức người,

Trong sự hoảng hốt, giọng nói bình tĩnh đạm mạc của hắn, theo gió Bắc truyền đến tai của Thập Nhất ....

"Thập Nhất, trẫm phong đệ làm Bình Nam đại nguyên soái, ngay hôm sau, xuất binh tấn công Đại Sở. Trẫm, muốn nhất thống thiên hạ!"

****
****

Mỗi ngày ở Tây Càng vẫn trôi qua bình thường như trước kia, mỗi ngày Tịch Nhan ngoài ăn ngủ ra, thì chỉ dạo chơi chung quanh. Nhưng từ lúc trở về, tính tình nàng cũng trầm tĩnh đi nhiều, không còn đấu võ mồm với các phi tần trong hậu cung của Hoa Quân Bảo nữa, cũng chẳng tự mình đi xem những phi tần không quen biết đấu đá nhau, mà chỉ thường xuyên đi đến ngự thư phòng của Hoa Quân Bảo, cùng hắn nói chuyện phiếm đôi ba câu, rồi lại trở về Triêu dương điện của mình.

Cái gọi là vô tri vô giác, cùng lắm cũng chỉ như thế thôi.

https://thuviensach.vn

Thời gian duy nhất nàng thanh tỉnh, chính là vào lúc nửa đêm, khi nàng vì Bất Ly và người kia khóc rồi tỉnh mộng, khi lồng ngực nàng đau đến nỗi không thể không uống thuốc, khi nàng run rẩy đưa viên thuốc đắng để nó hóa thành sự khổ sở tràn ngập lòng nàng.....

Suốt cả đêm nay, cũng như thế.

Nàng cũng không biết, bản thân ở trong mơ khóc đã bao lâu, mà khi tỉnh lại, ngay cả giọng nói cũng khàn đi, theo thói quen lại tìm nước và thuốc, nhưng đột nhiên cả thân người bị ai đó ở phía sau chặn ngang ôm vào!

"A...." Tịch Nhan dường như không kìm được liền hét ầm lên, nhưng bất thình lình bị người đó che môi lại, trên tay người đó, có hơi ấm mà nàng quen thuộc!

Tịch Nhan run rẩy cả người, nhưng lại cảm thấy bản thân đang nằm mơ, làm sao có thể, làm sao có thể .....

Giọng nói trầm thấp, dịu dàng của người đó chậm rãi vang lên bên tai nàng: "Nhan Nhan, đừng khóc, đừng khóc ....."

Nhưng Tịch Nhan vẫn cứ khóc. Đáng lẽ đã phải tỉnh mộng, đáng lẽ không cần phải khóc nữa, không ngờ rằng, nàng vẫn đang mơ, vẫn muốn khóc.

Đôi mắt nàng bị nước mắt che mờ, thân mình lại dần dần bị người đó xoay qua, mặt nàng tựa vào lồng ngực quá đỗi quen thuộc, càng khiến nước mắt nàng chảy nhiều hơn. Nguồn truyện: Y

Có bờ môi ấm áp chạm vào mặt nàng, chậm rãi hút hết nước mắt cho nàng.

Ngực lại đau lên, nàng vẫn không chịu được mà rơi lệ, lại cảm giác hắn đang dần dần cởi xiêm y của mình ra, nhẹ giọng nói với nàng: "Ngoan,

https://thuviensach.vn

ngoan, chúng ta không uống thuốc, không uống thứ thuốc hại người kia ...."

Môi lại lần nữa bị ai đó che lại, nàng vẫn đang nghĩ là mình nằm mơ, nhưng cảnh trong mơ lại rất quen thuộc, có đôi bàn tay và thân thể cực kỳ ấm áp.

"Thất lang....." Nàng khóc thút thít, thì thào gọi ra tiếng.

"Ta đây, ta đây .... Nhan Nhan, ta đây ....."

"Thất lang....." Nàng lại gọi một tiếng, lầu bầu giống như một đứa bé, vừa uất ức vừa vô tội, "Chàng là người xấu, vì sao chàng không cần ta....."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 287

-

"Thất lang, vì sao chàng không cần ta....." Nàng lầu bầu, cảm nhận được làn môi của người đó chậm rãi chuyển lên môi mình, lại còn ngửi thấy hơi thở quen thuộc thế này. Nàng đối với hắn, chưa từng có sức chống cự, huống chi là ở trong mơ chứ?

Tịch Nhan dần dần đáp lại nụ hôn của hắn, thỉnh thoảng lại gọi hắn: "Thất lang, Thất lang, đau quá ....."

"Ngoan nào, là ta không tốt, không đau đâu, sẽ hết đau nhanh thôi."

Trong không gian mơ màng, có hai thân thể khăng khít, hòa vào sự ấm áp và nhiệt độ của nhau, Tịch Nhan không nhịn được mà thở dài, không cầm lòng được mà dùng thân mình cọ vào người hắn: "Thất lang, ta lại nằm mơ rồi, phải không?"

Đáp lại nàng là một tiếng than nhẹ, sau đó, giọng nói của hắn vang lên, hơi trầm xuống, giống như mang theo điều bi thương khó có thể nói: "Sao lại gầy vậy rồi? Nàng không ăn cơm sao?"

Tịch Nhan khóc thút thít, mũi sụt sùi từng tiếng, lẩm bẩm đáp lại một câu chẳng ăn nhập gì cả: "Chàng không cho ta gặp Bất Ly ...."

https://thuviensach.vn

Thanh âm bỗng dưng bị chặn lại, chỉ còn lời nói gian dở, nhưng tất cả lại biến thành cảm giác không thể kìm nén đươc **, trong lúc hai cơ thể sát vào nhau, lý trí của Tịch Nhan dần dần mất đi .....

****

Hôm sau, ánh nắng mặt trời chiếu gay gắt.

"Quận chúa? Quận chúa?"

Tịch Nhan chỉ cảm thấy mỗi tiếng nói bên tai cứ lặp đi lặp lại vang lên không ngừng, làm người ta không thể ngủ yên, nên đành bất đắc dĩ mở mắt ra, nhìn cung nữ trước mặt, hơi cau mày: "Chuyện gì?"

Cung nữ kia cúi đầu xuống, nói: "Bẩm, Hoàng thường phân phó nô tỳ vào mời quận chúa, bảo hôm nay là ngày lên núi thăm Thái hoàng thái hậu, loan giá của Hoàng thượng đã đợi sẵn sau cửa cung điện, nhưng mãi vẫn không thấy quận chúa, nên mới bảo nô tỳ vào mời người."

Tịch Nhan vốn hoàn toàn chẳng nhớ rõ việc gì cả, mơ hồ lên tiếng, gian nan ngồi dậy, đột nhiên trong đầu hiện lên điều gì đó, trong lòng bỗng cả kinh, kéo chăn ra nhìn thân thể mình, lại phát hiện trung y mặc ngủ vẫn còn nguyên vẹn trên người, vốn chẳng có gì thay đổi cả .....

Nói như vậy, cảm giác lửa nóng triền miên chân thật của đêm qua, hóa ra thật sự chỉ là một giấc mộng của nàng .....

Tịch Nhan không nhịn được mà hơi đỏ mặt, đặt chân xuống giường, đến lúc cung nữ kia hầu hạ mình rửa mặt, tinh thần mới phục hồi, khóe miệng không kìm được mà lộ ra ý cười chế giễu -- hắn đã không cần nàng nữa, mà nàng, vẫn cứ tâm tâm niệm niệm thế này, thậm chí cả buổi tối còn mơ .....

Trên đầu bỗng dưng đau lên, Tịch Nhan cau mày, cung nữ phía sau quỳ thở gấp rồi quỳ rạp xuống: "Quận chúa thứ tội, nô tỳ nhất thời sơ ý, xin

https://thuviensach.vn

quận chúa thứ tội!"

Lúc này, Tịch Nhan mới nâng mắt nhìn vào gương, bỗng dưng kinh ngạc khi thấy, người trong gương chính xác là mình!

Nàng chưa từng nghĩ đến, có một ngày, bản thân sẽ có dáng vẻ như vậy --- những lọn tóc đen vốn có, giờ khắc này lại rối tung cả lên, sắc mặt sáng bóng như ngọc trước kia, giờ khắc này cũng vàng vọt, sơ xác hẳn đi, đôi mắt thì lõm sâu vào trong, trước nay chẳng hề thấy được xương gò má mà giờ lại lộ ra, đôi môi trắng bệch, ánh mắt ảm đạm. Người trong gương, rõ ràng phảng phất vẻ quỷ mị, làm sao có thể là mình chứ?!

Tịch Nhan không dám tin nâng tay xoa mặt mình, chỉ có thể chạm vào tóc mình, rồi chậm rãi vuốt từng lọn tóc từ trên xuống. Tóc của nàng vốn rất khỏe, nhưng giờ phút này, vậy mà có thể dễ dàng rụng nhiều tóc đến thế! Tịch Nhan không nén nổi cảm giác hoảng sợ, lại nắm chắc một đoạn tóc, rồi giựt mạnh xuống!

"Quận chúa!" Cung nữ quỳ phía sau như bất chấp mọi thứ, kéo tay Tịch Nhan lại, "Quận chúa đừng làm nữa, quận chúa chỉ bị bệnh thôi, khi hết bệnh rồi, sắc mặt và tóc sẽ tự nhiên lại như trước thôi, xin quận chúa đừng nghĩ nhiều!"

Hồi lâu sau, Tịch Nhan lại nhẹ giọng nở nụ cười: "Ông trời, sao ta có thể hành hạ bản thân thành thế này chứ?"

Cung nữ kia nghe giọng nói như lẩm bẩm của nàng, nhất thời do dự không biết lúc này có nên nói tiếp không, rồi bỗng nhiên thấy Tịch Nhan vươn tay cầm lấy hộp son trên bàn trang điểm, mở ra xem xét, nói: "Son này không đủ hồng, ngươi đi lấy màu hồng hơn đến đây"

Cung nữ kia nghe xong sững người, cảm thấy bản thân mình nghe lầm. Tịch Nhan xưa nay không thích son phấn, cho dù chỉ trang điểm nhẹ, cũng tùy ý để người khác hầu hạ, nhưng hôm nay, nàng lại muốn nô tỳ đi lấy màu

https://thuviensach.vn

son hồng hơn sao? Cô nô tỳ vất vả lắm mới lấy lại được tinh thần, bèn đứng dậy, nói: "Vâng, nô tỳ đi ngay ạ"

Màu son đỏ bừng nổi bật trên sắc mặt và đôi môi tái nhợt, Tịch Nhan nhìn vào gương, rốt cuộc cũng hơi thấy bóng dáng mình trước kia, rồi nhìn sang mái tóc, thản nhiên nói: "Lúc ngươi chải tóc thì nhẹ tay thôi, rồi búi tóc đơn giản là được." Dừng một chút, nàng lại nói, "Phân phó ngự thiện phòng hôm nay chuẩn bị cho ta đồ tẩm bổ, rồi cho người đến Thái y viện hỏi nên dùng những loại thuốc nào, không được dùng sai."

Cung nữ kia lại chấn động lần nữa, lúc sau mới thấp giọng trả lời: "Vâng."

Khi nhuyễn kiệu của Tịch Nhan tới trước cửa cung, Hoa Quân Bảo sớm đã chẳng còn kiên nhẫn, vừa thấy nàng, không nhịn được mà hung hăn trừng mắt liếc nàng một cái, cuối cùng, ánh mắt lại trở nên nhu hòa: "Đi thôi."

Tịch Nhan chậm rãi cong khóe miệng: "Vâng, hoàng đế biểu ca. Ta có thể ngồi cùng xe ngựa với huynh sao?"

Hoa Quân Bảo sửng sốt nhìn nàng, chỉ cảm thấy nàng hôm nay so với những ngày trước khác biệt rất lớn, nhất thời trong lòng cũng không biết nên sầu lo hay vui mừng đây, nên chỉ gật đầu, rồi để nàng cùng ngồi chung xe với mình.

Đến thiền điện tĩnh tu của Thái hoàng thái hậu, trước giờ vẫn luôn yên bình, Tịch Nhan lại chỉ thấy bên cạnh thiền viện chẳng có gì nhiều ngoài hai gian nhà tranh, không khỏi ngạc nhiên: "Đây là nơi ở của ai vậy?"

Hoa Quân Bảo giương mắt nhìn về nơi đó, lắc đầu, chậm rãi cong khóe miệng: "Chỗ tầm thường này, không có ai sống được đâu."

https://thuviensach.vn

Vừa vặn gặp được Lục Trúc người hầu hạ bên cạnh Thái hậu ra ngoài nghênh đón hai người, thấy hai người tò mò nhìn về gian phòng kia, không khỏi lộ ra ý cười nơi khóe miệng, nói: "Bẩm Hoàng thượng, bẩm Quận chúa, gian phòng kia là phòng của một vị tiên sinh từ xa đến viếng thăm Thái hậu, nhưng Thái hoàng thái hậu lại bảo ngài ấy không phải là người một lòng hướng Phật, mà vẫn chìm đắm trong thất tình lục dục, sẽ làm ô uế nơi thánh địa của Phật môn, nên không cho vị tiên sinh này tá túc trong thiền viện."

Tịch Nhan bất giác dừng bước, hơi ngoảnh đầu nói: "Thế thì, ngoại tổ mẫu cũng không muốn đón ta và Hoàng thượng vào thiền viện này sao?"

Lục Trúc mỉm cười: "Vốn là vậy, nhưng quận chúa đã đích thân đến đây, Thái hoàng thái hậu sao có thể để quận chúa đứng ngoài cửa chứ?"

Tịch Nhan vẫn không phục lắm, nở nụ cười: "Vậy ngươi nên quay vào với ngoại tổ mẫu đi, đừng đứng đây nói những lời không cam lòng tình nguyện nữa, ngày khác ta sẽ xuống tóc, rồi cùng lão nhân gia tĩnh tu ở đây, một lòng cung kính hướng Phật!"

Lục Trúc chỉ cười nhưng không nói gì cả.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 288

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Vào thiền viện, đi thẳng vào biệt viện của Thái hậu, nhưng người chỉ lệnh cho Hoa Quân Bảo vào, để lại mình Tịch Nhan đứng ngoài cửa đợi.

Trong lòng Tịch Nhan không khỏi có chút nghi ngờ, nhưng ngẫm lại Ngoại tổ mẫu làm việc gì cũng đều có lý do, nên đành ngồi bên ngoài lan can, nhìn vườn hoa hải đường xinh đẹp trước mặt, được làn gió ấm áp thổi qua đến thất thần.

Bỗng nhiên nàng hoảng hốt, vì có hơi thở dường như quen thuộc vờn qua cánh mũi. Tịch Nhan nhanh chóng lấy lại tinh thần, rồi lập tức đứng lên nhìn xung quanh, nhưng chỉ thấy trong đình viện trống không, rõ ràng là chẳng có ai cả, nhất thời nàng nghĩ có lẽ mình đa nghi quá, vừa định ngồi xuống, giọng nói của Ngoại tổ mẫu từ sau vang lên: "Con đang nhìn gì thế?"

Tịch Nhan quay đầu, nhìn về phía Thái hoàng thái hậu, tóc bà đã bạc gần hết, nhưng khí chất vẫn cao sang, tuy đã nhiều năm không gặp, bà vẫn như xưa, mũi nàng bất giác cay cay, đau xót: "Ngoại tổ mẫu"

Thái hoàng thái hậu thấy dáng vẻ nàng như vậy, một chút kinh ngạc cũng không có, bước vài bước, chậm rãi xoa đầu nàng, đối xử với nàng giống như trước đây, khẽ cười nói: "Sao lại gầy đi nhiều thế này?"

https://thuviensach.vn

Bỗng dưng Tịch Nhan hất mặt lên tươi cười, giảo hoạt nói: "Eo nhỏ nhắn chẳng thừa tí thịt nào, như vậy mới thu hút người khác chứ."

Thái hoàng thái hậu cũng chỉ cười nhẹ, xoay người đi đến vườn hoa hải đường, ngoắc nàng lại: "Lại đây, cùng ta đi thưởng hoa nào."

Tịch Nhan vâng lời đi qua, cùng với Thái hoàng thái hậu đi vào hoa viên, nhưng lại im lặng chẳng nói một lời.

Hồi lâu sau, Thái hoàng thái hậu mới lên tiếng: "Nha đầu nhà ngươi trước đây rất tinh nghịch, chẳng an phận làm việc gì, lúc cùng ta ngắm hoa, toàn nói những lời linh tinh kỳ quái, còn nhớ không? Nay lại có thể nhẫn nại đi ngắm hoa sao?"

Tịch Nhan không khỏi do dự, nhìn về một góc cây hải đường đang nở hoa, cuối cùng chỉ có thể chậm rãi lắc đầu: "Không giấu gì Ngoại tổ mẫu, cho dù đã đến tận hôm nay, con cũng không biết làm cách nào để yên tĩnh ngắm hoa được."

"Trước kia, con cũng sẽ không ngoan ngoãn trả lời ta thế này, lúc nào cũng bằng mặt không bằng lòng, ngấm ngầm nghĩ xấu cho ta thôi." Thái hoàng thái hậu bỗng dưng cười khẽ lên, đồng thời xoay người nhìn thẳng nàng, ánh mắt có chút đau lòng, nói, "Nhan Nhan, con người, ai cũng phải trưởng thành, con hiểu không?"

Bà chưa bao giờ nói chuyện với Tịch Nhan nhiều như vậy, Tịch Nhan không khỏi cảm thấy tim mình hơi đập mạnh và loạn nhịp: "Ngoại tổ mẫu ....."

"Mẫu thân của con, là minh chứng tốt nhất." Thái hoàng thái hậu bỗng dưng thở dài một hơi, "Cũng tại ta, lúc ấy thật sự đã quá cưng chiều con gái, nên đến cuối cùng ..... Còn làm khổ đứa bé này."

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tịch Nhan không tránh khỏi xúc động, hồi lâu sau, thấp giọng nói: "Ngoại tổ mẫu, con đã gặp Lăng Chiếu."

Thái hoàng thái hậu nở nụ cười đạm mạc: "Con vẫn không chịu tha thứ cho hắn sao? Đã nhiều năm như vậy, con vẫn không chịu gọi hắn một tiếng cha sao?"

"Con không làm được." Tịch Nhan chậm rãi quay đầu sang hướng khác, lộ ra sự bướng bỉnh.

"Thật ra, cha con, hắn vẫn hận Tây Càng. Năm đó, hắn dẫn binh xuất chinh Việt quốc, Việt quốc cầu cứu ta, rồi Tiên đế phái đại quân đi tiếp viện, cha con bại trận, bị Tiên đế bắt làm tù binh. Tiên đế thấy hắn thì rất hài lòng, muốn giữ lại để dùng, nhưng hắn lại quyết chết chứ không làm theo. Sau đó, mẫu thân con vừa thấy đã thương hắn ngay, thề phải làm vợ hắn.

Mẫu thân con khi đó, cùng lắm chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, so với con bây giờ lớn gan làm loạn nhiều hơn, vô pháp vô thiên, bất chấp sự trong sạch của mình, dùng kế bắt cha con phải chịu trách nhiệm với nó. Mặc dù như thế, cha con vẫn thà chết chứ không chịu lấy nó, nhưng sau đó, mẫu thân con lại mang thai con. Sự xuất hiện của con, rốt cuộc mới khiến cha con chấp nhận cưới mẫu thân con. Rồi sau khi con ra đời, hắn cũng dần dần bắt đầu ra vẻ ân ái với mẫu thân con trước mặt người ngoài."

Tịch Nhan chậm rãi xoay mặt về, nhìn Thái hoàng thái hậu, ánh mắt lạnh lùng bi ai: "Vậy sau đó thế nào?"

"Cha con và công chúa Tấn Dương vốn đã có hôn ước với nhau. Ngay lúc mẫu thân con mang thai con, có tin tức truyền đến nói công chúa Tấn Dương đã qua đời vì bệnh tật. Đây chỉ là tin đồn, hơn nữa, lời đồn này rất có thể là do mẫu thân con tạo ra. Sau này ta mới biết được, có lẽ đây mới là nguyên nhân chính khiến cha con chịu lấy mẹ con. Nhưng sau đó, Bắc Mạc

https://thuviensach.vn

lại có tin tức, nói công chúa Tấn Dương vốn không chết, mà đã sinh một nữ nhi, nên bị trục xuất khỏi hoàng thất."

Sắc mặt Tịch Nhan bất giác tái nhợt, ảm đạm cười lên: "Cho nên, ông ta mới bất chấp tất cả mà buông tay mẫu thân, bỏ rơi con, trở về Bắc Mạc sao?"

Thái hoàng thái hậu không nói thêm gì, vẫn từ ái nhìn Tịch Nhan: "Ngoại tổ mẫu đã từng nói, con người luôn phải trưởng thành. May mà con so với mẫu thân của con càng kiên cường hơn, nay, tuy rằng con đã được xem như người trưởng thành, nhưng đó là vì con bị mất trí nhớ. Nhan Nhan, ngoại tổ mẫu hy vọng, có một ngày, con nhớ những chuyện trước đây, cũng chính là lúc con chân chính học được cách trưởng thành."

Nhớ lại những chuyện trước kia sao? Tịch Nhan chưa bao giờ nghĩ đến việc này, tuy rằng, nàng đối với chuyện của Hoàng Phủ Thanh Vũ trước đó cũng rất tò mò, nhưng cho đến bây giờ, nghĩ cũng chẳng dám nghĩ. Chỉ mấy tháng ngắn ngủi thôi, cũng đủ để làm con người ta đau khổ đến vậy, nếu còn nhớ nhiều hơn nữa, nàng không biết bản thân có thể chấp nhận được không.

"Nhan Nhan, quyết định lúc trước, là hoàng tổ mẫu giúp con. Nhưng nay, quyết định sau này, thì đều phải dựa vào chính con thôi." Thái hoàng thái hậu mỉm cười nói.

Tịch Nhan ngẩng đầu lên ngay, đôi hoa tai Minh Nguyệt lấp lánh, dưới ánh mặt trời có vẻ chói mắt lạ thường: "Lúc trước Hoàng tổ mẫu vì sao giúp con quyết định việc kia?"

Thái hoàng thái hậu vẫn chỉ mỉm cười, khẽ thở dài: "Lúc trước ta giúp con quyết định việc này, thật ra, một phần là vì con, một phần là vì Tây Càng. Lúc cậu thiếu niên kia đến ngỏ lời với ta, tiêu sái ung dung, bình tĩnh tự nhiên, ta nhìn ra được ngay, sau này hắn sẽ làm nên đại sự. Mà nếu hắn

https://thuviensach.vn

đã có khả năng vì con mà dụng tâm, để con gả cho hắn, cũng không có gì là không tốt. Quan trọng hơn là, hắn đồng ý với ta, nếu có thể lấy con, như vậy sau này, nếu có một ngày, Bắc Mạc và Tây Càng giao chiến với nhau, hắn có thể đồng ý với ta, lui binh ba trăm dặm, nhượng lại ba mươi thành trì. Khi đó, hắn đã có sự tự tin rằng, vua của Bắc Mạc, tất nhiên sẽ là hắn. Người thiếu niên như vậy, cuộc đời này ta chưa từng gặp được."

Tịch Nhan chấn kinh! Bất luận thế nào nàng cũng không nghĩ đến, lúc trước Hoàng Phủ Thanh Vũ lại dùng điều kiện như vậy để xin hoàng tổ mẫu gả nàng sang Bắc Mạc! Lui binh ba trăm dặm, nhượng lại ba mươi thành trì, việc này đối với hai nước đang giao chiến, là sự nhượng bộ lớn thế nào nàng không phải không biết! Điều kiện như vậy, không một ai trong triều đình dám làm vậy cả!

****

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 289

Truyện Sắc Hiệp -

Thái hoàng thái hậu thấy dáng vẻ của nàng, cũng chỉ nở nụ cười: "Làm sao vậy? Chắc là đang trách ngoại tổ mẫu đã quyết định sai cho con phải không?"

Tịch Nhan hơi cắn răng, phục hồi lại tinh thần, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng, ngược lại chỉ cười khổ: "Con không biết nữa.

Cho dù đã đi một vòng, con thật sự chẳng được gì cả, cũng chẳng học được bài học nào, nhưng ít nhất cũng có được một nữ nhi, nhưng lại ở nơi xa tận chân trời, không thể gặp lại được."

Thái hoàng thái hậu nhướng mày nở nụ cười: "Bất Ly?"

Tịch Nhan không bất ngờ chút nào khi thấy bà biết được, bởi vậy cũng cười lên: "Đúng vậy, Bất Ly. Ngoại tổ mẫu chưa từng gặp con bé, nhưng đứa bé đó ....."

"Ta thật ra thích cô bé đó." Thái hoàng thái hậu bỗng nhiên chặn lời nói của Tịch Nhan, nói, "Bất Ly rất giống con trước đây, so với con còn tinh nghịch hơn, tương lai, chỉ sợ, cũng sẽ là một nữ tử khiến bao nam tử trên đời này điêu đứng."

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Tịch Nhan bỗng dưng đông cứng lại. Nàng có chút gian nan ngẩng đầu nhìn về phía Thái hoàng thái hậu: "Ngoại tổ mẫu?"

Cùng lúc đó, giống như để xác minh sự hoài nghi trong lòng nàng, ở phía sau đột nhiên vang lên một thanh âm quá đỗi quen thuộc, thường xuyên xuất hiện trong những giấc mơ của nàng, ngọt ngào gọi: "Mẫu thân!"

Trên mặt Thái hoàng thái hậu vẫn là nụ cười hiền từ, Tịch Nhan chỉ cảm thấy như đang mơ, chẳng nhúc nhích nổi cứ đứng yên ở đó, thậm chí cũng không dám xoay người!

Đến khi dáng vóc nhỏ nhắn của Bất Ly chạy đến ngay phía sau nàng, rồi lại chạy vòng qua trước mặt nàng, bỗng nhiên nàng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mà mình ngày nhớ đêm mong!

Nước mắt thoáng chốc đã tràn mi, Tịch Nhan không quan tâm đây có phải là mơ không, ngồi xổm xuống ngay, ôm thật chặt Bất Ly: "Ly nhi ....."

Bất Ly cũng gắt gao ôm cổ nàng, rồi ngọt ngào gọi nàng: "Mẫu thân, mẫu thân sao giờ mới đến, Bất Ly đã đợi mẫu thân lâu lắm rồi đó."

Tịch Nhan lúc này vội vàng quấn quít bế Bất Ly đứng lên, rồi nhìn thật kỹ đứa bé từ trên xuống dưới hồi lâu, chỉ cảm thấy cô bé vừa cao vừa nặng, mới tỉnh ngộ đây không phải là mơ, nhất thời vừa mừng vừa sợ, ôm lấy Bất Ly, hôn nhẹ nhàng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, lệ rơi đầy mặt.

"Mẫu thân đừng khóc mà." Bất Ly vươn bàn tay nhỏ bé đến lau nước mắt cho Tịch Nhan, cong cong cái miệng nhỏ nhắn nói, "Mẫu thân, con không cho phép người khóc nữa đâu."

Tịch Nhan rất vất vả mới không khóc nữa, thấp giọng nói: "Được, mẫu thân không khóc" Sau đó, nàng mới nhìn Thái hoàng thái hậu, bụng đầy nghi ngờ lại không hỏi trực tiếp được.

https://thuviensach.vn

Nàng không biết vì sao Bất Ly lại ở đây, chẳng lẽ Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không cần con bé nữa sao? Nhưng mà, điều này sao có thể chứ? Hắn rất cưng chiều Bất Ly, quả thực là chiều chuộng đến vô pháp vô thiên, làm sao có thể đem bỏ Bất Ly ở đây?

Trong đầu Tịch Nhan bỗng dưng hiện lên hơi thở quen thuộc quanh quẩn mới vừa rồi, nhưng chỉ chợt thoáng qua, không kịp bắt lấy, bèn hỏi Bất Ly: "Ly nhi, nói mẫu thân nghe, con làm sao lại có thể đến đây?"

Thái hoàng thái hậu lại bỗng nhiên mở miệng: "Sao nào? Ta đây thân là bà cố ngoại muốn đưa Bất Ly qua Tây Càng chơi vài hôm, thế nên phụ thân của con bé cũng sẽ không thể từ chối ta được."

Tịch Nhan cơ hồ không kìm lòng được sắp bật khóc, nhưng vẫn nhịn xuống, ý cười mang theo ánh lệ nhìn về phía Thái hoàng thái hậu: "Đa tạ hoàng tổ mẫu!"

Thái hoàng thái hậu vẫn chỉ nhìn hai mẹ con, ý cười hiền từ trong mắt không ngừng lan tỏa.

****

Trên đường quay về cung, Bất Ly ngồi trong lòng Tịch Nhan, vậy mà từng câu từng câu đều giành thế thượng phong khi đấu khẩu với Hoa Quân Bảo. Không nói được nữa, cô bé sẽ không nói, chỉ hàm hồ nói vài từ, hoặc là lặp lại những câu nói trước, tóm lại là Hoa Quân Bảo nói một câu, cô bé chống lại một câu, khiến vị biểu cậu này vô cùng tức giận, sau đó, cô bé mới cười khanh khách trong lòng Tịch Nhan: "Mẫu thân ơi, biểu cậu này với Cửu thúc y như nhau, đều bị Ly nhi làm tức giận đến mức không nói nên lời luôn."

Tịch Nhan không nhịn được nở nụ cười, nâng mắt liếc Hoa Quân Bảo một cái, khẽ cười nói: "Ly nhi à, đừng gọi người này là biểu cậu, cứ gọi là Hoa Quân Bảo."

https://thuviensach.vn

"Hoa Tịch Nhan!" Hoa Quân Bảo lập tức trừng mắt lạnh lùng, "Có người nào dạy trẻ con như vậy sao?"

"Nữ nhi của ta, ai cần huynh lo ta dạy thế nào chứ?" Tịch Nhan lập tức thể hiện khí thế, ngẩng đầu nói.

Bất Ly ngồi trong lòng mẫu thân, cũng ngang nhiên hất khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Nữ nhi của mẫu thân ta, ai cần cậu lo lắng là dạy thế nào chứ?"

Hoa Quân Bảo dở khóc dở cười, bất đắc dĩ giơ tay đầu hàng nhận thua, rồi cũng đành thở dài: "Ôi, ta thật là đồng tình với người nào đó ghê!"

"Ai?" Bất Ly lập tức tròn mắt tò mò nhìn hắn, Tịch Nhan thu hết vào tai, bất động thanh sắc.

Hoa Quân Bảo cố ý cười lạnh một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại, làm như đang dưỡng thần, không trả lời Bất Ly.

Bất Ly lập tức nhảy ra khỏi sự ôm ấp của Tịch Nhan, nhảy vào trong lòng Hoa Quân Bảo, bàn tay nhỏ bé không ngừng lôi kéo tai, mắt, mũi, miệng của hắn: "Biểu cậu à, cậu Quân Bảo ơi, cậu nói cho Ly nhi đi, người đó là ai thế ạ?"

Hoa Quân Bảo không chịu nổi sự tra tấn, nên nhanh chóng đưa cô bé trở về trong lòng Tịch Nhan, rồi lấy tay chỉ vào chính mình, nói: "Ta ta ta, ta tự đồng tình với bản thân ta, không muốn nuôi một tiểu yêu nữ này chút nào."

Tịch Nhan "Xì" một tiếng rồi bật cười, Bất Ly tuy nghe cái hiểu cái không, nhưng thấy Tịch Nhan cười, cũng học theo nở nụ cười tươi rói.

Trở lại cung, Tịch Nhan dẫn Bất Ly đến ngay Triêu Dương điện, lúc đi vào hậu đã khiến cho các cung nữ trên đường đều tò mò quan sát, sau đó, cùng nhau thì thầm, bàn tán nho nhỏ. Bất Ly chẳng sợ hề sợ người lạ, thấy có người nhìn mình, nên không chút do dự mà nhìn mọi người cười, dáng

https://thuviensach.vn

vẻ nhỏ bé, đúng thật là đáng yêu vô cùng, làm cho các cung nữ đều không chịu được mà muốn bước lên đùa với cô bé, nhưng lại kiêng dè Tịch Nhan, nên chẳng dám bước đến.

Bất Ly liền ghé vào tai Tịch Nhan, nhẹ giọng nói: "Mẫu thân ơi, các cô nương ấy đều sợ người đó."

Tịch Nhan bất đắc dĩ thở dài, nở nụ cười: "Không sao cả, mọi người thích Ly nhi là được rồi"

"Đúng vậy ạ!" Bất Ly vô cùng hào hứng tiếp lời, nói, "Phụ hoàng nói, ai mà đã gặp Ly nhi, nhất định đều sẽ thích Ly nhi!"

Bước chân Tịch Nhan bất động thanh sắc chậm lại, rồi thấp giọng nói: "Ly nhi, ai đưa con đến đây?"

"Thập Nhất thúc ạ!" Bất Ly lập tức lớn tiếng trả lời, "Thập Nhất thúc đưa Bất Ly đi thẳng đến chỗ của bà cố ngoại rồi mới đi."

Trong lòng Tịch Nhan trĩu nặng, cũng không biết đây là nhẹ nhõm hay mất mát, ôm chặt lấy Bất Ly, bước chân bỗng nhanh hơn.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 290

-

Ban đêm, bầu trời bắt đầu đổ mưa rả rích, tiếng mưa rơi trên mái ngói của cung điện, phát ra những âm thanh rất nhỏ.

Bất Ly đã sớm say giấc trong lòng Tịch Nhan, hơi thở đều đặn, cái miệng nhỏ chu lên, giấc ngủ có vẻ ngọt ngào lạ thường.

Tịch Nhan vốn cũng đã thiếp đi, nhưng không biết vì sao bỗng nhiên lại tỉnh hẳn, mở mắt ra, đưa mắt nhìn nữ nhi một cái, nhịn không được nở nụ cười, nhẹ nhàng đặt lên trán cô bé một nụ hôn, sau đó, xoay người ngồi dậy, ngồi bên giường được một lát, bỗng dưng khoác áo rời khỏi tẩm điện.

Cung nữ túc trực bên ngoài thấy nàng đi ra, dụi dụi đôi mắt, đứng dậy ngay: "Quận chúa có gì phân phó ạ?"

Nhưng Tịch Nhan chỉ nhẹ lắc đầu, nói: "Ta muốn đi dạo quanh trên hành lang một chút, ngươi không cần theo đâu."

Mưa dần dần nặng hạt hơn, Tịch Nhan bèn đi đến lương đình phía dưới hành lang, nhìn bóng đêm càng ngày càng bị màn mưa vây kín, đành thở dài một hơi, bỗng nhiên mở miệng nói: "Ngay cả Bất Ly, chàng cũng không cần sao?"

https://thuviensach.vn

Hồi lâu sau, không có động tĩnh nào.

Tịch Nhan chờ đợi một lúc lâu, cuối cùng cũng chắc chắn mình đã đoán sai, vừa định xoay người đi, lại đột nhiên thoáng nhìn thấy chỗ ngã rẽ của hành lang chậm rãi xuất hiện một bóng dáng, mới vừa rồi nàng đã định dỡ bỏ phòng bị trong lòng mình, bỗng nhiên ngay lúc đó, nó giống như đòn quyết định, khiến hô hấp của nàng cũng trở nên gian nan.

Thân ảnh nhanh nhẹn to lớn kia làm nàng cảm thấy dường như kiếp này nàng sẽ không thoát ra khỏi giấc mơ này.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi đi vào, đứng đối diện với nàng, chỉ nhìn thật sâu vào nàng, không nói được lời nào.

Cuối cùng Tịch Nhan vẫn tránh được ánh mắt đó, xoay người đi, xuyên qua màn mưa trắng xóa, nhìn về phía cây tùng xa xa kia, bỗng nhiên nhấc tay chỉ về hướng đó, nói: "Ta nhớ rõ, năm mười hai tuổi, thường xuyên nghe được một khúc nhạc vọng đến từ kia, nhưng không biết ai là người tấu, dùng nhạc cụ gì để tấu."

Tầm mắt của Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng chậm rãi dời về phía kia, hồi lâu sau, lại chỉ trầm giọng nói: "Nàng đã biết ta ở đây sao?"

Cũng không biết, điều hắn muốn hỏi là trước kia hay bây giờ. Tịch Nhan chậm rãi nở nụ cười, lắc đầu: "Không biết, ta chỉ đoán bừa thôi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười khẽ một tiếng, thình lình vươn tay ra, giữ nàng lại, xoay người nàng nhìn vào mình, chậm rãi ôm lấy vòng eo gọn gàng của nàng, ngắm nhìn nàng, rồi cúi đầu gọi một tiếng: "Nhan Nhan."

Tịch Nhan vẫn cười, bình tĩnh mà giảo hoạt: "Có chuyện gì vậy, Hoàng thượng Bắc Mạc?"

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn nàng, giống như trong mắt chỉ có mình nàng, một lát sau, mới nhẹ giọng nói: "Chỉ muốn hỏi nàng, có nhớ ta không?"

"Có chứ." Tịch Nhan nhẹ giọng nói, "Mỗi lúc yên lặng, mỗi lúc ngẩn ngơ, trong giấc mơ mỗi đêm." Nàng dừng một chút, rồi nhìn hắn nở nụ cười, "Nhưng cũng thật khéo, hôm nay ta vừa quyết định, từ nay về sau, ta sẽ không cần chàng nữa."

Hoàng Phủ Thanh Vũ dường như cũng nghĩ nàng sẽ nói lời này, hạ thấp mắt, cười khẽ một tiếng: "Ta cũng đoán được."

"Lý do?" Tịch Nhan vẫn bị hắn ôm trong vòng tay, khoảng cách hai người vẫn rất gần, ngữ khí bình thản đến tận cùng của nàng, tươi cười, đạm mạc mà xa cách.

Hồi lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Vũ mới chậm rãi buông Tịch Nhan ra, thấp giọng cười nói: "Không có lý do. Một người đã làm sai chuyện gì, thì nên bị trừng phạt, phải không?"

Nghe câu nói này, sự ngụy trang cực kỳ hoàn hảo của Tịch Nhan, dường như vỡ ra, trong lòng giống như bùng lên một ngọn lửa, vừa muốn mở miệng hỏi hắn cuối cùng là đã làm sai chuyện gì, hắn dựa vào đâu mà trừng phạt bản thân chứ, trên lưng bỗng dưng căng thẳng ....

"Nhan Nhan, thật xin lỗi, ta sai rồi."

Nàng lại bị hắn ôm vào lòng lần nữa, nghe giọng nói của hắn vang bên tai, Tịch Nhan cảm thấy hoảng sợ, trong tai giống như có gì đó tác động, đầu óc cũng trở nên rối loạn.

Thế nên, qua hồi lâu sau, nàng mới có thể nhớ lại câu nói vừa rồi của hắn --- hắn dường như nói, hắn sai rồi?

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan không biết đã qua bao lâu, cuối cùng mới tìm lại được giọng nói nhợt nhạt mà vô lực của mình: "Sai rồi, thì sao chứ?"

Tay hắn chậm rãi xoa gáy nàng, đồng thời dời môi lại sát bên tai nàng, thấp giọng nói: "Đúng vậy, sai chính là sai. Có lẽ, suốt cuộc đời này nàng sẽ không tha thứ cho ta, nhưng mà, cũng may ta đã định nói với nàng những lời này. Nhan Nhan, phải nhớ kỹ, chăm sóc bản thân mình thật tốt."

Hắn nói những lời này, rõ ràng giống như vĩnh biệt.

Lồng ngực Tịch Nhan đột nhiên đau đớn như bị gì đó đập mạnh vào, một cơn đau cực kỳ thống khổ, choáng váng, nàng đành ngã vào lòng hắn.

Đau, rất đau. Tịch Nhan không kiềm chế được tay chân phát run, đôi môi cũng run lên, dùng sức nắm chặt vạt áo hắn, không chịu đươc đành cúi đầu xuống rên rỉ thành tiếng: "Thuốc, đưa thuốc cho ta ...."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, hai tay đột nhiên giữ chặt lấy nàng: "Nghe lời ta, nàng không thể uống thứ thuốc đó nữa."

"Không!" Tịch Nhan gắng hết sức đẩy hắn ra, "Ta không cần chàng, tránh ra ..."

"Nhan Nhan" Hắn vẫn gọi tên nàng, giống như thở dài, rồi hôn nàng.

Tịch Nhan vẫn ra sức giãy dụa, nhưng cuối cùng càng lúc càng đau đớn, đành bất lực cuộn người lại, khóc lớn tiến vào lòng hắn.

Trong ý thức chỉ còn lại cơn đau không dứt, nàng chỉ cảm thấy mình không thể nhìn, cũng không nghe được gì nữa, chỉ có cơn đau long trời lỡ đất ập đến, chôn vùi nàng .....

****

"Mẫu thân ơi, dậy nào!"

https://thuviensach.vn

Sáng sớm tinh mơ, Bất Ly từ trong mơ tỉnh dậy liền nằm sấp trên người Tịch Nhan đang ngủ say như muốn hôn mê, liên tục gọi nàng.

Tịch Nhan vất vả lắm mới có lại được chút ý thức, tức khắc lấy tay đè chặt lồng ngực mình, nhưng không còn cảm thấy đau, lúc này mới hoàn toàn hồi phục lại, mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt tròn hắc bạch phân minh của Bất Ly chớp chớp trước mắt mình.

Tịch Nhan không nhin được đành cười lên, nhấc tay vuốt ve đầu của nữ nhi: "Mới sáng mà con đã dậy rồi sao?"

Bất Ly thuận thế vùi vào lòng Tịch Nhan, vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói của cô bé có phần nũng na nũng nịu kể với Tịch Nhan về giấc mơ đêm qua.

Giấc mơ đêm qua ..... Tịch Nhan lại bất giác thất thần, nhớ đến tình hình đêm qua, nàng bắt đầu nghi ngờ mình có phải lại nằm mơ không?

Nhưng tất cả mọi việc đều rõ ràng như vậy, ngoại trừ sau khi cơn đau của nàng phát tác .....

Nhưng nếu là thật, sao tình hình bây giờ này lại có thể thế này?

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 291

Vào buổi trưa của ngày đó, đến thời điểm dùng bữa trưa trong Triêu Dương Điện, trên bàn đều là những món ăn Bất Ly thích, Tịch Nhan chưa kịp gắp thức ăn cho Bất Ly thì cung nữ Bạch Hà thân cận bên cạnh Hoa Quân Bảo đột nhiên xin cầu kiến.

"Bẩm quận chúa hôm nay Đại Sở có phái đến một nữ tử xin cầu kiến quận chúa." Bạch Hà vừa nói vừa nâng tay dâng lên một miếng ngọc bội, nói, "Nàng ta nói quận chúa thấy ngọc bội như thấy người".

Tịch Nhan cảm thấy ngọc bội kia nhìn rất quen mắt, liền tiếp nhận, lúc này mới nhớ lại là trên người Nam Cung Ngự đã từng đeo ngọc bội này. Nàng rốt cuộc ngồi không yên, vội nói: " Ngươi mau truyền nàng ta tiến vào".

Lúc này Bạch Hà liền dẫn theo một nữ tử dáng vẻ yểu điệu đi vào điện, Tịch Nhan vừa nhìn thấy lập tức lên tiếng gọi: "Thủy Lam"

Thủy Lam tiến lên cúi người về hướng Tịch Nhan hành lễ: "Nô tỳ tham kiến quận chúa".

Tịch Nhan tiến lên nâng nàng ta dậy, sau đó đi đến bên cạnh Bất Ly, dặn dò cô bé phải ngoan ngoãn dùng bữa, lúc này mới kéo Thủy Lam đi vào trong tẩm điện.

https://thuviensach.vn

Vừa vào cửa, Tịch Nhan lập tức xoay người lại vội la lên: "Là Nam Cung Ngự bảo ngươi đến sao? Sư huynh thế nào, huynh ấy có khỏe không?

Thủy Lam liền nở nụ cười: "Công tử dạo này rất khỏe, công tử đã hoàn toàn bình phục rồi, bởi vì rời đi quá vội vàng nên chưa kịp gặp mặt quận chúa nên mới phái nô tỳ đến để hỏi thăm quận chúa".

Lúc này, Tịch Nhan mới thở phào nhẹ nhõm rồi nói: "Huynh ấy không sao là tốt rồi như vậy ta cũng yên tâm".

Thủy Lam thu lại nụ cười, than nhẹ một tiếng rồi nói: "Làm sao công tử không nghĩ tới chuyện tự mình đến gặp quận chúa, chỉ là hiện nay chiến sự Đại Sở đang căng thẳng, công tử thực sự chẳng thể phân thân ra được".

Trong lòng Tịch Nhan lại căng thẳng: "Bắc Mạc lại muốn xuất binh sao?"

Thủy Lam cúi mặt nói: " Bắc Mạc liên tiếp chiếm đóng hai thành trì của Đại Sở , lần này chỉ sợ là muốn tiếp tục lấy cả đảo

Hoàng Long mới bằng lòng bỏ qua. Nô tỳ thấy nhiều đêm công tử một mình đi lên thành lầu, chắc là đang lo lắng. Lúc trước Đại Sở chỉ đánh một lần là thắng trận, bây giờ chỉ sợ dù có công tử thì cũng không thể xoay chuyển càn khôn."

Xuất binh, hai thành trì, không thể xoay chuyển càn khôn … Tịch Nhan mơ mơ hồ hồ nghe câu được câu mất, trong đầu lại nghĩ đến chuyện đêm qua, Nếu Bắc Mạc đã bắt đầu xuất binh tấn công, như vậy Hoàng Phủ Thanh Vũ nhất định là phải trấn giữ trong triều, như vậy, hắn rõ ràng không có khả năng xuất hiện ở Tây càng. Nói cách khác, đêm qua, và những đêm trước căn bản đều là nàng nằm mơ!

Thủy Lam thấy Tịch Nhan không nói lời nào cứ nghĩ rằng nàng đang lo lắng cho Nam Cung Ngự, liền nói: "Quận chúa không cần phải lo lắng cho

https://thuviensach.vn

công tử, công tử vốn là người rất có chủ ý, tất nhiên người sẽ cố gắng dốc toàn sức lực để bảo vệ Đại Sở và con dân Đại Sở. Kỳ thật, lần này công tử phái Thủy Lam tới đây cũng không cho nhắc tới chuyện này vì sợ làm cho quận chúa lo lắng."

"Vì sao lại như vậy?" Tịch Nhan cũng mơ hồ cảm thấy Nam Cung Ngự không muốn nói rõ sự tình cho nàng, rốt cuộc khi nàng mất trí nhớ đã xảy ra những chuyện gì, vì sao nàng lại phải cùng hắn đi tới Đại Sở, và hắn vì sao lại muốn cho nàng mất trí nhớ. Trong đầu nàng có rất nhiều lớp sương mù mà không sao làm sáng tỏ.

Thủy Lam cười cười nói: "Công tử muốn nô tì đến nói cho quận chúa biết Hỏa liên hoa cứu mạng công tử trước kia chính do hoàng đế của Bắc Mạc tặng cho."

"Cái gì?" Tịch Nhan nhịn không được thất thanh nói, vươn tay nắm chặt lấy cánh tay của Thủy Lam, "Ngươi nói lại lần nữa xem."

Thủy Lam vẫn ý cười như trước: "Công tử cũng đoán được quận chúa nhất định không biết rõ nội tình, cho nên mới phái nô tỳ tới nói cho quận chúa, thực ra Hỏa liên hoa là do hoàng đế Bắc Mạc tìm được hơn nữa còn phái người đem đến để trị thương cho công tử".

Trong lòng, trong đầu Tịch Nhan nhất thời cảm thấy hỗn loạn! Là Hoàng Phủ Thanh Vũ tìm được Hỏa liên hoa, và chính hắn là người cứu Nam Cung Ngư! Nhưng vì sao ngày đó hắn lại phải hủy đi Dao trì đậu khấu? Hắn không phải là hận Nam Cung Ngự nên không muốn huynh ấy sống sao?

Không kịp nghĩ nhiều Tịch Nhan đột nhiên xoay người chạy ra tẩm điện!

Nàng chạy như bay tới Ngự thư phòng để tìm Hoa Quân Bảo, lúc này, Hoa Quân Bảo đang ôm một nữ tử trong lòng nói nói cười cười chỉ dẫn cho

https://thuviensach.vn

nàng ta tập viết, bỗng nhiên thấy Tịch Nhan xông tới, sắc mặt hai người nhất thời biến đổi.

Tịch Nhan bất chấp lễ nghĩa lập tức tiến lên đè trang giấy trước mặt Hoa Quân Bảo xuống, cắn răng hỏi hắn: "Ta hỏi huynh, Hỏa liên hoa chữa khỏi cho Nam Cung Ngự là do ai đem đến?"

Hoa Quân Bảo chậm rãi buông lỏng nữ tử trong lòng ra, nhún vui, cười nói: " Xem ra muội đã biết là ai rồi, không phải sao?"

Tịch Nhan tức giận đến mức nghiến răng, dậm chân nói: "Vì sao huynh gạt ta là do huynh tìm được ?"

"Ta chưa từng nói như vậy." Hoa Quân Bảo cười ha hả,"Hơn nữa, Nhan Nhan, muội cũng không có hỏi ta."

Tịch Nhan cắn môi nhìn hắn, không thể che giấu lửa hận trong lòng, cuối cùng lại chậm rãi thả lỏng vẻ mặt, khẽ cười lên: "Được hôm nay xem như huynh nói thật với ta."

Tịch Nhan nói xong, cũng không thèm nhìn hắn, lơ đãng nhìn xẹt qua vẻ mặt đỏ bừng bừng của nữ tử đứng bên cạnh hắn. Hình như nàng đã gặp mặt nữ tử này ở đâu đó nhưng nhất thời không nhớ ra nổi là vị nương nương ở cung nào, xem ra khi trở về phải cho người đi hỏi cho rõ.

Lúc này, Tịch Nhan mới ngoan ngoãn hành lễ rồi nói: "Nếu như thế, Tịch Nhan xin cáo lui. Hoàng Thượng xin ngài bảo trọng long thể."

Nhìn Tịch Nhan xoay người đi ra Ngự thư phòng, trong lòng Hoa Quân Bảo dâng lên dự cảm không lành, hắn quay sang nhìn về phía ái phi bên cạnh, bỗng nhiên nở nụ cười vừa chuyển đầu nhìn về phía bên người ái phi, bỗng nhiên nở nụ cười: "Tối nay nàng hãy ở lại tẩm cung với trẫm, không cần trở về."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan ra khỏi Ngự thư phòng, nỗi khiếp sợ và nghi ngờ trong lòng căn bản nàng vẫn không tìm ra được lời giải đáp, chậm rãi đi trở về Triêu Dương điện, cả đầu nàng miên man suy nghĩ, đi đến nửa đường đột nhiên dừng lại, xoay người đi về hướng cửa cung.

Xe ngựa nhanh chóng tiến đến thiền viện của Thái Hoàng Thái Hậu đang được tu sửa, Tịch Nhan xuống ngựa, nàng cũng không liếc mắt về phía thiền viện, lập tức tiến về gian phòng nhỏ giữa hai thiền viện, thấy cửa phòng đóng chặt, liền dùng sức gõ cửa. Không thấy hồi âm, Tịch Nhan vừa tức vừa giận, bỗng nhiên quay về phía thị vệ đằng sau nói: "Ngươi mau phá cửa này ra cho ta!". Đây là thiền viện của Thái Hậu, thị vệ cũng không dám lỗ mãng, do dự một lúc lâu rồi mới tiến lên, có vẻ như hắn phải lấy hết can đảm mới dám đá văng cửa phòng.

Tịch Nhan lập tức đẩy cửa ra rồi đi vào, ngay lập tức nàng thiếu chút nữa không thể đứng thẳng nổi. Trong căn phòng ngăn nắp này chẳng phải vẫn còn quanh quẩn hơi thở của người đó sao?

****

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 292

Truyện Sắc Hiệp -

Chỉ trong nháy mắt, dường như tất cả khí huyết trong đầu Tịch Nhan đều dâng lên, cũng không thể nói chính xác là tức giận hay là kích động, tóm lại là không có cách nào khống chế nỗi bàng hoàng của mình.

Nàng liền nhớ tới đêm hôm kia, đêm hôm qua giống như một giấc mộng thì ra tất cả lại là sự thật, nàng liền nhịn không được vò nát chiếc khăn trong tay.

Hắn rõ ràng ở đây, hắn rõ ràng đã đến đây, vì sao lại phải xuất quỷ nhập thần như vậy! Nói chuyện thì nói một nửa, dấu một nửa, nàng căn bản đoán không ra tâm tư của hắn, càng không nói đến lúc này nàng lại mất đi ký ức, những chuyện đã qua nàng không thể nhớ lại, mà hắn cái gì cũng không chịu nói!

Tịch Nhan nhịn không được có chút tức giận, đi đến bên giường ngồi xuống, nhưng chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh. Vươn tay ra sờ chỉ cảm thấy chăn đệm kia cũng mỏng manh và lạnh lẽo .

Nàng cũng không biết hắn đã ở nơi này được bao lâu?

Tịch Nhan nghĩ nghĩ, kéo chăn lại, cuốn vào người, thế này mới không còn lạnh như vậy, ngồi ở chỗ kia, lẳng lặng chờ chủ nhân căn phòng trở về

https://thuviensach.vn

để hỏi rõ ràng mọi chuyện!

Rất lâu, rất lâu sau đó, lâu đến mức tức giận trong lòng nàng bình ổn lại, kích động cũng bình ổn lại, ngàn vạn loại cảm xúc đều bình ổn lại, tất cả đều hóa thành lạnh lẽo. Nàng nhịn không được mà nghĩ tới hắn, không phải hắn bỏ đi rồi chứ, trở về Bắc Mạc rồi chứ? Hay là không đi mà gặp chuyện gì rồi?

Nàng cứ miên man suy nghĩ, ngồi cũng không được yên, ở trong phòng cứ đi tới đi lui.

Lúc nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra vang lên, Tịch Nhan xoay người nhìn lại, đứng ở cửa là một thân ảnh cao to, một lần nữa nàng cảm giác giống như đang rơi vào trong giấc mộng hão huyền.

Trời không biết đã chuyển sang tối từ bao giờ, ánh trăng sáng như đổ xuống người hắn, cảnh này cứ như trong mơ.

Khuôn mặt hắn dấu trong bóng tối nên Tịch Nhan không thể thấy rõ vẻ mặt của hắn, lại thấy hắn chậm rãi đi vào của, rồi quay người đóng cửa phòng lại.

Khung cảnh trong mơ dưới ánh trăng kia bất chợt bị ngăn cách ở ngoài phòng, căn phòng nhất thời trở nên tối đen. Tịch Nhan đứng ở tại chỗ, nhìn hắn đi từng bước một đến gần, cảm giác hơi thở kia càng ngày càng quen thuộc, cùng với tim đập, hô hấp cũng trở nên hỗn loạn.

Mà hắn tựa hồ cũng không để ý đến điều này, vẫn đi đến trước mặt nàng, hồi lâu sau, mới nhẹ nhàng nói: "Làm sao nàng có thể tới nơi này?"

Một câu đánh thức người trong mộng. Tịch Nhan khôi phục tinh thần lại, hơi thở của hắn mang theo hương bạc hà giống như một loại rượu mạnh đập thẳng vào mặt nàng sao mà đậm đà đến thế, lúc này nàng mới hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Ta muốn đến nhìn người mà ngoại tổ mẫu nói thất tình

https://thuviensach.vn

lục dục rất mạnh kia là ai, không ngờ lại có dịp được gặp mặt hoàng đế hùng tài đại lược như bệ hạ đây."

Hoàng Phủ Thanh Vũ dường như cười khẽ một tiếng, sau đó lại chậm rãi xoay người ngồi xuống giường: "Như vậy, nay nàng đã nhìn thấy, sau đó thì định tính thế nào?"

"Không có sau đó." Ngữ khí của hắn lại lần nữa chọc giận Tịch Nhan, Tịch Nhan liền nâng chân lên đi về phía cửa. Mãi cho đến khi mở cửa đi ra ngoài, cũng không nghe thấy được âm thanh của hắn vang lên, Tịch Nhan đứng ở ngoài phòng, cảm thấy rét lạnh toàn thân, khẽ cắn môi, rốt cục lại lần nữa xoay người đi vào trong phòng.

Lần này, nàng lại lập tức đi tới bên giường, đứng trước mặt hắn, đi thẳng vào vấn đề: "Ta hỏi chàng, có phải là chàng người tìm được Hỏa liên hoa, sau đó cứu Nam Cung Ngự hay không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nâng mắt lên, trong đôi mắt đen tuyền chỉ có thể nhìn thấy một chút ánh sáng, hồi lâusau nàng mới nghe thấy hắn khẽ lên tiếng.

Tịch Nhan rốt cục nhận ra cảm xúc trong lòng mình, rõ ràng là sự tức giận. Nàng nhịn không được nắm chặt bàn tay: "Vậy vì sao chàng lại muốn hủy Dao trì đậu khấu kia?"

"Hả?" Âm thanh của Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên mang theo một chút kinh ngạc, sau đó, đột nhiên hắn lại giống như lúc bình thường liền đứng bật dậy, ôm lấy khuôn mặt của Tịch Nhan nói: "Nàng lặp lại lần nữa đi?".

Bàn tay hắn dùng lực khá mạnh, Tịch Nhan đau tới nhíu mày, tức giận nói: "Nói thêm mấy lần nữa thì thế nào? Chẳng lẽ chàng không làm sao? Chính ta tận mắt chứng kiến chàng bóp nát Dao trì đậu khấu, chàng nghĩ chàng có thể không thừa nhận sao?"

https://thuviensach.vn

Trầm mặc một lát, hắn đột nhiên nở nụ cười, lúc đầu chỉ là cúi đầu cười, sau đó không thể khắc chế được giương giọng cười to, cuối cùng mới nói : "Cho nên, vì lý do này nàng mới rời xa ta, không nghe ta nói chuyện, cho dù là ta có viết hưu thư, nàng cũng không thèm hỏi thêm một câu, đúng không?"

Tịch Nhan nhịn không được hung hăng đạp cho hắn một cước:"Ta đang hỏi chàng vấn đề kia!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại cười như trước, chậm rãi ôm lấy nàng, gắt gao kéo vào trong lòng, thấp giọng nói một câu: "Nhan Nhan, làm sao ta có thể ngốc như vậy....."

Tịch Nhan nhịn không được lại lần nữa giãy dụa, giãy dụa không thoát được liền dùng sức cắn vào vai hắn một cái, nghe được tiếng rên của hắn, càng ra sức cắn mạnh hơn. Rốt cục, thanh âm của hắn lại vang lên lần nữa ở bên tai nàng, đó là âm thanh mang theo sự ẩn nhẫn thống khổ: "Nhan Nhan, không phải như thế. Nàng không rõ y thuật nên nàng không biết, nếu Nam Cung Ngự ăn Dao trì đậu khấu kia thì chỉ có thể sống thêm hai ba năm nữa, cuối cùng vẫn là chết, dù có ăn Hỏa liên hoa thì cũng là vô ích nàng có biết hay không?"

Tịch Nhan vốn đang ở dùng sức thoát khỏi hắn bỗng dưng cứng ngườ lại! Làm sao có thể có chuyện như thế này?!

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ buông nàng ra, lại lần nữa xoa xoa khuôn mặt đang trăm phần kinh ngạc của nàng: "Đã biết chưa, đứa ngốc?"

Tịch Nhan kinh ngạc nhìn hắn, trong nháy mắt, ngoại trừ khóc nàng không nghĩ ra mình còn có thể làm gì nữa!

Nàng bỗng nhiên lại hoài nghi chính mình có phải đang nằm mơ hay không – nàng vốn tưởng rằng cuộc sống của mình đã u ám đến cùng cực, thế nhưng bỗng chuyển hóa một cách kỳ diệu như vậy? Hắn thực ra không

https://thuviensach.vn

có lừa gạt nàng, mọi chuyện hắn làm tất cả đều là vì nàng, cho dù là cứu Nam Cung Ngự, hắn cũng đã dốc toàn bộ sức lực! Hắn vì nàng mà ngàn dặm xa xôi tới nơi này, hắn đưa Bất Ly đến bên cạnh nàng, hắn không màng đến vị trí đế vương của mình lại chấp nhận ở tại một căn phòng nhỏ đơn sơ thế này!

Tịch Nhan bỗng nhiên đưa tay lên miệng, dùng sức mà cắn xuống, ngay lúc đó nàng cảm thấy đau đến rơi lệ.

Đây không phải là mơ, thực sự đây không phải là một giấc mơ !

Tịch Nhan chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn, đôi mắt rạng rỡ, đột nhiên gọi nhỏ một tiếng: "Thất lang."

Hoàng Phủ Thanh Vũ bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, một lần nữa đem nàng ôm thật chặt, chậm rãi hôn xuống đôi môi của nàng sau đó trằn trọc hôn lên khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng cuốn trôi những giọt nước mắt.

Tịch Nhan dù đang khóc, nhưng lại nghĩ đến trước kia chính nàng đã hiểu lầm hắn thì lại cảm thấy buồn cười. Trong lúc này lại vừa khóc,nhưng lại vừa cười. Hoàng Phủ Thanh Vũ cơ hồ chống đỡ không được, thấp giọng dỗ dành nàng như dỗ dành Bất Ly: "Ngoan, đừng khóc, lúc khóc lúc cười, đã làm mẹ rồi sao lại trẻ con như vậy?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 293

Truyện Sắc Hiệp -

Bóng đêm, dần dần trở nên mê ly.

Trước tiên, Hoàng Phủ Thanh Vũ giở tấm chăn mỏng manh trên giường ra, kê lại tấm đệm cho ngay ngắn, phủ kín Tịch Nhan, sau đó, lại đi ra cửa, không bao lâu sau, không biết từ chỗ nào mang về một tấm chăn thật dày, phủ thêm ở trên người Tịch Nhan, cúi đầu hỏi nàng: "Có lạnh hay không?"

Tịch Nhan không trả lời, chỉ chậm rãi vươn tay ra ôm lấy cổ hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thuận thế liền ngậm lấy vành tai của nàng, vừa hôn vừa cọ xát. Cơ thể Tịch Nhan dần dần nóng lên, cúi đầu rên rỉ một tiếng, ôm lấy hắn càng chặt.

Lúc này hắn mới chậm rãi buông vành tai của nàng ra, khẽ nâng thân thể lên, nhìn khuôn mặt của nàng trong bóng tối. Bàn tay chậm rãi mơn trớn từng nét trên khuôn mặt nàng, bây giờ hắn mới cảm nhận được rõ ràng bàn tay quá lớn so với khuôn mặt bé nhỏ. Trong lòng cảm thấy rất đau đớn, hắn thở dài một tiếng, che lại đôi môi của nàng.

Cả hai quấn quýt lấy nhau thật lâu, sau đó hắn mới chậm rãi buông nàng ra, đưa tay cởi quần áo của Tịch Nhan, Tịch Nhan cắn tay mình, vẻ mặt hãy còn thẹn thùng nhìn hắn: "Chàng uống rượu sao?"

https://thuviensach.vn

"Ừ." Hắn buông áo ngoài của nàng ra, đồng thời bàn tay bắt đầu không an phận cũng chậm rãi tìm kiếm xuống phía dưới.

Thân thể Tịch Nhan lập tức liền căng thẳng, nhưng khi nghe thấy tiếng cười nhẹ của hắn, nàng lại cảm thấy tức giận, chậm rãi trầm tĩnh nói: "Uống với ai?"

"Hoàng đế biểu ca của nàng."

"Huynh ấy..... A --" Bàn tay hắn chậm rãi tham nhập, Tịch Nhan nhất thời không có thể chịu đựng bổi, phát ra một rên nhỏ, xấu hổ liếc nhìn hắn, cắn môi nói: "Chàng cùng huynh ấy uống rượu..... Nói cái gì?"

"Không có gì." Hắn thấp giọng nói, đồng thời nhẹ nhàng in lên đôi môi của nàng, "Thật sự không có gì."

Thân thể của nàng từ trước tới nay vẫn luôn mẫn cảm như vậy, chỉ trong giây lát liền động tình, thở hào hển nhìn hắn, trong mắt ẩn ẩn hơi nước. Nhưng không biết bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nàng bất ngờ trở nên ảo não: "Bây giờ ta thật khó coi ?"

"Nói bậy bạ gì vậy?" Hắn trầm giọng nói.

Tịch Nhan mở mắt, cười khẽ: "Ta tự biết mình mà."

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng giữ chặt khuôn mặt của nàng, làm cho nàng phải đối diện với ánh mắt của mình, mới thấp giọng nói: "Rất đẹp, không ai đẹp hơn nàng cả."

Tịch Nhan bỗng dưng bật cười, sau đó liền cảm giác được lửa nóng của hắn đã sẵn sàng: "Chuẩn bị tốt chưa?"

Tịch Nhan bỗng dưng đỏ mặt, cắn ngón tay không trả lời, chỉ bất động thanh sắc cọ cọ trên người hắn.

https://thuviensach.vn

"Thực ngoan." Hắn lại cúi người, nhẹ nhàng hôn nàng, đồng thời hạ thân dưới xuống, chậm rãi chiếm cứ cơ thể nàng.

Tịch Nhan đã lâu chưa từng có cảm giác thân mật rõ ràng như vậy, vừa cảm thấy khó chịu, lại vừa sợ hãi, bất giác ôm chặt lấy hắn, chủ động dâng đôi môi của mình lên.

Nàng nhu thuận như vậy, hắn rất hưởng thụ, vừa hôn nàng, vừa chậm rãi động thân.

Khi động tác của hắn dần dần nhanh hơn, Tịch Nhan cảm thấy cơ thể mình được nâng lên ngày càng cao giống như thủy triều dâng cao, cơ hồ khắc chế không được hét to lên, trong lúc đó hắn lại đột nhiên rời khỏi nàng, chậm rãi đặt nàng ngay ngắn trên giường.

Tịch Nhan cảm thấy khó chịu muốn hét lên, nắm chặt cánh tay hắn: "Thất lang --"

Khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi gợi lên ý cười, lại lần nữa lật người, nói: "Đừng nóng vội, đêm nay vẫn còn chưa bắt đầu đâu."

Khuôn mặt của Tịch Nhan đỏ bừng lên, sau đó lại chủ động hôn hắn, dùng tất cả bản năng cùng hắn giao hòa triền miên, quấn quýt.

Đêm, quả thực còn rất dài.....

Ngày hôm sau, lúc Tịch Nhan tỉnh lại từ trong khuỷu tay quen thuộc, trong phòng đã tràn ngập ánh sáng mặt trời.

Cả người nàng đau đến nghiến răng nghiến lợi, lặng lẽ mở mắt ra, trước mặt nàng chính là dung nhan ngủ say của Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Đêm qua hắn uống rất nhiều rượu, hơn nữa cơ hồ phóng túng cả đêm, cho nên đến bây giờ vẫn còn chưa có dấu hiện tỉnh lại.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan kinh ngạc nhìn hắn, tâm tình mê loạn đêm qua của nàng rốt cuốc mới có một chút thanh tỉnh, đồng thời nhớ tới vấn đề bị mình xem nhẹ -- nàng không nên cùng hắn như vậy, bởi vì, hắn đã tự tay viết hưu thư đưa cho nàng rồi!

Hưu thư! Trong đầu Tịch Nhan rõ ràng chấn động, từ trong lòng hắn bật ngồi dậy.

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn còn chưa tỉnh dậy, Tịch Nhan ngơ ngác ngồi một lát, ánh mắt bỗng nhiên vô cùng thanh minh, vụng trộm liếc mắt nhìn hắn, liền lặng yên lướt qua hắn xoay người xuống giường, nhặt quần áo của mình lên, nhanh chóng mặc vào, sau đó lung tung sửa sang lại một chút mái tóc bị hỗn độn, một lần nữa quay đầu nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Thanh Vũ đang ngủ say trên giường, cuối cùng quyết đoán xoay người rời đi.

Ra khỏi cửa phòng, nàng trông thấy những thị vệ đang đứng phía xa xa, khi nhìn thấy nàng đi ra, bọn họ lấp tức tiến lên nghênh đón, thấp giọng hành lễ.

Tịch Nhan nhịn không được đỏ bừng cả mặt, nhưng thấy những thị vệ này đều không ngẩng đầu lên, mới có chút bình tĩnh lại, quay đầu nhìn hai gian phòng phía sau, bỗng nhiên nói: "Đi lấy mồi lửa đến đây cho ta."

Cả bọn thị vệ ngạc nhiên nhìn nhau, trong lòng nổi lên nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi gì nhiều, lập tức có người đi lấy mồi lửa mang đến, Tịch Nhan cầm trong tay, liền quay mặt nhìn gian phòng phía sau, khẽ nheo một mắt lại, ngắm tới ngắm lui gian phòng, bỗng nhiên bật cười.

"Quận chúa." Có một thị vệ nhìn ra nàng đang muốn làm gì, liều chết mở miệng, "Quận chúa, bên trong còn có người."

"Ta biết." Tịch Nhan tức giận trả lời, bỗng nhiên xoay người, đem mồi lửa kia giao cho tên thị vệ vừa mở miệng, "Chờ ta đi rồi, ngươi liền hỏa thiêu hai gian phòng kia cho ta..... Nếu hai gian phòng cháy bắt đầu to mà

https://thuviensach.vn

người kia còn chưa đi ra, ngươi phải đi cứu hắn. Tóm lại, ta muốn hai gian phòng này phải bị thiêu hủy không sót chút gì!"

Vẻ mặt của tên thị vệ nhất thời vô cùng kinh ngạc và cứng ngắc, trong ánh mắt đồng tình của những tên còn lại, tiếp nhận mồi lửa trong tay Tịch Nhan.

Vì thế, khi xe ngựa của Tịch Nhan chậm rãi đi xuống núi, hai gian phòng kia đột nhiên bị cháy.

Lúc Hoàng Phủ Thanh Vũ từ trong giấc ngủ say bừng tỉnh lại, chỉ phát giác khói dày đặc khắp phòng, mà người nằm trong khuỷu tay đã sớm chẳng biết đi đâu. Hắn cơ hồ lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra, nhanh chóng khoác áo ngoài chạy ra khỏi cửa phòng, nhưng chỉ nhìn thấy được ánh lửa bốc lên ngùn ngụt từ hai nóc nhà!

Hai tên thị vệ đứng bên cạnh nhìn hắn với vẻ mặt khó xử, không biết đến tột cùng hắn có thân phận ra sao, nên cũng không dám tùy tiện mở miệng nói gì.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhịn không được nở nụ cười bất đắc dĩ, vỗ vỗ cổ tay áo, nhìn về hai tên thị vệ: "Quận chúa của các ngươi có nói gì hay không?"

Một trong hai tên thị vệ do dự một lát, rồi mới thấp giọng nói: "Bẩm công tử, quận chúa nói, để xem lần này ngài còn có thể đặt chân ở chỗ nào."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 294

Lúc Tịch Nhan trở lại trong cung, Bất Ly đã sớm vừa khóc vừa quậy cơ hồ muốn phá nát cả cung điện, một đám người vây quanh cô bé ra sức khuyên nhủ, nhưng Bất Ly vẫn chỉ một mực gào khóc mà thôi.

Khi Tịch Nhan đi vào Triêu Dương điện khi, dường như ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía nàng, cùng lúc đó, Tịch Nhan cũng nghe thấy tiếng khóc của Bất Ly, nàng vội đẩy đám người kia ra, đi vào bên trong, quả nhiên bắt gặp khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc không ngừng của Bất Ly!

Vừa trông thấy nàng, Bất Ly khóc càng lớn tiếng hơn, lập tức liền nhào vào trong lòng nàng, giọng nói đứt quãng: "Mẫu thân..... Mẫu thân đi nơi nào..... Mẫu thân không cần Bất Ly nữa ....."

Tịch Nhan lúc này mới giật mình nhớ lại không ngờ nàng lại bỏ Bất Ly một mình ở trong cung gần một ngày một đêm, nhất thời vừa đau lòng vừa mắc cỡ với con, vội ôm lấy nữ nhi lên, không ngừng nhẹ giọng dỗ dành.

Nhưng không biết vì sao Bất Ly dựa vào vai của nàng khóc càng lợi hại hơn.

Tịch Nhan bất đắc dĩ phải cho các cung nữ thái giám trong điện lui ra, còn nàng thì ôm Bất Ly vào phòng, giở tất cả các chiêu trò ra để dỗ dành Bất Ly, nhưng không có chiêu trò nào hữu dụng cả.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy Bất Ly khóc đến nỗi khàn cả cổ họng, Tịch Nhan cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, nhưng đột nhiên nghe thấy phía sau vang lên một tiếng đằng hắng, nàng bỗng nhiên quay đầu lại, lúc nhìn thấy người đang đứng sau lưng, sợ tới mức thiếu chút nữa làm rơi Bất Ly trên tay mình.

May mà Hoàng Phủ Thanh Vũ lanh tay lẹ mắt, đưa tay tiếp nhận Bất Ly từ trong lòng nàng, ôm cô bé vào lòng mình.

Bỗng dưng nhìn thấy hắn xuất hiện ở trong này, Bất Ly kinh ngạc đến nỗi ngừng khóc ngay lập tức.

Tịch Nhan không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nữ nhi khẽ cười: "Sao Ly nhi không ngoan như vậy, vì sao khóc lợi hại như vậy?"

Lời vừa nói ra, Bất Ly lại đột nhiên mở to miệng, lớn tiếng khóc lên: "Oa --"

Lúc này đây, ngay cả Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng thay đổi sắc mặt, chỉ nghĩ đến trong người cô bé có gì không thoải mái, vội ôm cô bé đặt xuống giường, cẩn thận kiểm tra một phen, nhưng lại phát giác toàn thân cao thấp trong ngoài của cô bé đều tốt đẹp, mới biết được lần này nữ nhi có gì đó không được tự nhiên, nên lập tức ôm lấy Bất Ly đứng lên, vừa đi vừa thấp giọng dỗ: "Ly nhi ngoan, không khóc không khóc nữa, phụ thân ở trong này, mẫu thân ở trong này, đừng khóc nữa....."

Tịch Nhan vừa đi theo bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ, vừa lo lắng nhìn Bất Ly, trong lòng cảm thấy áy náy không chịu nổi, nhịn không được hung hăng trừng mắt liếc nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ một cái.

Qua thật lâu sau, Bất Ly mới dần dần ngừng tiếng khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn sớm đã trở nên đỏ ửng cả lên, không ngừng hít thở, ghé vào vai Hoàng Phủ Thanh Vũ, cong cong cái miệng nhỏ nhắn, ai oán nhìn Tịch Nhan.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan cơ hồ sắp không ngẩng đầu lên nổi, Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên dừng chân lại, nàng nhất thời không chú ý, liền đụng vào lưng hắn, khi ngẩng đầu lên, đúng lúc đối diện với đôi mắt trong suốt của nữ nhi, nhất thời khuôn mặt nóng lên: "Ly nhi."

Bất Ly vẫn cong cong cái miệng như trước, bỗng nhiên dùng sức giãy khỏi người Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Con muốn xuống dưới....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhướng mày đem Bất Ly thả xuống đất, nhìn thân mình nho nhỏ của nữ nhi bừng bừng khí thế chạy tới bên giường, cố gắng leo lên ngồi ngay ngắn trên giường xong, lúc này mới nhìn về phía hai người bọn họ, vươn bài tay nhỏ bé ra chỉ vào bọn họ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ nghiêm túc: "Trên người phụ thân có mùi hương của mẫu thân, trên người mẫu thân có mùi hương của phụ thân!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ cười mà không cười, Tịch Nhan thì hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi quay đầu nhìn nàng, khóe miệng gợi lên ý cười tà tứ: "Xem ra, ta đã tìm được chỗ trú thân rồi?"

"Chàng nghĩ cũng đừng nghĩ tới!" Tịch Nhan cắn răng lạnh lùng nói, "Chàng đã bỏ ta rồi, chúng ta không có quan hệ gì nữa!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng thở dài một tiếng, kéo tay nàng: "Nhan Nhan, cần gì phải giận dỗi ở trước mặt con chứ?"

Ngẩng đầu nhìn Bất Ly đang bừng bừng khí thế ngồi ở trên giường, Tịch Nhan cảm thấy rất tức giận: "Chàng còn nói! Ta muốn chàng đi ngay, ta muốn chàng đi ngay lập tức!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, đột nhiên lại bật cười, vươn tay ôm lấy nàng, cơ hồ nửa ôm nửa kéo nàng đến bên giường, cúi đầu nhìn nữ nhi,

https://thuviensach.vn

cười nói: "Ly nhi, đêm nay ngủ cùng phụ thân và mẫu thân nhé, được không?"

Tịch Nhan nhất thời tức giận đến mức muốn đá hắn một cước, nhưng thấy ánh mắt của nữ nhi chuyển động xoay tròn ở trên người của mình và hắn, nên cuối cùng vẫn cố nén xuống, cùng đợi nữ nhi trả lời.

Bất Ly lạnh lùng "Hừ" một tiếng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhịn không được vươn tay ra, nhẹ nhàng nhéo nhéo chóp mũi của nữ nhi, cười nói: "Hay là, Ly nhi muốn ngủ một mình?"

Cái miệng của Bất Ly bĩu ra, cơ hồ muốn khóc nữa.

Tịch Nhan nhất thời hoảng hốt, vội ôm nữ nhi vào trong lòng: "Ly nhi ngoan, đừng khóc nữa, đêm nay ngủ cùng với mẫu thân nhé, được không?"

Bất Ly dừng hồi lâu mới nói: "Còn muốn ngủ cùng phụ thân nũa."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhịn không được mỉm cười, trong ánh mắt mang theo âm mưu nào đó đã thực hiện được, nhìn nữ nhi bằng ánh mắt tán dương.

Bất Ly ghé vào vai của Tịch Nhan, thản nhiên liếc phụ thân mình một cái, cũng nở nụ cười.

Chỉ có Tịch Nhan, sau một lúc lâu cắn răng nghiến lợi, rốt cuộc cũng hiểu được cái gì gọi là mua dây buộc mình!

****
****

Sau ngày hôm đó, có việc ngoài dự kiến xảy ra.

https://thuviensach.vn

Hàng đêm Hoàng Phủ Thanh Vũ ở trong tẩm cung của nàng, nhưng lại không lộ diện ở trước mặt người ngoài, hai người giống như đang làm điều gì ám muội vậy.

Nhưng trong lòng Tịch Nhan lại biết rất rõ ràng, giữa hai người quả thật là có điều ám muội – đó là, hắn là hoàng đế Bắc Mạc, lại ở tại nơi này; đó là, nàng và hắn trong lúc này đã không còn danh phận vợ chồng nữa, nhưng hai người lại hàng đêm ở cùng một phòng, thật sự là không thể nào nói nổi.....

Vì tránh cho việc ngày đêm đối mặt với hắn, nếu có thời gian rảnh Tịch Nhan liền dẫn Bất Ly rời khỏi cung điện đi chơi, nhưng trong cung điện Tây Càng này, nàng từ nhỏ đến lớn đã sống ở đây, rành rẽ mọi ngõ nghách đến không thể rành rẽ hơn, làm sao còn có chỗ mới mẽ nào để đi chứ?

Vì thế, sau khi cùng Bất Ly chơi đùa trong Ngự trong hoa viên chán chê, rốt cuộc nàng cũng có thói quen ngày ngày đêm đêm nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ, thậm chí, trong những lúc ôn nhu, tình nồng mật ý với hắn, nàng còn có thói quen gọi hắn là "Thất lang", thói quen mỗi buổi tối tựa vào trong khuỷu tay của hắn đi vào giấc ngủ, thói quen mỗi sáng sớm tỉnh lại ở trong lòng hắn, miễn cưỡng lắm mới đứng dậy xuống giường.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 295

Hôm nay cũng như mọi ngày. Bất Ly nằm giữa hai người, thường thường là người thức dậy sớm nhất, cô bé sẽ ngồi dậy chứ không chịu nằm nán lại nây ngốc ở trên giường, sau khi rửa mặt chải đầu xong liền hăng hái đi ra ngoài tìm kiếm thứ gì đó để chơi đùa, lúc này chính là Tịch Nhan thời gian hạnh phúc nhất trong ngày của Tịch Nhan.

Vòng tay ôm ấp của hắn vĩnh viễn vẫn luôn ấm áp như vậy, Tịch Nhan không muốn rời đi chút nào.

Nhưng hôm nay, hắn lại tựa hồ như không muốn để cho nàng bình yên tiếp tục ngủ nữa, không ngừng mà phà hơi bên tai nàng: "Nhan Nhan, tỉnh....."

Tịch Nhan rốt cuộc không chịu nổi phiền nhiễu này nữa, không kiên nhẫn mở mắt ra, cầm lấy một cái gối mềm ném về phía hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhanh chóng tránh được, ngay sau đó, chậm rãi nắm chặt tay nàng, mười ngón tay hai người giao hòa nhau, chậm rãi nằm đè lên thân thể của nàng, khóe miệng gợi lên ý cười thâm trầm: "Nhan Nhan, tới giờ uống thuốc rồi."

Tịch Nhan bỗng dưng thanh tỉnh, mở to mắt nhìn hắn. Đầu tiên là kinh hãi, sau đó là tức giận, kế tiếp là xấu hổ, vụng trộm vén màn che lên nhìn

https://thuviensach.vn

thoáng qua bên ngoài, cuối cùng mới cúi đầu cười rộ lên: "Hiện tại uống thuốc sao?"

Hắn đã ở phía trên thân thể của nàng, lúc này nàng mới ý thức được rằng thì ra mình thật sự đã dưỡng thành thói quen ỷ lại vào loại thuốc viên đang uống, mà loại thuốc này dường như dược tính càng ngày càng kém -- chỉ cần một ngày nàng không uống, toàn thân liền không thoải mái, tay chân có chút run rẩy, không có khí lực, trong đầu đều nghĩ đến loại thuốc này.

May mà hắn thật đúng lúc vẫn ở bên cạnh nàng, thừa dịp Bất Ly không ở trong phòng liền hoan ái triền miên với nàng, trong tẩm điện quấn quýt lấy nàng lần này đến lần khác, khó khăn lắm mới ngăn chặn được dược tính của thuốc, hiện nay, rốt cuộc

Tịch Nhan có thể vượt qua sự phụ thuộc của loại thuốc này, ngực cũng tốt hơn, mấy ngày qua không còn bị đau nữa.

Mà hắn cũng bắt đầu tùy thời tùy lúc đưa ra yêu cầu phải làm thuốc của nàng không hề có chừng mực, kỳ thật rất nhiều thời điểm đối với Tịch Nhan mà nói, điều này được xem là một sự kinh hỉ nho nhỏ, tuy rằng cũng không phải là nàng một lòng chờ mong, nhưng mà ngẫu nhiên nhớ tới, lại không nhịn được dự đoán lần tiếp theo sẽ là lúc nào.

Tình hình như vậy, hai người đều rất quen thuộc, tuy rằng Tịch Nhan không khỏi ngượng ngùng, nhưng đồng thời cũng rất lớn mật, chỉ cần lúc đó nàng cam tâm tình nguyện, liền luôn phối hợp vô cùng ăn ý với hắn, mặt khác nàng còn sờ soạng cả người hắn để có thể làm cho hắn càng thêm khoái hoạt, tuy nhiên nàng cũng lo lắng Bất Ly đột nhiên hồi cung sẽ bắt gặp, may mà lần nào cũng không lâm vào tình trạng khó xử đó.

Nửa canh giờ sau, khi tiếng rên rỉ cùng hô hấp dồn dập phía sau chiếc màn che dần dần bình ổn lại, cả người Tịch Nhan đầy mồ hôi, không thể

https://thuviensach.vn

nhúc nhích dù chỉ một chút, nằm trên lồng ngực phập phồng của hắn, mơ màng đi vào giấc ngủ.

Mơ mơ màng màng ngủ một lúc, nàng mới khôi phục một chút thần trí, vừa nhấc đầu lên, lại phát hiện đôi mắt đen như mực của hắn đang nhìn mình không hề chớp. Tịch Nhan bỗng nhiên miễn cưỡng vươn tay ra, bịt kín ánh mắt hắn: "Hơn một tháng nay, mỗi ngày đều nhìn, chàng không chán sao?"

Đôi môi hắn thuận thế liền hôn lên cổ tay nàng: "Nhìn cả đời cũng không chán."

Tịch Nhan cảm thấy ngưa ngứa, nở nụ cười duyên rút tay về, lại duỗi tay ra ôm lấy cổ hắn, nũng nịu cất lời: "Thất lang, chàng còn muốn ở nơi này bao lâu nữa? Chàng rốt cuộc còn muốn làm hoàng đế nữa không?"

Tay hắn vòng trên thắt lưng của nàng, siết thật chặt mới nói: "Ta chờ đến một ngày cùng nàng nắm tay chu du khắp nơi."

Tịch Nhan nhịn không được bật cười thành tiếng, rụt lui thân mình lại, nói tiếp: "Nhưng hiện tại, suốt ngày chàng ở nơi này cũng không phải biện pháp tốt."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng hôn lên tóc mai của nàng, nói: "Không sao cả. Hiện nay trong triều chính đương nhiên đã được ổn định, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào chiến sự với Đại Sở, nếu có đại sự gì xảy ra, các đại thần dĩ nhiên sẽ thông suốt ý tứ của ta. Bây giờ, thân mình của nàng quan trọng hơn."

Nghe được hai chữ Đại Sở, trong lòng Tịch Nhan không khỏi co rút lại, nhưng khi nghe được câu nói cuối cùng của hắn, lại nhịn không được cười đến mặt mày sáng bừng cả lên.

https://thuviensach.vn

Ở cùng hắn đã một thời gian nhưng nàng chưa từng đề cập về Đại Sở, ngay cả việc hắn có nắm chắc phần thắng không, nàng cũng chưa từng hỏi qua. Trong lòng nàng biết rõ ràng rằng nếu mình xen vào việc này cũng không phải là chuyện tốt.

Bất luận là Hoàng Phủ Thanh Vũ có thể thay đổi quyết định ngay từ câu nói đầu tiên của nàng hay không, nhưng nàng biết Nam Cung Ngự cũng tuyệt đối không hy vọng nàng tham dự vào việc này.

Vả lại với tình hình chiến sự như hiện nay, Đại Sở vẫn còn cầm cự được và chưa có dấu hiệu thất bại, Nam Cung Ngự nhất định có sự kiêu ngạo cùng quyết định riêng của hắn. Nếu hắn đã thẳng thắn nói cho biết nàng đóa Hỏa liên hoa cứu hắn do Hoàng Phủ Thanh Vũ tặng cho, như vậy, hắn chính là muốn nhắc nhở Tịch Nhan -- hắn hy vọng mối quan hệ giữa nàng và Hoàng Phủ Thanh Vũ được tốt đẹp, không cần lo lắng đến những chuyện quốc gia thiên hạ. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Nàng cũng không hỏi qua Hoàng Phủ Thanh Vũ, vì sao không mang nàng trở về Bắc Mạc mà tình nguyện ngày ngày ở cùng nàng trong tẩm cung này. Bởi vì trong lòng nàng đối với hắn đã hình thàng một sự tín nhiệm trước nay chưa từng có, cho nên, tất cả tất cả đều không có gì quan trọng nữa. Nàng tin tưởng, hắn sẽ đưa ra quyết định cùng an bài tốt nhất dành cho nàng.

Kỳ thật, trong tình thế như hiện nay, điều duy nhất nàng lo lắng chính là an nguy của Nam Cung Ngự, cùng với thời gian gần nhau của bọn họ ở Tây Càng.

Hiện nay, khắp cả thiên hạ bên ngoài cùng toàn bộ hoàng cung Tây Càng đều biết được hùng tâm tráng chí của hắn, nếu đây là thật, như vậy Tây Càng tất nhiên sẽ nằm trong kế hoạch của hắn! Nàng đương nhiên biết tình cảm nam nữ không thể so sánh với quốc gia thiên hạ, nhưng nếu muốn

https://thuviensach.vn

nàng trơ mắt nhìn Tây Càng bị diệt vong như vậy, từ nay về sau quy về Bắc Mạc, trong lòng nàng cũng tuyệt đối không thể không bang quan cho được.

Nghĩ đến đây, Tịch Nhan rốt cuộc nhịn không được, nhìn hắn, mở miệng nói: "Sau khi đánh bại Đại Sở, chàng sẽ như thế nào?"

Hắn chỉ mỉm cười hỏi lại một câu: "Nàng hy vọng ta như thế nào?"

Tịch Nhan dừng một chút, hừ lạnh một tiếng nói: "Đó là chuyện của chàng."

"Vậy nàng còn hỏi?" Hắn vẫn mỉm cười, nhéo nhéo khuôn mặt của nàng, "Ta không hy vọng suốt ngày nàng nghĩ đến việc này, có biết không? Nàng phải sớm ngày tĩnh dưỡng cho thân thể bình phục, chúng ta..... lại sinh thêm một đứa nữa nhé."

Tịch Nhan bất giác liếc mắt, vừa muốn mở miệng, Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên xoay người một cái ngăn chặn nàng lại, ánh mắt trở nên ám trầm xuống: "Nàng cứ thử nói nữa xem, nếu vẫn còn dám nói ra những lời như ngày đó, ta nhất định sẽ bóp chết nàng."

Hắn thình lình nói như vậy làm cho Tịch Nhan hơi có chút kinh ngạc, sau khi tinh tế suy nghĩ lời hắn nói một phen, mới bỗng dưng nhớ lại ngày trước lúc còn ở Bắc Mạc trở mặt với hắn, nàng bảo hắn cùng nữ nhân khác sinh con, trong lòng nhất thời dâng lên một loại cảm giác khác thường, nhìn hắn, xúc động gọi một tiếng: "Thất lang."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 296

Y - www.

Ánh mắt của Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn thâm thúy, sâu không lường được như trước, Tịch Nhan nhìn thấy có chút sợ hãi, vội ôm lấy cổ hắn, đem mặt mình vùi vào gáy hắn, lại gọi thêm một tiếng:"Thất lang."

Đôi mắt hắn trở nên sâu thẳm không thấy đáy: "Nếu gọi thêm một tiếng nữa, hôm nay nàng cũng đừng mong xuống giường."

Dù sao Tịch Nhan vẫn còn e ngại nữ nhi, nghe xong lời này, nhịn không được hung hăng đánh vào ngực hắn, đẩy hắn ra ngồi dậy.

Không ngờ cả một ngày, đến thời gian dùng bữa trưa mà Bất Ly vẫn còn chưa hồi cung.

Cho nên toàn bộ buổi sáng, Tịch Nhan đều ở cùng một chỗ với Hoàng Phủ Thanh Vũ vành tai và tóc mai chạm vào nhau, lúc này nàng mới nhớ lại nữ nhi chẳng biết đi đâu, nhất thời trở nên kích động, lôi kéo tay áo của Hoàng Phủ Thanh Vũ, muốn hắn lập tức đi tìm nữ nhi.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ mỉm cười vuốt ve tóc mai bên tai nàng, nói: "Yên tâm, Ly nhi trong hoàng cung này thật sự rất an toàn, có lẽ là bị người nào đó trong cung giữ lại dùng cơm trưa. Ngược lại, phụ thân của con bé là ta đây cũng không phải là rất an toàn."

https://thuviensach.vn

"Vì sao?" Tịch Nhan ngạc nhiên.

Hoàng Phủ Thanh Vũ vuốt cằm trầm ngâm một lát, rồi cười nói: "Bởi vì, trong hoàng cung Tây Càng này ta là người không được hoan nghênh?"

Người không được hoan nghênh sao? Đầu óc của Tịch Nhan vừa chuyển, định đề cập về việc hắn từng nói qua hắn cùng với Hoa Quân Bảo uống rượu, bỗng dưng nàng như hiểu được điều gì: "Chàng muốn nói đến Hoa Quân Bảo sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhún vai, tỏ vẻ cam chịu.

Tịch Nhan bỗng nhiên lại vùi vào người hắn một lần nữa, tỉnh ngủ nói: "Chàng nói xem, Hoa Quân Bảo có thể biết chàng ở trong này hay không?"

"Nàng nói xem?" Hoàng Phủ Thanh Vũ nhàn nhạt nở nụ cười nói.

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên bên ngoài liền vang lên tiếng thông truyền -- "Hoàng Thượng giá lâm!"

Tịch Nhan thoáng chốc trở nên bối rối lập tức từ trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ nhảy dựng lên: "Làm sao bây giờ? Hắn thật sự đã biết rồi, chàng muốn tìm chỗ nào trốn hay không?"

Vẻ mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ thoạt nhìn không biết nên khóc hay cười: "Nàng muốn ta trốn đi? Vậy mối quan hệ của hai chúng ta đây được xem là gì, hả?"

"Ta mặc kệ!" Tịch Nhan vội giữ chặt tay áo của hắn, dùng sức kéo hắn đi, "Hoặc là chàng hiện tại đi khỏi nơi đây, hoặc là chàng trốn đi nơi khác, tuyệt đối đừng để cho Hoa Quân Bảo nhìn thấy chàng!"

Nếu chẳng may bị bắt gặp, dù cho Hoa Quân Bảo không nói gì, nhưng bản thân Tịch Nhan cũng cảm thấy không mặt mũi gặp người khác!

https://thuviensach.vn

Đột nhiên từ ngoài cửa lại truyền đến thanh âm cố ý kéo dài của Hoa Quân Bảo: "Hiện tại đi, hoặc là trốn, đều không còn kịp rồi."

"A --" Tịch Nhan bỗng dưng kêu lên một tiếng sợ hãi, xoay người đối diện với Hoa Quân Bảo đang đi nhanh vào, ngẩng đầu lên nói, "Vì sao huynh chưa được sự đồng ý của ta đã tự tiện đột nhập tẩm cung của ta?"

Hoa Quân Bảo ung dung ôm lấy cánh tay, liếc mắt nhìn nàng một cái: "Buồn cười, toàn bộ hoàng cung Tây Càng đều là của ta, vì sao ta không thể tiến vào? Còn nữa, ta chưa được sự đồng ý của muội, vậy hắn có sao?" Ánh mắt của Hoa Quân Bảo thản nhiên phóng về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Tịch Nhan quay đầu nhìn thoáng qua, nhưng thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn ngồi trên nhuyễn tháp như trước, bộ dáng biếng nhác khẽ mỉm cười nhìn Hoa Quân Bảo.

Tịch Nhan nhất thời cảm thấy như trời sụp đất nứt, nhìn Hoa Quân Bảo, sắc mặt bất giác nhu hòa xuống, có chút xấu hổ cười cười, gọi một tiếng: "Hoàng đế biểu ca."

Hoa Quân Bảo thuận tay liền nắm lấy khuôn mặt của nàng, cũng mỉm cười nói: "Gọi như thế này thật là ngoan."

Tịch Nhan nhịn không được nhíu mi, nghĩ nghĩ một chút, nhưng vẫn mỉm cười.

Hoa Quân Bảo đột nhiên thu lại ý cười: "Chỉ tiếc, quá chậm!" Dứt lời, hắn liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ một cái, nói: "Xin hỏi Hoàng Phủ huynh lấy thân phận gì để ở lại trong hoàng cung này của ta? Phò mã của Tây Càng ta? Hình như đã không phải rồi? Hoặc là, lấy thân phận hoàng đế Bắc Mạc tới đây? Nhưng đường đường là một bậc đế vương của Bắc Mạc, có thể nào lại ở trong tẩm điện của quận chúa biểu muội đây?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng cười khẽ ra tiếng: "Hoa huynh, vấn đề này xem như làm khó tại hạ rồi."

Hoa Quân Bảo thản nhiên dời ánh mắt đi, hừ lạnh một tiếng: "Như vậy Hoàng Phủ huynh đi đường bình an, không tiễn."

Tịch Nhan nghe bọn hắn ngươi một câu ta một câu, xưng huynh gọi đệ có vẻ thân thiết nên trong lòng buông lỏng một chút, nhưng bỗng dưng nghe thấy Hoa Quân Bảo nói ra những lời này, chỉ một thoáng nàng lập tức thay đổi sắc mặt: "Huynh muốn đuổi chàng đi sao?"

Hoa Quân Bảo thản nhiên chọn mi: "Lý do, hình như ta đã nói rồi mà."

"Không được!" Tịch Nhan cơ hồ ngay lập tức liền quả quyết cự tuyệt, "Ta càng muốn để cho chàng ở tại chỗ này."

"Muội có biết xấu hổ không?" Hoa Quân Bảo lập tức bày ra bộ dạng chán ghét, "Người ta đã bỏ muội rồi, hiện tại thân phận của muội là quận chúa Tây Càng, không phải là phi tần của hắn! Để cho một nam nhân không hề liên quan ở trong cung của mình, nếu chẳng may bị truyền ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa?"

Hắn nói một hơi, nhất thời làm cho Tịch Nhan xấu hổ vô cùng, cắn môi, mặt đỏ lên, nhưng một câu cũng không phản bác được. Quay người lại đi về phía trước, không biết tự khi nào đã đi vào trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhất thời cảm thấy rất ủy khuất, chôn mặt ở trong lòng hắn xấu hổ bật khóc nức nở.

Hoàng Phủ Thanh Vũ một tay vỗ về lưng của nàng, trên mặt vẫn mang theo ý cười như cũ, thản nhiên mở miệng: "Nếu Hoa huynh muốn ta đi, ta đi cũng được, tội gì nói những lời này làm nữ nhân của ta khó xử?"

"Nữ nhân của huynh?" Hoa Quân Bảo cười khẽ một tiếng: "Trước kia thì đúng, hiện tại, chỉ sợ không phải nữa rồi?"

https://thuviensach.vn

Chôn mặt ở trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, Tịch Nhan rốt cục không thể nhịn được nữa, đột nhiên quay ra phía sau nhấc chân lên, đá thật mạnh vào đùi của Hoa Quân Bảo.

Hoa Quân Bảo liên tục rút lui vài bước, quát lên: "Hoa Tịch Nhan, muội muốn phản sao?"

Tịch Nhan làm ra vẻ như không nghe thấy gì, ngẩng đầu lên nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Thất lang, chàng dẫn ta cùng Ly nhi đi đi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ tựa tiếu phi tiếu ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hoa Quân Bảo một cái.

Hoa Quân Bảo giữ vững thăng bằng lại, dùng tay phủi phủi áo choàng nơi bị Tịch Nhan đá bẩn, cười lạnh một tiếng: "Cùng hắn đi, muội thật khéo nghĩ quá! Chỉ tiếc, muội nay là người của Tây Càng, ở trong cung của ta, ta sẽ không đồng ý để muội đi cùng hắn."

"Hoa Quân Bảo! Huynh không cần khinh người quá đáng!" Tịch Nhan thẹn quá hóa giận hô to một tiếng.

"Khinh người quá đáng?" Hoa Quân Bảo thản nhiên lắc lắc đầu, cười nói, "Lúc trước là ai chỉ cần một phong hưu thư liền bỏ muội? Muội đường đường là quận chúa Tây Càng, được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, lại bị người ta bỏ trở về, là Bắc Mạc khi dễ Tây Càng ta quá đáng! Lần này, ta cũng chỉ lấy lễ của người ta để đáp lại người ta thôi. Hoàng Phủ huynh, nói vậy, huynh chắc hẳn không có dị nghị gì chứ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ trầm ngâm một lát, bỗng nhiên cười khẽ lên, gật gật đầu, nói: "Ta nghĩ ta biết ý tứ của Hoa huynh. Đương nhiên, ta không có dị nghị gì khác."

Tịch Nhan bỗng dưng mở to hai mắt nhìn nam nhân trước mắt này, lại xoay người nhìn Hoa Quân Bảo, bỗng nhiên hung hăng dậm chân thật

https://thuviensach.vn

mạnh, xoay người đi vào phòng trong.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 297

Truyện Sắc Hiệp -

"Trả lại cho chàng!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa bước vào phòng trong, bỗng nhiên liền nhìn một vật bay tới trước mặt, vội vàng lóe thân tránh né, đến khi nhìn thấy rõ ràng vật đó bèn nhanh chóng vươn tay ra, lập tức bắt lấy được một khối ngọc bội.

Tịch Nhan chôn mình ở trong chăn, nghe thấy thanh âm của hắn đến gần, nhịn không được lại vươn chân ra, đá một cước về phía thanh âm đang đến gần, nhưng bỗng dưng bị người ta bắt lấy cổ chân, sau đó một chân khác cũng bị hắn giữ chặt lại, nàng bất đắc dĩ phải chui từ trong chăn ra, há mồm hít vào, thở phì phì nhìn hắn.

Bộ dáng tức giận của nàng thật sự là giống với Bất Ly như tạc. Hoàng Phủ Thanh Vũ nhịn không được cười rộ lên, vươn tay kéo nàng ôm vào trong lòng: "Sao lại giận đến mức này? Ngay cả ngọc bội cũng không cần nữa, hử?"

"Cần thì có lợi ích gì?" Tịch Nhan ảo não nói, "Từ đầu tới cuối chàng vẫn không cần ta, ta cần thứ đồ bỏ đi này làm cái gì chứ?"

https://thuviensach.vn

"Ta khi nào nói qua không cần nàng, nàng bắt đầu miên man suy nghĩ rồi." Hoàng Phủ Thanh Vũ vòng tay ôm lấy nàng, để nàng ngồi trên đùi mình, mặt đối mặt với nhau, mới nói: "Ta ở nơi này nhàn tản cũng đã lâu rồi, thật sự cũng đến thời điểm trở về Bắc Mạc."

"Vậy vì sao chàng không mang theo ta cùng đi?" Tịch Nhan dùng sức níu áo hắn, cho đến khi làm cho hắn thở không nổi nữa.

Nhưng sắc mặt của Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn bình thường như trước, chỉ cười nói: "Bây giờ còn chưa đến lúc."

"Bệnh của ta chàng cũng không quan tâm sao?" Tịch Nhan buồn bã chất vấn.

"Nhan Nhan, bệnh của nàng....." Hắn nhịn không được che miệng ho khan một tiếng, ý cười ẩn dấu trong mắt, nói: "Đã khỏe hắn rồi, sẽ không tái phát nữa."

Tịch Nhan nhất thời có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ: "Vậy sao sáng nay chàng còn gọi ta uống thuốc? Chàng căn bản từ sớm đã dự tính phải rời khỏi, buổi sáng hôm nay cố ý gạt ta, làm cho ta với chàng....." Nàng đỏ mặt, không nói thêm gì nữa.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi nở nụ cười, ôm lấy khuôn mặt của nàng: "Tình trạng hiện nay đang cùng Đại Sở giao chiến đúng là vô cùng đáng lo, tuy rằng ta có trở về hay không cũng không quan hệ nhiều, nhưng biểu ca hoàng đế của nàng đã đuổi ta đi, ta làm sao có thể không đi chứ?"

Trầm mặc một lát, trong lòng Tịch Nhan thật sự tràn đầy bất mãn, chậm rãi vòng quanh cổ hắn: "Ta không muốn rời khỏi chàng."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nàng vỗ về lưng của nàng: "Ngoan, ta để Ly nhi ở nơi này cùng nàng. Ta đáp ứng nàng, rất nhanh, rất nhanh ta sẽ tới đón các người."

https://thuviensach.vn

"Rất nhanh là bao lâu?" Đôi mắt Tịch Nhan mờ mịt, lẩm bẩm nói, "Nếu chàng để cho ta chờ năm ba năm, ta lập tức tìm người khác gả cho, mang theo Bất Ly đi luôn!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng cười khẽ một tiếng: "Nàng cứ việc thử xem, trừ phi nàng muốn hại cả nhà cùng cửu tộc của người đó."

Những lời nói tàn nhẫn như vậy, hắn lại nói ôn hòa như thế, thế nhưng lọt vào trong tai Tịch Nhan cũng không có chút phản cảm, ngược lại còn cảm thấy vô cùng ấm áp, cúi đầu lên tiếng, nói: "Vậy chàng nhất định phải đến thật nhanh....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ yên lặng nở nụ cười, sau đó nâng khuôn mặt của nàng lên, nhẹ nhàng hôn xuống.

****
****

Ngày đầu tiên Hoàng Phủ Thanh Vũ rời đi, Tịch Nhan cùng nữ nhi không có một chút sức lực ngã vào giường, Tịch Nhan thở dài một hơi, tiểu Bất Ly liền thở dài một hơi tiếp theo. Thật vất vả mới đến thời gian dùng bữa trưa, hai người ngồi ở bên cạnh bàn, cũng chỉ là mắt to nhìn đôi mắt nhỏ cùng nhau than thở.

Toàn bộ Triêu Dương điện cũng bởi vì tiếng ai thán của hai chủ một lớn một nhỏ tử mà lâm vào tình cảnh bi thảm.

Cuối cùng, Tịch Nhan đột nhiên vỗ bàn, cáu giận đến nghiến răng nghiến lợi: "Ly nhi, chúng ta thiêu hủy Ngự thư phòng của cậu Quân Bảo đi!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bất Ly nhíu chặt cả một buổi sáng nhất thời tràn ra vẻ mặt vui sướng: "Được được, mẫu thân, chúng ta thiêu hủy Ngự thư phòng của cậu Quân Bảo đi!"

https://thuviensach.vn

"Ai, quả nhiên là nữ sinh ngoại tộc mà." Ngoài cửa chợt vang lên một tiếng thở dài, Tịch Nhan ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt sắc bén nhất thời hóa thành phi đao, ngàn đao vạn đao đều hướng về phía nam nhân tên gọi Hoa Quân Bảo!

Hoa Quân Bảo vội mở chiếc quạt trong tay ra, che lấy ánh mắt của Tịch Nhan, lúc này mới đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt của Bất Ly, nở nụ cười:"Ly nhi, đừng nghe mẫu thân của con nói bậy, toàn dạy những điều không tốt cho trẻ con."

"Đừng chạm vào mặt nữ nhi của ta!" Tịch Nhan đạp một cước thật mạnh vào chiếc ghế của Hoa Quân Bảo đang ngồi, nhưng nhất thời bản thân mình cũng cảm thất thắt lưng đau nhói.

Hoa Quân Bảo giương giọng cười ha hả: "Đây có tính là báo ứng không?"

"Hoa Quân Bảo!" Tịch Nhan cắn răng hô lên một tiếng, vừa đau đớn vừa khổ sở, đột nhiên ủy khuất rơi lệ, "Huynh đừng nghĩ có cơ hội là có thể khi dễ ta."

Hoa Quân Bảo dào dạt đắc ý nhìn nàng: "Ta chính là nghĩ như vậy thì tính sao? Ta nói cho muội hay lần này nếu Hoàng Phủ Thanh Vũ không bày tỏ được thành ý, muốn rước muội trở về Bắc Mạc thì quả thực là si tâm vọng tưởng."

"Huynh muốn lấy từ chàng thứ gì?" Tịch Nhan lau lau nước mắt trên mặt, mắt lạnh nhìn hắn.

Hoa Quân Bảo thản nhiên nhíu mày: "Chờ hắn thu phục được Đại Sở, ít nhất phải dâng một phần ba Đại Sở làm sính lễ, ta mới có thể suy xét đến việc cho phép muội gả cho hắn một lần nữa."

https://thuviensach.vn

"Huynh mới là si tâm vọng tưởng!" Tịch Nhan lạnh lùng trào phúng nói, "Một phần ba Đại Sở, huynh có bản lĩnh thì tự mình đánh đi."

Một phần ba quốc thổ Đại Sở, nếu muốn lấy làm sính lễ, quả thực là hành động điên cuồng chưa từng có từ trước tới nay. Với một người lý trí như Hoàng Phủ Thanh Vũ, Tịch Nhan không cho rằng hắn sẽ đưa ra một quyết định làm cho thế nhân phải sợ hãi than thầm như vậy. Hơn nữa, nàng cũng không đáng giá bằng một phần ba quốc thổ Đại Sở.

Nghĩ đến đây, Tịch Nhan nhịn không được cãi lại: "Huynh không sợ sau khi hắn đánh bại Đại Sở, sẽ đến đối phó Tây Càng chứ? Đến lúc đó ngay cả Tây Càng hắn cũng nhau tiêu diệt, để xem huynh lấy gì mà muốn một phần ba quốc thổ Đại Sở kia!"

Hoa Quân Bảo cười không nói, quay đầu nhìn nhìn vẻ mặt mờ mịt của Bất Ly, cười nói: "Ly nhi ngoan, phải ngoan ngoãn ăn cơm, đừng học theo mẫu thân của con, gầy giống như yêu tinh."

Bất Ly nở nụ cười ha ha: "Không phải đâu. Phụ thân nói, mẫu thân là đẹp giống như yêu tinh."

Cho tới bây giờ Tịch Nhan chưa từng nghe từ trong miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ nói qua những lời như vậy, chỉ một thoáng đỏ bừng cả mặt, thanh âm cũng ôn nhu lại: "Ly nhi, phụ thân của con nói vậy khi nào?"

"Phụ thân nói, không thể nói cho mẫu thân biết." Bất Ly giảo hoạt nở nụ cười.

Hoa Quân Bảo cười to một trận, chiếc quạt trong tay bỗng nhiên không chút lưu tình gõ gõ trên đầu Tịch Nhan: "Nếu hắn dám đánh Tây Càng, ta sẽ đem muội treo trên thành lâu, để xem hắn làm sao đánh!"

Lời này nhất thời chạm đến chỗ đau của Tịch Nhan, nàng cầm lấy chiếc đũa trong tay phóng về phía Hoa Quân Bảo.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 298

Nguồn truyện: Y

Niềm hạnh phúc càng ngọt ngào khi trải qua sự chia cắt sẽ càng làm cho người ta cảm thấy mềm yếu vô lực.

Tịch Nhan hiện nay chính là bị vây trong sự vô lực như vậy, suốt ngày giống như bị mất hồn, vô tâm vô lực. Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa đi một tháng đã bặt vô âm tín, nàng liền trở nên ủ rũ.

Hoa Quân Bảo nhìn thấy tình hình như thế, chỉ cảm thấy rất buồn cười, nhưng cũng không đành lòng, rốt cuộc vung ngự bút lên, đồng ý cho Tịch Nhan xuất cung đi du ngoạn một chút, nhưng với điều kiện tiên quyết là phải đi cùng hoàng quý phi của hắn đến dâng hương trong miếu.

Tuy nói Tịch Nhan xưa nay cảm thấy loại chuyện này không có gì vui vẻ cả, nhưng cũng tốt hơn bị đè nén ở trong cung, nàng liền mang theo Bất Ly đi cùng với hoàng quý phi họ Hạ kia xuất cung.

Vị Hạ quý phi này lớn hơn Tịch Nhan hai tuổi, trước khi Tịch Nhan gả đến Bắc Mạc đã biết nàng, nhưng cũng chưa bao giờ nói với nhau quá hai câu. Lúc này bởi vì Hoa Quân Bảo phân phó riêng muốn nàng ta chăm sóc tốt cho Tịch Nhan, nên lần đầu tiên thật sự trò chuyện với Tịch Nhan. Tinh thần của Tịch Nhan vẫn không tốt, lâu lâu mới trả lời một câu, còn Bất Ly lại cùng nàng ta nói huyên thuyên không ngừng.

https://thuviensach.vn

Khi đến ngôi chùa của hoàng gia, Bất Ly hết sức kích động nhìn đám hòa thượng đang ngồi niệm kinh, Tịch Nhan cảm thấy vô cùng phiền chán đi theo vị Hạ quý phi kia vào Đại Hùng bảo điện, nhìn thấy Hạ quý phi cho tất cả cung nữ lui ra, tự mình thắp hương quỳ lạy, dáng vẻ yểu điệu làm cho Tịch Nhan khẽ cười lên: "Cô cầu xin gì vậy?"

Hạ quý phi sau khi dâng hương xong mới quay người lại nhìn về phía nàng, cười nói: "Cũng không sợ cô chê cười, ta cầu xin Phật tổ phù hộ, cho ta sớm ngày sinh hạ Lân nhi cho Hoàng Thượng."

"A." Tịch Nhan bừng tỉnh đại ngộ, giương mắt nhìn pho tượng phật bằng vàng ròng, nhất thời cũng nhịn không được tâm tư khẽ lay động.

Hoàng Phủ Thanh Vũ từng nói qua muốn thêm đứa con nữa, muốn đứa con so chính nàng sinh ra, nhưng hiện nay hắn đã rời khỏi rồi, không biết năm nào tháng nào mới gặp lại, đứa bé này chỉ sợ phải hẹn lại rất lâu. Kỳ thật, làm sao nàng không nghĩ tới việc sinh thêm đứa con cho hắn chứ?

Hạ quý phi thấy bộ dáng của nàng như vậy không khỏi nở nụ cười: "Làm sao vậy? Nếu không, cô cũng thành tâm cầu xin xem?"

Tịch Nhan khẽ bĩu môi: "Ta không tin chuyện này." Huống chi, cầu xin phật tổ, nàng có thể cùng ai sinh chứ?

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi có chút hoảng hốt, lúc đi ra đại điện đột nhiên liền bị vấp bậc cửa cao cao thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất, may mắn là thị vệ ngoài cửa kịp thời đỡ lấy, thật vất vả đứng vững lại được, nhưng lại cảm thấy váng đầu hoa mắt, ngực cũng khó chịu, khó chịu cơ hồ muốn nôn ra.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Tịch Nhan liền trở nên trắng bệch.

Hạ quý phi thấy thế sợ tới mức sắc mặt cũng đều thay đổi, e sợ nếu nàng có chuyện gì xảy ra, Hoa Quân Bảo sẽ trách tội xuống dưới, nên vội vàng

https://thuviensach.vn

sai người chuẩn bị xe ngựa hồi cung.

Ngồi trên xe ngựa Tịch Nhan cảm thấy rất buồn ngủ, Bất Ly thấy sắc mặt nàng không tốt nêm cũng ngậm chặt chiếc miệng nhỏ nhắn không nói được một lời.

Xe ngựa một đường trở lại trong cung, Hạ quý phi một mặt dặn dò người đưa Tịch Nhan trở về Triêu Dương điện, một mặt lại sai người đi thỉnh ngự y, sau khi sắp xếp xong mọi thứ mới tự mình đi tìm Hoa Quân Bảo.

Tịch Nhan trong lúc mơ mơ màng màng được dìu trở về tẩm cung, cảm thấy có ngón tay của ai đó đặt trên mạch đập ở cổ tay mình, nàng thấy thật phiền chán, lầu bầu một tiếng: "Tránh ra, thật sự là làm cho người ta chán ghét....."

Ngự y kia vừa mới kiểm tra mạch tượng của nàng xong, nhất thời sợ tới mức sắc mặt đều thay đổi, liên tục lui vài bước sau đó vội quỳ trên mặt đất, nhưng không dám ngẩng đầu lên.

Khi Hoa Quân Bảo vội vàng chạy đến liền nhìn thấy tình hình như vậy, còn tưởng rằng là thân thể Tịch Nhan xảy ra chuyện lớn gì, vội nhanh chóng tiến lên xem xét Tịch Nhan, sau đó quay đầu nhìn ngự y kia: "Lý Xá Nhân, thân thể quận chúa xảy ra chuyện gì?"

Lý ngự y sợ tới mức đầu đầy mồ hôi, nghe xong lời này lại càng run lẩy bẩy: "Hoàng Thượng, thần..... Thần không dám nói."

"Làm càn!" Hoa Quân Bảo quát lạnh một tiếng, "Muội muốn trẫm trị tội muội phải không?"

"Hoàng Thượng thứ tội, Hoàng Thượng thứ tội..... Quận chúa, có thai ....." Lý ngự y sợ tới mức cơ hồ muốn nằm rạp xuống đất, sau khi nói xong câu đó, cả người đều dán xuống đất, chờ đợi hoàng đế giáng tội.

https://thuviensach.vn

Ai nấy đều biết quận chúa Tích Nhan sau khi chết đi sống lại đã quay về cung hơn mấy tháng, nhưng hiện nay, nàng lại có mang hơn một tháng! Việc này chỉ có hai khả năng -- thứ nhất, quận chúa dâm loạn chốn cung đình, tư thông với nam tử bên ngoài đến nỗi có thai ngoài ý muốn; Thứ hai, có thể là..... con của Hoàng Thượng?

Thế nhưng bất luận là khả năng nào cũng đều là cấm kỵ trong cung không thể để cho người ngoài dèm pha được, Hoàng Thượng muốn bảo vệ sự trong sạch của hoàng thất chỉ sợ sẽ lựa chọn hy sinh một ngự y nho nhỏ như hắn!

Lý ngự y gần như tuyệt vọng quỳ gối nơi đó, phía phòng trong, Hoa Quân Bảo nhìn Tịch Nhan nằm mê man trên giường đột nhiên cười ha hả: "Ngươi nói là thật sự sao?"

"Vi thần không dám lừa gạt Hoàng Thượng." Lý ngự y lạnh run, thân thể nhịn không được co rút lại.

Hoa Quân Bảo khắc chế không được cười to, nhìn tiểu Bất Ly mang vẻ mặt mờ mịt đang canh giữ ở bên giường, bỗng nhiên vươn tay ra nhéo nhéo khuôn mặt của Bất Ly, thấp giọng nói: "Ly nhi, con nhìn thấy không, trong bụng mẫu thân của con hiện tại có một đứa bé so với con còn nhỏ hơn nữa."

Bất Ly phút chốc mở to hai mắt, vừa cởi giầy liền leo lên giường, không chút do dự tiến vào ổ chăn của Tịch Nhan.

Hoa Quân Bảo ở bên ngoài, nhìn thấy thân mình nho nhỏ của Bất Ly ủi tới ủi lui ở trên bụng Tịch Nhan, nhịn không được lại bật cười ha ha lần nữa, lúc này mới nhìn về phía Lý ngự y, nói: "Lý Xá Nhân, trẫm ra lệnh cho ngươi từ nay về sau phải chiếu cố quận chúa cho thật tốt, an tâm an thai cho quận chúa, nhưng tuyệt đối không được tiết lộ nửa câu việc quận chúa có thai ra ngoài. Nếu không, trẫm sẽ trị tội khi quân!"

https://thuviensach.vn

Lý Xá Nhân vốn tưởng rằng mình chắc hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ, đột nhiên nghe những lời nói này, nhất thời mừng rỡ cúi đầu tạ ơn: "Tạ Hoàng Thượng ân điển, tạ Hoàng Thượng ân điển, vi thần đương nhiên tuân mệnh!"

Hắn nhất thời nghĩ đến bản thân mình tìm được đường sống từ trong chỗ chết, làm sao còn có tâm tư đi quan tâm đứa nhỏ trong bụng Tịch Nhan đến tột cùng là của ai, lau mồ hôi lạnh, đi ra cửa sai người chuẩn bị thuốc dưỡng thai .

Cùng lúc đó, từ trong ổ chăn Bất Ly ló đầu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó giống cái bánh bao, bất mãn nhìn Hoa Quân Bảo: "Cậu Quân Bảo, cậu gạt con. Con đã tìm nhưng không có tiểu hài tử!"

Hoa Quân Bảo lại lần nữa ôm bụng cười ha hả.

Tịch Nhan vẫn đang trong cơn mê man, cảm thấy bên tai không ngừng có người ầm ỹ, hơn nữa vừa mới bị Bất Ly ép buộc một phen, giờ này khắc này đột nhiên nghe được tiếng cười của Hoa Quân Bảo, nàng không biết vì sao đột nhiên liền từ trong mê man tỉnh lại, vừa nhìn thấy Hoa Quân Bảo, liền cầm lấy gối đầu ném về phía hắn: "Hoa Quân Bảo, huynh ầm ỹ đủ chưa?"

****

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 299

Truyện Sắc Hiệp -

Bất Ly vừa nhìn thấy Tịch Nhan tỉnh lại, lập tức lại nhào vào trong lòng Tịch Nhan: "Mẫu thân, cậu Quân Bảo lại gạt con."

Nghe vậy, Tịch Nhan lập tức ôm chặt nữ nhi: "Ly nhi, hắn lừa con chuyện gì?"

Bất Ly vươn tay ra chạm vào bụng Tịch Nhan, nói: "Cậu nói nơi này của mẫu thân có đứa bé còn nhỏ hơn so với Bất Ly, nào có đâu?"

Tịch Nhan đầu tiên là ngẩn ra, sau đó vội cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Bất Ly: "Cái gì?" Kế đến, nàng lại ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Quân Bảo, vẫn còn thất thần: "Đứa bé nào?"

Hoa Quân Bảo bỗng dưng thở dài một hơi, nhún nhún vai nói: "Ta làm sao mà biết đứa bé nào, thật sự là kỳ lạ!" Dứt lời, hắn xoay người liền rời khỏi tẩm cung của Tịch Nhan.

Tịch Nhan nhìn bóng dáng hắn rời đi, lại nhìn ánh mắt của tiểu Bất Ly, trong lòng bỗng dưng hiểu ra một chuyện, giống như mây mù được xua tan, nhìn thấy bầu trời trong xanh. Tịch Nhan chậm rãi xoa xoa bụng mình, ngay cả nụ cười cũng có chút nơm nớp lo sợ, lo sợ mình hiểu lầm, lo sợ mình đã đoán sai điều gì.

https://thuviensach.vn

"Mẫu thân!" Bất Ly thấy nàng mỉm cười, rồi lại ngưng cười, nhịn không được lôi kéo tay áo của nàng, "Người làm sao vậy?"

Những cảm xúc tích tụ trong nội tâm Tịch Nhan bao lâu nay rốt cuộc không thể kiềm chế được nữa, lòng nàng một lần nữa nổi lên gợn sóng. Bao nhiêu kinh hỉ cùng chờ mong như vậy, từ sau khi Hoàng Phủ Thanh Vũ rời đi chưa từng xuất hiện qua. Nàng nhịn không được một tay ôm lấy nữ nhi vào trong lòng, rốt cuộc bật cười ra tiếng, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, thấp giọng nói: "Ly nhi có muốn thêm một đệ đệ hoặc muội muội không?"

"Nó sẽ chơi với con sao?" Bất Ly tò mò mở to hai mắt nói.

"Đương nhiên." Tịch Nhan cười nhéo nhéo chiếc mũi của Bất Ly, bỗng nhiên nhớ tới tượng phật trong chùa hôm nay, trong lòng vô cùng cảm khái, làm sao có thể linh nghiệm như vậy chứ? Nàng chỉ thoáng nghĩ ở trong lòng thôi, thế nhưng thật sự lại có đứa bé này! Xem ra, nàng nên bảo Hoàng Phủ Thanh Vũ dùng vàng để đúc một pho tượng Phật tổ mới được!

"Con muốn con muốn!" Bất Ly lập tức ở trên giường nhảy dựng lên, "Ở nơi nào, mẫu thân, đệ đệ muội muội ở nơi nào?"

Tịch Nhan một lần nữa ôm nữ nhi vào trong lòng, khẽ cười nói: "Nó nha, bây giờ vẫn còn chưa tới..... Không đúng, là đã đến đây, nhưng con vẫn chưa thể nhìn thấy nó, chờ thêm một thời gian nữa, chín tháng sau, Ly nhi có thể gặp được rồi, mẫu thân cũng có thể gặp được nữa."

Tịch Nhan nhịn không được thở phào nhẹ nhõm, ý cười nơi khóe miệng muốn dấu cũng dấu không được.

Nếu Hoàng Phủ Thanh Vũ biết được tin tức này, không biết sẽ có biểu tình gì?

https://thuviensach.vn

****
****

Bước vào tháng Chín, qua mùng Chín tháng Chín, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh. Nghe nói đại quân Bắc Mạc đã chiếm được gần hai phần ba quốc thổ Đại Sở, mà Đại Sở hiện chỉ còn hơn mười tòa thành, nhưng vẫn ương ngạnh chống cự như cũ.

Lúc nghe được tin tức này, Tịch Nhan đang ngồi trên gường ở trong phòng, mày nhíu chặt bày ra vẻ mặt không được hài lòng, bỗng nhiên cầm lấy chén trà trên bàn ném xuống đất.

Nàng vừa phiền chán vừa lo lắng cho Nam Cung Ngự, mặt khác, là đứa bé trong bụng càng ngày càng lớn kia!

Đứa nhỏ đã hơn bốn tháng, thế mà Hoàng Phủ Thanh Vũ lại vẫn không có một chút tin tức truyền đến, thậm chí ngay cả đôi câu vài lời cũng đều không cho người mang đến. Cho nên về chuyện đứa bé này, cũng bởi vì nàng nhất thời giận dỗi nên cũng không cho người đi báo tin cho Hoàng Phủ Thanh Vũ. Nàng vốn nghĩ đợi đến lúc gặp mặt sẽ cho hắn một sự kinh hỉ, không ngờ đợi mãi mà ngày này vẫn chậm chạp chưa đến, ngược lại sự nhẫn nại của nàng cũng bị tiêu tan hết!

Nguyên ngày nay, Tịch Nhan thật vất vả mới có một chút tinh thần, liền ở phòng trong chơi cờ cùng với Bất Ly. Cả hai mẹ con, mẹ đi một bước, con đáp trả một bước vô cùng tiêu sái, thường thường sẽ đòi đi lại, trong phòng tràn ngập tiếng cười náo loạn ngây ngô cùng tiếng thét chói tai náo nhiệt của Bất Ly với Tịch Nhan.

Trong lúc hai mẹ con người tranh ta đoạt vô cùng hưng phấn, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa rất nhỏ. Tịch Nhan không cần nhìn cũng biết giờ này là thời gian Lý ngự y đưa thuốc dưỡng thai tới, nên

https://thuviensach.vn

cũng không ngẩng đầu lên nói: "Vào đi." Một khác nàng vẫn cùng Bất Ly nghiên cứu ván cờ trên bàn như cũ.

Sau đó cửa bị đẩy ra, rồi nhanh chóng được đóng lại ngay, nhưng cả nửa ngày vẫn không hề có động tĩnh. Tịch Nhan cũng không thèm để ý tới, chỉ phân phó một câu: "Ngươi đặt thuốc trên bàn là được, ta lập tức sẽ uống ngay."

Đúng lúc này, tiểu Bất Ly bỗng dưng ngẩng đầu lên, nhìn phía sau của Tịch Nhan, đầu tiên là sửng sốt, sau đó bỗng dưng hô to một tiếng: "Thập Nhất thúc!"

Tịch Nhan vội vàng quay đầu lại, nhất thời sợ tới mức ngây người.

Nàng nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi, tuấn lãng đứng cách giường không xa, hơi có chút khiếp sợ nhìn cái bụng nhô cao của nàng.

Đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, Tịch Nhan bỗng dưng kinh hãi nhận ra nam tử này nàng đã từng gặp qua! Lúc trước lúc còn ở hoàng cung Đại Sở, ban đêm hắn đã đột nhập vào tẩm điện của nàng, gọi nàng là Thất tẩu, nhưng lúc đó nàng lại không biết hắn là ai! Giờ này khắc này, nghe Bất Ly gọi hắn là Thập Nhất thúc, mới bừng tỉnh đại ngộ, áp chế sự kinh hãi trong lòng, nói: "Thì ra đệ chính là Thập Nhất a."

Thập Nhất nhìn nàng, còn chưa kịp nói chuyện, từ trên giường Bất Ly đột nhiên đã nhảy dựng lên, vươn tay ra muốn hắn ôm. Lúc này Thập Nhất mới tiến lên, ôm Bất Ly vào trong lòng, nói đùa đôi câu cùng cô bé, mới ngồi xuống đối diện với Tịch Nhan, ánh mắt trong suốt: "Thất tẩu, tẩu vẫn không nhớ rõ ta sao?"

Tịch Nhan một tay chống má nhìn Bất Ly đang thuần thục làm nũng ở trong lòng hắn, nghe được câu hỏi của hắn mới phục hồi tinh thần lại, có chút xấu hổ lắc lắc đầu, đột nhiên mạnh chợt lại điều gì: "Hoàng Phủ Thanh Vũ cho đệ đến sao?"

https://thuviensach.vn

Thập Nhất gật gật đầu, ánh mắt bất giác lại dời về phía bụng Tịch Nhan, có chút chần chờ: "Thất ca không nói cho đệ biết, thân mình của Thất tẩu không tiện."

Tịch Nhan vừa nhìn thấy trong lòng tràn đầy nỗi vui mừng, nhưng bỗng nhiên nghe được lời hắn nói, sự cáu giận do chờ đợi lại dâng lên: "Đương nhiên, ta căn bản không muốn nói cho chàng! Nếu chàng vẫn bặt vô âm tín, ta sẽ chờ sau khi sinh đứa bé này ra rồi dẫn theo Bất Ly gả cho người khác!"

Nói xong, nàng mới phát giác Thập Nhất cùng Bất Ly đều kinh ngạc nhìn mình, lúc này mới kinh ngạc nhận thấy ngữ khí mới vừa rồi của mình có bao nhiêu không tốt, nhịn không được xấu hổ đỏ mặt, thấp giọng lầu bầu nói: "Nhìn xem chàng tra tấn ta thành cái dạng gì rồi!"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 300

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Thập Nhất phục hồi tinh thần lại, sau khi hết kinh ngạc, trên mặt vẫn mang vẻ mối rối, tim đập có chút mạnh và loạn nhịp như cũ.

Trước và sau khi mất trí nhớ, nàng quả nhiên là hai người khác nhau rất lớn. Có lẽ sau khi nàng mất trí nhớ, tâm trí cũng giống như cô gái mười sáu tuổi lúc ban đầu chăng? Nhưng điều duy nhất không thay đổi là sự lo lắng của nàng đối với Thất ca không hề thay đổi.

Thập Nhất nhịn không được nhớ tới những lời nói của nàng với hắn lúc trước khi Tịch Nhan quyết ý rời đi, hắn nghĩ đến có chút thất thần, sau một lúc lâu mới nhớ tới mình muốn nói gì: "Nếu Thất ca biết Thất tẩu lại mang thai nữa tất nhiên sẽ vô cùng vui mừng ."

Tịch Nhan một bên thu thập bàn cờ, một bên nhìn về phía Thập Nhất, nói: "Không phải chàng phong cho đệ là trấn nam đại nguyên soái sao? Làm thế nào đệ lại có thể xuất hiện ở nơi này? Có phải xảy ra chuyện gì hay không?"

"Chiến sự với Đại Sở tạm dừng. Quân ta liên tục đại chiến nhiều trận, cũng là thời điểm nghỉ ngơi hồi phục. Dù sao hiện nay Đại Sở giống như cá nằm trong chậu rồi." Thập Nhất vừa nói, vừa nhìn sắc mặt của Tịch Nhan.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, khi Tịch Nhan nghe được câu nói cuối cùng của hắn, sắc mặt hơi đổi, tay cũng dừng một chút.

Nàng rốt cuộc vẫn không thể chịu đựng được nữa, mở miệng nói: "Nam Cung Ngự thế nào?"

Thập Nhất dừng một chút mới nói: "Hắn chắc hắn vô cùng tốt, điều binh khiển tướng, bày trận vẫn tài tình như cũ, không hổ danh hiệu "Chiến thần"."

Tịch Nhan cười cười có chút khó khăn: "Chỉ tiếc vẫn nhiều lần bại trận trong tay đệ. Nay danh hiệu này có phải nên thay đổi người hay không?"

Thập Nhất lắc đầu: "Đại Sở chiến bại, nguyên nhân không phải do hắn, mà ở chỗ quân đội Đại Sở đã sau khi trải qua thất bại trong lần Thất ca ngự giá thân chinh trước, quân tâm sớm bị tan rã, giống như năm bè bảy mảng. Đệ bất quá chỉ có vận khí tốt thôi."

Trong trí nhớ của Tịch Nhan tuy rằng không có sự tồn tại của hắn, nhưng chỉ vài câu nói ngắn ngủi của hắn, nàng liền cảm thấy hắn là một người chu toàn mà cẩn thận, làm cho người ta an tâm, không khỏi nói tiếp: "Vậy sau khi các người đánh bại Đại Sở, sẽ đối xử với Nam Cung Ngự như thế nào?"

Thập Nhất nhìn nàng thật sâu một cái, nhưng không trả lời vấn đề của nàng, mà chỉ thấp giọng nói: "Thất tẩu, Thất ca bị bệnh."

Tịch Nhan lập tức cứng người lại, các quân cờ trong tay lập tức ào ào rơi xuống, sau đó nàng vội vàng nắm chặt cổ tay áo của Thập Nhất, la lên: "Bị bệnh? Bệnh gì? Thân thể của chàng không phải khỏe lắm sao? Làm sao có thể đột nhiên bị bệnh?"

Thập Nhất thấy nàng bối rối vô thố như thế, vội hỏi: "Thất tẩu, tẩu chớ quá lo lắng, đúng như lời của tẩu nói, thân thể của Thất ca khỏe lắm, lần

https://thuviensach.vn

này, tất nhiên là không có chuyện gì rồi."

Kỳ thật mới đầu cũng không phải bệnh nặng gì, chỉ là ngoại cảm phong hàn, uống hai bát thuốc đã chuyển biến tốt lắm. Hoàng Phủ Thanh Vũ liền sớm ấn định lịch trình, trước xuất cung đi đến Đại Sở, hội hợp cùng đại quân của Thập Nhất, tự mình giám quân, mục tiêu là sớm ngày chiếm được hơn mười tòa thành trì cuối cùng của Đại Sở. Không ngờ trên đường bệnh tình tái phát, hắn lại nhất định không chịu nghỉ ngơi, vừa hội hợp với đại quân liền liên tiếp hai ngày thao luyện quân đội, buổi tối lại thức đêm phê chữa tấu chương từ trong triều đưa tới, do đó, dù thân mình làm bằng sắt cũng không chịu nổi, đêm đó liền sốt cao không dậy nổi, mấy ngày trôi qua cũng không chuyển biến tốt được.

Tịch Nhan mặc dù không thông thạo y lý, nhưng vừa nghe Thập Nhất nói như vậy, liền cảm thấy bệnh tình của hắn quả thực rất nghiêm trọng, huống hồ, hắn còn phái Thập Nhất tới gặp nàng, có thể thấy được tình hình cũng không chuyển biến tốt! Tịch Nhan lập tức liền vội vàng hỏi: "Vậy nên làm như thế nào cho phải? Ngự y nói như thế nào? Nay chàng thế nào rồi?"

Thập Nhất dừng một chút, mới nói: "Thất ca cốn dặn dò đệ lặng yên đón Thất tẩu đi phía nam hội hợp với huynh ấy, nhưng hiện nay, thân mình Thất tẩu....."

Tịch Nhan lập tức liền đứng dậy: "Ta không có gì không tiện. Đệ dẫn ta đi gặp chàng, lập tức phải đi!"

Mặc dù ngoài miệng Hoa Quân Bảo nói sẽ giám sát chặt chẽ Tịch Nhan nhưng mà trên thực tế từ sau khi Tịch Nhan có thai, hắn vẫn để cho Tịch Nhan đầy đủ tự do, bởi vậy nếu Tịch Nhan muốn rời cung, thật sự cũng không phải là việc gì khó, huống chi có Thập Nhất âm thầm tương trợ, đêm hôm đó, Tịch Nhan liền mang theo Bất Ly lặng lẽ lên xe ngựa rời khỏi Tây Càng dưới sự hộ tống của Thập Nhất, một đường hướng trại hoa nằm ở khu vực biên giới của Bắc Mạc cùng Đại Sở.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ đang dưỡng bệnh ở nơi đó.

Dọc theo đường đi, Tịch Nhan luôn chê xe ngựa được chậm, hận không thể chạy nhanh đến tại hoa, còn Thập Nhất lại lo lắng cho thân thể của nàng nên luôn dặn dò xa phu đi chậm một chút.

Tốc độ lúc nhanh lúc chậm như vậy đối với Tịch Nhan mà nói quả thật là một sự tra tấn, cũng may Thập Nhất biết nàng sốt ruột, nên tận lực lựa chọn đường ngắn nhất từ Tây Càng đến trại hoa, cho nên chỉ mất một tháng là đến nơi!

Ngày đến được trại hoa, thân thể vốn mỏi mệt không chịu nổi của Tịch Nhan rốt cuộc khôi phục lại tinh lực, nắm chặt tay Bất Ly, e sợ mình sẽ nghe được tin tức gì xấu. Bàn tay của Bất Ly bị nàng nắm phát đau, nhịn không được "Ôi" một tiếng: "Mẫu thân, đau."

Tịch Nhan lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội buông nữ nhi ra, lại ôm cô bé vào trong lòng, nhịn không được nhắm mắt lại trong lòng không ngừng âm thầm niệm Phật.

Vào hoa thành, Thập Nhất liền tự mình đánh xe ngựa hướng về sơn trang Hoàng Phủ Thanh Vũ đang dưỡng bệnh.

Vừa xuống xe ngựa, Tịch Nhan liền gấp đến độ nhìn chung quanh, Thập Nhất thấy thế, vội bế Bất Ly lên, nói: "Thất tẩu, tẩu đi theo đệ."

Hắn dẫn Tịch Nhan đi một đường đến hậu viện yên tĩnh, Tịch Nhan rất lo lắng, đi nhanh như bay, vài lần thiếu chút nữa vượt qua Thập Nhất, Thập Nhất nhìn thấy mà khiếp hãi: "Thất tẩu, tẩu chậm một chút."

Tịch Nhan làm sao chậm được chứ, mãi cho đến khi vào vào một hoa viên, theo hành lang gấp khúc, đến một thư phòng có cửa sổ đang đóng chặt, bỗng nhiên nghe thấy bên trong truyền ra hai tiếng ho khan, lúc này nàng mới dừng chân lại.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy sắp đến nơi, nàng đột nhiên lại dừng chân, Thập Nhất không khỏi quay lại nhìn về phía nàng, liền bắt gặp nàng dán người lên cửa sổ, hơi kiễng mũi chân, rõ ràng là đang nghiêng tai lắng nghe thanh âm bên trong.

Trong lòng Thập Nhất không khỏi chấn động, làm một động tác giữ yên lặng với Bất Ly, sau đó liền ôm cô bé lặng yên đi vào một căn phòng khác.

Tịch Nhan dán hai lỗ tai lên cửa sổ, ngoại trừ thỉnh thoảng nghe được vài tiếng ho khan của Hoàng Phủ Thanh Vũ, còn lại là thanh âm dị thường trầm thấp có chút đứt quãng của hắn.

Nàng không biết hắn đang nói chuyện với ai, cũng không biết nội dung hắn nói là gì. Nhưng chính chỉ cần như vậy, cách một cánh cửa sổ nghe được thanh âm của hắn, những lo lắng cùng lo âu nhiều ngày qua rốt cuộc cũng dần dần tiêu tán, chậm rãi hóa thành hai hàng lệ tràn ra khóe mắt.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 301

Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Dường khó kìm lòng nổi, Tịch Nhan thì thào gọi ra tiếng: "Thất lang....."

Tiếng nói chuyện trong phòng đột nhiên im bặt, sau một lát, đột nhiên lại có một chút động tĩnh, cùng với tiếng kêu của Thập Nhị "Thất ca", cửa thư phòng lập tức mở ra.

Tịch Nhan giật mình ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy người kia đi ra từ cửa thư phòng, quần áo đơn giản màu trắng, hình dáng gầy gò, đứng ở nơi đó nhìn nàng.

Hắn gầy. Tâm Tịch Nhan run lên mạnh mẽ, không biết hắn bị bệnh đến tột cùng trầm trọng bao nhiêu, thế nhưng đã làm cho hắn gầy thành như vậy!

Hoàng Phủ Thanh Vũ đứng ở cửa sổ nhìn nàng, đầu tiên là vui mừng, sau đó ánh mắt dừng lại ở trên bụng của nàng, trong nháy mắt chuyển sang kinh ngạc, khi phục hồi tinh thần lại, khắc chế không được quay đầu đi, kịch liệt ho khan.

Tịch Nhan nhất thời quá mức sợ hãi, tập tễnh bước chân, vừa nghiêng ngả vừa lảo đảo tiến lên.

https://thuviensach.vn

Vốn muốn hỏi thăm bệnh tình của hắn, lại không ngờ hắn đột nhiên giang hai tay ra, một tay ôm lấy nàng kéo vào trong lòng.

Khi dựa vào lồng ngực quen thuộc này, Tịch Nhan liền khắc chế không được một lần nữa lại rơi lệ: "Thất lang."

Hoàng Phủ Thanh Vũ mới vừa ho khan, sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn cười như cũ, một tay ôm lấy nàng, một tay lại xoa xoa bụng của nàng, thấp giọng nói :"Nàng giấu giếm ta thật giỏi."

Tịch Nhan ở trong lòng hắn cọ cọ, nức nở nói: "Ai kêu chàng làm cho ta lo lắng."

Ở trước cửa phòng, chàng thì thầm nàng thủ thỉ, từ trong thư phòng, Thập Nhị đột nhiên đi ra, gặp tình hình này, đầu tiên là khẽ ho một tiếng, sau đó mới nói: "Thất ca, huynh không thể trúng gió, nên vào nhà đi."

Tịch Nhan lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội rời khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, đưa tay hắn kéo vào trong thư phòng. Thập Nhị thấy thế, cũng không theo vào, mà từ bên ngoài đóng của thư phòng lại.

Trong thư phòng, lò sưởi từ sớm đã được đốt lên, ấm áp cực kỳ. Tịch Nhan tiến vào thư phòng, liền lập tức xoay người đối diện với Hoàng Phủ Thanh Vũ, kiễng mũi chân lên, đưa tay chạm đến khuôn mặt gầy gò của hắn, thấp giọng nói: "Tại sao có thể như vậy? Biết mình sinh bệnh, vì sao chàng không tĩnh dưỡng cho thật tốt?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn hốc mắt nàng hồng hồng, lại chỉ mỉm cười như trước, chậm rãi cúi đầu xuống, vừa muốn hôn nàng, lại đột nhiên dừng lại, chỉ cọ cọ trên mặt nàng, liền tựa đầu quay sang một bên, thở dài nói: "Không thể để nàng lây bệnh của ta."

Tịch Nhan khẽ cắn môi nhìn hắn, bỗng nhiên lại lần nữa kiễng chân lên, liều lĩnh in lên đôi môi của hắn, cuối cùng, mới thấp giọng nói: "Ta sợ cái gì

https://thuviensach.vn

chứ. Chỉ cần có chàng ở đây, ta không sợ gì cả."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng nhu nhu đỉnh đầu của nàng, kéo nàng đến ngồi trên nhuyễn tháp, đỡ lấy thắt lưng của nàng, lại sai người tìm chiếc gối mềm đến đây lót ở sau thắt lưng nàng, lúc này mới nắm tay nàng, ngồi xuống ở bên nhuyễn tháp, chỉ nhìn vào bụng của nàng, sau đó mới nâng đôi mắt ôn hòa lên: "Vì sao không nói cho ta biết?"

Tịch Nhan ủy khuất nói: "Chàng vừa đi liền bặt vô âm tín, ta tức giận."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu cười, cùng nàng mười ngón tay giao nhau, tay kia chậm rãi xem xét mạch đập của nàng, sau một lúc lâu qua đi, mới cười nhẹ: "Ừ, đứa bé thực sự khỏe mạnh, xem ra nàng chiếu cố nó rất tốt."

Tịch Nhan lại lôi kéo tay hắn một phen, đặt tay hắn lên trên mạch đập của hắn: "Ta đương nhiên sẽ chiếu cố bản thân mình thật tốt, ta còn muốn chờ chàng tới đón ta, để có thể cho chàng một sự kinh hỉ. Nhưng chàng thì sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi nhếch bạc môi lên, nói: "Bất quá chỉ là ngoại cảm thôi, không phải bệnh gì nặng."

Vừa dứt lời, liền lại nhịn không được quay đầu sang một bên, ho khan dữ dội.

Tịch Nhan tận mắt thấy hắn như thế, trong lòng vừa đau lòng lại vừa khổ sở. Ngoại cảm thôi, hắn nói ra thật thoải mái, nhưng mà theo cách nói của Thập Nhất, căn bệnh này đã kéo dài lâu như vậy, thế mà vẫn còn chưa có dấu hiệu khỏi hẳn, nàng liền biết đây không phải là việc nhỏ. Nhưng mà nàng vừa không biết y lý, cũng không biết nên điều dưỡng như thế nào, chỉ có thể chậm rãi dựa vào vai hắn, thấp giọng nói:"Thất lang, chàng phải nhanh chóng khỏe lại."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nói: "Đương nhiên. Vì nàng, vì con của chúng ta, ta sẽ không để cho mình gục ngã đâu."

Mãi cho đến lúc chạng vạng tối, Thập Nhất mới ôm Bất Ly đi đến cửa thư phòng, nhưng chỉ thấy Thập Nhị ngồi trên lan can chỗ hành lang, buồn chán đung đưa đôi chân.

"Sao đệ lại ngồi ở chỗ này? Thất tẩu đâu?" Thập Nhất buông Bất Ly xuống, thấp giọng hỏi.

Thập Nhị hướng về phía thư phòng bĩu bĩu môi: "Vẫn còn ở bên trong quấn quýt si mê kìa. Thất ca không để ý đến bản thân mình, cũng nên cố kỵ thân mình Thất tẩu chứ, hai người đều như vậy, còn --"

Sắc mặt Thập Nhất phút chốc trầm xuống, dùng sức gõ trên đầu hắn: "Nói bậy bạ gì đó? Ly nhi còn ở nơi này, sao nói chuyện một chút đúng mực cũng không có vậy?"

Bất Ly nhìn thấy Thập Nhị bị Thập Nhất đánh, nhất thời thoải mái nở nụ cười, cuối cùng, lại nhìn về phía cửa thư phòng, lập tức chạy về phía trước, đồng thời hào hứng lên tiếng gọi người ở bên trong: "Phụ thân, mẫu thân!"

Thập Nhị đứng ở một bên lắc lắc đầu: "Xong rồi xong rồi, phá hỏng chuyện tốt của Thất ca, huynh ấy tất nhiên sẽ làm thịt chúng ta."

Cửa thư phòng lúc này lập tức mở ra, Hoàng Phủ Thanh Vũ xuất hiện ở cửa, đầu tiên là liếc mắt nhìn Thập Nhị một cái với vẻ hơi trách cứ, lúc này mới cúi đầu nhìn về phía nữ nhi, mỉm cười bế nữ nhi lên: "Ly nhi."

"Phụ thân!" Bất Ly lập tức vui vẻ ra mặt, vui mừng ôm cổ Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới nhìn về phía Thập Nhất cùng Thập Nhị: "Các đệ đều lui xuống nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì ngày mai lại

https://thuviensach.vn

nói."

Ôm Bất Ly đi vào thư phòng, Tịch Nhan lúc này mới mơ mơ màng màng tỉnh lại trên nhuyễn tháp, mở to mắt nhìn nhìn, lập tức ngồi dậy, ôm lấy Bất Ly, tinh tế hỏi cô bé hôm nay ăn uống thế nào mới yên tâm, lại nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ:

"Chàng có uống thuốc không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới cười nói: "Ta sẽ chiếu cố bản thân mình, nàng cùng Ly nhi lui xuống nghỉ ngơi trước đi."

Tịch Nhan lúc này mới đứng dậy, lại nói: "Vậy chàng cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút, không cho phép thức đêm, uống thuốc xong liền lập tức ngủ ngay."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười gật gật đầu, cúi đầu nhìn Bất Ly: "Ly nhi, ngày mai lại đến đây cùng phụ thân nói chuyện, được không?"

Bất Ly hiếm khi lại nhu thuận gật gật đầu như vậy, Tịch Nhan lưu luyến mang theo Bất Ly rời khỏi thư phòng, được nha hoàn hầu hạ chậm rãi đi về căn phòng phía đông.

Lúc đi qua hoa viên, nàng bỗng dưng nghe được động tĩnh bất thường, Tịch Nhan nghiêng tai lắng nghe, là thanh âm của một nam một nữ. Nàng không khỏi nghi ngờ, lặng lẽ mang theo Bất Ly vòng qua hòn giả sơn, đúng lúc nhìn thấy trong lương đình cách đó không xa chính là Thập Nhất cùng một nữ tử, không biết đang tranh chấp gì đó.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 302

"Thập Nhất thúc thúc!" Tịch Nhan vốn định tránh ở đó xem tình hình rốt cục là thế nào, không ngờ tới Bất Ly trong tay nàng đột nhiên hô lên.

Trong lương đình bên kia, Thập Nhất cùng nữ nhân đó đồng loạt quay đầu nhìn sang. Bởi vì sắc trời quá mờ, Tịch Nhan cũng không thấy rõ biểu tình trên mặt hai người, bất đắc dĩ vừa định ra khỏi hòn giả sơn chào hỏi Thập Nhất, lại đột nhiên thấy tư thế nàng ấy dừng như định lướt qua Thập Nhất đi qua bên này, Thập Nhất lập tức liền động thủ ngăn nàng ta lại, thoáng chốc, hai người lại bắt đầu động thủ ngay trong lương đình!

Tịch Nhan lúc này đang mang thai, thấy loại tình hình này làm sao còn dám xen vào, không ngừng kéo Bất Ly tiếp tục đi về hướng đông sương. Dù sao, bằng bản lãnh của Thập Nhất, tất nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì.

Đi được một đoạn, Tịch Nhan mới hỏi thị nữ dẫn đường phía trước: "Cô nương động thủ với Thập Nhất gia kia là ai?"

Trên mặt của thị nữ nở nụ cười có phần xấu hổ, nói: "Là Thập Nhất Vương phi ạ."

"A." Lúc này trong lòng Tịch Nhan có chút chấn động, không nghĩ tới Thập Nhất ôn hòa ổn trọng là thế, nhưng lại lấy một Vương phi mạnh mẽ động tay chân với hắn như vậy, nghĩ lại quả thật rất thú vị.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, hai người trong lương đình kia lại đánh đến vô cùng hăng say, thân thủ của Thập Nhất Vương phi cũng vô cùng tốt, một quyền rồi lại thêm một chưởng bổ về phía Thập Nhất, tuyệt không lưu tình chút nào. Thần sắc Thập Nhất sớm lộ vẻ khó xử, vừa muốn ngăn cản, lại vừa phải chú ý không để nàng bị thương, thực sự là vô cùng khó khăn.

Lúc cuối cùng, thừa dịp nàng không để ý một chút mà lộ ra sơ hở, Thập Nhất nắm ngay lấy cổ tay nàng, đồng thời nhanh chóng xoay thân thể của nàng qua, kéo vào trong ngực, quát: "Tiết Linh Hi, nàng náo loạn đủ chưa?"

Tay Tiết Linh Hi bị hắn giữ lại, căn bản không thể nhúc nhích, vừa định dùng chân, Thập Nhất đột nhiên dùng một chân chế trụ hai chân nàng, làm hai chân nàng cũng không nhúc nhích nổi. Nàng cuối cùng buông tha không giãy dụa nữa, cười lạnh: "Hoàng Phủ Thanh Dung, nếu không phải trong lòng chàng có quỷ thì cần gì phải sợ ta đi qua đó gặp nàng ta? Chuyện này tới giờ chàng còn muốn lừa mình dối người sao, chàng căn bản chính là kẻ bất trung bất nghĩa, chàng thích Thất tẩu của mình!"

"Nàng thích nói hươu nói vượn như thế nào thì tùy." Thập Nhất trầm giọng nói, "Nhưng hiện nay Thất tẩu có thai trong người, Thất ca lại đang mang bệnh nhẹ, nếu nàng dám ở trước mặt hai người ấy nói bậy bạ gì, ta nhất định sẽ không tha cho nàng đâu."

"Chàng đương nhiên sẽ không tha cho ta!" Tiết Linh Hi cắn môi nói, "Chàng hận không thể khiến ta chết còn gì, như vậy, sẽ không ai biết bí mật trong lòng chàng, chàng có thể tiếp tục bất trung bất nghĩa rồi!"

Thập Nhất rốt cuộc không kìm chế được, tay hơi tăng thêm lực, Tiết Linh Hi liền không nhịn được kêu lên: "Hoàng Phủ Thanh Dung, chàng sẽ không chết tử tế, buông ra!"

Thập Nhất lạnh mắt nhìn nàng, nói: "Ta nói lại lần nữa, phán đoán này là tự nàng nghĩ ra, đừng có làm như đấy chính là sự thật."

https://thuviensach.vn

Nói xong, Thập Nhất liền vung mạnh tay, bước ra khỏi lương đình.
Nguồn:

Tiết Linh Hi xoa đốt ngón tay của mình, nhìn bóng dáng hắn dần dần đi xa, bỗng nhiên cắn răng nói: "Có phải sự thật hay không, tự trong lòng chàng biết! Chàng không làm Mẫu Đơn thất vọng hay sao?"

Thân mình Thập Nhất đột nhiên cứng đờ, dừng chân lại, trong nháy mắt đã quay người lại đi vào lương đình, khống chế cằm của nàng, đè nàng dựa lên cột đình, sự dịu dàng, ấm áp trong ánh mắt đã biến mất, lạnh lùng nói: "Nàng không có tư cách đề cập đến Mẫu Đơn ở trước mặt ta. Vì Mẫu Đơn, ta vốn nên giết nàng mới đúng--"

Tiết Linh Hi cắn răng, ngẩng đầu nhìn thẳng hắn .

Thập Nhất cùng nàng lạnh lùng nhìn nhau một lúc lâu, đột nhiên trong mắt chợt lóe lên, sau đó buông lỏng nàng ra, xoay người rời đi.

Ngoài đình, Thập Nhị trùng hợp đi ngang qua đây vẻ mặt tò mò nhìn hắn, lại thấy Tiết Linh Hi thở phì phò trong lương đình, không nhịn được thấp giọng nói: "Thập Nhất ca, huynh đang làm cái gì thế?"

Thập Nhất thản nhiên phủi phủi tay áo, nói: "Không có gì. Ngày mai ta sẽ trở về quân doanh, đi, tối nay cùng ta uống rượu."

Thập Nhị mờ mịt lại thêm phần thất thố, chỉ có thể bị Thập Nhất kéo về phía trước, quay đầu lại liếc mắt nhìn người trong lương đình một cái, lại phát hiện Tiết Linh Hi lúc trước vẫn còn ở trong đó chẳng biết hiện giờ đã đi đâu mất rồi.

****
****

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cũng có thể trở lại bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ một lần nữa, suốt một đêm Tịch Nhan không thể yên giấc được. Thật ra nàng vẫn còn không nhịn được nỗi lo lắng về bệnh tình của hắn, nên mới sáng tinh mơ đã bật dậy, hạ quyết tâm nhất định phải ở cùng một nơi với hắn, quyết không phân phòng mà ngủ như vậy.

Nghĩ đến đây, nàng liền nhanh chóng đứng dậy, rửa mặt chải đầu, dặn dò Bất Ly vẫn đang nằm trên giường đôi câu liền ra khỏi cửa.

Nàng đi thẳng một đường về phía tiểu viện của Hoàng Phủ Thanh Vũ, trên đường đi nàng cảm thấy bên trong sơn trang này phong cảnh quả thật xinh đẹp vô cùng, ngay cả không khí cũng đặc biệt tươi mát, ở một nơi như vậy rất có lợi đối với bệnh tình của Hoàng Phủ Thanh Vũ. Nàng vừa suy nghĩ vừa đi về phía trước, lúc bước vào góc hành lang trong hoa viên, bỗng nhiên phát hiện trên hành lang ở phía đối diện cũng có một người.

Tịch Nhan dừng chân, quay đầu nhìn lại, người đối diện nàng cũng dừng chân, quay đầu nhìn nàng.

Tịch Nhan thấy nàng ấy xinh đẹp dị thường, thanh thoát động lòng người, nhất thời cảm thấy tò mò, đi lên hai bước, nàng ấy liền theo nàng đi về phía trước hai bước. Tịch Nhan rốt cục không nhịn được dừng lại, xoay người nhìn nàng: "Ngươi là ai?"

Lúc này nàng kia mới xuyên qua hoa viên, đi đến bên người Tịch Nhan, hạ thấp thân mình nói: "Tham kiến Thất tẩu."

Tịch Nhan nghe nàng gọi mình như vậy, trong lòng chợt thả lỏng, lại nghe ra thanh âm của nàng có chút êm tai, cả cười: "Muội chính là vương phi của Thập Nhất sao?"

Tiết Linh Hi mỉm cười: "Thất tẩu có nhãn lực thật tốt."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nhướng mày tự đắc nói tiếp: "Muội dường như có chuyện muốn nói với ta phải không?"

Tiết Linh Hi khẽ lắc lắc đầu, cười rộ lên nói: "Không có. Chỉ là xưa nay ta thường xuyên nghe Thập Nhất gia nhắc tới tẩu, nên muốn chính mắt nhìn thấy phong thái của tẩu tẩu, do đó mới một đường đi theo tẩu. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên không phụ danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân."

Tịch Nhan nhớ tới lần trước khi soi gương nhìn thấy bộ dáng của mình, trong lòng không khỏi trầm xuống, cười nhạt nói: "Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cái gì, trong thiên hạ nhiều nữ tử như vậy, ai có thể gặp qua tất cả được đây? Chẳng qua đều là người bên ngoài nghe nhầm đồn bậy thôi."

Tiết Linh Hi nhìn nàng, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, khẽ rũ mắt xuống: "Không có, tẩu rất đẹp, thật sự rất đẹp."

Không biết vì sao, Tịch Nhan có chút cảm thấy xấu hổ, nói thêm đôi câu cùng nàng sau đó liền đi tìm Hoàng Phủ Thanh Vũ.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 303

Truyện Sắc Hiệp -

Tịch Nhan đầu tiên là đi đến phòng Hoàng Phủ Thanh Vũ tìm hắn, nhưng lại phát hiện trong phòng căn bản không có ai cả, đệm chăn cũng cuộn lại ngay ngắn. Nàng lại đi đến thư phòng, vừa đẩy cửa ra, quả nhiên nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đang dựa vào bàn, nhấc bút không biết viết cái gì, lại thấp giọng ho hai tiếng.

Tịch Nhan liền giận dữ, tiến lên giật chiếc bút trong tay hắn ra: "Chàng đêm qua không có ngủ chút nào phải không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía nàng, mỉm cười nói: "Ai bảo? Ta chỉ thức dậy có phần hơi sớm thôi."

Tịch Nhan nửa tin nửa ngờ, thế nào cũng không chịu trả lại chiếc bút cầm trong tay cho hắn: "Chàng hiện tại nên nghỉ ngơi mà rốt cuộc chàng có biết cái gì là nghỉ ngơi hay không? Lại còn làm việc vất vả như vậy....." Tịch Nhan cắn môi, bỗng nhiên ném chiếc bút cầm trong tay về phía hắn nói: "Vậy chàng kêu Thập Nhất đưa ta tới nơi này làm cái gì? Chính là để nhìn chàng suốt ngày đối mặt chỗ công văn tấu chương này sao? Một khi đã như vậy, không bằng hiện tại ta trở về Tây Càng thôi!"

Dứt lời, Tịch Nhan xoay người định đi ra cửa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại giành trước bước nhanh đến cửa, đưa tay giữ nàng ngay tại cửa, cười làm lành nói: "Được được được, là ta sai, ta lập tức đem mấy thứ này giao cho Thập Nhị phụ trách, được không?"

Tịch Nhan vẫn bộ dáng cáu giận như cũ, quay về phía hắn liếc mắt một cái, lại nói: "Ta ngàn dặm xa xôi đến nơi này, mang theo hai hài tử của chàng, vừa vô danh lại vừa vô phận, ta đều không có so đo. Hôm qua chàng còn nói sẽ vì ta cùng đứa bé mà giữ gìn thân thể, hôm nay liền nuốt lời, bảo ta như thế nào tin tưởng đây?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa nghe xong liền biết nàng đang cố ý diễn trò, nhịn không được nở nụ cười, kề sát vào mặt nàng, thấp giọng nói: "Tịch Nhan, từ nay về sau, ta tuyệt đối tuân thủ lời hứa bản thân trăm phần trăm, được chưa?"

Tịch Nhan lúc này mới thu hồi biểu tình cáu giận, trong mắt hiện lên nét cười như có như không: "Vậy thì cả đêm qua ta không có ngủ ngon, ta muốn chàng giúp ta."

Vì thế, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã nói được thì phải làm được, mang theo Tịch Nhan về phòng mình, rồi mới sai người một lần nữa sửa sang lại chăn đệm, để cho nàng nằm thoải mái trước rồi bản thân mới nằm xuống bên cạnh nàng.

Hắn vừa nằm xuống, Tịch Nhan lập tức vùi đầu vào trong lòng hắn, thanh âm của Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng nhiên có chút trầm thấp: "Nhan Nhan?"

Tịch Nhan không ngẩng đầu nói: "Ta không sợ chàng truyền bệnh cho ta. Truyền bệnh cho ta cũng tốt, chàng không khỏe, như vậy ta cũng không khỏe."

"Vẫn nên suy nghĩ cho đứa bé." Qua hồi lâu, hắn lại thấp giọng nói.

https://thuviensach.vn

"Không có chàng thì không có đứa bé không phải sao?" Tịch Nhan cúi đầu nói một câu, càng hướng vào trong lòng hắn cọ cọ, tận đến khi Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc bất đắc dĩ phải giữ chặt vai nàng, nàng mới dừng lại, khẽ cười nói, "Thất lang, sơn trang này là nơi rất tốt, khí hậu cũng tốt nữa, thật sự thích hợp cho chàng dưỡng bệnh. Chàng nói xem, nếu đứa bé này của chúng ta sinh ra ở đây, có thể thật sự trở thành địa linh nhân kiệt hay không?"

Ngón tay Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi trượt ở trên mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Cho dù không sinh ra ở nơi này, con của chúng ta nhất định vẫn là kẻ trong vạn người cũng không kiếm ra được một."

Ánh mắt Tịch Nhan bỗng dưng trầm xuống: "Chàng có ý gì? Nếu đứa nhỏ giống chàng thì tốt rồi, bộ dáng như ta hiện nay, thật không hy vọng đứa nhỏ giống ta."

Trong mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ không khỏi mang theo một tia buồn cười: "Cũng phải, đứa nhỏ mà giống nàng, lại thêm một dung mạo họa thủy."

"Ngay cả chàng cũng trêu ghẹo ta sao?" Tịch Nhan hung hăng trừng mắt nhìn hắn liếc một cái, lại rũ mắt xuống," Bộ dáng này của ta hiện giờ làm sao còn có thể được gọi là họa thủy? Có lẽ rất nhanh thôi, ngay cả hồng nhan cũng không còn..."

Thanh âm của Tịch Nhan càng ngày càng thấp, Hoàng Phủ Thanh Vũ nhịn không được nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng: "Nàng lại suy nghĩ linh tinh gì thế?"

Tịch Nhan không biết vì sao đột nhiên sinh ra một tia thương cảm, khụt khịt mũi, nói: "Ta chỉ là đột nhiên nghĩ đến một câu thơ: Hồng nhan vị lão ân tình đoạn*."

https://thuviensach.vn

*Hồng nhan vị lão ân tình đoạn: Hồng nhan chưa lụi tàn mà ân tình đã hết.

Hoàng Phủ Thanh Vũ không khỏi nở nụ cười: "Nàng trước kia cũng không có lo được lo mất như vậy."

Hắn nói trước kia là chỉ Tịch Nhan trước khi mất trí nhớ vài năm, nhưng mà Tịch Nhan lại lý giải theo hướng là thời gian trước, khi nàng còn chưa gả cho hắn, nhân tiện nói: "Đó là đương nhiên, bởi vì khi đó, ta cũng không biết trên đời có chàng, cũng không biết mình sẽ được gả cho chàng, càng thật không ngờ..." Nàng cũng ngưng không nói gì nữa, dừng một chút mới nói,"Thất lang, nếu có một ngày, chàng chán ghét ta, chàng cứ thẳng thắn với ta, nhất định đừng có lặng yên không nói mà bất hòa với ta, được không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhịn không được nhướng mi, giữ chặt chiếc đầu nho nhỏ của nàng, nói: "Có phải có thai là thích miên man suy nghĩ như vậy hay không? Từ trước là như thế này, nay lại là như vậy?"

Tịch Nhan đột nhiên bật cười khanh khách: "Chàng không phải muốn nói với ta chàng định trân ái ta cả đời sao? Vô luận ta biến thành bộ dáng gì, có bao nhiêu khó coi, trên mặt có bao nhiêu nếp nhăn, chàng cũng sẽ không ghét bỏ ta?"

"Đúng." Lúc nàng vừa dứt lời, Hoàng Phủ Thanh Vũ liền trầm tĩnh trả lời một chữ, kiên định lạ thường.

Tịch Nhan ngước mi nhìn hắn, không nhịn được hơi nhếch khóe miệng: "Ta tạm thời tin tưởng chàng. Nhưng mọi việc, đều phải đợi tương lai mới nói chính xác được, phải không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu thở dài, đỡ lấy đầu nàng, hôn lên trán nàng, thấp giọng nói: "Nhan Nhan, nàng có biết hay không, nàng từng dùng một điệu múa mà khuynh đảo cả thiên hạ?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan giật mình, không biết tại sao hắn lại đột nhiên nói tới chuyện này: "Chàng nói đến điệu múa ở trước chính điện Tây Càng trước đây sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi lắc đầu nở nụ cười: "Không phải, là năm giao thừa thứ ba mươi, khi đó phụ hoàng còn tại thế, nàng vì tức giận ta mà không cẩn thận làm hỏng chiếc ly bạch ngọc liên hoa phụ hoàng vô cùng quý trọng, cho nên, nàng đã đền trả cho phụ hoàng một đóa hoa sen."

Nghe đến đó, Tịch Nhan bỗng nhiên chưa bao giờ cảm thấy tiếc nuối như vậy vì bản thân mình đã mất đi trí nhớ: "Ta trả người một đóa hoa sen thật sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ mỉm cười xoa mái tóc của nàng: "Đóa hoa sen kia, là hoa sen đẹp nhất mà cuộc đời này ta đã gặp qua, mà điệu nhảy kia, đã khuynh đảo toàn bộ trái tim ta."

Sau khi mất đi trí nhớ, thời gian cùng hắn ở chung cũng không coi là dài, nhưng cũng đủ thân mật tận xương tủy. Tuy nhiên, Tịch Nhan cũng chưa từng nghe qua hắn nói như vậy, trong khoảnh khắc nàng nhịn không được lệ nóng lưng tròng, cố nén một lúc lâu sau, mới không khóc thành tiếng, chỉ thấp giọng nói: "Trước kia, chàng có nói qua với ta như thế hay chưa?"

Nét mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không khỏi hơi động, chậm rãi nắm tay nàng, trầm giọng nói: "Chưa có. Nhưng, cuộc đời này ta không bao giờ nói như vậy với nữ nhân thứ hai nào nữa."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 304

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Tịch Nhan mơ một giấc mộng rất dài.

Trong mộng, nàng nhìn thấy chính mình năm mười sáu tuổi, nàng nghe thấy Hoa Quân Bảo phái người truyền thánh chỉ đến, muốn đưa nàng đi hòa thân với Bắc Mạc.

Nàng nhìn thấy trên người mình mặc hỉ phục, một thân một thân đứng trong hỉ đường.

Trong khoảnh khắc khi chiếc khăn hỉ bị kéo ra, xuất hiện trước mắt nàng là gương mặt anh tuấn phủ nét ôn nhuận giống như thần tiên giáng thế.

Nàng nhìn thấy hắn ngồi xe trên lăn, vươn tay ra, cực kỳ ôn nhu gọi nàng: "Nhan Nhan".

Nàng nhìn thấy mình hốt hoảng mặc nam trang, thoát khỏi hắn.

Nàng nhìn thấy hắn đã tìm được mình sau hơn một năm lẩn trốn.

Năm ấy, trong đô thành hoa lệ, khắp thành ngập tràn hương hoa nở, hắn đã đưa nàng đi ngắm hết các loại hoa. Tửu tỉnh chỉ tại hoa tiền toạ, Tửu tuý hoàn lai hoa hạ miên.

https://thuviensach.vn

*Tửu tỉnh chỉ tại hoa tiền toạ, Tửu tuý hoàn lai hoa hạ miên.:

Tỉnh rượu còn ngồi trước hoa, say rượu nằm ngủ dưới hoa

.....

Tịch Nhan từ trong mộng choàng tỉnh dậy, mở mắt ra, gần ngay trước mắt nàng vẫn là khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

Trong suốt một năm nàng rời đi, khuôn mặt ấy đã khắc vào đáy lòng nàng, là khuôn mặt nàng ngày đêm tương tư đến khoảng thời gian cùng ân ái; khuôn mặt nàng chưa bao giờ dám nghĩ đến khi cô độc trên núi Lăng Tiêu; là khuôn mặt nàng không muốn nhìn thấy khi trở lại vương phủ làm sườn Vương phi, là khuôn mặt nàng sợ hãi đối mặt khi biết mình thân nhiễm kì độc... khuôn mặt nàng thấy trên mặt hồ khi rời khỏi hắn....

Trí nhớ đã mất đi đang trở lại từng chút một, tận đến lúc nàng cùng hắn gặp nhau lúc ban đầu, giây phút ban đầu nàng tuyệt đối không nên quên!

Hoàng Phủ Thanh Vũ trước mặt đang nhắm mắt ngủ say, mày hơi hơi nhíu , sắc mặt vẫn không tốt như cũ. Tịch Nhan chậm rãi vươn tay ra, muốn chạm vào mặt hắn.

Ông trời đối với nàng, như vậy thật ra cũng không phải là không công bằng, tốt xấu gì thì sau khi nàng đã đánh mất đi vài năm trí nhớ, nành vẫn gặp lại hắn, vẫn một lần nữa một lòng hướng về hắn, cứ thế nàng rốt cuộc cũng tìm về được trí nhớ của khoảng thời gian trước đây!

Tay nàng chậm rãi dừng lại, cũng không chạm tới hắn, khóe mắt đã không thể ngăn nước mắt tuôn rơi--

Đây là Hoàng Phủ Thanh Vũ của nàng, trượng phu của nàng, phụ thân của con gái nàng, Thất lang của nàng.....

https://thuviensach.vn

Không thể khắc chế nội tâm dâng trào, nhưng cũng không muốn quấy rầy giấc ngủ của hắn. Tịch Nhan lặng yên ngồi dậy mang giầy, rời phòng không một tiếng động.

Ngoài phòng, bầu trời vừa cao vừa xanh, vạn dặm không một gợn mây, ánh mặt trời đứng bóng. Tịch Nhan đứng trên góc hành lang một lúc lâu, liền đi xuống bậc thang, chậm rãi ngồi xuống, đón ánh mặt trời, lẳng lặng hồi tưởng ký ức bị mất đi của nàng và hắn trước đây.

Lúc Thập Nhất trong bộ áo giáp từ xa đi tới chuẩn bị trở về quân doanh bỗng trông thấy nàng cô đơn chiếc bóng ngồi một chỗ, lúc khóc, lúc cười, bộ dáng mất hồn mất vía. Thập Nhất nao nao, lập tức tiến đến trước mặt nàng, thấp giọng hô một tiếng: "Thất tẩu?"

Tịch Nhan giật mình ngẩng đầu lên mới phát hiện hắn đã đứng ở trước mặt mình. Trước đây nàng rất tín nhiệm nam tử trẻ tuổi này, nay còn mang thêm lòng cảm kích đối với sự chu toàn cẩn thận của hắn, nàng chậm rãi đứng lên. Hốc mắt Tịch Nhan vẫn còn hồng, đột nhiên nở nụ cười: "Thập Nhất, cám ơn đệ."

Nụ cười của nàng bao hàm rất nhiều ý tứ hàm xúc. Thập Nhất có chút kinh ngạc, nhưng sau một lát, lại như đột nhiên hiểu được điều gì: "Thất tẩu, tẩu --"

Tịch Nhan chậm rãi đưa tay đưa lên môi, hướng hắn làm động tác chớ có lên tiếng, chống thân mình đứng lên, chỉ chỉ đầu mình mà cười với hắn.

Quả nhiên! Trong lòng Thập Nhất đột nhiên nhảy dựng, cũng cười lên, sau một lát, hắn lại thối lui từng bước, vén áo giáp lên, hướng Tịch Nhan làm một đại lễ.

Tịch Nhan bỗng dưng nóng nảy: "Đệ làm cái gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Thập Nhất chậm rãi cúi thấp đầu xuống, nói: "Nếu Thất tẩu nhớ không ra thì thôi, nhưng hôm nay Thất tẩu đã nhớ lại toàn bộ, Thanh Dung đây không thể không hướng Thất tẩu thỉnh tội. Năm đó nếu không có Thanh Dung góp phần vào, Thất ca cùng Thất tẩu cũng sẽ không gặp phải nhiều chuyện như vậy, thỉnh Thất tẩu thứ tội."

Tịch Nhan nghe xong, nở nụ cười bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói: "Đã là lần thứ hai đệ lại hướng ta thỉnh tội rồi. Thập Nhất, theo như lời của đệ vừa nói thì cũng không biết ai mới là kẻ có tội. Ngày đó, không ai ngờ được rằng ta sẽ không chết, nhưng người nên thỉnh tội phải là ta. Là ta lừa gạt Thất ca của đệ, là ta khiến cho đệ lừa gạt chàng giúp ta, đệ là người trọng tình trọng nghĩa như vậy, nghĩ lại lúc phải đối mặt với chàng chắc hẳn đệ phải rất thống khổ? Như vậy hiện nay, ta xin thỉnh tội với đệ."

Tịch Nhan nói xong, đỡ thắt lưng mình liền làm động tác muốn quỳ xuống.

Thập Nhất cuống quít đứng dậy, giữ nàng lại: "Thất tẩu!"

Tịch Nhan nhìn sắc mặt lo lắng của hắn, bật cười khúc khích: "Đệ nghĩ rằng giữa ta và đệ như vậy mà ta còn thỉnh tội với đệ thật à? Chuyện tình đã qua thì cho nó qua, cũng may hết thảy nay đều tốt rồi, không phải sao?"

Thập Nhất trầm mặc một lát, rồi cũng mỉm cười: "Vâng, đều tốt rồi."

Tịch Nhan nhìn thấy một thân trang phục và binh khí của hắn, nói: "Đệ định đi quân doanh sao?"

Thập Nhất gật đầu nói: "Lần này ngưng chiến, kỳ thật cũng có nguyên nhân rất lớn là bởi vì bệnh tình Thất ca không rõ ràng, nhưng đệ đoán, bệnh Thất ca, vốn cũng không chỉ do không quen với khí hậu bên ngoài, chỉ sợ còn do tương tư mà góp thêm phần vào. Nay Thất tẩu đã đến đây, đệ cũng nên trở về trong quân thôi."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tịch Nhan hơi hơi đỏ lên, lại cười: "Đệ xem, ta lại thiếu đệ một cái nhân tình." Dừng một chút, chợt nhớ tới điều gì, nàng nói với Thập Nhất: "Đúng rồi, buổi sáng ta thấy Vương phi của đệ, nàng chính là biểu muội của Tứ gia lúc trước sao?"

Sắc mặt Thập Nhất không biết vì sao hơi đổi, gật gật đầu, nói: "Thất tẩu, tính tình nàng ta lỗ mãng, nếu chẳng may nàng ta nói bậy bạ gì đó với Thất tẩu, Thất tẩu vạn lần cũng không thể tin!"

"Lỗ mãng sao? Ta thật ra thích tính hấp tấp này." Tịch Nhan cười cười, lại nói, "Nếu đến đây mà đệ cũng mang nàng theo, cũng có thể thấy được cảm tình các người vô cùng tốt. Đệ có thể buông tay Mẫu Đơn, kỳ thật cũng không phải một chuyện không tốt. Hôm qua ta nhìn thấy các người náo loạn với nhau một chút cũng là bình thường, chính là vạn lần không cần giống như ta cùng Thất ca của đệ là được."

Thập Nhất trầm mặc một lát, cười nhẹ: "Tình cảm của Thất ca cùng Thất tẩu làm sao người ngoài có thể so sánh được. Về phần nàng ta, Thất tẩu chỉ cần chú ý đừng nhiều lời với nàng. Đệ đến để chào từ biệt Thất ca, nhìn thấy Thất tẩu đã khỏe lại, đệ cũng an tâm rồi."

Tịch Nhan cho là hắn ngượng khi đề cập đến chuyện vợ chồng, liền không nói thêm gì nữa, chỉ nói: "Vậy đệ cùng ta ngồi nơi này, chờ chàng tỉnh lại rồi đi gặp chàng."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 305

Vì thế hai người vẫn ngồi tại bậc thang kia như cũ, Thập Nhất sợ thân mình Tịch Nhan bị cảm lạnh, nên sai riêng người tìm cái đệm đến đây trải trên mặt đất cho nàng.

Hai người hàn huyên một hồi lâu, lại nhắc đến chuyện Thập Nhất sắp sửa trở lại quân doanh, trong lòng Tịch Nhan băn khoăn mấy lần, rốt cuộc không kìm được mở miệng nói: "Thập Nhất, lúc trước ta không nhớ ra đệ, cho nên cũng không hỏi rõ đệ được. Nay thật ra ta muốn hỏi một chút, nếu đánh bại Đại Sở rồi, các người sẽ đối xử với hoàng thất Đại Sở như thế nào?"

Thập Nhất dừng một chút, mới nói: "Kỳ thật Thất tẩu muốn hỏi là Mộc Cao Phi chứ gì? Dựa theo tiền lệ, nếu hoàng tộc hoặc là đại thần nguyện ý đầu hàng Bắc Mạc, đều được trọng dụng, nếu không muốn đầu hàng, cũng chỉ còn cách... diệt trừ hậu hoạ."

Tịch Nhan trầm mặc. Kỳ thật từ khi Bắc Mạc cùng Đại Sở giao chiến, Đại Sở liên tiếp thất bại cho tới nay, nàng vẫn rất muốn gặp Nam Cung Ngự một lần, nhưng lại không có cơ hội. Từ trước đến nay mỗi khi nàng gặp mặt Nam Cung Ngự, đều là do hắn chủ động ra mặt, mà nàng muốn tìm hắn, thật đúng là không có biện pháp gì. Huống chi nàng hiện nay đang có thai, Hoàng Phủ Thanh Vũ lại mang bệnh nhẹ chưa lành.

https://thuviensach.vn

Nhất thời Thập Nhất cũng không nói gì thêm, chỉ đứng ở phía trước vườn hoa.

Hồi lâu sau, Tịch Nhan mới khẽ thở dài một tiếng: "Thập Nhất, nếu như có một ngày đệ cùng Nam Cung Ngự gặp nhau trên chiến trường, có thể xin đệ đừng dồn hắn vào chỗ chết không?"

Thập Nhất cười rộ lên: "Đương nhiên. Hắn có thể được coi như là nhân tài trăm năm khó gặp, đệ nghĩ Thất ca sẽ không bỏ qua cơ hội tự tay giết hắn."

Không biết vì sao, khi nghe nói như thế, trái tim Tịch Nhan vẫn co thắt lại như trước thậm chí so với lúc trước càng lo lắng khổ sở hơn.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, phía trước đột nhiên có một thị vệ vội vàng tiến đến, thấy Thập Nhất, liền quỳ gối hành lễ: "Thập Nhất gia, ngoài sơn trang có một chiếc xe ngựa, người tới tự xưng là hoàng hậu nương nương!"

Thập Nhất cùng Tịch Nhan đều cả kinh, Tịch Nhan còn chưa lấy lại tinh thần, Thập Nhất đã đứng bật dậy: "Thất tẩu, tẩu đi về nghỉ ngơi trước, đệ ra ngoài xem thử."

Tịch Nhan vịn tay hắn đứng lên, nghi hoặc: "Nàng ấy sao có thể tới nơi này được?"

Vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy cửa phía sau vang một tiếng, hai người quay đầu lại, liền nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ đang đứng ở cửa, sắc mặt tuy rằng không tốt lắm, nhưng mà khí sắc cũng tốt lên nhiều so với trước. Tịch Nhan liền tiến đến đón: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, sao chàng lại ra đây?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng thật sâu, nắm tay nàng nói: "Nàng đi về nghỉ ngơi trước, ta sẽ xử lý." Một lúc sau hắn lại ngẩng đầu nhìn hướng

https://thuviensach.vn

Thập Nhất, nói: "Thập Nhất, đưa Thất tẩu của đệ trở về trước, chút nữa tới gặp ta."

"Không cần." Tịch Nhan cự tuyệt nói, "Ta ở trong phòng nghỉ của chàng, chàng đi thư phòng gặp nàng ta. Cùng lắm thì ta không đến quấy rầy các người là được mà."

Hoàng Phủ Thanh Vũ mặc dù bất đắc dĩ, nhưng rốt cuộc cũng đồng ý. -

Vào trong phòng, Tịch Nhan lập tức liền đem cánh cửa sổ hướng nam mở ra, bản thân nàng lại tránh ở sau cửa sổ, muốn nhìn một chút xem bộ dáng Lâm Lạc Tuyết bây giờ như thế nào.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau liền có tiếng bước chân vội vàng truyền đến, Tịch Nhan nhón chân nhìn ra, chỉ thấy một nha hoàn ở phía trước, không khỏi thở dài: "Thật phô trương!"

Nhưng mà, lúc Lâm Lạc Tuyết xuất hiện ở trong tầm mắt thì nàng cũng không ca thán nổi một câu, duy chỉ còn lại có khiếp sợ -- Lâm Lạc Tuyết lại mặc triều phục của hoàng hậu mà đến! Nhìn thấy quần áo mũ phượng nặng nề, phiền phức trên người nàng ta, lúc đó Tịch Nhan bỗng nhiên cảm thấy nghi hoặc, nàng ta gióng trống khua chiêng như vậy, đến tột cùng là vì cái gì?

Trong thư phòng, khi Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn thấy Lâm Lạc Tuyết bước vào cửa, trong mắt cũng không có đến nửa phần gợn sóng, chỉ thản nhiên liếc mắt một cái, lại cúi đầu xem tấu chương trong tay.

Lâm Lạc Tuyết cúi đầu vào cửa, theo đúng lễ nghi hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng."

"Hoàng hậu không cần đa lễ, bình thân." Thanh âm của Hoàng Phủ Thanh Vũ nhạt nhẽo, cũng không ngẩng đầu lên, "Hoàng hậu lần này đến đây là vì chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Dưới lớp phục trang, gương mặt Lâm Lạc Tuyết vô cùng xinh đẹp, ánh mắt toát ra sự sắc sảo: "Thần thiếp nghe nói long thể Hoàng Thượng bất an, cho nên đến thỉnh an Hoàng thượng."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại bỗng dưng cười khẽ một tiếng: "Hoàng hậu đứng đầu ở lục cung, trách nhiệm trọng đại, ngàn dặm xa xôi xuất cung đến đây chỉ vì bệnh của trẫm, thật là có tâm."

Lâm Lạc Tuyết vẫn nhìn hắn không kiêng kị chút nào, thanh âm thanh thúy: "Chỉ tiếc, tâm ý của thần thiếp ở trong mắt Hoàng Thượng căn bản không đáng để nhắc tới."

Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt lãnh đạm, nhìn nàng.

Lâm Lạc Tuyết ngẩng cao đầu như trước, nhìn hắn: "Hoàng Thượng không để ý đến bản thân lại tự mình đi tới nơi biên thùy này, không phải là muốn đích thân chỉ huy quân đội, sớm ngày đánh chiếm Đại Sở sao? Nhưng không biết Hoàng Thượng chiếm Đại Sở để làm gì? Là vì thống nhất thiên hạ sao? Hay vì Hoàng Thượng muốn lấy cái gọi là thiên hạ thống nhất này, đi đổi lấy vị quận chúa Tịch Nhan được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân kia?"

Nghe xong lời này, Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn thản nhiên nhìn nàng, chẳng hề để ý.

Trong mắt Lâm Lạc Tuyết cuối cùng không khỏi lóe lên phong ba: "Nàng ta đến tột cùng có cái gì tốt? Nàng ta hết lần này đến lần khác bỏ người mà đi, thật ra có cái gì đáng giá để người để ý nàng ta như vậy?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ càng sắc lạnh: "Hoàng hậu, chớ quên thân phận mình."

https://thuviensach.vn

Lâm Lạc Tuyết lúc này lại giống nhau không nghe được lời hắn, vẫn tiếp tục nói: "Nửa năm trước có một khoảng thời gian người không ở trong cung, kỳ thật người đi Tây Càng tìm nàng có phải không? Người không để ý đến triều đình không để ý đến thiên hạ, vì đi tìm nàng có phải không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi dựa vào lưng ghế, bạc môi khẽ nhếch lên: "Xem ra đối với hành tung của trẫm, hoàng hậu quả là luôn nắm rõ."

"Bởi vì người bức thiếp." Lâm Lạc Tuyết cắn răng nói," Bắt đầu từ khi nàng ta trở lại bên cạnh người, người luôn bức thiếp, vẫn bức thiếp cho đến khi bức thiếp đến không còn đường lui!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lãnh đạm nở nụ cười, nhưng mà ý cười nơi đáy mắt kia không có chút ấm áp nào, lại làm cho tâm can người ta phát run. Lâm Lạc Tuyết bị ánh mắt lạnh lẽo của hắn đả kích mà rút lui hai bước, nhưng bỗng nhiên mạnh mẽ tiến lên, bổ nhào vào dưới chân hắn, khóc to lên: "Vì sao lại đối xử với thiếp như vậy? Hoàng Thượng..... Thất gia! Ngay từ đầu thiếp đã coi người là ông trời của thiếp, cả đời này ..... Thất gia vì sao trong mắt người chưa bao giờ có thiếp....."

Nàng dường như quay trở về ngày đầu tiên được gả cho hắn, lòng nàng đều tràn đầy hình ảnh của hắn, ánh mắt chỉ đuổi theo bóng dánh hắn, nhưng còn hắn, ngay cả một ánh mắt hắn cũng không màng ban cho nàng!

Nàng không kìm được mà khóc lớn lên, nước mắt loang mờ gương mặt điểm trang xinh đẹp, triều phục cao quý mà phiền phức bị lấm đầy bụi đất, nhưng nàng lại không thèm để ý, vẫn cứ ôm lấy chân hắn, không để ý tới dáng vẻ cứ thế mà lớn tiếng khóc lên.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 306

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Rốt cuộc, Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi vươn tay ra, dùng ngón trỏ nâng mặt nàng lên, bạc môi khẽ mở: "Ta bức nàng sao? Ta đã sớm nói rõ, chỉ cần nàng cư xử cho tốt, nàng vĩnh viễn là Vương phi của ta, sau khi ta đăng cơ, nàng là hoàng hậu. Thứ tốt nhất khắp thiên hạ ta đã cho nàng, nàng lại còn nói ta bức nàng?"

Lâm Lạc Tuyết dường như tuyệt vọng nhìn hắn, vừa khóc vừa nói: "Người biết rõ, thiếp đối với người là thật tâm."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười rộ lên: "Cho nên ta cho nàng làm hoàng hậu, còn chưa đủ sao?"

Nàng chưa bao giờ cảm thấy hắn tàn nhẫn đến như vậy. Mặc dù sau lần thân mật duy nhất, hắn tự tay bưng tới một chén thuốc không biết tên cho nàng uống xong, nàng cũng không thấy hắn tàn nhẫn, chỉ lúc này đây, nàng mới cảm thấy hắn tàn nhẫn đến cực điểm.

Cuối cùng, nàng thu lại nước mắt: "Cho nên ngay cả khi thiếp phái người đi ám sát nàng, người cũng không truy cứu sao?"

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc trầm xuống: "Nàng chưa gặp chuyện không may, cho nên ta nể mặt Lâm thừa tướng mới không đem

https://thuviensach.vn

chuyện này truyền ra, nhưng nàng cũng phải trả giá vì bản thân mình không biết tốt xấu."

Khóe mắt Lâm Lạc Tuyết chưa khô nước mắt, lại nở nụ cười: "Thiếp không phải kẻ như thế, thiếp vốn không phải vậy, thiếp cũng có thể gả một người khác, thiếp cũng có thể hạnh phúc cả đời, nhưng ai khiến thiếo gả cho người..... Thiếp nghĩ người sẽ đối xử tốt với thiếp cả đời..... Người đúng là đối xử tốt, tốt như vậy nhưng không có tâm ý, thiếp không cần!"

Nói xong, nàng đột nhiên đứng dậy, thân thể thẳng tắp, nói: "Hoàng Thượng, ngày đó là thần thiếp phái người ám sát Lăng tần, còn giá họa cho ba phi tử kia. Nô tì tự biết tội không thể dung tha, không đảm đương nổi địa vị hoàng hậu cao quý như vậy, bởi vậy thỉnh hoàng thượng hạ chỉ phế truất thiếp, thần thiếp cam nguyện từ nay về sau ở lãnh cung, vĩnh viễn không gặp Hoàng Thượng!"

Cùng với một câu cuối cùng, nàng nâng tay lên, chạm tới mũ phượng trên đầu tượng trưng cho thân phận hoàng hậu cao quý, rồi dùng một chút lực, cởi mũ phượng ra, sau đó, mạnh mẽ dâng lên: "Hoàng Thượng, thiếp ám sát nàng ta, dù thành hay bại đều là thiếp thiếu nợ ngài, thiếu nợ nàng ta. Nay, thiếp thành toàn cho hai người! Hoàng Thượng, ngài vừa lòng chứ?"

Thái độ của Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn bình thường như thể đã sớm dự liệu được, nhìn thấy thế cũng không kinh ngạc lẫn không bất ngờ, chậm rãi vỗ vỗ tay, gian ngoài lập tức có người đẩy cửa thư phòng ra, cung kính nói: "Hoàng Thượng."

Hoàng Phủ Thanh Vũ liếc mắt nhìn Lâm Lạc Tuyết một cái, thản nhiên nói: "Đem nàng đi, sửa soạn thỏa đáng mọi thứ, rồi đưa nàng hồi cung ngay."

Lâm Lạc Tuyết chậm rãi xoay người, đi đến trước cửa. Vẻ mặt nàng lạnh lẽo đến thấu xương, hai tên thị vệ được gọi đứng ở cửa không dám tới

https://thuviensach.vn

gần nàng mà chỉ đi theo sau.

Ngoài hành lang, Tịch Nhan đang đứng một chỗ, hơi nghiêng đầu nhìn Lâm Lạc Tuyết chật vật từ trong đi ra.

Lâm Lạc Tuyết cũng liếc mắt một cái liền nhìn thấy nàng, trong mắt đầu tiên là hiện lên một chút khiếp sợ, rồi rất nhanh bình tĩnh trở lại, cười lạnh nói: "Ta sớm nên biết, ta đã sớm nên biết."

Tịch Nhan cho tới bây giờ chỉ cảm thấy nữ nhân trong hậu cung rất đáng thương, nay chuyện như vậy phát sinh bên cạnh mình, coi như là được cảm nhận thật rõ ràng một lần. Nhưng nàng cũng hiểu được, mình tuyệt đối không được lộ ra chút thần sắc thương hại trước mặt nàng ta, bởi vậy hướng về phía nàng ta thản nhiên gật đầu, nhìn thoáng qua nhau, sau đó đi vào trong thư phòng, xoay người lại đóng cửa.

Ngoài phòng, Lâm Lạc Tuyết ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, cuối cùng cũng không thể ngăn lệ rơi lần nữa.

Tịch Nhan sau cánh cửa, kiễng mũi chân nhìn ra bên ngoài, khi thấy Lâm Lạc Tuyết bị người mang đi, không khỏi cảm thấy thổn thức, vừa muốn xoay người lại đột nhiên đã bị người từ đằng sau ôm lấy: "Có cái gì hay đâu, nên để ý đến đứa bé ấy."

Tịch Nhan cảm thấy thật ảm đạm, cúi đầu xoay người lại, dựa vào trong ngực hắn không nói được một lời.

Hoàng Phủ Thanh Vũ không kìm được mà thở dài một hơi, tay nâng mặt nàng lên nhìn thẳng vào hắn, nói sang chuyện khác: "Nàng có vẻ như có chuyện gì đã quên nói cho ta biết."

Tịch Nhan trừng mắt nhìn: "Chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, ánh mắt càng ngày càng sâu, thanh âm cũng càng ngày càng trầm: "Chẳng lẽ nàng đã quên, vừa rồi ở bên ngoài, nàng gọi ta là gì?"

Tịch Nhan nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Hoàng Phủ Thanh --" Lời còn chưa dứt, nàng đã giật mình lấy lại tinh thần, cắn môi dưới nở nụ cười.

Chẳng thể ngờ cái cách xưng hô này đã tiết lộ hết rồi. Lúc nàng mất đi trí nhớ, chỉ quen gọi hắn là Thất lang, mà trước đó, cho tới bây giờ nàng đều gọi thẳng danh xưng, giống như vừa rồi.

Tịch Nhan chậm rãi vươn tay, ôm lấy cổ hắn, kiễng chân hôn lên mặt hắn: "Ta biết chàng thông minh, sớm hay muộn cũng sẽ biết mà."

"Cho nên định giấu ta cả đời à?" Hắn nhìn nàng, trong lòng rõ ràng là ý mừng nồng đậm, thế nhưng sắc mặt lại trầm xuống.

Tịch Nhan cắn môi nhìn hắn, một lúc lâu sau, trên mặt trong mắt đều không mang theo ý cười nào, chỉ nhìn hắn, nghiêm túc nói: "Thất lang, ta có việc muốn nói cho chàng nghe."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, khẽ nhướng mi, lẳng lặng chờ đợi.

Tịch Nhan hít vào một hơi, nói: "Những lời này, có lẽ Thập Nhất đã nói cho chàng biết, nhưng hiện tại ta muốn tự mình nói cho chàng nghe." Khi nói xong câu này, hốc mắt Tịch Nhan liền không khống chế nổi đỏ lên.

Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa tay xoa xoa khóe mắt của nàng, vuốt qua nhẹ nhàng.

Bàn tay Tịch Nhan chậm rãi nắm lấy mu bàn tay hắn, kéo xuống dưới, lắc đầu ý bảo mình không có việc gì, sau đó lại nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Lúc trước, ta sở dĩ đối xử với chàng như vậy, cố ý thân mật cùng Nam Cung Ngự trước mặt chàng, cố ý nói tốt về hắn trước mặt chàng, là vì

https://thuviensach.vn

hoàng tổ mẫu của chàng vào đêm Trung thu đó nói cho ta biết, ta sẽ chết, chỉ cần đến ngày là ta sẽ chết."

"Kỳ thật ta rất sợ chết, thật sự rất sợ. Bởi vì ta thật vất vả mới gặp được chàng, thật vất vả mới có đứa nhỏ với chàng, ta luyến tiếc. Nhưng ta càng sợ chàng bởi vì ta chết mà đâm ra khổ sở, ta không muốn chàng thương tâm."

Tịch Nhan vẫn còn rơi lệ, bàn tay Hoàng Phủ Thanh Vũ lập tức che lại môi nàng, Tịch Nhan lại lần nữa kéo tay hắn xuống dưới, rơi lệ nói: "Cho nên ta mới có thể cùng Nam Cung Ngự ra đi, ta chỉ là muốn cho chàng hận ta, nếu chàng hận ta, có lẽ, sẽ không khổ sở như vậy."

"Ta biết ta ngốc lắm, ta biết ta rất ngốc! Nếu thời gian có thể quay trở lại, ta nhất định sẽ không lựa chọn làm vậy nữa." Nước mắt Tịch Nhan mãnh liệt trào ra, sau một lúc lâu mới ngưng lại, nàng tiếp tục nói: "Nhưng ta chỉ muốn nói cho chàng biết trong lòng ta, từ đầu tới giờ đều chỉ có một người là chàng, không có Nam Cung Ngự, cũng không có ai khác."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 307

Có lẽ là từ trước, ngay từ lần đầu tiên gặp nàng, hắn tin tưởng hắn có thể chiếm được trái tim của tiểu nha đầu này, cho nên lừa nàng, giữ nàng, ép nàng; sau một thời gian, hắn tin nàng đã động tâm với hắn, rễ tình đâm sâu bám rễ; Thêm một thời gian nữa, hắn bắt đầu hoài nghi tình cảm sâu đậm của nàng; Sau đó nữa, hắn nhận định trong lòng nàng có thể đồng thời tồn tại hai người, một là hắn nửa đường xông ra, một người khác là Nam Cung Ngự vốn bên cạnh nàng từ trước. Tận đến khi từ miệng Thập Nhất biết được chân tướng những chuyện xảy ra năm đó, hắn mới giật mình quay về nhận định trước kia –

Hóa ra, người trong lòng nàng quả thật là hắn, chỉ có một mình hắn.

Sau khi nghĩ thông suốt, hắn trở nên do dự, trở nên bồi hồi, trở nên nao núng, trở nên không tự tin, tất cả vốn đều là bởi vì nàng.

Nay lại chính tai nghe được lời nói từ trong miệng nàng, hắn mới rốt cuộc hoàn toàn xác định. Hóa ra, đó chính là mình.

Trong lòng hắn hãy còn nổi cơn phong ba chấn động, Tịch Nhan cũng nóng lòng làm sáng tỏ mọi chuyện: "Nói thật ra, Nam Cung Ngự với ta giống như người thân, ta coi hắn là người thân nhất trên đời này, so với ngoại tổ mẫu cùng Hoa Quân Bảo còn thân hơn, cho nên hắn với ta mà nói rất quan trọng. Nhưng hắn khác chàng, nếu mất đi hắn, ta sẽ rất đau khổ, có

https://thuviensach.vn

thể cả đời cũng không vui vẻ được. Nhưng nếu mất đi chàng, ta sẽ sống không nổi."

Trải qua sâu lắng, trải qua bồi hồi, bẵng đi một hồi, lại chung quy không tránh được có một ngày chính miệng nàng nói ra những lời này với hắn. Cũng chỉ có hôm nay, Tịch Nhan nhớ tới chuyện xưa, mới rốt cuộc có thể xác định tâm ý của mình đối hắn, không phải là lạ kỳ đến nỗi không thể nói ra, mà vốn rất rõ ràng; Cũng chỉ có hôm nay, nàng mới có thể hoàn toàn thả lỏng tâm can mà tin tưởng, hắn đối với mình rất tốt, cả đời dụng tâm đối xử với mình thật tốt. Hắn sẽ không làm cho mình bị thương tổn, bởi vì, hắn yêu thương nàng.

Thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ thật lâu vẫn không nói gì, Tịch Nhan rốt cuộc nhịn không được lôi kéo tay áo hắn, thấp giọng nói: "Thất lang."

Nháy mắt tiếp theo, đôi môi hắn lập tức hạ xuống, mạnh mẽ che kín miệng nàng lại, dường như gấp đến nỗi không kịp đợi đôi môi của nàng mở ra, giống như muốn lập tức nuốt lấy nàng.

Dù trong lòng Tịch Nhan ngọt như mật, nhưng cũng không quên đứa bé trong bụng mình, không khỏi vươn tay ra, bảo vệ bụng, cũng không ngờ lập tức lại đặt trên tay hắn. Trong lòng khẽ run lên, hắn làm mọi việc đều rất chu toàn, vì bảo vệ nàng, cái gì cũng sẽ sớm nghĩ đến thay nàng.

Cuối cùng, hai tay không tiếng động đan vào nhau áp vào trên bụng nàng, giống như, suốt đời suốt kiếp, vĩnh viễn chẳng thể cách biệt được.

****
****

Thập Nhị nằm mơ cũng không ngờ đến, ở trong sơn trang này, nhìn thấy Nguyệt Nha Nhi của hắn.

https://thuviensach.vn

Lúc đó, cô gái kia xuất thân cao quý, toàn thân khoác bộ trang phục màu lam thanh thoát nhưng vô cùng lạnh lùng, trên khuôn mặt với ngũ quan xinh xắn không có biểu tình gì, đứng ở sau một tòa giả sơn, sâu kín nhìn hắn.

Thập Nhị nghĩ là mình đang nằm mơ, nhịn không được nhu nhu ánh mắt, ngẩng đầu nhìn lại, lại phát hiện nơi đó đã không còn thân ảnh lúc nãy nữa.

Quả nhiên là đang nằm mơ. Trong lòng hắn nhịn không được khe khẽ thở dài, ủ rũ tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng khi đi qua sau hòn giả sơn, bỗng nhiên ma xui quỷ khiến hắn lại dừng bước, sau đó xoay người, đi nhanh về phía sau hòn giả sơn, bất ngờ nhìn thấy hình dáng cô độc của nàng dựa trên hòn giả sơn, cúi đầu, bộ dạnh ưu thương.

"Nguyệt Nha Nhi!" Hắn cơ hồ không khắc chế được thanh âm chính mình, sau đó nhanh chóng tiến lên, lập tức bắt được nữ tử đang muốn chạy trốn kia.

Ở trong lòng hắn, Nguyệt Nha Nhi giãy dụa mãi không ra, rốt cuộc bất đắc dĩ buông xuôi nhưng lại cố chấp nghiêng mặt đi không thèm nhìn hắn.

Thập Nhị nhìn ánh mắt nàng bị lông mi thật dài bao phủ, không khỏi càng đau lòng thêm, ngữ khí cũng không khỏi mềm mại xuống: "Sao nàng có thể ở nơi này."

Nguyệt Nha Nhi không nhìn hắn như trước, hồi lâu sau, mới thấp giọng nói: "Ta tới tìm cơ hội giết chàng."

Thập Nhị đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại khắc chế không được cúi đầu nở nụ cười, bàn tay xoa xoa mặt của nàng: "Nàng lại không nỡ giết ta sao Nguyệt Nha Nhi."

https://thuviensach.vn

Nữ tử trong lòng đột nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt trong suốt mang theo ba phần hận ý bảy phần triền miên, cứ như vậy nhìn hắn, sau đó bỗng dưng kéo tay hắn, đưa tới bên miệng, hướng tới mu bàn tay hắn cắn xuống thật mạnh.

Thập Nhị đau đến thét lớn một tiếng, trên mặt che dấu không được vẻ vui mừng, đến khi nàng buông ra, chỉ kém chút nữa là cao hứng nhảy dựng lên: "Nguyệt Nha Nhi, nàng nhớ ta nên đến gặp ta. Nàng tha thứ cho ta rồi phải không?"

Đôi mắt trong suốt của Nguyệt Nha Nhi đảo qua trên mặt hắn, rốt cuộc không nói gì, theo thói quen cứ mân mê lọn tóc.

Thập Nhị tự biết nàng trầm mặc như thế thật ra chính là cam chịu, nhất thời kéo tay nàng, chạy khỏi hòn giả sơn, cao hứng đến nỗi như muốn đi tuyên cáo khắp thiên hạ,.

Hắn biết vào giờ phút này, nàng lựa chọn đến đây với hắn, thật ra có nghĩa là nàng mặc kệ quốc gia của mình, hắn biết rõ trong đó nhất định có điểm kỳ quái, nhưng đôi mắt trong suốt của nàng lại làm cho hắn trước sau như một không khắc chế nổi mà càng hãm sâu vào, đến nỗi hắn cuối cùng cũng xem nhẹ nghi ngờ trong lòng mình. Truyện Sắc Hiệp -

Hắn một đường kéo nàng chạy đến hoa viên, Nguyệt Nha Nhi lại kéo mạnh tay áo hắn: "Chàng dẫn ta đi nơi nào?"

Thập Nhị quay đầu, nụ cười trên mặt nở rộ cực kỳ chói mắt: "Ta mang nàng đi gặp Thất ca."

Nguyệt Nha Nhi lại lắc lắc đầu: "Đừng, ta không muốn gặp Thất ca chàng."

Thập Nhị không khỏi thu lại nét cười: "Nàng sợ huynh ấy --"

https://thuviensach.vn

"Ta không muốn nhìn thấy hắn."

Thanh âm Nguyệt Nha Nhi càng ngày càng nhẹ, Thập Nhị cũng không định ép buộc quá, nói: "Được. Nàng không muốn nhìn thấy huynh ấy, chúng ta tạm thời không đi gặp, theo ta về tiểu viện của ta đi."

Khi cả hai đang nói chuyện, từ hướng tây nam của hoa viên, bỗng nhiên xuất hiện thân mình nho nhỏ của Bất Ly chạy đến, cô bé nhìn thấy Thập Nhị từ xa, cao hứng vẫy tay gọi hắn: "Thập Nhị thúc!"

Hai người đều nhìn lại hướng thanh âm vang lên, chỉ trông thấy Bất Ly đã chạy nhanh tới. Thập Nhị sợ cô bé ngã, vội tiến ra đón, vươn tay ôm thân mình nho nhỏ của con bé vào trong lòng: "Ly Nhi, con chậm một chút, sao chỉ có một mình con vậy?"

Vừa dứt lời, từ góc quanh Bất Ly vừa chạy đến, thân ảnh Tịch Nhan bỗng nhiên hiện ra. Nàng đang mang thai, bước đi thật chậm, nhìn thấy Bất Ly ở trong lòng Thập Nhị, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: "Thập Nhị, đệ giúp ta ôm con bé, đừng để nó lại chạy loạn."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 308

Y - www.

Thập Nhị ôm Bất Ly vào trong lòng, nhìn thấy Tịch Nhan chậm rãi đi tới, bỗng nhiên xoay người hướng Nguyệt Nha Nhi, đem Bất Ly đưa cho nàng xem: "Nhìn xem, đây là cháu gái của ta."

Nguyệt Nha Nhi nhìn bé con phấn điêu ngọc mài trong lòng hắn, không khỏi nở nụ cười: "Cô bé thật xinh đẹp."

*phấn điêu ngọc mài: (gương mặt) đẹp như tượng điêu khắc, (da) mịn như viên ngọc đã mài giũa

Bất Ly nghiêng nghiêng đầu, gối trên vai Thập Nhị khanh khách nở nụ cười: "Dung nhan của dì cũng đẹp, nhưng không có đẹp bằng mẫu thân của con nha!"

Thập Nhị bỗng dưng bầy ra một bộ dáng xem thường, đè thấp thanh âm nói: "Nói xàm, làm sao không đẹp bằng mẫu thân của con, dáng vẻ mẫu thân của con trông như yêu tinh!"

"A --" Bất Ly tuyệt đối không thể để người khác nói xấu mẫu thân, bỗng dưng hét rầm lên, ở trong lòng Thập Nhị giãy dụa ầm ĩ, "Thập Nhị thúc nói mẫu thân là yêu tinh, Thập Nhị thúc nói mẫu thân là yêu tinh --"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan từ từ đi đến, nghe được tiếng la của Bất Ly, nhất thời dở khóc dở cười, nhưng đồng thời không quên ngạo nghễ liếc mắt nhìn Thập Nhị một cái: "Thập Nhị, đệ thật to gan. Ta là yêu tinh, ta còn là họa thủy đấy! Cẩn thận ta báo với Thất ca của đệ, xem chàng giáo huấn đệ như thế nào!"

Thập Nhị vừa vất vả khống chế Bất Ly trong lòng, vừa không ngừng cầu xin tha thứ: "Thất tẩu, tẩu thứ tội, đệ bất quá là nói đùa thôi, chọc Bất Ly náo loạn một chút thôi mà!"

Tịch Nhan không có hảo ý nhìn người con gái đứng ở bên cạnh hắn, là một cô gái rất trong sáng, xem dáng vẻ thì cùng lắm chỉ mười lăm mười sáu tuổi thôi. Tịch Nhan tất nhiên không biết thân thế của nàng, chỉ biết Thập Nhị rất thân mật với nàng ấy, lập tức liền bật cười: "Chơi đùa náo loạn một chút? Vậy đệ cũng cho ta mượn nàng chơi cùng, được không?"

Tịch Nhan nói xong, một tay liền kéo Nguyệt Nha Nhi bên cạnh hắn về phía mình.

Ánh mắt Thập Nhị chợt hiện lên một tia bối rối: "Thất tẩu!"

Tịch Nhan thấy thần sắc hắn khác thường, vừa muốn nói cái gì, bỗng nhiên trong lúc đó nàng cảm thấy trên gáy chợt lạnh, khẽ di chuyển tầm mắt liền nhìn thấy tay của cô gái phía sau mình giơ lên một thanh chủy thủ đặt trên gáy của nàng.

Bất Ly trong lòng Thập Nhị nhoáng cái lại hét rầm lên, lần này Thập Nhị lại đứng dại ra tại chỗ, tùy ý Bất Ly làm ầm ĩ như thế nào cũng không phản ứng. Hắn nhìn thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng của Nguyệt Nha Nhi, hồi lâu sau, mới rốt cục cười khẽ một tiếng: "Ta sớm phải rõ ràng, nàng tới nơi này, vốn là có ý đồ ."

Nguyệt Nha Nhi nhìn hắn một cái, lại dời tầm mắt đi, thản nhiên nói: "Nói cách khác, không tranh chấp tức là có mưu đồ. Huống chi, chàng và ta vốn là song phương đối địch, là do chàng sơ sẩy thôi."

https://thuviensach.vn

"Ta không phải vô ý sơ sẩy." Trong mắt Thập Nhị ánh lên sự tuyệt vọng trước nay chưa từng có, "Ta muốn để bản thân mình tin tưởng rằng nàng xuất phát từ thật tình."

Tịch Nhan nghe đoạn đối thoại này của hai người, đã hiểu được rõ ràng việc gì, lập tức lên tiếng: "Thập Nhị, đệ mau dẫn Ly nhi đi đi!"

Hồi lâu sau, ánh mắt Thập Nhị mới gian nan chuyển qua mặt Tịch Nhan: "Thất tẩu, đệ xin lỗi tầu. Hôm nay nếu tẩu có xảy ra chuyện gì, không cần Thất ca mở miệng, đệ sẽ lấy mạng mình bồi táng theo tẩu."

"Câm miệng!" Nguyệt Nha Nhi bỗng nhiên lạnh giọng mở miệng, cũng không rõ là nói với Tịch Nhan hay là nói với Thập Nhị. Thân mình nàng cô độc, cầm cây chủy thủ đặt trên người Tịch Nhan, thật sự có chút lực bất tòng tâm, nhưng cũng không căng thẳng cắn răng kiên trì động tác trên tay, chủy thủ kia lơ đãng lướt qua cổ Tịch Nhan, chỉ một thoáng liền có máu ồ ạt chảy ra.

"Nam Cung Nguyệt Nhã!" Thập Nhị bỗng dưng quát lạnh một tiếng, ánh mắt ngoan tuyệt, "Nàng buông Thất tẩu ra, nàng mà thương tổn tẩu ấy thì tuyệt đối sẽ không thoát khỏi sơn trang này."

"Ta đã đến đây, vốn không nghĩ rằng còn có thể đi ra ngoài."

Thanh âm nàng lạnh lùng vang lên, từng tiếng nện vào trong tai Tịch Nhan. Nhưng mà không biết vì sao, trong lòng Tịch Nhan cũng tuyệt không hề bối rối, thậm chí chưa bao giờ trấn định đến thế. Nàng tin tưởng mình sẽ không có việc gì, Thất lang của nàng sẽ không để cho nàng cùng đứa bé xảy ra việc gì.

Quả nhiên, dường như đồng thời khi trong đầu nàng hiện lên suy nghĩ này, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, bước nhanh về phía này.

https://thuviensach.vn

Nguyệt Nha Nhi vừa nhìn thấy hắn, lập tức liền thay đổi sắc mặt, lại bất giác dùng sức lần nữa, máu trên cổ Tịch Nhan chảy ra càng nhiều. Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ u ám, tầm mắt đảo qua Thập Nhị, rồi mới nhìn về phía Nguyệt Nha Nhi, trầm giọng nói: "Ngươi có biết hậu quả khiến nàng bị thương không?"

Nguyệt Nha Nhi cắn môi nhìn hắn: "Ta biết. Nhưng ta cũng biết, nếu không lợi dụng nàng, thì không thể nào uy hiếp ngươi được."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn chiếc cổ Tịch Nhan bị máu tươi nhiễm đỏ, ánh mắt bất giác càng thêm trầm xuống, nhìn thấy Tịch Nhan cười với mình, đồng thời ánh mắt ẩn ý hướng về phía Thập Nhị bên kia, hắn mới nhìn về phía Thập Nhị, thần sắc lạnh lùng: "Mang Ly nhi lui xuống đi."

Ánh mắt Thập Nhị vẫn đặt ở trên khuôn mặt Nguyệt Nha Nhi như cũ, thấy tầm mắt của nàng đều tập trung trên người Hoàng Phủ Thanh Vũ, hắn rút cuộc cười lạnh một tiếng: "Nam Cung Nguyệt Nhã, nàng sẽ hối hận về những gì mình làm ngày hôm nay." Nói xong, hắn ôm Bất Ly bị dọa đến nỗi khóc lớn xoay người rời khỏi nơi này.

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫy thị vệ vây xung quanh lui ra, một mình đối mặt cô gái bắt cóc thê tử của mình bên kia, nói: "Ngươi muốn uy hiếp ta đổi lấy cái gì?"

"Ta muốn ngươi lui binh." Nguyệt Nha Nhi đơn giản nói rõ ra ý nghĩ của mình.

"Được." Hoàng Phủ Thanh Vũ cơ hồ lập tức đáp ứng, giơ tay lên, sai người lấy giấy và bút mực ra, đem trang giấy đặt trên một hòn đá phẳng lớn, nhấc bút lên hành văn liền mạch lưu loát, lại sai người lấy ấn tỉ, trước mặt Nguyệt Nha Nhi đóng dấu lên, lúc này mới đem tờ giấy kia giơ ra cho nàng xem, "Xem đi, ý chỉ lui binh ngay tại nơi này, thả thê tử của ta ra."

https://thuviensach.vn

Nguyệt Nha Nhi tựa hồ vạn lần không ngờ tới sự tình lại tiến hành thuận lợi như vậy, nhịn không được có chút kinh ngạc, sau khi phục hồi tinh thần lại càng thêm cảnh giác: "Đừng cho là ta có thể tin tưởng ngươi. Ta thả nàng, ngươi có thể lập tức hủy thánh chỉ này đi."

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn đến gương mặt Tịch Nhan, khẽ cười lên: "Đại Sở cùng lắm chỉ còn lại hơn mười tòa thành trì, mặc cho quốc gia nào đến đánh chiếm đều như lấy đồ trong túi. Ngươi muốn cứu Đại Sở, thật sự là có chút không biết tự lượng sức mình. Nhưng đối với ta mà nói, hơn mười tòa thành trì kia chẳng có gì trọng yếu, ta đương nhiên có thể đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi thả thê tử của ta ra."

Lần này, Nguyệt Nha Nhi cũng thực ngạc nhiên. Ý đồ nguyên bản của nàng vốn không phải như thế..... Nàng có chút lo sợ không yên quay đầu nhìn về phương hướng bóng dáng Thập Nhị biến mất lúc trước, có chút thất thần.....

Đúng lúc này, bỗng nhiên mọi người nghe được động tĩnh bất thường từ đỉnh hòn giả sơn truyền đến. Vài người đồng thời giương mắt nhìn lên, tất cả đều có vẻ khiếp sợ cùng kinh ngạc.

Nam Cung Ngự trong bộ quần áo màu tía, nhanh nhẹn đứng ở đỉnh hòn giả sơn, nhìn tình hình phía dưới, bỗng nhiên cười khẽ lên: "Nguyệt Nha Nhi, lá gan muội thật ra không nhỏ đâu đấy."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 309

Trong khoảnh khắc khi nhìn thấy Nam Cung Ngự, Tịch Nhan giống như quên mất tình hình lúc này, trong lòng dâng lên sự cảm động cùng vui sướng tràn đầy như vừa gặp lại cố nhân, nhìn hắn, thì thào gọi hắn một tiếng: "Nam Cung Ngự."

Nam Cung Ngự nhảy xuống khỏi hòn giả sơn, hoàn toàn đứng ở trước mặt nàng, chắn đi tầm mắt của Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhìn Tịch Nhan, đầu tiên là cười vui vẻ, sau đó mới ngẩng đầu nhìn về phía Nguyệt Nha Nhi, nói: "Nguyệt Nha Nhi, buông chủy thủ ra."

Nguyệt Nha Nhi cắn môi dưới nhìn hắn: "Tứ ca....."

Nam Cung Ngự khẽ mỉm cười, trong thần sắc có chứa một chút thê lương, vươn tay ra: "Ngoan, Tứ ca đã rõ, muội đem chủy thủ cho ta, không cần phải thương tổn Nhan Nhan."

Trong mắt Nguyệt Nha Nhi ngập nước, đứng yên bất động, hồi lâu sau mới thấp giọng nói: "Nhưng mẫu phi rốt cuộc không về được....."

"Nguyệt Nha Nhi, muội nghe lời Tứ ca." Nam Cung Ngự chậm rãi tiến đến chỗ nàng và Tịch Nhan, "Dung phi nương nương sẽ không vui khi nhìn thấy muội như vậy, đưa chủy thủ cho ta, Tứ ca mang muội trở về."

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc Nguyệt Nha Nhi cũng buông lỏng Tịch Nhan ra, Nam Cung Ngự lập tức cầm lấy cổ tay nàng, nhanh chóng rút chủy thủ trong tay nàng ra, ném tới một bên.

Nguyệt Nha Nhi nhớ tới người mới vừa rồi tuyệt tình rời đi, rốt cuộc nhịn không được chôn ở trong lòng Nam Cung Ngự khóc rống lên.

Nam Cung Ngự vươn tay ôm lấy nàng, cùng Tịch Nhan rất vất vả mới đứng vững liếc nhìn nhau, mỉm cười.

Tịch Nhan nhìn hắn, hắn vẫn là Nam Cung Ngự lỗi lạc tiêu sái như trước kia, trong lòng không kìm được có phần vui sướng, nhưng vẫn chậm rãi thối lui, mãi cho đến khi Hoàng Phủ Thanh Vũ nắm tay nàng, nhẹ nhàng nâng gáy nàng lên, xem xét thương tích trên cổ nàng.

Tịch Nhan cho dù không nhìn thấy vẻ mặt hắn, cũng biết sắc mặt hắn hiện giờ nhất định là khó coi đến hết mức, bởi vậy nói: "Không có hề gì, chỉ là xây sát một chút da thịt thôi Thất lang."

Động tác trên tay Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi trì xuống, nắm lấy tay của nàng, sau một lát liền chậm rãi kéo nàng ôm vào trong lòng, nói: "Theo ta trở về bôi thuốc."

Tịch Nhan dừng lại một chút, giữ chặt tay áo hắn: "Thất lang....."

Ánh mắt nàng trong suốt, vẻ mặt cũng điềm đạm đáng yêu, giống như đang cầu xin hắn cái gì. Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc cũng nâng mắt liếc nhìn Nam Cung Ngự đứng ở phía trước một cái, trầm giọng phân phó: "Người đâu, thỉnh Dự Thân Vương Đại Sở đi Thiên Thính uống chén trà, ngồi nghỉ một lát."

Nghe vậy, Nam Cung Ngự cười nhẹ như trước, nhìn Nguyệt Nha Nhi trong lòng, kéo tay nàng ta ra, xoay người hướng về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Đa tạ Hoàng Thượng."

https://thuviensach.vn

****
****

Khi bôi thuốc, Tịch Nhan nóng vội muốn đi gặp Nam Cung Ngự nên không ngừng nhích tới nhích lui. Hoàng Phủ Thanh Vũ rất vất vả mới bôi được kim sang dược lên miệng vết thương của nàng xong, nàng liền đứng dậy muốn đi ra ngoài.

"Đứng lại cho ta." Hoàng Phủ Thanh Vũ nắm nàng lại, kéo vào trong lòng, lại lấy băng gạc ra, một vòng lại một vòng quấn ở trên cổ nàng.

Tịch Nhan thấy sắc mặt cùng bộ dáng hắn nặng nề, liền thật ngoan ngoãn ngồi yên chờ hắn giúp mình băng bó miệng vết thương xong, bỗng nhiên kéo thấp đầu của hắn xuống, ở trên môi hắn hôn một cái, cười nói: "Thất lang, ta rất nhanh sẽ trở lại thôi."

Chờ nàng đi vào trong Thiên Thính, chén trà trong tay Nam Cung Ngự đã nguội lạnh, khi nhìn thấy nàng, hắn cũng chỉ miễn cưỡng nhướn mày cười, bộ dáng cực kỳ càn rỡ: "Thấy thế nào?"

Tịch Nhan đi đến trước mặt hắn, cúi đầu nhìn, vẫn là mái tóc đen nhánh, mặt mày tuấn lãng như trước, không khỏi nở nụ cười: "Vẫn giống trước kia... Mị hoặc chúng sinh."

Nam Cung Ngự rốt cuộc nhịn không được cười ra tiếng: "Cái đó có thể mị hoặc muội hay không?"

Tịch Nhan hơi nhếch môi, nhẹ nhàng lắc đầu nở nụ cười.

"Huynh biết muội không có lương tâm mà." Nam Cung Ngự rũ mắt xuống vẻ mặt thương tâm nửa thật nửa giả, Tịch Nhan trông thấy mà lòng cảm thấy vô cùng khổ sở.

https://thuviensach.vn

Đưa mắt nhìn một vòng bốn phía, không thấy Nguyệt Nha Nhi vừa bắt cóc nàng, Tịch Nhan nhịn không được hỏi: "Muội muội kia của huynh đâu?"

Nam Cung Ngự chỉ nở nụ cười như có như không nhìn nàng, giống như không muốn trả lời câu hỏi nàng cố ý nói để chuyển chủ đề, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Chuyện trước đây đã nhớ lại sao?"

Tịch Nhan nhìn hắn, gật gật đầu, lại không biết nên nói cái gì.

Nam Cung Ngự gõ gõ ghế dựa bên cạnh, ý bảo nàng ngồi xuống, mới nói: "Thế có trách ta không?"

Tịch Nhan có chút ai oán nhìn hắn một cái: "Huynh cho ta thật sự là con ngốc à? Nếu không phải huynh, ta có thể đã sớm chết rồi."

Nam Cung Ngự mỉm cười như cũ, sau khi trải qua sinh tử, khuôn mặt đã bớt một nét thiếu kềm chế, lại thêm một phần lạnh nhạt: "Như thế thì ta đã có thể an tâm rồi."

Trầm mặc hồi lâu, Tịch Nhan mới mở miệng hỏi: "Trận này, huynh còn muốn tiếp tục đánh sao?"

Hiện nay, tình hình giao chiến giữa hai nước đã càng ngày càng rõ ràng, theo như lời Hoàng Phủ Thanh Vũ thì lúc này cho dù hắn từ bỏ không chiếm Đại Sở, quốc gia khác cũng đi xâm lược mà thôi. Tịch Nhan không biết được Nam Cung Ngự có còn tiếp tục kiên trì trong trận chiến tất bại này hay không.

Tự nhiên Nam Cung Ngự lại khẽ cười: "Nhan Nhan, muội có tin hay không, ngay từ đầu, ta đã biết lần này Đại Sở tất phải bại trận rồi."

Tịch Nhan nhìn vẻ mặt hắn nửa thực nửa giả, cuối cùng vẫn gật gật đầu: "Muội tin. Bằng bản lĩnh của huynh, làm sao có thể không nhìn ra? Nếu

https://thuviensach.vn

không, huynh cũng không phải là Dự Thân Vương trăm trận trăm thắng rồi."

Nam Cung Ngự cười ha ha, lại bày ra bộ dáng không đứng đắn: "Nói thật, huynh sở dĩ trăm trận trăm thắng chẳng qua vì chỉ chọn trận tất thắng mới đánh." Dừng một lúc, hắn mới vừa cười vừa thở dài: "Nhưng dù biết rõ trận này tất bại mà vẫn không thể không đánh, vì nước vì nhà ta phải đánh. Muội cho là, ta lại nguyện ý nhìn thành trì Đại Sở bị phá, dân chúng sinh linh đồ thán, chịu mọi khổ nạn vì chiến tranh loạn lạc hay sao?"

Hắn hiếm khi nói chuyện nghiêm túc như vậy, Tịch Nhan dường như nghĩ ra cái gì, chần chờ một lát sau, nói tiếo: "Hiện tại thì sao đây? Huynh định làm như thế nào?"

Ý cười trên mặt Nam Cung Ngự rốt cuộc biến mất hầu như không còn, nhìn ra trước sân có chút thất thần.

Trong lòng Tịch Nhan bỗng nhiên nảy sinh cảm giác không đành lòng, nói: "Hoàng Phủ Thanh Vũ đã hạ chỉ lui binh, thật ra, bằng bản lĩnh của huynh Đại Sở vẫn có thể Đông Sơn tái khởi, không phải hay sao?"

Nam Cung Ngự ha ha nở nụ cười, quay đầu nhìn nàng: "Nhan Nhan, muội đã làm mẫu thân rồi, thật sự trở nên vừa ngốc vừa lương thiện như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 310

Tịch Nhan đương nhiên biết ý tứ những lời này của hắn, dừng một lúc, lại nói: "Cái đó.... hoàng huynh của huynh hắn phải trách huynh lắm phải không?"

Nam Cung Ngự chậm rãi lắc đầu, nở nụ cười: "Không phải vì việc đó đâu. Đại Sở hôm nay giống như miếng thịt nằm trên thớt, tạo nhiều oan nghiệt làm gì, có phải không?"

Tịch Nhan nhìn hắn tim đập mạnh và loạn nhịp, một lúc lâu sau, chợt kéo ống tay áo hắn: "Nam Cung Ngự, huynh nhanh tìm cô nương tốt thành thân đi."

"Muội làm mai cho ta được không?" Nam Cung Ngự nghiêng đầu nhìn nàng, ý cười trong mắt xán lạn.

"Nếu huynh muốn, muội sẽ huy động mọi người, đi tìm một cô nương tốt cho huynh." Tịch Nhan cũng cười rộ lên, bộ dáng như đưa ra lời thề son sắt.

Hồi lâu sau, ý cười trên mặt Nam Cung Ngự mới chậm rãi biến mất, tay lại vỗ về của đầu nàng, nói: "Nhan Nhan, không cần đâu, chỉ cần trên đời này còn có muội, là đủ rồi."

https://thuviensach.vn

Chỉ một câu nói này khiến nước mắt Tịch Nhan phút chốc chảy xuống. Nàng bỗng dưng nhớ lại câu hắn nói lúc vừa biết nàng trúng độc sẽ chết đi: "Nhan Nhan, nếu trên đời này không có muội....."

Muôn vàn tâm tư giờ này khắc này đều hóa thành nước mắt kịch liệt đau đớn. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Bọn họ đều là những người trở về từ quỷ môn quan, bọn họ đáng ra phải sống càng thêm vui vẻ.

Tịch Nhan cắn môi dưới, hồi lâu sau, mới thấp giọng nói ra nỗi sợ hãi của bản thân: "Vậy huynh đáp ứng muội đi, không cho phép huynh bỏ lại một mình muội trên đời này, mặc kệ phát sinh chuyện gì, cũng không thể bỏ muội lại."

Nam Cung Ngự nhìn nàng, chậm rãi nói: "Được."

Hai người ngồi trong sảnh hồi lâu, Nam Cung Ngự mới đứng lên, nói: "Tốt rồi, ta nên đi gặp tướng công tốt của muội một lần."

Nghe vậy, Tịch Nhan lập tức đứng dậy nói: "Chàng gần đây mang bệnh trong người, không thể làm việc quá sức, ngày mai huynh hãy gặp mặt chàng được không?"

"Mang bệnh?" Nam Cung Ngự hơi nhướng mày, nói: "Chuyện gì đây?"

Tịch Nhan đem những gì nàng biết đại khái thuật lại một chút, sau đó nói tiếp: "Đúng rồi, huynh có thể đi xem giúp cho chàng xem vì sao lâu như vậy bệnh tình vẫn không tiến triển, được không?"

Nam Cung Ngự bỗng dưng nở nụ cười: "Nhan Nhan, muội sao đã quên chuyện huynh từng nói với muội rồi?"

Tịch Nhan hơi giật mình: "Chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

"Mẫu thân của hắn là truyền nhân của Dược Vương, mà hắn lại là truyền nhân của mẫu thân hắn." Nam Cung Ngự thản nhiên nói.

Tịch Nhan khẽ chớp mi: "Muội nhớ rõ, nhưng... y thuật của chàng chắc gì đã hơn huynh?"

Nam Cung Ngự chậm rãi lắc lắc đầu, cười nói: "Không, y thuật của hắn cao hơn ta rất nhiều. Rất nhiều người cũng không hay rằng hắn biết y thuật, mà hắn cũng không bộc lộ cái này trước mặt người ngoài, có lẽ hắn chưa từng nói với muội, mà muội cũng căn bản không ngờ tới điểm này."

Trong đầu Tịch Nhan đột nhiên lại lần nữa hiện lên một ít trí nhớ xa xăm --

Từ lần đầu tiên Hoàng Phủ Thanh Vũ bắt đầu châm cứu cho nàng, sau đó mỗi lần bắt mạch xem bệnh cho nàng, hết thảy đều hiển hiện trước mắt nàng. Nhưng mà ấn tượng sâu nhất cũng là buổi tối nàng múa vũ khúc liên hoa kia, khi hắn cùng nàng đến thăm Lâm Lạc Tuyết bị thương, nàng muốn hắn khám cho Lâm Lạc Tuyết, nhưng hắn lại cự tuyệt. Sau đó nàng hỏi lại hắn có phải chỉ xem bệnh cho một mình nàng hay không, hắn không trả lời, nhưng vẻ mặt lại cam chịu .

Hắn có y thuật cao minh như vậy, lại chỉ xem bệnh cho một mình nàng mà thôi!

Nhận thức được điều này khiến cho nội tâm Tịch Nhan lại nổi gió phun mây lần nữa, lòng tràn đầy cảm động, tưởng chừng sẽ trào dâng không khắc chế được.

Hắn không nói gì với nàng, mặc dù có, cũng luôn dấu kín bản thân. Nàng biết hắn sẽ không nhắc tới những điều này, để tự nàng cảm nhận, nhưng nàng vẫn không khỏi muốn nghe hắn nói cho nàng biết. Có lẽ hắn cũng biết điểm này, cho nên hắn đã vì nàng mà thay đổi.

https://thuviensach.vn

Giống như ngày đó nàng lâm bồn, hắn gần như không khống chế được mà nói cho nàng, nàng mới là người quan trọng nhất với hắn, thậm chí còn hơn cả thân nhân trên đời của hắn; Vài ngày trước đây, chính miệng hắn còn nói với nàng rằng vũ khúc liên hoa của nàng đã làm khuynh đảo lòng hắn.....

Cho tới bây giờ nàng biết rất rõ muốn hắn nói ra những lời này có bao nhiêu khó khăn, cho nên, nàng càng khó có thể khắc chế được sự rung động hết lần này tới lần khác, mà ngày hôm nay, rốt cuộc lại một lần nữa bị rung động.....

****
****

Nam Cung Ngự vẫn đi gặp Hoàng Phủ Thanh Vũ, còn Tịch Nhan, một thân một mình trở về phòng, một tay đỡ lấy thắt lưng, một tay vỗ về bụng mình, lẳng lặng chờ Hoàng Phủ Thanh Vũ trở về.

Trong thời gian chờ đợi hắn, nàng lại đem trí nhớ từ trước tới nay hợp nhất lại trong tâm trí, từ lần đầu tiên gặp mặt đến mấy đoạn thời gian phân phân hợp hợp sau này. Mỗi ngày có hắn ở bên nàng và mỗi ngày hắn không ở bên nàng, toàn bộ đều trôi qua trong đầu.

Nhưng nàng biết, hắn vẫn luôn tồn tại. Cho dù nàng lừa mình dối người cũng thế mà cho dù nàng cố ý quên cũng thế, chẳng lo dù nàng có mất trí nhớ, hắn vẫn luôn tồn tại trong lòng của nàng vĩnh viễn sẽ không phai mờ

Tịch Nhan lẳng lặng ngồi một chỗ nhìn sắc trời dần phủ màu ảm đạm, năm tháng trong đầu nàng cũng chậm rãi trôi qua. Sau nhiều ngày đêm luân phiên, nàng biết, năm tháng từ nay về sau, hắn sẽ luôn luôn tồn tại bên nàng, mà nàng, cũng sẽ luôn luôn tồn tại bên hắn.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Tịch Nhan biết là hắn đã trở lại, nhưng vì năm tháng xa xôi ngập tràn tâm can, khiến cho nàng vô lực

https://thuviensach.vn

đứng lên nghênh đón hắn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ đẩy cửa ra, liền thấy nàng ngồi ở trên giường đối diện, khóe miệng đuôi mày đều mang ý cười, nhưng hốc mắt lại ửng đỏ, như thể đã khóc.

"Nhan Nhan, làm sao vậy?" Hắn hạ thấp thân mình ở trước người nàng, nắm tay nàng nhẹ giọng hỏi.

Tịch Nhan nhìn hắn, khóe miệng bỗng nhiên tràn ra ý cười thật lớn: "Thất lang, ta rốt cục có thể trở lại bên cạnh chàng rồi phải không?"

Hắn đầu tiên là nao nao, sau lại nắm lấy tay nàng, đưa tới bên môi hắn, cười nói: "Đúng, nàng có thể trở lại bên cạnh ta rồi, danh chính ngôn thuận trở lại bên người ta rồi."

Trong mắt Tịch Nhan lóe ra nhiều ánh mơ màng, rồi hóa thành nhiệt lệ: "Ta biết, ta biết....."

Chậm rãi vùi vào trong lòng hắn, Tịch Nhan cười không thành tiếng, lại tiếp tục rơi lệ.

Mặc dù năm tháng trôi qua, mặc dù núi dài sông rộng, cuối cùng thì nàng cũng trở lại bên cạnh hắn.

Dù có ở đâu đi nữa thì nơi nào có hắn nơi ấy nàng mới có được hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 311

Thành Đức mùa đông năm thứ ba, thiên hạ vốn chia thành ba phần nay đã có sự thay đổi.

Trải qua thời gian dài chống cự chỉ còn sót lại hơn mười tòa thành trì, Đại Sở cuối cùng cũng phải dâng lên hàng thư cho vương triều Bắc Mạc. Nghe nói, hàng thư này do Dự thân vương Mộc Cao Phi tự tay viết, đem dâng hơn mười tòa thành trì còn lại của Đại Sở, bá quan văn võ của triều đình Đại Sở, bao gồm hoàng đế Mộc Thiệu Đình cũng quy hàng dưới trướng của Bắc Mạc.

Hoàng đế Bắc Mạc Hoàng Phủ Thanh Vũ sau khi tiếp nhận hàng thư, liền lập tức lui binh, hạ chỉ đổi Đại Sở vì Lăng Nam quận, đồng thời một lần nữa phân chia thị trấn, phân phong quan lại, miễn thuế má ba năm cho Lăng Nam quận, nhằm mục đích để dân chúng nghỉ ngơi lấy lại sức. Phong cho Mộc Thiệu Đình là Nam quận vương, tọa trấn tại nơi vốn là kinh thành Đại Sở như trước, chính là nhu hàng năm thượng kinh nhà giàu, hội báo chiến tích. Còn chiến thần Dự thân vương lại bị điều đến đế kinh, được sắc phong vương khác họ, cùng Thập Nhất Vương gia Hoàng Phủ Thanh Dung cùng thống lĩnh trăm vạn cấm quân trong kinh.

Chuyện xấu đồn xa huống hồ một chuyện đại sự như vậy, đương nhiên làm đề tài cho người trong thiên hạ bàn tán say sưa một phen, rung chuyển thời cuộc cả một thời gian dài, rốt cuộc cũng dần dần lắng xuống.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, đứa bé trong bụng của Tịch Nhan cũng đã hơn tám tháng, tính tình của nàng càng lúc càng giống trẻ con, lúc này hoàn toàn không để ý bụng to mệt nhọc, vẫn đi theo bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ, cùng hắn cải trang vi hành.

Thời gian đầu sau khi Đại Sở dâng hàng thư, bệnh của hắn cũng rốt cuộc bình phục hẳng, nguyên nhân chính là bởi vì một câu nói của Tịch Nhan: "Ta không muốn gả cho một nam nhân ốm yếu", từ đó về sau, thân thể hắn khang phục với tốc độ cực nhanh, hắn vốn muốn về kinh thành xử lý chính sự, nhưng lại lo lắng Tịch Nhan đi đường xa mệt nhọc, nên đành thu xếp cho nàng ở lại trại hoa, còn hắn mỗi khi xong việc lập tức chạy tới nơi này làm bạn với nàng, nói là phải đợi nàng ở nơi này sinh hạ đứa bé.

Nhưng Tịch Nhan vẫn còn nhớ rõ lúc trước hắn đã nói qua muốn dẫn nàng cải trang vi hành, du ngoạn phong cảnh ven bờ sông Thanh Dặc, cho nên liền quấn quít lấy hắn, đến nỗi hắn thật sự không có biện pháp với nàng, rốt cuộc đáp ứng mang nàng đến vùng Giang Nam trước.

Trên đường đều du ngoạn bằng thuyền, phong cảnh tất nhiên là đẹp đến không còn gì để nói, nhưng thứ Tịch Nhan yêu nhất chính là đồ ăn thức uống nơi đó.

Trên đường đi, chiếc thuyền ngẫu hứng neo tại một nơi, đó là một thôn trang trong vùng phụ cận, Hoàng Phủ Thanh Vũ liền dẫn nàng chậm rãi đi vào trong thôn, tùy ý tìm một ngôi nhà dân thường, đại khái nói vài câu liền có thể kiếm được một chút cơm ăn. Người trong thôn thấy bọn họ quần áo chỉnh tề, dáng vẻ lại phi phàm, tự nhiên mang những món ngon nhất ra chiêu đãi.

Vào mùa đông, thôn dân mạo hiểm, mặc kệ giá rét vẫn ra khơi đánh bắt các loại cá, còn có các món ăn chưa bao giờ gặp qua hoặc những món ăn ướp muối, sử dụng những biện pháp dân dã chế biến, mặc kệ là canh hay cơm, toàn bộ đều làm cho Tịch Nhan yêu thích không muốn buông tay, bởi

https://thuviensach.vn

vì như vậy nên càng không muốn rời đi, nàng liền năn nỉ Hoàng Phủ Thanh Vũ tiếp tục ở trong thôn một thời gian. Truyện Sắc Hiệp -

Hoàng Phủ Thanh Vũ vốn cũng không muốn để cho nàng sinh nở ở bên ngoài, dù sao nàng cũng sắp sinh tới nơi, nhưng mà nàng lại cố ý, hắn đúng là vẫn không có biện pháp nào đành theo lời của nàng tiếp tục ở lại.

Bởi vì Bất Ly chưa đủ tháng đã được sinh ra, bởi vậy lần này Tịch Nhan mang thai, hắn rất chú ý, kết quả vẫn không tính đúng ngày giờ -- Tịch Nhan trước ngày dự sinh nửa tháng đã bị vỡ ối.

Vào ngày đó, toàn bộ mọi người trong thôn vì bọn họ mà rối cả lên, cơ hồ những nhà nào có người từng có kinh nghiệm sinh sản đều đến hỗ trợ, nhốt Hoàng Phủ Thanh Vũ cố ý ở lại trong phòng ngoài cửa.

Hắn đứng ở bên ngoài nghe tiếng la lúc to lúc nhỏ của Tịch Nhan bên trong, lại nghe thanh âm rối bời của những phụ nhân, trong lòng lại càng loạn vô cùng.

Nhưng không ngờ, trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy, lần này Tịch Nhan sinh nở lại rất thuận lợi – sau gần một ngày tra tấn mẫu thân của mình, đứa nhỏ cũng thuận lợi ra đời.

Khi trong phòng vang lên tiếng khóc nỉ non đầu tiên của trẻ con, những thôn dân cùng hắn chờ ở bên ngoài cơ hồ đều tiến lên vây quanh hắn nói những lời chúc mừng.

Nhưng hắn ngay cả cười cũng không dám cười, đợi cho những phụ nhân này lục tục đi ra, hắn lập tức liều lĩnh vọt vào trong phòng sinh.

Trên giường, Tịch Nhan đầu đầy mồ hôi trong tình trạng kiệt sức, kế bên là đứa bé đã được tắm rửa sạch sẽ.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ lặng yên đi qua, Tịch Nhan vốn đang nhắm hai mắt đột nhiên mở ra, nhìn hắn, cái miệng đột nhiên mím lại: "Thất lang, đau chết ta rồi."

Trong nháy mắt, Hoàng Phủ Thanh Vũ cơ hồ khắc chế không được muốn rơi lệ.

Lúc Bất Ly được sinh ra hắn cũng chưa từng có cảm giác như thế này -- bởi vì khi Bất Ly ra đời, hắn cùng với nàng đang giận dỗi, hắn giận nàng hận nàng, ngay cả sự ra đời của Bất Ly làm cho hắn vô cùng vui mừng nhưng vẫn thường xuyên tức giận nàng đến nghiến răng nghiến lợi. Hiện nay lại hoàn toàn không giống như lúc đó, đây là đứa con thứ hai của bọn họ được sinh ra, sau mấy tháng bọn họ làm bạn bên nhau sớm tối, đứa bé này ra đời giúp cho hắn thể nghiệm đến cùng cảm giác được làm cha khác hắn với khi Bất Ly ra đời.

Hoàng Phủ Thanh Vũ tiến lên, ôm Tịch Nhan vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên tóc mai của nàng: "Ngoan, bây giờ còn đau không?"

Tịch Nhan nhíu mi gật gật đầu, lệ quang trong suốt: "Về sau không cần sinh nữa được không?"

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi đổi, trầm ngâm một lát, vừa định đáp ứng nàng, Tịch Nhan bỗng nhiên xì một tiếng nở nụ cười, nói: "Ta hù chàng đó, xem bộ dáng của chàng kìa."

Hoàng Phủ Thanh Vũ tất nhiên là tức giận, nhưng nhìn thấy bộ dáng vất vả của nàng, lại không thể phát tiết ra được, chậm rãi thả nàng xuống giường lại, nói: "Nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta ở trong này cùng nàng."

Tịch Nhan mệt chết đi, nhưng vẫn không chịu ngủ, nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ đang thật cẩn thận nhìn đứa bé, khóe miệng nhịn không được nở ra nụ cười.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẩng đầu lên nhìn nàng: "Trai hay là gái vậy?"

Tịch Nhan ngẩn ra, dở khóc dở cười: "Mới vừa rồi thanh âm của các tẩu tử lớn như vậy, chàng không nghe thấy sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ hồi tưởng lại, nhưng căn bản không nhớ rõ đã nghe được những người đó nói là trai hay gái, chỉ nhớ rõ sau khi nghe thấy tiếng khóc của đứa bé, trong đầu liền ông một tiếng, rốt cuộc nghe không thấy gì khác nữa.

Tịch Nhan nhẹ nhàng nở nụ cười: "Là một bé trai, Bất Ly có đệ đệ rồi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhất thời bật cười, nhưng vẫn tự mình xem xét một chút, mới chậm rãi nắm tay Tịch Nhan: "Con trai, con trai đầu tiên của chúng ta."

"Đặt tên gì cho hay nhỉ?" Đôi mắt trong suốt của Tịch Nhan nhìn hắn, "Bất Khí sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ dường như ngay lập tức quả quyết phủ quyết: "Làm gì có đứa bé nào tên gọi cổ quái như vậy chứ."

"Cổ quái sao?" Tịch Nhan nói, "Không cổ quái đâu, cùng với Bất Ly vừa vặn là tên của tỷ đệ mà."

Nhưng bất luận nàng nói cái gì, Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không đồng ý, mà Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa ra tên gì, nàng cũng không đồng ý.

Từ đó, việc đặt tên cho đứa bé cứ thế mà kéo dài.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 312

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Lúc trước khi Bất Ly được sinh ra, trong lòng Tịch Nhan cũng vui mừng, nhưng nhiều hơn thế chính là sự ưu thương, bởi vì không thể không rời xa nữ nhi và hắn. Rồi sau đó đến lúc gặp lại Bất Ly, nàng đã mất đi trí nhớ. Nhưng hiện nay, nàng có thể trải qua loại cảm giác vui sướng khi được làm mẹ này, cũng giống với cảm giác của Hoàng Phủ Thanh Vũ, đây là cảm giác trước nay chưa từng có. Bởi vậy đối với con, nàng cũng cẩn thận đến cực điểm, đợi đến lúc có thể xuống giường, liền tự mình làm lấy mọi việc, nhất quyết không mượn tay người khác.

Vào một ngày, khi Hoàng Phủ Thanh Vũ đẩy cửa phòng ra, liền nghe thấy Tịch Nhan một bên dỗ dành một bên nói: "Mẫu thân tắm rửa cho Bất Khí nhé --"

Hắn đứng ở cửa, nhìn nàng thật cẩn thận đem con bỏ vào bồn nước, nhất thời có cảm giác dở khóc dở cười -- Bất Khí? Nàng gọi thật dễ dàng, nhưng mà hắn bất luận như thế nào cũng không thể chấp nhận cái tên này.

Con tuy rằng vẫn còn nhỏ, nhưng khuôn mặt trông cực kỳ giống hắn, Tịch Nhan một bên thật cẩn thận rưới nước trên người bé, một bên nhịn không được nở nụ cười. Nhưng khi nghĩ tới Bất Ly bị đuổi về hoàng cung, nàng nhịn không được thở dài.

https://thuviensach.vn

"Đang êm đẹp, nàng lại tức giận cái gì chứ?"

Thanh âm Hoàng Phủ Thanh Vũ bỗng dưng vang lên từ phía sau, Tịch Nhan bị hù muốn nhảy dựng lên, tức giận xoay người trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, sau đó lại khẽ nhíu mày, nói: "Không biết Ly nhi hiện tại thế nào, con bé nhỏ như vậy mà phải xa hai chúng ta, một thân một mình ở trong cung, cũng không biết nó sẽ làm ầm ĩ như thế nào nữa." Dứt lời, nàng bỗng nhịn không được thầm oán hắn: "Đều tại chàng lúc ấy quá nhẫn tâm, không cho con bé ở cùng một chỗ với ta."

Ngày đó Hoàng Phủ Thanh Vũ bị nàng dây dưa nên đàng phải đáp ứng mang nàng đến Giang Nam, nhưng lại kiên quyết phải đuổi Bất Ly về cung, Tịch Nhan đương nhiên là luyến tiếc, mà Bất Ly cũng đại náo một trận, nhưng vẫn không thể thay đổi quyết định của hắn, cuối cùng cũng phải trở về cung để Thái Phó dạy cô bé đọc sách biết chữ.

Nghe ra trong giọng nói của nàng tràn đầy u oán, Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ thản nhiên nở nụ cười, sau đó tiến lên giúp nàng lau khô nước trên người của con trai, rồi đem đứa nhỏ quấn thật kín nằm lại giường, rồi nhẹ nhàng ôm lấy nàng, thấp giọng nói: "Yên tâm đi, chúng ta sẽ nhanh chóng nhìn thấy Ly nhi thôi."

Nghe vậy, Tịch Nhan cười lên, chậm rãi tiến sát vào trong lòng hắn.

Đột nhiên, đứa bé trên giường không biết vì sao lại lớn tiếng khóc lên, trong nhất thời, phá hỏng bầu không khí ái muội của hai người.

****
****

Đợi cho đến lúc Tịch Nhan có thể ra khỏi phòng, thế như chờ đợi nàng không phải là việc cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ trở về Bắc Mạc, mà là thống lĩnh thị vệ đại nội Tống Tân do Hoa Quân Bảo phái tới!

https://thuviensach.vn

Tống Tân vừa nhìn thấy nàng, lập tức cúi người hành lễ: "Vi thần tham kiến quận chúa."

Tịch Nhan vừa nhìn thấy hắn liền nhịn không được khẽ thay đổi sắc mặt, trong lòng tuy rằng đã đoán được một chút, nhưng lại vẫn mở miệng hỏi: "Ngươi làm sao có thể tìm tới nơi này?"

Tống Tân lúc này mới đứng lên, nói: "Bẩm quận chúa, Hoàng Thượng nói quận chúa đi ra ngoài đã hơn nửa năm, nghĩ là người cũng đã du ngoạn hết các nơi rồi, bây giờ là thời điểm nên trở về."

Tịch Nhan nhất thời muốn phản bác lại, nhưng vừa hé miệng ra lại không biết nên nói như thế nào! Quả thực, hiện nay nàng vô danh vô phận đi bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Vũ, nếu muốn cự tuyệt yêu cầu nàng hồi cung của Hoa Quân Bảo, thật đúng là không thể nào nói lên lời.

Đúng lúc này Hoàng Phủ Thanh Vũ đi vào đại sảnh, nhìn thấy Tống Tân nhưng cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, chỉ cười nhẹ: "Thì ra là Tống thống lĩnh."

Tống Tân cũng theo quy củ hành lễ với hắn, rồi mới nói: "Thần phụng mệnh của chủ thượng đến đây đón quận chúa hồi cung."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Tịch Nhan, bắt gặp nàng đang ngồi ở chỗ kia, vừa cáu giận lại vừa ủy khuất nhìn hắn, bĩu miệng ra, quả thực so với Bất Ly thì không khác nhau mấy. Hắn nhất thời nhịn không được bật cười, rồi nói với Tống Tân: "Vậy thì vất vả cho Tống thống lĩnh rồi. Không biết bao giờ thì khởi hành?"

Tống Tân cúi thấp đầu, nói: "Nếu quận chúa thu thập xong xuôi rồi, thì có thể khởi hành bất cứ lúc nào."

"Ừ." Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhạt gật gật đầu, lại nhìn về phía Tịch Nhan, quả nhiên thấy sắc mặt nàng trầm xuống giống như có thể rơi lệ ngay

https://thuviensach.vn

lập tức.

Tống Tân đã có được câu trả lời khẳng định liền xoay người hành lễ với Tịch Nhan, nói: "Như thế thỉnh quận chúa sớm chuẩn bị, vi thần ở bên ngoài chờ quận chúa." Nói xong, hắn liền rời khỏi phòng.

Hắn vừa rời khỏi, Tịch Nhan lập tức dậm chân, đứng lên đi về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, vừa đánh vừa mắng: "Hoàng Phủ Thanh Vũ, chàng thật sự là tốt đó, bây giờ chàng lại không cần ta có phải hay không? Vì sao chàng không nói với hắn chàng sẽ không để ta đi?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ mỉm cười nhìn nàng, thấp giọng nói: "Vừa mới đá một cước mạnh như vậy, có đau không?"

Nghe vậy, Tịch Nhan lập tức liền giãn mi tâm, mềm người tiến vào trong lòng hắn, thấp giọng nói: "Đau....."

Hắn cúi đầu cười ra tiếng, Tịch Nhan nắm chặt vạt áo trước ngực hắn, lại hung hang nói: "Chàng rốt cuộc muốn làm cái gì, nói cho ta biết?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới nhẹ nhàng phủ phủ cái trán của nàng, nói: "Nàng ngoan ngoãn cùng Tống Tân trở về chờ ta là được rồi."

Tịch Nhan run sợ một lát, bỗng nhiên mím môi nở nụ cười: "Chờ chàng làm gì?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ nhíu mi nhưng không trả lời.

Trong lòng Tịch Nhan sáng tỏ, cũng không tiếp tục truy vấn nữa, trầm ngâm một lát bỗng nói: "Vậy chàng để cho ta mang con cùng trở về, được không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhíu mày càng chặt hơn, Tịch Nhan vừa nhìn thấy liền nhịn không được nở nụ cười: "Tốt lắm tốt lắm, con giao cho chàng

https://thuviensach.vn

mang đi, nhưng chờ đến khi ta gặp lại con, nhất định phải thấy nó trắng trẻo mập mạp. Còn có....." Tịch Nhan dừng một chút, khẽ cúi mắt, trên mặt nhịn không được đỏ bừng lên, nói: "Vẫn là câu nói kia, chàng không thể để cho ta chờ quá lâu, bằng không, ta sẽ thật sự gả cho người khác. Dù sao hiện tại ta rời khỏi chàng cũng không có gánh nặng gì nữa."

Nàng vẫn chưa nói xong, bỗng nhiên khẽ hừ một tiếng, sau đó bản thân bất giác lại ngây ngô cười.

Hoàng Phủ Thanh Vũ bất đắc dĩ thở dài một hơi, vươn tay ra vuốt ve đôi mắt của nàng, chậm rãi cúi đầu in lên đôi môi của nàng.

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, miệng lưỡi dây dưa, lòng tràn đầy lưu luyến giờ này khắc này đều hóa thành triền miên, thật lâu sau, hai người mới tách ra được.

Tịch Nhan thở hào hển dựa vào trong lòng hắn, nghe thấy thanh âm nặng nề kiên định của hắn: "Yên tâm đi, lần này, dù cho nàng chờ được thì ta cũng không chờ nổi ."

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 313

Truyện Tiên Hiệp - -Y

Sau khi Tịch Nhan trở lại Tây Càng, lúc đầu nàng còn còn bắt buộc bản thân mình trấn định, cố gắng thuyết phục chính mình yên lặng chờ Hoàng Phủ Thanh Vũ đến. Nhưng gần hai ngày trôi qua, nàng rốt cuộc không ngây ngốc được nữa, một ngày ba lượt chạy đến thư phòng của Hoa Quân Bảo.

Hoa Quân Bảo đương nhiên biết nàng là vì cái gì, nhưng cũng không nói ra, vẫn lẳng lặng phê duyệt tấu chương như trước, bình tĩnh nhìn Tịch Nhan ủ rũ vào vào ra ra ngự thư phòng của hắn.

Rốt cuộc có một ngày, Tịch Nhan từ sáng sớm liền ngồi lỳ trên chiếc giường ở trong thư phòng, lại sai người đi tìm mấy quyển sách đến cho mình xem, cứ như vậy nàng liền ở trong Ngự thư phòng ngây người suốt cả một ngày, mà sau này, ngày ngày cũng đều như thế.

Lúc Tịch Nhan ngồi ở trên giường, đa số thời gian đều vươn tai nghe thanh âm bên ngoài, mong ngóng có thể nghe được tiếng thông báo của thái giám ở bên ngoài. Nhưng gần nửa tháng trôi qua, vẫn như trước không nghe chút tin tức nào từ Bắc Mạc truyền đến.

Vào một ngày, vừa qua buổi trưa, Hoa Quân Bảo đột nhiên buông cây bút chu sa xuống, miễn cưỡng vươn người cho gân cốt giãn ra một chút, sau đó liền đứng lên, đi đến bên giường ngồi xuống. Tịch Nhan lúc này đang

https://thuviensach.vn

toàn tâm toàn ý lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, cho đến khi Hoa Quân Bảo tiến đến bên tai nàng "Này" một tiếng, nàng mới phục hồi tinh thần lại, nhất thời tức giận đẩy hắn thật mạnh: "Huynh muốn hù chết ta sao?"

Hoa Quân Bảo cũng không tức giận chút nào, chỉ mỉm cười nhìn nàng: "Nhan Nhan, đừng đợi nữa, ta thấy người muội chờ sẽ không đến đây đâu. Như vậy đi, ta sẽ làm chủ đem muội gả cho lão Tam, thế nào? Dù sao từ nhỏ hắn đối xử với muội cũng tốt, lúc này vẫn chưa cưới chính phi đâu, nếu như muội gả qua đó cũng coi như là thân càng thêm thân, có phải hay không?"

Tịch Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, chuyển tục chải vuốt vuốt tóc, nhưng đột nhiên lại nổi lên ý xấu, lén lút nâng chân lên, sau đó dùng sức thật mạnh, đá một cước vào bắp chân của Hoa Quân Bảo, nhất thời làm hắn bị đau nhảy dựng lên khỏi giường, lấy tay che chỗ bị nàng đá, la lên: "Sao muội lại hung hăng như vậy, Hoàng Phủ Thanh Vũ thích muội mới là lạ! Ta thấy hắn chắc chắn đã trở về Bắc Mạc tìm người mới rồi ."

Tịch Nhan lập tức ngồi bật dậy: "Hoa Quân Bảo, huynh muốn bị đánh!"

Hoa Quân Bảo thấy nàng sẽ đứng dậy, vội lui về phía sau từng bước, khóe miệng tràn ra ý cười, ra vẻ lỗi lạc lắc lắc ngón tay: "Muội còn muốn chờ sao? Vậy trẫm đi nghỉ ngơi trước. Bị muội đá một cước này, chỉ sợ nửa tháng cũng chưa bình phục được, trẫm không thể xử lý chính sự, phỏng chừng phải nằm trên giường nửa tháng."

Nghe vậy, Tịch Nhan liền rốt cuộc ngồi không yên, vội nhảy xuống giường, kéo cổ tay áo của hắn, cười nịnh nọt: "Biểu ca, ta sai lầm rồi, huynh đau làm sao, ta xoa xoa cho huynh được không?"

Hoa Quân Bảo thản nhiên nhíu mày: "Không tốt, trẫm muốn đi nghỉ trưa ở chỗ của ái phi, muội tự mình ngồi đây đi."

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan tất nhiên là không chịu để cho hắn đi: "Hoa Quân Bảo, lúc này mới là giờ nào, sao huynh bỏ mặc nhiều tấu chương như vậy! Nếu lỡ một lát có đại thần đến cầu kiến thì làm sao bây giờ?"

"Trẫm nói, trẫm bị thương, muốn tịnh dưỡng nửa tháng." Nụ cười trên mặt Hoa Quân Bảo trông thế nào cũng có vẻ gian trá, bỏ tay nàng ra, đi nhanh về phía cửa.

Tịch Nhan kéo hắn không được, tất nhiên là không có cách nào, chỉ ngồi lại chỗ cũ như trước, buồn chán lật lật quyển sách.

Nhưng mà cũng thật đúng lúc, vào thời điểm mọi người dùng bữa trưa, Tịch Nhan đột nhiên nghe nói Bắc Mạc có sứ thần đến cầu kiến!

Lúc Tịch Nhan từ trong miệng tổng quản thái giám nghe thế, chỉ một thoáng vui mừng cơ hồ muốn bật cười ra tiếng, thật vất vả mới bình tĩnh trở lại, lúc này mới nhớ tới hỏi: "Vậy sứ thần đâu? Hiện tại ở nơi nào, tiến cung chưa?"

Tổng quản thái giám thấp giọng nói: "Bẩm quận chúa, bởi vì Hoàng Thượng có bệnh nhẹ, không thể tiếp kiến sứ thần, bởi vậy sứ thần hiện nay ở tại dịch quán, còn chưa tiến cung."

Tịch Nhan nháy mắt hít phải một ngụm khí lạnh, cắn chặt răng, nói: "Hoa Quân Bảo ở trong cung nào?"

Đợi cho đến khi Tịch Nhan mang theo người đuổi tới chỗ ở của Huệ tần nương nương vừa mới được thụ phong, chỉ thấy cửa cung đóng chặt, rõ ràng là có phòng bị trước. Tịch Nhan đã đợi nhiều ngày, giờ này khắc này làm sao còn có kiên nhẫn nữa, nàng xoay người liền sai người đi truyền cấm vệ quân tới, sau đó ra lệnh bọn họ phá cửa cung của Huệ tần cho mình.

Kết quả là bọn thị vệ không thể không ra vẻ giúp nàng phá cửa cung ra, Tịch Nhan lập tức liền vọt vào, một đường tránh khỏi các cung nữ chắn

https://thuviensach.vn

đường của nàng, cuối cùng đi vào trong tẩm điện của Huệ tần, kết quả chỉ thấy Hoa Quân Bảo ôm Huệ tần ngồi ở bên cạnh bàn, thảnh thơi uống rượu, vừa cười vừa nói, làm sao có dấu hiệu bị bệnh nhẹ chứ?

Tịch Nhan hai ba bước chân liền đi đến, không để ý ánh mắt kinh ngạc của Huệ tần, lập tức kéo Hoa Quân Bảo đi ra ngoài.

"Nhan Nhan." Hoa Quân Bảo miễn cưỡng gọi nàng một tiếng, lại dựa vào khung cửa không hề động đây, để Tịch Nhan cố kéo như thế nào cũng đều không nhúc nhích, mới cười nói: "Xem muội có bộ dáng gì đây?"

"Ta mặc kệ ta có bộ dáng gì nữa!" Tịch Nhan tức giận nói, "Bắc Mạc phái người đến đây, ta muốn huynh hiện tại phải đi tiếp kiến!"

"Ta biết." Hoa Quân Bảo cười nhạt một tiếng, nói, "Bọn họ tới để cầu hôn. Chẳng lẽ muội không hiểu được phải làm giá như thế, mới có thể lấy được càng nhiều sính lễ sao?"

"Nói hưu nói vượn." Tịch Nhan nóng nảy, "Nếu huynh không gặp bọn họ, quá ba ngày sau, bọn họ sẽ trở về Bắc Mạc. Huynh đừng nói cho ta huynh không biết quy củ này."

"Vậy không phải còn có ba ngày sao?" Hoa Quân Bảo nhíu mày cười nói, "Muội gấp cái gì chứ?"

Hắn nhiều lần chọc ghẹo như thế, Tịch Nhan vừa vội vừa giận, đầu óc vừa chuyển động, ngay sau đó, nàng cắn môi liền đỏ cả hốc mắt, bộ dáng nước mắt lã chã chực khóc, thấp giọng nói: "Được lắm, tùy huynh thôi. Dù sao ta cũng chờ mệt mỏi rồi."

Nói xong, nàng liền xoay người đi.

Sau một lát, phía sau lại truyền đến tiếng bước chân của Hoa Quân Bảo, trong lòng Tịch Nhan nhịn không được cười trộm, Hoa Quân Bảo lại vỗ

https://thuviensach.vn

thật mạnh ở trên đầu nàng, hung hăng nói: "Đừng cho là ta không biết muội nghĩ cái gì, ta cũng chỉ muốn nhìn một chút Hoàng Phủ Thanh Vũ có bao nhiêu thành ý mà thôi!"

"Ta cũng phải đi gặp sứ thần." Tịch Nhan nín khóc mỉm cười.

"Đang nói gì vậy?" Hoa Quân Bảo nhíu mày nhìn nàng, "Đường đường là quận chúa, nói muốn gặp người ngoài là có thể gặp sao?"

Tịch Nhan lập tức không thuận theo, cuối cùng rốt cuộc thỏa hiệp nói: "Ta tránh ở phía sau tấm bình phong nhìn xem, được rồi chứ? Ta cam đoan ta không lộ diện!"

Hoa Quân Bảo tà mị liếc mắt nhìn nàng một cái, rốt cuộc hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu đi về phía trước.

Tịch Nhan vui mừng hô lên một tiếng: "Biểu ca vạn tuế", lúc này mới đuổi theo sau.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 314: Hạnh phúc của đôi ta, trời định thiên trường địa cửu

Trong Ngự thư phòng, Tịch Nhan tránh ở sau tấm bình phong, lòng nóng như lửa đốt chờ sứ thần tiến đến, còn Hoa Quân Bảo chỉ lạnh nhạt ngồi ở trước thư án vừa uống trà vừa phê duyệt tấu chương. Nếu không phải nàng đang cầu cạnh hắn, Tịch Nhan khẳng định sẽ xảy ra huyên náo để hắn không thể an bình.

Không bao lâu sau liền nghe thấy vang lên tiếng cửa Ngự thư phòng bị mở ra, sau đó thanh âm của tổng quản thái giám truyền đến: "Hoàng Thượng, sứ thần Bắc Mạc đến bái phỏng."

Rốt cuộc cũng đã đến đây. Tịch Nhan bất giác thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng nhịn không được gợi lên ý cười.

Đợi đến khi người đó tiến vào, Tịch Nhan liền từ khe hở của tấm bình phong nhìn ra bên ngoài, không ngờ lại nhìn thất Thập Nhất! Không ngờ Hoàng Phủ Thanh Vũ lại phái hắn làm sứ thần, trong nhất thời, trong lòng Tịch Nhan an tâm hẳn, chỉ lẳng lặng ngồi đó, nghiêng tai nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Đợi cho Thập Nhất hàng lễ xong, Hoa Quân Bảo nở nụ cười: "Không biết Thập Nhất Vương gia lần này đến đây là vì chuyện gì?"

Thanh âm của Thập Nhất thong dong bình tĩnh, nhưng vẫn không mất đi cấp bậc lễ nghĩa: "Bẩm Hoàng Thượng, thần phụng mệnh của quốc chủ ta,

https://thuviensach.vn

thay quốc chủ ta đến Tây Càng cầu hôn, khuẩn cầu Hoàng Thượng có thể gả quận chúa Tịch Nhan cho Bắc Mạc."

Tịch Nhan ở sau tấm bình phong thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, vội vàng che kín miệng mình.

Hoa Quân Bảo thản nhiên nâng mắt lên, rồi thở dài một tiếng nói: "Thì ra là muốn kết hôn với Nhan Nhan của nhà ta, nhưng mà Nhan Nhan của nhà ta đã gả cho người ta rồi, Hoàng Thượng nhà ngươi không biết sao?"

Thập Nhất lãnh đạm cười rộ lên: "Hoàng Thượng nói đùa." Dừng một chút, mới nói tiếp, "Mặc dù quận chúa Tịch Nhan đã gả cho người ta rồi, nhưng quốc chủ ta cũng nguyện ý dâng sính lễ hậu hĩnh, mong cưới quận chúa Tịch Nhan làm vợ."

Hoa Quân Bảo chậm rãi vuốt cằm mình, nở nụ cười: "Vậy ta cũng muốn nhìn chủ thượng nhà ngươi có bao nhiêu thành ý."

Thập Nhất cười gật gật đầu, không nhanh không chậm nói: "Quốc chủ ta nguyện lấy ngàn con tuấn mã, vạn tấm tơ lụa quý giá, vạn rương vàng bạc châu báu --"

Nghe đến đó, Hoa Quân Bảo liên tục lắc đầu: "Keo kiệt, keo kiệt. Nhan Nhan của nhà ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, lấy mấy thứ này đến làm sính lễ, làm thế nào xứng với dung mạo khuynh thành của Nhan Nhan nhà ta chứ?"

Thập Nhất lại gật gật đầu, rồi vừa cười nói: "Như thế, quốc chủ ta nguyện lấy một nửa giang sơn Đại Sở làm sính lễ, chỉ mong muốn có thể lấy quận chúa Tịch Nhan làm hoàng hậu."

Sau tấm bình phong, Tịch Nhan không thể không hít vào một hơi thật sâu.

https://thuviensach.vn

Một nửa giang sơn Đại Sở! Hắn thật sự dâng một nửa giang sơn đến cưới nàng! Tịch Nhan cảm thấy vô cùng bất khả tư nghị, vừa muốn cười, vừa muốn khóc, cuối cùng chỉ có thể vô lực che kín miệng mình, ngồi yên bất động.

Nhưng Hoa Quân Bảo lại không ngừng bĩu môi, xua tay nói: "Không nên không nên. Nhan Nhan của nhà ta từng gả đến Bắc Mạc một lần, nhưng kết quả như thế nào? Bị người hại chết. Thật vất vả mới từ quỷ môn quan trở về, trẫm làm sao có thể gả nàng đến nơi đó nữa, vạn nhất bị hại chết nữa thì làm sao bây giờ?"

Sau tấm bình phong, Tịch Nhan đã phục hồi tinh thần lại, tức giận đến cơ hồ muốn nhảy dựng lên, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, bước nhanh ra khỏi tấm bình phong, nắm lấy cổ áo Hoa Quân Bảo: "Huynh còn muốn thế nào nữa? Huynh muốn một nửa giang sơn chàng cũng đã cho huynh, ai thèm huynh lo lắng sự sống chết của ta chứ?"

Trong điện, Thập Nhất nhìn thấy nàng đột nhiên xuất hiện, giống như từ sớm đã phát hiện ra, hiểu ý cười, gọi một tiếng: "Thất tẩu."

Hoa Quân Bảo vừa đánh vừa gỡ bàn tay nàng: "Quả nhiên là nữ sinh ngoại tộc, hay cho con nha đầu Tịch Nhan như muội, nay vì một người ngoài mà dám đến giáo huấn ta sao? Hôm nay ta sẽ không cho muội gả, xem muội làm như thế nào?"

"Ta càng muốn gả, chết cũng muốn gả!" Tịch Nhan cũng không chút yếu thế, giơ cằm lên thị uy.

"Xấu hổ, thật không biết xấu hổ." Hoa Quân Bảo hừ lạnh nói, "Một nữ tử mà lại nói ra những lời như thế, muội không sợ Thập Nhất Vương gia chê cười muội sao?"

"Thập Nhất là người một nhà, ta sợ cái gì chứ?" Tịch Nhan cũng hừ lạnh một tiếng, "Dù sao hôm nay huynh đồng ý ta cũng gả, không đồng ý ta cũng

https://thuviensach.vn

gả!"

Hoa Quân Bảo còn muốn nói thêm điều gì, lại nghe thấy Thập Nhất bỗng dưng cười khẽ một tiếng, nói: "Xin cho thần nhắc nhở Hoàng Thượng, lúc trước Hoàng Thượng đã lưu lại hồng ngân ở trên tay hoàng hậu của quốc chủ ta, thật sự là rất có khả năng trở thành nguyên nhân khiến quốc chủ ta quyết định xuất binh."

Hoa Quân Bảo nghe vậy, chỉ vào Thập Nhất nói với Tịch Nhan: "Nghe thấy không, hắn đang uy hiếp ta đó."

Tịch Nhan vừa vội vừa giận, đánh trên người hắn một cái: "Uy hiếp thì huynh sẽ chết sao? Huynh nhanh chóng hạ chỉ đi!"

Cuối cùng, Hoa Quân Bảo bất đắc dĩ thở dài, nhún nhún vai nói với Thập Nhất: "Thập Nhất Vương gia, ngươi cũng thấy rồi đó, nếu không phải nàng ta bị bệnh điên, ta sẽ không gả nàng đi đâu. Nay gả đi cũng tốt, ít nhất người gánh chịu tai họa không phải là ta, đúng hay không?"

Thập Nhất khẽ che miệng, chỉ cười không nói.

Tịch Nhan cũng mặc kệ Hoa Quân Bảo nói cái gì, rốt cuộc đắc ý nở nụ cười.

Hoa Quân Bảo lại nhìn về phía nàng, nói: "Ta nói này muội thật là ngốc, lúc trước nếu muội mang cả hai hài tử về đây, nói không chừng hắn dâng lên toàn bộ giang sơn Đại Sở làm sính lễ, nay ngược lại chỉ có nửa giang sơn....."

Hắn nói liên miên không dứt, ánh mắt Tịch Nhan càng ngày càng lạnh, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, hung hăng dùng một cước dẫm nát bàn chân Hoa Quân Bảo, nhìn thấy hắn đau đến lông mi đều phải nhảy dựng lên, nàng mới cười lớn dời chân, xoay người kéo Thập Nhất chạy ra khỏi Ngự thư phòng.

https://thuviensach.vn

Ra khỏi Ngự thư phòng, vẫn tiếp tục chạy đến Ngự hoa viên, Tịch Nhan mới dừng chân lại, thở phì phò xoay người nhìn về phía Thập Nhất, cười nói: "Thất ca của đệ có gì muốn nói cùng với ta không?"

Thập Nhất nao nao, lắc đầu nở nụ cười: "Thất ca không có phân phó gì cả."

Ánh mắt Tịch Nhan khó nén nỗi thất vọng, giây lát sau bỗng nói: "Vậy bọn nhỏ đâu, cũng khỏe hết cả không?"

"Ừ." Thập Nhất gật gật đầu, hồi tưởng lại nói, "Ngoại trừ Ly nhi lúc trước khóc lớn, náo loạn một trận muốn đi tìm Thất tẩu, cả hai đứa đều khỏe."

Hắn vừa nói như vậy, Tịch Nhan cảm thấy rất nhớ chúng, nói: "Chúng ta khi nào thì khởi hành trở về Bắc Mạc được?"

Thập Nhất mỉm cười nói: "Chỉ cần Thất tẩu chuẩn bị xong xuôi thì có thể khởi hành."

"Vậy hiện tại chúng ta đi đi." Tịch Nhan nói xong, lập tức liền dẫn theo Thập Nhất đi về phía cửa cung.

Thập Nhất kinh ngạc nhìn nàng, lấy lại tinh thần mới vòng đến trước người nàng ngăn cản: "Thất tẩu, tẩu vẫn nên hồi cung thu dọn một chút đi?"

Tịch Nhan ngẩng đầu lên nhìn hắn, cảm thấy thần sắc hắn khác thường, đôi mắt vừa chuyển động, bỗng nhiên nở nụ cười: "Được, ta đây về cung trước một chuyến." Dứt lời, nàng vừa xoay người liền nhấc váy chạy về phía Triêu Dương điện.

Thập Nhất nhìn bóng dáng của nàng, nhịn không được bất đắc dĩ lắc đầu cười.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 315

Y - www.

Tịch Nhan thật vất vả lắm mới trở lại Triêu Dương điện, nàng vừa thở hổn hển vừa vào cửa, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của các cung nữ, đuổi các nàng lui ra, sau đó liền ở trong phòng tìm kiếm chung quanh.

Nhưng nàng cơ hồ lật tung cả tẩm điện, tìm kiếm những nơi có thể ẩn thân vẫn không thấy người mình muốn gặp, cho dù là một góc quần áo cũng không thấy được.

Tịch Nhan nhịn không được cảm thấy rất thất bại, nghĩ lại chắc mình đã hiểu lầm ý tứ của Thập Nhất, còn tưởng rằng Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng sẽ lặng lẽ đến đây.

Vô lực bước từng bước một đến bên giường ngồi xuống, Tịch Nhan thở dài một tiếng, có chút thất vọng nằm ngửa trên giường, nhắm hai mắt lại.

Giây lát sau, đột nhiên có người nào đó nằm đè lên thân thể của nàng, Tịch Nhan kinh hãi, vừa muốn hô to, nhưng lập tức đã bị người đó ngăn chặn đôi môi lại. Vừa trợn mắt ra thì nhìn thấy người trước mắt không phải là Hoàng Phủ Thanh Vũ thì còn là ai nữa?!

Trong nháy mắt, nàng khắc chế không được vì vui mừng quá độ mà bật khóc, rầu rĩ ô ô hai tiếng, hắn lúc này mới rời khỏi đôi môi của nàng, nhẹ

https://thuviensach.vn

cười: "Vừa rồi nàng đang tìm ta sao?"

Tịch Nhan vừa mừng vừa sợ, lại nhịn không được dỗi hắn, nhẹ nhàng đấm vào ngực hắn một cái, ai oán nói: "Sao giờ chàng mới đến?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ cúi đầu nở nụ cười: "Chính là muốn nhìn một chút bộ dáng nàng nhớ tới ta."

Tịch Nhan khẽ cắn môi dưới nhìn hắn, thật lâu sau, rốt cuộc vẫn nở nụ cười, Hoàng Phủ Thanh Vũ thuận thế liền cúi đầu, lại hôn lên môi nàng.

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, trong lúc ý loạn tình mê ngoài cửa lại đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa vội vàng.

Trên giường, hai người đều lập tức tỉnh táo lại, Tịch Nhan vội ngồi dậy hỏi: "Ai đó?"

Thanh âm của cung nữ ngoài cửa mang theo sự sợ hãi, giống như sợ đến cực điểm, ngập ngừng hồi lâu, mới lấy hết dũng khí nói một hơi: "Hoàng Thượng nhắn nhủ với quận chúa, sắp đến đại hôn rồi người nhất định không được rối loạn, phải đúng mực! Nô tỳ cáo lui!"

Người vừa nói lập tức biến mất, Tịch Nhan nghe thấy tiếng bước chân của cô ta nhanh chóng nhỏ dần, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng, vừa xoay người liền vùi đầu vào trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ nức nở một hai tiếng, cáu giận nói: "Hoa Quân Bảo cố ý chọc ghẹo ta, hắn hận ta làm hỏng chuyện tốt của hắn!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn cúi đầu cười như cũ, Tịch Nhan dựa vào ngực hắn, ngay cả lồng ngực hắn chấn động nàng cũng đều nghe được nhất thanh nhị sở, lại cảm thấy rất xấu hổ não, hé miệng liền hướng tới ngực hắn cắn xuống thật mạnh.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ đau đến thét lớn một tiếng, một tay ôm chặt lấy nàng, sau đó nhanh chóng lật người áp đảo nàng xuống dưới thân mới đưa tay nắm lấy cằm nàng: "Nàng còn cắn nữa có tin ta sẽ cắn lại hay không?"

Tịch Nhan nhịn không được lại đỏ mặt lần nữa, quay đầu đi cười ha ha. Cuối cùng, xoay mặt lại nhìn hắn, chậm rãi ôm lấy cổ hắn: "Hoa Quân Bảo biết chàng đã đến đây rồi."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cười khẽ một tiếng: "Người biểu ca này của nàng thật sự rất có bản lãnh."

"Vậy so với chàng thì sao?" Khóe miệng Tịch Nhan cong cong, cười nói.

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ ám trầm xuống, tới gần khuôn mặt của nàng: "Nàng nói sao?"

Tịch Nhan nhịn không được cười ha hả, trán chạm trán với hắn, lặng im một lát, mới nói: "Chàng tới làm gì vậy? Ba lần bốn lượt bỏ lại triều chính không để ý, các đại thần không có ý kiến gì sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng cắn một ngụm trên môi nàng, lẩm bẩm nói: "Ta tới đón dâu mà. Tập tục dân gian không phải muốn tự chú rể tới đón dâu, rước tân nương tử vào cửa sao?"

Nghe vậy, Tịch Nhan đầu tiên là ngẩn ra, lập tức xúc động rơi lệ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chậm rãi hôn lên những giọt lệ trên mặt nàng, cười nhẹ một tiếng: "Nàng làm sao vậy, thực là mau nước mắt, có chuyện hay không cũng đều rơi lệ."

Tịch Nhan chỉ thất thần nhìn sang một bên, hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Đây là lần thứ tư chàng cưới ta. Nhưng trước kia, mỗi một lần, chàng đều thiếu ta một cái hôn lễ."

https://thuviensach.vn

Cho dù là lúc ban đầu lúc ban đầu, nàng gả cho hắn vì hoàng tử phi, hai người lại mấy ngày liền đều không có đã lạy, hắn thậm chí, ngay cả hỉ đường đều không có bước vào.

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ mỉm cười như cũ, trong ánh mắt hiện lên tía sáng ngời như ngọc quý: "Như vậy lần này, chúng ta đều bổ sung hết, có được không?"

****
****

Hai ngày sau, Tịch Nhan một lại lần nữa rời khỏi Tây Càng, lên đường đi đến Bắc Mạc. Nhưng lúc này đây, không phải là hòa thân, mà là thành thân. Nay, trong miệng mọi người trong thiên hạ, vị hoàng đế anh minh thần võ kia sắp sửa cưới nàng làm hoàng hậu. Hơn nữa, hắn còn tự mình tới đón dâu.

Có lẽ điều đó chỉ có một mình nàng biết, nhưng vậy là đủ rồi, nàng biết hắn ở đây, vậy cũng đã đủ rồi.

Dân gian không ngừng bàn tán việc vị quận chúa được xưng là đệ nhất mỹ nhân chết đi sống lại, khôi phục lại dung mạo khuynh thành, hơn nữa lần này Hoàng Phủ Thanh Vũ lấy một nửa giang sơn Đại Sở làm sính lễ một lần nữa cưới nàng, có thể nói là oanh oanh liệt liệt, chấn động thiên hạ. Thế nhân đều nói quân chủ Bắc Mạc si tình, quận chúa Tịch Nhan phúc trạch thâm hậu, nhưng không nào biết hai người đó đến tột cùng trải qua gian khổ như thế nào.

Thập Nhất vừa là sứ thần cầu thân cũng là sứ thần đón dâu, trong lúc mọi người vui vẻ đưa tiễn trước cửa cung, liền đi tới xe ngựa của Tịch Nhan, nói: "Thất tẩu, chúng ta khởi hành."

Bên trong xe ngựa, Tịch Nhan trong trang phục cô dâu, mũ phượng trên đầu, khăn quàng trên vai, dưới, lấy tay ôm ngực mình, giống như muốn giữ

https://thuviensach.vn

lại trái tim cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lúc này mới cúi đầu lên tiếng: "Đi thôi."

Đội ngũ đón dâu ban ngày lên đường, ban đêm nghỉ ngơi, mọi việc cừ tiến hành theo một nhịp độ đều đều, nhưng vẫn không chậm trễ điều gì cả, hành trình cũng cực kỳ thông thuận.

Vào ban ngày, Tịch Nhan không nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhưng nàng biết hắn vẫn đi theo bên cạnh, chỉ có đến buổi chiều, hắn mới có thể xuất hiện ở trong phòng nghỉ tạm của nàng, hai người bình an vô sự đồng sàn cộng chẩm cả đêm, sang ngày hôm sau lại tiếp tục lên đường.

Vào một ngày rốt cuộc họ cũng đến được Bắc Mạc, vào ngày hôm đó ánh mặt trời chiếu rọi những tia sáng diễm lệ khắp muôn nơi, trời sáng khí trong, là một ngày xuân với thời tiết tốt nhất, hơn nữa ngày hôm đó cũng chính là ngày sinh nhật của Bất Ly. Nữ nhi của bọn họ, ngày hôm nay vừa tròn bốn tuổi .

Có lẽ trên thế gian không có ai giống như bọn họ, đã có con cái rồi mới cử hành hôn lễ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ đêm trước đó đã trở về hoàng cung trước, chuẩn bị mọi thứ. Đội ngũ đón dâu hoành tráng mà long trọng, dân chúng toàn kinh thành lần đầu tiên mới được chứng kiến, chậm rãi đi tới Chính Thanh môn của hoàng cung.

Chính Thanh môn chính là cổng phía đông của hoàng cung Bắc Mạc, các vị hoàng hậu tiền triều đều từ cánh cổng này tiến vào cung.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 316

Trước đó một ngày, trong ngoài hoàng cung dĩ nhiên được trang trí vô cùng trang trọng, tràn ngập không khí vui mừng.

Trong cung, ở các điện đều được treo đèn lồng đỏ thẫm cùng những dải lụa hồng thắm. Chữ hỉ đỏ thẫm, câu đối tân hôn cát tường, những hình trang trí vui vẻ cơ hồ khắp nơi đều có thể nhìn thấy được. Trên con đường lát đá cẩm thạch bên ngoài Chính Thanh môn cũng được trải thảm đỏ từ sớm kéo dài đến Thừa Kiền cung.

Tịch Nhan ngồi trên hỉ kiệu được trang trí hoa mỹ, cầu kỳ được mười sáu người nâng, bước trên thảm đỏ đi qua Chính Thanh môn. Hai bên đường tràn ngập các đèn màu đủ loại kiểu dáng, đẹp đến nỗi làm cho người ta hoa cả mắt, hơn nữa phối hợp với tấm thảm đỏ trông giống như chiếc cầu hỉ thước trên thiên giới.

Tịch Nhan ngồi ở trong kiệu, mũ phượng trên đầu, khăn quàng trên vai, khăn voan hồng che khuất tầm mắt, chỉ nghe bên ngoài náo nhiệt phi phàm, ngoại trừ cảm khái, trong lòng còn dâng lên một chút khẩn trương.

Trước cỗ kiệu có thị vệ trong cung tay cầm lò xông hương đi phía trước, bên cạnh là đoàn quân hộ tống mặc hồng y nhiều đến đếm không xuể, cùng với các đại thần văn võ chờ đón ở Chính Thanh môn, tiền hô hậu ủng, oanh oanh liệt liệt tiến vào Chính Thanh môn.

https://thuviensach.vn

Cỗ kiệu bước trên tấm thảm đỏ thẫm, theo thứ tự đi xuyên qua nhiều cửa cung, cho đến Thừa Kiền cung.

Hỉ kiệu ngừng lại ở vị trí chính nam, hỉ nhạc bên ngoài vốn đang ồn ào đinh tai nhức óc trong nháy mắt liền yên lặng xuống. Truyện Sắc Hiệp -

Trong kiệu, Tịch Nhan cơ hồ nghe được tiếng tim đập của mình.

Rõ ràng đêm qua Hoàng Phủ Thanh Vũ trước khi rời đi còn nói ở bên tai nàng chớ quá khẩn trương, hắn sẽ ở Thừa Kiền cung chờ nàng, nhưng giờ này khắc này, mặc dù biết rõ hắn đang ở ngay tại bên ngoài, nhưng nàng vẫn không thể không cảm thấy bối rối.

Cảm giác này hoàn toàn khác hẳn với lần đầu tiên cả hai thành thân. Thế sự không ngờ lại biến đổi kỳ diệu như vậy, rõ ràng nàng vẫn là nàng, hắn cũng vẫn là hắn, nhưng nay lại làm người ta rung động đến như vậy.

Bên ngoài kiệu bỗng dưng vang lên thanh âm của quan viên ở Khâm Thiên giám: "Thỉnh hoàng hậu nương nương hạ kiệu --"

Vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên lại vang lên tiếng pháo rộn rã, lễ nhạc tấu vang, thanh âm kinh động đến tận trời.

Cửa hỉ kiệu bị người mở ra, từ ngoài kiệu có hai bàn tay vươn vào, giúp đỡ Tịch Nhan hạ kiệu.

Đây chính là hai vị nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, dẫn theo chúng nữ quan nghênh đón hoàng hậu, sau đó là giúp đỡ Tịch Nhan, cả hai đều nhận thấy trong lòng bàn tay nàng đầy mồ hôi, không khỏi nhìn nhau mỉm cười, trong đó có một người tiến đến bên tai Tịch Nhan, thấp giọng nói: "Nương nương chớ quá khẩn trương, Hoàng Thượng đang ở ngay trước cung điện nhìn nương nương đó."

https://thuviensach.vn

Nghe nàng ta nói như vậy, Tịch Nhan đột nhiên dâng lên một loại xúc động, rất muốn kéo chiếc khăn voan trên đầu xuống, nhìn thử xem Hoàng Phủ Thanh Vũ như thế nào. Nhưng hai bàn tay đều bị người ta nắm, nàng vẫn nên kiềm chế lại.

"Nương nương, bước qua chậu than, may mắn vĩnh viễn." Đi được một đoạn, Tịch Nhan bỗng nhiên nghe thấy người bên cạnh nhắc nhở, trong lòng phút chốc chấn động. Bước qua chậu than, Hoàng Phủ Thanh Vũ ngay tại phía trước đang chờ nàng .

"Thỉnh nương nương nhấc chân."

Tịch Nhan theo lời nâng chân lên, bước qua chậu than, sau đó là bậc thang.

Bước lên từng bậc thang, Tịch Nhan cảm thấy bậc thang kia rất dài, tựa hồ đi hoài cũng không đến đích được.

Thừa Kiền cung, nàng cũng không phải chưa từng tới qua, nhưng chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

Ở ngoài Thừa Kiền cung, trong mắt của các bá quan văn võ, thị vệ cung nhân, họ chỉ thấy hoàng hậu nương nương tương lai đi từng bước một về phía cửa điện, nơi đó có Hoàng Thượng đang đợi nàng.

Người bên cạnh lại lần nữa nói câu gì đó, Tịch Nhan còn chưa nghe rõ, đột nhiên cảm thấy bàn tay bị buông lỏng, hai người nâng tay nàng nhân đều thối lui cả!

Trong lòng Tịch Nhan chợt thấy hoảng hốt, khắc chế không được muốn lấy tay kéo khăn voan xuống, nhưng tay vừa mới nâng lên giữa không trung, lại bị người ta bắt lấy, giống như nàng đang đưa tay cho hắn, để cho hắn nắm lấy bàn tay mình, hành động đó thực vừa khéo đúng lúc.

https://thuviensach.vn

Trong tay hắn, nàng lại có cảm giác ấm áp quen thuộc, tâm của Tịch Nhan trong nháy mắt liền yên ổn lại.

Cùng lúc đó, phía dưới bỗng nhiên vang lên thanh âm tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống đất, Tịch Nhan nghe thấy mấy nghìn người cùng hô to: "Ngô hoàng vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế --"

Khóe miệng Tịch Nhan nhịn không được nhếch lên, tuy không nhìn thấy hắn hiện tại nhưng dường như có thể tâm linh tương thông, vẫn cảm nhận được ý cười trên khuôn mặt hắn.

Sau đó, lại có một nhóm mệnh phụ phu nhân khác tiến lên, dẫn Tịch Nhan đến tẩm cung hoàng hậu vừa mới được xây dựng -- chậm rãi bước vào Dực Khôn cung.

Đến cửa cung của Dực Khôn cung, nàng lại vượt qua hai chậu than mới được vào động phòng.

Tịch Nhan mang trên người những thứ trang sức vô cùng cầu kỳ hơn nữa phải trải qua những lễ nghi phiền phức như vậy nên mệt mỏi không chịu nổi, thật vất vả mới được ngồi xuống giường hỉ, nhưng bỗng dưng bị cồm cộm dưới thân. Tịch Nhan cảm thấy không thoải mái, liền vươn tay muốn lấy những thứ đó ra, đột nhiên bị người ta bắt lấy tay.

Nàng nghe người săn sóc dâu bên cạnh nói: "Nương nương đừng cử động, dưới giường có các loại quả vỏ cứng ít nước, chúc Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nương nương sớm sinh quý tử."

Sớm sinh quý tử. Khuôn mặt Tịch Nhan bỗng dưng nóng lên, nữ nhi cũng đã được bốn tuổi, con trai cũng đã hơn mấy tháng, không biết còn muốn sớm sinh quý tử gì nữa!

Nàng nghĩ như vậy, nhưng trong lòng vẫn vô cùng vui vẻ, liền ngồi yên lặng một chỗ.

https://thuviensach.vn

Vừa mới ngồi một lát, liền nghe bên ngoài hô to: "Hoàng Thượng giá lâm --"

Hắn vừa bước vào, Tịch Nhan liền nghe thấy những người săn sóc dâu đều quỳ xuống, cùng hô to những lời chúng mừng, sau đó nàng rốt cuộc mới nghe thấy hắn lên tiếng, trong giọng nói mang theo ý cười ôn nhuận nàng rất quen thuộc: "Tất cả hãy bình thân, hôm nay đều được trọng thưởng."

"Tạ Hoàng Thượng." Giọng nói của mọi người đều mang theo ý mừng, đợi đến khi tất cả cùng đứng lên, liền có người giở tấm vải đỏ trên bàn lên, bên dưới lộ ra một cây gậy như ý bằng vàng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng là lần đầu tiên trải qua tình hình như vậy, đưa tay cầm lấy gậy hỉ, chậm rãi đến gần Tịch Nhan đặt gậy phía dưới khăn voan, sau đó nhẹ nhàng nhấc lên, khăn voan từ từ được nâng lên, dung nhan tuyệt mỹ của Tịch Nhan rốt cuộc có thể hiện ra ở trước mặt mọi người.

Trong phòng không thể tránh khỏi vang lên tiếng hít vào thật sâu, trong ánh mắt kinh diễm của mọi người, Tịch Nhan hơi thẹn thùng khẽ nhếch môi nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng nhìn nàng, ánh mắt giống như cùng giao hòa một chỗ, không thể tách rời ra được.

Rốt cuộc có người phục hồi tinh thần lại, lên tiếng: "Thỉnh Hoàng Thượng ngồi lên hỉ giường làm lễ hợp cẩn giao bôi."

Nhất thời lại có người trình hai chén rượu lên, Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa tay nhận lấy, đưa một ly cho Tịch Nhan.

Trên mặt Tịch Nhan tuy rằng được trang điểm, nhưng mà giờ này khắc này lại tự nhiên đỏ ửng, càng thêm xinh đẹp động lòng người, nàng không

https://thuviensach.vn

muốn ở trước mặt nhiều người như vậy cùng hắn giao bôi, vì thế tiếp nhận chén rượu, cũng không chờ hắn, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 317

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Trong phòng bỗng dưng vang lên tiếng cười rất nhẹ, nhưng sau một lát, liền khôi phục lại sự im lặng.

Tịch Nhan đỏ mặt ngồi ở chỗ kia, quăng chén rượu cầm trong tay lên chiếc khay của người săn sóc dâu, sau đó nghiêng mặt nhìn về một bên.

Cũng chỉ khi nhìn thấy hắn, tính hay làm càn của nàng mới khắc chế không được, bất luận như thế nào cũng phải phát tiết ra.

Khóe miệng Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ nhếch lên, cũng ngửa đầu uống cạn chung rượu, đem cái chén không trả lại cho người săn sóc dâu.

"Lễ xong, --" Người săn sóc dâu bên cạnh nhất thời hô to lên, Tịch Nhan vốn còn tưởng rằng mọi chuyện bây giờ đã hoàn thành rồi, nhưng lại không ngờ một mệnh phụ đột nhiên nói với Hoàng Phủ Thanh Vũ, "Thỉnh Hoàng Thượng di giá thay quần áo."

Hoàng Phủ Thanh Vũ gật gật đầu, đứng dậy, Tịch Nhan bỗng dưng kéo cổ tay áo của hắn lại: "Chàng đi đâu?"

Hắn vốn thích mặc những bộ y phục đơn giản màu trắng, cho dù là sau khi đăng cơ thường xuyên phải mặc long bào nhưng màu sắc cũng cực kỳ

https://thuviensach.vn

thanh nhã, nàng chưa từng gặp qua bộ dáng của hắn khi mặc hỉ phục, cho dù là lần đầu tiên thành thân cũng chưa từng gặp qua. Nay nàng mới nhìn thấy hắn một thân hỉ phục màu đỏ, trên đầu cài quan ngọc, quả thực là ngọc thụ lâm phong.

Hiển nhiên là Tịch Nhan cảm thấy xem chưa đủ, lại nghe thấy hắn muốn đi thay quần áo?

Nhóm mệnh phụ phu nhân bên cạnh rốt cuộc đều nhịn không được, cúi đầu nở nụ cười. Cũng may hôm nay là ngày vui nên Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng tất nhiên sẽ không trách tội.

Hoàng Phủ Thanh Vũ có chút bất đắc dĩ quay đầu nhìn nàng một cái, Tịch Nhan cũng ý thức được mình lại bị chê cười, có chút phẫn nộ rút tay về. Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới mỉm cười, theo hai vị mệnh phụ phu nhân ra khỏi hỉ phòng.

Người săn sóc dâu bên cạnh Tịch Nhan lúc này mới đã mở miệng: "Hoàng hậu nương nương, thỉnh di giá thay quần áo."

Nghe thấy mình cũng phải thay quần áo, trong lòng Tịch Nhan tràn đầy vui mừng. Mũ phượng trên đầu, trang sức trên người đều làm cho nàng cảm thấy nặng nề, khổ không nói nổi.

Sau khi trang điểm lại, Tịch Nhan thay một bộ triều phục đỏ thẫm có thêu chim loan hướng về phía chim phượng, tuy cũng rất phiền phức như cũ, nhưng so với lễ phục lúc trước đã thoải mái không ít, Tịch Nhan không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngồi trở lại trên hỉ giường.

Chỉ một lát sau, nàng bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài lại lần nữa vang lên tiếng thông truyền của thái giám: "Hoàng Thượng giá lâm --"

Tịch Nhan quả thực không biết thành thân còn có nhiều lễ nghi như vậy, được người săn sóc dâu thúc giục nàng mới không tình nguyện đứng dậy,

https://thuviensach.vn

nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng thay đổi một bộ long cổn nhẹ nhàng, trong lòng bất giác có chút mất mát, với sự giúp đỡ của người săn sóc dâu, nàng cùng hắn ngồi xuống bên cạnh bàn.[long cổn : áo vua]

Trên bàn có đủ các món ăn với nhiều màu sắc và kiểu dáng, Tịch Nhan bị ép buộc cả ngày cũng quả thật đói bụng, liền vươn tay lấy một khối điểm tâm bỏ vào trong miệng, nhưng đến khi giơ tay ra bỗng dưng nhớ tới điều gì, nhìn một vòng về bốn phía, liền bắt gặp mọi người đều nhìn mình chằm chằm. Tịch Nhan nghĩ mình lại làm sai cái gì, vừa muốn đem điểm tâm trong miệng nhổ ra, lại nghe người săn sóc dâu bên cạnh nói: "Thỉnh Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương chậm rãi thưởng thức, nô tỳ cáo lui."

Tịch Nhan nghe được hai chữ "thưởng thức", điểm tâm trong miệng chuẩn bị nhổ ra bỗng dưng trôi tuột xuống họng, nhất thời bị sặc, ho khan kinh thiên động địa.

Người săn sóc dâu cùng nhóm mệnh phụ đều đã lui tới cửa, thấy tình hình như vậy, nhưng cuối cùng cũng không dám quấy rầy, vẫn rời khỏi và đóng lại cửa phòng.

Hoàng Phủ Thanh Vũ thấy bộ dáng của nàng, vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ, bèn ôm lấy để nàng ngồi vào trong lòng mình, bưng chén trà trước mặt đưa đến bên miệng nàng. Tịch Nhan vội uống mấy ngụm, lúc này mới đem khối điểm tâm kia nuốt xuống được, nhưng khuôn mặt vì ho nhiều nên đỏ bừng, chôn ở trong lòng hắn thở hào hển.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại cúi đầu nở nụ cười, Tịch Nhan khôi phục lại sức khỏe, hung hăng đánh một quyền vào người hắn: "Chàng còn cười! Vì sao thành thân có nhiều quy củ như vậy chàng cũng không nói cho ta biết? Hại ta xấu hổ nhiều lần, những người vừa đi ra ngoài phỏng chừng cười chết ta!"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan vừa giận lại vừa ủy khuất, Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ nhìn nàng mỉm cười, nhìn đến mức bên tai nàng đều đỏ bừng cả lên, nàng thẹn quá đứng bật dậy nhéo mạnh trên đùi hắn: "Có gì đẹp đâu!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ đột nhiên cũng đứng dậy, từ phía sau giữ chặt nàng, vòng tay qua thắt lưng của nàng ôm đến trước gương, kề sát bên tai của nàng thấp giọng nói: "Nhan Nhan, nàng xem, xứng không?"

Nhan Nhan, xứng không?

Những lời như vậy giống như đã từng quen biết, Tịch Nhan nghĩ nghĩ, chính là sau khi nàng cùng hắn lần đầu tiên viên phòng, hắn cũng như thế, ôm nàng đứng ở trước gương, nhẹ nhàng hỏi nàng những lời này.

Thật lâu thật lâu Tịch Nhan không nhìn vào gương, rốt cuộc một lần nữa lại giương mắt lên nhìn về phía tấm gương trước mặt.

Lại nhịn không được tim có chút đập mạnh và loạn nhịp – trong gương, đã không phải là bộ dáng của nàng trong trí nhớ.

Nàng còn nhớ rõ trước kia có một lần cẩn thận soi gương, chỉ nhìn thấy trong gương phản chiếu hình ảnh quỷ mị của mình. Mà nay, nàng dường như có thể tìm lại được bộ dáng thiếu niên của mình từ trên khuôn mặt – khuôn mặt vẫn trắng bóng như bạch ngọc, đôi mắt long lanh trong suốt, những đau thương trên khuôn mặt đã biến mất không còn dấu vết. Hơn nữa trên đường đi đến Bắc Mạc, bởi vì có hắn làm bạn, nàng ăn uống cũng ngon miệng, giấc ngủ cũng yên bình, rốt cuộc thân mình không còn gầy đến mức dọa người nữa.

Lúc này, thân hình đầy đặn, dung nhan không một chút tỳ vết nào, cùng người đứng phía sau thật cực kỳ xứng đôi.

Tịch Nhan rốt cuộc nhịn không được mím môi nở nụ cười, nghiêng người ra sau dựa vào trong lòng hắn: "Rất xứng đôi."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ từ trước tới nay không thích nàng gầy yếu, vội vòng tay ôm lấy thân thể nàng, xoay người nàng đối diện với mình, nhẹ nhàng hôn xuống.

Tịch Nhan lại bỗng dưng tránh được đôi môi hắn, nhanh chóng đẩy hắn ra, vẻ mặt có chút không vui, giãy người thoát khỏi vòng tay của hắn: "Như vậy là kết thúc buổi lễ sao? Vì sao ta vẫn cảm thấy còn thiếu cái gì đó?"

"Thiếu động phòng hoa chúc, không phải sao?" Hắn lại lần nữa ôm lấy thắt lưng của nàng, cúi đầu nở nụ cười.

"Không phải!" Tịch Nhan căm tức lấy khủy tay đụng nhẹ hắn.

"Không phải?" Hoàng Phủ Thanh Vũ giả bộ suy nghĩ một lát, lại lần nữa nở nụ cười, "Ta nghĩ ta biết hoàng hậu nương nương còn muốn cái gì rồi."

Dứt lời, hắn bỗng nhiên kéo tay nàng đi đến ngăn tủ bên giường, vươn tay mở ra, bên trong có hai bộ hỉ phục lẳng lặng nằm đó – không giống với lễ phục long bào của hắn, cũng không giống với lễ phục hoàng hậu của nàng, đó chính là hai bộ hỉ phục bình thường, giống như một đôi vợ chồng dân gian mặc vào lúc đại hôn.

Tịch Nhan vội đưa tay bịt kín miệng mình mới khắc chế bản thân không thốt ra tiếng thét chói tai cùng vui mừng, nhưng trong mắt cũng không thể nén lại hơi nước nổi lên, nàng dựa vào trong lòng hắn, vừa khóc vừa cười.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 318

Phù dung trướng ấm áp, đêm động phòng hoa chúc, hắn tự mình cởi áo tháo thắt lưng cho nàng, không phải vì ôn tồn hoan hảo, mà chính là thay bộ lễ phục tân nương cho nàng.

Khóe môi Tịch Nhan nhếch lên ý cười, thẹn thùng vô hạn, cũng tự tay mặc bộ lễ phục chú rể cho hắn, cuối cùng, nhịn không được nhìn hắn cười rộ lên: "Chàng mặc như vậy thật đẹp."

Nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, Hoàng Phủ Thanh Vũ cười nhẹ: "Không phải nàng càng đẹp hơn sao?"

Trong phòng từ sớm đã bày ra hương án, trước chữ hỉ đỏ thẫm, trước đôi nến long phượng đỏ đang cháy sáng, hắn nắm tay nàng cùng nhau quỳ xuống.

Nhất bái thiên địa .

Trong mắt Tịch Nhan nhịn không được lệ nóng lưng tròng, chậm rãi cùng hắn cúi đầu xuống.

Nhị Bái Nguyệt lão.

Khóe miệng Tịch Nhan gợi lên ý cười, lúc nàng cúi đầu xuống, trong nháy mắt nước mắt nhỏ xuống trên tấm đệm lót dưới chân, chậm rãi thấm

https://thuviensach.vn

vào trong tơ lụa màu đỏ, biến mất không thấy nữa.

Phu thê giao bái.

Hắn nhìn nàng, nàng cũng nhìn hắn, rốt cuộc cũng ăn ý đồng thời cúi lưng xuống, đầu chạm đầu nhau, giống như hoa liền cánh, cây liền cành.

Kết thúc buổi lễ.

Tịch Nhan nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài, nhìn khuôn mặt phong trần tuấn dật của hắn trước mắt, sắc mặt trở nên càng kiều diễm.

Tại một khắc này đây, nội tâm của nàng mềm mại mà từ trước tới nay chưa từng có, bởi vì nàng rốt cuộc cũng có thể giống như những nữ tử trên thế gian này, có được một hôn lễ long trọng và hoa lệ, có được một khắc vợ chồng làm lễ giao bái, có một trượng phu có thể cùng chịu mưa hứng gió, quan trọng hơn là, trong lòng nàng có một người mà nàng yêu hơn bất kỳ thứ gì, hơn nữa nàng cam tâm tình nguyện vì hắn mà trở nên mềm mại.

Hoàng Phủ Thanh Vũ làm như thở dài một tiếng, kéo nàng ôm vào trong lòng. Nguồn:

Dung nhan của hắn, hơi thở của hắn, thậm chí là tiếng tim đập mạnh mẽ trong lòng ngực của hắn, toàn bộ đều làm cho nàng say mê.

Chìm đắm trong màu đỏ vui mừng, chìm đắm trong trong ngực hắn.

"Hôm nay ta cũng rốt cuộc chiếm được giải Trạng Nguyên rồi." Hắn đột nhiên cúi đầu cười nói.

Tịch Nhan kinh ngạc: "Hả?"

"Động phòng hoa chúc, không phải mọi người đều nói là tiểu đăng khoa sao?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nhịn không được lại nở nụ cười. Ý tứ trong lời nói của hắn thực rõ ràng -- hôm nay, mới rốt cuộc được cho. Nói cách khác, hắn cũng chưa từng trải qua một đêm động phòng hoa chúc như vậy. Điều này không thể không đề cập đến một người khác, nhưng Tịch Nhan không muốn suy nghĩ đến, chỉ nhìn hắn cười, hồi lâu sau, mới thấp giọng nói: "Thất lang, chàng là của ta sao?"

Sau một lát, hắn mới thấp giọng nói: "Là của nàng, cho tới bây giờ đều là của nàng."

Lời đang nói dần biến mất, Tịch Nhan không nói được nên lời, đôi môi đã bị hắn nhẹ nhàng che lại, nhẹ nhàng cắn mút, sau đó, hắn mới đưa lưỡi tiến vào dò xét.

Tịch Nhan đáp lại, lớn mật, lại cười khẽ, trong lúc gắn bó nàng lại cùng hắn chơi trò truy đuổi.

Sự đón ý nói hùa, trốn tránh, hô hấp, thở dốc của nàng trong nháy mắt liền làm cho thân thể hắn trở nên khô nóng, một tay bế bổng nàng lên, hướng về phía chiếc giường.

Trên lưng lại một lần nữa bị đè xuống, Tịch Nhan bỗng dưng kinh hô một tiếng: "Đau --"

Hai người lúc này mới nhớ tới những thứ phía dưới đệm giường, Tịch Nhan nhíu mày lại: "Đem mấy thứ này bỏ đi."

Hắn cười khẽ một tiếng: "Đây chính là quy củ, sao có thể miễn cho nàng được chứ?"

Tịch Nhan cắn môi nhìn hắn, đôi mắt đột nhiên chuyển động, kéo lấy cổ áo của hắn, làm cho hắn kề sát vào mình, mị hoặc nói: "Như thế, ta cũng không nên nằm bên dưới."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ sâu thẳm, như có thể làm người ta chìm đắm vào đó, rốt cuộc cười nhẹ một tiếng: "Như nàng mong muốn."

Kết quả quả thật là như nàng mong muốn .

Tịch Nhan ngồi ở trên người Hoàng Phủ Thanh Vũ, nhìn hai tay hắn bị chiếc thắt lưng màu đỏ của nàng trói chặt, gần như cuồng vọng cười ha hả.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, nở nụ cười như cũ: "Nhan Nhan, nàng xác định nàng có thể..... Khống chế ta?"

Tiếng cười của Tịch Nhan đột ngột im bặt, đôi tay gầy yếu xấu hổ siết lấy cổ hắn: "Chàng khi dễ ta sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ phát ra một tiếng hừ rất nhẹ, cũng không biết là trả lời hay là trào phúng, Tịch Nhan lại càng trở nên giận, một lát sau, lại thu hồi vẻ mặt tức giận, chuyển sang vẻ mặt xinh đẹp mị hoặc cười nhẹ, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, chậm rãi cúi đầu hôn lên ngực hắn.

Cổ họng của Hoàng Phủ Thanh Vũ bất giác phát ra một tiếng rên rất nhỏ, nhưng Tịch Nhan lại nghe đạt rất rõ, vì thế càng ra sức lấy lòng hắn, cho đến khi thân thể mình cũng trở nên nóng như lửa giống hắn. Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn vào ánh mắt của nàng rốt cuộc không thể bảo trì sự trầm tĩnh nữa, mà chuyển sang nồng cháy, lấy ngữ khí mị hoặc hướng dẫn từng bước: "Nhan Nhan, bước kế tiếp thì sao?"

Tịch Nhan lại chỉ ngồi yên ở trên người hắn, rốt cuộc không có lá gan làm những chuyện lớn mật hơn nữa, yên lặng suy nghĩ một lát, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ "A" một tiếng, cười nói: "Ta đã quên bước kế tiếp nên làm như thế nào rồi, trong thư phòng của chàng có loại sách dạy chuyện này hay không? Hiện tại ta đi tìm, học xong lại đến hầu hạ chàng, được không?"

Nàng vừa nói, vừa liền thật sự nhảy xuống giường.

https://thuviensach.vn

Vừa mới vén màn che màu đỏ, đột nhiên trong lúc đó nàng nghe thấy phía sau có động tĩnh. Tịch Nhan kinh ngạc quay đầu nhìn lại, vẻ mặt khiếp sợ khi phát hiện Hoàng Phủ Thanh Vũ đã dễ dàng mở ra chiếc khăn đỏ cột vào trên tay hắn, thấy nàng nhìn qua, cũng tà mị cười theo, sau đó nhanh chóng ôm lấy thắt lưng của nàng, lập tức ép nàng tới góc giường.

"A, không cần --" Tịch Nhan cười lớn hét rầm lên, thở hào hển tránh những nụ hôn rơi xuống của hắn, "Ta không phải không hầu hạ chàng, đợi khi tìm được sách, học giỏi lại đến, được không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ ôn nhu cười: "Được." Nhưng mà miệng hắn liên tiếp hạ xuống những nụ hôn, bàn tay đồng thời cũng không chịu nằm yên, chỉ vài động tác đùa nghịch đã làm thân thể của nàng nóng lên.

Tịch Nhan nhịn không được rên rỉ một tiếng: "Được mà chàng còn thế sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn mỉm cười như cũ: "Được, là vì về sau khi có thời gian, Nhan Nhan muốn loại sách này, ta nhất định phái người vơ vét khắp nơi, cam đoan sẽ làm cho nàng vừa lòng. Về phần nội dung bên trong, ta cũng không cần nàng lãnh hội tất cả, một nửa là được, như thế nào?"

Tịch Nhan rốt cuộc một lần nữa lại cảm nhận được cảm giác mua dây buộc mình, ôm lấy cổ hắn, không cam lòng bèn cò kè mặc cả: "Một phần ba được không?"

Hắn khẽ nhướng mày, trong lúc nàng không hề dự liệu trước liền tiến nhập vào thân thể của nàng. Tịch Nhan nhịn không được cúi đầu hét rầm lên, sau tiếng thét chói tai chỉ còn tiếng thở dốc khó nhịn.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng vỗ về khóe môi của nàng, cười nhẹ: "Xem ra, chúng ta phải học tập mỗi quyển sách một lần, nàng nghĩ sao, Nhan Nhan?"

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 319

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Đại hôn của Hoàng đế, khắp chốn đều mừng vui, trong cung cũng theo lệ miễn lâm triều ba ngày.

Ngày hôm sau, khi Tịch Nhan tỉnh lại trong Dực Khôn cung, nàng phát hiện mình vẫn đang gối đầu lên khuỷu tay của Hoàng Phủ Thanh Vũ. Mà hắn cũng đã tỉnh dậy rồi, đôi mắt hé mở, vươn tay ôm nàng thật chặt, thấp giọng nói: "Đừng nóng vội, nghỉ ngơi thêm nữa đi."

Nhưng Tịch Nhan bất luận như thế nào cũng ngủ không được, trong lòng hoàn toàn nhớ tới hai đứa con, nhất là Bất Ly, đã gần nửa năm không gặp mặt con bé. Tịch Nhan liền lay tỉnh hắn: "Đừng ngủ nữa, ta muốn đi xem các con."

Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc miễn cưỡng ngồi dậy: "Gấp gì chứ, về sau hai đứa con mọi lúc mọi nơi đều ở bên cạnh nàng, cũng không cần phải vội vàng thêm một lát đâu."

"Các con ở bên cạnh chàng nên chàng đương nhiên nói như vậy!" Tịch Nhan tức giận ném cái gối mềm ở trên người hắn, gọi người tiến vào hầu hạ.

https://thuviensach.vn

Vào hầu hạ rửa mặt chải đầu cũng không chỉ có cung nữ, còn có thêm hai mama có vẻ mặt hiền lành, cùng nhau hành lễ với Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Tịch Nhan sau đó liền đi tới bên giường thu dọn, một bên thu dọn, một bên ở trên giường tìm kiếm cái gì đó.

Tịch Nhan nhìn vào gương thấy được động tác của các mama, trên mặt bất giác nóng lên, quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ đang đứng ở một bên được cung nữ hầu hạ thay quần áo.

Hai mama ngập ngừng đứng đó, vẻ mặt khó xử nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Hoàng Thượng....."

Thực rõ ràng, các nàng muốn tìm cái gì đó mà không tìm được. Tuy rằng hiện giờ Thái hoàng Thái Hậu gần như bị giam lỏng, nhưng ở trong cung vẫn có rất nhiều cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ được, chính là ngày thứ hai sau đêm động phòng, phải trình lên chiếc khăn trắng có dấu vết chứng tỏ trinh tiết của nữ tử.

Nhưng các mama tựa hồ đã quên Tịch Nhan từ sớm cũng đã gả cho Hoàng Phủ Thanh Vũ một lần rồi.

Hoàng Phủ Thanh Vũ chỉ đạm mạc ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén đảo qua trên người hai mama kia, hai mama nhất thời giật mình, lại hành lễ, rồi lui ra ngoài.

Đợi cho các cung nữ hầu hạ rửa mặt chải đầu cũng đều lui ra, Tịch Nhan mới cười lạnh một tiếng nói: "Chàng xem kìa, mọi người trong hoàng cung này vẫn xem ta là yêu nghiệt."

Chính là nàng vô nguyên vô cớ chết đi sống lại, đã vậy hình dáng còn giống với Lăng tần trước kia như đúc, những người không biết nội tình làm sao không nghi ngờ đây?

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan trở nên buồn bực, vung tay áo lên: "Chàng đừng lấy quy củ trong cung này đến áp bức ta, cũng đừng cho các phi tần của chàng hành lễ thỉnh an với ta, ta nhận không nổi đâu!"

Hoàng Phủ Thanh Vũ không khỏi cười khẽ một tiếng: "Làm gì có ai nói gì chứ, chỉ có nàng miên man suy nghĩ thôi." Nói xong, hắn liền đi về phía Tịch Nhan, ôm chặt lấy nàng, cười nhẹ nói: "Thay vì nghĩ ngợi những điều đó, chi bằng nàng nên ngẫm lại chuyện chúng ta nói đêm qua, suy nghĩ xem nên hăng hái học tập như thế nào không phải tốt hơn sao?"

Khuôn mặt Tịch Nhan bỗng dưng đỏ lên, rốt cuộc nhịn không được bật cười, đánh nhẹ vào ngực hắn: "Mau đi xem các con kìa."

Hai người cùng nhau đến Tây Lục cung, vừa mới đi vào cửa cung, từ xa liền nghe được tiếng khóc nháo của Bất Ly, bất giác Tịch Nhan bước nhanh hơn, bước vào cửa điện: "Làm sao vậy?"

Trong điện khi tất cả các nô tỳ nhìn thấy nàng, vội vàng quỳ xuống thỉnh an, Bất Ly vốn đang khóc nháo cũng dừng bặt lại, đầu tiên là nheo nheo mắt, sau đó mới thét chói tai vươn người về phía Tịch Nhan: "Mẫu thân!"

Tịch Nhan vội ôm cô bé vào trong lòng, vừa đau lòng vừa vui sướng dỗ dành: "Ly nhi, làm sao vậy?"

Bất Ly không ngừng khóc, giọng nói đứt quãng: "Phụ thân không tốt, phụ thân không cần Bất Ly cùng đệ đệ..... Mẫu thân cũng không cần Bất Ly....."

Tịch Nhan nhất thời cáu giận liếc mắt nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Hoàng Phủ Thanh Vũ một cái, trong lòng biết nhất định từ ngày hôm qua hắn liền đem dấu Bất Ly ở trong cung, không cho cô bé tới gặp mình, vì thế mới làm cho Bất Ly khóc đến như vậy.

https://thuviensach.vn

Ôm Bất Ly dỗ dành hồi lâu, cuối cùng mới làm cho cô bé ngừng khóc, Bất Ly ủy khuất nhìn nhìn Hoàng Phủ Thanh Vũ, thì thào gọi một tiếng: "Phụ thân."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới mỉm cười tiến lên, từ trong lòng Tịch Nhan tiếp nhận cô bé, nói: "Ly nhi ngoan, phụ thân đã đáp ứng nhất định sẽ mang mẫu thân trở về ở cùng với Ly nhi, không phải sao?"

Bất Ly lúc này mới cười lên, vùi mặt vào gáy của Hoàng Phủ Thanh Vũ.

Tịch Nhan nhìn cha và con gái âu yếm nhay, liền cấp tốc cho người dẫn mình đi gặp con trai. Vào phòng, liền nhìn thấy con đang nằm trên chiếc giường nhỏ, cao hứng cùng phấn chấn chơi đùa với món đồ chơi trong tay vú nuôi.

Gần ba tháng không gặp, cậu bé lớn lên rất nhiều, không còn nho nhỏ giống lúc mới sinh ra. Thấy Tịch Nhan, nụ cười trên khuôn mặt bầu bĩnh của cậu bé nhất thời càng vui vẻ, dường như biết nàng chính là mẫu thân.

Tịch Nhan nhịn không được bế cậu bé từ chiếc giường nhỏ lên, thật cẩn thận ôm vào trong lòng: "Bất Khí."

Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa vào cửa liền nghe được nàng gọi tên con, nhất thời nhướng mày: "Con có danh tự rồi, nàng kêu loạn gì vậy?"

Tim Tịch Nhan đập có chút mạnh và loạn nhịp, quay đầu lại: "Tên con là gì?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn về phía đứa bé trong lòng nàng, nhẹ nhàng nở nụ cười: "Nhật Hi. Hoàng Phủ Nhật Hi."

"Nhật Hi?" Tịch Nhan thích cái tên này, nhất thời vui sướng nở nụ cười, gọi hai tiếng, sau đó mới nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ, "Khi nào thì chàng nghĩ ra cái tên này vậy, cũng không nói với ta một tiếng."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng vuốt cằm mình, cười đến thần bí khó lường: "Khi nào thì nghĩ ra ? Không phải là tối hôm qua sao?"

Khuôn mặt Tịch Nhan lại lần nữa khắc chế không được hiện lên rặng mây đỏ.

Hai người cùng nhau chơi với các con sau đó dùng bữa trưa, hai đứa bé đều phải ngủ trưa, Hoàng Phủ Thanh Vũ liền dẫn theo Tịch Nhan đi tản bộ trong Ngự hoa viên.

Hắn khó có được những lúc thanh nhàn, có thể giống như hôm nay ở cùng với nàng chỉ sợ không nhiều lắm, bởi vậy hai người đều phá lệ quý trọng, vừa đi vừa nói chuyện.

Tịch Nhan trong bộ cung trang màu đỏ, đi trong Ngự hoa viên dị thường đẹp mắt, huống chi còn có Hoàng Phủ Thanh Vũ ở bên cạnh, rõ ràng chính là trời đất tạo nên một đôi, nhiều cung nữ thái giám trong Ngự hoa viên đều nhìn say mê.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người dường như nhận ra một điều – thì ra, vị đương kim hoàng hậu nương nương này, chính là vị Lăng tần trước kia. Lăng Vi Chi, chính là Hoa Tịch Nhan. Không trách Hoàng Thượng thích như vậy, cũng không trách hắn dâng sính lễ làm cho người khắp cả thiên hạ đều nghẹn họng nhìn trân trối cưới nàng về Bắc Mạc, hơn nữa còn xây nên một tòa cung điện làm tẩm cung cho hoàng hậu.

Thì ra, đúng là thích như vậy.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 320

Y - www.

Vừa mới qua buổi trưa, ánh mặt trời đứng bóng trong Ngự trong hoa viên. Trong lương đình, Tịch Nhan dựa vào trong lòng Hoàng Phủ Thanh Vũ, ánh mắt có vẻ như không mở ra được, nhưng vẫn nghĩ về những lời nói trước kia của Thái hậu bèn đề cập: "Vậy Thái Hậu..... Thái hoàng Thái Hậu hiện nay vẫn ở trong cung sao?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhẹ nhàng vén vén sợi tóc bên tai nàng, nói: "Một tháng trước ta đã phái người đưa bà xuất cung rồi, để cho bà lên ở trên núi như cũ đi."

Tịch Nhan nghe xong, cảm thấy không khỏi khẽ buông lỏng, nhớ lại cuộc nói chuyện với Thái hoàng Thái Hậu lúc trước, trong lòng nhịn không được thổn thức, thấp giọng nói: "Thất lang, chàng không biết đâu, khi đó mỗi lần ta nhìn thấy bà ta, kỳ thật trong lòng đều rất sợ hãi..... Ta rất sợ bà ta đột nhiên lại nói cho ta biết tin tức gì xấu, vạn nhất bà ta nói ta không thể sinh Ly nhi hoặc là ta độc phát trước thời hạn, ta nghĩ khi đó ta khẳng định sẽ điên mất."

Hoàng Phủ Thanh Vũ trầm mặc, chậm rãi hôn lên tóc mai của nàng, hồi lâu sau mới trầm giọng nói: "Nếu nói như thế, ta tình nguyện khi đó nàng bị điên."

https://thuviensach.vn

Ít nhất, nàng không cần một thân một mình phải chịu đựng nhiều như vậy, còn muốn trăm phương ngàn kế làm cho hắn quên nàng.

Tịch Nhan tự nhiên biết ý tứ của hắn, cũng chỉ mỉm cười: "Kỳ thật, như vậy cũng tốt. Ít nhất để cho ta biết ta cũng không phải yếu ớt như trong tưởng tượng của mình." Cuối cùng, nàng thở dài một hơi, lại nói: "Lúc còn ở Đại Sở, ta thường nằm mộng thấy chàng. Nhưng ta lại không biết chàng là ai. Lần đó ở trên đường thấy chàng, chàng lại xoay người bước đi ..... Lúc ấy, ta chỉ cảm thấy giống như đất trời sụp đổ, ở trên đường trước mặt người nhiều như vậy mặt liền bật khóc. Hiện tại ngẫm lại, thật đúng là dọa người."

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại lâm vào trầm mặc, chậm rãi ôm nàng càng chặt.

Hắn không phải không biết nàng từng chịu nhiều đau khổ, nhưng nàng chưa bao giờ ở trước mặt hắn nhắc tới một lời. Có lẽ hôm nay bầu không khí quá mức thoải mái, có lẽ là hai người quá mức hòa hợp, nàng bất giác kể lại những chuyện cũ cho hắn nghe. Mà mỗi một câu nói của nàng, tâm của hắn liền mạnh mẽ chấn động một lần, rất đau.

"Nhan Nhan." Thanh âm của hắn trầm thấp, thì thào gọi ra.

"Ừ?"

Hắn lại dừng lại, hồi lâu sau, cho đến khi Tịch Nhan ngẩng đầu nhìn về phía hắn, hắn mới thấp giọng nói: "Ta sẽ không để cho nàng chịu ủy khuất nữa."

Tịch Nhan tươi cười sáng bừng cả khuôn mặt: "Ta tin tưởng chàng!"

Hắn cũng cười khẽ ra tiếng, không để ý đến các cung nữ chung quanh, chậm rãi cúi đầu, in lên đôi môi của nàng.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan lặng lẽ đưa mắt nhìn xem mọi người chung quanh, phát hiện những người đó đều cúi đầu, lúc này nàng mới đột nhiên mở miệng ra, cắn thật mạnh xuống môi của Hoàng Phủ Thanh Vũ, sau đó liền dựa vào trong lòng hắn cười ha hả.

Hắn hơi có chút trách cứ nhìn nàng một cái, Tịch Nhan chậm rãi cong cong khóe miệng, hắn lập tức cười rộ lên, giả vờ như cái gì cũng chưa phát sinh.

Đúng lúc này, lại nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân vội vàng, Tịch Nhan vừa quay lại nhìn thử xem, chỉ thấy Thập Nhị vội vã chạy tới, hơi thở vẫn còn hào hển, cũng không thèm hành lễ, buột miệng nói: "Thất ca, không tốt rồi! Cửu ca đã quay về, còn tìm đến phủ của Nam Cung ngự, coi bộ là huynh ấy muốn giết Nam Cung Ngự!"

Nghe vậy, Tịch Nhan lập tức nhảy dựng lên, còn chưa kịp mở miệng, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã cầm lấy tay nàng, lạnh nhạt nói: "Gấp cái gì, ta mang nàng cùng đi nhìn xem là được."

****
****

Bên ngoài phủ của Nam Cung Ngự đã bị thị vệ do Hoàng Phủ Thanh Thần mang đến bao vây xung quanh, trên tay của những thị vệ ở vòng trong cùng, ai ai cũng đều giơ cao cây đuốc.

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Thần tối tăm, sai người đem chiếc ghế bành đặt ở trước phủ Nam Cung Ngự, còn bản thân mình an vị ở nơi đó, nhìn cử phủ đóng chặt, mắt phượng hẹp dài khẽ nheo lại, vừa tuấn mỹ, lại vừa nguy hiểm.

Phía sau bỗng dưng có tiếng xe ngựa vang lên, hắn cũng không thèm quay đầu lại.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan nhảy xuống xe ngựa liền nhìn thấy tình hình như vậy, vội vàng tiến lên, nhìn nhìn khuôn mặt Hoàng Phủ Thanh Thần. Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Thần lạnh lùng lướt qua nàng, chỉ một thoáng cảm Tịch Nhan thấy hàn khí bức người, ha ha nở nụ cười hai tiếng, xoay người hướng về phía Hoàng Phủ Thanh Vũ vừa đi tới, lúc này mới nói với Hoàng Phủ Thanh Thần: "Ngươi không phải đi tìm Đạm Tuyết sao? Có tìm được không?"

Sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Thần phút chốc biến đổi, trên mặt nhất thời càng u ám, chỉ vào Tịch Nhan, bộ dáng tựa hồ hận đến mức không thể đem nàng bóp chết. Nhưng nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ nhíu mày phía sau Tịch Nhan, nên chỉ oán hận vung tay áo lên, quay đầu nhìn cửa phủ như cũ.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn hắn một cái, chỉ thản nhiên nói: "Theo ta tiến cung."

"Không." Hoàng Phủ Thanh Thần gọn gàng, dứt khoát cự tuyệt, "Hôm nay hoặc là Nam Cung Ngự đi ra, hoặc là đệ thiêu cháy phủ đệ của hắn, không có con đường thứ ba."

Tịch Nhan lập tức liền hiểu được hắn tất nhiên là không tìm được Đạm Tuyết, lại trút giận trên người Nam Cung Ngự, nhịn không được khẽ thở dài một tiếng: "Đáng thương cho Đạm Tuyết."

Ánh mắt âm lãnh của Hoàng Phủ Thanh Thần lại lần nữa chuyển về phía nàng, thanh âm cũng cực độ âm lãnh: "Ngươi nói cái gì?"

"Nói ngươi khốn khiếp!" Tịch Nhan không chút khách khí đánh vào đầu của hắn một cái, Hoàng Phủ Thanh Thần nhất thời đứng bật dậy, "Loảng xoảng" một tiếng liền rút bội kiếm trên người ra.

"Lão Cửu!" Hoàng Phủ Thanh Vũ một tay kéo Tịch Nhan bảo vệ ở sau người, lạnh lùng nói, "Đệ muốn làm cái gì?"

https://thuviensach.vn

Gân xanh trên tay Hoàng Phủ Thanh Thần xuất hiện, chỉ hung hăng nhìn Tịch Nhan.

Tịch Nhan ỷ vào Hoàng Phủ Thanh Vũ che chở cho mình nên không sợ chết, nhô đầu ra nói: "Ta nói Đạm Tuyết thật sự là đáng thương, Nam Cung Ngự tốt như vậy, cô ta lại cố tình thích một kẻ vừa xấu xa vừa ngu ngốc lại không giữ mình trong sạch như tên Cửu gia nhà ngươi! Nếu cô ta tiếp tục thích Nam Cung Ngự thì tốt rồi!"

Kiếm trong tay Hoàng Phủ Thanh Thần bỗng dưng rung rung, rơi xuống đất. Hắn có chút không thể tin nhìn Tịch Nhan: "Ngươi nói cái gì?"

Tịch Nhan khẽ ngẩng mặt lên, bộ dáng dào dạt đắc ý: "Nói cái gì? Lời hay chỉ nói cho người tốt nghe, cũng không giống với người nào đó, cho tới bây giờ không chịu gọi ta một tiếng Thất tẩu, còn thiếu chút nữa là dùng tên bắn chết ta, cho tới bây giờ còn thường xuyên muốn giết ta."

"Ngươi --" Hoàng Phủ Thanh Thần cơ hồ khắc chế không được lập tức nổi giận ngút trời, nhưng nhìn thấy ánh mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ càng ngày càng lạnh, nên vẫn bắt buộc mình khắc chế xuống, nhìn Tịch Nhan vẫn trốn ở phía sau hắn, cắn răng nói, "Ngươi vừa mới nói Đạm Tuyết cái gì?"

Đúng lúc này, cửa phủ đang đóng chặt lại đột nhiên mở ra, người từ bên trong đi ra không phải Nam Cung Ngự thì còn là ai?

Có lẽ đã lâu Tịch Nhan không gặp hắn, bởi vậy thấy hắn đi ra, liền bất giác đứng thẳng thân mình nhìn về phía nơi đó, thấy Nam Cung Ngự giống như không thèm quan tâm đến tình hình trước cửa phủ, chỉ nghiêng người mỉm cười nói với người đang từ trong bước ra: "Đi đường bình an, không tiễn."

==========

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 321

Khi người đi từ trong ra ngoài chậm rãi xuất hiện ở trong mắt mọi người, Tịch Nhan nhịn không được thân mình cứng đờ, lui từng bước về phía sau.

Trên mặt người đó vẫn mang chiếc mặt nạ màu bạc, vẫn mặc bộ quần áo trắng mộc mạc như trước, khiêm tốn chào cáo biệt với Nam Cung Ngự, sau đó quay đầu lại, khi nhìn thấy Tịch Nhan, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mới chậm rãi đi xuống, đi đến trước mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Tịch Nhan, vén áo làm động tác muốn choàng quỳ xuống: "Thần tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương."

Hoàng Phủ Thanh Vũ vươn tay ra, ngăn lại động tác muốn quỳ xuống của hắn, chỉ thản nhiên nói: "Đều là người trong nhà cả, Thập Lục thúc không cần đa lễ."

Tử Ngạn lúc này mới đứng thẳng người lên, nhìn về phía Tịch Nhan.

Tịch Nhan cùng hắn đã vài năm không gặp nhau, hôm nay gặp lại, đôi mắt của hắn vẫn trong suốt như lúc ban đầu, chỉ là trải qua nhiều năm tháng nên lắng đọng lại, không còn ngây thơ giống như lúc trước. Nhưng khi nhìn chiếc mặt nạ màu bạc trên mặt hắn, Tịch Nhan cảm thấy tâm mình giống như bị người ta hung hăng nắm chặt, không thể thở nổi.

https://thuviensach.vn

Có lẽ sắc mặt của nàng thật sự quá khó xem, vẻ mặt Tử Ngạn có chút xấu hổ, bèn nói với Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Hoàng Thượng, thần muốn đi về Lăng Tiêu sơn, xin cáo lui trước."

Hoàng Phủ Thanh Vũ gật gật đầu, Tử Ngạn quay đầu liền đi ngay. Tịch Nhan rốt cuộc khắc chế không được, nhấc chân đuổi theo: "Tử Ngạn!"

Khi cách mọi người một quãng khá xa, Tử Ngạn chậm rãi quay đầu lại nhìn nàng, hồi lâu sau cười khổ ra tiếng: "Nhan Nhan, ta nghĩ là nàng đã không còn nhận ra ta ."

Tịch Nhan nhìn hắn, thế nhưng không biết nên nói cái gì, hồi lâu sau, ánh mắt vẫn dừng lại trên chiếc mặt nạ màu bạc, thấp giọng nói: "Vì sao không cho Nam Cung Ngự chữa khỏi mặt của huynh?"

Tử Ngạn thản nhiên nở nụ cười: "Không cần đâu, Nhan Nhan. Khuôn mặt này là đẹp hay là xấu, kỳ thật cũng không trọng yếu." Hắn tựa hồ biết Tịch Nhan không lời nào để nói, sau khi nói xong, lại tiếp tục nói, "Ta bây giờ vẫn ở trên núi, hầu hạ mẫu hậu. Thân thể mẫu hậu càng ngày càng kém, bà lại không chịu uống thuốc, có lẽ sẽ không qua được bao lâu..... Ta ở bên cạnh bà cũng có thể làm tròn đạo hiếu, không phải sao?"

Tịch Nhan tỉnh táo lại, trầm mặc gật gật đầu.

Tử Ngạn vừa cười cười, nói: "Nàng trở về thì tốt rồi, ta biết Lão Thất..... Hoàng Thượng, nhất định sẽ đối xử rất tốt với nàng, ta cũng an tâm."

Tịch Nhan vẫn chỉ gật đầu, cố nén lệ trong mắt, nói: "Tử Ngạn, huynh cũng phải sống tốt nhé."

"Ừ." Tử Ngạn lên tiếng, mỉm cười nói, "Ta phải đi rồi."

Tịch Nhan nhìn hắn xoay người, nhìn hắn càng đi càng xa, cảm thấy tấm lưng kia vô cùng thê lương, làm lòng nàng tràn đầy lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Tử Ngạn đưa lưng về phía nàng, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, chỉ còn vẻ mặt mờ mịt. Đi được một lúc lâu sau, mới đột nhiên hít vào một hơi thật sâu, bật cười to, chân bước nhanh hơn.

Chờ Tịch Nhan trở lại cửa phủ, Nam Cung Ngự đã đi đến trước mặt Hoàng Phủ Thanh Vũ, cúi người nói với hắn gì đó, Hoàng Phủ Thanh Vũ ngẫu nhiên gật đầu một cái. Lúc này Hoàng Phủ Thanh Thần đang đứng ở phía sau Hoàng Phủ Thanh Vũ, vừa thấy Tịch Nhan đi tới, lập tức tiến lên kéo nàng sang một bên, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi đem những lời vừa rồi nói rõ ràng một lần nữa cho ta nghe."

Tịch Nhan liếc mắt xem thường: "Cửu gia, ta đã nói rõ ràng như vậy rồi, ngươi còn muốn ta nói như thế nào nữa?"

Hơi thở của Hoàng Phủ Thanh Thần có chút hổn hển, trong mắt thậm chí lộ ra vẻ không cam lòng cùng ủy khuất giống như một tiểu hài tử: "Nếu ngươi nói là sự thật, vậy vì sao nàng trốn tránh để ta tìm không thấy? Ta lật tung toàn bộ Đại Sở, nhưng không tìm thấy nàng!"

Tịch Nhan nhịn không được nắm chặt đấm tay, tức giận nói: "Bản thân ngươi đã làm chuyện gì mà mình không biết sao? Nàng vì sao không chịu gặp ngươi, ngươi hẳn phải rõ ràng hơn so với tất cả mọi người!"

Nàng bỗng nhiên đề cao thanh âm làm cho Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Nam Cung Ngự đều nhìn qua, Nam Cung Ngự cười nhẹ, Hoàng Phủ Thanh Vũ lại chậm rãi đi tới, kéo nàng ôm vào trong lòng, cười nhẹ nói: "Tốt lắm, nàng xem nàng đều đã bức lão Cửu thành cái dạng gì rồi."

Bộ dáng Hoàng Phủ Thanh Thần lúc này quả thật là thê lương, Tịch Nhan chỉ bĩu môi: "Là ta buộc hắn sao? Là hắn tự tìm đó chứ!"

Hoàng Phủ Thanh Thần rốt cục không thể nhịn được nữa, sai người kéo ngựa đến, xoay người liền phóng lên lưng ngựa, phóng thật nhanh rời khỏi nơi này.

https://thuviensach.vn

Nam Cung Ngự lúc này mới đi lên, nhìn Tịch Nhan cười nói: "Cũng may muội tới đúng lúc, bằng không hôm nay phủ đệ này của ta khó có thể giữ được ."

"Đương nhiên." Tịch Nhan khẽ ngẩng đầu lên,"Huynh là sư huynh ta mà, không giúp huynh ta còn giúp ai?"

Nam Cung Ngự cúi đầu nở nụ cười, Hoàng Phủ Thanh Vũ bên cạnh cũng mỉm cười.

Thật ra Tịch Nhan rất thích phương thức Hoàng Phủ Thanh Vũ ở cùng Nam Cung Ngự như hiện nay, hai người trên danh nghĩa là quân thần, nhưng lại rõ ràng vừa là bằng hữu vừa đối địch với nhau. Loại quan hệ này thực kỳ diệu, nhưng lại vô cùng hài hòa. Mà hai nam nhân kia cũng vô cùng ăn ý, vẫn duy trì này sự hài hòa này.

Sau khi cáo biệt với Nam Cung Ngự, Tịch Nhan cùng Hoàng Phủ Thanh Vũ đang chờ xe đến để rời đi, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm vó ngựa phóng như bay tới.

Người tới vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Vũ, lập tức xoay người xuống ngựa, Tịch Nhan vừa thấy quần áo trên người người đó, dĩ nhiên biết hắn là Lý thị vệ của hoàng lăng Đông Giao, trong lòng nhất thời có chút căng thẳng, ở một nơi nào đó giống như bị ai bóp chặt sinh đau.

Sắc mặt của Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng trầm xuống: "Có chuyện gì?"

"Bẩm Hoàng Thượng, một canh giờ trước Tấn Dương công chúa đã..... hoăng ....." [hoăng : qua đời]

Tịch Nhan cảm thấy trong đầu "Ông" một tiếng, liền không còn nghe thấy điều gì nữa cả. Sau một trận trời nghiêng đất ngả, nàng nghe thấy thanh âm lo lắng của Hoàng Phủ Thanh Vũ: "Nhan Nhan?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan bỗng dưng phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía hắn một cách khó khăn, ánh mắt mờ mịt mà trống rỗng: "A?"

Trong mắt Hoàng Phủ Thanh Vũ cất giấu nỗi khổ riêng, nhìn nàng, thấp giọng nói: "Ta cho bọn họ đưa nàng hồi cung trước, ta muốn qua bên kia nhìn xem một chút."

Tịch Nhan cảm thấy trong lòng mình hỗn loạn như ma ám, không biết mình nên nói cái gì, cũng không biết nên làm cái gì, chỉ mờ mịt đi theo thị vệ dẫn đường tiến về phía trước.

Hoàng Phủ Thanh Vũ vội sai người dẫn ngựa đến, xoay người phóng lên lưng ngựa, vừa muốn đánh ngựa rời đi, Tịch Nhan lại đột nhiên xoay người, chạy nhanh tới, thở phì phò nhìn hắn: "Đưa ta cùng đi với."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, do dự một lát, rốt cục vẫn vươn tay đi, kéo nàng lên lưng ngựa, sau đó một đường đánh ngựa chạy như điên, chạy về hướng hoàng lăng Đông Giao.

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 322

Tuy rằng thời tiết đã là cuối mùa xuân, nhưng Tịch Nhan ngồi phía trước Hoàng Phủ Thanh Vũ trên lưng ngựa lại chỉ cảm thấy gió tạt vào người lạnh đến thấu xương, lạnh thấu lòng người.

Cuối cùng cũng đến hoàng lăng Đông Giao, lúc Hoàng Phủ Thanh Vũ ôm nàng xuống ngựa, sắc mặt Tịch Nhan đã sớm tái nhợt, cả người run run, đứng cũng đứng không vững.

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn gian phòng nhỏ thấp bé, lại nhìn Tịch Nhan, vừa quay đầu phân phó người đi lấy áo choàng mang tới khoát lên trên người Tịch Nhan, đưa nàng đến bên ngoài căn phòng nhỏ, để nàng ngồi trên chiếc ghế đẩu trước cửa, thấp giọng nói: "Nàng ở nơi này ngồi một lát, ta vào xem, được không?"

Tịch Nhan nhìn hắn, hồi lâu sau giống như mới hiểu được hắn nói gì, khẽ khàng gật đầu.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới đứng lên, đẩy cửa đi vào trong phòng.

Hắn không phải là lần đầu tiên đến gian phòng nhỏ này, nhưng lại là lần đầu tiên cảm thấy gian phòng này âm trầm như vậy, giống như một cái huyệt, áp bức làm người ta không thở nổi.

https://thuviensach.vn

Hắn chậm rãi đi vào trong buồng, đẩy cửa ra liền gặp được thân thể công chúa Tấn Dương bình yên nằm ở trên giường thượng, còn Lăng Chiếu mang bộ mặt thê lương ngồi ở bên cạnh, ánh mắt mờ mịt mà ảm đạm, không có chút tiêu cự.

Hoàng Phủ Thanh Vũ lúc này mới bước vào trong phòng, đi đến bên giường, đưa tay xem xét mạch đập của công chúa Tấn Dương, cho đến khi xác định bà đã không còn hơi thở, mới chậm rãi đem tay bà vào tấm chăn lạnh lẽo lại.

Trong lòng cũng không đau đớn kịch liệt .

Hắn từng đáp ứng với Uyển Lam sẽ giúp nàng chiếu cố nhị lão thật tốt, tuy rằng hắn vẫn khinh thường những việc Lăng Chiếu gây nên, nhưng vẫn tận tâm hết sức vì hai người. Lúc phụ hoàng còn ở trên đời, bất luận như thế nào cũng không chịu khôi phục thân phận cho công chúa Tấn Dương, mà sau khi hắn đăng cơ, liền thử thuyết phục cô cô quay về ởtrong kinh. Nhưng công chúa Tấn Dương lại quả quyết cự tuyệt, chỉ nói muốn cả đời ở cùng Uyển Lam. Trải qua nhiều năm lo lắng, làm lụng vất vả, sớm làm cho tâm thần bà tổn hại nghiêm trọng, bệnh, hoặc là chết, kỳ thật cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

Hoàng Phủ Thanh Vũ hít vào một hơi thật sâu, ngăn chận nỗi bi ai trong lòng, mới quay đầu nhìn về phía Lăng Chiếu: "Ông hãy nén bi thương."

Hồi lâu sau, giống như cái xác không hồn, Lăng Chiếu bỗng dưng cười khẽ một tiếng, thanh âm trầm thấp nghẻn nghẹn không giống tiếng người: "Không nén bi thương, thì còn có thể làm gì đây? Là ta hại mẹ con nàng. Có lẽ ta chính là Sát Cô Tinh, khắc đã chết nữ nhi của mình, còn khắc tử thê chết của của mình..... Ông trời nhất định bắt ta một thân một người, tư cách gì ta cũng đều không có....."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ vội thay đổi đề tài: "Người chết đã chết rồi, ta không hy vọng ông vì cái chết của cô cô mà làm ra chuyện ngu ngốc gì."

Lăng Chiếu thảm đạm nở nụ cười một tiếng: "Trên đời này, ta đã làm hại quá nhiều người rồi, nay cũng coi như gặp được báo ứng. Cũng may ta cô độc, mặc dù có chết cũng có thể chết thực nhẹ nhàng. Mà ta đã sống cũng thật mệt mỏi."

Cửa phòng đột nhiên phát ra một tiếng vang thật mạnh. Hoàng Phủ Thanh Vũ cùng Lăng Chiếu đều ngẩng đầu nhìn đi, chỉ thấy được sắc mặt tái nhợt của Tịch Nhan đứng ở cửa, lạnh mắt nhìn Lăng Chiếu, cất giọng nói: "Nếu ông là kẻ cô độc, vậy ta đây tính là cái gì?"

Cả người Lăng Chiếu chợt chấn động, sau đó thân thể cứng ngắc ngồi ở chỗ kia nhìn nàng, trong mắt dường như có gì đang lưu chuyển, đôi môi giật giật, nhưng một chữ cũng nói không nên lời.

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng đứng ở tại chỗ không hề động đậy, tùy ý Tịch Nhan đi từng bước một đến gần Lăng Chiếu.

Tịch Nhan căn bản không còn chút sức lực khống chế nước mắt của mình, nhìn Lăng Chiếu, vừa khóc vừa cười lạnh: "Đúng, có lẽ ở trong lòng trong mắt của ông, căn bản là không có nữ nhi như ta, cho nên sau khi Uyển Lam cùng công chúa Tấn Dương qua đời, ông chính là kẻ cô độc, nên cái gì ông cũng không có! Cũng tốt, cũng tốt..... Cám ơn ông nói cho ta biết, thì ra ta căn bản không phải là nữ nhi của ông!"

"Nhan Nhan!" Lăng Chiếu đột nhiên đứng bật dậy, cầm tay nàng, "Nhan Nhan!"

"Ông có biết hay không, từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng hận ai, người duy nhất ta hận chính là ông! Ta hận ông vứt bỏ mẫu thân, ta hận ông vứt bỏ ta, ta hận ông rất nhiều năm, nhưng cho đến năm trước, ngoại tổ mẫu mới nói cho ta biết nguyên nhân ông rời đi." Tịch Nhan nhìn hắn, vừa khóc vừa

https://thuviensach.vn

nói,"Ta đã cho là ta sẽ không hận ông, ta đã cho là ta có thể tha thứ cho ông , nhưng hôm nay, ông lại một lần làm cho ta hận ông!"

Thân mình Lăng Chiếu lại lần nữa cứng đờ, thanh âm gọi nàng trở nên khổ sở: "Nhan Nhan....."

Tịch Nhan chậm rãi lau đi nước mắt, hít một hơi thật sâu, nói: "Ông có thể một lần lại một lần không cần ta, không quan hệ. Ông có thể đi cùng thê tử của ông, nữ nhi của ông, cũng không quan hệ! Ông đi đi, giống như trước kia coi như không có nữ nhi là ta đây, mà ta, cũng sẽ trước sau như một, xem như chưa từng có một phụ thân như ông!"

****
****

Trở lại trong cung Tịch Nhan liền phát sốt cao, cả đêm không ngừng gặp ác mộng, đến hừng đông mới có chút thanh tỉnh.

Hoàng Phủ Thanh Vũ canh giữ bên cạnh nàng cả một đêm, lại giúp nàng uống thuốc, lúc này thấy nàng tỉnh lại mới nhẹ nhàng thở ra, nói: "Xem như là tỉnh rồi."

Trước mắt Tịch Nhan vẫn mơ mơ hồ hồ như trước, trong đầu cũng hoàn toàn hỗn loạn, hoàn toàn hỗn loạn, thì thào gọi hắn một tiếng: "Thất lang....."

"Ta ở đây." Hoàng Phủ Thanh Vũ đưa tay xoa cái trán của nàng, nhẹ nhàng hôn xuống.

Tịch Nhan bất giác khóc thút thít một tiếng, tư duy hỗn loạn nên không có chút sức lực khống chế: "Thất lang, bọn họ nói chàng cùng Uyển Lam từng có hôn ước..... Bọn họ nói trước đây chàng từng cầu xin trước tẩm cung của tiên đế cả một đêm..... Ông ta vì Uyển Lam thủ lăng..... Uyển Lam có bao nhiêu tốt, có bao nhiêu tốt....."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ rốt cuộc cũng leo lên giường, ôm nàng vào trong lòng, dùng chăn bao phủ cho nàng thật chặt chẽ, rồi mới thấp giọng nói: "Uyển Lam không bằng nàng, ngoan, không sợ....."

Uyển Lam, là tiểu biểu muội hồng nhan bạc mệnh của hắn.

Nha đầu kia từ nhỏ thường thích đi theo phía sau hắn, gọi hắn là Thất biểu ca ơi, Thất biểu ca à, mỗi khi hắn ra cung thăm cô cô, cơ hồ một tấc cũng không rời, dán chặt bên người hắn.

Khi đó hắn ngồi ở trên xe lăn, hành động không tiện, nhiều huynh đệ như vậy nhưng Uyển Lam lại chỉ thích chơi đùa cùng hắn.

Trong cảm nhận của hắn, Uyển Lam vĩnh viễn là tiểu nha đầu có chút nhát gan nhưng lại thích quấn quít lấy hắn.

Hắn tựa hồ chưa từng nghĩ tới tiểu nha đầu này sẽ trưởng thành, thậm chí khi hắn nhìn thấy Tịch Nhan nhỏ hơn hai tuổi Uyển Lam, hắn vẫn không nghĩ tình cảm giữa Uyển Lam và hắn sẽ phát triển theo một chiều hướng khác.

Nhưng mà hắn càng thật không ngờ là tiểu nha đầu này lại mắc một cơn bệnh bất trị.

Ngày biết được tin tức kia, cô cô ôm hắn khóc thật lâu, cuối cùng cũng đem tâm sự mà Uyển Lam không dám mở miệng nói cho hắn nghe, hy vọng trước khi Uyển Lam qua đời hắn có thể làm cho nàng vui vẻ.

Vì thế, lần đầu tiên hắn đi cầu xin phụ hoàng, cầu xin phụ hoàng chỉ hôn cho hắn cùng Uyển Lam.

Phụ hoàng khi đó cũng không biết Uyển Lam mắc bệnh, nghe xong lời thỉnh cầu của hắn, đầu tiên là trầm mặc, sau đó đứng lên phẩy tay áo bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Hắn biết phụ hoàng từ đầu đến cuối không thể nhận lại cô cô, càng không thể nhận nữ nhi của cô cô. Nhưng hắn có thể làm sao bây giờ? Uyển Lam sẽ chết, hắn còn có thể làm sao bây giờ?

Vì thế, hắn ở trước tẩm cung của phụ hoàng cầu xin suốt một đêm.

Khi đó hắn vẫn không biết chuyện giữa phụ hoàng và mẫu hậu, chỉ biết là phụ hoàng cô phụ mẫu hậu, kỳ thật trong lòng hắn vẫn có khúc mắc khó có thể tiêu trừ đối với phụ hoàng, mà phụ hoàng đối với hắn cũng bình thản đến nỗi cơ hồ không có chút sủng ái.

Nhưng lần đó, hắn lại rốt cuộc đả động đến phụ hoàng, sang hôm sau phụ hoàng liền hạ chỉ ban hôn.

Hắn mang theo thánh chỉ đi gặp cô cô, nhìn cô cô vừa khóc vừa đem thánh chỉ đến cho Uyển Lam đang nằm trên giường. Uyển Lam mỉm cười, nụ cười rực sáng như ánh nắng trước nay chưa từng có: "Mẫu thân, mẫu thân, rốt cuộc con có thể gả cho Thất biểu ca sao?"

Công chúa Tấn Dương khóc thầm lặng lẽ, mơn trớn đầu của nữ nhi: "Ừ, Lam nhi rốt cuộc cũng có thể gả cho Lão Thất rồi."

Sau đó, bệnh tình Uyển Lam càng ngày càng trầm trọng hơn, cuối cùng, nằm ở trong lòng mẫu thân vĩnh biệt cõi đời.

Hoàng Phủ Thanh Vũ đã lâu không nghĩ đến những chuyện cũ ngày đó, không nghĩ tới thì ra trong lòng Tịch Nhan vẫn còn nhớ kỹ, hơn nữa cũng không phải không thèm để ý. Hắn cúi đầu thở dài, đem đầu của nàng đặt ở ngực mình, cất tiếng dỗ nàng ngủ.

Đến lúc Tịch Nhan phải uống thuốc lần nữa, lúc này nàng mới cảm giác mình đã ngủ thẳng đến buổi chiều,khi tỉnh lại cả người cũng rốt cuộc thanh tỉnh, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô nóng: "Ta muốn uống nước."

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ theo lời nàng liền lấy nước lại, giúp nàng uống xong, mới đỡ nàng nằm lại xuống giường.

Tịch Nhan nằm trong chốc lát, bỗng nhiên quay đầu nhìn hắn: "Hậu sự của công chúa Tấn Dương ổn thỏa rồi chứ?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ khẽ gật đầu, thấy trong mắt nàng lấp lánh lệ quang, biết nàng suy nghĩ cái gì, liền cười nhẹ: "Nàng ngủ cả một ngày, làm ông ta phải ở trong sảnh đợi nửa ngày."

Tịch Nhan mạnh mẽ ngồi dậy: "Ông ta?"

Khóe môi Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên gợi lên, vươn tay giúp đỡ nàng đứng lên. Y - www.

Ra khỏi nội tẩm, còn chưa đi vào trong sảnh, liền nghe được tiếng cười của Bất Ly cùng với thanh âm trầm thấp ám ách của nam tử.

"Ngoại công xấu lắm!" Âm thanh lên án của Bất Ly đột nhiên vang lên, vừa xoay đầu, nhìn thấy Tịch Nhan đang đứng ở cửa, lập tức chạy đi qua, "Mẫu thân, ngoại công xấu lắm, ngoại công lừa Ly nhi!"

Tịch Nhan chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lăng Chiếu đang ngồi trong sảnh, khẽ cắn môi dưới.

Lăng Chiếu cũng chậm rãi đứng dậy, hồi lâu sau mới gian nan nở nụ cười: "Nhan Nhan, con khỏe chưa?"

Cũng không biết trải qua bao lâu, tay của Hoàng Phủ Thanh Vũ vẫn đỡ phía sau vai của Tịch Nhan. Cảm giác được sự ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay của hắn, Tịch Nhan mới cực kỳ thong thả tràn ra một chút ý cười hiếm hoi.

==========

https://thuviensach.vn

ÁI PHI TUYỆT SẮC CỦA THẦN BÍ VƯƠNG GIA

Đạm Nguyệt Tân Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 323 – Chương cuối

Từ xa xa tiếng chuông buổi trưa từ lầu chuông cổ lâu truyền đến, chầm chậm vang xa, xuyên qua khắp mọi nơi trong hoàng cung, lúc truyền tới Dực Khôn cung đã trở nên mơ hồ .

Trên giường, người đang quấn mình trong chăn rốt cuộc cũng khẽ giật giật, chậm rãi mở mắt ra.

Tim đập mạnh và loạn nhịp một lát, Tịch Nhan mới ý thức được mình vừa nghe được là tiếng chuông buổi trưa! Mấy ngày gần đây, thời điểm nàng tỉnh dậy càng ngày càng trễ, tất cả mọi chuyện còn không phải là bởi vì buổi tối bị người kia ép buộc quá mức sao!Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Tịch Nhan ảo não xoa xoa thân mình đau nhức, chậm rãi ngồi dậy, bàn tay không biết đụng phải cái gì, vừa cầm lên xem, chỉ một thoáng đỏ bừng cả mặt, giương tay quăng thứ gọi là tập tranh kia đi rất xa.

Có thể tưởng tượng được bắt đầu từ đêm qua, Hoàng Phủ Thanh Vũ đã dụ dỗ nàng "học tập" bản tập tranh kia, kết quả đến sau nửa đêm, nàng đã sớm sức cùng lực kiệt, mà hắn lại càng trở nên hưng trí, hai người vẫn ép buộc đến giờ dần mới từ bỏ.

Hắn đương nhiên là sáng sớm phải đi vào triều, nhưng vẫn để cho nàng ngủ thẳng giấc đến hiện tại!

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan rầu rĩ nghĩ, khó trách gần đây các cung nữ trong điện nhìn nàng bằng vẻ mặt rất cổ quái, vẻ mặt vừa muốn cười lại không dám cười, nàng lại liên tưởng đến những câu chuyện mà bọn họ sẽ bàn tán trong lúc rảnh rỗi.

Đúng lúc này, cửa phòng đang đóng chặt bị đẩy ra, Ngân Châm ló đầu vào, nhìn thấy nàng đã tỉnh dây, liền vỗ tay gọi người tiến vào hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu.

Trên người Tịch Nhan rất đau nhức, vẫn không có một chút tinh thần nào, ngồi ở trước gương trang điểm cũng cảm thấy buồn ngủ.

Ngân Châm nhìn thấy bộ dáng của nàng không khỏi nở nụ cười: "Nếu chủ tử thật sự quá mệt mỏi, nên ngủ thêm một lúc nữa đi."

Tịch Nhan không ngừng khoát tay: "Không ngủ nữa."

Gần đây bị ép buộc quá nhiều, nàng ăn cũng nhiều ngủ cũng nhiều, bản thân cũng nhận thấy gần đây hình như béo thêm một chút. Kỳ thật lúc trước cũng không tính là béo, chỉ là so với lúc còn gầy yếu, quả thật là đã béo hơn rất nhiều. Nàng e sợ nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì sẽ không thể vãn hồi được, nhưng Hoàng Phủ Thanh Vũ lại luôn miệng nói thích thân thể hiện nay của nàng, lúc trước..... quá gầy.

Rửa mặt chải đầu xong thì cũng đến thời gian dùng bữa trưa, Tịch Nhan vốn định dùng xong bữa trưa sẽ đi thăm Bất Ly cùng Nhật Hi, không ngờ vừa mới dùng cơm xong, liền nghe người ta báo lại, nói Hiền phi, Thục phi cùng Mạc phi đang ở bên ngoài muốn thỉnh an nàng.

Tịch Nhan bất đắc dĩ thở dài. Nghe nói Hoàng Phủ Thanh Vũ đã truyền lệnh hậu cung không cần tiếp đón, để cho các nàng ta không cần đến thỉnh an trong mấy ngày gần đây, nhưng mỗi ngày Tịch Nhan vẫn phải nghe dạng thông truyền như thế, sau đó nàng cho Ngân Châm lén đi hỏi thăm một phen, mới biết được lúc Lâm Lạc Tuyết vẫn còn là hoàng hậu, nàng ta

https://thuviensach.vn

muốn các phi tần trong cung nhất định ngày ngày thỉnh an, nếu ai không làm theo, tất nhiên sẽ đã bị cung quy nghiêm trị.

Tịch Nhan cũng biết, đây chính là thời điểm cùng các nàng ta nói cho rõ ràng .

Hiền phi, Thục phi cùng Mạc phi theo thứ tự đi vào, thấy nàng, tất cả cung kính hành lễ: "Nô tì thỉnh an hoàng hậu nương nương."

Tịch Nhan bất giác xoa xoa huyệt Thái Dương, phất phất tay: "Đều đứng lên đi, ban tọa."

Đợi cho mấy người kia theo thứ tự ngồi xuống, Tịch Nhan mới cười nói: "Ta đã sớm nói với các ngươi không cần đến đây thỉnh an, sao hôm nay lại đến?"

"Nương nương thông cảm cho thần thiếp, nhưng trong hậu cung, cấp bậc lễ nghĩa làm sao có thể phế bỏ được?" Hiền phi không mặn không nhạt đáp lại một câu.

Tịch Nhan chỉ cảm thấy trong lời nói của nàng ta mang theo một hàm ý khác, nhưng nàng làm ra vẻ không quan tâm, chỉ đơn giản đi thẳng vào vấn đề, miễn cưỡng thở dài một tiếng nói: "Con người của ta không thích nhất thứ gọi là cấp bậc lễ nghĩa, không dối gạt các ngươi, cho dù là nhìn thấy Hoàng Thượng, ta cũng lười hành lễ. Các ngươi mấy ngày gần đây đến thỉnh an ta, các ngươi mệt mỏi mà ta cũng thật sự chẳng khỏe hơn, hiểu chưa?"

Nghe vậy, Thục phi cùng Mạc phi đều nhịn không được khẽ thay đổi sắc mặt, đồng thời đứng dậy, Hiền phi cũng không thể không đứng lên, nói: "Đa tạ nương nương nhắc nhở, nô tì đã biết."

Tịch Nhan vừa lòng gật gật đầu, vừa muốn kêu các nàng ta lui xuống, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến tiếng thông báo: "Hoàng Thượng

https://thuviensach.vn

giá lâm --

Gần đây Tịch Nhan vừa nghe đến tiếng thông truyền này liền đau đầu, nhưng mà người vừa đi vào rõ ràng mang theo thần thái hưng trí bừng bừng, liếc nhìn các nữ tử đang hành lễ thỉnh an, lại nhìn Tịch Nhan vẫn ngồi ở chỗ cũ như trước, cũng chỉ cười nhẹ: "Tất cả hãy bình thân. Sao tất cả lại tập trung ở đây?"

Vẫn là Hiền phi trả lời trước tiên: "Bẩm Hoàng Thượng, lúc sáng sớm thần thiếp đã tới một lần, nhưng nghe nói nương nương còn chưa tỉnh dậy, nên không dám quấy nhiễu."

Hoàng Phủ Thanh Vũ cũng không biết là có nghe thấy hay không, chỉ "Ừ" một tiếng, liền ngồi xuống bên cạnh Tịch Nhan, quay đầu nói: "Ta mới vừa nghe Ngân Châm nói bữa trưa nàng dùng rất ít, có phải không hợp khẩu vị không?"

Tịch Nhan lắc lắc đầu, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: "Hình như gần đây ta béo lên không ít ....."

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhất thời giương giọng nở nụ cười, một tay kéo nàng ôm vào trong lòng: "Nàng yên tâm, trẫm không thích mỹ nhân eo nhỏ, nàng không cần vì giữ gìn vóc dáng lại học các phi tần tiền triều bị chết vì đói."

"Chàng mới bị chết vì đói!" Tịch Nhan không phục đáp trả một câu, vừa mới quay đầu liền nhìn thấy sắc mặt xấu hổ của mấy người kia, lúc này mới giật mình nhớ lại, nở nụ cười, "Các vị muội muội đều sớm hồi cung nghỉ ngơi đi, ngày mai không nên qua đây nữa."

Đám người Hiền phi lúc này mới vâng lời cáo lui, chậm rãi đi ra Dực Khôn cung.

https://thuviensach.vn

Bước chân của Thục phi có chút hỗn độn, thở dài một hơi nói: "Đã sớm nghe nói Hoàng Thượng yêu chiều hoàng hậu đến vô pháp vô thiên, hôm nay nhìn thấy, mới biết quả thực không sai."

Ánh mắt Hiền phi cũng nhịn không được ảm đạm xuống, hồi lâu mới cười lạnh một tiếng: "Muội không nhìn thấy dung mạo nàng ta khuynh quốc khuynh thành sao? Chỉ cần muội có được năm phần tuyệt sắc của nàng ta, ánh mắt của Hoàng Thượng cũng sẽ không chỉ dừng lại ở trên người nàng ta đâu."

"Không phải." Hồi lâu sau, thanh âm của Mạc phi đang cúi đầu mới rốt cuộc truyền tới, thanh âm mặc dù thấp, nhưng lại mang theo sự chắc chắn, "Thật ra không phải dung mạo của nàng, mà là tâm của Hoàng Thượng. Các tỷ muốn tranh với nàng ta, nhưng có tranh được tâm của Hoàng Thượng không?"

Chỉ vài câu ngắn ngủi, thế nhưng hai người kia đều ngây ngẩn cả người. Còn Mạc phi hành lễ chào lui xuống xong mới thấp đầu đi qua trước mặt hai người.

Lúc này trong phòng khách, Tịch Nhan chỉ về phía những người vừa biến mất sau cửa, cười nói: "Trong mấy người kia, chàng thích nhất là người nào?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ thản nhiên nhướng mày: "Không biết."

Ánh mắt Tịch Nhan chuyển động vòng vo, lại nói: "Vậy chàng sủng hạnh người nào nhiều nhất?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhướng mày nhìn về phía nàng, nở nụ cười: "Nàng."

"Ta đang nói ba nàng kia kìa!"

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thanh Vũ lấy một trái nho bỏ vào miệng, hàm hồ nói: "Mạc Doanh."

Vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Tịch Nhan đang u oán nhìn hắn, Hoàng Phủ Thanh Vũ dừng một chút, mới kéo nàng ôm vào trong lòng: "Đây có được xem là tính sổ không?"

"Không biết." Tịch Nhan rầu rĩ đáp một câu, không thèm ngẩng đầu lên.

Hắn thở dài một tiếng, xoa đầu của nàng, rốt cục nói :"Kỳ thật trong hậu cung này, ta chỉ sủng hạnh một mình nàng ta..... Chính là sau lần đi Đại Sở gặp nàng trở về."

Tịch Nhan ngẩn ra, liên tưởng đến khi đó nàng rời đi, nàng mất trí nhớ, nàng ở bên cạnh Nam Cung Ngự thoải mái cười to, mà hắn, hắn là vô cùng đau đớn và u ám?

Nghĩ đến đây, nỗi chua xót trong lòng đột nhiên liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thay vào đó là sự đau lòng tràn ngập, nàng chậm rãi nâng tay lên xoa xoa mặt hắn: "Thất lang."

Hoàng Phủ Thanh Vũ trán chạm trán với nàng, chậm rãi hôn lên môi nàng.

Đợi cho đến lúc Tịch Nhan ý thức được tình thế không đúng, nàng đã bị hắn ôm vào trong lòng, đang muốn đứng dậy đi vào phòng trong.

"Không muốn!" Tịch Nhan nhất thời kêu to lên, "Ta muốn gặp Ly nhi và Nhật Hi, chàng thả ta xuống dưới đi --"

Hoàng Phủ Thanh Vũ hơi nhướng mày: "Nhưng ngay lúc này, ta không bỏ xuống được, làm sao bây giờ?"

https://thuviensach.vn

Tịch Nhan khóc không ra nước mắt, cầu xin nói: "Thất lang, buổi tối..... Buổi tối được không?"

Hoàng Phủ Thanh Vũ nhìn nàng, tà mị nở nụ cười, tiến đến bên tai nàng thấp giọng nói: "Buổi tối, ta muốn thử xem những trang đêm qua nàng đã lật....."

"Chàng nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!" Tịch Nhan thoáng chốc cảm thấy xấu hổ đến mặt đỏ bừng, nhớ tới những hình ảnh làm người ta mặt đỏ tim đập, nhất thời ngay cả hai bên tai đều hồng lên .

Hoàng Phủ Thanh Vũ lại chậm rãi nâng cằm của nàng lên, mỉm cười: "Nhan Nhan, nàng chạy trời cũng không khỏi nắng..."

HẾT

https://thuviensach.vn